John Adams Library.

IN THE CUSTODY OF THE
BOSTON PUBLIC LIBRARY.

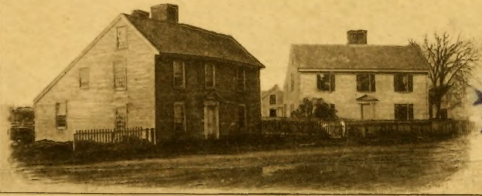

SHELF No.
Adams
134.19

POETÆ MINORES GRÆCI.

John Adams 1819

Hesiodus,	*Pythagoras*,	*Mimnermus*,
Theocritus,	*Solon*,	*Linus*,
Moschus,	*Tyrtæus*,	*Callimachus*,
Biòn Smyrn.	*Simónides*,	*Evenus* Par.
Simmias Rhod.	*Rhiánus*,	*Eratosthenes*,
Musæus,	*Naumachius*,	*Menecrates*,
Theognis,	*Panyasis*,	*Posidippus*,
Phocylides,	*Orpheus*,	*Metrodórus*.

Fragmenta Quædam

Philemonis,	*Menandri*,	*Philíppidæ*,
Alexidis,	*Diodóri* Sinop.	*Sótadæ*,
Amphidis,	*Eubuli*,	*Cratétis*,
Anaxándridæ,	*Hipparchi*,	*Eriphi*,
Antiphanis,	*Nicóstrati*,	*Posidippi*,
Apollodóri,	*Pherécratis*,	*Timoclis*,
Diphili,	*Philippi*,	*Clearchi*,

Et aliorum incertorum Autorum.

Quibus subjungitur eorum potissimùm quæ ad Philosophiam Moralem pertinent,

INDEX UTILIS.

Accedunt etiam *Observationes*

RADULPHI WINTERTONI

in *HESIODUM*.

CANTABRIGIÆ,

Ex Officina *Joan. Hayes*, Celeberrimæ Academiæ Typographi. M DCC.

Impensis *A.* & *J. Churchill*, ad Insigne *Nigri Cygni* in Vico vulgò dicto **Pater-Noster-Row**, *Lond.*

Adams
134.19

REVERENDISSIMO
IN
CHRISTO PATRI
AC
Honoratissimo *DOMINO*,
D. GUILIELMO,
CANTUARIENSI
ARCHIEPISCOPO,
Totius Angliæ Primati ac Metropolitano,
Regiæ Majestati à Consiliis
Sanctioribus,
ET
ACADEMIÆ *OXONIENSIS*
CANCELLARIO.

Sacratissime Antistes,

SCIO non defuturos, qui parati sint dicere, Rem indignam feciſſe me, & indecoram maximè, Poetarum Minorum τὰ σωζόμενα, qui totius *Angliæ Primati* ac *Metropolitano* ausus sim obtrudere. Atqui ignoscet mihi, utì sperò, *Hono-*

noratissimus *Academiæ Oxonienſis Cancellarius*, ut qui nihil à ſe alienum putet, quod ad juventutem Græcæ linguæ ſtudioſam informandam pertineat. Quanquam (quoniam de Poetis hîc agitur) non puduit ipſum *Apoſtolum* ſacris literis Poetarum quorundam teſtimonia certis in locis inſeruiſſe. Quanto in honore fuerint apud *Alexandrum* Regem (qui à rebus bellicis feliciter geſtis *Magnus* cognominatus eſt) *Homeri* opera, nemo, opinor, ignorat; niſi ſiquis fortè reperiatur, ad cujus aures *Alexandri* fama non pervenerit. Sed quid ego *Alexandrum* nomino, bellandi quidem gloriâ inſignem, ſed à veri Dei cultu alienum? *Euſtathius*, is cui hic honor à doctiſſimis viris habitus eſt, & meritò, ut in *Proverbium* penè abierit, *Qui Euſtathii παρεκβολὰς in Homerum non perlegit, in Græcis literis parùm profecit*; is inquam, *Chriſtianus* cùm eſſet, idémque *Archiepiſcopus Theſſalonicenſis*, optimè ſuam in Poetarum Maximo explicando locâſſe operam perhibetur. Quid ni igitur ſperarem & ego homuncio, qui *Euſtathio* multa debeo, *Archiepiſcopum Cantuarienſem*, cujus jamdiu benigniſſimum aſpectum & ſalutarem ſenſi, & cum voluptate incredibili etiamnum recolo, hanc opellulam meam quam Græcæ linguæ tyronùm gratiâ navâſſ

m

me fateor, qualemcunque, in Minoribus licèt Poetis recognoſcendis, benignè, utì ſolet omnia, interpretaturum? O qui ſupplicem ſervare dignatus es, *Reverendiſſime Pater*, ſervatum patiare obſecro *Votivam* hanc *tabulam Veſtro* inſcriptam *Nomine*, omnium oculis ſpectandam proponere. Ego, ſicut æquum eſt, *DEUM OPT. MAX. TE* Eccleſiæ ſuæ quàm diutiſſimè & feliciſſimè præeſſe ut velit, voti mei jamdudum factus compos, ſed & voti reus ſemper futurus, quotidianis precibus ſollicitare non deſinam

Reverendiſſimæ Paternitati Veſtræ

humiliter devotiſſimus

Radulphus Winterton.

LECTORI CANDIDO

SALUTEM.

CUM *intelligerent* Almæ Matris Academiæ *Typographi Poetas Græcos (quos vulgò Minores nuncupant) in scholis jamdiu esse desideratissimos, vehementer à me contendebant id operam darem, quàm correctissimi è Typographeo suo ut exirent : multùm enim interesse reipublicæ literariæ, ut qui in scholis à studiosa juventute leguntur libri, ejusmodi sint, Græci præsertim ; Poetæ verò in primis, apud quos sive Dialectos & Passiones, sive Metri rationem respiciamus (ut nihil de reliquis dicam) non est cujusvis qui literas docet, nedum pueri, verum à falso discernere, quid rectum sit statuere, errata Typographica detegere, aut detecta corrigere. Ego hæc cùm audirem, UTINAN profectò is essem, id præstare qui possem, vos quod vultis maximè, ipse verò mihi polliceri non audeo, Poetæ Græci, me vindice, quàm correctissimi ut exirent ! Pudet tamen impensè rogatum, idque reipublicæ literariæ nomine, subterfugere*

terfugere velle videri quicquid est in recognoscendo oneris. Quid multa? Pollicitus sum operam meam qualemcunque. Quid à me præstitum sit non dico. Quicquid id sit, (quod certè quantillum sit ipse ignorare non possum) Si Græcæ linguæ Professoribus & Magistris, si tyronum in re Grammatica informatoribus; si Græcæ poeseos studiosis, aut gratum esse, aut non displicuisse sensero: Hoc ego (ut ità loquar) ὁρμητηρίῳ incitatus, non gravabor, eundem me in Poetarum Maximo recognoscendo præstare, quem in hisce Minoribus præstiti, vigilantem certè Græcæ linguæ studiosis à prælo servum, & non negligentem, si minùs eruditum, nec oculatum satìs. Interea his tu (Lector Candide) utere ac fruere, nostris verò conatibus fave, ac VALE.

Restat

Reſtat adhuc unicum, tibi quod
ΕΝ ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΟΙΣ
ſignificatum oportuit.

IN *hac Editione noſtra Poetarum Græcorũ, exemplar omnium longè optimum* Henrici Stephani, *editum* (*in* Folio, *utì loquuntur*) *Anno* MDLXVI, *eóque deficiente* (*neque enim* Stephanus *omnes edidit*) Criſpini, *editum* (*in* Duodecimo) *Anno* MDC, *quantum licuit, ſecutus ſum. A quibus doctiſimis viris ſi fortè nonnullis in locis diſſentiam, id invitus facio* (*nec ſine doctiſsimorum virorum judicio*) *aut* Orthographiæ, *aut* Orthometriæ, *aut* Proſodiæ *gratiâ*, (*nam ad hæc tria capita reduci videntur poſſe omnia*) *aut ſaltem aliqua alia non niſi juſta de cauſa, utì mihi videtur*: *recténe, an ſecùs, illud ſtatuas velim, Lector Candide*; *Tibi enim de me meáque hac qualicunque opellula judicium totum lubens permitto.*

R. W.

ANNO 1635.

HESIODI ASCRÆI

OPERUM & DIERUM

LIBER I.

MUSÆ ex Pieria carminibus celebres,
Agite, Jovem dicite vestrum patrem celebrantes
Per quem mortales homines *sunt* pariter obscu
rique, clarique,
Nobiles, ignobilésque, Jovis magni voluntate :
Facilè enim extollit, facilè etiam elatum deprimit ;
Facilè præclarum minuit, & obscurum adauget ;
Faciléque corrigit incurvum, & superbum desiccat
Jupiter altitonans, qui supremas domos incolit.
Audi intuens & auscultans, & *pro* justitia *tua* dirige judicia
Tu. Ego verò Persen *fratrem* vera monebo.
Non sanè unum est contentionum genus, sed super terram
Sunt duo. alteram quidem probaverit qui noverit ;
Altera est vituperabilis : in diversa autem arimum distrahun
Nam hæc *contentio* bellum exitiosum & discordiam auget,
Noxia : nullus hanc amat mortalis, sed necessariò
Immortalium consiliis litem colunt molestam.
Alteram verò priorem genuit Nox obscura,
Posuit verò ipsam Saturnius altijugus, in æthere habitans,
Terræ in radicibus, & *quidem* hominibus longè meliorem.
Hæc & quantumvis inertem, tamen ad opus excitat.
In alterum enim quispiam intuens otiosus
Divitem, qui festinat arare, atque plantare,
Domúmque rectè gubernare : ÆMULATUR vicinum vic
Ad divitias festinantem. Bona verò hæc contentio hominil
Et figulus figulo succenset, & fabro faber :
Et mendicus mendico invidet, cantórque cantori.
O Persa, tu verò hæc tuo repone in animo ;
Neq; malis gaudens contentio animú tuum ab opere abdu
Lites spectantem, forique auscultatorem existentem.
Cura namque parva est (*esse debet*) litiúmque forique,
Cui non sit victus domi in annum repositus
Tempestivus, quem terra fert, Cereris munus,
Quo satiatus lites ac rixam moveas

ΗΣΙΟΔΟΥ τοῦ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΩΝ καὶ ΗΜΕΡΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΝ α.

ΜΟΥΣΑΙ Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε, Δἰ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι·
Τοῦ τε, φατοί τε, βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δ' βριάοντα χαλέπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν, καὶ ἀγλαὸν αἰθρηγενέτης
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν αἴσῃσι τ' ἄγων δίκῃ ἰθύνουσα.
Τοιγὰρ ἐγὼ Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.
Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐριδων γένος, ἀλλ' ὑπὸ γαῖαν
Εἰσὶ δύω. τὴν μέν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,
Ἡ δ', ὀπιμωμητή· δὴ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
Σχετλίη· οὔτις μιν φιλέει βροτός, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν πρὸς ἔργα βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην προτέρην μὲν ἐγείνατο νὺξ ἐρεβεννή,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος αἰθέρι ναίειν
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω·
Ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ὀπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γὰρ πῶς τις ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμεναί τε φυτεύειν,
Οἶκόν τ' εὖ θεῖσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων·
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἐμῷ κατὰ θυμὸν ἐνὶ φρεσὶ θεῖο·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νείκεα ὀπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
Ὅστις μὴ βίου ἔνδον ἐπηετανὸς κατακεῖται
Ὡραῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτή·
Τὸν κεκορεσμένον νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις

De facultatibus alienis. Tibi verò non ampliùs erit iterum
Sic faciendum, Sed rursus discernamus litem
Rectis judiciis, quæ ex Jove sunt optima.
Nam nuper quidem patrimonium divisimus: aliáque multa
Rapiens ferebas, valde demulcens reges
Donivoros, qui hanc litem volunt judicâsse.
STULTI, neque sciunt quanto plus dimidum sit toto,
Neque quàm magnum in malva & asphodelo commodum.
Occultàrunt enim dii victum hominibus.
Facilè enim *alioqui* vel *uno* die *tantum* operari posses,
Ut in annum quoque *satis* haberes, otiosus etiam:
Statímque temonem quidem super fumum poneres,
Opera verò boum cessarent, mulorúmque laborioforum.
Sed Jupiter abscondit, iratus mente suâ,
Quia ipsum decepit Prometheus versutus.
Quocirca hominibus machinatus est tristia mala.
Abscondit verò ignem: quem rursus quidem bonus Iapeti pu
Surripuit ad hominum usum, Jove à consultore,
In cava ferula, clam Jovem fulminibus gaudentem.
Húncque indignatus affatus est nubicoga Jupiter:
Iapetionide, omnium maximè versate,
Gaudes ignem furatus, quódque animum meum deceperis?
Id tibíque ipsi magnum *erit* malum, & posteris.
Ipsis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, suum malum amplectentes.
Sic ait, risítque pater hominúmque deúmque.
Vulcanum verò insignem jussit quàm celerrimè
Terram aquæ miscere, hominisque indere vocem,
Et robur, immortalibus verò deabus facie assimilare
Virginibus pulchram formam peramabilem: at Minervam
Opera docere, ingeniosam telam texere:
Et gratiam circumfundere capiti auream Venerem,
Et desiderium molestum, & membra fatigantes curas:
Indere verò caninámque mentem & furaces mores
Mercurium jussit, nuncium Argicidam.
Sic ait. Illi autem obtemperàrunt Jovi Saturnio regi.
Móxque ex terra finxit inclytus utrinque claudus *Vulcanus*
Virgini verecundæ simílem, Jovis consíliis:
Cinxit verò & ornavit dea glaucocula Minerva:
Circum verò Charitésque deæ & veneranda Suada

Me

Κτίμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. Σοὶ δ' ἐκὲ δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν. Ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νείκη
Ἰθείῃσι δίκῃσι, αἵτ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ', ἀλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδιόων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἱ τῷδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.
ΝΗΠΙΟΙ, οἱ δ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαο,
Ὥς σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ κατάθοιο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων πολυέργων.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε, χολωσάμενος φρεσὶν ἧσιν,
Ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τὼνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐὺς πάις Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι, Διὸς πάρα μητιόεντος,
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς;
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας;
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κὴν θυμόν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ', ὠρσε δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὁπλοτάχησι
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἐοικὸς
Παρθενικῆς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθηνὴν
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἰστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσέῃ Ἀφροδίτην,
Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Ἑρμείην ἤνωγε, διάκτορον Ἀργειφόντην.
Ὣς ἔφαθ'. Οἱ δ' ὑπάδυσαν Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσε κλυτὸς ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ

Monilia aurea posuerunt corpori : ipsam porrò
Horæ pulchricomæ coronârunt floribus vernis :
Omnem verò illius corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva:
At in pectore sanè nuncius Argicida,
Mendacia, blandósque sermones, & dolosos mores
Fecit, Jovis consiliis gravistrepi : sed vocem utique
Indidit deorum præco : appellavit autem mulierem hánccc
Pandoram ; quia omnes cœlestium domorum incolæ
Donum contulerunt, damnum hominibus curiosis.
At postquam dolum pernicioſum & inevitabilem absolvit,
Ad Epimethea misit pater inclytum Argicidam *Mercurium*
Munus ferentem, deorum celerem nuncium. Neq; Epimetheus
Consideravit ut illi præcepit Prometheus, nè quando munus
Susciperet à Jove Olympio, sed remitteret
Retro, necubi mali quippiam mortalibus fieret.
Verùm ille suscipiens, cùm jam malum haberet, sensit.
Priùs namque in terra vivebant familiæ hominum
Seorsum absque malis, & sine difficili labore,
Morbísque molestis, qui hominibus senectam afferunt.
STATIM enim in afflictione mortales consenescunt.
Sed mulier manibus vasis magnum operculum dimovens,
Dispersit, hominibus autem machinata est curas graves.
Sola verò illic Spes in infracta domo
Intus mansit, dolii sub labris, neque foras
Evolavit : priùs enim injecit operculum dolii,
Ægiochi consilio Jovis nubicogæ.
Alia verò innumera mala inter homines errant.
Nam PLENA quidem terra est malis, plenúmque mare :
Morbi autem hominibus tam interdiu quàm noctu
Ultrò oberrant, mala mortalibus ferentes
Tacitè ; nam vocem exemit consultor Jupiter,
Sic nusquam licet Jovis mentem evitare.
Cæterùm si voles, alium tibi sermonem paucis absolvam
Bellè ac scienter : tu verò in animo tuo repone.
Ut simul nati sunt dii, mortalésque homines,
Aureum quidem primùm genus diversiloquentium hominum
Dii fecerunt, cœlestium domorum incolæ.
Ii quidem temporibus Saturni erant, cùm in cœlo regnaret.
Ut dii autem vivebant, securum animum habentes,
Planè absque laboribus & ærumna ; neque molesta

Senecta

Ὅρμυς χρυσείης ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δ' ἄειδε
Ὦκα καλλίκομοι τέφον ἀνθεσιν εἰφιόωσαι·
Πάντα δέ οἱ χροΐ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθηνὴ·
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους ϗ ὁπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργεϊφόντην
Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον. Οὐδ' Ἐπιμη-
θεὺς ἐφράσατ' ὡς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον θεοῦ
Δέξασθαι πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀπεπέμψαι
Ἐξοπίσω, μήπως τὶ κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος ϗ, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ὀιζυρῶν ἀπάνευθε
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, ϗ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νέσσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐσκέδασ', ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι ἐλπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισιν
Ἔνδον ἔμιμνε, πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα δ' μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δ' ἁλὸς ἄστυ.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόματοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσα
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητέτα Ζεύς.
Οὕτως οὔπῃ πως ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον εὖ κεκρυφάδην
Εὖ τε καὶ ὄπασσόμενος· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἳ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν.
Ὡς τε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων ϗ ὀιζύος· οὐδέ τι δειλὸν

Senecta aderat : semper verò pedibus ac manibus similes
Delectabantur in conviviis, extra mala omnia :
Moriebantur autem ceu somno domiti : bona verò omnia
Illis erant : fructum autem ferebat fertile arvum
Sponte suâ, multúmque & copiosum : ipsíque ultro
Quieti possessionibus fruebantur, cum bonis multis.
Verùm postquam hoc genus terra abscondit,
Ii quidem divi *facti* sunt, Jovis magni consilio,
Boni, in terris versantes, custodes mortalium hominum :
Qui quidem observant judicia & prava opera,
Caligine amicti, passim euntes per terram,
Opum datores. Atque hoc munus regale consecuti sunt.
Secundum inde genus, multo deterius, postea
Argenteum fecerunt cœlestium domorum incolæ,
Aureo neque naturâ simile, neque intellectu :
Sed centum quidem annos puer apud matrem charam
Nutriebatur crescens valde rudis domo in sua.
Cùm verò adolevisset, & pubertatis terminum attigisset,
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes
Ob stultitias. Injuriam enim pravam non poterant
A se mutuò abstinere, neque deos colere
Volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
Prout fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abscondit ; iratus, quia honores
Non dabant beatis diis qui Olympum habitant.
At postquam & hoc genus terra occultavit,
Hi quidem subterranei beati mortales vocantur
Secundi : sed tamen honor etiam hos sequitur. (num
Jupiter verò pater tertium aliud genus variè loquentium homi-
Æneum fecit, omnino argenteo dissimile,
E fraxinis, vehemens & robustum, quibus Martis
Opera curæ erant luctuosa, ac injuriæ : neque ullum cibum
Edebant, sed adamantis habebant durum animum,
Feroces : magna verò vis, & manus inaccessæ
Ex humeris provenerant super validis membris.
His erant ænea quidem arma, æneæque domus ;
Ære verò operabantur : nigrum autem *nondum* erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis domiti,
Descenderunt amplam in domum frigidi inferni,
Ignobiles : mors verò tametsi terribiles existentes

Cepit

Γῆρας ἐπιλῶ· αἰεὶ δ' πόδας καὶ χεῖρες ὁμοίοι
Τέρπωλ' ἀν θαλίησι, κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων·
Θνῄσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δ' πάντα
Τοῖσιν ἔλιω· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη, πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἦσυχοι ἔργα νέμοντο, σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὖτὰρ ἐπεὶ κεῖνον γε τὸν γένον κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς,
Ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
Οἱ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος, πολὺ χειρότερον, μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῳ ὔτε φυὴν ἐναλίγκιον, ὔτε νόημα·
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀπάλλων μέγα νήπιος ᾧ ἔνι οἶκῳ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ ἥβησε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο,
Παιδείοιν ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίῃσι. Ὕβριν γὰρ ἀπάλαλον οὐκ ἐδυώαντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱερὰς ἐπὶ βωμοῖς,
Ἢ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε· χολώσατο, ὕνεκα πμὰς
Οὐκ ἐδίδυ μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὖτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται
Δευτεροι· ἀλλ' ἔμπης πμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς ὃ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκεον ποίησ' οὐκ ἀργυρῷ οὐδὲν ὁμοῖον,
Ἐκ μελιάων, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον, ὅσσιν Ἄρηος
Ἔργ' ἔμελε σονόεντα, καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κραταιφρονα θυμόν,
Ἄπλυτοι· μεγάλη δ' βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσι.
Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκειοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν χείρεσσιν ὕπο σφετέρῃσι δαμέντες,
Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυερὸ ἰόντας
Ἀΐδαο,
Νώνυμοι· πάνα[τ]ὸν δ' καὶ ἐπάγλιος ἔρρον ἐόντας

Cepit atra; splendidum verò liquerunt lumen solis.
Sed postquam & hoc genus terra operuit,
Rursum etiam aliud quartum super terram multorũ alumnam
Jupiter Saturnius fecit, justius & melius,
Virorum heroum divinum genus, qui vocantur
Semidei priori generationi, per immensam terram,
Hos quoque bellúmque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmeam terram,
Perdidit, pugnantes propter oves Oedipi:
Alios verò & in navibus super magnum fluctum maris
Ad Troiam ducens, Helenæ gratiâ pulchricomæ,
Ubi quidem ipsos mortis quoque finis adobruit.
Iis autem seorsum ab hominibus victum & sedem tribuens
Jupiter Saturnius pater constituit ad terræ fines.
Et hi quidem habitant securum animum habentes
In beatorum insulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroes; his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O si neque jam quinto ego interessem
Hominum generi, sed aut mortuus essem prius, aut postea natus.
Nunc enim genus est ferreum: nunquam nec die
Quiescent à labore & miseria, neque nocte,
Corrupti: graves verò dii dabunt curas.
Sed tamen & hisce admiscebuntur bona malis.
Jupiter autem perdet etiam hoc genus variè loquentium homi-(num,
Postquam facti circa tempora cani fuerint.
Neque pater liberis similis, neque liberi,
Neque hospes hospiti, neque sodalis sodali,
Neque frater amicus erit, ut antehac.
Statim verò senescentes dehonorabunt parentes.
Incusabunt autem illos molestis alloquentes verbis
Impii, neque deorum vindictam scientes, neque hi sanè
Senescentibus parentibus educationis præmia reddent,
Violenti: alter verò alterius civitatem diripiet.
Neque ulla pii gratia erit, neque justi,
Neque boni: magis verò maleficum & injurium
Virum colent. Justitia verò in manibus & pudor
Non erit. Lædet autem malus meliorem virum,
Verbis obliquis alloquens, perjurium verò jurabit.
Livor autem homines miseros omnes,

Malos

Εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπεν φάος ἠελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κἀκεῖνο θεοὶ καὶ γαῖα κάλυψεν,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ὅπως χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιότερον καὶ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, φερτέρῃ γενεῇ, καθ' ἡμετέρην γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηίδι γαίῃ,
Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
Εἰς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἠυκόμοιο,
Ἔνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δ' ἰξὶ' ἀνδρώπων βίοτον καὶ ἤθε' ὀπάσας
Ζεὺς Κρονίδης κατέναυσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς τοῦ ἔτους θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μιγῆναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
Φθείρουσιν· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίιος, οὐδὲ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάρος περ.
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀπιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δὲ ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες· οὐδὲ μὰν οἵγε
Γηρήσουσι τοκεῦσιν ὑπὸ θρεπτήρια δοῦναι,
Χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται. βλάψει δὲ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ὅρκον δ' ὁμεῖται
Ζῶλος δ' ἀνθρώποισιν ὀϊζυροῖσιν ἅπασιν,

Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur invisо as-
Túmque demum ad cœlum à terra spatiosa, (pectu.
Candidis vestibus tectæ corpus pulchrum,
DEORUM ad familiam abierunt relictis hominibus
Pudor & Nemesis: relinquentur autem dolores graves
Mortalibus hominibus; mali verò non erit remedium.
Sed nunc fabulam regibus dicam, tametsi ipsi sapiant.
Sic accipiter affatus est luscinian canoram,
Altè in nubibus ferens, unguibus correptam:
Illa verò miserè, curvis confixa unguibus,
Lugebat: eam autem imperioso ille sermone allocutus est.
Infelix, quid strepis? habet certè te multò fortior:
Hac vades, quà te duco, etiam cantatricem existentem:
Cœnam verò, siquidem libet, faciam, vel dimittam.
IMPrudens verò, quicunq; velit cum potentioribus contendere:
Victoriàque privatur, & præter convitia dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, latis alis prædita avis.
O Persa, tu verò audi justitiam, neque injuriam fove.
Injuria enim pernicioſa est misero homini; neq; bonus quidem
Facilè ferre potest, gravatúrque ab ipsa,
Illapsus damnis. Via verò altera perveniendi
Melior ad justa. JUSTITIA autem super injuriam valet,
Ad finem progressa. PASSUS verò stultus sapuit.
Citò enim abit jusjurandum unà cum pravis judiciis:
Justitiæ verò impetus, tractæ quocunque homines duxerint
Donivori, pravis autem judiciis determinârint causas:
Hæc verò sequitur, flens urbémque & mores populorum
Caligine induta, malum hominibus afferens,
Qui ipsam expellunt, neque rectam distribuerunt.
At qui jura tam hospitibus quàm popularibus dant
Recta, neque à justo quicquam exorbitant;
Iis viget urbs, populi verò florent in ipsa:
Pax verò per terram alma: neque unquam ipsis
Molestum bellum parat latè cernens Jupiter.
Nec unquam justos inter homines fames versatur,
Neque noxa; florentibus verò arvis fruuntur.
His fert quidem terra multum victum: in montibus verò quer-
Summa quidem fert glandes; media verò apes: (cus
Lanigeræ autem oves velleribus onustæ sunt:
Pariunt verò mulieres similes parentibus liberos:

Florent

Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὀμωρόφιος συνεροῦσης.
Καὶ τότε δὴ ῥεῖα ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λάθοιεν φαρέεσσι καλυψάμενοι χρόα καλῷ,
ΑΘΑΝΑΤΟΥΣ μὲν φῦλον ἴσον ζωοῖσι πολίτας
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τοὶ δ' εἰς λείψουσι ἄλγεα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, κακὴ δ' ἐπιέσσεται ἀλκή.
Νῶϊ δ' αὖνον βασιλεῦσ' ἐρέω, φρονέουσι καὶ αὐτοῖς·
Ὧδ' ἴρηξ πρὸς ποικίλον ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
Τὴν μάλ' ἐν νεφέεσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς·
Ἡ δ' ἐλεόν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
Μύρετο· τὸν δ' ὀχ' ὀπικρατέως πρὸς μῦθον ἔφατο·
Δαιμονίη, τί λέλακας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων·
Τῇ δ' εἶς ἢ σ' ἂν ἐγὼ θέω ἄγω, καὶ ἀοιδὴν ἐθέσθαι,
Δεῖπνον δ', αἴκ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἠὲ μεδήσω.
ΑΦΡΩΝ δ', ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείοντας ἀνηφείζειν·
Νήπιος τε σέρεται, πρὸς τ' ἄχεσιν ἄλγεα πάσχει.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, παναισίπτερος ὄρνις.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
Ῥηϊδίως φέρεμεν δύναται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
Ἐσχύρας ἀτασιν. Ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
Κρείσσων ἐς τὸ δίκαιον· ΔΙΚΗ δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει,
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα. ΠΑΘΩΝ δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσι·
Τῆς δ' δίκης βόμβος, ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι, σκολιαῖς δ' δίκαις κρίνωσι θέμιστας.
Ἡ δ' ἕπεται, κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρα ἑσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
Οἵ τέ μιν ἐξελάσωσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἐνεῖμαν.
Οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
Ἰθείας, καὶ μή π παρεκβαίνουσι δικαίου,
Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς·
Οὐδέ πατ' ἰθυδίκῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη· θαλίης δ' μεμηλότα ἔργα νέμονται.
Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· ὄρεσι δ' δρῦς
Ἄκρη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δ' μελίσσας·
Εἰροπόκοι δ' ὄιες μαλλοῖς καταβεβρίθασι·
Τίκτουσιν δ' γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·

Θάλλε-

Florent autem bonis perpetuò : neque navibus
Navigant ; fructum verò profert fœcundus ager.
Sed quibus injuriáque mala curæ est, praváque opera,
Iis pœnam Saturnius parat latè cernens Jupiter :
SÆpe etiam universa civitas malum ob virum punitur,
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illis autem cœlitus magnum intulit malum Saturnius,
Famem simul & pestem : intereunt verò populi :
Neque mulieres pariunt : decrescúntque familiæ,
Jovis Olympii consilio : interdum verò rursus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut murum,
Aut naves in ponto Saturnius punit ipsorum.
O reges, vos autem considerate etiam ipsi
Pœnam hanc : PROPE enim inter homines versantes
Dii vident, quotquot perversis judiciis
Se mutuò atterunt, deorum animadversionem non curantes.
Ter enim decies mille sunt in terra multorum alumna
Dii Jovis, custodes mortalium hominum :
Qui sanè & judicia observant, & prava opera,
Caligine amicti, passim oberrantes per terram.
Virgo autem est Justitia Jove prognata,
Claráque & veneranda diis qui cœlum habitant.
Et certè cùm quis ipsam læserit, obliquè injurians,
Statim ad Jovem patrem considens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem : ut luat
Populus peccata regum, qui mala cogitantes
Aliò deflectunt judicia, iniquè pronunciantes.
Hæc observantes, ô reges, corrigite sententias,
Donivori : obliquorum verò judiciorum prorsus obliviscamini.
SIBI ipsi mala fabricatur vir alii mala fabricans.
MALUM verò consilium consultori pessimum.
OMNIA videns Jovis oculus, omniáque advertens,
Et hæc certè, siquidem vult, inspicit : neque ipsum latet
Qualénam hoc quoque judicium civitas intus exerceat.
Ego porro nec ipse nunc inter homines justus
Esse velim, neque meus filius : quando MALUM est, justum
Esse, siquidem plus juris injustior habebit. (dentem.
Sed his nondum finem arbitror impositurum Jovē fulmine gau-
O Perſa, cæterùm tu hæc animo tuo repone, (prorsus :
Et justitiæ quidem audiamus, violentiæ verò obliviscere

Namque

Θάλασσαν δ' ἀλαοῖσι διαμπερές· ἐν δὲ ὅπι γυῖα
Νείσονται, καρπὸν δ' οὐ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβρεις τε μέμηλε κακὴ καὶ χέτλια ἔργα,
Τοῖσδε δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
ΠΟΛΛΑΚΙ καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται.
Τοῖσιν δ' ἐρεμνόθεν μὲγ' ἐπάγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύθουσι δ' οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ γ' εὐρὺν στρατὸν εὐρυκ ἀπώλεσεν, ἢ γε τεῖχος,
Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτός.
Ὦ βασιλῆες, ὑμεῖς δ' καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
Τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
Ἀθάνατοι λεύσσουσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
Ἀλλήλους τείβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τεὶς γὰρ μύριοί εἰσιν ὅπι χθονὶ πολυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ χέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι,
Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
Αὐτίκα πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον· ὄφρ' ἀποτίσῃ
Δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοοῦντες
Ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μῦθον,
Δωροφάγοι, σκολιῶν δ' δικῶν ὄπα πάγχυ λάθεσθε.
Ὃς ἄλλῳ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων.
Ἡ ΔΕ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
ΠΑΝΤΑ ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας,
Καὶ νυ τάδ', αἴκ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται· οὐδέ ἑ λήθει
Οἵη δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἔέργει.
Νῦν δ' ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
Εἶναι μήτ' ἐμὸς υἱὸς· ἐπεὶ ΚΑΚΟΝ, ἄνδρα δίκαιον
Ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικώτερος ἕξει.
Ἀλλὰ τά γ' οὔπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραunον.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ταῦτα μετ' φρεσὶ βάλλεο σῇσι,
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν·
ΤΟΝ δὲ

Namque HANC hominibus legem disposuit Saturnius,
Piscibus quidem & feris & avibus volucribus,
Se mutuò ut devorent ; quandoquidem jus apud eas non est ;
Hominibus autem dedit justitiam, quæ multo optima
Est. SIQUIS enim velit justa in publico dicere,
Cognoscens, ei quidem opes largitur latè videns Jupiter.
QUI VERO testimoniis volens perjurium jurando
Mentietur, in jus delinquens, immedicabiliter læsus est ;
Ejus verò obscurior posteritas postea relicta est :
VIRI autem justi generatio in posteris *erit* præstantior.
Cæterùm tibi ego bona sciens dico, stultissime Persa,
MALITIAM quidem cumulatim etiam capere
Facile est : brevis quippe via est, valdéque propè habitat.
ANTE virtutem verò sudorem dii posuerunt
Immortales ; longa verò atque ardua via est ad ipsam,
Primúmque aspera : ubi verò ad summum ventum fuerit,
Facilis deinceps est, quantumvis difficilis fuerit. (sapit,
ILLE quidem longè optimus est, qui ex se ipse per omnia
Considerans quæcunque dein & postremò sint meliora.
RURsus & ille bonus est, qui bene monenti paruerit.
QUI verò nec ex se sapit, neque alium audiens
Animum adjicit, contrà hic inutilis homo *est*.
Verùm tu nostri semper præcepti memor,
Operare, ô Persa, divinum genus, ut te fames
Odio habeat, amet autem pulchrè coronata Ceres
Veneranda, victúque tuum impleat horreum.
FAMES namque perpetuò ignavo comes *est* viro :
Atque eidem & dii succensent, & homines, quicunque otiosus
Vivat, fucis aculeo carentibus similis studio,
Qui apum laborem absumunt otiosi,
Vorantes. Tibi verò opera mediocria obire gratum esto,
Ut tibi tempestivo victu impleantur horrea.
EX laboribus autem viri evadunt pecorosi & opulenti.
Et laborans multo etiam charior tam immortalibus
Eris, quàm hominibus : valdè enim oderunt otiosos.
LABOR verò nullum dedecus, sed ignavia dedecus *est*.
Quòd si laboraveris, mox te æmulabitur otiosus
Ditescentem : divitias verò & virtus & gloria comitatur.
Deo autem similis fueris, (Laborare quidem melius)
Siquidem ab alienis facultatibus stolidum animum

Ad

Τὸν δὲ Διὶ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων,
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς,
Ἔδμεν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἔστιν ἐν αὐτοῖς·
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται. Εἰ γάρ τις καὶ ἐθέλῃ τὰ δίκαια ἀγορεύειν,
Γινώσκων, τῷ μοι τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς.
Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται, ἐν δ' ὄφλῃ βλάψας φρένας ἀθανάτοιο·
Τῷ δέ τ' ἀμαυρότερον γένος μετόπισθε λέλειπται·
Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γένος μετόπισθεν ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση,
Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι,
Ῥηϊδίη δήπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.
Οὗτος μὲν παναρίστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσει,
Φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ εἰς τέλος ἧσιν ἀμείνω.
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
Ὃς δέ κε μήθ' αὐτῷ νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρήιος ἀνήρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
Ἐργάζου, Πέρση διογενές, ὄφρά σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δ' εὐστέφανος Δημήτηρ
Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴ πιμπλήσι καλιήν.
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί.
Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὃς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούρῳ εἰκελος ἔργμα,
Οἵτε μελισσάων κάματον πεφύκασιν ἀεργοί,
Ἔδοντες. Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
Ὡς κέ τοι ὡραίης βιότου πλήθωσι καλιαί.
Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
Καί τ' ἐργαζόμενον πολὺ φίλτερον ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος· ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
Πλουτεῦντα· πλοῦτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
Δαίμονι δ' οἷός ἔπεσσι, (τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον)
Εἴ κεν ἀεὶ ἀλλοτείων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν

Εἶς

Ad opus convertens, victûs curam habeas, ut te jubeo.
PUDOR autem non bonis indigentem virum tenet;
Pudor, qui viros valdè & lædit & juvat.
PUDOR quidem ad paupertatem, audacia verò ad divitias.
OPES verò non raptæ, divinitus datæ, multò meliores:
Si quis enim & manibus per vim magnas opes abstulerit,
Aut linguâ spoliârit, (qualia multa
Fiunt, quamprimùm lucrum mentem deceperit
Hominum, pudorem verò impudentia expulerit)
Facilè & illum obscurant dii, minuuntur verò familiæ
Viro illi, exiguum verò ad tempus divitiæ adsunt.
Par *facit delictum* qui & supplicem & hospitè malo affecerit,
Quíque fratris sui cubilia ascenderit,
Secreti causâ lecti uxoris, inhonesta patrans:
Quíque imprudentiâ cujuspiam deceperit orphanos liberos:
Quíque parentem senem misero in senectæ limine
Probris affecerit, gravibus incessens verbis:
Huic certè Jupiter iratscitur; ad extremum verò
Pro operibus iniquis gravem exhibet talionem.
Verùm tu quidem ab his omnino cohibe stultum animum.
PRO virili autem sacra facito immortalibus diis
Castè & purè, splendidáque crura adurito.
Interdum certè libaminibus atque suffitibus placa,
Et quando cubitum iêris, & quando lux sacra venerit:
Ut benevolum erga te cor atque animum habeant;
Ut aliorum emas sortem, non tuam alius.
AMICUM ad convivium vocato, inimicum verò sinito.
Eum verò potissimùm vocato, quicunque te prope habitat:
Si enim tibi & negotium aliquod domesticum accidat,
Vicini discincti accurrunt, cinguntur autem cognati. (dum.
NOXA *tam magna est* malus vicinus, quantum bonus commo-
Sortitus est præmium, quicunque sortitus est vicinum bonum;
Neque sanè bos interiêrit, nisi vicinus malus sit. (redde,
RECTA quidem mensurâ à vicino mutuum accipe, rectaq;
Eâdem mensurâ, & ampliùs, si quidem possis:
Ut indigens, & in posterum promptum invenias.
NE mala lucra captes: mala lucra æqualia damnis.
AMANTEM te ama, & accedenti adsis:
ET DA *ei* qui dederit, neque da *ei* qui non dederit.
DATORI namque est qui dat; non danti verò nemo dat.

DONA-

Εἰς ἔργον τρέψας, μελετῶς βίᾳ, ὥς σε κελεύω.
Αἰδὼς σ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἀνδρα κομίζει,
Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.
Αἰδὼς τοι μετὰ μὲν ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ μετ' ὄλβῳ·
ΧΡΗΜΑΤΑ δ' οὐχ ἁρπακτά, θεὸς δοτὰ, πολλὸν ἀμείνω.
Εἰ γάρ τις ϗ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
Ἢ ὅγ' ὑπὸ γλώσσης λήσειε τα, (διά τε πολλὰ
Γίνεται, ἔνθ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπάσῃ
Ἀνθρώπων, αἰδὼς δέ τ' ἀναιδείῃ καταπάζῃ)
Ῥεῖα τέ μιν μαυρῶσι θεοί, μινύθουσι δ' οἶκον
Ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἶσον δ', ὅς τ' ἰκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει,
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἐὸν δόμον εἰσαναβαίνοι,
Κρυπταδίης εὐνῆς ἀλόχῳ παρακοίτεια φέζων·
Ὅς τέ τευ ἀφραδίης ἁλιτραίνεται ὀρφανὰ τέκνα·
Ὅς τε γονῆα γέροντα κακῷ ὀπὶ νήπεα ἐνίπῃ
Νεικείῃ, χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσι·
Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δ' ὕστατον αὖτις
Ἔργων ἀνὴρ ἀδίκων χαλεπὸν ἐπέθηκεν ἀμοιβόν.
Ἀλλὰ σὺ ἦβῃ σῷ πάμπαν ἔεργε δεσφερέα θυμόν.
ΚΑΔΔΑΓΝΑΜΙΝ δ' ἔρδειν ἱερ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς ϗ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι δυσείσασί τε ἱλάσκεσθαι,
Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, ϗ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὡς κέ τοι ἵλαον κραδίην ϗ θυμὸν ἔχωσιν·
Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.
ΤΟΝ ΦΙΛΕΟΝΤ' ὀπὶ δεῖπνα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν δ' μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει·
Εἰ γάρ τοι ϗ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δ' οἱ μοί.
ΠΗΜΑ κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Ἐμμορέ τοι πίμπλης ὅς γ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ·
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
ΕΥ ΜΕΝ μετρεῖσθ' ὧν παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀπόδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, ϗ λῷον, αἴκε δύνηαι·
Ὡς ἂν χρῄζων, ϗ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
ΜΗ ΚΑΚΑ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἀτῃσι.
ΤΟΝ ΦΙΛΕΟΝ τε φιλεῖν, ϗ τῷ πρησίον πρησσέμεναι.
ΚΑΙ ΔΟΜΕΝ ὅς κεν δῷ, ϗ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῷ.
ΔΩΤΗ μήτε τις ἔδωκεν· ἀδώτῃ δ' ὔπις ἔδωκεν.

ΔΩΣ

DONATIO bona, rapina verò mala, lethifera.
QUISquis etenim vir sponte suâ *dederit*, etsi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur suo in animo.
Qui verò ipse rapuerit, imprudentiâ fretus,
Quamvis sit exiguum, *tamen* id constringit charum animum.
SIQUIDEM enim & parvum parvo addideris,
Et frequenter istud feceris, mox quidem magnum & hoc eva-
QUI verò partis adjicit, is vitabit atram famem. [cerit.
Neque verò quod domi repositum est, virum contristat.
DOMI melius *est* esse; quoniam noxium quod foris *est*.
Bonum quidem de præsenti capere; noxa verò animo
Egere absente: quæ te cogitare jubeo.
INCIPIENTE verò dolio & desinente, saturato te;
Medio parce: mala verò in fundo parsimonia.
Merces autem viro amico constituta sufficiens esto.
Etiam cum fratre ludens, testem adhibeto:
CREDULitas pariter ac diffidentia perdiderunt homines.
Nè verò mulier te animo nates succincta decipiat,
Blandè garriens, tuum inquirens tugurium.
QUI namque mulieri confidit, confidit is quidem furibus.
Unicus verò filius servârit paternam domum
Pascendo: ita enim opulentia crescet in ædibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facilè verò & pluribus præbuerit Jupiter ingentes opes:
MAJOR autem plurium cura, major quoque accessio.
Tibi verò si opes animus appetit intra sese,
Sic facito: operámque operæ subindè addito.

LIB. II.

PLeiadibus Atlante natis exorientibus,
Incipe messem, arationem verò occidentibus.
Hæ quidem noctésque & dies quadraginta
Latent: rursum verò circumvolvente se anno
Apparent, primùm ut acuitur ferrum.
Hæc utique arvorum est regula, quique mare
Prope habitant, quique valles flexuosas
Mare fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus serito, nudúsque arato,

Nudus

ΔΩΣ· ἀγαθή, ἄρπαξ ἢ κακή, θανάτοιο δότειρα.
"Ος μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὄγε κἂν μέγα δώῃ,
Χαίρει τῷ δώρῳ, καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
"Ος δέ κεν αὖτὸς ἕλῃται ἀναιδείῃφι πεποιθώς,
Καί τε σμικρὸν ἐὸν, τό, τ' ἐπάχωσεν φίλον ἦτορ.
Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ὀπὶ σμικρὸν καταδεῖο,
Καὶ θαμὰ τῶθ' ἕρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
"Ος δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὅδε δ' ἀλύξει ἀεὶ πανάλιμον.
Οὐδὲ τόγ' εἶν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδει.
Οἶκοι βέλτερον εἶ· ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ δύεφι.
Ἐσθλὸν μὲν παρεόν· ἧς δ' ἕλεσθαι· πῆμα δὲ θυμῷ
Χρηίζειν ἀπόρῃς· ἃ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Ἀρχόμενοι δ' ἢ πίθου καὶ λήγοντος, κορέσασθαι·
Μεσσόθι φείδεσθαι· δεινὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἧρι καὶ ἕσπερ·
Καί τε καγχνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι·
Πίστεις δ' ἄρα καὶ ὧς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Μηδὲ γυνὴ σε νόον πυκασέτω ὑλακατάπτου,
Αἰμύλα κωπίλλουσα, τελῶ δ' ὀφθαλμὸν καλιεύ.
"Ος δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι.
Μαινομένῃς ἢ παῖς σώζοι πατρώϊον οἶκον
Φερσέμβιν· ὡς καὶ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γημαιὸς ἢ θάνοις, ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον·
Πλεί'ονι μὲν πλέονα μελέτη, μείζων δ' ἐπιδεύκει.
Σοὶ δ' εἰ πλοῦτος θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν,
Ὧδ' ἔρδειν· ἔργον δὲ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

ΒΙΒΛ. β'.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
Ἀρχὼ ἀμητοῦ, ἀρότοιο δ' ἐπαντολιάων.
Αἱ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα τεσσαράκοντα
Κεκρύφαται· αὖτις δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, τὰ πρῶτα χαραττομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόντῳ κυμαίνοντι ὑποδρηθὰ πίονα χῶρον
Ναίουσιν. Γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,

Γυμνὸν

Nudus quoque metito, si quidem tempestiva omnia voles
Opera ferre Cereris: ut tibi singula
Tempestiva crescant, nè quando interim egens
Mendices *ad* alienas domos, nihilque efficias.
Sicut & nunc ad me venisti: ego verò tibi non ampliùs dabo,
Neque ampliùs admetiar. Labora stolide Persa
Opera quæ hominibus dii destinârunt:
Nè quando cum liberis uxoréque animo dolens
Quæras victum per vicinos, hi verò negligant.
Bis enim & ter forsitan consequêris: si verò ampliùs molestes,
Rem quidem non facies, tu verò inania multa dices:
Inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo
Cogitare debitique solutionem, famisque evitationem.
Domum quidem primùm, uxorémque, bovémque aratorem,
Famulam non nuptam, quæ & boves sequatur:
Utensilia verò domi omnia apta facito:
Nè tu quidem petas ab alio, illéque recusét, tu verò careas,
Tempus autem prætereat, minuatúrque tibi opus.
NE VErò differas inque crastinum, inque perendinum:
Non enim deses in opere vir implet horreum,
Neque procrastinator. Cura verò tibi opus auget.
Semper autem DILATOR operum vir cum damnis luctatur.
Cùm itaque jam desinit robur vehementis solis
Ab æstu sudorifero, per autumnum pluente,
Jove præpotente, mutatúrque humanum corpus
Multo levius: (nam tunc Canicularis stella
Paulisper supra caput fato-obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitur)
Quando incorruptissima est cæsa ferro
Sylva, folia autem humi fundit, ab ramisque cessat:
Tunc sanè ligna secato, memor tempestivi operis.
Mortarium quidem tripedale seca, pistillum verò tricubitale:
Axémque septempedalem; valde enim certè conveniens sic:
Si verò octopedalem; & malleum inde secueris.
Trium spithamarum curvaturam secato decem palmorũ curruũ.
Multa præterea curva ligna. Ferro autem dentale, cùm invene-
Domum, in monte quærens vel in agro, (ris,
Ilignum: hoc enim bobus ad arandum firmissimum est,
Nempe cùm Atticæ *Cereris* famulus temoni infigens,
Clavis adjunctum stivæ adaptaverit.

Bina

Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι, εἴ κ' ὥρια πάγῃ· ἐθέλησθα
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρει ἀέξηται, μή πως τὰ μεταιξὺ χατίζων
Πτώσῃς ἀλλοδίους ὀίκους, καὶ μηδὲν ἀνύσῃς.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἦλθες· ἐγὼ δέ σοι οὐκ ὀπάσσω,
Οὐδ' ὀπιμετρήσω. Ἐργάζευ νήπιε Πέρση
Ἔργα τά τ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο·
Μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε δυμὸν ἀχεύων
Ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσι.
Δὶς μὲν γὰρ καὶ τεὶς τάχα τεύξεαι· ἢν δ' ἔπὶ λυπῇς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐπώσεαι πόλλ' ἀγορεύσεις·
Ἀκρεῖον δ' ἔτι ἐπέων νομός. Ἀλλά σ' ἄνωγα
Φρασσέσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμόν τ' ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀρότηρα,
Κτητὸν οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο.
Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι.
Μὴ σὺ μὲν αἰτίῃς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δ' ἠλᾷς,
Ἦ δ' ὥρη ἀφαμείσηται, μηνύθῃ δέ τοι ἔργον·
ΜΗΔ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον ἐς τ' ἔννηφιν·
Οὐ γὰρ ἐπισπουργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιήν,
Οὐδ' ἀναβαμόμενος. Μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Ἀΐειδ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει.
Ἡμος δὴ λήγει μὲν ὀϊστευτὴν ἠελίοιο
Καύμα, Διὸς δ' ὄμβροισιν ἐπαυτίσῃ μετόπωρον
Ζωὸς ἐριδαινέτης, μετὰ δ' ἀνέρα θυμὸν ἰθύνει
Πολλὸν ἐλαφρότερος· ὅτε δὴ τότε σείριος ἀστὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηληθμῷ ἀνδρὸς ἰόντων
Ἕρχεται ἠμάτιος, πολὺν δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ·
Ἡμος δ' ἀδρηκτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πόρδοιό τε λήγει·
Τὴμος ἄρ' ὑλοτομεῖν, μεμνημένος ὧδε ἕκαστα,
Ὄλμον μὲν τετράδυλλον τάμνειν, ὕπερον δὲ πεντάπυλλον·
Ἄξονα δ' ἑπταπόδην· καλὰ γάρ νύ τοι ἄρμενος ἕστω·
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην· τὸ καὶ σφύραν κε τάμοιο.
Τριπάλαιστον δ' ἄψιν τάμνειν διαδρόμου ἁμάξης·
Πολλὰ ὀπὴ καμπύλα καλά. Φέρεσθαι δ' ὑγιῆ, ὅτ' ἂν εὕρῃς,
Εἰς οἶκον, καὶ ὄρος διζήμενος ἢ καὶ ἄρουραν,
Πεύκινον· ὃς δὴ βουσὶν ἀρῆν ὀχυρώτατός ἐστιν,
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶες ἐν ἐλύμασι πήξας,
Γόμφοισι πελάσας πεσσαρήρεται ἰσοδόκῃσι.

Δοιὰ

Bina verò disponito aratra, laborans domi,
Dentatum, & compactum: quoniam multò optimum sic.
Et si alterum fregeris, alterum bobus injicias.
E lauro autem vel ulmo firmissimæ stivæ sunt.
E quercu temonem, ex ilice dentale, boves verò duos novennes
Masculos comparato, (horum enim robur non imbecillum est)
Adolescentiæ mensuram habentes: hi ad laborandum optimi.
Non utique hi contendentes in sulco laborando aratrum
Fregerint, opus verò imperfectum illic reliquerint.
Hos autem simul quadragenarius juvenis sequatur,
Panem cœnatus quadrifidum octo buccellarum.
Qui quidem opus curans rectum sulcum ducat,
Non ampliùs respectans ad coætaneos, sed in opere
Animum habens. Hoc verò neque junior alius melior
Ad spargendum semina, & iteratam sationem evitandum:
Junior enim vir ad coætaneos spectat intento animo.
Considera verò, cùm vocem gruis audieris
Ab alto ex nubibus quotannis clangentis:
Quæ & arandi temporis signum affert, & hyemis tempus
Indicat pluviæ, cor autem rodit viri bobus carentis.
Tunc sanè pasce flexiles boves, intus existentes.
Facile enim dictu est, Par boum da & plaustrum:
Facile autem recusare, Instant verò opera b bus.
Inquit autem vir opinione suâ dives, Fabricato plaustrum:
Stultus, neque hoc scit centum esse ligna plaustri.
Horum antè curam habeto, domi ut reponas.
Cùm primùm igitur arandi tempus mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere, simul & servi & tu ipse,
Siccam & humidam arans, arationis ad tempus,
Summo mane festinans, ut tibi impleantur arva.
Vere vertito: Æstate verò iterata non te fallet.
Novalem verò ferito adhuc levem terram.
Novalis imprecationum expultrix, liberorum placatrix *est*.
Supplica verò Jovi terrestri Cererique castæ,
Maturum ut abundet Cereris sacrum munus.
Ut primùm incipis arare, cùm extremum de stiva
Manu capiens stimulum, boum terga attigeris
Quernum temonem trahentium loro: juvenis autem ponè
Servus, ligonem tenens, negotium avibus faceſſat,
Semina abscondens. APTA enim dispositio optima

Morta-

Δοιὰ δ' ἐθέσθω ἀέθλια, ποινὴ δ' ἀμφὶς ἐοῖσα
Αὐτόγυον, καὶ πῶκυ· ἐπεὶ πολὺ λώϊον ἔτος,
Εἰ χ' ἕτερόν γ' ἄξως, ἕτερόν γ' ἐπὶ βοῦς βάλοιο.
Δάφνης δ' ἢ πελέης ἀκμώτατοι ἰστοβοῆες.
Δρυὸς ἕλυμα, πείνοντι βόε δ' ἐννεαέτηρω
Ἄρσενε κεκτῆσθ', (τῷ γὰρ δένεσθ' ἀκμᾶλαπαδνόν)
Ἥβης μέτρον ἔχοντε· τὼ ἐρμάξεσθ' ἀείσω.
Οὐκ ἂν τὼ γ' ἐείσαντε ἐν αὐλακι χαμμιμὼ ἄεσθεν
Ἄξεσιαν, τὸ δ' ἔργον ἐτώσιον ὤφελ' ἀπρῆσαι.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακοντατελὴς αἰζηὸς ἕποιτο,
Ἄρτον δειπνήσας τελέθοντ' εὐφρόσυνον ὀκτάβλωμον·
Ὃς κ' ἔργα μελεδῶν ἰθείῃ αὔλακι ἐλαύνοι,
Μηκέτι παπταίνων μετ' ὀμήλικας, ἀλλ' ὅπα ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων. Τὸν δ' ὔπ νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρματα δάσσασθαι, καὶ ἐπασπείλαι ἀλέασθαι·
Κερδίστερος δ' ἀνὴρ μετ' ὀμήλικας ἐπτοίητυν.
Φραζέσθω δ', ἐυτ' ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς
Γηρόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης·
Ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρήσασ', καρδίην δ' ἔδακε ἀνδρὸς ἀβούτεω.
Δὴ τότε χρὴ τέζειν ἑλικὰς βόας ἔνδον ἐόντας·
Ῥηΐδιον δὲ ἔπος εἰπεῖν, Βόε δός μ' ἄμαξαν·
Ῥηΐδιον δ' ἀπανήνασθαι, Πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειός, Πήξασθαί μ' ἄμαξαν·
Νήπιος δὲ τόγ' ἴδ', ἑκατὸν δ' ἑξάρματ' ἀμάξης.
Τῶν πρόσθεν μελέτω ἐγκάρδιον οἰκήϊα θέσθαι.
Εὖτ' ἂν ἣ πρώτης ἀρότου ἐπιτρύσι φανείη,
Δὴ τότ' ἐρωμήσασα ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτός,
Αὖλιν καὶ δρηπὴν ἀρόων, ἀρότοιο χαθ' ὥρην,
Πρωὶ μάλα σπεύδων, ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι·
Εἴαρι πολλὸν· Θέρεος δ' ἐγεμώρη σ' ἀπατήσει.
Νειὸν δ' σπείρειν ἐπ νυφίζουσαν ἄρουραν·
Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
Εὔχεσθ' ὄφρα Διὶ χθονίῳ Δημήτερί θ' ἁγνῇ,
Ἐκτελέα βείθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν,
Ἀρχόμενος ταπερῶτ' ἀέρτης, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ λαβὼν ὄρπηκα, βοῶν ὅτε νῶτον ἱκάνει
Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ· ὁ δ' ὑπὸ σφιν ὄπαζεν
Δμῶς, ἔχων μακέλλαν, πόνον ὀρνίθεσσι πνθέσθαι,
Σπέρματα κακκύπτων. Εὐθημοσύνη δὲ ἀείρη

Mortalibus hominibus *est*: inepta verò disposítio pessima.
Sic quidem ubertate spicæ nutabunt ad terram,
Si finem ipse postea Jupiter bonum præbuerit.
E vasis autem ejicias araneas: & te spero
Gavisurum, victu potitum domi existente.
Lætus autem pervenies ad canum ver, neque ad alios
Respicies: tui verò alius vir indigus erit.
Si verò ad solis conversionem araveris terram almam,
Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
Obversim manipulans pulverulentus, nec valde gaudens:
Feres autem in sporta; pauci verò te suspicient.
Aliàs verò alia Jovis mens Ægiochi:
Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
Sin autem serò araveris, hoc quidem tibi remedium fuerit:
Quando cuculus coccyzat quercûs in frondibus,
Primúmque delectat mortales super immensam terram:
Tunc Jupiter pluat triduo, neque desinat,
Non utique superans bovis ungulam, neque deficiens:
Ita serus arator priori aratori æqualis fuerit.
Animo autem bene omnia reconde: neque te lateat
Ver exoriens canum, neque tempestiva pluvia.
Accede autem *ad* æneam sedem, & caloris gratiâ *ad* tabernam,
Tempore hyberno, cùm frigus homines includens
Detinet: ubi etiam impiger vir valde domum auget:
Nè te malæ hyemis difficultas opprimat,
Cum paupertate, macilentâ verò crassum pedem manu premas.
Multa verò ignavus vir vanam ob spem expectans,
Egens victûs, mala intra animum versat.
Spes verò non bona indigentem virum fert,
Sedentem in taberna, cui victus non sufficiens sit.
Indica autem servis, Æstate adhuc mediâ existente,
NON semper Æstas erit: facite nidos.
Mensem verò Januarium, malos dies bobus nocentes omnes,
Hunc vitato, & glacies, quæ quidem super terram
Flante Boreâ molestæ existunt;
Qui per Thraciam equorum-altricem lato mari
Inspirans ruit: remugit autem terra & sylva.
Multas verò quercus alticomas abietésque densas
Montis in vallibus dejicit, terræ multos-pascenti
Incumbens: & omnis reboat tunc ingens sylva.

Feræ

Θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοδημοσύνη δ' ἀκίνητος.
Ὦδέ κεν ἀδρεσύνῃ τάχιες νεύοισιν ἔραζε,
Εἰ τέλος αὐτὸς ὄπιδεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ἀπίζοις.
Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀερόχμια· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν, βιότοιο ἐρᾳδίμνιον ἔνδον ἐόντα.
Εὐοχέων δ' ἵξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδέ σε χηρὸς ἄλλος
Αὐχήσειε· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.
Εἰ δέ κεν ἠελίοιο τροπαῖς ἀέρδῃς χθόνα δῖαν,
Ἤμβροτες· οὐκέτι σεῖο χρέος ἐρύκοι, οὐδ' ἐπιδώσει·
Ἀνπία δεσμεύων κεκονιμένος, ἠὲ μάλα χαίρων·
Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· πωλέουσι δέ σε θηήσονται.
Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο,
Ἀργαλέος δ' ἄνδρεσσι τετυγμένος οὐκέτι νωμᾶν.
Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀέρσῃς, τόδε κέν τοι φάρμακον εἴη·
Ἡμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι,
Τοπρῶτον τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Τῆμος Ζεὺς ὗει τρίτῳ ἤματι, μηδ' ὑπολήγοι,
Μήτ' ἄρ' βάλλων βοὸς ὀπλήν, μήτ' ἀπολείπων·
Οὕτω κ' ὁ ἀροτὴς πρωϊηέτης ἰσοφαρίζοι.
Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι,
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιόν, μήθ' ὗες θαμβος.
Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπ' ἀλέγε λέχλιν,
Ὤρη χειμερίη, ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργον
Ἰσχάνει· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα δίκον ὀφέλλει·
Μή σε κακὸς χειμὼν ἀμηχανίη καταμάψῃ,
Σιὼ πενίη, λεπτὴ δ' ἀγαθὸν πόδα χειρὶ πέσοις.
Πολλὰ δ' ἀέργῳ ἀνὴρ κενεὼ ἐπ' ἐλπίδι μίμνων,
Χρηΐζων βιότοιο, κακὰ φρεσὶ βάλλεται θυμῷ.
Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Ἥτις δ' ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἔργα νέμηται.
Δείκνυε δ' ἁψάασθαι, θέρεος ἔπι μέσσον ἰόντος,
Οὐκ ἀεὶ θέρεος ἐσσεῖται· πιείσθε καλιάς.
Μιλῶν δ' λωιτὸν, καὶ οἴνατα βάσδην πάντα·
Τοῦτον ἀλούοντ', καὶ πηγάδας, αὖτ' ἐπὶ γαῖαν
Πνεύσαντος βορέαο δυσηλεγέες τελέθουσιν.
Ὅστε διὰ θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρεῖ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὄρινε· μέμυκε δ' γαῖα καὶ ὕλη.
Πολλὰς δ' δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
Οὔρεος ἐν βήσσης πλαγίας, χθονὶ πυκνὰ θολείῃ
Ἐμπίπτων· καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.

Feræ autem horrent, caudásque sub pudenda ponunt:
Quarum etsi vellere cutis densa est, tamen & has
Frigidus existens perflat hirsuta licèt pectora habentes,
Quinetiam per bovis pellem penetrat, neque ipsum cohibet.
Etiámq; per capram flat hirsutam: ovium autem greges non i-
Eò quòd annui ipsarum villi sunt, non perflat (tem,
Vis venti Boreæ: incurvum verò senem facit.
Et per tenelli corporis virginem non perflat,
Quæ ædes intra charam apud matrem manet,
Nondum opera sciens aureæ Veneris,
Benéque lota tenerum corpus, & pingui oleo
Uncta, noctu cubat intra domum (dit,
Tempore hyberno, quando exosus *polypus* suum pedem arro-
Inque frigida domo, & in habitaculis tristibus.
Non enim illi sol ostendit pabulum ut invadat,
Sed super nigrorum hominum populúmque & urbem
Vertitur, tardiùs autem universis Græcis lucet.
Et tunc sanè cornutæ bestiæ & incornutæ sylvicubæ
Miserè dentibus stridentes per quercetum vallosum
Fugiunt, & omnibus in animo id curæ est,
Quæ tecta inquirentes densas latebras habent,
Et cavernas petrosas: tunc utique tripodi homini similes,
Cujus & humeri fracti sunt, & caput pavimentum spectat,
Huic similes incedunt vitantes nivem albam.
Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo,
Lænámque mollem, & talarem tunicam.
Stamine verò in pauco multam tramam intexe:
Hanc circumduito, ut tibi pi i non tremant,
Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum verò pedes calceos bovis fortiter occisi
Aptos ligato, pilis intus condensans. (nerit,
Primogenitorum verò hœdorum, cum frigus tempestivum ve-
Pelles consuito nervo bovis, ut super humerum
Pluviæ circumjicias præsidium: supra caput verò
Pileum habeto elaboratum, ut aures non humectet *pluvia*:
Frigida enim aurora est Boreâ cadente.
Matutinus verò super terram à cœlo stellifero
Aer frugifer extensus est beatorum super opera,
Qui haustus è fluminibus semper fluentibus,
Altè supra terram levatus venti procellâ,

Inter

Θῆρες ὃ φείασσ', ἀρὴς δ' ὑπὸ μέζε' ἔδεντο·
Τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατάσκιον, ἀλλά νυ καὶ ἧφι
Ψυχρὸς ἐὼν διάησι διασυέρνων περ ἐόντων.
Καί τε διὰ ῥινῶ βοὸς ἔρχεται, ὐδέ μιν ἴσχει.
Καί τε δι' ἄγκα ἄησι ταναὺ τείχεα· πώεα δ' ὄπη,
Οὔνεκ' ἐπιστενωὶ τείχες αὐήσῃ, ὐ διάησιν
Ἰς ἀνέμω βορέω· τετραλόν ὃ γέροντα πιθησι.
Καὶ διὰ παρθενικῆς ἁπαλόχροϛ ὐ διάησιν,
Ἥτε δόμων ἔντοσθι φίλη παρὰ μητέρι μίμνει,
Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Εὖ τε λοεσσαμένη τέρενα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
Χεισαμένη, νυχίη καταλέξεται ἐνδοθεν οἴκω,
Ἥμαρ χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστοϛ ὃν πόδα τίθησι,
Ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ, καὶ ἐν ἤθεσι λαυκανέοισιν.
Οὐ γάρ οἱ ἠέλιοϛ δείκυν νομὸν ὁρμηθῆναι,
Ἀλλ' ὅτε κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
Στρωφᾶται, βαθύδιον ὃ πανελλήεσσι φαείνει.
Καὶ τότε δὴ κερκοὶ καὶ νήκερδι ὑλήκοί τε
Λυγρὸν μυκιόωντες ἀνὰ δρυὸς βιβάασιν
Φεύγοισιν· καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
Οἳ σκέπα μαιόμενοι πυκινὸς καθυλόδας ἔχωσι,
Καὶ γλάφυ πετρῆεν· τότε δὴ τείποδι βεβῶτι ἴσοι,
Οὔ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς ἕδας ὀρέγται,
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν, ἀλαλόμενοι νίφα λευκήν.
Καὶ τότε ἔασαϑ' ἕρυμα χροός, ὥς σε κελεύω,
Χλαῖναν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασϑαι·
Τὴν ἀμφιέσασϑαι, ἵνα τοι τείχες ἀτρεμέωσιν,
Μηδ' ὀρθαὶ φείσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δ' ὄπιν λάσιαι βοὸς ἶφι κλαμύσιο
Ἁρμῶσαι δήσασϑαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας.
Πρωτοτόνων δ' ἐείσας, ὁπόταν κρυοϛ ὦϊον ἔλθῃ,
Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοός, ὄρῃ δὴ νώτῳ
Τετρὰ ἀμφιβάλῃ ἀλεωὴ, κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' ἄκατος μὴ καταδεύῃ·
Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται βορέαο πεσόντοϛ.
Ἠῶϛ δ' ὅτε γαῖαν ἀπ' ἠερίη ἀναφαίνεται
Ἀὴρ πυρφόρος τέτατα μακάρων ὑπὲρ ἔργοις·
Ὅστε ἀφυσσάμενοϛ πολιοῦ ἄπο ἀενάων
Ὑψοῦ γὰρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλη,

Interdùm quidem pluit ad vesperam, interdum flat,
Densas Thracio Boreâ nubes excitante.
Hunc antevertens, opere perfecto domum redi,
Nè quando te cœlitus tenebrosa nubes circumtegat,
Corpúsque madidum faciat, vestésque humectet:
Sed evitato. Mensis enim difficillimus hic
Hybernus, difficilis ovibus, difficilísque hominibus.
Tunc medium bobus, homini verò amplius adsit
Alimoniæ: longæ enim adjutrices noctes sunt.
Hæc observans perfectum in annum,
Æquato noctésque & dies, donec rursum
Terra omnium mater fructum promiscuum proferat.
Cùm sexaginta post versiones solis
Hybernos perfecerit Jupiter dies, tunc sanè stella
Arcturus, relinquens sacrum fluentum Oceani,
Primùm tota apparens exoritur vespertina.
Post hunc manè lugens Pandionia prorumpit hirundo
Ad lucem hominibus, Vere nuper cœpto.
Hanc prævertens, vites incidito: sic enim melius.
At cùm domiporta *testudo* à terra plantas ascenderit,
Plejadas fugiens: tunc non amplius fodiendæ vites,
Sed falcésque acuito, servósque excitato.
Fugito verò umbrosas tabernas, & ad auroram cubile,
Tempore messis, quando sol corpus exiccat:
Tunc festina, & domum fruges congrega,
Diluculo surgens, ut tibi victus sufficiens sit:
AURORA enim operis tertiam fortitur partem,
Aurora tibi promovet quidem viam, promovétque laborem:
Aurora, quæ apparens multos ingredi fecit viam
Homines, pluribus verò juga bobus imponit.
Cùm verò carduúsque floret, & canora cicada
Arbori insidens stridulum effundit cantum
Frequenter sub alis, Æstatis laborioso tempore:
Tunc pinguissimæque capræ, & vinum optimum,
Salacissimæ verò mulieres, & viri imbecillim
Sunt, quoniam caput & genua Sirius exiccat;
Siccum verò corpus ob æstum. Sed tunc jam
Sit petrosáque umbra, & Biblinum vinum,
Libúmque lacteum, lácq; caprarum non-ampliùs-lactantium,
Et bovis sylvas depascentis caro nondum enixæ,

Ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἕσπερον, ἄλλοτ' ἄπσι,
Πυκνὰ Θρηϊκίης βορέης νέφεα χλονέοντος·
Τὸν φθάμενος, ἔργα τελέσας, οἶκόνδε νέεσθαι,
Μή ποτέ σ' ἠεροφοίτου σκοτέσῃ νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, καὶ θ' εἵματα δεύσῃ.
Ἀλλ' ὑποφευγέμεναι. Μεὶς γὰρ χαλεπώτατός ἐστιν
Χειμέριος, χαλεπὸς πεφυβάμενος, χαλεπὸς δ' ἀνθρώποις.
Τῇμος θώμιγι βοσὶν, ἐπὶ δ' ἀνέρι τὸ πλέον εἴη
Ἁρμαλιῆς· μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφερέων εἰσί.
Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἰσᾶσι νύκλας τε καὶ ἤματα, εἰσόκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.
Εὖτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μέτα τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέριοι ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δὴ τότ' ἀπ' αἰθὴρ
Ἀρκτῖνος, πρόφρων πίσυρ' ἱερὴν ῥόον ὠκεανοῖο,
Πρῶτον παμφαίνων, ἐπιτέλλεται ἀκρεμόνεσσιν.
Τόνδε μετ' ὀρθρογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενος, ὄτυγας πρωτοτομήσεο· ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπόταν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἂν φυτὰ βαίνῃ,
Παπίδας φεύγων· τότε δὴ σκάφος ἀκέπ οἰνέαν,
Ἀλλ' ἄρπας τε χαραστέμεναι, καὶ δμῶας ἐγείρειν·
Φεύγειν δ' σκιερὸς δώμης, καὶ ἐν ἠῶ κοίτον,
Ὅφρ' ἐν ἀμητῷ, ὅτε τ' ἠελίῳ χρόα κάρφει
Τημῶτος πεύθειν, καὶ ὁκῆας καρπὸν ἀγείρειν,
Ὄρθρῳ ἀνιστάμενον, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
Ἠὼς γάρ τ' ἔργοισι τείτατον ἐμπίπλησι
Ἠὼς τοι φέρβει μὲν ὁδὸν, φέρβει δὲ καὶ ἔργα·
Ἠώς, ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθους
Ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.
Ἥμος δ' ἀκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἠχέτα τέτριξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν κατὰ χεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος κυματώδεος ὥρῃ·
Τῇμος πότατοί τ' ἄγρης, καὶ οἶνος ἄριστος,
Μαχλότατοι δ' γυναῖκες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες
Εἰσίν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γόνατα ἴσατον ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. Ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἶη πετραίη τε σκιὴ, καὶ βίβλινος οἶνος,
Μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμένων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τεπκυίης,

Et primogenitorum hœdorum; præterea nigrum bibito vinum.
In umbra sedens, animo saturatus cibo,
Contra temperatum ventum obverso vultu,
Fonténique perennem, ac defluentem, quique illimis sit.
Tertiam aquæ partem infunde, quartam verò misce vini.
Famulos autem instiga, Cereris sacrum munus
Triturare, quando primùm apparuerit vis Oriônis,
Loco in ventoso, & bene planata in area:
Mensurâ verò diligenter recondito in vasis. Sed postquam
Omnem victum deposueris sufficientem intra domum,
Servum domo carentem conducere, & sine liberis ancillam
Inquirere jubeo: (molesta est autem quæ liberos habet ancilla)
Et canem dentibus asperum nutrito: nec parcas cibo,
Nè quando tibi interdiu domiens vir (*fur*) facultates auferat.
Fœnum autem importato, & paleas, ut tibi sit
Bobus ac mulis annuum pabulum. Sed postea
Servi refocillent chara genua, & boves solve.
Cùm verò Orion, & Sirius in medium venerit
Cœlum, Arcturum autem inspexerit rosea digitis Aurora,
O Persa, tum omnes decerpe domum uvas:
Exponito verò soli decem dies, totidémque noctes,
Quinque autem adumbrato, sexto in vasa haurito
Dona multam lætitiam afferentis Bacchi. Sed postquam atique
Pleiadésque Hyadésque ac robur Oriônis
Occiderint; tunc deinde arationis memor esto
Tempestivæ: annus verò per terram accommodus sit.
Quòd si te navigationis periculosæ desiderium ceperit,
Quando utique Pleiades robur validum Oriônis
Fugientes, occiderint in caliginosum pontum,
Tunc certè variorum ventorum cum impetu ruunt flamina:
Et tunc nè ampliùs naves habe in nigro ponto.
Terram autem operari memor *esto*, ita ut te jubeo.
Navem verò in continentem trahito, munitóque lapidibus
Undiquáque, ut arceant ventorum robur humidè flantium:
Sentinâ exhaustâ, ut nè putrefaciat Jovis imber.
Instrumenta verò congrua omnia domi tuæ repone,
Rectè contrahens navis alas pontigradæ;
Clavum verò fabrefactum super fumum suspendito:
Ipse autem tempestivam expectato navigationem, dum veniat.
Túncque navem celerem ad mare trahito: intus verò onus

Aptum.

Πρωτοτόκων τ' ἐείφων· ἐπὶ δ' ἄνθεα πιέσθω ὄϊνος,
Ἐν σκιῇ ἐζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῇς,
Ἀντίον ἐυκραέος ἀνέμου ζεφυρηλατέος πρόσωπον,
Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀπορρύτου, ἣ τ' ἀθόλωτος·
Τεῖς ὕδατος πρόχεειν, τρὶς οἴνου τέτρατον ἰέμεν ὄϊνου.
Δωσὶ δ' ἑπτορύνεσιν, Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν
Δινέμεν, ἔνθ' ἂν πρῶτα φανῇ δέος Ὠρίωνος,
Χάρῃ ἐν ἐυαείῃ, καὶ ἐυτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ·
Μέτρῳ δ' ἓν κομίσασθαι ἐν ἀγγεσιν. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πάντα βίον καταθῆται ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου,
Θῆτα ἄοικον πωλεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔμεν·
Δίζεσθαι κέλομαι· (χαλεπὴ δ' ὑποπορτὶς ἔριθος)
Καὶ κυνὶ καρχαρόδοντι κομεῖν· μὴ φείδεσθαι σίτου·
Μή ποτέ σ' ἠμερόεντος ἀνὴρ ὑπὸ χείματος ἕλπῃ.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετόν, ὥφρα τι εἴη
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπιστεμφὲς ἐόντι· Αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀναψύξαι φίλου θ' ὑφάμασι καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίωνος ἐπιστείβῃ ἐς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανόν, Ἀρκτοῦρον δὲ ἰδὼν ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς
Ὄψε φέρῃ, τότε πάντας ὑποδρέπου ὀξέα βότρυς·
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας·
Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἀγγεῖα φύσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
Πληϊάδες θ' Ὑάδες τε τό, τε σθένος Ὠρίωνος
Δυόωσιν, τοτ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
Ὡραῖος· πλείων δὲ χθονὸς ἄρμενος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυπλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἴρῃ,
Εὖτ' ἂν Πληϊάδες σθένος Ὠρίωνος ἀφορῶν
Φεύγωσι, πίπτοντι δ' ἐς ἠερόεσσαν πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων δύσιν αἴνυσο.
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐν οἴνοπι πόντῳ·
Γαῖαν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὡς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσσαι τε λίθοισι
Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἐόντων·
Χείμβρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐνικήδεο οἴκῳ,
Εὐκόσμως σοῖσιν ἅμα νηὸς πρηγορίοισι·
Πηδάλιον δ' ὀξεργὸς ὑπὸ καπνῷ κρεμάσασθαι·
Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα δολιχὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν· ἐν δέ τε φόρτον

Aptum instraito, domum ut lucrum reportes :
Quemadmodum meúsque pater & tuus, stultissime Persa,
Navigabat navibus, victûs indigus boni.
Qui olim & huc venit, immensum pontum emensus,
Cumâ Æolide relictâ, in navi nigra :
Non reditus fugiens, neque opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
Habitavit autem prope Heliconem misero in vico
Ascrâ, hyeme malo, æstate *autem* molesto, nunquam bono.
Tu vero, ô Persa, operum memor esto
Tempestivorum omnium : de navigatione verò maximè.
NAVEM parvam laudato, magnæ verò onera imponito :
MAJUS quidem onus, majus verò lucrum ad lucrum
Erit, si quidem venti malos abstineant flatus.
Quando, ad mercaturam verso imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem inamœnam,
Ostendam tibi modos multè & bonos maris,
Etsi neque navigandi peritus, neque navium.
Neque enim unquam navi navigavi super latum mare,
Nisi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Græci,
Expectatâ tempestate, magnum collegerunt exercitum
Græcia è sacra ad Troiam pulchras-fœminas habentem.
Illùc ego ad certamina strenui Amphidamantis,
Chalcidémque trajeci : prædeliberata verò multa
Certamina instituerunt juvenes magnanimi : ubi me dico
Carmine victorem tulisse tripodem auritum.
Quem ego quidem Musis Heliconiadibus dicavi,
Ubi me primùm sonorum aggredi fecerunt cantum.
Tantùm naves expertus sum multos-clavos-habentes.
Sed *tamen* & sic dicam Jovis consilium Ægiochi :
Musæ enim me docuerunt inenarrabilem hymnum canere.
Dies quinquaginta post versiones solis,
Ad finem progressâ Æstate laborioso tempore,
Tempestiva est mortalibus navigatio : nec certè navem
Fregeris, neque homines perdiderit mare ;
Nisi lubens Neptunus terræ-quassator,
Aut Jupiter immortalium rex velit perdere :
In his enim summa est simul bonorúmque malorúmque.
Tunc verò facilésque auræ, & mare innocuum,
Tranquillum : tunc navem celerem ventis fretus

Trahito

Ἄρμενον ἐγκωΐαδαι, ἵν' ὄικαδε κέρδος ἄρηαι·
Ὡς ἢν ἐμός γε πατὴρ καὶ σός, μέγα νήπιε Πέρση,
Πλωΐζεσκεν νηυσὶ βίᾳ κεχρημένος ἐσθλῆς.
Ὅς ποτε καὶ τῆδ' ἦλθε, πολὺ διὰ πόντον ἀνύσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
Οὐκ ἀφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
Ἀλλὰ κακὸν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρέσσι δίδωσιν·
Ναίσκετο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος οἰζυρῇ ἔνι κώμῃ
Ἀσκρῃ, χείμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ·
Τὴν δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εὖ
Ὡραίων πάντων· περὶ ναυπλίης ὄ μάλιστα.
ΝΗΪ ὀλίγῳ ἀνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι·
ΜΕΙΖΟΝ μὲν φόρτος, μείζων δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
Ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
Εὖτ' ἂν, ἐπ' ἐμπορίην τρέψας ἀεσίφρονα θυμόν,
Βάλῃαι χρέα τε φεύγειν καὶ λιμὸν ἀτερπέα,
Δείξω σοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτε τι ναυπλίης σεσοφισμένος, οὔτε τι νηῶν.
Οὐ γάρ πώποτε νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, ἣ ποτ' Ἀχαιοὶ
Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα διέπλων Ἀμφιδάμαντος
Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα· τὰ δ' ἔθηκε μέσοισι πολλά·
Ἆθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθά με φημὶ
Ὑμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠσάμενον.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃσ' Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
Ἔνθά με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσον τοι νηῶν γε πεπείρημαι πολυζύμφων·
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Διὸς νόον αἰγιόχοιο·
Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν·
Ἤματα πεντήκοντα καὶ ἐξ τρέπεται ἠελίοιο,
Ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος καματώδεος ὥρης,
Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος· ἔτρεμε δὲ νῆα
Καυάξαις, ἔτ' ἄνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα·
Εἰ μὴ δὴ τρέφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλησιν ὀλέσσαι·
Ἐν τοῖς γὰρ τέλος ὄβριν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε·
Τῆμος δ' εὐηνέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
Εὐκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας

Trahito in pontum, onus verò omne bene colloca.
Propera autem quàm celerrimè iterum domum redire.
Ne; verò expectato vinumq; novum, & Autumnalem imbrem
Et Hyemem accedentem, Notíque molestos flatus,
Qui concitat mare, secutus Jovis imbrem
Multum, Autumnalem; difficilem verò pontum facit.
Sed alia Verna est navigatio hominibus:
Nempe cùm primùm quantum incedens cornix
Vestigium fecit, tantùm folia homini appareant
Summa in ficu: tum sanè ascendi potest mare.
Verna autem hæc est navigatio. Non ipsam ego *tamen*
Probo; neque enim meo animo grata est,
Quia rapax: ægrè quidem effugeris malum. Sed tamen & hæc
Homines faciunt stultitiâ mentis:
PECUNIA enim anima est miseris mortalibus.
Miserum verò est mori in fluctibus. Verùm te jubeo
Considerare hæc omnia in animo quæcunque dico.
NE VERO intra naves omnem substantiam cavas pone:
Sed plura relinquito; pauciora verò imponito.
Miserum enim ponti in fluctibus in malum incidere:
Miserum etiam, siquidem in currum prægrande onus imponens
Axem fregeris, onera verò intereant.
MEDIocritatem observa. OCcasio verò in omnibus optima.
MATURUS autem uxorem tuam ad domum ducito,
Neque triginta annis valde multùm deficiens,
Neque superans multúm: nuptiæ verò tempestivæ hæ.
MULIER autem quatuor *annos* pubescat, quinto nubat.
VIRGINEM verò ducito, ut mores castos doceas.
Eam verò potissimùm ducito quæ te prope habitat, (cas.
Omnia diligenter circùm contemplatus; nè vicinis ludibria du-
NEQUE enim muliere quicquam vir sortitur melius
Bonâ: rursus verò malâ non deterius aliud,
Comessatrice, quæ virum tametsi fortem
Torret sine face, & crudæ senectæ tradit. (vato.
BENE verò animadversionem immortalium deorum obser-
NEQUE fratri æqualem facito amicum:
Quòd si feceris, nè ipsum prior malo afficias.
NEQUE mentiaris *in* linguæ gratiam. Sin autem cœperis,
Aut verbum aliquod locutus infestum, aut faciens,
Bis tantum puniri memineris. Sin verò rursus

Redeat

Ἑλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον δ' ἔν πάντα πιθέσθαι.
Σπεύδειν δ' ὁππότ' ἀγοιτο πάλιν ὅ οἰκόνδε νέεσθαι.
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον ϗ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
Καὶ χειμῶ' ὁπόταν, νοτίου τε δεινὰς αὐήτας,
Ὅς τ' ὤειπε θάλασσαν, ὀμβρήσας Διὸς ὄμβρῳ
Πολλῷ, ὀπωρινῷ· χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔφηκεν.
Ἄλλο δ' ἐαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν,
Ἧμος δὴ τοιοῦτος ὅσον τ' ἐπιβῶσα κορώνη
Ἴχνῳ ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κραδίῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Ἐαρινὸς δ' ἔτος πέλεται πλόος. Οὔ μιν ἔγωγε
Αἴνημ'· ἁρπακτός· χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. Ἀλλά νυ ϗ τὰ
Ἀνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο·
ΧΡΗΜΑΤΑ γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ὀΐεσθαι μὴ κύμασιν. Ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν ὅσσ' ἀγορεύω.
ΜΗΔ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι πιθέσθαι·
Ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δ' ἐλάσσονα φορτίζεσθαι·
Δεινὸν γὰρ πόντῳ μὴ κύμασι πῆμα κύρσαι.
Δεινὸν δ', εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας
Ἄξονα καυάξας, τὰ δ' φορτία διαφθείραι.
ΜΕΤΡΑ φυλάσσεσθαι. ΚΑΙΡΟΣ δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὥραιος ὃς γιγνᾶται τε πόντῳ οἰκίον ἀγαθαί,
Μήτε τεινόντων ἐτέων μάλα πολλὰ μήτ' ἀπολείπων,
Μήτ' ὀπιθεὶς μάλα πολλά· χαίρει δέ τοι ὧδε ἕκαστος.
Ἡ δ' ΓΙΝΗ τέτρῃ ἠδρύνη, πεμπτῳ δ' γαμοῖτο. (ξυῆς.
ΠΑΡΘΕΝΙΚΗΝ δ' γαμεῖν, ὥς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάσκοις·
Τὴν δ' μάλιστα γαμεῖν ὅπις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν μὴ γείτονα χάρματα γήμῃς.
Οὐ μέν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λαίζετ' ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς ὃ ῥίγιον ἄλλο,
Δειπνολύχης, ἥτ' ἄνδρα κὴ ἰδρώοντα θάλπει
Εὖτε ἄτερ δαλοῦ, κὴ ὠμῷ γήρᾳ δῶκεν.
Ἔτ δ' ὅταν ἀθανάτων μακάρων φευγαγμὸν ἕῃ).
ΜΗΔΕ κακογνήτῳ ἶσον ποιεῖσθ' ἑταῖρον·
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν φρεσὶ κακὸν ἔρξῃς.
ΜΗΔΕ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κεν ἄρχῃ
Ἢ π ἔπος εἰπὼν ὀδυσσάμενος, ἠὲ κὴ ἔρξας,
Δὶς τόσα πίννυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις
Ἡγῆτ'

Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præstare,
Suscipe: miser namque vir amicum aliàs alium
Facit; te verò nè quid animo coarguat vultus.
NEQUE multorum hospes, neque nullius hospes dicaris,
Neque malorum socius, neque bonorum convitator. (homini
NEQUE unquam miseram pauperiem animi consumptricem
Sustineas exprobrare, divorum manus immortalium.
LINGUÆ certè thesaurus inter homines optimus
Parcæ, plurima verò gratia ad mensuram euntis.
QUOD si malum dixeris, forsan & ipse majus audies.
NEQUE publici convivii gravis accessor esto:
Ex publico plurima verò gratia, sumptúsque minimus.
NEQUE unquam de mane Jovi libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque aliis immortalibus.
Neque enim illi exaudiunt: respuunt verò etiam preces.
NEQUE contra solem versus erectus meiito;
Sed postquam occiderit, memor usque ad orientem:
NEQUE in via, neque extra viam progrediendo meïas,
Neque denudatus: deorum quippe noctes sunt.
Sedens verò divinus vir & prudens *mingit*,
Aut idem ad parietem accedens bene septi atrii.
NEQUE pudenda semine pollutus intra domum
Focum juxta revelato, sed caveto.
NEQUE ab ominoso sepulchro reversus
Seminato progeniem, sed deorum à convivio.
NEQUE unquam perennium flaviorum limpidam aquam
Pedibus transito, priusquam oraveris aspiciens pulchra fluenta,
Manus lotus amœnâ aquâ limpidâ.
Qui fluvium transierit, malitiâ verò manus illotus,
Ei succensent dii, & damna dant in posterum.
NE verò à manu, deorum in celebri convivio,
Siccum à viridi reseca nigro ferro.
NEQUE unquam patinam libatoriam pone super craterem
Bibentium: pernicioſum enim in ipso fatum est situm.
NEQUE domum faciens imperfectam relinquito,
Nè fortè insidens crocitet stridula cornix.
NEQUE à pedatis ollis nondum lustratis rapiens
Comedito, neque lavator: quia & hisce noxa inest.
NEQUE super immobilibus locato (non enim bonum est)
Puerum duodennem; quia virum inertem facit:

Neque

Ἠγᾶτ' ἐς φιλότητα, σίκλω δ' ἐπέλησο παρασχεῖν,
Δέξασθαι· σεῖο δέ τοι φίλον ἄλλοτε ἄλλον
Ποιεῖται· σὲ δ' ὅμῃ νόον κατελέγχεπ ἐσθλόν.
ΜΗΔΕ' πολυξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
Μηδὲ κακὸν ἔταρον, μηδ' ἐσθλὸν νεικεστῆρα.
ΜΗΔΕ ποτ' ἀλομβρίῳ πενίῃ συμφορδὸν ἀνδρὶ
Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
ΓΑΥΣΣΗΣ τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄεισος
Φειδωλῇς, πλείστη δ' χάρις ἔπλετο μέτρον ἰδυίης.
Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις.
ΜΗΔΕ πολυξείνῳ δωτὸς δυσπέμφελος εἶναι·
Ἐκ κοινῆς πλείστη δ' χάρις, σμικρὴν τ' ὀλιγίστη.
ΜΗΔΕ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τί μ' κλύουσιν, ἀπεπτύουσι δέ τ' ἀρᾶς.
ΜΗΔ' ἀντ' ἠελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὁμιχεῖν·
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημένος ἔστ' ἀνιόντα·
ΜΗ' Γ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ τρεφοδάδην ἐρήσῃς,
Μηδ' ἀποζυμνωθείς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.
Ἑζόμενος δ' ὅγε θεῖος ἀνὴρ πεπυυμένα εἰδώς,
Ἢ ὅγε πρὸς πῖχυν πελάσας ἐυερκέος αὐλῆς.
ΜΗΔ' αἰδοῖα γονῆ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἶκος
Ἐσίη ἐμπελάθων παρεφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
ΜΗΔ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοσφισαντα
Σαφαίνειν ῥηλεύς, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δωτός.
ΜΗΔΕ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ
Ποσσὶ πρῶτα, πρὶν γ' εὐξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πολυηρατῷ ὕδατι λευκῷ.
Ὃς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι ὃ χεῖρας ἀνίπτους,
Τῷδε θεοὶ νεμεσῶσι, καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
ΜΗΔ' ἀπὸ πεντόζοιο, θεῶν ἐνὶ δωτὶ θαλείῃ,
Αὖον ἀπὸ χλωρῆ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ.
ΜΗΔΕ ποτ' οἰνοχόην πτελέωθεν κρητῆρος ὕπερθεν
Πινόντων· ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.
ΜΗΔΕ δόμων ποιῶν ἀνεπίξεσον κατὰ λείπειν,
Μήτι ἐρεζομένῃ κρώζῃ λακέρυζα κορώνη.
ΜΗΔ' ἀπὸ χυτροποδων ἀνεπρήκλων ἀνελόντα
Ἔδειν, μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή.
ΜΗΔ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (ὣς γὰρ ἄμεινον)
Παῦδα δυωδεκατάων, ὅτ' ἀνὲρ ἀνήνορα ποιεῖ·

Μηδὲ

Neque duodecim-mensium; æquale & hoc est.
NEQUE muliebri in balneo corpus abluito
Vir: gravis enim ad tempus est & in hoc
Pœna. NEQUE in sacrificia accensa incidens
Reprehende arcana: Deus quippe & hæc indignè fert.
NEC unquam in alveo fluviorum mare influentium,
Neque super fontes meiito, quin valde evitato;
Neque incacato: id enim nihilo est melius.
Sic facito: gravem verò mortalium evitato famam.
FAMA enim mala est: levis quidem levatu
Facillimè, molesta verò portatu, difficilisque depositu.
FAMA verò nulla prorsus perit, quàm quidem multi
Populi divulgant: quippe dea quædam est & ipsa.

HESIODI ASCRÆI *DIES*.

DIes verò ex Jove observans, bene secundum decorum
Præcipe servis; tricesimam mensis optimam
Ad opera inspiciendum, dimensúmque dividendum:
Nempe cùm veritatem populi judicantes agunt.
Hæ enim dies sunt Jove à prudente:
Primùm novilunium, quartáque, & septima, sacra dies:
Hac enim Apollinem auri-ensem genuit Latona.
Octaváque & nona, ambæ quidem dies mensis
Præcipuæ crescentis, ad curandum opera mortalium.
Undecima verò duodecimáque, ambæ quidem bonæ:
Hæc quidem tondendis ovibus, illa lætis segetibus metendis.
Duodecima tamen undecimâ multò melior:
Hac enim net filà antivolus araneus,
Die adultâ: cùm & prudens *formicâ* acervum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponátque opus.
Mensis autem inchoati decimatertiâ caveto
Sementem incipere: plantis verò inserendis optima est.
Sexta verò media valde incommoda est plantis:
Viripara bona; puellæ verò non utilis est
Neque gignendæ primùm, nec nuptiis tradendæ.
Nec prima quidem sexta puellæ gignendæ
Apta est: sed hœdis castrandis, & gregibus ovium,
Stabulóque circumsepiendo pastorali, benigna dies est.

Bona

Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.
ΜΗΔΕ' γυναικείῳ λεκτρῳ χρόα φαιδρύνεσθαι
Ἀνέρα· λάθρῃ γάρ τι δόλῳ κρύπτει ἐς ὀπὶ καὶ τῷ
Ποινή. ΜΗΔ' ἱερῆσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρῆσαι
Μωμεύειν αἰδῶλα· θεὸς τοι καὶ τὰ νεμεσσᾷ.
ΜΗΔΕ' πὸ' ἐν ποροχοῇ ποταμοῦ ἅλαδε περῃόντων,
Μηδ' ὅτι κιλλάων ὀρέων, μάλα δ' ἔξοχα δαίων·
Μηδ' ἐναποφύσσειν· τὸ γὰρ ὅτοι λωΐτον ὅττι.
Ὦδ' ἔρδειν· δειλὼ δ' βροτοὶ ὑπαλθέα φήμιλα.
ΦΗΜΗ γάρ τε κακὴ πέλεται· κόφη μὲν ἀείρει
Ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δ' φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
ΦΗΜΗ δ' ὔπις πάμπαν ἀπόλλυται, οὔνυμα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζουσι· θεὸς νύ τις ὅστις καὶ αὐτή.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΩΝ ΑΣΧΡΑΙΟΥ ΗΜΕΡΑΙ.

Ἥματα δ' ἐκ Διόθεν πρωτόλαμπος, εὖ κατὰ μοῖραν
Περφραδέμεν δμῳῇσι· τετρακάδα μὲν θεὸς ἀείσω
Ἔργα τ' ἐποπτεύειν, ἠδ' ἀρημονίῃ διατάσσειν.
Εὖτ' ἂν ἀληθείῃ λαοὶ κείνοντες ἄγωσιν.
Αἴδε δὲ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς πέρα μετρέουσαι·
Πρῶτον ἔνη, τετράς τε, καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ·
Τῇ δ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Δητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε, δύω γε μὲν ἤματα μηνὸς
Ἐξοχ' ἀεξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
Ἐνδεκάτη δ' δυωδεκάτη τ', ἀμφω γε μὲν ἐσθλαί·
Ἡ μὲν ὄϊς πείκειν, ἡ δ' ἔνφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι·
Ἡ δ' δυωδεκάτη πρὶν ἐνδεκάτην μέγ' ἀμείνων·
Τῇ γάρτοι νέοι νήμαι' ἀερσιπότητι ἀράχνης,
Ἡμάτῳ ἐκ πλείω· ὅτε τ' ἴδεις σπερχνὰ μάτην.
Τῇ δ' ἰσὸν σήσασθαι γυνή, περιβάλοιτό τε ἔργον.
Μηνὸς δ' ἰσταμένοιο τετρακαιδεκάτην ἀλέασθαι
Σπέρμα τῷ ἀρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνρέψασθαι ἀείσω.
Ἕκτη δ' ἡ μέση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν·
Ἀνδρογόνῳ δ' ἀγαθή· κόρῃ δ' ἐ σύμφορός ἐστιν
Οὔτε γενέσθαι πρῶτ', ἔτ' ἂρ γάμου ἀντιβολῆσαι·
Οὐδὲ μὴν ἡ πρώτη ἕκλη κόρη τε γενέσθαι
Ἀρμῷ· ἀλλ' ἐείσας τανύειν καὶ πώεα μήλων,
Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἤπιον ἦμαρ.

Ἐσθλὴ

Bona verò viripara, amátque convitia loqui,
Mendaciáque, & blandos sermones, & occulta colloquia.
Mensis verò octavâ aprum & bovem valdè mugientem
Castrato, mulos autem duodecimâ laboriosos.
Vicesimâ verò in magna plenâ die, prudentem virum
Generato: valde enim bonæ est indolis.
Bona autem viripara decima; puellæ verò & quarta
Media: hac verò & oves, & flexipedes flexiles boves,
Et canem asperis dentibus, mulósque laboriosos
Cicurato, manum admovens. Cautus verò esto animo,
Ut quartam vites desinentis & inchoati mensis:
Doloribus conficiendo animo valde hæc accommoda est dies.
Quartâ autem mensis uxorem domum ducito,
Observatis auguriis quæ ad hanc rem sunt optima.
Quintas verò evitato; quia difficiles sunt & graves:
In quinta enim aiunt Furias obambulare,
Jusjurandum vindicantes, quod Contentio genuit malum per
Mediâ verò septimâ Cereris sacrum munus (juri
Diligenter inspiciens bene-æquata in area
Ventilato: lignorúmque sector incidito cubicularia ligna,
Navaliáque ligna multa, & quæ navibus congrua sunt.
Quartâ vero incipito naves compingere agiles.
Nona autem media pomeridiana, melior dies.
Prima verò nona prorsus innoxia hominibus.
Bona siquidem est & ad plantandum & ad generandum
Tam viro quàm mulieri: nec unquam prorsus mala dies.
Sed pauci rursus sciunt ter-nonam mensis optimam
Aperiendis doliis, & sub jugum ponendo collo
Bobus & mulis & equis celeribus,
Navíque bene-clavatæ celeri in nigrum pontum
Trahendæ. Sed pauci vera intelligunt.
Quartâ verò aperi dolium; præ omnibus sacra dies est
Media. Pauci verò rursum post vicesimam mensis optimam
Aurorâ vigente: pomeridiana verò est deterior.
Et hæ quidem dies sunt hominibus magno commodo.
Cæteræ autem intercidentes, sine sorte, nihil ferentes.
Sed alius aliam laudat, pauci verò nôrunt.
INTERDUM noverca est dies, interdùm mater.
Harum beatúsque & felix, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit inculpatus diis,
Auguria observans, & delicta evitans.

Ἑσθλὴ δ' ἀνδρογόνῳ· φιλέῃ δέ τε κέρτομα βάζειν,
Ψεύδεά θ', αἰμυλίους τε λόγους, κερφίους τ' ὀαρισμούς.
Μιλὼς δ' ὀγδοάτη κάπρον καὶ βοῦν ἐείμικον
Ταυνέμῃ, ἠρῶσι δ' δυωδεκάτη τελαεργός.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ πλέῳ ἤματι ἴσορα φῶτα
Γείνατο· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένῳ ὄσσε.
Ἑσθλὴ δ' ἀνδρογύνῳ δεκάτη, κέρδη δέ τε τέλλει·
Μέσση· τῇδέ τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ κυῖα καρχαρόδοντα, καὶ ἠρῶσι τελαργὸς
Πρηΰνειν, ὅτι χεῖρα πιθεῖς. Πεφυλάξο δὲ θυμῷ
Τέλλεσθ' ἀλεύασθαι φθίνοντός τ' ἰσταμένου τε·
Ἄλγεα θυμοδορεῖν μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
Ἐν δ' τετάρτῃ μιλὼς ἀγαθὸς ἐς ὄϊχον ἀνοίτην,
Οἰωνοὺς κείνῃ δι' ἐπ' ἔργματα τοῦτο ἄεισον.
Πέμπτῃ δ' ἐξαέθλους, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί·
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρεννύας ἀμφιπολεύειν,
Ὅρκον πανυμνύσας, τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.
Μέσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερα ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπωπόντα εὐδρόχῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμον τε τομεῖν θαλαμήϊα δ' ἔργα,
Νήϊά τε ξύλα πολλά, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τετρασὶ δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἐρετμά.
Εἶναι δ' ἡ μέσση ὀπωρίη, λώϊον ἦμαρ.
Πρώτῃσι δ' εἶναι παναπήμων ἀνθρώποισιν.
Ἑσθλὴ μὲν γάρ τ' ἠδὲ φυτεύειν ἠδὲ γυναῖκα
Ἀνέεσθ' ἠδὲ γαμεῖσθαι· καὶ ἔπειτα πάγκακον ἦμαρ.
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι τετρασιναέα μιλὼς ἀρίστη
Ἀρξασθαί τε πίθοι, καὶ ὅτι ζυγὸν αὐχένα θεῖναι
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσιν,
Νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
Εἰρύσσαι· Παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τετρασὶ δ' ὅτι πίδων· πέσει πάντων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσση· Παῦροι δ' αὖτε μεθ' εἰκάδα μιλὼς ἀρίστη
Ἠὲς γνωμοσύνης· ὀπωρίη δ' ὀξὺ χερείων.
Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ὀπιζομένοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μεταδόσποι, ἀκήριοι, ἄπρηκτοι.
Ἄλλῳ δ' ἀλλοίη αἶσα· παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
ΑΛΛΟΤΕ μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδείμων τε καὶ ὄλβιος, ὅς τάδε πάντα
Εἰδὼς ἐργάζηται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
Ὀρνίθας κείνων, καὶ ἐμβασίας ἀλεείνων. ΗΣΙΟΔ.

HESIODI ASCRÆI

SCUTUM HERCULIS.

AUT qualis relinquens domos & patriam terram
Venit ad Thebas, ad bellicosum Amphitryónem,
Alcmena filia populos-servantis Electryonis:
Quæ certè mulierum genus superabat tenerarum (debat
Et pulchritudine & magnitudine: prudentiâ autem nulla conten
Earum, quas mortales mortalibus pepererunt concumbentes.
Hujus & ab capite, & palpebris à nigris,
Tale spirabat, quale & *ab* aureæ Veneris.
Quæ & tantùm in animo suum honorabat maritum,
Quantùm nondum aliqua honoravit mulierum tenerarum:
Quamvis illi patrem bonum interfeciset fortiter domans,
Iratus pro bobus. Relinquens autem ille patriam terram,
Ad Thebas *veniens* supplicata scuta-ferentibus Cadméis:
Ubi ille domos habitavit cum veneranda uxore,
Seorsum sine desiderato amore. Non enim ipsi licuit
Priùs lectum conscendere pulchras-suras-habentis Electryonæ,
Quàm cædem ultus esset fratrum magnanimorum
Suæ uxoris, acrique combussisset igne vicos
Virorum heroum Taphiorum & Teleboarum.
Sic enim ipsi constitutum erat: Dii autem testes erant.
Horum ille reverebatur iram: & festinabat quàm celerrimè
Perficere magnum opus, quod sibi ex Jove fas erat.
Hunc autem simul cupidi & belli & pugnæ
Bœoti percussores-equorum, super scuta spirantes,
Et Locri cominus-pugnantes, & Phocenses magnanimi
Sequebantur: Dux autem istis erat bonus filius Alcæi,
Jactabundus populis. Pater autem hominúmque deúmque
Aliud consilium texebat in mente, ut diis
Et hominibus artium-inventoribus nocumenti expulsorem ge-
Descendit vero ab Olympo, dolum mente struens, (neraret.
Desiderans amorem bene-cinctæ mulieris,
Nocturnus; cito autem vênit Typhaonium; tunc autem rursus
Phicium summum ascendit consultor Jupiter,
Ubi sedens mente cogitavit stupenda opera.
Eâdem etenim nocte talos-extendentis Electryónæ
Lecto & amore mistus est, & perfecit desiderium.

Eâdem

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἡ οἵη περιλιπὼν δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
Ἦλυθεν εἰς Θήβας μετ' ἀρήιον Ἀμφιτρύωνα
ἀλκιμίην συναείρων Λαοσσόῳ Ἠλεκτρυώνη·
Ἥ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐπαίνυτο θηλυτεράων
Εἶδός τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν ὔπις ἔειλε
Τάων, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
Τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἄπο καλὰ πρόσωπα
Τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δὲ καὶ ὡς κατὰ θυμὸν ἐὸν τίεσκεν ἀκοίτην,
Ὡς ἔπω τις ἔπεσχε γυναικῶν θηλυτεράων·
Ἠμὺ δὲ πάτερ' ἐσθλὸν ἀπέκταν' ἰφι δαμάσσας,
Χωσάμενος περὶ βουσί. Λιπὼν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν
Ἐς Θήβας ἱκέτευσε Φερεκλείης Καδμείης·
Ἔνθ' ὅγε δάμαλ' ἔναιε Διὶ καὶ ἀθανάτοισι πᾶσι,
Νόσφιν ἀτιμήτου φιλότητος ἐφημέρου· ἐπὶ γὰρ οἱ ἦεν
Πειθὼ λεχέων ἐπιβωσαμένη εὐσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πείθώ γε φόνον τίσασθαι καμπυλήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχῳ, μαλερῷ ᾧ κατεφλέξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἠρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
Ὣς γὰρ οἱ διέκειτο· θεοὶ δ' ἐπαμήσαντο ἕκαστα.
Τῶν ὄγ' ἐπίζετο μῆνιν· ἐπείγετο δ' ὁππότε μάλιστα
Ἐκπλήσαι μένεα ἔργων, ὅ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα ἐμάρναντο πολεμόιό τε φυλόπιδός τε
Βοιωτοὶ πλήξιπποι καὶ σακέων πνείοντες,
Λοκροί τ' ἀγχέμαχοι, καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι
Ἐπιστάμενοι· ἦρχε δ' τοῖσιν ἐὺς πάις Ἀλκμήνης,
Κυδιόων λαοῖσι. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλοτε μὲν πάντων ὑφαίνε κῆρ φρεσὶν, ὄφρα θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ' ἀλφηστῆσιν ἀρὴς ἀλκτῆρα φυτεύσῃ.
Ὦρτο δ' ἀπ' ἐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἱμείρων φιλότητι εὐζώνοιο γυναικός,
Ἐννυχίῃ, τάχα δ' ἵξε Τυφαόνιον· τότε δ' αὖθις
Φίκιον ἀκρότατον περιβήσατο μητίετα Ζεύς,
Ἔνθα καθεζόμενος φρεσὶ μήσετο δήιοκλα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ ἔπειτα πανυσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ
Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἃρ' ἔέλδωρ.

Αὐτῆ

Eâdem autem & Amphitryon populorum-defensor, inclytus
Perfecto magno opere, vênit suam ad domum. (heros
Neque ille ad famulos & pastores agrestes
Perrexit ire, priusquam suæ uxoris conscenderet lectum:
Talis enim corde cupiditas capiebat pastorem populorum.
Ut autem quando vir libenter effugerit calamitatem
Ægritudine ab molesta, vel etiam à forti vinculo:
Sic tunc Amphitryon gravi labore defunctus,
Libentérque & amicè suam ad domum pervênit;
Nocturnus autem concubuit sua cum veneranda uxore,
Delectatus donis valde-pulchræ Veneris.
Illa autem, Deo domita & viro longè præstantissimo,
Thebis septem-portas-habentibus gemellos generavit filios,
Non tamen similia sapientes; fratres quamvis fuerunt:
Hunc quidem pejorem; illum autem rursus multò meliorem vi
Gravémque fortémque, vim Herculeam: (rur
Hunc quidem, subdomita nigras-facienti-nubes Saturnio;
Sed Iphiclem lanceâ-servanti-*populos* Amphitryóni,
Distinctam prolem: hunc quidem, mortali viro mista;
Illum autem, Jovi Saturnio deorum imperatori omnium:
Qui & Cycnum interfecit Martis-filium magnanimum.
Invênit enim in luco longè-sagittantis Apollinis
Ipsum & patrem ejus Martem insatiabilem bello,
Armis coruscantes, ut splendorem ignis ardentis,
Stantes in curru. Terram verò verberabant velocês equi
Pungentes ungulis: pulvis autem circa ipsos utrinque sparg
Excitatus plicatis curribus & pedibus equorum. (batu
Currus autem bene-facti & canthi circumstrepebant,
Equis festinantibus. Lætatus autem est Cycnus irreprehensibili
Sperans Jovis filium bellicosum, & aurigatorem *ejus*
Ferro scindere, & inclyta arma exuere.
Sed ei preces non exaudivit Phœbus Apollo:
Ipse enim in illum concitaverat vim Herculeam.
Omne autem nemus, & templum Apollinis Pagasæi
Splendebat ab gravis Dei armis & ipsius:
Ut ignis verò ab oculis splendebat. Quis autem illi
Sustinuisset mortalis existens obviàm moveri,
Præter Herculem & inclytum Iolaum?
Illorum enim magnáque vis, & manus intangibiles
Ex humeris extendebantur in fortissimis membris.

Q

Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὄνδε δόμονδε.
Οὐδ' ὄγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγρεϊώτας
Ὧρτ' ἴέναι, πείν γ' ἧς ἀλόχῳ ἐπιδήμιος εὐνῆς·
Τοῖο γὰρ κεφαλῖνι πόθος αἰνυτο ποιμένα λαῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπασίῃ ὑποκωχήσασαν ἰδὼν
Νέσσι ὕπ' ἀργαλέης, ἣ καὶ λεχέων ὕπο δεσμὰ
Ὡς ῥα τότ' Ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκπολυπλήσας,
Ἀσπασίως τε φίλως τε ἐὸν δόμον εἰσαφίκανε·
Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος δώμασι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἡ δ', θεῷ δμηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀείσῳ,
Θήβῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
Οὐκ ἔθ' ὁμαρτήσαντε· (κασιγνήτω γε μὲν ἦεν)
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίλῳ Ἡρακληείλῳ.
Τὸν μέν, ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι·
Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δαρυσθὲν Ἀμφιτρύωνι,
Κεκαμμένῳ γναθμῷ· τὸν μέν, βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα·
Τὸν δ', Διῒ Κρονίωνι θεῶν σημάντορι πάντων·
Ὃς καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρηϊφίλου μεγάθυμον.
Εὗρε γὰρ ἐν τευχέσι κατηβόλα Ἀπόλλωνος
Αὐτὸν καὶ πατέρ' ὃν Ἄρεα ἀντὸν πολέμοιο,
Τεύχεσι λαμπομένους, στέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκπυρον ὠκέες ἵπποι,
Νύσσονται χαλκῷ· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει,
Κοπομένῃ πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι ᾗ ποσὶν ἵππων.
Ἅρματα δ' εὐποίητα καὶ ἄντυγες ἀμφαρέβιζον,
Ἵππων ἐμβόων· κεχάρητο δ' ὑὸς Ἄρηος ἀμύμων,
Ἐλπόμενος Διὸς ἱρὸν ἀρηΐφιον νηΐ τε χόν τε
Χαλκῷ δηώσειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίλῳ Ἡρακληείλῳ·
Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίης
Λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ ταχέων τε καὶ ὠκέων·
Πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῷ ἀπελάμπετο. Τίς κεν ἰδεῖνῳ
Ἕταλ' ὑπὸ ἐὼν κελεναιπὸν ὁρμηθῆναι,
Πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου·
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέρυκον ὑπὲρ σιδαρῆισι μέλεσσιν.

Ὃς

Qui tunc aurigam affatus est fortem Iolaum:
O heros Ioláe, mortalium longè chariſſime omnium,
Certè contra immortales beatos, qui cœlum habitant,
Peccavit Amphitryon, quando bene-coronatam-*muris* Thebe
Vênit, linquens Tyrinthis bene-ædificatum oppidum,
Interfecto Electryône boum causâ latas-frontes-habentium. (t
Venit vero ad Creontem & Heniochâ extenſum-peplũ-habe
Qui ipſum amicè-exceperunt, & omnia neceſſaria præbuerun
Ut fas est ſupplicibus, honorarúntque procul magis.
Vivebat autem lætus cum pulchros-pedes-habente Electryon
Suâ uxore. Mox autem nos vertentibus annis
Nati fuimus, neque naturâ ſimiles, neque intellectu,
Tuúſque pater & ego. Hujus quidem mentem eripuit Jupite
Qui relinquens ſuámque domum, ſuóſque parentes,
Vênit honoraturus iniquum Euriſtheum,
Miſer. Profectò valdè ſuſpirabat, in futurum
Suam calamitatem dolens; quæ non revocabilis est:
Sed mihi fortuna moleſta commiſit certamina.
O chare, ſed tu citiùs cape habenas purpureas (auger
Equorum pedibus-velocium: valde autem mente audacia
Rectè habeto velocem currum, & pedibus-velocium robur
Nihil ſubveritus fragorem Martis homicidæ, (quorun
Qui nunc vociferans circum-furit ſacrum nemus
Phœbi Apollinis longè-ſagittantis regis.
Attamen quamvis fortis exiſtens ſatiatur bello.
Hunc a. viciſſim allocutus est irreprehenſibilis Iolaus:
O patrue, certè valde pater hominúmque deûmque
Honorat tuum caput, & Taureus Neptunus,
Qui Thebes arcem habet, & conſervat urbem:
Sicut ſanè & iſtum mortalem fortémque magnúmque
Tuas in manus agunt, ut gloriam bonam reportes.
Sed agè indue arma bellicoſa, ut celerrimè
Curribus appropinquantes, & Martis & noſtro,
Pugnemus: quoniam neque intrepidum Jovis filium,
Neque filium Iphicli terrebit; ſed ipſum puto
Fugiturum duos filios irreprehenſibilis Alcidæ,
Qui jam prope ipſos vadunt, cupientes belli
Cædem ſtatuere: quæ ipſis multò gratiora dapibus.
Sic dixit. Subriſit autem vis Herculana,
Animo gaudens, valde enim ſibi accommoda dixit:

Atq

Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον θεράπων κρατερὸν Ἰόλαον·
Ἥρως ὦ Ἰόλαε, βεραὸν πολὺ φίλτατε πάντων,
Ἦπ μεῖ' ἀθανάτης μάκαρας, τί ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἥλιτεν Ἀμφιτρύων, ὅτ' ἐυσέφανον πόπ Θήβῃσιν
Ἦλθε, λιπὼν Τίρυνθ' ἐϋκλείμενον πολίεθρον,
Κλῆνας Ἠλεκτρύωνα βοῶν ἕνεκ' εὐρυμετώπων.
Ἵκετο δ' εἰς Κρέοντα καὶ Ἡνιόχων ταμίπεπλον,
Οἳ ῥά μιν ἠσπάζοντο, καὶ ἅρματα πάντα παρῆκαν,
Ἦ δίκη ἔσθ' ἱκέτησι, τίον δ' ἄρα πλοῦτον μᾶλλον.
Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν ἐϋσθενέϊ Ἠλεκτρυάνι,
Ἠλόκαχε. Τάχα δ' ἄμμες ὀπιπλομένων ἐνιαυτῶν
Γενόμεθ', ὅτε φυλὰ ἐναλίγκιοι, ὅτε νόημα,
Σός τε πατὴρ καὶ ἐγώ. Τὸ μὲν φρένας ὦρσε Διὸς
Ὅς θεμιστοπόλων σφετέρων τε δόμων, σφετέρης τε τοκῆας,
Ὤχετο πιμπάων ἀλιτήμονον Εὐρυσθῆα,
Σχέτλιος· ἦπτε πολλὰ μετεσσυμένῳ χόλῳ, ὀπίσσω
Ἦν ἄτιμα κιχεῖν· ἢ δ' ἂ παλινάγρετός ὄσσα·
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπὸς ἐπετέλεσ' ἀέθλους.
Ὦ φίλος, ἀλλὰ τύ θᾶσσον ἔχ' ἢ ἐς φοινικόεντα
Ἵππων ὠκυπόδων· μέγα γὰρ φρεσὶ θάρσος ἀέξων,
Ἰδὼς ἔχειν θοὸν ἅρμα, καὶ ὠκυπόδων πτερὸν ἵππων,
Μηδὲν ὑποδείσας κλύδων Ἀρεος ἀνδροφόνοιο,
Ὅς νῦν κεκλημένος θεμιστεύει ἱερὸν ἄλσος
Φοίβου Ἀπόλλωνος ἐκηβελέταο ἄνακτος·
Ἦ μὲν καὶ κρατερὸς ὅδ' ἐὼν ἄατος πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε θεράπεσσιν ἀμύνεται ὁλαός·
Ὦ θεῖε, ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμᾷ σὸν κεφαλὴν, καὶ Γαίης Ἐννοσίγαιος,
Ὅς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόλιν·
Οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κεφαλεῦσί τε μέγα τε
Σάς ἐς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα χλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλ' ἄγε δύσεο τάχος ἀρήια, ὄφρα τάχιστα
Δίφρος ἐμπελάσωμεν, Ἀρηΐθοον δ' ἡμέτερόν τε,
Μαρνάμενοί περ ἐπὶ τάρβιτον Διὸς υἱόν
Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται· ἀλλά μιν οἷος
Φεύξεται δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἳ δή σφι ἔνδον εἶσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στῆσαι· τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ βίη Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας· μάλα γὰρ νύ οἱ ἄρμα εἶπε·

Atque ipsi respondens, verbis alatis allocutus est,
Heros ô Iolae divine, non ampliùs procul
Pugna aspera : tu autem ut priùs eras bellicosus,
Sic & nunc magnum equum Arionem, nigras-setas-habentem,
Quacunque converte, & auxiliare quantisper potes.
Sic fatus, ocreas ex orichalco splendente,
Vulcani inclyta dona, circa crura posuit.
Secundò rursus thoracem circa pectora induit,
Pulchrum, aureum, valde artificiosum : quem ipsi dedit
Pallas Minerva, filia Jovis, quando debebat
Primitus suspiriosa irruere in certamina.
Posuit autem circa humeros nocumenti propulsorem ferrum
Terribilis vir ; & cavam circa pectora pharetram
Conjecit retro : multæ autem intus sagittæ
Rigidæ, lethi obliviſci-vocem-facientis datrices.
Antrorsum quidem mortem habebant, & lachrymis unguentũ ;
Mediæ autem rasæ, prælongæ : sed retro
Coloratæ aquilæ indutæ pennis
Erant. Ille autem terribilem lanceam acutam accepit ære :
Capiti autem valido galeam bene-factam imposuit,
Artificiosam, ex adamante, temporibus congruam,
Quæ tuebatur caput Herculis divini.
Manibus autem Scutum accepit undiq; varium; neq; aliquis
Rupisset vulnerans, neque fregisset : mirabile visu. (illud
Totum quidem undique gypso albóque ebore
Et electro subsplendidum erat, & auro lucenti
Splendens : cæruleæ autem plicæ discurrebant.
In medio autem draconis erat terror non narrabilis,
Retro oculis igne splendentibus videns ; (tibus,
Cujus & dentibus quidem implebatur bucca albiter discurren-
Crudelibus, ingentibus. In terribili autem fronte
Gravis Lis volabat, armans exercitum virorum,
Noxia, quæ & intellectum & mentem capiebat hominum,
Quicunque ex adverso bellum Jovis filio ferrent.
Quorum & animæ quidem terram subeunt intra infernum
Ipsorum : ossa verò ipsis, cute circum-corruptâ
Sirio ab arido, nigra putrescunt in terra.
Ibi Persecutióque, Retróque fugatio picta erat :
Ibi & tumultus, & terror, & hominum-cædes ardebat :
Ibi discordia, ibi fragor discurrebat : ibi pernicioſa Parca

Alium

Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπια πτερόεντα προσηύδα,
Ἥρως ὦ Ἰόλαε διοτρεφές, ἐκπεπιθὲ
Τοξίνῃ τεχνῇσι· σὺ δ' ὡς πάρος ἵππα δαΐφρων,
Ὡς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα καυνοχαίτην
Πάντη ἀναστρωφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν, ὥς κε δύνηαι.
Ὡς εἰπὼν κυνέην ὀρειχάλκοιο φαεινὴν,
Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, τά οἱ κτίσσαντο ἔπηκε·
Δεύτερον αὖ θώρηκα, τὸ οἱ σίθωνα ἔδυνε,
Καλόν, ἀχύσεσσιν, πολυδαίδαλον· ὄν ῥ' ὁ ἔδωκε
Πηλεὺς Αἰακίδῃσι, κάρη Διὸς, ὁππότ' ἔμελλε
Τοῖσιν ὑπὸν γενόεσσιν ἐφορμήσεσθαι ἀέθλοις.
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
Δεινὸς ἀνήρ· κνήμῃσι δὲ τεθρεπτο φαέτρῃσι
Καββάλε' ὑξόπιδεν· πολιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀιστοὶ
Ῥιγηλοί, θανάτοιο λαθιβρόγγοιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον, καὶ δάκνυσι μῦθον·
Μέσσοι δ' ξεστοί, θεμιπήχεες· αὐτὰρ ὄπιθεν
Μορφνοῖο φαρέτρα κεκλυπτόμενοι πτερύγεσσιν
Ἦσαν. Ὁ δ' ὄβριμον ἔγχος ἀνακλιθὲν εἵλετο χαλκῷ
Κεκμηὼς δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κωλέῃ ἔυτυκτο ἔθηκε,
Δαιδαλέῃσι, ἀδάμαντι, τὰς κερτάμοις ἀρεσθέσι,
Ἦτ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆι θείοιο.
Χερσὶ γέμεν δ' ἄρα οἱ ἔλε πανάκλειν· ἀγλαὸς αὐτὸ
Οὔτ' ἔρρηξε βαλών, οὔτ' ἔθλασε· θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ πτύνα λευκῇ τ' ἐλέφαντι
Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔλω, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνεαι δὲ δράκοντες ἐλίλαντο.
Ἐν μέσσῳ δ' ἀρήκοντι ἔλω φόβος ἔπτατο θείος.
Ἐμπαλιν δ' ὀνοσιν πυεῖ λαμπομένοισι δεδορκώς.
Τῷ κε δόδντων μὲν πῆπε στόμα λάβρῳ δηόντων,
Δεινῶν· ἀπλήτων· ὀλοὴ δ' ὑλοσυρτὶς μετόπισθε
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν.
Σχετλίη, ἣ ῥα νόον τε καὶ ἐν φρεσὶν εἰλεῖ φωτῶν
Οἵπνεος ἀντιβίλου πόλεμόν δ' ὀρόθυνε φέρεσθαι.
Τῶν δὲ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνεσκ' Ἄϊδος δ' εἴσω
Αὐτοί· ὀστέα δὲ σφι, θοὴ ῥινοῖο σαπέσσης,
Σήπεσκ' ἀζαλέοιο. κελαινῇ πύθετο αἴγι.
Ἐν δ' ὀφθαλμοῖς τε· πυλίοις τε τέτυκτο·
Ἐν δ' ὁμαδός τε, φόβος τ', ἀνδροκτασίη τε δεδήει.
Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ἐθώϊξε· ἐν δ' ὀλοὴ κήρ,

Alium vivum habens noviter-sauciatum, alium non sauciatum,
Alium mortuum in conflictu trahebat pedibus.
Pallium autem habebat circa humeros cruentatum sanguine ho-
Torvum videns, strepitúque gravata. (minum,
Ibi Serpentum capita terribilium erant, non enarrabilium,
Duodecim; quæ terrebant in terra nationes hominum,
Quicunque bellum adversùs Jovis filium ferrent.
Illorum & dentium quidem sonitus erat, quando pugnaret
Amphitryoniades. Hæc verò distincta-erant miranda opera.
Puncta autem veluti quædam apparebant aspectu terribilibus
Cærulea supra tergora, nigrescebántque maxillæ. (draconibus
Ibi aprorum greges masculorum erant, & Leonum
Se mutuò aspicientium, irascentiúmque festinantiúmque.
Horum & gregatim ordines ibant; neque isti
Neque alii tremebant: horrebant siquidem collis utrique.
Jam enim ipsis adjacebat magnus Leo: circa autem Apri
Bini privati animas; & apud ipsos niger
Sanguis stillabat in-terram. Ipsi autem *depressis* cervicibus caden-
Jacebant mortui à crudelissimis leonibus. (tes
Hi verò adhuc magis incitabantur, irritati ad pugnandum
Utrique, Masculíque Apri fulvíque Leones.
Ibi erat pugna Lapitharum pugnatorum,
Cæneúmque circa regem, & Dryanta, Pirithoúmque,
Hopleúmque, Exadiúmque, Phalerúmque, Prolochúmque,
Mopsúmque Ampyciden Titaresium, florem Martis,
Theseúmque Ægei-filium, similem diis immortalibus:
Hi erant argentei, aurea circa corpus arma habentes.
Centauríque ex-altera-parte contrarii congregabantur
Circa magnum Petræum, & Asbolum augurem,
Arctúmque, Uriúmque, nigríque-setis Minanta,
Et duos Peucidas, Perimedémque, Dryalúmque,
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
Et irruebant tanquam vivi existentes,
Lanceis & abietibus tumultuariè certabant.
Ibi Martis terribilis velocipides stabant equi
Aurei. Ibi & ipse spolia-ferens pernicioſus Mars
Hastam in manibus ferens, militibus imperans,
Sanguine purpureus, tanquam vivos spolians,
Currui insistens: juxta autem Dimúsque Phobúsque
Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.

Ibi

Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεότητος, ἄλλον ἄνδρα,
Ἄλλον τεθνειῶτα· καὶ μόθου ἔλκε πολῖτιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι διαφοίνεον αἵματι φωτῶν,
Δεινὸν δερκομένῃ, καναχῇσί τε βεβριθυῖα.
Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, ὑπὸ φαλειῶν,
Διάσεσαι· ταὶ φοβέεσκον ὑπὲρ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἵτινες ἀντιβίλιν πόλεμον Διὸς υἷϊ φέρεσθαι.
Τῶν καὶ ὀδόντων μὴ καναχὴ πέλεν, ἐυῦτε μάχοιτο
Ἀμφίλεκυνις ἀϊδής· τὰ δ' ἀείστου δυσὶ τὰ ἔργα.
Σήγματα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι
Κυάνεα καὶ γαῦτα, μελανθέσαν δ' ὑγρόεντα.
Ἐν δ' συῶν ἀγέλαι χλόνων ἔσαν, ἠδὲ λεόντων
Ἐς σφέας δερκομένων, κολεόντων δ' ἐμβρύων τε·
Τῶν καὶ ὁμιλητὸν σίχες ἦισαν· ἠδέ νυ τώγε
Οὐδ' ἕτεροι τρεέτην· φείσων γένυς αὐχένας ἄμφω.
Ἦλν γὰρ σφιν ἔκειτο μέγας λὶς· ἀμφὶ δ' κάπεσι
Δοιοὶ ἀπουραμένῳ ψυχάς· καὶ δέ σφι κλαγὸν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε· οἱ δ' αὐχένας ἐξεπόνησε,
Κεῖνα τεθνειῶτες ὑπὸ βλοσυρῇσι λέουσι.
Τοὶ δ' ἔπ μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντες μάχεσθαι
Ἀμφότεροι, χλῆναι τε σύες χαροποί τε λέοντες.
Ἐν δ' ὑμὶν Λαπιθάων ἀχμητάων,
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτι, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε.
Ὀπλέα τ', Ἐξάδιόν τε, Φάληρόν τε, Πρόλοχόν τε·
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην Τιλφήσιον, ἔξοχον Ἄρηϊ,
Θησέα τ' Αἰγεΐδην, ὁπείκελον ἀθανάτοισιν,
Ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χερὶ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροι δ' ἑτέρωθεν ὑπαὶ ὀμφοῖν ἠερέθοντο
Ἀμφὶ μέγαν Πετραῖον, ἰδ' Ἄσβολον ὀιωνιστὴν,
Ἄρκτον τ', Οὐρείου τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα.
Καὶ δύο Πάλλαντε, Πεσιμήδεά τε, Δρύαλόν τε
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Καί τε ζωαίκτην ὁσσεῖ ζωοὶ ὧρ ἐόντες·
Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠρίνοντο.
Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἔσαν ἵπποι
Χρύσεοι· ἐν δ' κὴ αὐτὸς ἐνηρόρος ἔλικος Ἄρηος,
Αἰχμὴν ἐν χείρεσσιν ἔχων, φρυλέεσκε κελεύων,
Αἵματι φοινικόεις, ὁσσεῖ ζωὸς ἐναίριζων,
Δίφρῳ ἐμβεβαώς· πυρὶ δ' Δείμός τε Φόβος τε
Ἔσαν, ἰέμενοι πόλεμον κατὰ δύμβα ἀνδρῶν.

Ibi Jovis filia prædatrix Minerva,
Ei similis, tanquam aciem volens instruere,
Lanceam habens in manibus, aureámque galeam,
Et clypeum circa humeros: & ibat ad pugnam gravem.
Ibi erat immortalium Deorum sacer chorus. Et ibi in medio
Desiderabile quiddam personabat Latonæ & Jovis filius
Aureâ citharâ. Deorúmque *ibi* sedes, purus Olympus.
Ibi Concio, & felicitas infinita in circuitu erat
Immortalium in certamine. Deæ autem duces erant cantilenæ
Musæ Pierides, sonorè canentibus similes.
Ibi verò portus tutus indomiti maris
Circulari-formà factus-erat ex excocto stanno,
Inundanti similis: multi verò in medio ipsius
Delphines hac & illac discurrebant, pisces capientes,
Natantibus similes. Duo autem sursum-spirantes
Argentei delphines invadebant mutos pisces:
Sub quibus ærei tremebant pisces. Sed in littoribus
Sedebat vir piscator apparens, habebat autem *in* manibus
Piscibus rete *complectendis*, projecturo similis.
Ibi erat bene-comatæ Danaes filius eques Perseus,
Neque utique attingens scutum pedibus, neque longè ab ipso,
Mirum magnum cogitatu: quoniam nullo pacto infixus erat.
Sic enim manibus ipsum fecit inclytus Vulcanus
Aureum, circa autem pedes habebat alata calceamenta:
Humeris autem ipsum circa nigrâ-vaginâ-inclusus ensis pende-
Ferreus ex loro: Ille autem ut cogitatio volabat. (bat
Omne autem dorsum habebat caput gravis monstri
Gorgûs. Circa autem ipsum sacculus discurrebat, mirabile visu,
Argenteus; nodi autem suspensi erant lucidi,
Aurei: gravis autem circa tempora regis
Jacebat Orci galea, noctis tenebras graves habens.
Ipse autem festinanti & formidanti similis
Perseus Danaides extendebatur. Illæ autem post ipsum
Gorgones inacceſſæque & innumerabiles promptæ stabant,
Cupientes *eum* capere: & in viridi adamante
Incedentibus resonabat Scutum magno tumultu
Acutè & stridulé: & in zonis dracones
Bini dependebant, attollentes capita.
Lambebant autem utique illi, & impetu imprimebant dentes,
Torvum videntes: & in gravibus capitibus

Gorgó-

Ἐν δ' Διὸς δυγάτηρ ἀγελείη Τριτογήνεια,
Τῇ ἰκέλη, ὡσεί τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔσχε ἔχος ἐν χερσί, χρυσείην τε τριφάλειαν,
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ὅθι δ' ὄφιος φύλοπιν αἰνὴν.
Ἐν δ' ὦ θαυμάσιον ἱερὸς χορός. Ἐν δ' ἄρα μέσῳ
Ἱμερόεν κιθαρίζε πάις Λητοῦς καὶ Διὸς υἱός
Χρυσείῃ φόρμιγγι· θεῶν δ' ἔδος, ἁγνὸς Ὄλυμπος.
Ἐν δ' ἀγορὴ, θεῖαι δ' ὅλοοι ἀπείριτοι ἐστεφάνωντο
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι. Θεαὶ δ' ἔξοχον ἀοιδῆς
Μοῦσαι Πιερίδες, λιγυμελπομένοις εἰκυῖαι.
Ἐν δ' λιμνὴν ἕνορμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο παγέμεν χαροπὸν ὕδωρ,
Κλυζομένῳ ἴκελος· πολλοὶ γέμον ἀμφὶς ἐόντες
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθωΐζοντες ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι. δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες,
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐδίνεον ἕλκοντες ἰχθῦς·
Τῶν ὕπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες. Αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδεγμένος, εἶχε δ' ἀγρευτὴν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀποβρίθοντα ἐοικώς.
Ἐν δ' ἦν νιφόεσσα Δανάης τέκος ἱππότα Περσεύς,
Οὐδ' ἀρ ὄπιθεν ποσὶν, ἔθ' ἑκὰς αὖτε,
Θοῦρος μέγα φρονέοντε· ἐπεὶ σάκεος ἐπέκειτο.
Τὸν γὰρ μιν παλάμῃσι τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Χρύσεον, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
Ὦμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελανδέτην ἄορ ἔκειτο
Χάλκειον· ἐν τελαμῶνι· ὃ δ' ὥστε νόημ' ἐπετᾶτο.
Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου
Γοργοῦς. ἀμφὶ δέ μιν λίβυσις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἀργυρέη· ζώσανοι δὲ κατηωρεῶντο φαεινοὶ,
Χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἀνακὼξ
Κεῖτ' Ἀϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον ἀμὸν ἔχουσα.
Αὐτὸς δ' σπεύδοντι κὴ ἐρρίζοντι ἐοικὼς
Περσεὺς Δαναΐδης ἐπαΐνετο· τὰ δὲ μετ' αὐτὸν
Γοργόνες ἄπτοντό τε κὴ φάσαν ἐρρώοντο,
Ἱέμενοι μαπέειν· ὅθι δ' χλωρὸν ἀδάμαντι
Βαιτσέων ἰάχησε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
Ὀξέα κὴ λιγέως· ὅθι δ' ζώνησι δρακόντε
Δοιὼ ἀπηωρεῶντ', ὄπιθεν τόντε κάρηνα.
Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε, μύρεν δ' ἐχάραξαν ὀδόντας,
Ἄγχι δερκομένω· ὅθι δ' δεινοῖσι καρηνοις

Gorgóneis agitabatur magnus terror. Qui verò supra ipsas eran
Viri pugnabant, bellica arma habentes :
Aliqui quidem, pro sua urbe suísque parentibus
Interitum arcentes ; aliqui autem, procurrere prompti.
Multi quidem jacebant, plures vero adhuc pugnantes
Decertabant : Mulieres verò bene-factis in turribus
Valde acutè clamabant, & dilacerabant *unguibus* genas,
Vivis similes, opera inclyti Vulcani.
Viri autem qui seniores erant, senectutémque ceperant,
Congregati extra portas erant, & Diis
Manus extendebant beatis, pro suis filiis
Timentes : Illi verò rursus pugnam habebant. Post ipsos verò
Parcæ nigræ, albos concutientes dentes,
Truces vultu, terribiléque, funestæque & insatiabiles,
Contentionem habebant de cadentibus. Omnes autem cupiebāt
Sanguinem nigrum bibere : & quem primum rapuissent
Jacentem vel cadentem nuper-saucium, circa quidem ipsum
Heu ungues magnos ! anima verò in orcum descendebat,
Tartarum ad frigidum. Illæ autem mentes statim ut placâssent
Sanguine humano, hoc *cadaver* projiciebant post se. (euntes.
Retro autem ad tumultum & conflictum discurrebant iterum
Clotho & Lachesis ipsis instabant : & quidem aliquanto-minor
Atropos ; neque *enim* erat magna dea, sed certè illa (*erat*
Reliquis præstantior erat, & antiquior.
Omnes autem circa unum hominem pugnā acerbam faciebant :
Terribiliter autem ad invicem aspiciebant oculis iratæ,
Ungues autem manúsque audaces exæquabant.
Et juxtà Achlys adstabat, invisáque & gravis,
Viridis, sicca, fame collapsa,
Genua-pinguis : longi verò ungues manibus suberant.
Cujus quidem ex naribus mucores fluebant, ex maxillis autem
Sanguis stillabat ad humum : Illa autem valde ore-hians
Stabat ; multus autem pulvis superflorebat humeros,
Lacrymis humidus. Juxtà autem bene-turrita urbs virorum :
Aureæ autem ipsum habebant superluminaribus adaptatæ
Septem portæ. Viri autem in conviviis & choréis
Delectationem habebant : Ii enim in versatu facili curru
Ducebant viro mulierem ; multus autem Hymenæus oriebatur.
Longè autem ab ardentibus facibus lumen resplendebat
Manibus in ancillarum : hæ verò splendoribus floridæ

Antè

Τοξευείοις ἐδονεῖτο μέσας φόβοιο. Οἱ δ' ὑπὸ αὐτέων
Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες.
Τοὶ μὲν, ὑπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμυνόντες· τοὶ δ', ἀρηθέειν μεμαῶτες.
Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔπι δοῦπον ἔχοντες
Μάρναντ'· αἱ δ' γυναῖκες ἐυδμήτων ἔπι πύργων
Χάλκεον ὀξὺ βόαν, χτὶ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
Ζωῆσιν ἴκελαι, ἔργα κλυτῆς Ἠφαίστοιο.
Ἄνδρες δ' οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆρεϊ τε μέμβλην,
Ἀθρόοι ἑκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δ' θεοῖσι
Χεῖρας ἔχον μακέρεσσι, θεοὶ σφετέροισι τέκεσσι
Δειδίότες· τοὶ δ' αὖτε μάχῃ ἔχον. Αἱ δ' μεῖ' αὐτοὺς
Κῆρες κυάνεαι, λοιγοὺς ἀραβήσασαι ὀδόντας,
Δεινωπεὶ, βλοσυροί τε, δαφοινοί τ', ἄπλητοί τε,
Δῆριν ἔχον θεοὶ πίπτοντων. Πᾶσαι δ' ἀρ' ἔεντο
Αἷμα μέλαν πίειν· ὃν δ' πρῶτον μεμαόσιεν
Κείμενον ἢ πίπτοντα νεήτατον, ἀμφὶ μιῇ αὐτῷ
Βάλλ' ὄνυχας μεμαῶσ'· ψυχὴ δ' ἄϊδός δε κιχεῖεν
Τάρταρον ἐς κρυόεντ'. Αἱ δ' φρένας ἐὺ ἀρέσαντο
Αἵματι ἀνδρομέῳ, τὸ μὲν ῥίπασκον ὀπίσσω·
Ἀλλ' ὅμαδον κὴ μῶλον ἐθυίεον αὖτις ἰόσαι.
Κλωθὼ κὴ Λάχεσίς σφιν ἐφέσαυον· ἡ μὲν ὑφήνων
Ἀλεγεῖν, ὅτε τέλεσ' μεγάλη θεὸς, ἀλλὰ κὴ ἔμπης
Τῶν γέμεν ἀλλάων ποφορεῖς τ' ἰοῦ, πρεσβυτάτη τε.
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην δεμέϊαν ἔθεντο·
Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δρήκον ὄμμασι δυσιώσασαι,
Ἐν δ' ὄνυχας χεῖρας τε θρασείας ἰπώσαντο.
Πὰρ δ' Ἀχλὺς εἰσήκει ὀπισυγερή τε κὴ αἰνή,
Χλωρή, αὐσταλέη, λιμῷ κατατηκομένη,
Γυιοπαχής· μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεσσιν ὑπῆσαν·
Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δ' παρειῶν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζ'· ἡ δ' ἄπλητον σεσιμῴα
Εἰσήκει· πολλὴ δ' κόνις κατενιώσθην ὤμους,
Δάκρυσι μυδαλέη. Παρὰ δ' ἔυπυργος πόλις ἀνδρῶν
Χρύσειαι δέμνι' εἶχον ὑπ' ἀνδρείοις ἀρηϊφάτοις
Ἐπτὰ πύλαι. Τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαΐαις τε χορεῖς τε
Τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ εὐπώτην ἐπ' ἀπλοΐης
Ἠγονῆ ἀνδρὶ γυναῖκα· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αὐδομένων δαιδῶν σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ἔνι δμώων· ταὶ δ' ἀγλαΐας πεθόμῃσι

Artè ibant, quas & choréæ ludentes sequebantur.
Alii quidem sub stridulis tibiis mittebant vocem
Ex teneris oribus: in ipsis autem frangebatur sonus.
Aliæ verò sub citharis reducebant chorum dulcem.
Indè autem rursus ex altera parte juvenes lasciviebant sub tibia:
Alii quidem rursus ludentes sub choréa & cantu,
Alii autem rursus ridentes, sub tibicine unusquisque,
Antè ibant: omnem autem urbem conviviáque tripudiáque,
Et splendores habebant. Alii autem rursus ante urbem
Terga equorum inscendentes discurrebant. Alii autem aratores
Rumpebant terram divam; ornatéque vestes (metebant
Demittebant. Rursus autem erat profunda seges. Alii quidem
Cuspitibus acutis rostrata folia,
Gravata spicis, tanquam Cereris fructum.
Alii autem in manipulis ligabant, & implebant aream:
Alii autem vindemiabant vites, falces in manibus habentes:
Alii autem rursus in cistellas ferebant à vindemiatoribus
Albos & nigros racemos, magnis à pulvinis
Oneratis foliis & argenteis claviculis:
Alii autem rursus in calathos ferebant juxta autè ipsos pulvinus
Aureus erat, inclyta opera solertis Vulcani,
Concussus foliis & argenteis palis.
Alii quidem igitur ludentes, sub tibicine quilibet
Oneratus uvis: nigrescebant autem istæ. (bant
Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant. Illi verò pugna-
Pugilitérque, & luctando. Alii autem pedibus veloces lépores
Viri venatores, & duo dentati canes juxtà, (capiebant
Cupientes capere: illi verò cupientes aufugere.
Apud ipsos autè & equites habebant laborem: circa verò præmia
Contentionem habebant & laborem. Bene-complicatos verò in
Aurigæ ascendentes, instigabant veloces equos, (currus
Habenas laxantes. At prævalentes volabant
Currus compacti: modioli verò valde resonabant.
Alii quidem immensum habebant laborem, neque unquam ipsis
Victoria expediebatur, sed anceps habebant certamen:
Istis autem & propositus erat magnus tripus intra certamen,
Aureus, inclyta opera solertis Vulcani.

Circa autem oram fluebat Oceanus pleno similis:
Omne autem continebat scutum valde varium. Et in ipso
Cycni altivolantes valde clamabant, qui certè multi

Nata-

Πρόσθ' ἕκιον, τᾶσιν ᾗ χρεὶ παίζοντες ἔποντο.
Τοὶ μὲν ὑπὲκ λιγυρᾶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὰν
Ἐξ ἀπάλων στομάτων· πὲρὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ.
Αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἄναγον χορὸν ἰμερόεντα.
Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλῆ·
Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ κὴ ἀοιδῇ·
Τοίγε μὲν αὖ γελόωντες, ὑπ' αὐλητῆει δ' ἕκαστος,
Πρόσθ' ἕκιον· πᾶσιν δ' πόλιν θαλίαι τε χορεί τε
Ἀγλαΐαι τ' ἐίσχεν. Τοὶ δ' αὖ σεσαρέδε πόληος
Νῶθ' ἵππων ἐπιβάντες ἐθωύσεον· Οἱ δ' ἀρτῆρες
Ἤρεπον χθόνα δῖαν· ἐπισολάδλω δ' ὑπὸ τῶνας
Ἔσαλον. Αὖθ' ἁς ἕλιω βαδὺ λήϊον. Οἷσι μὲν ἤμων
Αἱ χιμῆς ὀξείῃσι κορωνιόωντα πέπλα,
Βειθόμβω σαχόων, ὥσει δημήτερος ἀκτλί.
Οἱ δ' ἂς ἐν ἐλεδαρόϊσι δόνον, κὴ ἔπιπλον ἀλωλί·
Οἱ δ' ἐπεύγων ὄϊνας, δρεπάνας ἐν χδσὶν ἔχοντες·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρδν ὑπὸ πευγιπίρων
Λδκὲς κὴ μέλανας βότρυας, μεγάλαν ἀπὸ ἔρχων
Βειδομένων φύλλοισι κὴ ἀργυρέῃς ἐλίκεσσιν·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρδν· ῥῶγὰ δὲ σφισιν ὄρχος
Χρύσεος ἰῶ, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο,
Σείομένων φύλλοισι κὴ ἀργυρέοισι κάμαξι.
Τοίγε μὲν ἂν παίζοντες, ὑπ' αὐλητῆει ἕκαστος
Βειδομένων σαφυλῆσι· μελάνθησαν δ' μὲν ἄδε.
Οἷσι μὲν ἐτράπετον, τοὶ δ' ἤρυον. Οἱ δ' ἐπάγοντο
Πύξ τε, κὴ ἑλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας ἀλαλὰς ἤρδν
Ἄνδρες ἀρηϊφάται, κὴ κυχαρεόδντε κιόε περὶς
Ἱέμενοι μαπέειν· ἐν δ' ἱέμενοι ὑπαλύξαι.
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἵππῃσι ἔχον πόνον· ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
Δῆεν ἔχον κὴ μάχδν· εὐπλεκέων δ' ὑπὸ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες, ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
Ῥυτὰ χαλαίνοντες· τὰ δ' ὑπκρατέοντα πέπυλο
Ἅρματα κολλίεντ', ὀπὶ ᾗ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν.
Οἱ μὲν ἄρ' αἰδλον εἶχον πόνον· ἐδέ ποτέ σφιν
Νίκη ἐπιπρύδη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἄεθλον.
Τοῖσι ᾗ κὴ πρῶτ' κειτο μέγας τρίπος ἐν τὸς ἀγῶνας,
Χρύσεος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
Ἀμφὶ δ' ἴτυν βέεν Ὠκεα ὸς πρὸ δνητὰ ἐοικώς.
Πᾶν ᾗ σωεῖχε πάκος πολυδαίδαλον. Οἱ ᾗ κατ' αὐτὴν
Κύκνοι ἀερσιπότᾳ μεγάλ' ἤπυον· ἰὴ ῥά γε πολλοὶ

Natabant in summa aqua: & juxtà pisces gestiebant,
Mirabile visu etiam Jovi gravistrepenti; cujus consiliis
Vulcanus fecit scutum & magnum & solidum.
Aptans manibus, hoc Jovis fortissimus filius
Vibrabat firmiter; & in equestrem saliebat currum
Similis fulguri patris Jovis Ægiochi,
Leviter conscendens: cui auriga fortis Iolâüs
Bigis insistens dirigebat flexibilem currum.
Prope autem ipsos venit Dea glaucocula Minerva,
Et ipsos vocans, verbis alatis allocuta est:
Salvete Lyngei prosapia longè-celebris:
Nunc Jupiter fortitudinem vobis det, beatis imperans,
Et Cycnum interficere, & ei inclyta arma exuere.
Aliud autem tibi quoddam verbum dicam, longè præstantissim
Quando jam Cycnum dulci vitâ privaveris, (populorum
Hunc quidem postmodum ibi relinque, & arma illius.
Ipse autem hominum-destructorem Martem accedentem obser
Quando denudatum scuto ab affabre-facto (vans
Oculis videris, tum sauciato acuto ferro;
Statimque recedito: quoniam tibi non fatale est,
Aut equos capere, aut inclyta arma ipsius.
Sic fata, in bigas ascendit diva dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam habens,
Celeriter. Tunc jam utrique generosus Iolâus
Terribiliter equis acclamavit. Illi autem ab increpatione
Perniciter ferebant celerem currum, pulverem-facientes campo;
Quoniam ipsis vires immisit Dea cæsios-oculos-habens Minerva,
Scutum concutiens: Circumgemuit autem terra.
Illi autem simul procedebant, similes igni vel procellæ,
Cycnus equorum-domitor, Mársque insatiabilis clamore.
Istorum autem equi posteaquam obviàm facti adinvicem
Acutè hinniverunt, & circa ipsos frangebatur sonitus,
Istum prior affata est fortitudo Herculea:
Cycne ignave, quid nobis prohibetis veloces equos,
Hominibus, qui & laboris & ærumnarum periti sumus?
Sed extrà habe bigas bene politas, & viâ
Cede extrà eundo. Trachinem autem contendo
Ad Ceycem regem: ille enim & potestate & verecundiâ
Trachini præest, tu quoque satis scis & ipse: (habentem,
Hujus enim uxorem habes natam, Themistónoen nigros-oculos

O

Νῆχον ἐπ' ἄκρεγον ὕδωρ· πὰρ δ' ἰχθύες ἐπλονέοντο,
Θαῦμα ἰδεῖν κὴ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, ἕ διὰ βυλὰς
Ἥρας ὃ πύπισε σάκ' ὃ μέγα τε σιβαρόν τε.
320 Ἀρσάμενος παλάμῃσι, τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
Πάλλεν ὁπκεφτέως· ὅπ' δ' ἱππείη δόρε δίφρε,
Εἴκελ' ἀστερόπῃ πατρὸς Διὸς αἰνόχροιο,
Κέφα βιβάς. τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἰόλα'
Δίφρε ἐπεμβεβαὼς ἴδύνετο καμπύλον ἅρμα.
325 Ἀγχίμολον δή σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Καί σφεας φωνήσα', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαίρετε Λυγκῆ' ὑὲ Ἐκλειτοῖο·
Νῶϊ δὴ Ζεὺς κράτ' ὕμμι διδοῖ μαιμάρειαν ἀνάων,
Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν, κὴ ὑπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
330 Ἄλλο δέ σοί πᾶ' ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αὖῶ' ἀμέρσῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ' αὖτε λιπέειν κὴ τεύχεα τοῖο.
Αὐτὸς ὃ βρετολοιγὸν Ἄρηα ὄπποτα δοκεύσας,
Ἐνδά κε γυμνωθέντα σάκος ὑπὸ δουράλεοιο
335 Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' ἐτάμνυ ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀλλ δ' ἀναχωρήσαθ'· ἑῶσει ἃ νύ τοι αἴσιμόν ὄρνυ
Οὔθ' ἵππος ἐλέειν, ὅτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
Ὣς εἰπῶσ', ἐς δίφρον ἐβήσετο δῖα θεάων,
Νίκλῳ ἀθανάτης χερσὶν κὴ κῶδος ἔχουσα,
340 Ἐσυμένως. Τότε δή ῥα διόγνητος Ἰόλα'
Σμερδαλέον θ' ἵππισιν ἐκέκλετο. Τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλῆς
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, κονίοντες πεδίοιο·
Ἐν γάρ σφιν μὲν ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Αἰχλὴ δ' ἀναπεῖσα· πεδησόμενος δ' ὃ γαῖα.
345 Τοὶ δ' ἄμυδις φερέσθην, ἰκέλοι πυεὶ ἠὲ θυέλλῃ,
Κύκνῳ δ' ἱππόδαμ' κὴ Ἄρης ἀκόρη' ἀϋτῆς.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὀξέα χρεμίζ', πεδὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ,
Τὸν πρέσβεσ πρεσσείπε βίη Ἡρακληείη·
350 Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ὀλίζονον ἅδε ἵππους,
Ἀνδρόσιν, ὅτι τε πόνῳ κὴ ὀϊζύϊ ἴδμεν ἑμμί;
Ἀλλὰ πάρες ἔχε δίφρον ἐύξοον, ἠδὲ κελεύθῳ
Εἶκε πάρεξ ἰέναι· Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω,
Ἐς Κήϋκα ἄνακτα· ὃ γὰρ δυνάμει τε κὴ αἰδοῖ
355 Τρηχῖνι' πρεσβεύπκε· σὺ δ' ἦν μάλα οἶδα κὴ αὐτός·
Τῷ γὰρ ὀπυίεις πᾶδα, Θεμιστονόμω κυανώπιν.

Ὣ

O ignave, non quidem enim tibi Mars mortis finem
Arcebit, siquidem nos concurremus in conflictu,
Jam equidem & ipsum puto etiam aliàs expertum esse
Lanceam nostram, quando supra Pylum arenosam
Contrarius stetit mihi, pugnam insatiabiliter cupiens.
Ter quidem à mea lancea percussus incubuit terræ,
Vulnerato scuto: quartò autem percussi crus,
Omni robore urgens; & magnum scutum disrupi.
Pronus autem in pulveribus humi cecidit lanceæ impetu:
Atque ità inglorius inter immortales factus est,
Manibus sub nostris relinquens spolia cruenta.
Sic dicebat. Neque Cycnus bene-peritus-hastæ cogitabat
Huic obtemperans cohibere bigam-trahentes equos.
Ac tunc à bene-implicatis bigis desiluerunt statim ad terram,
Natúsque Jovis magni, & Martis regis.
Aurigæ autem juxtà impulerunt pulchri-jubos equos,
Horum autem irruentium pedibus substrepebat lata terra.
Ac veluti quando ab alto vertice montis magni
Saxa desiliunt, & alia in alia cadunt,
Multæque quercus alticomæ, multæque piceæ,
Et populi extensis-radicibus rumpuntur ab ipsis
Celeriter devolutis, usque dum ad planum perveniant:
Sic illi inter sese concurrerunt vehementer clamantes.
Omnis autem & Myrmidonum urbs & inclyta Iaolcus
Et Arne & Helice & Anthêa herbosa (ratione
Clamore ab amborum valde resonabant. Illi autem cum vocife-
Miranda concurrerunt: valde autem resonuit consultor Jupi-
Et ab cœlo guttas dejecit cruentas, (ter,
Signum faciens belli suo valde-audaci filio.
Qualis autem in convallibus montis asper aspectu
Aper prominentes-dentes-habens furit animo ad pugnandum
Cum viris venatoribus, acuit autem album dentem
Curvatus, spuma autem circa os mandenti
Stillat, oculi verò ipsi igni lucido assimilantur,
Erectis autem in dorso riget setis, & circa collum:
Huic similis Jovis filius ab equestri desiliit curru.
Quando autem viridi nigricans-alis sonora cicada
Ramo insidens Æstatem hominibus cantare
Incipit, cui & potus & cibus tener ros;
Atque toto die & matutina fundit cantilenam

Calore

Ὦ πόπον, ἢ πῶ γάρ τοι Ἄρης θανάπιο τελωτῶ
Ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ σωισόμεθα πολεμίζειν
Ἤδη μὰν τέ ἐφημὶ κ᾽ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεϊ ἠμετέρῳ, ὅθ᾽ ὑπὸ Πύλε ἠμαθόεν[τ]α
Ἀντίθεν ἔσῃ ἐμεῖο, μάχης ἀμοτον μνησαίνων.
Τεὶς μὰν ἐμῷ ὕπο δουρὶ τυπεὶς ἐρείσατο γαίῃ,
Οὐ ταμὰν σάκεϊ· τὸ δ᾽ ἔτετρατον, ἤλασα μηρόν,
Παντὶ μὰν σευάων, διὰ δ᾽ μέγα σάκθ᾽ ἄραξα.
Πρωῒς δ᾽ ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεϊ ὁρμῇ·
Ἐνθά κε δὴ λαθόντες ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
Χερσὶν ὑφ᾽ ἠμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
Ὡς ἔφατ᾽· Οὐδ᾽ ἄρα Κύκνῳ ἐϋμμελίης ἐνοσίνα
Τῷ ὀπαοδόμῳ ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
Δὴ τότ᾽ ἀπ᾽ ἐυπλεκέων δίφρων ὄρουσε δαῒφ᾽ ἐπὶ γαῖαν,
Παῖς τε Διὸς μεγάλου κ᾽ ἐνυαλίοιο ἄνακ[τ]ος.
Ἡνίοχοι δ᾽ ἔπλω ἔλαφ᾽ καλλίτριχας ἵππους·
Τῶν δ᾽ ὑποδρομέων κονάχιζε πόσ᾽ ἐυρεῖα χθών·
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀφ᾽ ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Πέτραι ὑποδρῶσκωσιν, ἑῶ᾽ ἀλλήλαις ὑπέσωσι,
Πολλαὶ ὄρεὸς ὑλίκομοι, πολλαὶ δέ τε πυκνὰ
Αἴθεροί τε ταμύβριζοι ῥήγνυνται ὑπ᾽ αὐτῆς
Ῥίμφα κυλινδομένων, ἕως πεδίονδ᾽ ἀφίκωνται·
Ὡς οἱ ἐπ᾽ ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
Πᾶσα δ᾽ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ᾽ Ἰαωλκός,
Ἄρνη τ᾽ ἠδ᾽ Ἑλίκη Ἀνθειά τε ποιήεσσα
Φωνῇ ὑπ᾽ ἀμφοτέρων μεγάλ᾽ ἴαχον. Οἱ δ᾽ ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ σωιῇ· μέγα δ᾽ ἔκτυπε μητέτα Ζεύς,
Καδδ᾽ ἀρ᾽ ἀπ᾽ ἐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματόεσσας,
Σῆμα πεδεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί.
Οἷος δ᾽ ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς πρὸϊ δέδῃ
Κάπρος χαυλιόδοντι φερύνεται θυμῷ μαχεσθαι
Ἀνδράσι διηνεκέεσσι, δηίῳ δέ τε λαὸν ὀδόντα
Δοχμωθείς, ἀφρὸς δ᾽ ἀεὶ σῶμα μαστιχόωντι
Λείβεται, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην,
Ὀρθαὶ δ᾽ ἐγκλῄῃ φείσεται τείχας, ἀμφί τε δειρὴ
Τῷ ἴκελ᾽ Διὸς υἱὸς ἀφ᾽ ἵππειε δόρε δίφρου.
Ἤμ᾽ ὃ χλοερῷ κυανόπερ᾽ ἠχέτα πέπλῳ
Ὄζῳ ἐφεζόμεν᾽ Θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν
Ἄρχετο, ᾧ τε πόσις κ᾽ βρῶσις θῆλυς ἔέρση,
Καί τε παπαμείοις τε κ᾽ ἠφύ᾽ χέει αὐδῆεν

Calore in graviſſimo, quando corpus Sirius ſiccat:
Quando item miliis cuſpiduloſa folia ſunt,
Quæ & æſtate ſeminant, cùm uvæ colorantur,
Cujuſmodi Bacchus dedit hominibus lætitiam & dolorem:
Eo tempore anni pugnabant: Vehemens autem tumultus exci-
Ut autem Leones duo circa interfectam cervam (batur,
Adinvicem iraſcentes, inter ſe corruunt,
Rigidus autem ipſis clamor, ſtrepitúſque ſimul ſit dentium:
Et ut vultures curvis unguibus, curvíſque roſtris,
Petra in alta valde clangentes pugnant,
Capræ in montibus paſtæ *gratiâ*, vel ſylveſtris cervæ
Pinguis, quam domuit ſagittans vigoroſus vir
Sagittâ ab nervo; ipſe verò vagatus eſt alió,
Loci imperitus exiſtens: illi autem quamprimum cognoverunt,
Celeriter pugnam acerbam pro ea ſuſceperunt:
Sic iſti vociferantes adinvicem irruerunt.
Ibi videlicet Cycnus quidem præpotentis Jovis filium
Interficere meditans, ſcutum percuſſit ferreâ lanceâ:
Non tamen perrùpit æs; conſervabantur enim dona Dei.
Amphitryoniades autem fortitudo Herculea,
In medio & galeæ & ſcuti, lanceâ longâ
Collum denudatum celeriter infra barbam
Vulneravit fortiter; ambóſque incîdit nervos
Homicida fraxinus: magnum enim robur incidit viri.
Cecidit autem, veluti quando aliqua quercus corruit, vel quando
Altum percuſſum Jovis ardenti fulmine: (ſaxum
Sic cecidit; ei verò circumſonuerunt arma variegata ferro.
Illum quidem poſtea reliquit Jovis magnanimus filius.
Ipſe autem hominum-deſtructorem Martem accedentem obſer-
Terribiliter intuens oculis, Leo tanquam corpus nactus, (vans,
Qui valde accuratè pellem tenacibus unguibus
Scindens, quàm celerrimè dulcem animam abſtulit,
Conſtanter autem utique nigrum ipſius impletur cor,
Ignitis autem intuens oculis terribiliter, & latus & humeros
Caudà verberans, pedibus fodit, neque aliquis ipſum
Toleraret contrà aſpiciens propè ire, neque pugnare:
Talis utique Amphitryoniades inſatiabilis clamore
Contrà ſtetit Marti, in animo audaciam augens
Celeriter. Ille autem ipſi propè vênit, dolens corde.
Ambo autem vociferantes ad invicem irruerunt.

Quem-

Ἶδεν ἐν αἰνοπάτῳ, ὁπότε χρόα Σείριος ἄζει·
Τῆμος δὴ κέρχεσιν ἐπειγόμενοι τελέθουσι,
Τάς τε θέρει σπείρουσιν ὅτ' ὄμφακες αὐόλλονται,
Οἵα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος,
Τιὼ ὥριον μάρναντο· πολὺς δ' ὁρυμαγδὸς ὀρώρει·
Ὡς δ' ὅτε λέοντε δύο ἀμφὶ κταμένῃσι ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κορέσσωσι, ἐπὶ σφέας ὁρμήσωσι,
Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ, ἄρεσθόν θ' ἅμα κίνεσ' ὀδόντων.
Ἦδ' ὡς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοκέλαι,
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην
Αἰγὸς ὀρεσπόμου, ἢ ἀγρεστέρης ἐλάφοιο
Πίονος, ἥν τ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζηὸς ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσατο ἄλλη,
Χώρῳ ἀΐσσεις ἐών· οἱ δ' ὀτραλέως ἐπόπτευν,
Ἐσσυμένως οἱ ἀμφὶ μάχην δεδιήεσαν ἔσεσθαι·
Ὡς οἱ πεχλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἐνθ' ἤτοι Κύκνος μὲν ὑπερφιάλου Διὸς υἱὸν
Κτεινέμεναι μεμαὼς σάκεϊ ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν, ἔρυτο δ' ἄρα σκέπας ἀτειρὲς.
Ἀμφιτρυωνιάδης δ' βίη Ἡρακληείη,
Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, ἔγχει μακρῷ
Αὐχένα γυμνωθέντα δοὰς ὑπέρθε γναμπτὰς
Ἥλασ' ὀπιπεύσας· ὑπὸ δ' ἄμφω κίρσε τένοντε
Ἀνδροφόνου μελίης· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
Ἤειπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤειπεν, ἢ ὅτε πίτυς
Ἠλίβατος πληγεῖσα Διὸς φολόεντι κεραυνῷ·
Ὡς ἔειπ', ἀμφὶ δὲ οἱ βεβάκτο τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἐλάσας Διὸς ταλακάρδιος υἱὸς
Αὐτὸς ὑπὲρ βροτοειδὲς Ἄρεα σπόλια δοκεύσας,
Δεινὸν ὀρῶν ὄσσοισι, λέων ὡς σώματι κίρσας,
Ὅς τε μάλ' ἐρύληκας βίνου κεραλεγέος ὀνύχεσσι
Σήμηνας, ὅπιτα χεῖα μελίφρονα θυμὸν ἀπήνρα,
Ἐμμενέως δ' ἄρα τῷγε κελαινὸν πάμπαν ἦτορ,
Γλαυκιόων δ' ὄσσοις δεινὸν, πλάγξας τε καὶ ὤμιος
Οὐρῇ μαστίζων ποσὶ γλάφει, ἠδέ πς αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν χρειὼν ἐλθεῖν, ἠδὲ μάχεσθαι·
Τοῖόν ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητον αὐτῆς
Ἀντίον ἔστη Ἄρηος, ὃν φασὶ θάρσος ἀέξων
Ἐσσυμένως. Ὁ δ' ὅτ' ἐς χρειὼν ἵκανεν, ἀκὺ μάλα κὰς
Ἀμφοτέρω δ' ἰάχοντε ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Ὡς

Quemadmodum autem quando ab magno saxum cacum
Longéque desiliens volvitur, & fragor (corruc
Venit *subitò* ingens; rupes autem ei obsistit
Alta, cui jam confertur, ubi ipsum retinet:
Tanto quidem sonitu gravan- currum pernitiosus Mars
Vociferans irruit. Ille autem confestim excêpit.
Sed Minerva filia Jovis Ægiochi
Obvia vênit Marti, tenebrosum scutum habens,
Graviter autem *ac* torvè aspiciens, verbis alatis allocuta e
O Mars retine impetum fortem & manus intangibiles:
Non enim fas est inclyta arma exuere,
Herculem interficientem Jovis magnanimum natum.
Sed agè cessa à pugna, neque obvius sta mihi.
Sic ait. Sed non persuasit Martis magnanimum animum
Sed valde clamans, flammæ similia arma vibrans,
Celer irruit fortitudini Herculanæ,
Interficere cupiens: & sanè jaculatus est ferream lanceam,
Celerem, filio suo iratus pro cæso,
In scutum magnum. Sed oculos-glaucos-habens Pallas
Hastæ impetum avertit, *manum* extendens è biga. (eni
Acerbus autem Martem dolor cêpit: extrahens autem acut
Irruit in Herculem animo-fortissimum. At illum advenient
Amphitryoniades, gravî insatiabilis clamore,
Femur denudatum scuto sub ingeniosè-facto
Vulneravit fortiter, & magnum scutum perfrêgit
Lanceâ dividens, & in terram dejêcit mediam. (q
Illi autem Pavor & Terror bonas-rotas-habentem currum &
Impulerunt statim propè, & à terra latas-vias-habente
In currum posuerunt fabre-factum; statímque postea
Equos flagellârunt, & pervenerunt in longum Olympum.
Filius autem Alcmenæ & inclytus Ioláus
Cycnum spoliantes ab humeris arma pulchra,
Recesserunt. Statímq; postea urbem ad Trachinem pervener
Equis velocibus: sed glaucocula Minerva
Pervênit ad Olympum magnum, & domos patris.
Cycnum verò Ceyx sepelivit, & populus infinitus,
Qui propè inhabitabant urbes inclyti regis,
Anthen, Myrmidonúmque urbem, & inclytam Ioalcum,
Arnénque & Helicen. Multus autem congregatus est popul
Honorantes Ceycem charum beatis Diis.

Ill

Ὡς δ' ὅτε λὰς ὀρέεσσι μεγάλα πάτρη τροφῶσ' ὀρέσσι,
Μακρὰ δ' ὑπὸ σκιόωσα κυλίνδεται, ἢ δέ τε ἠχὴ
Ἔρχεται ἐμμεμαῖα, πάλος δέ οἱ ἀντιβολήσιν
Τλῆλος, τῷ δὴ ζωγρείκεται, ἔνθά μιν ἶφι
Τόφρα ὁ μὲν ἰαχὴ βεβαρημένος ἔλιος Ἄρης
Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμπαπτὼς ὑπέδεκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος, ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα,
Δεινὰ δ' ὑπὸ ἔρεβεν ἰδέσθαι, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ἔπι ἔχε μῶλον κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους·
Οὐ γάρ τι δήμις ἔστιν ὑπὸ κλυτὰ τείχεα δύσαι,
Ἡρακλέα κλείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, μηδ' ἀντίος ἴσασ' ἐμεῖο.
Ὡς ἔφατ'. Ἀλλ' οὐ πεῖθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυμόν.
Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίη Ἡρακληείη,
Κακτάμεναι μεμαώς. καί ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος,
Σπερχνόν, ἐᾷ παλὸς κοτέων περὶ τεύχεσι θῶτ',
Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ· ὑπὸ δ' γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἔγχος ὀρωρὸς ἔτραπ', ὀρέξατο δ' ἀπὸ δίφρου.
Δεῖμυ δ' Ἄρηα ἄνακτα ἕλεν· ἐρυσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ
Ἔσπευ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι. τὸν δ' ὀπάοντα
Ἀμφιτρυωνιάδης, δεινῆς ἀνορίῃ θ' ὑπῆς,
Μηρὸν γυμνωθέντα σάκος ὑπὸ δαιδαλέοιο
Οὐτασ' ὀπιπρατέως· διὰ δ' ἔβλητο μέγα σάκος ἀράξας,
Δέρτρην νωμήσας, ὀπὶ δ' χροὶ κάββαλε μέσσῳ.
Τῷ δ' ἔβλητο καὶ Δεῖμος ἐὺ ζωρὸν ἄρημα καὶ ἵππους
Ἤλασεν αὖ', ἐγγύς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐς δίφρον ἆῖξαν πολυδαίδαλον· ἕλκε δ' ἔπειτα
Ἵππους μαστίγων, ἵκοντο δ' μακρὸν Ὄλυμπον.
Τιὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ Διὸς Ἰόλαος
Κύκνον σκυλεύσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλά,
Νίσοντ'. αὖτα δ' ἔπειτα πόλιν Τροιζῆνος ἵκοντο
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἐξίκετ' Ὀλυμπόν τε μέγαν, καὶ δώματα πατρός.
Κύκνον δ' αὖ Κήϋξ θάπεν καὶ λαὸς ἀπείρων,
Οἵ ῥ' ἐγγὺς ναίον πόλιας κλειτῆς βασιλῆος,
Ἄνθειαν, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλυτά τ' Ἰαωλκόν,
Ἀρνην τ' ἠδ' Ἑλίκην. Πολλὸς δ' ἠγείρετο λαός,
Τιμῶντες Κήϋκα φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

Illius autem sepulchrum & monumentum invisibile fecit
Imbre hyemali abundãs: sic enim ipsum Apollo (naurus *torre*
Latonæ-filius jussit, quoniam inclytas hecatombas
Quicunque duceret ad Pytho, vi spoliabat insidians.

Hujus Aspidis principium in 4 Catalogo habetur usque versum 250. Suspicatus est autem *Aristophanes* (non Comicus ille, sed quidam alius Grammaticus) non esse ipsam *Hesiodi* sed alterius cujusdam, qui Homericum Scutum imitandum sibi delegerat. *Megacles* autem Athenienſis legitimum poetam agnoscit. Sed alioquin reprehendit *Hesiodum*: absurdum enim esse, facere *Vulcanum* matris hostibus arma præbentem. *Apollonius* autem Rhodius in 3. dicit ipsius esse, & ex stylo, & quòd *Iclãus* in Catalogo invenitur aurigans *Herculi*. Itidem & *Stesichorus* dicit *Hesiodi* esse hoc poema.

HESIO

Τῆ ὃ πάφον κῆσῆμ' αἴδὲς ποίησεν Ἄναυρῶ,
Ὀμβρῳ χειμερίῳ πλήθων· τὸς γάρ μιν Ἀπόλλων
Λητοΐδης ἤνωξ', ὅπ ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
Ὅσις ἄγοι Πυθοῖδε, βίη σύλασκε δοκεύων.

Τῆς Ἀσπίδος ἡ ἀρχὴ ἐν τῷ δ'. καὶ ἀγῶγῳ φέρεται μέχρι τοῦ ἴσχων ν' καὶ σ'. ὑπῶπίασε ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς ἐκ ὄντων αὐτῶν Ἡσιόδου, ἀλλ' ἑτέρου πνὸς τῶν Ὁμηρικῶν Ἀσπίδα μιμήσασθαι πεφιεκμένου. Μεγακλῆς ὁ Ἀθηναῖος γνήσιον εἶ δὲ τὸ ποίημα. ἄλλως ὁ ὁπτιμᾶ τῷ Ἡσιόδῳ· ἄλογον γάρ φησι, ποιεῖν Ἥφαιστον τοῖς ἓ μηδὲς ἐχθροῖς ὅπλα παρέχοντα. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ γ'. φησὶν αὐτὸ εἶ, ἐκ τε τῆς χαλκοπήγος, καὶ ἐκ τῆς τὸν Ἰόλαον ἐν τῷ καταλόγῳ ἐυείσκειν ἡνιοχεύοντα τῷ Ἡρακλεῖ. ὡσαύτως ὁ καὶ Σπησίχορός φησιν, Ἡσιόδου εἶναι τὸ ποίημα.

ΗΣΙ

HESIODI ASCRÆI

DEORUM GENERATIO.

A Musis Heliconiadibus incipiamus canere,
Quæ Helicônis tenent montem magnúmque divinumque,
Et circa fontem cæruleum pedibus teneris
Saltant, arámque præpotentis Saturnii :
Atque ablutæ tenerum corpus Termesso,
Aut equi *in* fonte, aut *in* Holmio sacro,
Summo in Helicône choréas duxerunt
Pulchras, amabiles ; & fortiter trepudiârunt pedibus.
Indè concitatæ, velatæ caligine multâ
Noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
Celebrantes Jovémq; ægida-tenentem, & venerandâ Junone
Argivam, aureis calceamentis incedentem ;
Filiámque Ægiochi Jovis cæsios-oculos-habentem Minervam
Phœbúmque Apollinem, & Dianam sagittis-gaudentem ;
Atq; Neptunum terram-continentem, terræ-motorem ; (nec
Et Themin venerandam ; & rotundas-palpebras-habentem V
Hebénque aureâ-coronâ-decoram ; formosámque Diónen ;
Aurorámque, Solémque magnum, splendidámque Lunam.
Latonámque, Iapetúmque, ac Saturnum varii-consilii,
Terrámque Oceanúmque vastum, & Noctem atram ;
Aliorúmque immortalium sacrum genus semper-existentium.
Quæ olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos pascentem Helicône sub divino.

Hoc autem me primùm Deæ sermone compellârunt
Musæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi :
PASTORES in agris pernoctantes, mala probra, ventres velu
Scimus mendacia multa dicere veris similia :
Scimus etiam, cùm voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ :
Et mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
Decerpendum, mirandum : inspirârunt insuper mihi vocem
Divinam, ita ut canere possem & futura, & præterita :
Et me jubebant celebrare beatorum genus sempiternorum,
Se verò primò & ultimò semper decantare.
Sed quare mihi hæc circa quercum, aut circa petram ?

Er

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

ΜΟΥσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦντ', καὶ βωμὸν ἐριδαινέος Κρονίωνος·
καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο,
ἢ Ἵππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορὰς ἐνεποιήσαντο
καλάς, ἱμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ,
ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα φωνὴν ἱεῖσαι,
ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγιόχοιον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργείην, χρυσοπέδιλον βεβαυῖαν·
Κούρην τ' αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐν σόφιγγι,
καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠῶ τ', Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν·
Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδήν,
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
ΠΟΙΜΕΝΕΣ ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὡς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·
καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
δρέψασαι, θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
θείην, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·
καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αἰὲν ἀείδειν.
Ἀλλὰ τίπτε μοι ταῦτα περὶ δρυὸν ἢ περὶ πέτρην;

Τιὼν

Ergo à Musis ordiamur, quæ Jovi patri
Canendo oblectant magnum animum in Olympo,
Memorantes & præsentia, & futura, & præterita,
Voce canentes. Illarum verò indefessa fluit vox
Ab ore suavis: rident autem domus patris
Jovis valde-tonantis, Dearum voce floridâ
Dispersâ: resonant verò vertices nivosi Olympi,
Domúsque cœlitum. Hæ verò immortalem vocem emittente
Deorum genus venerandum imprimis celebrant cantilenâ,
Ab exordio quos Tellus & Cœlum latum genuerunt,
Quíque ex his prognati sunt Dii datores bonorum.
Secundò rursum Jovem, Deorum patrem atq; etiam hominun
Incipientésque laudant Deæ, & cessantes à cantu,
Quàm sit præstantissimus Deorum, & imperio maximus.
Porrò & hominum genus fortiúmque Gigantum
Celebrantes oblectant Jovis mentem in Olympo,
Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-habentis,
Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta
Mnemosyne, fertilitati Eleuthêris imperans,
Oblivionémque malorum, & solatium curarum:
Novem enim ei noctes mixtus est prudens Jupiter,
Seorsum ab immortalibus sacrum lectum conscendens.
Sed cùm jam annus exactus circumvoluta verò essent tempo
Mensium elapsorum, diésque multi transacti essent,
Ipsa peperit novem filias concordes, quibus carmen
Curæ est, in pectoribus securum animum habentibus,
Paululùm à summo vertice nivosi Olympi,
Ubi ipsis splendidique chori & ædes pulchræ.
Juxta verò eas Gratiæ & Cupido domos habitant,
In conviviis: amabilémque per os vocem emittentes,
Canunt omniúmque leges, & mores pudicos
Immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes,
Quæ tum ibant ad Olympum, insignes voce pulchrâ,
Immortali cantilenâ: undiq; verò resonabat terra atra (batu
Canentibus-hymnos, jucundus verò à pedibus strepitus excita
Proficiscentium ad patrem suum. Is verò cœlo imperitat,
Ipse habens tonitru atque candens fulmen,
Strenuè victo patre Saturno: bene autem singula
Immortalibus disposuit simul, & indixit honores.

Hæc sanè Musæ canebant, cœlestes domos tenentes,

Noven

Τυὴν Μουσάων ἀρχώμεθα, τὰι Διὶ πατρὶ
Ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Εἰρεύσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμαρτεῦσαι. Ἀϊων δ' ἀκάμα]τον ῥέει αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούποιο, τεὰν ὀπὶ λειριόεσσαν
Σκιδναμένην· ἠχεῖ δ' ὑπὸ κάρηνα νιφόεντα Ὀλύμπου,
Δώματά τ' ἀθανάτων. Αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ,
Ἐξ ἀρχῆς ὃς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔπικτον.
Οἵ τ' ἐκ σφῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων.
Δεύτερον αὖτε Ζηνὸς, θεῶν πατρὸς ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαὶ, λήγουσί τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσων φέρτατός ἐστι θεῶν, κάρτει τε μέγιστος.
Αὖτις δ' ἀνθρώπων τε γένος καὶ κρατερῶν τε γιγάντων
Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσυνάων τε κακῶν, ἀμπαυμά τε μερμηρέων·
Ἐννέα γὰρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητιέτα Ζεύς,
Νόσφιν ἀφ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πολλὰ τελέσθη,
Ἧδ' ἔτεκ' ἐννέα κοῦρας ὁμόφρονας, ἧσιν ἀοιδὴ
Μέμβλεται, ἐν στήθεσσιν ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσας,
Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου·
Ἔνθά σφιν λιπαρεί τε χορεὶ καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῇς Χάριτες καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν,
Ἐν θαλίῃς· ἐρατὸν δὲ διὰ στόμα ὄσσαν ἰεῖσαι
Μέλπουσι πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα κεδνὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν ἰεῖσαι.
Αἱ τότ' ἴσαν ἕρπουσ' Ὀλυμπον, ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
Ὑμνευσάων, ἕρματος ὑπὸ σφῶν ὑπὸ δεπτοῦ ἀρούρει
Νισομένων πατρὸς εἰς ὅν. Ὁ δ' ἔρρωτο βασιλεύων,
Αὐτὸς ἔχων βροντὴν καὶ ἀϊδηλόεντα κεραυνὸν,
Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον· εὖ δ' ἔκαστα
Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, καὶ ἐπέφραδε τιμάς. (σαι
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον, Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-

Novem filiæ magno è Jove prognatæ,
Clióque, Euterpéque, Thaliáque, Melpomenéque,
Terpsichoréque, Eratóque, Polymniáque, Uraniáque,
Calliopéque; hæc autem excellentissima est omnium:
Hæc enim & reges simul venerandos comitatur.
Quemcunque honoraturæ sunt Jovis filiæ magni,
Et in-lucem-editum aspexerint, à-Jove nutritorum Regum
Huic quidem super linguam dulcem fundunt cantilenam,
Hujus etiam verba ex ore fluunt blanda: cæterùm populi
Omnes ad ipsum respiciunt discernentem jus
Rectis judiciis: hic autem prudenter loquens,
Statim etiam magnam contentionem scitè dirèmit.
In-hoc enim reges prudentes, quòd populis
Damnum-infe.entibus, in foro vicissitudinem rerum faciun
Facilè mollibus appellantes verbis.
Incedentem verò per urbem, Deum veluti placant
Reverentiâ blandâ: eminet verò inter ipsos congregatos.
Tale Musarum ingens munus hominibus.
A Musis etenim & eminus-feriente Apolline,
Viri cantores sunt super terram, & citharœdi:
Ex Jove verò, Reges. Ille verò beatus, quemcunque Musæ
Amant: suavis ei ab ore fluit vox.
Si quis enim luctum habens recenti-dolore-saucio animo
Tristetur, corde dolens, cæterùm Poeta
Musarum famulus res claras priscorum hominum
Celebraverit, beatósque Deos qui Olympum incolunt:
Statim hic *quamvis* ægrè-ferens oblivíscitur, nec dolorum
Meminit, sed citò deflexerunt *eum* aliò dona Dearum.
Salvete natæ Jovis, date verò amabilem cantilenam:
Celebrate quoque immortalium divinum genus semper exi
Qui Tellure prognati sunt, & Cœlo stellato, (t
Noctéque caliginosâ, quos item salsus nutrivit Pontus.
Dicite insuper, ut primùm Dii & Terra facti fuerint,
Et Flumina, & Pontus immensus æstu fervens,
Astráque fulgentia, & Cœlum latum supernè,
Et qui ex his nati sunt Dii datores bonorum:
Utque opes diviserint, & quomodo honores distinxerint,
Atq; quomodo primùm multis-implicatum-sphæris tenu
Hæc mihi dicite Musæ cœlestes domos inhabitantes, (cæ
Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.

p

Εἰνέα θυγατέρες μεγάλῳ Διὸς ἐγγεγαῶσαι,
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη τ'· ἡ δ' ἀρίστη ἅμα πάσῃσιν ἔην περ.
Ἡ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὅντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι, διοτρεφέων βασιλήων,
Τῷ μὲν ὅτ' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
Αἶψά τε καὶ μέγα νείκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
Τέκνα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, ὕνεκα λαοῖς
Βλαπτομένοις, ἀγορῇφι μετάτροπα ἔργα τελοῦσι,
Ῥηϊδίως μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς ἱλάσκονται
Αἰδοῖ μειλιχίῃ· μετὰ δ' ἔπρεπε ἀγερωχόεσσι.
Τοίη Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα, καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ Διός, βασιλῆες. Ὀλβιος, ὅντινα Μοῦσαι
Φίλεωσι· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἴ τε γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδὲς θυμῷ
Ἀζηται, κραδίη δ' ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλέα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Αἶψ' ὅγε δυσφρονέων ὀπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέμνηται, ταχέως γὰρ παρέστραπται δόσις ἀλλη.
Χαίρετε τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Νυκτός τ' ὀλοόφρονος, ὅς θ' ἅλμυρὸς ἔτρεφε Πόντος.
Εἴπατε δ', ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ Γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοί, καὶ Πόντος ἀπείριτος οἰδματι θυίων,
Ἀστρά τε λαμπετόωντα, καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ δωτῆρες ἐάων·
Ὡς τ' ἄφενον δάσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὄλυμπον.
Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ἐξ ἀρχῆς· καὶ εἰπατ', ὅ, τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.

Primò omnium quidem Chaos fuit: at deinde
Tellus lata, omnium sedes solida semper
Immortalium, qui tenent juga nivosi Olympi;
Tartaráque tenebricosa in recessu terræ spatiosæ;
Atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales deos,
Solvens curas & omnium Deorum, & omnium hominum,
Domat in pectoribus animum, & prudens consilium.
Ex Chao verò Erebúsque nigráque Nox editi sunt.
Nocte porrò tam Æther quàm Dies prognati sunt.
Quos peperit, ubi concepisset Erebo amore mixta.
Terra verò primùm quidem genuit parem sibi,
Cœlum stellis ornatum, ut ipsam undique obtegeret,
Ut esset beatis Diis sedes tuto semper.
Genuit præterea Montes altos, Dearum gratas spelúncas
Nympharum, quæ habitant per montes concavos;
Atque etiam infrugiferum Pelagus peperit undâ concitatum
Pontum, absque amore suavi. Cæterùm deinde (bente
Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundos-vortices-
Cœúmque, Creúmque, Hyperionémque, Iapetúmque,
Theámque, Rheámque, Themimque, Mnemosynénque,
Phœbémque aureâ-coronâ-insignem, Tethýnque amabilem.
Hos verò post novissimus natus est Saturnus vafer,
Acerrimus inter liberos: floridum autem oderat parentem
Porrò genuit & Cyclopas, superbum cor habentes,
Brontémque, Steropémque, & Argen forti-animo-præditum
Qui Jovi & tonitru dederunt, & fabricârunt fulmen.
Qui sanè per alia Diis similes erant;
Unus verò oculus mediâ positus erat fronte:
Cyclopes verò cognomento erant, eò quòd ipsorum
Circularis oculus existens inerat fronti,
Robúrque, & vires, & molimina erant in operibus.
Alii deinde è Tellure & Cœlo prognati sunt,
Tres filii magni & prævalidi, non nominandi,
Cottúsque, Briaréusque, Gygésque, superba proles:
Quorum centum quidem manus ab humeris prominebant,
Inaccessi: capita verò unicuique quinquaginta
Ex humeris procreverant super robustos artus,
Robur autem immensum, validum magna in forma.
Quotquot enim Tellure & Cœlo procreati sunt,
Acerrimi filiorum, suo verò invisi erant parenti

Ἤτοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων,
Δάμνατο ἐν στήθεσσι νόον, καὶ ἐπήφορα βουλήν.
Ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο.
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,
Οὓς τέκε, κυσαμένη μιχθεῖσα φιλότητι Ἐρέβει.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ,
Οὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι,
Ὄφρα εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
Γείνατο δ' Οὔρεα μακρά, θεῶν ἁδινὰς ἐναύλους
Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' ὄρεα βησσήεντα.
Ἠδὲ καὶ ἀτρύγετον Πέλαγος τέκεν οἰδματα θύον,
Πόντον, ἀτερ φιλότητος ἐφιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ εὐνηθεῖσα, τέκε Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
Τοῖς δ' μετ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Δεινότατος παίδων· στυγερὸν δ' ἔχθηρε τοκῆα.
Γείναντο δ' αὖ Κύκλωπας, θρασὺ θύμον ἔχοντας,
Βρόντην τε, Στερόπην τε καὶ Ἀργὴν δαιμόνιον τε·
Οἵ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν, τεύξάν τε κεραυνόν.
Οἵ δήπου τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν·
Μοῦνον δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ·
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἐὼν ἐνέκειτο μετώπῳ,
Ἰσχύς τ', ἠδὲ βίη, καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἔπ' ἔργοις.
Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὀβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
Κόττός τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερφίαλα τέκνα.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο,
Ἄπλαστοι· κεφαλαὶ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον, ὑπὲρ σθένεϊ μέλεσσιν,
Ἰσχὺς δ' ἄπλητος, κρατερὴ μεγάλῳ ἐπιείδει.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἔχθοντο τοκῆϊ

Ab initio : & hos quidem, ut quisque primùm nascebatur,
Omnes occultavit, & ad lucem non submisit,
Terræ in latebris : malo autem oblectabatur opere
Cœlum. Ipsa verò intus ingemiscebat Terra vasta,
Arctata : dolosam verò malámque excogitavit artem.
Statim verò cùm edidisset fœtum, ex cano adamante
Fabricavit magnam falcem, & edixit charis liberis :
Dixit autem sumptâ fiducià, charo mœrens corde,
Filii mei & patris nefarii, si volueritis
Parêre, patris malam ulciscemur contumeliam
Vestri : prior iniqua machinatus est opera. (rum
Sic dixit. Illos verò omnes invasit metus : neq; quisquam ill
Locutus est : Confirmato animo verò *tandem* magnus Saturn
E contrà verbis compellavit matrem castam : (versutu
Mater, egò certè hoc in-me-recipiens peragam
Facinus ; patrem enim inauspicatum nihil curo
Nostrum : prior enim iniqua meditatus est opera.
Sic dixit. Gavisa est autem valde animo Tellus ingens.
Collocavit autem ipsum celans in insidiis ; indidítque manui
Falcem asperis-dentibus : dolo autem instruxit omni.
Vênit autem noctem adducens magnum Cœlum, undique ve
Cupiens amorem imminebat, & sanè extentum est (Ter
Undique : ex insidiis verò filius prehendit manu
Sinistrâ ; dextrâ verò immanem cepit falcem,
Longam, asperos-dentes-habentem, charíque genitalia patris
Festinanter demessuit, rursúmque abjêcit, ut ferrentur
Poné. Illa quidem non incassùm elapsa sunt manu :
Quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
Omnes suscêpit Terra. Circumvolutis autem annis,
Produxit Erinnyas validas, magnósque Gigantes
Armis nitentes, longas hastas manibus tenentes,
Nymphásque quas Melias vocant super immensam terram.
Testiculísque modò resectis, adamantem
Dejêcit circa Epirum undis-agitatum in pontum.
Sic ferebantur per pelagus longo tempore, circumcirca verò all
Spuma ab immortali corpore ferebatur, in qua puella
Innutrita est : primùm verò ad Cythêra divina
Vehebatur ; indè tum circumfluam pervênit ad Cyprum.
Prodiit verò veneranda formosa dea ; circùm verò herba
Pedibus sub mollibus crescebat : Aphroditen autem ipsam
Spum-

Ἐξ ἀρχῆς· ἠδ' ὅθι μιν πρῶτα γείνοιτο,
Πάντας ἀπεκρύψεσκε, καὶ ἐς φάος ἐκ ἀνίησκε,
Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
Οὐρανός· ἡ δ' ἐντὸς σοναχίζετο Γαῖα πελώρη,
Στεινομένη· δολίῃ δὲ κακῇ ἐπορέξατο τέχνῃ.
Αἶψα δ' ποιήσασα γένος, πολιὸν ἀδαμαντ-
Τεῦξε μέγα δρέπανον, καὶ ἐπόρσανε παισὶ φίλοισιν·
Εἶπε δ' θαρσύνασα, φίλον τεπιμαρτύρατο πατρὸς·
Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρὸς ἀτασθάλου, αἴκ' ἐθέλητε
Πειθέσθαι, πατέρος γε κακὴν ποινὴν λάβωμεν
Ὑμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα. (δ'
Ὡς φάτο. Τὸς δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέος· οὐδέ τις οὐ-
Φθέγξατο. Θαρσήσας δὲ μέγας Κρονίδης ἀγκυλομήτης
Αὖθις μύθοισι προσηύδα μητέρα κεδνήν·
Μῆτερ, ἐγὼ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμην τελέσσαι
Ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
Ἡμετέρου· πρότερος γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὡς φάτο. Γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ, ἐνέθηκε δὲ χερσὶ
Ἅρπην κωρυχεΐδοντα, δόλον δ' ὑποθήκατο πάντα·
Ἦλθε δὲ Νὺξ ἐπάγων μέγας Οὐρανὸς ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, κεῖτό τ' ἔπειτα
Πάντῃ. ὁ δ' ἐκ λοχέοιο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ
Σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην,
Μακρήν, κωρυχεΐδοντα· φίλῳ δ' ὑπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσυρήξας ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω. Τὰ μὲν οὔπω ἐπ' ὠφέλιμα ἔπεφνε χερσίν.
Ὅσσαι δὲ ῥαδάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
Πάσας δέξατο Γαῖα. Περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
Γείνατ' Ἐρινῦς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας
Τεύχεσι λαμπομένους, δολιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας·
Νύμφας θ' ἃς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Μήδεά θ' ὡς τοπρῶτον ἀπ' ἤμεξε, ἀδάμαντος
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ.
Ὡς φέρετ' ἀμπέλαγα πολλὸν χρόνον· ἀμφὶ δὲ λευκὸς
Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο, τῷ δ' ἐνὶ κούρη
Ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
Ἔπλετο, ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο Κύπρον.
Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δὲ ποίη
Ποσσὶν ὑπο ῥαδινοῖσιν ἀέζετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην.

Spumâ-prognatam deam & decóram-pulchris-sertisCytheréa
Nominant tam dii quàm homines, eó quòd in spuma
Nutrita est; sed Cytheréam, quòd appulit Cythéris:
Cyprigenam verò, quòd nata est undosa in Cypro:
Atque amantem-genitalia, quia ex genitalibus orta.
Hanc Amor comitatus est, & Desiderium sequebatur pulchru
Natam primùm, & deorum ad cœtum euntem.
Hunc verò ab initio honorem habet, atque sortita est
Partem inter homines & immortales deos.
Virgineásque confabulationes, & risus, & deceptiones,
Oblectationémque suavem, & amicitiam, blanditiásque.
Pater verò Titânas cognomento vocabat,
Filios objurgans, magnum Cœlum, quos genuit ipse:
Dictabat porrò nocentes ex protervia magnum patrâsse
Facinus, cujus deinceps ultio in posterum futura sit.
Nox præterea peperit odiosum Fatum, & Parcam atram
Et Mortẽ; peperit etiam Somnum, peperitq; agmen Somnio
Hos non ulli condormiẽs Dea peperit Nox obscura.
Rursum postea Momum, & Ærumnam dolore plenam,
Hesperidásque, quibus mâla ultra inclytum Oceanum,
Aurea pulchra curæ sunt, ferentésque arbores fructus:
Et Fatales-Deas & Parcas genuit immites,
Clothóque, Lachesínque, & Atropon; quæ mortalibus
Editis dant habendum bonúmque malúmque,
Quæ hominúmque & deorum delicta insequentes
Nunquam desinunt deæ à vehementi irâ,
Priusquam rependerint illi malam ultionem, quisquis peccât
Peperit præterea & Nemesin, nocumentũ mortalibus hominib
Nox pernicios: post háncque Fraudem enixa est, & Amicitia
Seniúmque noxium, & Contentionem peperit pertinacem.
Cæterùm Contentio odiosa peperit quidem Laborem mo
Oblivionémque, Pestémque, & Dolores lacrymabiles, (stu
Pugnásque cædésque Prælíaque, Stragésque virorum,
Jurgiáque, Mendaciáque, disceptationésque,
Licentiam, Noxámque, familiares inter sese,
Juramentúmque, quod plurimùm terrestres homines
Lædit, quando quispiam volens pejeraverit.
Nereũ autem alienum à mendacio & veracem genuit Pontus
Maximum natu filiorum: Sed vocant Senem,
Eò quòd verax atque placidus, nec juris & æqui

Ob

Ἀφροδίτην τε θεάν, ἐϋστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκω θεοί τε ξυνάνερες, ὕνεκ' ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκορσε Κυθήρεις·
Κυπρογενῆ δ' ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἔνι Κύπρῳ·
Ἠδὲ φιλομμειδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφάνθη.
Τῇ δ' Ἔρως ὠμάρτησε, καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλὸς
Γενομένῃ τ' ἀπορῶντι, θεῶν τ' ἐς φῦλον ἰόντι.
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς πρώτην ἔσχε, τήνδε λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ', ἐξαπάτας τε,
Τέρψιν τε γλυκερήν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.
Τὴν δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν,
Παῖδας νεικείων, μέγας Οὐρανός, ὃς τέκεν αὐτούς·
Φάσκε δὲ πταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῦο δ' ἔπειτα πίσυν μετόπισθεν ἔσεσθαι.
Νὺξ δ' ἔτεκε συγερόν τε Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὕπνον, ἔπηκτε δὲ φῦλον ὀνείρων·
Οὓς πυκινοκοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν,
Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα περίκλυτα χρυσόμαλλα
Χρύσεα καλὰ μέλουσι, φέρουσί τε δένδρεα καρπόν·
Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵτε βροτοῖσι
Γενομένοισι δίδουσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε
Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραβασίας ἐφέπουσαι
Οὐδέποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώσουσι κακὴν ὅτις ἁμάρτῃ.
Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι
Νὺξ ὀλοή· αὖ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε, καὶ Φιλότητα,
Γῆράς τ' ὀλοόμυον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔριδα στυγερὴ τέκε πολλῷ πόνον ἀλγινόεντα,
Λήθην τε, Λοιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε·
Νείκεά τε, Ψεύδεά τε λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν·
Ὅρκον θ', ὃς δὴ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
Οὕνεκα νημερτής τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστέων

Oblivisci tur, sed justa & mansueta consilia novit.
Deinde rursum Thaumantem magnum, & fortem Phorcyn
Terræ commistus, & Ceto pulchris-genis-præditam,
Eurybiámque adamantis in pectore animum habentem.
Ex Nereo porro prognatæ sunt perquam-amabilis soboles
Ponto in infructuoso, & Doride pulchricomâ (dearum,
Filiâ Oceani perfecti fluvii,
Protóque, Eucratéque, Saóque, Amphitritéque,
Eudoráque, Thetísque, Galenéque, Glaucéque,
Cymóthoe, Spióque velox, Thaliáque amabilis,
Et Mélita gratiosa, & Eulimine, & Agave,
Pasitheáque, Eratóque, & Eunice roseis-cubitis,
Dotóque, Protóque; Pherusáque, Dynamenéque,
Nesæáque, & Actæa, & Protomedêa,
Doris, & Pánope, & speciosa Galatêa,
Hippothoéque lepida, & Hippónoe roseis-ulnis,
Cymodocéque, quæ fluctus in obscuro ponto,
Et flatus divinorum ventorum, unà cum Cymatolége,
Facilè mitigat, & pulchros-talos-habente Amphitrite,
Cymóque, Einoéque, pulchréque coronata Halimède,
Glauconoméque renidens, & Pontoporêa,
Liagaréque, & Evágore, & Laomedêa,
Polynoméque, & Autónome, & Lysianassa,
Evarnéque tam indolis gratæ quàm inculpatæ formæ,
Et Psámathe decôra corpore, divináque Minippe,
Eesóque, Eupompéque, Themistóque Pronoéque,
Nemertésque, quæ patris habet animum immortalis.
Hæ quidem ex Nereo inculpatæ procreatæ sunt
Filiæ quinquaginta, inculpata opera callentes.
Thaumas verò Oceani profundifluí filiam
Duxit Electram: hæc autem celerem peperit Irim,
Pulchricomásque Harpyas, Aëllóque, Ocypeténque,
Quæ ventorum flamina, & aves assequuntur
Pernicibus alis: in cœlo enim degentes volitant.
Phorcyi post hæc Ceto Græas peperit pulchris-genis-præditas,
A partu canas: quas ob id Græas vocant
Immortalésque Dii humique incedentes homines:
Pephredóque pulchro-peplo, Enyóque crocco-peplo,
Gorgonásque, quæ habitant ultra celebrem Oceanum,
In extrema-parte ad noctem; ubi Hesperides argutæ,

Sthe-

Λήθεταν, ἀλλὰ δίκημα καὶ ἄπατα δολίεα εἰδὲν.
Αὔπνος δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, καὶ ἀγλαὸν εἶδος Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητὼ καλλιπάρῃον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήκεα τέκνα θεάων,
Πόντῳ ἐν ἀκαμάτῳ, καὶ Δωρίδος ἠυκόμοιο,
Κόρης Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτώ τ', Εὐκράντη τε, Σαὼ τ', Ἀμφιτρίτη τε,
Εὐδώρη τε, Θέτις τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
Κυμοδόκη, Σπειώ τε δολή, Θαλίη τ' ἐρόεσσα,
Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, καὶ Εὐλιμένη, καὶ Ἀγαυή,
Πασιθέη τ', Ἐρατώ τε, καὶ Εὐνείκη ροδόπηχυς,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δωταμένη τε,
Νησαίη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Πρωτομέδεια,
Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειὴς Γαλάτεια,
Ἱππονόη τ' ἐρόεσσα, καὶ Ἱπποθόη ροδόπηχυς,
Κυμοδόκη θ', ἣ κύμαθ' ὁμαρτεῖ πνοιῇσι βαρείῃ,
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, ὧν κυματολιγὴ,
Ῥεῖα περᾶνει, καὶ ἐϋσσώρῳ Ἀμφιτρίτῃ,
Κυμώ τ', Ἠιόνη τε, ἐϋστέφανός θ' Ἁλιμήδη,
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδὴς, καὶ Ποντοπόρεια,
Λειαγόρη τε, καὶ Εὐαγόρη, καὶ Λαομέδεια,
Πουλυνόμη τε, καὶ Αὐτονόμη, καὶ Λυσιάνασσα,
Εὐάρνη τε φυλόν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος,
Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δέμας, δίη τε Μενίππη,
Νησώ τ', Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε, Προνόη τε,
Νημερτὴς θ', ἣ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
Κέρσαι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥείταο θύγατρα
Ἠλέκτρῃ' Ἠλέκτρῃσι· ἣ δ' ὠκείαν τέκεν Ἶριν,
Ἠϋκόμους θ' Ἅρπυιας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται
Ὠκείῃς πτέρυγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ ἵανται.
Φόρκυϊ δ' ὦ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρήους,
Ἐκ γενετῆς πολιάς· τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι·
Πεφρηδώ τ' εὐπέπλου, Ἐνυώ τε κροκόπεπλος,
Τοργώ θ', αἳ ναίουσι πέρην κλυτῆς Ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός, ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,

Sthenóque, Euryaléque, Medusáque gravia perpessa. (obnox
Ipsa quidē erat mortalis: reliquæ verò immortale ,& senio-no
Duæ : cum hac verò unâ concubuit cæruleâ-cæsarie *Neptunu*
In molli prato, & floribus vernis.
Ejus autem cùm Perseus caput amputâsset,
Exilìit Chrysaor magnus, & Pegasus equus:
Huic quidem cognomentum erat, quòd Oceani apud fontes
Natus esset; ille verò ensem aureum tenebat manibus charis
Et ille quidem cùm avolâsset, relictâ terrâ matre animaliu
Pervênit ad immortales: Jovis verò in domibus habitat,
Tonitrúq e & fulgur ferens Jovi prudenti.
Chrysaor porrò genuit triplicem Geryonem,
Mixtus Callirоæ filiæ nobilis Oceani.
Illum quidem armis-exuit vis Herculana,
Boves apud flexipedes, circumflua in Erythia,
Die illo, cùm boves abēgit latas-frontes-habentes
Tyrinthem in sacram, emensus iter Oceani,
Orthóque interfecto, & bubulco Eurytiône,
Stabulo in obscuro, ultra inclytum Oceanum.
Ipsa *Ceto* insuper peperit aliud monstrum,immane,nihil sim
Mortalibus hominibus, neque immortalibus diis,
Specu in concavo, divinam animo-forti Echidnam,
Dimidio nympham, limis-oculis, pulchris-genis, (númqu
Dimidiâ item parte ingentem serpentem, horrendúmque ma
Varium, crudivorum, divinæ sub cavernis Terræ.
Illic verò ei specus est in imo, cava sub petra,
Procul ab immortalibúsque diis mortalibúsque hominibus,
Ibi sanè ei destinârunt dii inclytas domos incolere.
Coercebatur autem in Arimis sub terra tetra Echidna,
Immortali, nympha, & senio-illæsa perpetuó.
Huic Typháonem aiunt mixtum esse amore, (puell
Vehementem & violentum ventum, limitis-oculis contuer
Illa verò gravida facta peperit fortes filios.
Orthum quidem primò canem peperit Geryoni:
Iterum secundò edidit immanem, minimè affabilem,
Cerberum crudivorum, Plutonis canem validâ-voce.
Quinquaginta-capitum, impudentémque fortémque:
Tertiò Hydram rursus genuit, odiosa-edoctam,
Lernæam, quam nutrivit dea albis-ulnis Juno,
Vehementer indignans virtuti Herculanæ.

Σθενώτ', Εὐρυάλη τε, Μέδουσά τε λυγρὴ παθοῦσα.
Ἡ μὲν ἔΐω θνητή· αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω
Αἱ δύο· τῇ ὁ μὴ παρελέξατο Κυανοχαίτης
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.
Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦεν, ὅτ' ἀρ' Ὠκεανοῦ παρὰ πηγὰς
Γένετο· ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχων μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
Χώ μὲν ὑπεπτάμενος, θεσπεσίων χθόνα μητέρα μήλων,
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
Βριντώ τε στερεπτύπ τε φέρων Διὶ μητίετι.
Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τερατόμορον Γηρυονῆα,
Μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Τὸν μὲ ἄρ' ἐξενάριξε βίῃ Ἡρακληείη,
Βουσὶ παρ' εἰλιπόδεσσι, περιῤῥύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ,
Ἤματι τῷ, ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρινθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,
Ὄρθρον τε κλείσας, καὶ ὀκυάλους Εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠερόεντι, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Σπερχνὴν ἔνι γαστέρι δείνα κραταιΐ φέρουσαν Ἔχιδναν,
Ἥμισυ μὲν νύμφην, ἐλικώπιδα, καλλιπάρῃον,
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
Ποικίλον, ὠμηστήν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω, κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.
Ἔνθ' ἄρα οἱ δόσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἡ δ' ἔρυτ' ἐν Ἀείμοισιν ὑπὸ χθόνα λυκὴ Ἔχιδνα,
Ἀθανάτης νύμφη, καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
Τῇ δ' Τυφάονα φασὶ μιγήμεναι ἐν φιλότητι,
Δεινόν θ' ὑβριστήν τ' ἄνεμον, ἐλικώπιδι κούρῃ.
Ἡ δ' ὑποκυσα μὲν τέκετο κραιπνὸν φόνον τέκνα.
Ὄρθρον μὲν πρῶτον κυία γείνατο Γηρυονῆι·
Δεύτερον αὖτις ἔπεκλεν ἀμήχανον, ὄπ φαλεῖον,
Κέρβερον ὠμηστήν, αἰδέω κυία χαλκεόφωνον,
Πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κραιπνόν τε·
Τὸ τρίτον Ὕδριν αὖτις ἐγείνατο, λυγρὰ εἰδυῖαν,
Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄπλητον χολέουσα βίῃ Ἡρακληείῃ.

Καὶ

At illam quidem Jovis filius occîdit sævo ferro
Amphitryoniadès, cum bellicoso Iolão,
Hercules, ex consiliis Minervæ prædatricis.
Illa autem *tum* Chimæram peperit, spirantem terribilem ignem,
Trucémque, magnámque, pernicémque, validámque.
Illi autem erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
Alterum autẽ capellæ, tertium verò serpentis robusti draconis:
A FRONTE leo, ponè verò serpens, media verò capella.
Horrendè efflans ignis robur ardentis.
Hanc quidem Pegasus cepit, & strenuus Bellerophontes.
Illa sanè Sphingem exitialem peperit, Cadméis perniciem,
Ab Ortho subacta; Nemeúmque leonem,
Quem Juno cum-enutrivisset, Jovis veneranda uxor,
In locis-fertilibus collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
Ibi sanè hic commorans decipiebat tribus hominum,
Imperans cavernosæ Nemeæ atque Apelanti:
Sed ipsum robur domuit virtutis Herculanæ.
Ceto verò minimum-natu, cum Phorco amore mista,
Peperit gravem serpentem, qui obscuræ latibulis terræ,
Finibus in amplis aurea mala custodit,
Hoc quidem ex Ceto & Phorcyne genus est.

Tethys autem Oceano flumina peperit vorticosa: (bentem,
Nilúmque, Alpheúmque, & Eridanum profundos-vortices-ha-
Strymonem, Mæandrúmque, & Istrum pulchrifluum,
Phasínque, Rhesúmque, Acheloïum limpidum,
Nessúmque, Rhodiúmque, Haliacmonémque, Heptaporúmque,
Granicúmque, & Æsápum, divinúmque Simoënta,
Penëúmque, & Hermum, amœnéque fluentem Caïcum,
Sangariúmque magnum, Ladonémque, Partheniúmque,
Evenúmque, & Ardescum, divinúmque Scamandrum.

Peperit quoque filiarum sacrum genus, quæ per terram
Viros à teneris educant, unà cum Apolline rege,
Et fluminibus: hunc verò à Jove sortem habent,
Pithóque, Admetéque, Ianthéque, Electráque,
Doríque, Prymnóque, & Urania formâ-deam-referens,
Hippóque, Clymenéque, Rhodiáque, Calliroéque,
Zeuxóque, Clytiéque, Idyáque, Pasithöéque,
Plexauréque, & Galaxaure, amabilísque Dióne,
Melobosísque, Thoéque, & venusta Polydora,
Cercëísque indole amabilis, Plutóque bovinis-oculis,

Persë-

Καὶ τὼ μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλεῖ χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ,
Ἡρακλέης, βυλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
Ἡ ὃ χίμαιραν ἔπεφνε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινὴν τε, μεγάλην τε, ποδώκειά τε, κραταιήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
Ἡ ὃ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφρα πραταιγενέος δρακόντος·
ΠΡΟΣΘΕ λέων, ὄπιθεν δ' αἶγα, μέσση δ' χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Τὼ μὲν Πήγασος εἷλε, καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
Ἡ δ' ἄρα Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
Ὀρθῶ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειαῖόν τε λέοντα,
Τὸν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κεδνὴ παρακοίτις,
Γουνοῖσιν κατέναυτο Νεμείης, πῆμα ἀνθρώποις.
Ἔνθ' ἀρ' ὄγ' οἰκείην ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων τριτάτῳ Νεμείης ἠδ' Ἀπέσαντος·
Ἀλλά ἑ ἰς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
Κητώ δ' ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
Πείρασιν ἐν μεγάλοις, πυκινὸν φυλάσσει μῆλα φυλάσσει.
Τοῦτο μὲν οὐ Κητὼ καὶ Φόρκυνος γε δύη.
Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας·
Νεῖλόν τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ' Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην,
Νέσσον τε, Ῥοδίον θ', Ἁλιάκμονά θ' Ἑπτάπορόν τε,
Γρηνίκον τε, καὶ Ἄισηπον, δῖόν τε Σιμόεντα,
Πηνειόν τε, καὶ Ἕρμον, εὐῤῥείτην τε Κάϊκον,
Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθένιόν τε,
Εὐηνόν τε, καὶ Ἀρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
Τίκτε δ' ὀγδοάτην ἱερὴν ἠΐθεον, ὃς κατὰ γαῖαν
Ἀνδράσι κρείσσουσιν, Ἀπόλλωνι ξυνὰ ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· τοιοῦτον ὁ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τε,
Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδής,
Ἱππώ τε, Κλυμένη τε, Ῥοδία τε, Καλλιρόη τε,
Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
Πλειονάρη τε, Γαλαξαύρη τ', ἠρατή τε Διώνη,
Μηλόβοσίς τε, Θόη τε, καὶ εὐειδὴς Πολυφώρη,
Κερκηΐς τε φυλὴ ἠρατή, Πλουτώ τε βοῶπις,

Περσηΐς

Persëíſque, Ianiráque, Acaſtéque, Xanthéque,
Petræáque lepida, Meneſthóque, Europáque,
Metíſque, & Eurynome, Teleſthóque croceo-peplo,
Criſiéque, Aſiáque, & blanda Calypſo,
Eudoréque, Tychéque, & Amphiro, Ocyroéque,
Et Styx, quæ quidem ipſarum excellentiſſima eſt omnium.
Atque hæ Oceano & Tethye prognatæ ſunt
Grandiores natu filiæ: multæ tamen ſunt & aliæ.
Ter mille enim ſunt celeres filiæ-Oceani,
Quæ ſanè diſperſæ, terram & profunditates lacûs
Paſſim pariter incolunt, Dearum ſplendida proles.
Tot rurſus alii fluvii cum ſtrepitu fluentes,
Filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloqui:
Sed ſingulatim noverunt, quotquot circum habitant.
Théa verò Solémque magnum, lucentémque Lunam,
Aurorámque, quæ omnibus terreſtribus lumen præbet,
Immortalibúſque Diis, qui cœlum latum tenent,
Genuit, congreſſa cum Hyperione in amore.
Cœo verò Eurybia peperit per amorem mixta
Aſtræúmque magnum, Pallanté nque, præſtantiſſima Dearum,
Perſénque, qui omnes præcellebat peritiâ.
Aſtræo verò Aurora Ventos peperit magnanimos,
Argeſten, Zephyrum, Boreámque rapidum,
Et Notum, in amore Dea cum Deo congreſſa.
Poſt hos vero ſtellam genuit Luciferum manè genita,
Aſtráque fulgentia, quibus Cœlum cinctum eſt.
Styx verò peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
Zelum, & Nicen pulchros-talos-habentem, in ædibus,
Et Robur, atque Vim, præclaros genuit filios:
Quibus non ſeorſum à Jove eſt domus, nec ulla ſedes,
Neque via, quà non illis Deus præit;
Sed ſemper apud Jovem graviter-tonantem ſedem-habent.
Sic enim conſuluit Styx incorruptibilis Oceaníne
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocavit Deos ad altum cœlum. (pugnet,
Dixit autem, quòd quiſquis unà ſecum Deorum contra Titanas
Non cariturus ſit muneribus, ſed honorem quemque
Habiturum, quē antea inter immortales Deos *habuit*: (præmio,
Illum verò dixit, qui honoris-expers fuerit ſub Saturno & ſine

Ad

Πεφνῆς τ', Ἰαπετόν τ', Ἀχάϊν τε, Ξάνθ τε,
Περσείν τ' ἐρέϊσαν, Μενοιτόν τ', Εὐρώπ τε,
Μῆτίς τ', Εὐρυνόμη τε, Τελεστώ τε κεροπόπλ Θ',
Κεισίν τ', Ἀσίν τε, ἠμ Ἰμερόεσσα Κλυμένη,
Εὐδώρη τε, Τύχ τε, ἠμ Ἀμφιρώ, Ὠκυρόη τε,
Καὶ Στύξ, ἣ δὴ σρέων πρεσφερεσάτη ὅδιν ἁπασέων.
Αὗ τοι δ' Ὠκεανοῦ ἠμ Τηθύ Θ ὑξεψόοντο
Πρεσβύτατοι κῆρες· πολλοὶ γάρ εἰσι ἠμ ἄλλοι.
Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι παντύφυροι Ὠκεανῖναι,
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν ἠμ βένθεα λίμνης
Πάντη ὁμῶς ἐφέπουσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροί ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
Υἱέες Ὠκεανῶ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἀνδρα ἐνίσπειν,
Οἱ δ' ἔγνασι ἵσασιν, ὅσοι ἂν πελασσιάσωσι.
Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπρήν τε Σελήνην,
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Ἀθανάτοις τε θεοῖς, τοὶ ἔχουσιν οὐρανὸν ἄχνα,
Γείνατ', ἀμυμονέων ὑπ Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.
Κοίῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Ἀστραίόν τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων,
Πέρσῃν θ', ὃς ἠ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνησιν.
Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς Ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέσταν, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰθρηγενέτ' ἄδην,
Καὶ Νότον, ἐν φιλότητι θεῷ θεὰ εὐνηθεῖσα.
Τοὺς ἢ μὲν ἀρ' ἔπειτα τέκεν Ἑωσφόρον ἠερίγενεια,
Ἄστρά τε λαμπετόωντα, τά τ' Οὐρανὸς ἐστεφάνωται.
Στύξ ἢ τέκε Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον, ἠ Νίκην καλλίσφυρον, ἐν μεγάροισι,
Καὶ Κράτ Θ', ἠδὲ Βίην, ἀειδείκετα γείνατο τέκνα.
Τῶν οὐκ ἔσ' ἀπάνευθε Διὸς δόμ Θ, οὐδέ πη ἕδρη,
Οὐδ' ὁδός, ὅππη μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύει,
Ἀλλ' αἰεὶ παρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδρόωντες.
Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στὺξ ἄφθιτ Θ Ὠκεανίνη
Ἤματι τῷ, ὅτε πάντας Ὀλύμπ Θ ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Εἶπε δ', ὃς ἂν μετ' ἐμοῖ θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
Μήτ' ἀπορήσειν γεράων, τιμὴν ἠ ἔχειν
Ἐξέμεν, ἠδ τοπάρ Θ γε μεῖ' ἀθανάτοισι θεοῖσι·
Τὸν δ' ἔφαθ', ὅσις ἄτιμ Θ καὶ Κράνε ἠδ' ἀγέρας Θ,

Ad honores ac præmia ascensurum, ut fas est.
Vênit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
Cum suis filiis, chari per consilia patris.
Ipsam verò Jupiter honoravit, abundantiáque dona dedit:
Ipsam enim constituit Deorum magnum esse juramentum,
Filios autem diebus omnibus suos cohabitatores esse.
Similiter etiam omnibus perpetuò, sicut pollicitus est,
Perfecit. Ipse autem præpotens est, atque regem agit.
Rursus & Phœbi Cœi genialem venit ad lectum:
Gravida verò facta deinde Dea Dei in amore,
Latonam cæruleo-peplo peperit, blandam semper,
Mitem hominibus atque immortalibus Diis:
Blandam ab initio, in primis hilarem intra Olympum.
Genuit insuper Asteriam claram, quam olim Perses
Duxit in domum amplam, chara ut vocaretur uxor.
Illa verò gravidata Hecaten peperit, quam super omnes
Jupiter Saturnius honoravit; dedit verò ei splendida dona,
Partem ut haberet terræque & infrugiferi maris:
Imò etiam stelligero à cœlo sortita est honorem,
Immortalibúsque Diis honorata est maximé.
Etenim nunc sicubi aliquis terrestrium hominum
Faciens sacra honesta ex lege placat *Deos*,
Invocat Hecaten: ingens eum sequitur honor
Facillimè, cujus benevola Dea susceperit preces,
Et illi felicitatem largitur: nam facultas ipsi adest.
Quotquot enim Terra Cœlóque prognati sunt
Et honorem sorte acceperunt, istorum habet sortem omnium.
Neque quicquam ipsi Saturnius per-vim adêmit, neq; privavit.
Quæcunque sortita est Titânas inter priores Deos,
Sed habet, sicut priùs ab initio facta-est distributio.
Nec, quia unigenita, minùs Dea sortita est honorem,
Et præmium, tam in terra ac cœlo quàm in mari,
Sed insuper multò magis: quia Jupiter honorat ipsam.
Cui verò voluerit, magnificè præstò est, atque juvat;
Inque foro inter homines eminet, ubicunque voluerit.
Et quando ad bellum perdens-homines armantur
Viri, tum Dea adest quibus voluerit,
Victoriam cupide ut præbeat, & laudem porrigat.
Inque judicio Regibus venerandis assidet.
Bona insuper, quando viri in certamine colluctantur;

Ibi

Τιμῆς ἠγερέων ὀπιθεσμόν, ἣ θέμις ἐστίν.
Ἦλθε δ' ἄρα πρᾶτα Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη
Σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, φίλα διὰ μήδεα πεπλεγυῖα.
Τὴν Ζεὺς τίμησε, περικαλλὲς ὃ δῶρον ἔδωκεν·
Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἐοὺς μεταναίεται εἶναι.
Ὡς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς, ὥσπερ ὑπέστη,
Ἐξετέλεσσε. αὐτὸς δ' μέγα κρατεῖ, ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβην δ' αὖ Κοίῳ πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν·
Κυσαμένη δ' ἐτέκετο θεὰ θεῷ ἐν φιλότητι
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μείλιχον αἰεί,
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγαθώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.
Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν πέρι πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἥ τε καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανῷ ἔμμορε τιμῆς,
Ἀθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένη ἔστι μάλιστα.
Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ὀπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
Κικλήσκει Ἑκάτην· πολλὴ τέ οἱ ἕσπετο τιμὴ,
Ῥεῖα μάλ' ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς,
Καί οἱ ὄλβον ὀπάζει· ἐπεὶ δυνάμις γε πάρεστιν.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἁπάντων,
Οὐδέ πω μὲν Κρονίδης ἐβίησατο, οὐδέ τ' ἀπούρας,
Ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῆσι μέτα πρωτογόνοισι θεοῖσιν,
Ἀλλ' ἔχει, ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
Οὐδ', ὅτι μουνογενής, ἧσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
Καὶ γέρας, ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἠδὲ θαλάσσῃ,
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον· ἐπεὶ Ζεὺς πέπτα αὐτῇ.
Ὧ δ' ἐθέλει, μεγάλως ὀφελίζεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ἣ κ' ἐθέλησιν.
Ἠδ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσωνται
Ἄνδρες, ἔνθα θεὰ παραγίνεται, ἧς κ' ἐθέλῃσι,
Νίκην παρφορέουσ' ὀπάσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι.
Ἐν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει.
Ἐσθλὴ δ' αὖθ', ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν,
Ἔνθα

Ibi Dea & illis præstò est, atque juvat:
Qui verò vicerit virtute & robore, pulchrum præmium
Facilè fert, lætúsque progenitoribus gloriam præbet,
Commodo item equitibus adstare, quibus voluerit,
Et his, quin in glauco *mari* tempestuoso laborant,
Votáque faciunt Hecatæ, & valde-frementi Neptuno.
Facilè etiam prædam inclyta dea dare-solet copiosam,
Facilè verò auferre solet apparentem, volens animo.
Bona præterea in stabulis cum Mercurio pecus augere,
Armentáque, gregésque, & custodias latas caprarum,
Gregésque lanigerarum ovium, animo volens:
Ex paucis multa facit, & ex multis pauciora reddit.
Adeò sanè licèt unigenita ex matre existens,
Omnes inter Deos honorata est muneribus.
Fecit autem ipsam Saturnius alumnam-juvenum, qui post ipsam
Oculis aspexerunt lumen multa contuentis Auroræ.
Sic ab initio *erat* nutriens-filios, atqui hi *sunt* honores.
Rhêa verò compressa à Saturno peperit illustres liberos,
Vestam, Cererē, & Junonem aureis-calceamentis-gaudentem,
Fortémque Plutonem, qui sub terra domos incolit (*tunum*,
Immite cor habens, & valde sonantem terræ-concussorem *Nep-*
Jovémque consiliarium, Deorum patrem atque hominum,
Cujus & è tonitru concutitur lata terra.
Atque istos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunque
Et utero sacro matris ad genua venerat,
Hæc animo volvens, nè ullus clarorum Cœligenarum
Alius inter Deos haberet regium decus:
Audierat enim ex terra & Cœlo stellis-micante,
Quòd sibi fatale esset proprio à filio domari,
Quamvis robusto existenti, Jovis magni per consilia.
Ideóq; hic non cæcam speculationem habuit, sed insidias struens
Filios suos devorabat. Rheam autem habebat luctus gravis.
Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atque virorum
Paritura, jam tum charis supplicabat parentibus
Suis, Terræque & Cœlo stellis-aptato,
Consilium ut suggerent, quo pacto clàm pareret
Filium charum, posséque ulcisci furias patris sui
Contra filios, quos devorabat ingens Saturnus versipellis.
Illi verò filiæ dilectæ auscultarunt; atque morem gesserunt,
Et ei commemorârunt, quæcunque fatis constitutum esset fieri

Circa

Ἔνθα θεὰ κὴ πῖς ἀθανάτη γένετο, ἠδ' ὀνίνησι·
Νικήσας ὃ εἶη κὴ κάρτεϊ, καλὸν ἄεθλον
Ῥεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεύσιν κῦδος ἀπάζει.
Ἐθλὴ δ' ἱππεῦσι παρεσσόμενος, οἷς κὴ ἐθέλησι
Καὶ πῖς, ὁι γλαυκὼ δυσπάμφελον ἐργάζονται,
Εὔχονται δ' Ἐνάτῃ, κὴ ἐσικτύπῳ Ἐνοσιγαίῳ.
Ῥηΐδίως δ' ἀγλὸν κυδαίνει θεὸς ὥπασε πολλὼ,
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένω, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
Ἐθλὴ δ' ἐν καθαροῖσι σὼ Ἑρμῆ λπίδ' ἀέξειν,
Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, κὴ αὐτόλια πολλὰ τε ἀϊγῶν,
Ποίμνας τ' εὐρυτόκων ὀΐων, θυμῷ γε θέλουσα·
Ἐξ ὀλίγων βαίη, κἀκ' πολλῶν μείονα θῆκεν.
Οὕτω τοι κὴ μνοσύνης ἐκ μοίρης ἔσσα,
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεραιοῖ.
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κυδρὴ γέρον, ὃι μετ' ἐκείνω
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδηται φάος πολυδερκέος Ἠῶς.
Οὕτως ὀξ ἀρχὴς κυδρὴ γέρων, ἄιδέ τε πᾶσι.
Ῥείη δ' αὖ μνηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἑστίη, Δήμητρα, κὴ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἰφθιμόν τ' Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, κὴ ἐείκτυπον Ἐνοσίγαιον,
Ζῆνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ κὴ ἀνδρῶν,
Τῷ κὴ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺ μὲν καλέπτε Κρόνος μέγας, ὅστις ἔκας
Νηδύος ὀξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γόνατ' ἴκοιτο,
Τὰ φρονέων, ἵνα μή πῃ ἀγαυῶν Οὐρανιώνων
Ἄλλος ἐν Ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληΐδα τιμήν.
Πεύθετο γὰρ Γαίης τε κὴ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὕπο παιδὶ δαμῆναι,
Καὶ περ τερῷ ὡρ ἐόντι, Διὸς μεγάλοιο βουλάς.
Τῷ ὄγε οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς καλέπτε. Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον·
Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ κὴ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τὴς αὐτῆς, Γαῖάν τε κὴ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Μῆτιν συμφρασσαμένη, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐεινύς παλὸς ἑοῖο,
Παίδων, ὃς καλέπτε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἱ δ' θυαλεῖ φίλῃ μάλα μῦθον ἐπ' ἠδ' ὀπίθοντο,
Καί οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι
Ἀμφὶ

Circa Saturnum Regem, & filium magnanimum.
Miserunt autem Lyctum, Cretæ ad divitem populum,
Cùm minimum-natu filiorum esset paritura,
Jovem magnum: hunc quidem ipsi suscepit Terra vasta
In Creta lata, ad educandum & enutriendum.
Tum quidem pervênit ferens celerem per noctem nigram
Primùm ad ipsam Lyctum: abscondit autê ipsum manibus pre
Antro in excelso, divinæ sub latebris Terræ, (henſun
Argæo in monte denso, sylvoso.
Huic autem fasciis involutum magnũ lapidem in manus dedit,
Cœli filio præpotenti, deorum priori regi *Saturno*:
Quem tum arreptum manibus suam condidit in alvum
Miser; nec cogitavit animo, quòd sibi in posterum
Pro lapide filius suus invictus & ærumnæ expers
Supereſſet; qui ipsum mox vi & manibus domitum
Ex honore expulsurus, ipséque immortalibus imperaturus esset.
Celeriter autem deinde robur & fortia membra
Crescebant illius Regis. Vertente autem anno,
Terræ consilio astuto circumventus,
Suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
Victus artibus ac vi filii sui.
Primùm verò evomuit lapidem ultimò devoratum.
Illum quidem Jupiter fimiter defixit in terram spatiosam
Pytno in divina jugis sub Parnassi,
Monumentum ut sit in posterum, miraculum mortalibus homi
Solvit verò fratres ex-patre noxiis à vinculis (nibus
Cœligenas, quos vinxerat Pater ex amentia:
Qui ipsi memores fuerunt propter beneficia,
Dederúntque tonitru, atque candens fulmen,
Et fulgur; priùs verò *illa* immanis Terra occultabat.
Quibus fretus mortalibus atque immortalibus imperat.
Puellam porrò Iapetus pulchros-talos-habentem Oceaninet
Duxit Clymenen, & eundem lectum conscendit.
Ipsa verò ei Atlantem magnanimum peperit filium.
Peperit præterea gloriâ præfignem Menœtium, atq; Prométhei
Varium, versipellem; stultúmque Epimetheum,
Qui noxa statim ab initio fuit hominibus inventoribus *rerum*:
Primus enim Jovis fictam suscepit mulierem (pite
Virginem. Injurias verò inferentem Menœtium latè-videns Ju-
In Erebum detrusit, feriens candenti fulmine,

Propter

Ἀμφὶ Κρείῳ βασιλῆϊ, καὶ υἱέϊ κυρτερομύμῳ.
Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
Ὁππότ' ἄρ' ὀπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
Ζῆνα μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, τεραφέμεν τ' ἀπταλέμεναί τε.
Ἔνθα μιν ἶκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
Πρῶτον ἐς ὠκείαν Λύκτον· ἔκρυψε δ' ἑ χερσὶ λαβοῦσα
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ, ὑλήεντι.
Τῷ ὄ γε συργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι, θεῶν πρεσβυτέρῳ βασιλῆϊ.
Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν
Σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν ὥς οἱ ὀπίσσω
Ἀντὶ λίθου ἔσσετ' υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀμείλιξ
Λευκὸς ἐπεὶ τάχα μοῦνος ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ὀξυόεσσαν, ὁ δ' ἐν θεὸν ἔπεσιν ἀνάξειν.
Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μήδεα καὶ φάσιμα γῆρα
Ἤυξετο πῖων ἄναξ· ὀπλομύης δ' ἐνίκησε
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς
Ὃν γόνον αὖ ἀνένικε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παῖδος ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον, πύματον καταπίνων·
Τὸν μὲν Ζεὺς εἰσέξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὕπο Παρνησσοῖο,
Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ἐλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσιν,
Οἱ δέ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων,
Δῶκαν δὲ βροντὴν καὶ ἀϊδηλόεντα κεραυνόν,
Καὶ στεροπήν· τοπρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκεύθει.
Τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Κάρηφι δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν.
Ἡ δὲ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν· ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,
Ὅς κακὸν ἔξαρχος γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσι·
Πρῶτος γὰρ ῥα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα,
Παρθένον. ὕβριστὴν δὲ Μενοίτιον εὐρύοπα Ζεὺς
Εἰς Ἔρεβος κατέπεμψε, βαλὼν φολόεντι κεραυνῷ,
Εἵνεκ'

Propter ſtultitiam & ſuperbiam immenſam.
Atlas verò cœlum latum ſuſtinet dura ex neceſſitate,
Finibus in terræ è regione Heſperidum argutarum
Stans capitéque & indefeſſis manibus:
Hanc enim ipſi ſortem deſtinavit prudens Jupiter.
Ligavit verò inſolubilibus-compedibus Prométhëa verſutum,
Vinculis difficilibus mediam per columnam adigens,
Et ei Aquilam immiſit expanſis-alis: cæterùm hæc jecur
Comedebat immortale, quin ipſum creſcebat par ubique
Nocte, quantũ totâ die priore edebat extentas-alas-habens avis.
Hanc quidem Alcmenæ pulchros talos-habentis fortis filius
Hercules occîdit, malum verò morbum profligavit
Iapetiónidæ, & liberavit ab ægritudine,
Non invito Jove Olympio in-alto-imperante;
Quò Herculis Thebis-geniti gloria eſſet
Major etiam quàm antea ſuper terram multo-paſcentem.
Ob idque veneratus honorabat præclarum filium:
Et licèt ſuccenſens remiſit iram, quam priùs habuerat
Eò quòd contendiſſet conſilio cum præpotenti Jove.
Etenim quando diſceptabant dii mortaléſque homines
Mecónæ, ibi tum magnum bovem prompto animo
Diviſum propoſuit, Jovis mentem fallens:
Hàc enim carnéſque & inteſtina pingui adipe
In pelle depoſuit tegens ventre bovino;
In altera rurſum oſſa alba bovis doloſâ arte
Ritè-diſponens depoſuit, tegens candidâ arvinâ.
Jámque tum ipſum allocutus eſt pater hominúmq; Deûmque:
Iapetiónide, omnium celeberrime regum,
O tu, quàm iniquè diviſiſti partem!
Sic dixit, convitiis proſcindens Jupiter ſolida conſilia ſciens.
Hunc rurſum allocutus eſt Prométheus vafer:
Dixítque ſubridens, (doloſæ autem non obliviſcebatur artis)
Jupiter glorioſiſſime, maxime Deorum ſempiternorum,
Harum elige utram te in pectoribus animus jubet.
Dixit ſanè doloſa cogitans. Jupiter autem ſolida conſilia ſciens
Cognovit, nec ignoravit dolum; multa autem proſpiciebat animo
Mortalibus hominibus quæ & perficienda erant.
Manibus verò hic utriſque ſuſtulit album adipem.
Iraſcebatur autem mente, ira verò ejus occupavit animum,
Ut vidit oſſa alba bovis doloſa in arte.

Ex

Εἶνεκ' ἀπαθαλίης τε καὶ ὑβρέος ἧς ὑπόπλω.
Ἄτλας δ' ἀργαλέον ξυνοχὴν ἔχει οὐρανοῦ εὐρέος ἀντίον ὤν,
Πείρασιν ἐν γαίης πρόπαρ' Ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι·
Ταύτην γὰρ μοῖραν ἐδάσσατο μητιέτα Ζεύς.
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι, μέσον δια κίον' ἐλάσας,
Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε πτερύγεσσι πεπυκνόν· αὐτὰρ ὅγ' ἦπαρ
Ἤσθιεν ἀθανάτου, τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἁπάντη
Νυκτός, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι πανυπέρτερος ὄρνις.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλίσφυρος ἀλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὸν δ' ἀπὸ νῆσον ἄλαλκεν
Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφεγγέος αἴσης,
Οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος·
Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
Πλείον ἔτ' ἢ πρόσθεν κατὰ γαῖαν πολυβοτείρην·
Ταῦτ' ἄρα ἁζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
Καίπερ χωόμενος παύσθη χόλου, ὃν πρὶν ἔχεσκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προέθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ·
Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
Ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως δεδάσαντο μοῖραν.
Ὣς φάτο, κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
Ἦ κε, Διοσδότα κύδιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ἔλαθ' ὁπποτέρῳσι σὺ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει,
Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ', οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ.
Χώσατο δ' ὀφρύσι, θυμῷ δὲ μιν ἵκετο θυμὸν,
Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.

Ex illo *tempore* verò Diis super terram genus hominum
Adolent ossa alba odoratis in aris.
Hunc verò valde ingemiscens allocutus est nubicôgus Jupiter
Iapetiónide, omnes supra consilia edoctus,
O tu, nondum dolosæ oblitus es artis?
Sic dixit irâ percitus Jupiter prudentissimus.
Ex illo verò deinde *tempore*, doli memor semper,
Non dabat infelicibus ignis robur indefessi,
Mortalibus hominibus, qui super terram habitant.
Sed ipsum decêpit bonus filius Iápeti,
Furatus indomiti ignis procul-lucentem splendorem
In concava ferula. Momordit verò imo animo
Jovem altitonantem: ad irâ verò ipsum commovit charum cor
Ut vidit inter homines ignis procul lucentem splendorem.
Protinus autem pro igne instruxit malum hominibus: (*cam*
E terra enim conformavit celebris utroq; pede-claudicans *Vu*
Virgini pudicæ simile, Saturnii consilio.
Cinxit verò & adoravit Dea cæsis-oculis Minerva
Candidâ veste: à capite verò calyptram
Ingeniosè-factam manibus detinebat, mirum visu.
Circùm verò ei serta virentia à floribus herbæ
Amabilia imposuit capiti Pallas Minerva,
Eique coronam auream capiti circumposuit:
Quam ipse fecerat inclytus Vulcanus,
Elabórans manibus, gratificans Jovi patri.
In hac autem artificiosa multa cœlata-erant, mirum visu,
Animantia, quæcunque Continens alit, atque mare.
Ex illis hic multa indidit (gratia verò resplendebat magna,
Mirabilis) animantibus similia vocalibus.
Cæterùm postquam effêcit pulchrum malum pro bono,
Eduxit *eò* ubi alii erant Dii atque homines,
Ornatu gestientem cæsiæ *Palladis* forti-parte prognatæ.
Admiratio autem cepit immortaléfq; Deos mortaléfq; homin
Ubi viderunt dolum arduum inexplicabilem hominibus:
Ex illa enim genus est Mulierum tenerarum.
Illius enim pernicioſum est genus: & sexus mulierum
Nocumentum ingens mortales inter viros habitant,
Perniciosæ paupertati non accommodæ, sed satietati.
Ac veluti cùm in alveariis tectis Apes
Fucos pascunt malorum participes operum:

Ἐκ τῆσ δ' ἀθανάτοισιν ὅτι χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίυσ' ὀστέα λαθρῃ συνέντων ἔπ βωμῆ.
Τὸν ὃ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
Ὦ πέπον, ὐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης;
Ὡς φάτο χωόμενοσ δὲ Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Ἐκ τότε δηπτα, δόλου μεμνημένοσ δὲ αἰεί,
Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μενεαικάτοιο,
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἱ ὅπι χθονὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐὺς παῖς Ἰαπετοῖο,
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζῆν ὑψιβρεμέτηι, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεύξεν κακὸν ἀνθρώποισι·
Γαῖης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δ' ἣ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀργυρέῃ ἐσθῆτι· κὰτ κρήδεμνον δὲ θύραζε
Δαιδαλέῃσι χερσὶ κὴλέχθη, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνας νεοθηλέας ἄνθεσι ποίης
Ἱμερτὰς παρέθηκε χαρήσπ Πειθώς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῇφιν ἔθηκε,
Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἀσκήσας παλάμῃσι, χαριζόμενοσ δὲ Διὶ πατρί.
Τῇ δ' ἔνι δαίδαλα πολλὰ τετύχητο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κνώδαλα. ὅσ' ἤπειρος μὲν τρέφει, ἠδὲ θάλασσα·
Τῶν ὅγε πολλ' ἐνέθηκε (χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,
Θαυμασίη) ζωοῖσιν ἐοικότα φωνήεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ' ἔνθά περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ' ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλόμενοσ γλαυκώπιδοσ δὲ βεριμοπάτρης.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.
Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
Τῆς γὰρ ὀλοώιόν ἐστι γένοσ· κὴ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένῃς πενίης ἀξύμφοροι ἀλλὰ κόροιο.
Ὡς δ' ὅπότ' ἐν σμήνεσι κομήτεσι μέλισσαι
Κηφῆνας βόσκουσι κακῶν ξυνήονας ἔργων·

Illæ quidem per-totum-diem ad solem occidentem
Diurnæ festinant, faciúntque favos albos;
At illi intus permanentes coopertis in alveariis
Alienum laborem suum in ventrem metunt:
Similiter viris rem malam mortalibus Mulieres
Jupiter altitonans dedit participes operum
Difficilium. Aliud verò præbuit malum pro bono:
QUI nuptias fugiens, & solicita opera mulierum,
Non uxorem ducere velit, nocivam verò attigerit senectam:
In-penuria ejus-quæ-senem-foveat hic, non victûs indigus
Vivit, mortui verò possessionem *inter se* dividunt
Remoti-cognati. Cui verò nuptiarum conditio contigerit,
Pudicam verò habuit conjugem, convenientem præcordiis:
Huic ab ævo malum bono æquiparat
Esse. Qui verò adeptus fuerit *uxorem* nocentis nativitatis:
Vivit in pectoribus habens indesinentem mœstitiam
Animo & corde, & immedicabile malum est. (terire.
Usque adeò NON LICET Jovis fallere mentem, neq; præ-
Neque enim Iapetiónides nihil-mali-promeritus Prométheus
Illius evitavit gravem iram, sed necessariò
Quamvis multiscium existentem magnum vinculum coërcet.
Briáreo verò ubi primùm pater iratus est animo,
Cottóque, atque Gygæ, ligavit *eos* forti vinculo,
Fortitudinem immanem admiratus, atque etiam formam,
Et magnitudinem: collocavit autem sub terram latam.
Ubi illi dolores habentes sub terra agentes,
Sedent in extremitate, magnæ in finibus terræ,
Diu valde mœrentes, corde magnum luctum habentes.
Sed ipsos Saturnius atque immortales Dii alii,
Quos peperit pulchricoma Rhéa Saturni in amore,
Terræ consiliis subduxerunt ad lucem iterum.
Ipsa enim eis cuncta prolixè recensuit,
Cum illis victoriámque & splendidam gloriam accepturos.
Diu enim pugnárunt laborem animum-cruciantem habentes,
Titanésque Dii & quotquot è Saturno nati sunt,
Contra sese mutuò per validas pugnas:
Ipsi quidem ab alta Othry Titanes nobiles,
Ab Olympo verò Dii datores bonorum,
Quos peperit pulchricoma Rhêa Saturno concumbens,
Illi sanè tum inter se pugnam animum-excruciantem habentes,

Conti-

Αἱ μέν τε πρόσθεν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἥμαται ἀσύδουσι, πεδοῖό τε κηεία λαοῖ,
Οἱ δ' ἔνδοθε μίμνοντες ἐπηρεφέας κάτα σιμβλες
Ἀλλότριον κάματον σφετέρῃσι ἐς γαστέρ' ἀμῶνται.
Ὡς δ' αὔτως ἀνδρεσσι κακὸν δνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης δῶκε ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων. Ἕτερον δ' πόρεν κακὸν αὖ ἀγαθοῖς
Ὅς ΚΕ γάμον φεύγων, καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὁλοὸν δ' ἐπὶ γήρᾳ ἵκηται
Χήτεϊ γηροκόμοιο δ', ὃ βίοτα ἐπιδεὴς
Ζώει, ἀποφθιμένῳ δ' διὰ κτῆσιν δατέονται
Χηρωσταί. ᾧ δ' αὖτε γάμος μετρίη γε πέλῃται,
Κεδνὴν δ' ἔχεν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν πραπίδεσσι
Τῷ δ' ἀπ' αἰῶνα κακὸν ἐπάλλῳ ἀνηρείζει
Ἔμμορε· ὃς δέ τε τέτμῃ ἄταρτηρῆιο γλυθλης
Ζώει ἐπὶ σήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἔσσιν.
Ὡς οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον, οὐδὲ παρελθεῖν·
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
Τοῖό γ' ὑπεξήλυξε βαρεῖ χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολύϊδριν ἐόντα μέγας περὶ δεσμὸς ἐρύκει.
Βειάρεϊ δ' ὡς πρῶτα παλὴν ὠδύσατο θυμῷ,
Κόπῃ τ', ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ὑπὸ δεσμῷ,
Ἠνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος, ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μεγάθ'· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἔνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἶατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες·
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ῥύκομος Ῥείη Κρόνῳ ἐν φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκῃ τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο πόνον δυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνῳ ἐξεγένοντο,
Ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
Οἱ μὲν ἀπ' ὑψηλῆς Ὀθρυος Τιτῆνες ἀγαυοί,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Οὓς τέκεν ῥύκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.
Οἱ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχην δυμαλγέ' ἔχοντες,

Continuè pugnabant decem plùs annis :
Neque ulla erat contentionis molestæ compositio, neque fin
Alterutris ; æqualiter autem finis extentus erat belli.
Sed quando jam illis apposuit Jupiter congruentia omnia,
Nectárque Ambrosiámque, quibus Dii ipsi vescuntur :
Omnium in pectoribus augebatur animus superbus,
Ubi nectar gustárunt, & ambrosiam amabilem.
Jam tum ipsis interlocutus est pater hominúmq; deorúm
Audite me Terræque & Cœli inclyti filii,
Ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet :
Jam enim admodum diu adversi nobis mutuò
De victoria & imperio pugnavimus dies omnes,
Titanésque Dii & quotquot è Saturno sati sumus.
Vos verò magnámque vim & manus invictas
Ostendite Titanibus contrarii in pugna gravi,
Memores amicitiæ placidæ, quibus affecti
Ad lucem redieritis molesto à vinculo,
Nostra per consilia, à caligine obscura.
Sic dixit, illum verò rursum excêpit Cottus irreprehensi
Venerande, non indocta loqueris : sed & nos (intelle
Scimus, quòd excellunt quidem præcordia, excellens ver
Depulsor verò immortalibus execrationis fuisti horrendæ
Tuâ verò prudentiâ è caligine opaca
Retro iterum acérbis à vinculis
Venimus, Saturni filius rex, insperatis affecti.
Ideóque nunc intentâ mente & prudenti consilio
Vindicabimus vestrum imperium gravi conflictu,
Pugnantes cum Titanibus per acria prælia.
Sic dixit. Collaudárunt verò Dii datores bonorum,
Sermone audito : bellum verò cupiebat animus
Magis etiam quàm antea. Pugnam verò arduam excitâ
Omnes, fœminæque & mares, die illo,
Titanésque Dii, & quotquot Saturno procreati sunt,
Quósque Jupiter ex Erebo sub terra misit ad lucem,
Acrésque robustique, vires immensas habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris concitabantu
Omnibus simul : capita verò unicuique quinquaginta
Ex humeris enata sunt super firmis membris.
Qui tum Titanibus appositi sunt in pugna luctuosa,
Saxa prærupta validis in manibus gestantes.

Ti

Σωιεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείας τ' ἐνιαυτὰς
Οὐδέ πω ἶσ ἔριδ& χαλεπῆς λύσις, οὐδὲ τελεύτη
Οὐδετέροις, ἶσον ὄ τέλ& τέτατο πτολέμοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρματα πάντα,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τά περ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι·
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγαυὰς,
Ὡς γεύσαντ' ἀμβροσίης καὶ ἐρατεινοῦ.
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ Γαίης τε καὶ Οὐρανὸ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·
Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρναόμεθ' ἤματα πάντα,
Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγεγάμεν.
Ὑμεῖς ὄ μεγάλῳ τε βίῃ καὶ χείρεσ ἀάπτοις
Φαίνεσθ Τιτῆνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητ& ἐμεῦ, ὅσα πάσχετε πάντα,
Ἐς φάο& ἀφ' ἀφίκεσθε δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
Ἠμετέρᾳ διὰ βουλῇ, ἀπὸ ζόφου ἠερόεντ&.
Ὣς φάτο. Τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόπ& ἀμύμων,
Δαιμόνι', ἦ μὰλα πεφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
Ἴδμεν, ὅτι πέρι μὲν πραπίδες, πέρι δ' ἔσκε νόημα,
Ἀθανάτοισιν ἀρῆς ἐμέθεν κρυερῆς·
Σῆς δ' ὑποφραδμοσύνησιν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντ&
Ἀφορρον δ' ἐξαῦτις ἀμειλίκτων ἀπὸ δεσμῶν
Ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἄναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ δόλιφρονι βουλῇ
Ῥυσόμεθα κράτ& ὑμὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Μαρναμένοισι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὀδύνας.
Ὣς φάτ'. Ἐπήνησαν δ' θεοὶ δωτῆρες ἐάων
Μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δ' ἐλελίσθη θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ πρόσθεν, μάχλα δ' ἀμείλιχον ἔξεγεν ἔργου
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἦμαρ κεῖνο,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Οὕς τε Ζεὺς ἐρεβεννοῦ ὑπὸ χθονὸς ἦκε φόωσδε,
Δεινοί τε κρατερόί τε, βίῃ καὶ ἔργοισιν ἔχοντες.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀίσσοντο
Πᾶσιν ὁμῶς· κεφαλαὶ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σθεναρῇσι μέλεσσιν.
Οἳ τότε Τιτῆνεσσι κατέστιχον ἐν δαὶ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλίβατους σθεναρὰς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Titanes verò ab altera parte confirmârunt phalanges
Alacriter, manuúmque viriúmque simul opus ostentabant
Utrique. Horrendè verò insonuit pontus immensus :
Terra verò valde stridebat : ingemiscebat verò latum cœlum
Quassatum : ab imo verò concutiebatur amplus Olympus
Impetu à Deorum : motus verò vênit gravis
Ad Tartarum tenebricosum, & pedum acutus strepitus
Immodici tumultûs, ictuúmque fortium.
Adeò invicem mittebant tela suspiriosa.
Vox autem utrorumque pervênit ad cœlum stellarum
Adhortantium : At illi congrediebantur magno cum clamore
Neque sanè ampliùs Jupiter cohibebat suum robur : sed ipsius
Statim quidem robore implebantur animi, & omnem
Exeruit vim : simul etiam à cœlo atque Olympo
Fulgurans incedebat confertim : fulmina autem
Celerrimè unà cum tonitru & fulgure volabant
Manu à robusta, sacram flammam jaculantia
Crebró. Circùm verò terra alma reboabat
Ardens : crepitabat verò undique igne valde magna sylva :
Fervebat vero terra tota, & Oceani fluenta,
Pontúsque immensus. Circumdedit autem calidus vapor
Titânas terrestres : flamma verò *ad* aërem divinum pervênit
Magna, oculos verò visu-privabat quantumvis fortium
Splendor radians fulminísque fulgurísque. (tem coran
Incendium autem immensum occupavit Chaos. Simile-erat au
Oculis aspicere, ac auribus vocem audire,
Itidem ac si terra & cœlum latum supernè
Corrueret : Talis enim maximus strepitus excitabatur,
Hâc quidem dirutâ, illo autem ex alto diruente.
Tantus fragor erat Diis confligentibus. (tabant
Simul quoq; venti motúmque pulverémq; cum-strepitu-exci
Tonitrúque, fulgúrque, & ardens fulmen, (rémque
Ardentia-tela Jovis magni, ferebant autem fremitúmq; clamo
In medium utrorumque : strepitus autem ingens excitabatu
Stupendæ pugnæ, robúrque exerebatur operum ;
Inclinata verò est pugna : priùs verò sibi mutuò imminentes,
Fortiter pugnabant in forti prælio.
Hi verò inter primos pugnam acrem excitârunt,
Cottúsque, Briaréúsque, Gygésque insatiabilis bello :
Qui sanè trecentas petras robustis à manibus

Mitte-

Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι φάλαγγας
Πρόφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινεν
Ἀμφότεροι. δεινὸν δ' ὑπὸ ἀκεῖαχε πόντος ἀπείρων·
Γαῖα δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς
Σειόμενος· πεδόθεν δ' ἐπενάστο μακρὸς Ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν ἀπειτά τε ἰωῇ
Ἀσπετα ἰαχμοῖο, βολάων τε κρατεράων.
Ὡς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἵεσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Κεκλομένων· οἱ δ' ξυίσιαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Ζεὺς ἔσχεν ἑὸν μένος· ἀλλά νυ τοῦγε
Εἴθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐν δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίλν· ἀμυδὶς δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστεράπεων ἔστιχε σωιγαδόν· οἱ δ' κεραυνοὶ
Ἰπταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ πωτέοντο
Χειρὸς ἄπο σφωΐης, ἱερὴν δι' ὁλοὸν τ' ἐλυφόωντες
Ταρφέες· ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζε
Καιομένη· λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη·
Ἔξεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος. τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀυτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' ἠέρα δῖαν ἵκανεν
Ἀσπετος, ὄσσε δ' ἀμδδὶς καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαιμώωσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δ' ἔθαμβησεν κάπεχεν χάος. εἶσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' ἔασιν ὄσσαν ἀκοῦσαι,
Αὔτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλνατο· τοῖος γὰρ κε μέγας ὄρνυτο δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τὰ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντων.
Τόσσος δ' ὄρνυτο ἔγδουπος θεῶν ἔριδι ξυιόντων.
Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κήλα Διὸς μεγάλοιο· φέρον δ' ἐς μέσον ἀμφοτέρων ὄπιθεν δ' ἄπτηνος ὀρώρει
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄπιθεν δ' ἄπτηνος ὀρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος, κάρπος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων.
Ἐκλίνθη δ' μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπ' πρώτοισι μάχην δεινὴν ἔχεφαν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄλκης πολέμοιο·
Οἵ ῥα τεσσαράκοντα πέτρας σφυρηλάτους ἄπο χειρῶν

Mittebant frequentes; obumbrarunt autem jaculis
Titanas, atque hos quidem sub terram-latè-patentem
Miserunt, & vinculis molestis alligârunt,
Vincentes manibus magnanimos licèt existentes,
Tantùm infrà sub terram, quantùm cœlum distat à terra:
Par enim *spatium* à terra in Tartarum caliginosum.
Novem enim noctes & dies ferrea incus
Cœlitus delapsa decimo die ad terram venire-possit:
Novem rursum noctes & dies ferrea incus
Ex terra descendens decimo die ad Tartarum vênit.
Quem circa ferreum septum ductum est; circũ verò ipsum:
Triplici-ordine fusa est circa collum: sed supernè
Terræ radices creverunt, & infructuosi maris.
Ibi Dii Titanes sub caligine opaca
Absconditi sunt, consiliis Jovis nubicógi,
Regione in squalida, vastæ *circa* ultima terræ.
His non exitus patet: portas verò imposuit Neptunus
Aheneas; murus etiam circumjacet utrinque.
Illic Gyges Cottúsque & Briârëus magnanimus
Habitant, custodes fidi Jovis ægida-habentis.
Ibidem Terræ tenebricosæ, & Tartari opaci,
Pontique infructuosi, & Cœli stelligeri,
Ex ordine omnium fontes & fines sunt,
Molesti, squalidi, quos oderunt etiam Dii,
Hiatus ingens: (nec verò integro anno
Solum attinget, ubi primùm portas intra venerit;
Sed sanè huc & illuc fert impetuosa procella,
Molesta: horrendum etiam immortalibus Diis
Hoc monstrum) & noctis obscuræ domus horrendæ
Stant nubibus obtectæ nigris.

Has juxta Iapeti filius sustinebat cœlum latum
Stans capitéque & indefessis manibus
Firmiter, ubi tam Nox quàm Dies propè euntes
Sese compellabant, per-vices mutantes magnum limen
Ferreum: hæc quidem intrat, illa verò foràs
Egreditur, neque unquam utraque domus intus cohibet:
Sed semper altera domos extra existens
Supra terram movetur; altera rursum in domo existens
Expectat horam itineris sui, donec veniat:
Hæc quidem terrestribus multa-cernens Lumen habens,

I

Πέμπον ἐπασσυτέρως, χεῖρ' δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῶας, ἠδ' αὐτοὺς μάλ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, ἠδ' ἐσμοῖσιν ἐναρηλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν ὑπερφιάλους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσσον ἐρεμνὸς ἐς Ἔρεβός ἐστι.
Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς τάρταρόν ἐστι νέεσθαι.
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκιος ἄκμων
Οὐρανόθεν κατιὼν δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἤματα χάλκιος ἄκμων
Ἐκ γαίης κατιὼν δεκάτῃ ἐς τάρταρον ἵκει.
Τὸν πέρι χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τρισσοῖχεῖ κέχυται περὶ δειρὴν· αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύασι, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δι' ἔπηξε Ποσειδέων
Χαλκείας, τεῖχος δὲ περὶ κτεὶς δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Γύγης Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Νάϊσσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἐνθάδε γῆς δνοφερῆς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', εὐρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ,
Χάσμα μέγ'· (οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὐδὸς ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γμόιτο,
Ἀλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρηστὰς ἀνέμοιο
Ἀργαλέ'· δεινόν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο τέρας) καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἔστηκεν νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρὸς τ' Ἰαπετοῦ παῖς ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
Ἑστηὼς κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀσφαλέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρη ἄσσον ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χάλκεον· ἡ μὲν ἔπειτα κατιβήσεται, ἣ δ' ἀναβήσει
Ἔρχεται οὐδέ πού ἀμφοτέρας δόμος ἔντοσθεν ἐέργει
Αἰεὶ ἔξω· ἡ μὲν γὰρ δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα
Γαῖαν ὑπερβαίνει, ἡ δ' αὖ δόμον ἔντος ἔχουσα
Μίμνει τὸν αὐτῆς ὡρίην ὁδόν, ἐς ὃν ἵκηται·
Ἡ μὲν ὑπ' ἠχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,

Illa verò Somnum in manibus fratrem Mortis,
Nox noxia nube tecta obscurâ.
Ibi autem Noctis filii obscuræ domos habent,
Somnus & Mors, graves Dii: neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum scandens, nec cœlitus descendens.
Horum alter quidem terrámque & lata dorsa maris
Quietus percurrit, & placidus hominibus:
Alterius verò ferreum quidem cor, æreum ei verò pectus
Crudele in præcordiis; habet autem quem semel arripuerit
Hominum; hostis verò etiam immortalibus Diis.
Illic Dei inferi in anteriore-parte ædes resonantes,
Fortísque Plutonis, & gravis Proserpinæ,
Stant: asper autem Canis ante-fores custodit,
Sævus, artem autem malam habet; introeuntes quidem
Adulatur pariter caudâque & auribus ambabus;
Exire verò non iterum permittit denuo, sed observans
Devorat quemcunque prenderit portas extra euntem
Fortísque Plutonis & gravis Proserpinæ.
Ibidem habitat abominanda Dea immortalibus
Horrenda Styx filia reciprocantis Oceani
Maxima natu: seorsum verò à Diis inclytas ædes incolit
Ingentibus saxis supernè tectas; circum verò quaque
Columnis argenteis ad cœlum firmatæ sunt.
Rarò verò Thaumantis filia pedibus velox Iris
Nuncii *causâ* versatur super lata dorsa maris,
Quando lis & contentio inter Deos exorta fuerit.
Et sanè quisquis mentiatur cœlestes domos tenentium,
Jupiter tum Irim mittit, Deorum magnum jusjurandũ ut fera
E longinquo in aureo gutturnio celeberrimam aquam,
Frigidam, quæ à petra destillat alta,
Excelsa: multum verò subtus terram spatiosam
E sacro flumine fluit per noctem nigram,
Oceani cornu: decima verò pars attributa est.
Novem quidem circa terrámque & lata dorsa maris
Vorticibus argenteis intortus in mare labitur:
Hæc verò sola ex parte profluit, magnum damnum Diis,
Quisquis perjurium delinquens juraverit
Immortalium, qui tenent vertices nivosi Olympi,
Jacet exors integrum per annum;

Nequ

Ἡ δ' Ὕπνον μὲν χθονὶ καὶ νύχτας θανάτοιο,
Νύξ ὁλοὴ νεφέλῃ κεκαλυμμένον ἠερόεσσαν.
Ἔνθα δ' Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὕπνος τε καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσαγιών, οὐδ' ἐρχόμενον καταβαίνων·
Τῶν ἕτερος μὲν γαῖάν τε καὶ οὐρέα νώτα θαλάσσης
Ἡσυχος ἀνστρέφεται, καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι·
Τὸ δὲ σιδηρείη μὲν κραδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσι· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων, ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἔνθα δεῦ χθονίοι τρόμεδεν δόμοι ἠχήεντες,
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδαο, καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.
Ἑστᾶσιν δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλείης, τέχνῃσι κακὰς ἐπὶ νῶτα τιθείς· ἐς μὲν ἰόντας
Σαίνει οὐρῇ τε καὶ ἀμφοτέροισι κύνεσσιν,
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει ὃν κε λάβῃσι πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντας
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδαο καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.
Ἔνθα δὲ ναιετάει συγκλητὸς θεὸς ἀθανάτοισι
Δεινὴ Στὺξ δυσάμμη ἀδερκέος Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη· νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
Μακρῇσι πέτρῃσι κατηρεφέ', ἀμφὶ δὲ πάντῃ
Κίονσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.
Παῦρα δὲ Θαύμαντος συγάτηρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' οὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται·
Καὶ ῥ' ὅστις ψεύδηται ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε θεῶν μέγαν ὅρκον ἐνεῖκαι
Τηλόθεν ἐν χρυσείῃ προχόῳ πολυώνυμον ὕδωρ,
Ψυχρόν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο
Ὑψηλῆς· πολλὸν δὲ ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ἐξ ἱερῆς ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν,
Ὠκεανοῦ κέρας· δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ οὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Δίνῃς ἀργυρέῃς εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει·
Ἡ δὲ μί' ἐκ πέτρης προρέει, μέγα πῆμα θεοῖσιν,
Ὃς κεν τῶν ἐπίορκον ὀμόσσῃ δόλιον ὕδωρ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται ἀνάπτυκτος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·

Οὐδὲ

Neque ambrosiæ & nectaris accedit propiùs
Cibum, sed jacet non-respirans & mutus
Stratis in lectis, malus autem veternus obtegit.
Sed postquam morbo defunctus est magnum per annum,
Aliud ex alio excipitur difficillimum certamen.
Novennio autem à Diis relegatur sempiternis,
Neque unquam ad consilium adhibetur, neque ad epulas,
Novem totis annis: decimo tandem commiscetur iterum
Cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
Tale enim juramentum constituerunt Dii, Stygis perennè aquâ
Antiquam: illa autem tranat aridum locum.
Ibi Terræ caliginosæ, & Tartari obscuri,
Pontique infructuosi, & Cœli stellati,
Ex-ordine omnium fontes & fines sunt
Molesti, squalidi, quos oderunt etiam Dii.
Illic marmoreæque portæ, & æreum limen,
Immotum, radicibus longis compactum,
Suâ-sponte-enatum: ante illud verò extra omnes Deos
Titanes habitant, ultra Chaos caliginosum.
Cæterùm valde-tonantis Jovis inclyti auxiliarii
Domos incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atque Gyges: Briáreum quippe bonum existentem
Generum suum fecit graviter-fremens Neptunus;
Dedit autem Cymopoléam uxorem ut duceret filiam suam.
Ast ubi Titânas è cœlo expulit Jupiter,
Minimum-natu peperit filium Typhóëum Terra magna,
Tartari in amore, per auream Venerem:
Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ
Et pedes indefessi robusti Dei, ex humeris verò ei
Erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
Linguis nigri iambentia: præterea ex oculis ei
Admirandis in capitibus sub superciliis ignis micabat.
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis,
Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum sonitum emittentes, ineffabilem: interdum enim
Sonabant, ut Diis intelligere *liceret*: interdum rursum
Tauri valde-mugientis, robore incoercibilis vocem, ferocis;
Interdum rursus leonis impudentem animum habentis;
Interdum rursus catulis similem *vocem*, mira auditu,
Interdum verò stridebat; resonabántque montes alti.

Et

Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἄναιμος
Σκωτοῖς ἐν λεχέεσι, καλὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν νέσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτόν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλης δέχεται χαλεπώτατος ἆθλος.
Ἐννάετες ἦ θεῶν ὑπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βυθὸν ὄπιζεται, ἀλλ' ὅπι δαῖτας,
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ὀπιζεται αὖτις
Εἰρέας ἀθανάτων, οἱ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔδεκτο θεοὶ Στυγὸς ἀφθίτου ὕδωρ,
Ὠμόγιον· τὸ δ' ἵησι καταυχένιον διὰ χώρου.
Ἔνθα δὲ γῆς δνοφερῆς, καὶ ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ', ἀπρόσφορα, τά τε στυγέουσι θεοὶ περ.
Ἔνθα δὲ μὲν μάραθοί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
Ἀσπετος, ῥίζῃσι διηνεκέεσσιν ἀρηρώς,
Αὐτοφυής· πρόσθεν δὲ, θεῶν ἕκτοσθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
Αὐτὰρ ἐπισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ὑπάκοοι
Δώματα ναιετάουσιν ἐπ' Ὠκεανοῖο δεμέθλοις,
Κόπος τ' ἠδὲ Γύγης· Βριάρεων γέμῳ ἠνορέων ἐόντες,
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος,
Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεύς,
Ὁπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη,
Ταρτάρου ἐν φιλότητι, διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
Οὐ χείρες μιν ἔασιν ἐὸν ἰσόω ἔργματ' ἔχουσαι,
Καὶ πόδες ἀκάματοι κρατερὸς θεός· ἐν δὲ οἱ ὤμῳ
Ἥνα ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφεων, δεινοῖο δράκοντος,
Γλώσσησι δνοφερῇσι λελειχμῶτες· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίης κεφαλῆσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δρυόεντι μόθῳ,
Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῆσι
Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον· ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγονθ', ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ταῦρος ἐειδύχεω μεγάθους ἀκάχητα βοᾶσαν ἀγαυρὸν,
Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντι ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντι,
Ἄλλοτε δ' ὡς σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
Ἄλλοτε δ' ὡς ῥοίζαχ'· ὑπὸ δ' ἤχεν ἔρεμα μακρέ-

Καὶ

Et sanè erat opus perplexum die illo.
Atque certè ipse mortalibus & immortalibus imperâsset,
Nisi acutè rem cogitâsset Pater hominúmque deûmque,
Graviter autem intonuit atque fortiter: undique verò terra
Horrendè edidit-fragorem, & cœlum supernè,
Pontúsque, & Oceani fluxus, & infima-loca terræ:
Pedibus verò sub immortalibus magnus contremuit Olympus,
Impetum-faciente Rege: ingemiscebat autem Tellus.
Ardor autem ab utrisque occupabat nigrum pontum,
Tonitrúque & fulguris igne ab isto immani,
Presterum, ventorúmque, & fulminis ardentis.
Fervebat autem terra omnis, & cœlum, atque mare:
Furebat autem circa littora, admodúmq; circa fluctus magnos,
Impetu à deorũ; commotio verò difficilis-sedatu cooriebatur.
Expavit autem Pluto, inferis mortuis imperans,
Titanésq; sub-Tartarum-detrusi, à Saturno seorsum existentes,
Ob inextinguibilem fremitum, & gravem conflictum.
Jupiter verò postquam accumulavit suum robur, sumpsitq; ar-
Tonitrúque, fulgúrque, & coruscans fulmen; (ma
Percussit ab Olympo insiliens: circùm verò omnia
Combussit ingentia capita sævi portenti.
Cæterùm ubi ipsum vicit ictibus percutiens,
Cecidit mutilatus: ingemiscebat autem terra vasta,
Flamma autem fulmine-icti cum impetu ferebatur illius regis,
Montis in concavitatibus opacis, asperis,
Percussi. Multa autem vasta ardebat terra,
Præ vapore ingenti, & liquiscebat Stannum veluti
Arte ab juvenum, & fabrefacto catino-fusorio
Calefactum; aut Ferrum quod solidissimum est,
Montis in concavitatibus victum igne ardente,
Liquescit in terra divina, sub Vulcani manibus:
Sic sanè liquescebat Terra jubare ignis ardentis.
Abjecit autem ipsum animo indignatus, in Tartarum vastum.
Ex Typhóëo autem est Ventorum vis humidè flantium,
Excepto Noto, Boreâque, & Argeste, Zephyróque:
Qui sanè ex diis nati, hominibus magna utilitas sunt.
Alii autem frustrà venti inspirant mare,
Qui utique incidentes in nigrum pontum,
Clades magna hominibus, malo furunt turbine:
Nunc autem hi, nunc illi flant, dissipántque naves,

Nautás-

Καὶ νῦ κεν ἔπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ.
Καί κεν ὄγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάξειν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δ' ἄρα γαῖα
Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ ὠκεανὸς κυκλόσε πόντου
Πόντος τ', Ὠκεανῦ τε ῥοαὶ, καὶ τάρταρα γαίης.
Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πολεμίζετ' Ὄλυμπος
Ὀρνυμένου ἄνακτος· ἐπιστενάχιζε δὲ γαῖα. (πόντου,
Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἠερόεντα πόντον,
Βρονταῖς τε στερόπαῖς τε πυρὸς ὑπὸ τοῦ πελώρου,
Πρηστήρων, ἀνέμων τε, κεραυνῶ τε φλεγέθοντος.
Ἔζεε δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ ὠκεανός, ἠδὲ θάλασσα· (κρὰ,
Θῦε δ' ἀμφ' ἀκτὰς, ὦρτο δ' ἀμφὶ τε κύματα μακρὰ
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τρέσε δ' Ἀΐδης, ἐνέρεισι χθονὶ ῥιζήσι ἀνάσσων,
Τιτῆνές θ' οἱ σὺν Κρόνῳ ἀμφὶς ἔοντες,
Ἀσβέστῳ κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηιοτῆτος.
Ζεὺς δ' ἐπεὶ ἔν κόρυσσιν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα,
Βρονταῖόν τε, στερόπαιόν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
Ἔφρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσας,
Ἤειπε γωσθεὶς· τενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη,
Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσῃσιν ἀϊδρήῃς, πυκαλοέσσης,
Πληγέντος. πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὡς
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν, τόν τ' εὐτρήτῳ χοάνοιο
Θαλφθεὶς· ἠὲ σίδηρος ὅ περ κρατερώτατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν·
Ὣς ἄρα τήκετο γαῖα σέλας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥίψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων ἐς τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ Τυφωέος ἔσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἰέντων,
Νόσφι Νότου, Βορέω τε, καὶ Ἀργέστεω, Ζεφύρου τε·
Οἵγε μὲν ἐκ θεόφιν γενεὴ, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μάψ αὔραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν,
Αἵ δή τοι πίπτουσι ἐς ἠερόεντα πόντον,
Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ δύσει ἐπέλλουσαι·
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἀέῖσι, διασκεδάσί τε νῆας,

Ναύτας

Nautásque perdunt: mali autem non est remedium
Viris, qui illis conflictantur in ponto.
Iidem rursum per terram immensam floribus-ornatam
Opera jucunda corrumpunt humo-prognatorum hominum,
Replentes pulvéque & molesto strepitu.
Sed postquam sanè laborem beati Dii perfecerunt,
Cum Titanibus autem *pro* honore pugnárunt vi:
Jam tum impellebant regnare atque imperare,
Ex terræ consilio, Olympium latè-cernentem Jovem
Immortalibus. Hic verò inter illos ritè distribuit munia. (ti
Jupiter autè Deorum rex primam uxorem suam fecit Prud
Plurimùm præ Diis edoctam & mortalibus hominibus.
Sed cùm jam esset Deam cæsiis-oculis Minervam
Paritura, tum demum dolis animo decepto,
Blandis sermonibus, in sua condidit alvum
Telluris consiliis & Cœli stellati.
Illi-duo enim ei consuluerunt, nè regium honorem
Alius haberet Jovis loco Deorum sempiternorum:
Ex hac enim in-fatis-erat, prudentes liberos nasci.
Primam quidem virginem, cæsiis oculis Tritogeniam,
Par habentem patri robur, & prudens consilium.
Cæterùm deinde sanè filium, Deorum regem & virorum,
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed ipsum sanè Jupiter antè in suum condidit ventrem,
Ut nempe ei consuleret Dea bonúmque malúmque.
Posteà duxit splendidam Themin, quæ peperit Horas,
Eunomiámque, Dicénque, & Irénen florentem,
Quæ opera matutè-faciunt bona apud mortales homines;
Parcásque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupit
Clothóque, Lache ínque, & Atropen: quæ dant
Mortalibus hominibus habere bonúmque malúmque.
Tres verò ei Eurynome Gratias peperit pulchras genas
Oceani filia peramabilem formam habens, (ben
Aglaiam, & Euphrósynen, Thaliámque amabilem:
Quarum & à palpebris amor destillat contuentium
Solvens-membra; jucundum verò sub superciliis aspiciunt.
Porrò hic Cereris multos-pascentis ad lectum vênit,
Quæ peperit Proserpinam pulchris-ulnis, quam Pluto
Rapuit sua à matre; dedit autem consiliarius Jupiter.
Mnemosynen verò deinceps amavit pulchricomam,

Νώτας τε φθείρειν· καὶὲ δ' ἐ γίνεπαι ἀλκὴ
Ἀνδρῶσιν, ὅι κείνοισιν συμμαντῶσιν χτ' πόντου.
Αἱ δ' αὖ ἡ χτ' γαῖαν ἀπείριτον ἀνθρώσασαν
Ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι καμωμήων ἀνθρώπων,
Πιμπλᾶσαι κόνιός τε ἡ ἀργαλέης κολοσυρτῆς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτῆσσι δ' ἅμα πῆμα κείναντο βίηφι·
Δὴ ῥα τότ' ὤτρυνον βασιλεύεμεν ἠδὲ ἀνάσσειν,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν, ὀλύμπου εὐρυόπα Διῒ
Ἀθανάτων. ὁ δ' τοῖσιν ἐὺ διεδάσσατο τιμάς.
Ζεὺς δ' θεῶν βασιλεὺς πρώτῳ ἄλοχον θέτο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
Τέξεσθ, τότ' ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπάτησας,
Αἰμυλίοισι λόγοισιν, ἑὸν ἐγκάτθετο νηδύν
Γαίης φραδμοσύνῃσι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
Τὼ γάρ ὁι ἐφραδέτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν
Ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετάων·
Ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο, περίφρονα τέκνα φυτεύσ.
Πρώτην μὲν κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλήν.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα, θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν,
Ἤμελλεν τέξεσθ, ὑπερβίον ἦτορ ἔχοντα·
Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόφρων ἑὸν ἐγκάτθετο νηδύν,
Ὡς δή οἱ φράσαιτο θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν·
Αἵτ' ἔργ' ὠραίοισι κεκλήαται θνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας δ', ἃς πλεῖστα μένος μητίετα Ζεύς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵτε διδοῦσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἵβετο δερκομενάων
Λυσιμελής· κάλλει δέ τ' ὑπ' ὀφρύσι δρακόωντα.
Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης ἐς λέχος ἦλθεν,
Ἣ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀϊδωνεύς
Ἥρπασεν, ἧς πάρα μητρός, ἔδωκε δ' μητίετα Ζεύς.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐρασσατο καλλικόμοιο,

Ex quâ Musæ aureâ-mitrâ-revinctæ natæ sunt
Novem: quibus placent convivia, & oblectatio cantûs.
Latona autem Apollinem, & Dianam sagittis-gaudentem,
Amabilem prolem supra omnes cœlites,
Genuit sanè Ægiochi Jovis amori mixta.
Postremam verò Junonem floridam fecit uxorem:
Hæc autem Heben, & Martem, & Lucinam peperit,
Mixto in amore Deorum regi & hominum.
Ipse verò ex capite cæsiis-oculis Tritogeniam,
Acrem, in-agris-tumultuantem, ducem-exercitûs, indomitam
Venerandam: cui clamoréque; placuerunt, belláque, pugnæque
Juno autem Vulcanum inclytum amori indulgens,
Præ omnibus, artibus ornatum, cœlitibus,
Genuit, & succensuit, & contendit cum suo marito.
Ex Amphitrite autem & gravicrepo Neptuno
Trito latè potens natus est magnus, qui maris
Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem
Incolit aureum domum, vehemens deus. Sed Marti
Clypeos-dissecanti Venus Phobum & Dimum peperit,
Graves, qui virorum densas turbant phalanges,
In bello horrido, unà cum Marte urbes-devastante:
Et Harmoniam, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.
Jovi verò Atlantis-filia Maia peperit glorioſum Mercurium
Præconem deorum, sacrum lectum conscendens.
Cadmi-filia verò ei Semele peperit clarum filium,
Mixta in amore, Bacchum hilarem,
Immortalem mortalis: nunc verò ambo dii sunt.
Alcmene verò peperit vim Herculeam,
Mixta in amore Jovi nubicóga.
Aglaiam verò Vulcanus valde-inclytus, claudicans,
Minimam-natu è Gratiis floridam duxit uxorem.
Sed aureo crine-conspicuus Bacchus flavam Ariadnen,
Filiam Minóis, floridam fecit conjugem.
Hanc verò ei immortalem expertémque-senii fecit Saturnius.
Heben autem Alcmenæ pulchros-talos-habentis fortis filius
Vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus,
Filiam Jovis magni, & Junonis aureis-calceamentis-utentis,
Pudicam duxit uxorem, in Olympo nivoso,
Felix, qui magno facinore inter deos confecto,
Habitat illæsus & carens-senio perpetuó.

Sc

Ἐξ ἧς δὶ Μῶσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
Ἐννέα· τῆσιν ἄδον θαλίαι, καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον πάντων ὑπερτατίωνων,
Γείνατ' ἄρ' ἀγχόθυρον Διὸς φιλότητι μιγεῖσα.
Λοιθοτάτην δ' Ἥβην τέκε θαλερῷ θυμῷ ἄκοιτιν
Ἣ δ' Ἥβη, καὶ Ἄρηα καὶ Εἰλείθυιαν ἔπικτε,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδράσιν.
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινὴν, ἀγερθύδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
Πότνιαν· ἣ κέλαδοί τε ἄδον, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον ἐρατιώνων
Γείνατο· καὶ ζαμένησε, καὶ ἤεισεν ᾧ παρακοίτῃ.
Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τρίτων ἐυρυβίης γένετο μέγας, ὅς τε θαλάσσης
Πυθμῆν' ἔχων, ἅμα μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύσεα δῶ, δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἄρηϊ
Ῥιποτόρῳ Κυθέρειαν Φόβον καὶ Δῆμον ἔπικτεν,
Δεινούς, οἵτ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας,
Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ·
Ἁρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν·
Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαῖη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,
Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα.
Καδμείῃ δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱόν,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα,
Ἀθάνατον θνητή· νῦν δ' ἀμφότερω θεοί εἰσιν.
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔπικτε βίῃ Ἡρακλείην,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἀγλαΐην δ' Ἥφαιστος ἀμαχλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Ὁπλοτάτην Χαρίτων, θαλερῷ θυμῷ ἄκοιτιν.
Θρυοσκόμης τ' ἦδ' Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
Κούρην Μίνωος, θαλερῷ θυμῷ ἄκοιτιν·
Τὴν δ' ἐξ οὐ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
Ἡβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἀλκιμος υἱὸς,
Ἧς Ἡρακλῆος, τελέσας ξυνόεντα ἄεθλους,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο, καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου,
Αἰδοίῃ θέτ' ἄκοιτιν, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόεντι,
Ὀλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας,
Ναίει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.

Ἠελίῳ

Soli autem rapido peperit inclyta Oceanine
Perséis, Circénque & Æétem regem.
Æétes autem filius lucem-hominibus-dantis Solis,
Filiam Oceani perfecti fluvii
Duxit, deorum ex voluntate, Idyam pulchris-genis.
Hæc autē ei Medeā pulchros-talos-habentem amori indulgens
Peperit, succumbens per auream Venerem.
VOS quidem nunc valete cœlestes domos tenentes,
Insulæque, & continentes-terræ, & salsus intus pontus.
Nunc autem dearum cœtum cantate suaviloquæ
Musæ Olympiades, filiæ Jovis Ægiochi,
Quæcunque mortales apud viros cubantes
Deæ pepererunt diis similem prolem.
Cere quidem Plutum genuit, præstantissima dearum,
Jasio heroi mixta jucundo amore,
Novali in ter-proscisso, Cretæ in divite populo,
Bonum; qui vadit super terram, & lata dorsa maris,
Omnem: ei verò qui adipiscitur, & cujus ad manus venerit
Illum locupletum facit, multámque ei præbuit felicitatem.
Cadmo verò Harmonia filia aureæ Veneris,
Ino, & Semelen, & Agaven pulchras-genas-habentem;
Autonoénque, quam duxit Aristæus densa-cæsarie-præditus,
Genuit, Polydorum *mœnibus*-pulchrè-cinctis-in Thebis.
Filia verò Oceani Chrysaori magnanimo
Mixta in amore abundantis-auro Veneris,
Calliroë peperit filium mortalium pulcherrimum omnium,
Geryonem; quem interfecit vis Herculana,
Boves propter flexipedes circumfluam in Erythéa.
Tithono verò Aurora peperit Memnona æreâ-galeâ-nu
Æthiopum regem; & Emathiónem regem: (tu
Cæterùm Cephalo genuit inclytum filium
Fortem Phaëthontem, diis similem virum. (t
Quem sanè juvenem tenerum florē habentem glorioſæ pub
Puerum juvenilia sapientem, amans-genitalia Venus
Incitavit instituens, & ipsum divinis in templis
Ædituum nocturnum fecit, dæmonem divinum.
Filiam verò Æétæ à-Jove-nutriti Regis
Æsonides, voluntate deorum sempiternorum,
Abduxit ab Æéta, peractis suspiriosis certaminibus,
Quæ multa imperabat magnus rex superbus.

Ἠελίῳ δ' ἀχάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη
Περσηΐς, Κίρκην τε καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
Κέρκην Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Γῆμε, θεῶν βουλῇσι· Εἰδυῖαν καλλιπάρῃον.
Ἡ δέ τέ οἱ Μήδειαν ἐϋσφύρῳ ἐν φιλότητι
Γείνατ', ὠδινομιδείσα διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
ΥΜΕΙΣ μὲν νῦν χαίρετ' ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσοί τ', ἤπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.
Νῦν ὔμμι θεάων φῦλον ἀείσατε ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
Ὅσσαι δὴ ξυνὸν παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάνατα, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα·
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,
Ἰασίῳ ἠρῳ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Νειῷ ἔνι τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Ἐφλόν· ὃς εἶσ' ἐπὶ γῆν τε, καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πάσαν· τῷ ὃ τυχόντι, καὶ ὃς κ' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τόνδ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολλὼ στ' ὀΐσασιν ὄλβον.
Κάδμῳ δ' Ἁρμονίην θυγατέρα χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἰνὼ, καὶ Σεμέλην, καὶ Ἀγαυὴν καλλιπάρῃον,
Αὐτονόην θ', ἣν γῆμε Διὸς Βαυκολίτης,
Γείνατο, καὶ Πολύδωρον ἐϋστέφανῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Κέρκη δ' Ὠκεανῷ Χρυσάορι καντεροθύμῳ
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Καλλιρόην τέκε παῖδα βροτῶν κάλλιστον ἁπάντων,
Γηρυονέα· τὸν κλεινὸς ἔβη Ἡρακλῆος
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ.
Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν,
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἄνακτα·
Αὐτάρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν
Ἴφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τὸν ῥα νέον τέρεν ἄνδος ἔχοντ' ἐνὶ νηδυέϊ ἥβης,
Παῖδ' ἀπαλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Ὦρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
Νηποίνοτον ὕμνον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.
Κέρκῃ δ' Αἰήταο διοτρεφέϊ βασιλῆϊ
Αἰσονίδης, βιάσῃσι θεῶν ἀείκελος αὐτῶν,
Ἦγε παρ' Αἰήτεω, τελέσας ξυνέοντι ἄεθλους,
Τοὺς πολλὸς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς, ὑπερφίαλος,

Τθειὸς

Injurioſus, Pelias, & iniquus, fortium facinorum-patrator.
Quibus peractis ad Iolcum rediit, multa perpeſſus,
Veloci in nave vehens nigris-oculis-præditam puellam,
Æſonides; & ipſam floridam fecit uxorem.
Et ſanè hæc domita ab Jaſone paſtore populorum,
Medéum peperit filium quem in montibus educabat Chiron
Phillyrides. Magni verò Jovis voluntas perficiebatur.
Cæterùm Nereï filia marini ſenis
Phocum quidem Pſamathe peperit præſtantiſſima Dearum,
Æaci in amore, per auream Venerem.
A Peleo autem ſubacta Dea Thetis candidos-pedes-habet
Genuit Achillem prorumpentem-per-viros, leonis-animum-h
Æneam porrò peperit pulchrè-coronata Cytherêa, (bentei
Anchiſæ heroï mixta jucundo amore,
Idæ in verticibus habentis-multos-anfractus, ſylvoſæ.
Circe verò Solis filia filii-Hyperionis
Peperit, Ulyſſis ærumnoſi in amore,
Agrium, atque Latinum inculpatúmque fortémque:
Qui ſanè valde procul in receſſu inſularum ſacrarum,
Omnibus Tyrrhenis valde-inclytis imperabant.
Nauſithoüm vero Ulyſſi Calypſo excellentiſſima dearum
Genuit, Nauſinoúmque, mixta grato amore.
Hæ quidem mortales apud viros cubantes
Deæ, pepererunt Diis pares filios.
Nunc verò Fœminarum agmen cantate, ſuaviloquæ
Muſæ Olympiades, filiæ Jovis à capra-nutriti.

Deſunt hîc ea quæ de Mulieribus cecinit Poëta, quæ MAC
NAS EOEAS vocârunt, ut paſſim teſtatur Pauſania
quorum particula quædam eſt SCUTUM HERCU
LIS, quod ſuprà excuſum eſt.

Alia ex aliis quibuſdam HESIODI Poëmatis Carmina.

Ex EOEIS.

QUalia Bacchus dedit hominibus *in* gaudium & odium.
Quicunque largiter bibit, vinum illi eſt ſtolidum,

Sim

Ὑδρηὶς Πελίης, καὶ ἀπείρων εὐρυμεδοντος.
Τὴν τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικώπιδα κούρην,
Αἰσονίδης· καί μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Καί ῥ' ἥγε γυναῖκα θεῶν ὑπὸ Ἰήσονι μοίρῃ λαῶν,
Μήδειον τέκε παῖδα· τὸν ἤρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετέλειτο.
Αὖτις Νηρῆος κούρη ἁλίοιο γέροντος
Ἥτις μιχθεῖσα Φῶκον τέκε δῖα θεάων,
Αἰακῷ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.
Πηλεΐ θ' Ἑκατόμβοια θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
Γείνατ' Ἀχιλλῆα θῆξιππον, θυμολέοντα.
Αἰνείαν δ' ἄρ' ἔτικτεν ἐυστέφανος Κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑληέσσης.
Κίρκη δ' Ἠελίῳ ὑπατοκρείονι δῖα θεοῖσι
Γείνατ', Ὀδυσσῆι ταλασίφρονι ἐν φιλότητι,
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσοιο ἱερῇσιν
Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
Ναυσίθοον δ' Ὀδυσσῆι καλυκώπιδι δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάνατα, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Νῦν δ' γυναικῶν φῶλον ἀείσατε, ἠδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Λείπει ἐνθάδε τὰ εἰς Γυναῖκας ἀριθμόν, ἃ ΜΕΓΑΛΑΣ ΗΟΙΑΣ ἐκάλουν, καὶ δὴ πολλαχοῦ μέμνηται ὁ Παυσανίας· ἔν μοι εἴρηται καὶ τὰ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΑΣΠΙΔΟΣ ὄζιν, ἣ ἐστὶν ἐπὶ τῇ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ ΑΣΠΙΔΙ.

Ἄλλα ἐξ ἄλλων πηγῶν ΗΣΙΟΔΟΥ Ποιημάτων ἔπη.

Ἐκ τῆς ΗΟΙΩΝ.

Ὁῖα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἔγχος·
Ὅσσα ἄνδρων πίνει, οἶνος δέ οἱ ἔπλετο μαῖα·

Simul verò pedes manúsque ligat, linguámque, mentémque,
Vinculis improvisis : amátque ipsum mollis somnus.

Ex MELAMPODIA.

Jucundum enim est in convivio & epulis florentibus
Oblectare se sermonibus, postquam dapibus saturati fuerint

Ex eadem.

---Huic autem Mares Celer nuncius vênit per domum,
Impletúmque argenteum scyphum attulit, & dedit regi.

Et rursus.

ET tunc vates quidem lorum arcûs abstulit manibus ;
Iphiclus autem in terga urgebat : illi verò ponè,
Scyphum tenens alterâ, alterâ verò *manu* sceptrum sublevans,
Instabat Phylacus, & servos allocutus est.

Finis Operum HESIODI *quæ extant omnium.*

THE

Σωὶ ϑ' πόδας χεῖρές τε δέει, γλαῦκάν τε νόον τε,
Δεσμοῖς ἀφραδέσσι· φιλεῖ δέ ἑ μαλθακὸς ὕπνος.

Ἐκ τῆς ΜΕΛΑΜΠΟΔΙΑΣ.

Ἦ δὺ γάρ ἐς' ἐν δωπὶ κὴ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ
Τέρπεαι μύθοισιν, ἑπὶω δωτὸς κορέσσαι.

Ἐκ τῆς αὐτῆς.

---Τῷ ϑ' Μάρης θοὸς ἄγγελος ἦλθε δι' ὄικυ·
Πλήσας δ' ἀργύρεον σύριγγα φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι.

Καὶ πάλιν.

Καὶ τότε μάντις μὴν δεσμὸν βιᾶ ἄμυτο χερσίν·
Ἴφικλος, δ' ὅτι νῶτ' ἐπεμαίετο· τῷ δ' ἐπόπαζεν,
Σκύφον ἔχων ἑτέρῃ, ἑτέρῃ ϑ' σκίπωρον ἀείρας,
Ἔστιλεν φύλακος, κὴ ἐνὶ δμῳῆσιν ἔειπεν.

Τέλος τῆς ΗΣΙΟΔΟΥ σωζομένων.

THEOCRITI SYRACUSII IDYLLIA & EPIGRAMMATA.

Argumentum primi *Idyllii*.

IN hoc IDYLLIO colloquuntur inter se Thyrsis pastor & Caprarius. Thyrsis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabescentem atque morientem: & pro eo capram ter mulgendam, pulchrum pastorale poculum à Caprario præmii loco refert.

THYRSIS, seu CANTIO, Idyllion primum.

THYRSIS Pastor, & CAPRARIUS.

DUlcem susurrum & pinus ista, ô pastor caprarie, *Existens* juxta fontes, resonat: suaviter verò & tu Fistulâ canis: post Pana proximum præmium feres. Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies: Sin verò capram acceperit ille præmium, ad te defluet Capella. Capellæ autem caro bona est, donec mulseris.

C. Dulcius, ô pastor, tuum carmen est, quàm effusa Illa quæ de rupe ex alto defluit unda.
Si Musæ ovicalam præmium abducant,
Agnum tu stabularium pro præmio accipies: Si verò placuerit Illis agnum capere, tunc tu postea ovem abduces.

Th. Visne, per Nymphas, visne, Caprarie, hîc assidens, Ad acclivem hunc tumulum, ubi *sunt* myricæ,
Canere-fistulâ? ego autem interea capellas pascam.

C. Non fas est, ô pastor, jam circa meridiem, non fas est nobis Fistulâ canere: Pana metuimus; namque is à venatione Tunc fessus requiescere solet, estque amarulentus,
Et illi semper acerba bilis in naribus sedet.
Verùm (tu enim ô Thyrsi Daphnidis dolores nôsti, Et Bucolicæ ad summum perveniisti Musæ)
Hæc agè: sub ulmo consideamus, Priapi
Et fontium-Nympharum ex adverso, ubi sedes est

Illi

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΣΙΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ, ΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Ὑποθέσις τῶν πρώτου Εἰδυλλίου.

Ἐν τούτῳ Εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλους Θύρσις ποιμὴν καὶ αἰπόλος. Ὁ δὲ Θύρσις βουκολικῶς ᾄδει τὸν ἔρωτα τοῦ Δάφνιδος· καὶ ἀντὶ τούτου ἆθλα ἐκ τοῦ ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τοῦ αἰπόλου λαμβάνει.

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ, Εἰδύλλιον ά.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμήν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἄ δύ' ἐπὶ τὸ ψιθύρισμα καὶ ἀπίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἄ πιτὺς ταῖς παγαῖσι, μελίσδει· ἀδὺ δὲ καὶ τὸ
Συρίσδες· καὶ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆλον ἀποισῇ.
Αἶγα τὺ νικᾷς, ἢν κεραὸν λάβῃ, ἆγα τὸ λαφύ·
Αἶγα δ' ἀδὰ λαβὴ τήνως γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
Ἄ χιμάρα. χιμάρᾳ δὲ καλὸν κρῆς, ἔς τε κ' ἀμέλξῃς.
Αἶ." Αδιον, ὦ ποιμάν, τὸ τεὸν μέλος ἢ τὸ καταχές
Τήνω ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδως.
Αἶγα τὰ Μῶσαν τὰν οἰκίδα δῶρον ἄγωνται,
Ἆρνα τὺ σακίταν λαφύ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ
Τήνως ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὀνύχεσσιν ἀξεῖς.
Θ. Λῆς, ποτὶ τὰν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε; τᾶδε καθίζευ
Ὡς τὸ καταντες τῶτο χάλαρον, ἄκερι μυρίκᾳ, (ξας,
Συρίσδεν· τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν πλήθει νομάσω· μὴν
Αἰ. Οὐ θέμις, ὦ ποιμάν, τὸ μεσαμβρινὸν, ἀ θέμις ἀμῖν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Ταυτίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται, ἐντὶ γε πικρός,
Καὶ οἰ ἀεὶ δεινεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τύ γὰ δὴ Θύρσι τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βουκολικᾶς ὅτι τὸ πλέον ἴκεο μοίρας)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἐσδώμεθα, τῷ τε Πριήπῳ
Καὶ τᾶν κρανιάδαν καταναντίον, ἃ νύμφα ὀΐκω

Illa paſtoralis & quercus. Si verò cecineris
Sicut olim cum Libyco *paſtore* Chromide cantâſti certans,
Tunc & capram tibi dabo gemellorum-matrem, ut ter mulgeas,
Quæ gemiros hœdos lactans, duas interea mulctras lacte com-
Et profundum poculum *dabo* dulci cerâ collutum, (plet:
Geminis-anſulis, novum, recentem adhuc ſculpturam redolens;
Cui circum labra innectitur ſuperne hedera,
Hedera helichryſo adglutinata; & circa illam
Fructu capreolus volvitur geſtiens croceo,
Intus verò mulier, divina quædam imago, ſculpta eſt,
Ornata peplo, reticuloque: juxta verò ipſam viri
Pulchris capillis viciſſim, hinc ille, inde alter,
Verbis altercantur: id verò nihil movit ipſam;
Verùm jam hunc aſpicit virum ridens,
Jam verò ad alterum applicat ſe. Illi verò præ amore
Diu oculis-tumentes incaſſum laborant.
Inter hæc piſcator ſenex, & rupes fabrefacta eſt
Aſpera, in qua feſtinans magnum rete ad jactum trahit
Senex, valde laboranti viro ſimilis.
Diceres ipſum totis membrorum viribus piſcari:
Nam venæ illi undique in collo tument,
Quamvis jam cano; robur verò illi eſt etiam juventâ dignum
Non procul indè ab iſto marino ſene,
Rubris uvis pulchrè gravatur vinea.
Eam parvus quidem puer juxta ſepes cuſtodit
Sedens: circum verò illum duæ vulpes; altera per ordines-vitium
Incedit, lædens maturas uvas; altera juxta peram
Inſidias ſtruens, non priùs puerum ſe relicturam
Affirmat, quàm ſine jentaculo in ſicco collocârit.
Sed ille ex culpais pulchram cicadis capiendis decipulam necti
Junco concinnans: neque verò illi vel pera curæ eſt, (lectatu
Vel fructus-vineæ tantùm, quantùm opere-ſuo-quod-nectit d
Undique verò circa poculum circumvolat mollis acanthus,
Æolicum ſpectaculum: quod operis miraculo animum tuum ol
Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi (ſtupefacia
Pretium, & grandem caſeum candidi lactis:
Nondum adhuc labra mea attigit, ſed adhuc jacet
Intactum; quo tibi valde lubens gratificabor,
Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris.
Nec invidebo tibi; agè ô bone: cantum enim

N.

Τλῶ θ' ὁ ποιμψικὸς ἢ τὰι δρύες. αὖ δέ κ' ἀείσης
Ὡς πικα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χεμμιν ἅσας ἐείσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον, ἐς τελς ἀμέλξαι,
Ἃ δ' ἔχισ' ἐείφως, ποταμέλξεῖ ἐς δύο πέλλας.
Καὶ βαδὺ κισύδιον κεκυσμβρον ἀδεῖ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτδιχὲς, ἔπ γλυφάνοιο ποτόσδον.
Τῶ δὲ μὴ χείλη μαρύεται ὑλόδι κωτές,
Κισὸς ἐλιχεύσῳ κεκονισμένῳ θ· ἀ δ' καὶ αὐτὸν
Καπῷ ἔλιξ εἰλεῖται ἀγαμομβία κεκόεντα.
Ἔντοθεν ἢ γυνὰ, ἢ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκτο,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειροζόντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλῳ
Νεικείως ἐπέεσσι· τὰ δ' ἐ φρενὸς ἄπρατα αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τῶν ποτὶ ἔρκετα ἄνδρες γελῶσι,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπεῖ νόον. ὀι δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδίωντες ἐπαπα μοχθίζοντο.
Τοῖς δὲ μέτα γεμέος τε γέφυς, πέρα τε τέτυκται
Λεπρᾶς, ἐφ' ᾗ σπεύδων μιχα δίκπυεν ἐς βύλον ελκὴ
Ὁ πρέσβυς, κἀμνονη τὸ κερτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γιγῶν νὶν ὅσον σθένῳ ἐλλοπιεύειν·
Αἱ δέ οἱ φδίκωπ καθ' ὑπόνα πάντοθεν ἶγες,
Καὶ πολιῷ πρ ἐόντι· τὸ δ' σθένῳ ἄξιον ἄβας.
Τυτθὸν δ' ὄσσον ἄπωθεν ἁλιεύοντο γέροντι,
Πυρναίας σαφυλαῖσι κηλὸν βέβειθεν ἁλωά.
Τὰν δλίγῳ πς κῶς ἐφ' ἁμαστοῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἃ μὲ ἀν ὄρχως
Φοιτῆν, σιγομένα τὰν πρώξιμον· ἃ δ' ὑπὸ πίρναν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ πωδίον ἃ πεῖν ἀνήσειν
Φαπεῖν ἢ ἀκρέπτον ὑπὸ ζηρεῖσι κοθίζῃ.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθρείκεσσι καλὰν πλέκει ἀκεισθήκαν,
Σχρίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ ἔτι πίρνης,
Οὔτε φυᾷ τανύων, ὅσον σθεῖ πλέξματι χαθεῖ.
Παντᾶ δ' ἀμφὶ δέπας θεσπέσια τύρεᾶ ἀκαθῳ,
Αἰολικὸν πδάνημα· τέρας κάπυ θυμὸν ἀπύξαι.
Τᾶ μὲν ἐγὰ πρθμεῖ Καλυδωνίῳ αἰγά τ' ἔδωκα
Ὄνον, κὴ τυρέεντα μέγαν λδκοῖο γάλακτος·
Οὐδέπω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν ἵγλυ, ἀλλ' ἔπ κεῖται
Ἀχράντον, τῷ κέν τι μάλα θεσφόρων ἀεσαίμαν,
Αἴ κέν μοι τὸ φίλον τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσῃς.
Κἄτοι τ' φονέω· πόταγ' ὦ γαθέ· τὰν γὰ οἰδέω

Non ad Plutonem oblivioſum reſervabis.

Th. Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Thyrſis hic ille ab Ætna, & Thyrſidis hæc vox eſt.
Ubi tandem fuiſtis, ô Nymphæ, cùm Daphnis amore tabeſcere
Anne apud Penei pulchra Tempe, vel circa Pindi?
Neque enim Anapi magnum flumen tenuiſtis,
Neque Ætnæ cacumen, nec ſacram Acidis undam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Illum ſanè lupi-cervarii, *aliique* lupi rugitu deploraverunt,
Et mortem ipſius leo in ſylva degens fleviſſet.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte vênit, & inquit; ô Daphni,
Quis te ita conficit? cujus obſecro, amore adeò ardes?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ incipite carmen.
Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt:
Omnes rogabant quo malo laboraret, Vênit Priapus,
Et ait, Daphni miſer, quid ità tabeſcis? Ipſa verò puella
Per fontes omnes, ſylváſque pedibus diſcurrit
(Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.)
Quærens. Ah! nimis infelix es amator, & conſilii inops.
Hactenus dictus es bubulcus: nunc v. caprario ſimilis es.
Caprarius, cùm capras intuetur quemadmodum coëant,
Oculis tabeſcit, quòd non ipſe hircus eſt.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Sic tu, cùm aſpicis virgines quomodo rideant,
Tabeſcis oculis, quòd non cum illis choreas ducis.
(His verò nihil quidquam reſpondit bubulcus, ſed ſuum
Perficiebat acerbum amorem uſque ad finem vitæ.
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Tandem vênit & dulcis Venus ridens,
Occultè quidem ridens, animo verò graviter irata,
Et ait, Tu ſanè, Daphni, gloriabaris te amorem flexurum:
Nonne verò nunc ipſe ab amore gravi ſuperatus es?
Incipite Bucolicum, ô dulces Muſæ, incipite carmen.
Huic Daphnis reſpondit; O triſtis Venus,
Venus odioſa, Venus hominibus inimica:
Jam enim indicat omnia ſol nobis. Occidit

Daphn

Οὔπ᾽ πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

Θ. Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε᾽ ἀοιδᾶς.

Θύρσις δ᾽ ὦ ξ Αἴτνας, καὶ Θύρσις ἆδ᾽ ἁ φωνα.
Πᾷ ποκ᾽ ἄρ᾽ ἦσθ᾽ ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾷ πόκα νύμ-
Ἦ κὰ Πινειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κὰ Πίνδω; (φαι;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἶχε᾽ Ἀνάπω,
Οὐδ᾽ Αἴτνας σκοπὰν, ἆδ᾽ Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε᾽ ἀοιδᾶς.
Τὼν μὰν θῶες, τὼν λύκοι ὠρύσαντο,
Τὼν κὰ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε᾽ ἀοιδᾶς.
Πολλαὶ δὶ πὰρ ποσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ᾽ αὖ δαμάλαι καὶ πορτιες ὠλύμπιοι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε᾽ ἀοιδᾶς.
Ἦνθ᾽ Ἑρμᾶς πρᾶπις ὁ ἀπ᾽ ὤρεος, εἶπε δ᾽, Δάφνι,
Τίς τυ καταστύγει; τίνος, ὦ γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε᾽ ἀοιδᾶς.
Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμάνες, ὠπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτων τί πάθοι κακόν. ἦνθ᾽ ὁ Πείσων,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι; ἃ δέ τε κώρα
Πᾶσαν ἀνὰ κραναὰν, πάν᾽ ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται
(Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε᾽ ἀοιδᾶς.)
Ζατοῖς. ἃ δύσερώς πς ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.
Βῶτας μὲν ἐλέγχει· νυῦ δ᾽ αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
Ὠπόλῳ, ὅκα ἐσορῇ τὰς μηκάδας ἅια βατεῶσας,
Τάκεται ὀφθαλμὼς ὅπ᾽ ἐτρέφθη αὐτὸς ἔχωτο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δὴ, ἐτεὶ κ᾽ ἐσορᾷς τὰς πιφύσκω ἅια μηλεῶνας,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι μὴ παῖσι χορεύεις.
Τὼς δ᾽ ὐδὲν ποπλέξαθ᾽ ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρᾳ μὲν γελάοισα, βιφιὼ δ᾽ ἀνὰ δυμὸν ἔχοισα,
Κῆπε, Τὺ δὴ τὸν ἔρωτα καλεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
Ἆρ᾽ ἐκ αὐτὸς ἔρωτ᾽ ὑπ᾽ ἀρᾳλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχε᾽ ἀοιδᾶς.
Τὰν δ᾽ ἄρα καὶ Δάφνις ποτημείψατο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσατὰ, Κύπρι θεατοῖσιν ἀνηβᾶς·
Ἤδη δ᾽ φράσδει πάνθ᾽ ἅλιος ἅμμι. δεδύκει

Daphnis, & apud inferos malus erit dolor amoris.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Ad Idam montem vade, ubi pastor Venerem, ut fama est,
Vade ad Anchisem: ibi quercus sant, hîc cypêrus est.
Hic suaviter apes circum alvearia susurrant.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Formosus & Adonis est: etenim & ipse pecora pascit,
Et lepores figit, & feras alias persequitur.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Agè, consiste iterum ad Diomedem propè accedens,
Et dic, Pastorem vici Daphnidem, sed pugna mecum.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Vos ô lupi, *vos* cervarii-lupi, & in-lustris-degentes ursi,
Valete: Ego Daphnis bubulcus vobiscum non ampliùs in sylvis
Non inter arbusta, nec nemora *ero*; Vale Arethusa,
Et *vos* fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
Daphnis ego ille, qui boves hic pascebam:
Daphnis ego, qui tauros & vitulos hîc potabam.
Incipite Bucolicum, ô dulces Musæ, incipite carmen.
O Pan Pan, sive nunc es in monte alto Lycæo,
Seu per manum Mænalum obambulas, veni in insulam
Siculâ, & relinque promontoriũ Helices, & sublime sepulchrum
Illud Lycaonidæ, quod & diis beatis *est* venerabile.
Desinite Bucolicum carmen, Musæ, agitè, jam desinite.
Veni rex, & hanc aufer dulcem bene compactam
E cera fistulam pulchram, circa labrum *aptè* inflexam:
Nam ego certè ab amore jam trahor ad orcum.
Desine Bucolicum carmen, Musæ, agitè, jam desinite.
Nunc Violas feratis rubi, vos spinæ feratis,
Pulchra verò narcissus juniperis floreat,
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pyra ferat,
Daphnis postquam moritur: jam cervus canes trahat *captivos*
Et ex montibus ululæ cum luscinijs cantu certent.
Desinite Bucolicum carmen, Musæ, agitè, jam desinite.
Et ille quidem tantum locutus desiit. At illum Venus
Volebat erigere: verùm omnia fila defecerant
A Parcis; & Daphnis transit flumen. Unda obruit
Musis dilectum virum, neque Nymphis ingratum.
Desinite Bucolicum carmen, Musæ, agitè, *jam* desinite.

Δάφνις, κ' εἰν ἀΐδι κηκὸν ἔσεσθαι ἀλγεσι ἔρωτι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὔ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἔρπε ποτ' Ἴδαν,
Ἔρπε ποτ' Ἀγχίσαν· πὰρ δρυΐ δ' ὦδε κύπτεσκεν,
Ὡδὲ καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαν.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡρείθυιά χ' Ὠκυθόη, ἐπεὶ κὴ μᾶλα νομεύει,
Καὶ πᾶσκας βάλλει, κὴ θηρία τἄλλα διώκει.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὔρα ὅπως σᾶσιν Διομήδεος ἄσσον ἰοῖσι,
Καὶ λέγε, Τὸν βώταν νικᾷ Δάφνις· ἀλλὰ μάχᾳ μοι.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ ἄγριες, ὦ ἀν' ὄρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρετ'· ὁ βωκόλος ὔμιν ἐγὼ Δάφνις ἐκέτ' ἀν' ὕλαν,
Οὐκέτ' ἀνὰ δρυμούς, κὴ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθουσα,
Καὶ ποταμοί, τοὶ ῥείτε καλὸν κατ' Θύμβριδος ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῶν ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως κὴ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πάν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μάναλον, ἔνθ' ὀπὶ νᾶπυ
Τᾶν Σικελᾶν, Ἑλίκας ἆ λίπε ῥίον, αὐτό τε σᾶμα
Τῶο Λυκαονίδαο, τὸ κὴ μακάρεσσιν ἀγᾶσθον.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ' ὦ ναξ, κὴ τῆνδε φέρ' εὐπάκτιον μελίσσαν
Ἐκ καρῶ σύεργα καλὼν, ἐπεὶ χείλος ἐλιττέν.
Ἦ γὰ ἐγὼν τὼ ἔρωτος ἐς ἄδυ ἔλκομαι ἤδη.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὰ φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,
Ἀΐ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀκρυόθοισι κομάσσαι,
Πάντα δ' ἔναλλα γλοιτο, κὴ ἀ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι.
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· κὴ τῶς κύνες ὠλαφον ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τὰ σκῶπες ἀηδόνα χαρύσσαντο.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὠ μὰν τόδ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. Τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τί γε μὰν λίπε πάντα λελοίπᾳ
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον. ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ἃ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς

Et tu da capram, atque poculum, ut ipsam mulgeam
Ac Musis libem. O salvete plurimùm Musæ,
Salvete: ego verò vobis & posthac dulciùs canam.
C. Utinam tibi melle plenum sit pulchrum os.
Plenum & favis; atque comedas ficum ex Ægilo *decerptam*
Dulcem: suaviùs enim canis quàm cicada.
En tibi poculum! Contemplare, amice, quàm suaviter olet:
Horarum in fontibus ipsum collutum esse dices.
Huc veni, Cissætha; jam tu mulge hanc: *vos* verò capellæ
Nolite saltare, nè fortè hircus in vos insurgat.

Argumentum secundi *Idyllii.*

Inducitur Simætha, Delphidis cujusdam Myndii amor correpta: quem ex palæstra amatoriis incantationibus & veneficiis, Thestylidis cujusdam ancillæ ministerio ad se traducere conatur, advocatis in auxilium Lunæ & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Thestylida verò Theocritus ex Sophronis mimis desumpsit.

PHARMACEUTRIA,
Idyllium II.

UBI mihi *sunt* lauri, Thestyli? ubi verò sunt philtra?
Cinge calicem hunc purpureâ ovis lanâ,
Ut qui mihi crudelis est amator, carmine magico persequar virum
Qui miser jam totos duodecim dies à me abest,
Neque scit utrùm mortui simus an vivi;
Nec fores pulsando fregit crudelis. nimirum illi aliò
Abiit habens Amor levem animum, & Venus.
Ibo ad Timageti gymnasium (agit
Cras, ipsum videam: & cum eo expostulabo, quòd ità mecum
Nunc magicis sacris ipsum incantabo. Sed tu, ô Luna,
Luceas pulchrè: ad te enim convertam carmina placidè, ô dea,
Et ad Hecaten subterraneam, quam etiam catuli timent,
Cùm incedit per mortuorum sepulchra, & atrum sanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem usquè nobiscum sis,
Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medêæ, neque flavæ Perimedæ *venenis.*
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Mola

Καὶ τὸ δίδυ τὴν αἶγα, τό τε σκύφον· ὡς μὴν ἀμέλξας
Σπείσω ταῖς Μοίσαις. Ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὕμμιν κἠς ὕστερον ἄλλον ἀπῶ. (το,
Αι. Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ κάλαθος, ὦ Θύρσι, φίλοις
Πλῆρες ὀπώρης· κἠπὶ
Αιγίλω ἰφάδια τρώγοις
Ἀδέαν· πέπονος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ἄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θάσσει φίλος ὡς κάλον ἔσδει·
Ὠρεξὶν πεπύδν νιν ὀπὶ κράναισι δοκησείς.
Ὦλ' ἴδι Κισσοίδα, τὸ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δ' ἁμάλαι
Οὐ μὰ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὕμμιν ἀνάσσῃ.

Ὑπόθεσις τῆς δευτέρας Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίου πόθῳ ἐρῶσα· ὃν ἐκ παλαίστρας φίλοις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεσσαλίδος ὑποδιακονουμένης, ἑῷ ἑαυτῆς πειρᾷ μετάγειν, ὅπως καὶ αὐτὴ τῶν Σελήνης καὶ τοῦ Ἔρωτος, ὡς ὅπη τῷ ἔρωτι συμβαλλομένης νυκτερινὰς θεάς. Τοῦτο δὲ Θεσσαλίδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῆς Σώφρονος μετενήνεγκε μίμων.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ, Εἰδύλλιον β'.

ΠΑΙ μοι ταὶ δάφναι, φέρε Θέσυλι· πᾷ δὲ τὸ φίλτρον
Στέμφον τᾶν κελέβαν φοινικέοις ὀΐοις ἀΐσσω, (τερᾷ
Ὡς τύ ἐμὲ βαρυῶ ἔωσα φίλον κατὰ δῶμα γενέσθαι,
Ὅς μοι δωδεκάταιος ἀφ' ὧ πάλας ἐδέσποδ' ἥκει,
Οὐδ' ἔγνω πότερον τεττάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
Οὐδὲ θύρας ἄρραξεν ἀνέρσιος, ἦρά οἱ ἄλλα (τε.
Ὤχετ' ἔχων ὅ, τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἄτ' Ἀφροδίτᾳ
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτιο παλαίστραν
Αὔειον, ὡς νιν ἴδω· κἠμέμφομαι ἤδέ με ποιεῖ·
Νὺξ δὲ νιν ἐκ θυράων καταθύσομαι. Ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλὸν· πὰν γὰ ποτεείσομαι ἄντυγα, δαῖμον,
Τᾶ χθονία δ' Ἑκάτα, τὰν καὶ σκύλακες δεμέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠεία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ' Ἑκάτα δασπλῆτι, κἠς τέλος ἄμμιν ὀπάδευ,
Φάμακα ταῦτ' ἔρδοντα χερείονα μήτέ τι Κίρκης,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ πάων ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἀνδρα.

Ἄλφιτα

Mola quidem in igne consumitur: sed asperge
Thestyli infelix. Quò tibi mens avolavit?
An verò, scelesta, tibi quoque ludibrio sum?
Sparge simul & hæc dicas, Delphidis ossa spargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego verò in Delphide *hanc* laurum
Uro. Et sicut illa cremat, valde inflammata,
Et subitò conflagravit, ut neque cinis de ea appareat:
Ità etiam Delphidis caro in flamma consumatur.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio;
Ità præ amore statim liquescat Myndius Delphis:
Utque volvitur hic æneus orbis; ope Veneris,
Sic ille volvatur ante nostras fores.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum. (inferos est
Nunc furfures sacrificabo. Tu verò Diana etiam illum qui apu
Rhadamanthum movere posses, & si quid aliud firmum est.
Thestyli, canes nobis per urbem latrant;
Dea adest in triviis: vas æneum, quàm primùm pulsa.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce! jam mare silet, silent & venti:
Sed meus dolor in pectore non quiescit,
Verùm *amore* erga illum tota comburor, qui me miseram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non sim ampliùs virgo.)
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, ô reverenda, dico:
Sive mulier illi accusabat, sive vir,
Tantum obliviscatur, quantum Thesea dicunt
In Dia oblitum esse pulchriomæ Ariadnes.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes, planta est apud Arcadas: hâc *concitati* omnes
Et equulei insaniunt in montibus, & celeres equæ.
Utinam sic & Delphidem videam ad hanc domum venire,
Insano similem, ex nitida palæstrâ!
(Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hanc à vestimento fimbriam amisit Delphis,
Quam ego nunc divellens in sævum ignem spargo. (nen
Hei mihi, tristis amor! Quid mihi atrum è corpore sangu
Veluti pallustris hirudo inhærens, omnem exuxisti?
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.

Lacer

Ἄλφιτα τοι ῥῶτον πυεῖ τύκιπτα· ἀλλ' ὅπ' παυσε
Θέσυλι δειλαία· πῇ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥάγέ τοι, μυσαρὴ, ἢ τὸν ὅπ' χαρμα τέτυγμαι;
Πάυσ' ἄπαξ ἢ λέγε ταῦτα. Τὰ Δέλφιδος ὀσέα πάσω.
Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τ' ἀνδρεα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δελφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακίει, μάλα καπυείσασα,
Κἰξαπίνης ἄφθη, κ' ὐδὲ στοδὶν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕπω τοι ἢ Δέλφις ἐνὶ φρονὶ σάρη' ἀμαθυῖοι.
Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τὸν ἄνδρεα.
Ὡς τῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὡς τάκοιθ' ὧδ' ἐρῶντα ὁ Μυσὸς αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ὧς Ἀφροδίτας
Ὡς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρασι θυσίαις.
Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τὸν ἄνδρεα.
Νῶϊ δυσὼ τὸ πάτρεα. Τὺ δ' Ἄρτεμι ἢ τὸν ἐν ἅδῃ
Κινήσαις Ῥαδάμανθυ, ἢ εἰπὶ ῥα ἀσφοδελὸς ἄλλος.
Θέσυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύενται.
Ἄ θεὸς ἐν τειόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τὸν ἄνδρεα.
Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόλος, σιγῶντι δ' ἄῃται·
Ἀ δ' ἐμὰ ἁ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ὅπ' τῶφ πᾶσα καταιθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν ἢ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τὸν ἄνδρεα.
Ἐς τεὶς ἐποπένδω, ἢ τεὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τῶφ φαρμακέλκυσε, εἴτε ἢ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσαν πόκα Θησέα φαντὶ
Ἐν Δία λαδῆμεν ἐϋπλοκάμιν Ἀριάδναν.
Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τὸν ἄνδρεα.
Ἱππομανὲς, φυτὸν ὄρι παῖ Ἀρκάσι· τῷ δ' ἔπι πᾶσαι
Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα ἢ θοαὶ ἵπποι.
Ὡς ἢ Δέλφιν ἴδοιμι ἢ ἐς τόδε δῶμα φοῖτοι
Μαινομένῳ ἴαλον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστας.
Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τὸν ἄνδρεα.
Τᾶτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κρέμασεν ὤλεσε Δέλφις,
Ὤγὼ νυῖ πλλοισα καὶ' ἀλείῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἰ αἰ, ἔρως ἀνίκατε· τί μοι μέλαν ἐκ χερὸς αἷμα
Ἐμφυὲς ὡς λιμνᾶτις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἴυγξ, ἔλκε τὸ τῶον ἐμὸν πόπ δῶμα τὸν ἄνδρεα.

Σαυτὸν

Lacertam tibi terens, potionem malam cras afferam.
Theſtyli, nunc capiens hæc venena, ea illinc
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata ſum ; (ille verò me nihil curat)
Et inſpuens dicito, Nunc Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc ſola relicta, unde amorem *meum* deplorare incipiam ?
Unde exordiar ? quis mihi hoc malum attulit ?
Vênit ad nos Anaxo Eubuli filia ſportulam ferens,
Ad lucum Dianæ : quo in loco & multæ aliæ
Feræ in-pompa-ducebantur undique, inter quas erat ſcæna.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Méque adeo Theocharile nutrix Threſſa felicis-memoriæ,
Vicina propè habitans, oravit & obſecravit,
Ut pompam ſpectarem. Ego verò inſigniter infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byſſo tunicam,
Et induta xyſtide Clariſtæ.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cùm itaque jam eſſem in media orbita, ubi *ædes* Lycônis,
Ibi Delphidem vidi & ſimul Eudamippum euntes.
His erat helichryſo flavior barbæ lanugo,
Pectora verò multò ſplendidiora, quàm tu, ô Luna,
Ut è gymnaſio *redeuntibus* relicto pulchro labore.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut inſanii ! ut animus mihi malè affectus eſt
Miſeræ ! forma mea tabeſcebat, neque ampliùs pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim
Novi : ſed me ardens quidem morbus conficiebat.
Decubui verò in lecto dies decem, & noctes decem.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum ſimile fiebat thapſo :
Defluebant verò è capite omnes capilli ; ipſâque ſola reliqua
Oſſa erant & cutis : ad cujus verò *ædes* non ivi ?
Aut cujus aniculæ domum prætermiſi, quæ incantaret ?
Sed nihil erat leve ; & tempus interea conſumebatur fugiens.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum ſermonem dixi :
Eia agè Theſtyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni
Totam me cepit miſeram Myndius ille. Sed profecta
Obſerva circa Timageti palæſtram :

Σαῶσάν τοι τεύξασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέσυλι, νῦν ὃ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμυξον
Τᾶς πάνυ φιλᾶς καθυπέρτερον, ὡς ἔπι κἠ νῦν
Ἐν θυμῷ δέδεμαι· (ὁ δέ μοι λόγον οὐδένα ποιεῖ)
Καὶ λέγ' ὅτι θύσοισα, Τὰ Δέλφιδός σε πάντα.
Ἴυγξ, ἕλκε τὸ πάνυ ἐμὸν πόσιν δῶμα τὸν ἀνδρα.
Νῦν δὴ μάνυ ἐοῖσα, πόθεν τὸν ἔρατα δακρυσῶ;
Ἐν πίνθ' ἁρξεῦμαι; πῆς μοι κακὸν ἄγαγε τῆτο;
Ἤνθ' ἁ τῶ Βόλοιο καναφόρ' ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσθ' ἐπ' Ἀρτέμιδ'· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲ ἄλλα
Θοεία πομπεύσασ' ἐφείσατ', ἐν ᾇ λέαινα.
Φράζεό μοι τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θάλχειλα Θρᾶσσα τερφθὸς ἁ μαναῖπις
Ἀγλάυρᾳθ' ναίοισα καλεύσατο κἠ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν δαίσαντ'· ἐγὼ δ' ἔοι ἁ μεγάλοιθ'
Ὠμάρτευν, βύσσινο κάλὸν σύρεσα χιτῶνα,
Καμφιστελαμῶνα τὰν ξυσίδα τὰς Κλεαρίστας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦθε δ' ἔυτε μέσον καθ' ἁμαξιτόν, ἃ τὰ Λύκωνθ',
Εἶδον Δέλφιν ὁμῶς τε κἠ Εὐθυκλέπτου ἰόνταν·
Τοῖς δ' ὣ ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο φυεύς,
Στήθεα δ' ἐλίσσοντα πολὺ κάλλιον, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἔρπε λιπῆσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χὠς ἴδον, ὡς ἐμάνυν, ὡς μευ φρὲν θυμὸς ἰάφθη
Δηναίας· τὸ δ' κάλὸν ἐπίκιπτο, κὐδὲν πομπᾶς
Τὼνς ἐφρασάμαν, ἀλλ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπίνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ πως καπυρὸς ὑπνος ἐξεμάραξε.
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, κἠ δέκα νύκτας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς ἀπ' ὀμμάτων ἐγίνατο πολλάκι θἀλῷρ·
Ἐρρέων δ' ἀν κεφαλᾶς πᾶσαι τείχες· αὐτὰ δ' λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς κἠ νεῦρα. κἠ ἐς πίνθ' ἀν ἐπέμπετο;
Ἢ πόθεν ἔλιπον γενάμενος ὀλοόν, ἅππα ἐτάδην;
Ἀλλ' ἦς ἀδὲν ἐλαφρόν· ὁ δ' χρόνθ' ἅνυτο δαὔτων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὅπως τᾷ δάλα τὸν ἀληθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ ἄγε Θέσυλί μοι χαλεπᾶς νόσω ἔυρέ τι μᾶχθ'.
Πᾶσαν ἔχει μετάλλαναν ὁ Μύνδιθ'. ἀλλὰ μολοῖσα
Τήνοσον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίσραν.

Τίωνι

Eò enim commeare solet, ibíque ei *est* gratum desidere.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cúmque ipsum senties esse solum, occultè innue.
Et dic Simætham te vocare: atque huc *ad me* adducito.
Sic dixeram. Ipsa verò abiit, & adduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes nostras: at ego ut ipsum aspexi
Jam portæ limen superantem pede celeri,
(Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui plus nive: ex fronte verò
Mea sudor abundè defluebat similis australibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, nè tantum quidem quant
Murmurant clamantes charam apud matrem pueri: (in for
Sed obrigui toto corpore sicut monile riget.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculis in terram defixis,
Assêdit in sella, atque sedens sic ait:
Certè nè, Simætha, tantùm antevertisti, quantùm ego
Nuper currens formosum anteverti Philinum,
Cùm me ad tectum tuum vocâsti, certò ut adessem.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Venissem enim ego, per dulcem amorem, venissem,
Vel duobus vel tribus comitatus de nocte amans,
Mala quidem in sinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi sacram plantan
Undique purpureis lemniscis involutam.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Et si me admisissetis, id gratum fuisset: nam celer
Et formosus inter omnes juvenes vocor.
Quievissem verò, si tantùm os tuum pulchrũ osculatus fuisse
Sin aliàs repulisseris me, & fores pessulo occlusæ fuissent,
Omnino & secures & faces ad vos venissent.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Nunc verò affirmo, me hanc gratiam primum Veneri deb
Et post Venerem, secundò tu ex flamma me eripuisti,
O mulier, quæ *me* hunc ad ædes tuas vocâsti
Prorsus semustum: nam AMOR Liparæo
Sæpe Vulcano ardentiorem flammam incendere solet.
Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et sponsam expulit ex thoro tepido adhuc relicto

V

Τιωεὶ γὰρ φοιτᾷ, τιωεὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆται.
Φερζέο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κὠπεὶ κήνιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἄσυχα γᾶσον,
Κῆφ' ὅπ Σιμαίθα τὺ καλεῖ, κὴ ὑφάγεο τᾶσδε.
Ὡς ἐφάμαν· ἀ δ' ὣθε, κὴ ἄλαγε τὸν λιπαρέχεων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δ' ἔνιν ὡς ἐνόησα
Ἆρπ ἔθυσα τὸν ἄδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κέρφ,
(Φερζέο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐφύχθη χρώς Θ πλέον, ἐν δ' μετώπω
Ἱδρὼς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ π φωνᾶσαι δυνάμαν, ὁπ' ὅτταν ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶντα φωνεῦντα φίλαν πὸτ μητέρα τέκνα.
Ἀλλ' ἐπάγλως δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φερζέο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὥστερ Θ, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
Ἔζετ' ὀπὶ κλινῆιει, κὴ ἐζόμην Θ φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔρασας, ὅσσον ἐγὼ θέλω
Πρὸν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθασε Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε σέθ Θ, ἦ με παρῆμεν.
Φερζέο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰ κὤγὼ, ναὶ τὸν γλυκὺν, ἦνθον, ἔρωτα,
Ἦ τεῖτ Θ ἠὲ τέταρτ Θ ἐὼν φίλ Θ αὐτίκα νυκτός,
Μᾶλα μὰν ἐν κόλποισι Διωνύσιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέ Θ ἱερὸν ἔρν Θ,
Πάντοσε πορφυρέοισι θαλιζάρασιν ἑλικτάν.
Φερζέο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μὰν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· κὴ γὰ ἐλαφρὲς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μελ' ἠδ' ἐοικὼς καλεῦμαι.
Εὖδόν τ', εἶκε μόνον τὸ καλὸν σῶμα τεῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλα μ' ἀθεῖτε, κὴ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Παντῶς κὴ πελέκεις κὴ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φερζέο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δ' χάριν μὰν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ μᾶ τὰν Κύπριν, τύ με δεύτερα ἐν πυρὸς εἶλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκλέσασα τὸν πόπ τοῦτο μέλαθρον,
Αὖτος ἠμίφλεκτον· ΕΡΩΣ δ' ἄρα κὴ Διπαρείης
Πολλάκις Ἀφαίστιο πίλας φλογερώτερον αἴθει.
Φερζέο μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν δ' κακαῖς μανίαις κὴ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔπ δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος.

Viri. Sic ille dixit: Ego verò illi facilè credula,
Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat, ora verò
Calidiora erant quàm priùs; & mussitavimus *unà* suaviter.
Ac nè tibi diu garriane, ô chara Luna,
Res maxima peracta est, & voto uterque potiti sumus.
Neque post id tempus me ille culpavit usq; in hesternum d
Neque ipsum ego: sed vènit ad me Philistæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixûs
Hodie, cùm ad cœlum ascenderent *Solis* equi,
Roseam auroram ab Oceano subvehentes:
Et narravit mihi aliáque multa, & quòd Delphis amet.
Utrùm verò mulieris amore teneatur an viri,
Non certum se scire ait: sed quòd multum semper amori
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit:
Et dixit donum illi refertam esse coronis.
Hæc mihi narravit hospita: est autem verax.
Nam ad me priùs ter aut quater commeare solebat,
Et sæpe apud me deposuit Doricam pyxidem:
Nunc verò dies duodecimus ex quo ipsum non vidi.
Nunquid alias nunc habet delicias, & nostri oblitus est?
Quare ipsum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem n
Magis offenderit, Orci fores, per Parcas, pulsabit.
Talia ei in cistella venena me dico servare,
Quæ, ô domina, ab Assyrio hospite concicere didici.
Verùm tu vale, atque ad Oceanum equos flecte,
Veneranda: ego vero dolorem meam feram, sicut suscepi
Vale Luna nitido-corpore: valete & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari soletis.

Argumentum tertii *Idyllii*.

INSCRIBITUR hoc Idyllium CAPRARIU
persona amatoris; vel AMARYLLIS, à nomine pu
quæ amatur; vel COMASTES, ab actione ipsa: C
tu enim quidam blanditur Amaryllidi, non expresso no
ne. Posset autem quis conjicere Battum esse: cum ei
pastorem caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni co
quentem, & suum erga Amaryllida amorem declar
t

Ἀνέρες. Ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἐ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἑφαψαμένη μαλακῶν ἔκλιν' ὀπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χεῦε ὑπὸ χροὶ πεπύκνετο, καὶ τὰ πρόσω περ
Θερμότερ' ἢ πρόσθεν ἦ καὶ ἐφιδυείσθομες ἀδύ.
Χὤως καὶ τοι μὴ μακρὸν φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπρήχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἵδρυμες ἀμφω.
Κὤτέ τι πὼς ἐμὶν ἐπεμέμφατο μέσφά τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ ὤν πώω· ἀλλ' ἰδὲ μοι ἃ τε Φιλίσας
Ματρὸς πάρ γε ἐμᾶς αὐλητείδος, ἃ τε Μελιξὼς
Σάμιαιγον, ἀνίκα περ τε ποτ' ἐρᾶνὸν ἔσεχεν ἵππος,
Ἀὼ τὰν ῥοδόπηχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέρουσα·
Κὤτε μοι ἄλλα τε πολλά, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔφατο.
Κὤτέ μιν οὔτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρός,
Οὐκ, ἔφατ', ἀπεχθὲς ἰδοῦσ' ἀτὰρ τοῦνον αἰὲν ἕπεσθαι
Ἀκράτῳ ἐπέχειτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·
Καὶ ἑᾶτο ὁἱ στεφάνοισι τὰ δώματα πῶα πυκάσθην,
Ταῦτά μοι ἃ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τεῖς καὶ τετρήκης ἄλλοτ' ἐφοίτα,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐπέδη τὰν Δωρίδα πολλάκις ὀλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκάταιον ἀφ' ὥτε νιν ἐξ ἐπὶ εἶδον,
Ἦρ' ὀκ ἄλλόπ τρόπον ἔχει· ἀμφὶ δὲ λέλασται;
Νῦν μὰν τοῖς φίλτερος καταδύσεται. αὐτὰρ ἔπειμὲ
Λυπῆ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, καὶ Μοῖρας, ἀρέξει.
Τοῖά οἱ ἐν κίσᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀνυσία, δέσποινα, παρὰ ξείνοις μαθοῦσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα πατ' Ὠκεανὸν τρέπε πόλυς,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσσαν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, ἀνικάλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὁπαδοί.

Ὑποθεσις τῦ τείτυ Εἰδυλλίυ.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τὸ μὲν Εἰδύλλιον τῦτο ΑΙΠΟΛΟΣ, ὑπὸ τῦ ἐρῶντος· ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ὑπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, ἀπὸ τῦ πράγματος. ὑπκωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τῦ ὀνόματος μὴ ἐπιλαμβάνω. εἰκάσαις δ' ἂν τὸν βάθρον εἶ· τῦτον γὰρ αἱ πόλον ὄυλα δ' ἕτερα πιεῖ ὁ Θεόκειτος ἐπὶ τοῦ ἐπιδειξαμένου Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε

tem. Quidam verò Theocritum esse putant, ex eo qu dicitur; NUM TIBI SIMUS VIDEOI Semichidem eum vocantes. Tiryrum alii proprium men, alii Satyrum significare dicunt. Res autem transa videtur in Italia juxta Crotonem.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS, vel COMASTES,

Idyllium III.

VADO ad Amaryllida : capræ autem mihi
Pascuntur in monte, & Tityrus eas agit.
O Tityre mihi bene chare, pasce capellas,
Et ad fontem duc, ô Tityre : & illum coleatum *hircum*
Libycum album caveto, nè te cornu feriat.
O dulcis Amarylli, quare me non ampliùs prope hoc antru
Procumbens vocas amatorculum ? nunquid me odisti ?
An tibi simus videor propiùs esse,
Nympha, & promissâ-barbâ ? ut mè suspendam, efficies
Ecce! tibi decem poma affero. Illinc decerpsi
Unde me jussisti decerpere tu : & cras altera tibi afferam.
Respice, quæso, acerbum meum dolorem. Utinam fierem
Susurrans apis, & in tuum antrum venirem,
Hederam subiens, & filicem quâ tu ornaris !
Nunc scio quid sit Amor : Sævus *est* deus. Certè lezns
Mammam suxit, & in saltibus eum educavit mater ;
Qui me penitus urens ad ipsa ossa usque penetrat.
O formosis oculis prædita, lapis merus ! O nigro-superci
Nympha, amplectere me caprarium, ut te osculer.
INEST etiam inanibus osculis suavis voluptas.
Coronam discerpere me statim minutas-in-partes facies,
Quam tibi ego, Amarylli delecta, ex hedera servo,
Intertextis folliculis & odorato apio.
Hei mihi ! Quid me fiet ? cur ego perditus ? Non audi
Pelliceâ exutus in undas illas saltabo,
Ubi thynnos speculatur Olphis piscator :
Et si non moriar, tu tamen indè voluptatem capies.
Cognovi nuper, cùm quærente me an amares me,
Telephilon allisum nullum edidit sonum,
Sed frustrà molli in brachio tabefactum est.

εἶχε πρὸς τὸν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸ Θεόκριτον εἶδ νομίζουσιν, ἐκ τοῦ Ἡ ΡΑ' ΓΕ' ΤΟΙ ΣΙΜΟΣ ΚΑΤΑΦΑΙΝΟΜΑΙ; Σιμιχίδαν αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον δὲ μὴ κύριον, ἀλλὰ σύμβουλον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας πρὸς Κρότωνα.

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, Εἰδύλλιον γ'.

ΚΩμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκον τὰν κατ' ὄρεος, ἁ δὲ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν περιλαμπύει, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν πεύκωνα φυλάσσεο, μὴ τύ σε κορύψᾳ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, πά μ' ἐκπέφευγε τὸ κατ' ἄνδρων
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρασπύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἥμω,
Νύμφα, καὶ φεύγεις; Ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἦνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· πάντως δὲ καδεῖλον,
Ὥμ' ἐπέλα καδελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι ὀισῶ.
Θᾶττα μὰν δυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. Ἀλλὰ γρυσίμαν
Ἀβρομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
Τὸν κωτὸν δλαδύς, καὶ τὰν πῆχιν ἁ τὺ πυκάσδῃ.
Νῶ ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός. ἢ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα τὸ πᾶν, λίθω· ὦ κυάνοφρυ
Νύμφα, φεῦσπυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
ΕΣΤΙ καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν στέφανον πλαί με κατυπτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἔγών, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσίο φυλάσσω,
Ἐμπλέξᾳ καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤμοι ἐγώ, πά πάσθω; πά ὁ δύστοθ; ἦχ ὑπακήεις;
Τὰν βαίταν ὑποδὺς εἰς κύματα τῦνα ἀλεύμαι,
Ὥς σφε τὼς Διννος σκοπάζεται Ὀλπις ὁ γειτεύς·
Κἤκα μὴ ἐπαθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πράν, ὅκα μὰ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον πτερεμάζατο τὸ πλατάγημα,
Ἀλλ' αὐτὼς ἁπαλῷ πόπι πάχεϊ ἐξεμαχίνθη.

Εἶπε

Dixit & Agræo vera, cribro-vaticinans,
Nuper spicilega, mercede conducta, quòd egò quidem
Tibi totus incumbo: tu autem nihili me facis.
Certè tibi albam gemelliparam capram servo,
Quam à me & filia Mernónis Erithacis nigrella
Petit: & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat oculus mihi dexter: nunquid videbo
Ipsam? cantabo ad pinum hîc reclinatus:
Et me fortè aspiciet; quoniam non adamantina est.
Hippomenes, cùm jam virginem vellet ducere uxorem,
Poma in manibus capiens, cursum perfecit: Atalanta autem
Ut vidit, Ut insanivit! ut in altum incidit amorem!
Egit armentum & vates ab Othry monte Melampus
In Pylum: illa verò Biantis in amplexu jacuit
Mater gratiosa valde-prudentis Alphesibœæ.
Formosam verò Venerem in montibus oves pascens
Nónne adeò Adônis in magnam adegit rabiem,
Ut nè mortuum quidem illum à suo amplexu dimittat?
Beatus quidem mihi *est* æternum somnum dormiens
Endymion: beatum autem duco, dilecta mulier, Jasiôna,
Qui tot consecutus est, quot non audictis profani.
Doleo caput: tibi autem non est curæ. Non ampliùs canam
Jacebo hîc stratus, & lupi hîc me edent:
Ut istud tibi *quasi* mel dulce in gutture fiat.

Argumentum quarti *Idyllii*.

Hoc Idyllium Bucolicum est. Battus Caprarius & Co
don bubulcus alternis versibus inter se colloquunt
Inducit autem Theocritus Coryónem pascentem vac
bubulci cujusdam Ægónis, quem dicit robustum exist
tem à luctatore Milône Olympiam abductum esse c
tandi causâ: Battum verò hæc interrogantem, &
centem vaccas malum pastorem nacta, atque prop
rea macilentas esse. Res autem transacta est in Crotô
Italiæ.

PAST

Εἶπε κἠ Ἀγελαϊὰ τἀλαθέα, κοσμινόμαντις,
Ἁ πρὶν ποιολογεῦσα, φιλαιβάπις, ὕστερ' ἐγὼ μιν
Τὶν ὅλῳ ἔγκειμαι· τὸ δέ μοι λόγον οὐδένα πυιῇ.
Ἦ μάν τοι λαλιὰν διδυματόκων αἶγα φυλάσσω,
Τάν με κἠ ἁ Μέρμνων Ἐρεσαναὶς ἁ μελαγχρως
Αἰτεῖ· κἠ δώσω οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μοι ὁ δεξιός· αἶ γά γ' ἰδισῶ
Αὐτάν· ἢ ἀστεῖόν ποτι τὰν πίτνω ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί μέ μ' ἴσως ποτίδοι· ἐπεὶ ἐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομβρὼς ὄκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χρονὶ ἐλαὸν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀτάλαντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθυὶ ἄλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἄγε Μελάμποϛ
Ἐς Πύλον· ἁ δ' Βίαντι ἐν ἀγκοίναισιν ἐκλίνθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσα πρὸ φερέβλῳ Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δ' καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ ὑπὸς Ὠδωνὶς ὅτι πλέον ἄγαγε λύσας,
Ὡς δὲ φθιμβρὸν μιν ἀπὸ μασθὸν πάντα;
Ζαλωτὸς μὰν ἐμὶν ὁ τὰν ἄτεκνον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δ', φίλα γυῖα, Ἰασίωνα,
Ὅς τόσσον ἐκύρησεν, ὅσ' ἁ πάσισθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὰν δ' ἁ μέλει. Οὐκέτ' ἀείδω,
Κεἰσοῦμαι δ' πεσών, κἠ τὶ λύκοι ὦ δέ μ' ἔδονται·
Ὡς μέλι τι γλυκὺ τοῦτο κἠ βεβχθοιο γλύοιτο.

Ὑπόθεσις τοῦ τετάρτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον βυκολικόν ὄζι. Βάπτω μὲν ἓν αἰπόλῳ, Κορύδωνι δὲ βυκόλῳ, περὶς ἀλλήλως διαλέγονται ἀμοιβαίως. Ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βᾶσ νέμοντα βυκόλα πρὸς Αἴσωνος, ὃν φησὶς Ὀλυμπίαν τῶ Μίλωνι παλαισᾶ ἀχθόμενον, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάπτον ἰδόντα πωιδανόμενον, κἠ λέγοντα ὅτι κακῶς αἱ βόες ἔτυχον βυκόλα, κἠ σὶ λεπταί. Τὰ μὲν πράγματα διάκειται ἐν Κεφαλληνίᾳ τῆς Ἰταλίας.

PASTORES,
BATTVS & CORYDON,
Idyllium IV.

B. DIC mihi, ô Corydon, cujus hæ boves? an Philondæ?

C. Non; verùm Ægonis: ut pascerem autem mihi ipsas dedi.

B. Num eas alicubi clàm vespere omnes mulges?

C. Atqui senex summittit vitulos, & me observat.

B. Ipse autem in quam evanuit bubulcus abiens regionem?

C. Nónne audivisti? Eum abduxit in Alpheum abiens Milo.

B. Et quando ille oleum oculis vidit?

C. Aiunt eum cum Hercule viribus & robore certare.

B. Et me dixit mater Pollúce esse fortiorem.

C. Et abiit habens ligonémque & viginti hinc oves.

B. Persuaserit, *credo*, Milo lupis, ut statim fiant rabidi.

C. Buculæ istæ autem eum mugientes hic desiderant.

B. Miseræ istæ! Quàm malum bubulcum nactæ sunt!

C. Miseræ certé: nam nolunt amplius pasci.

B. Illius certè vitulæ ipsa tantùm reliqua sunt
Ossa. Num rore victitat, quemadmodum cicada?

C. Non per terram. Nam aliquando ipsam ad Æsárum
Et mollis herbæ bonum fasciculum do:
Aliquando autem saltat umbrosum circa Latymnum.

B. Macilentus planè & taurus ille rufus. Utinam sortiant
Lampriadæ populares, quando sacrificant
Junoni, talem: improbus enim populus.

C. Ad paludis etiam ostium agitur, & ad Physci *partes*,
Et ad Neæthum: ubi præclara omnia nascuntur,
Ægipyrus, cnyza, & odorifera melitæa.

B. Heu heu! Ibunt & hæ boves, ô miser Ægon,
Ad Orcum, quando & tu infelicem appetis victoriam:
Et hæc fistula situ obducitur, quam quondam compegisti.

C. Non illa, non per nymphas; quoniam ad Pisam abii
Dono mihi ipsam reliquit: ego autem quidam sum cantor.
Et benè quidem illa Glaucæ carmina accino, bene autè Pyt
Laudo & Crotonem: pulchra etiam civitas Zacynthus,
Et quod orientem spectat Lacinium; ubi ille pugil
Ægon octoginta solus voravit placentas.
Illic & taurum à monte duxit prehendens

Ung

ΝΟΜΕΙΣ,
ΒΑΤΤΟΣ ἢ ΚΟΡΥΔΩΝ,
Εἰδύλλιον δ'.

Β. Ἐπή μοι, ὦ Κορύδων, Τίνος αἰ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

Κ. Οὔκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

Β. Ἦ πάλε κρύδδην τὰ πυδέσπερα πᾶσας ἀμέλγες;

Κ. Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίππα τὰ μοχία, κ' ἠμὲ φυλάσσει.

Β. Ὠυτὸς δ' ἐς πίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ὥχετο χάρεν;

Κ. Οὐκ ἄκουσας; Ἄγων νιν ἐπ' Ἄλφεὸν ὥχετο Μίλων.

Β. Καὶ πόκα τὼς ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει;

Κ. Φαντί νιν Ἑρμοκλῆι βίᾳ ἢ κἄρτος ἐείσδειν.

Β. Κἦμ' ἔφαθ' ἁμάτιος Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνων.

Κ. Κ' ὥχετ' ἔχων σκεπάναν τε καὶ εἰκατὸ τυτθὲ μᾶλα.

Β. Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσεῖν.

Κ. Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦσιν.

Β. Δειλαίαι γ' αὖτε· τὸν βωκόλον ὡς κακὸν ἔυεργ.

Κ. Ἦ μὰν δειλαίαι γε· καὶ ἐκπὲ λῶντι νέμεσθαι.

Β. πῶς μὴ δή τοι τᾶς πόρτος αὐτὰ λέλειπται
Τῶτέα. Μὴ πρῶκας σπίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

Κ. Οὐ δᾶν· Ἄλλοκα μὲν ἐπ' Αἰσύηιον νομεύω.
Καὶ μαλακῶ χρήτοιο καλὰν κώμυδα δίδωμι·
Ἄλλοκα δ' σκαλεῖ τὸ βαθύστιον ἀμφὶ Λάτμιον.

Β. Λεπτὸς μὲν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· εἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπετίδα τοὶ δαμόται, ὄφρα σύνοπ
Τᾷ Ἥρᾳ, τοίνδε· καποχάσμων γὰρ ὁ δῆμος. (σιω,

Κ. Καὶ μὰν ἐς σομάλιμνον ἐλαύνεται, ἐς τε τὰ Φύ-
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαθον· ὅππα καλὰ πάντα φύοντι,
Αἰζίπυργες, καὶ κυῦζα, καὶ εὐώδης μελίτεια. (γων,

Β. Φεῦ φεῦ· Βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ πάλαι Αἰ-
Εἰς Ἄϊδαν, ὅκα καὶ τὺ κακὰς ἠράσαο νίκας.
Χ' ἁ σύριγξ εὑρεῖν παλαίεται, ἄν ποκ' ἐπίξω.

Κ. Οὐ πάντα γ', ὦ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖδ' ἀφέρπων
Δῶρον ἐμὶν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
Κἄν μὴ τὰ Γλαύκας ἀγκρόκομαι, ἐν ᾧ τὰ Πυῤῥᾶ.
Λίνεα τήν τε Κρέοντα· καλὰ πόλις ἁ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῶον τὸ Λακίνιον, ᾇ ῥα ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μάνθ' ἑπτεδάσατο μάσδας.
Ἰωνὶ ἢ τὸν ταῦρον ἀπ' ὦρεος ἄγε πάξας

Ungulâ, & dedit Amaryllidi : mulieres verò
Altâ voce acclamârunt, & bubulcus risit.
B. O gratiosa Amarylli, solius tui nè quidem mortuæ
Obliviscemur : quantùm capræ mihi charæ, tantùm mihi char
Heu heu duram valde sortem, quæ me sortita est! (interiist
C. FIDERE oportet, chare Batte, forsitan cras erit melius.
SPES in vivis ; desperati autem mortui.
Et Jupiter interdum est serenus, interdum pluit.
B. Fido. Pelle deorsum vitulos : nam oleæ
Ramum rodunt perditi : abi tu albe.
C. Abi Cymætha ad collem : non audis ?
Veniam, per Pana, malam rem tibi statim daturus,
Nisi abis istinc : vide, iterum eò accedit.
Utinam esse mihi curvum pedum, ut te verberarem!
B. Aspice me, ô Corydon, per Jovem : nam spina
Modò me hìc me sauciavit sub malleolum. Ut verò alti
Hi aculei sunt! Malè vitula pereat.
In hanc inhians sauciatus sum. Nunquid vides ?
C. Ità ità, & unguibus eam teneo : atque hæc ipsa est.
B. Quantula est spina! & quantum virum domat!
C. In montem cùm venis, nè discalceatus venias, ô Batte :
In monte enim rubique & tribuli germinant.
B. Dic age mihi Corydon, Ille vetulus nunquid adhuc mol
Illâ nigra-supercilia-habentem amicam, quam olim deperibat
C. Admodum, ô miser. Nuper quidem ipsemet ingressu
Et in stabulum deprehendi eum in ipso opere.
B. Euge, ô homo salacissime : natura tua vel cum Satyris
Propiùs vel cum Faunis, quibus exilia-crura-sunt, certat.

Argumentum quinti *Idyllii*.

Hoc Idyllium magis Dramaticum est. Colloquuntur a
tem inter se in Italia, & de præstantia in arte Musi
certant, Caprarius Comatas, qui Eumáræ Sybaritæ c
pras pascit, & Pastor Lacon, qui Thurii Sybaritæ p
cora pascit. Habet autem Comátas puellam amasia
Alcippen nomine ; Lacon verò amasium Euméden
Et præmium certaminis constituunt, Caprarius hircu
Pastor autem agnum : Morsónem verò cantionum j
dice

Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμβυλλίδι· ταὶ δ' γυναῖκες
Μακρὸν ἀναύσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλασεν.

Β. Ὦ χαρίεσσ' Ἀμφυλλί, μύνας σέθεν ὐδὲ θανοίσας
Λασπύμεσ'· ὅσσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἐπίσβας.
Αἴ κα τὸ σκληρῶ μάλα δάμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

Κ. ΘΑΡσεῖν χρὴ φίλε Βάττε· τάχ' αὖριον ἔσσεθ' ἀμ-
ΕΛΠΙΔΕΣ ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δ' ἀνύοντες. (νοι.
Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πίλει αὔθι, ἄλλοκα δ' ὔει.

Β. Θαρσέω. Βάλλε κάτωθε τὰ μοχλία· τὰς δὲ ἐλαίας
Τὸν ἄλλον χειῶνα τὰ δύοσα. σίτθ' ὁ λέπαρ.

Κ. Σίτθ' ἀ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόρον· ὢκ ἐσακούεις;
Ἤξω, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωτῶν,
Εἰ μὴ ἆπει τεττῶθεν· ἴδ' αὖ πάλιν ἁ δὲ ποθέρπει.
Εἴθ' ὤλοι ροικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

Β. Θᾶσυ μ', ὦ Κορύδων, ποτὶ τῶ Διός· ἁ δὲ κάνεθα
Ἀρμοῖ μ' ὦδ' ἐπάτυξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. Ὡς δ' βαθέα μ
Ταὶ ἀπρακτυλίδες ἐπί· κακῶς ἁ πορπὶς ὅλοιτο·
Εἰς ταύταν ἐτύπαν χαλκεύμυλος· ἦ ῥά γε λούσεις;

Κ. Ναὶ ναί, πεῖς ὀνύχεσιν ἔχω γ' νιν· ἆδε κἀπά.

Β. Ὄσσον χρὴ τὸ τύμμα κἀλίκον ἄνδρα δαμάσθαι.

Κ. Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπῃς, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε.
Ἐν δ' ὄρεσι ῥάγνυσι τε κἀπάλαθοι κομόωντι.

Β. Εἶτ' ἄγε μοι Κορύδων, Τὸ γερέντερον ἢ β' ἔπ μύλᾳ
Τιλύαν τὰν κυάνοφρυν ἐραπίδα, τᾶς πᾷ ἐνίδᾳ;

Κ. Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε· περίν γε μὲ αὐτὸς ἐπινθὼν
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν, κατελάμβανον ἅμ' ἐνάρξαι.

Β. Εὖγ' ὦ νύμφα φιλοῖσα· τό τι θρίον ἢ Σαπυείοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκάμοισιν ἐείσθει.

Ὑπόθεσις τῦ πέμπτυ Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι· πρόσωπα γὰρ λέγον. ὑ ἀλλήλοις ὅτι Ἰταλίας, καὶ ἐκεῖ ἐμπορίας ἐκίζυσιν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρεα τε Συβαείτα νέμει τὰς αἶγας, καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Θυείᾳ τῇ Συβαείτα νέμει τὰ πρόβατα. Ἔχει δ' ὁ μὲν Κομάτας κρίβλιν ἐρωμβίλιν Ἀλκίππιν τέκνυ· ὁ δὲ Λάκων, ἐράσθαν Εὐμάρεαν. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται· ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν

dicem deligunt. Finito autem certamine, judex Mo
ſon Caprario victoriam tribuit. Inſcribitur igitur h
Idyllium VIATORES, quòd in via rixentu
BUCOLIASTÆ verò, quòd carmen Bucolicu
canant.

VIATORES ſeu BUCOLIASTÆ,

Idyllium V.

COMATAS & LACON.

C. CApræ meæ illum paſtorem Sybaritam
Fugite Lacôna: meam pellem-caprinam heri furatus
L. Nónne à fonte heus agnæ fugietis? nónne aſpicitis
Qui paulò antè meam fiſtulam furatus eſt Comátam?
C. Quam fiſtulam? tu enim quando, ſerve Sybarita,
Poſſediſti fiſtulam? quid? annon cum Corydône
Sufficit tibi ſtipulæ arundinem ſtridere tenenti?
L. Quam mihi dedit Lycon, ô liber. Tibi autem qualem
Lacon furatus olim abiit pellem? dic, Comáta:
Nam nè Eumáræ quidem hero tuo erat in qua cubaret.
C. Quam Crocylus mihi dedit, variam, quando ſacrifica
Nymphis capram. Tu autem, improbe, etiam tunc tabeſce
Inviden, & nunc me tandem nudum feciſti.
L. Non; per ipſum Pana littoralem, non tibi Lacon
Pellem adenit filius Calæthidis: quòd *ſi fallo*, de illa
Petra, ô homo, furens in Crathin deſiliam.
C. Nec etiam non per ipſas paluſtres, ô bone, nymphas,
(Quæ mihi propitiæ & benevolæ ſint)
Non tuam fiſtulam furtim furatus eſt Comátas.
L. Si tibi credam, Daphnidis dolores perferam.
Sed enim ſi vis hœdum ponere (eſt quidem nihil
Sacrum) cantu quidem tecum certabo, donec te victum fate
C. SUS contra Minervam certamen ſuſcipit. Ecce tamen
Hic hœdus: ſed agè, tu quoque ſaginatum agnum contrà-ſta
L. Et quomodo, ô aſtute, rectè hæc erunt ex æquo nol
QUIS pilos pro lanis totond't? quis autem, præſente
Caprâ primiparâ, malam canem vult mulgere?
C. Quicunque vincere alium, ut tu, confidit;
Crabro ſtrepens cicadam contra. Sed enim nequaquam
Hæ

ἀμνόν· Μόρσιμα γὰρ ἐφ' ὧν κειτὸν αἰρέντα.
Τελεσσάντων δ' τὸν ἄμιλλαν, ὁ κειτὶς Μόρσιμ τῷ
ἀπόλῳ τῷ νίκιμ ὑπενέμει. Ἐπεσφέρεται μὲν ἐν
τῷτο τὸ Εἰδύλλιον ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ μέν, διὰ τὸ ἐν
ὁδῷ φιλονικεῖν· ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ δέ, διὰ τὸ
βουκολιάζεσθαι αὐτές.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ, ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ε.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

Κ. Ἄγρες ἐμαὶ πίων τὸν ποιμένα τὸν Συβαείτην
Φάσετε τ' Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.
Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς κρήνας σίπ' ἀμίδες; ἦ κ' ἐσορῆτε
Τὸν μὰ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;
Κ. Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γὰ πόκα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ' ; ἐκέπ σωὶ Κορύδωνι
Ἀγκεῖ τοι καλάμως αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;
Λ. Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ λεύθερε. πὰν δ' τὸ ποίμην
Λάκων ἐκλέψας ποκ' ἔβα νάκῳ; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰ Εὐμάρα ἦς δεσπότη ἦς τοι ἐφύλασεν.
Κ. Τὸ Κερκυλίῳ μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἁνίκ' ἔδυσε
Τὼς νύμφας τὰν ἅλα· τὺ δ' ὦ κακέ, κὴ τότ' ἐτάκω
Βασκαίνων, κὴ νῶϊ με τὰ λοίδια γυμνὸν ἔθηκας.
Λ. Οὐ, μὰ τὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκπον, ὃ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Κλαυσιδίδης· ἢ κ' ἴδοις τὼς
Τὰς πέτρας, ὠὐρουπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.
Κ. Οὐ μὰν ὄτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ γα θεὰ νύμφας,
(Αἴτ' ἐμὶν ἵλαοί τε κὴ εὐυφρέες τελέθοισιν)
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.
Λ. Αἴ τι πισεύσαμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀείσαν.
Ἀλλ' ἔν αἶγα λᾶς ἔειρον θέλω (ἐγὼ μὲν ἔδεν
Ἰσεῖν) ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἐς τέ κ' ἀπείπῃς.
Κ. Ἔστ πο[ι] Ἀθαναίαν ἔειμι ἠοῖσε· ἰὼϊδε κεῖται
Ὤριος· ἀλλ' ἄγε, κὴ τὺ τὸν εὔβοτον ἄμνον ἔρεισδε.
Λ. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', ἦν τάδε γ' ἔως; ἦ ἴσα μύμνῃ;
Τί σ τείχας ἀν[ὰ] ἐείων ἐπικίζατο; πῆς δ' παφύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο, κακὰν κυία βάλε[ῖ] ἀμέλγειν;
Κ. Ὅστις νικήσειν τὸν πάπον, ὡς τύ, πεποίθει,
Σφᾶϊς βομβεῦν πέπλος ἐναντίος· ἀλλὰ γὰ ἔτοι

Hœdus par: tu (ecce hircus hic!) certa.
L. NE FESTINA: non enim igne ureris. Suaviùs canta
Hîc sub oleastro & nemoribus his sedens.
Gelida aqua illîc defluit: hîc nata est
Herba, & thorus hîc, & locustæ hîc canunt.
C. Atqui non festino: sed MOLESTE admodum fero, si
Oculis rectis inspicere, quem olim, cùm esses (me au
Puer adhuc, ego docebam. En gratia quò recidit;
NUTRITO & catulos lupi, nutrito canes, ut te comedan
L. Et quando ego à te aliquid didicisse boni vel audisse
Memini, ô invide tu & tupis homuncio nullius usûs?
C. Quando prædicabam te, tu autem dolebas: capellæ aut
Hæ balabant, & hircus ipsas terebrabat.
L. Non profundiùs illâ prædicatione gibbose sepultus sis:
Sedenim veni huc, veni; & postremùm cantabis.
C. Non veniam illuc: hic quercus, hic cyperus:
Hic suavè susurrant in alveariibus apes:
Hic aquæ gelidæ fontes duo: in arbore autem
Aves garriunt: & umbra nihil similis
Illi quæ est apud te: dejicit autem & pinus supernè nuces.
L. Atqui agnorum pelles & lanas hîc calcabis,
Si veneris, somno molliores: istæ autem pelles hircinæ,
Quæ apud te sunt, olent pejùs quàm tu oles.
Statuam autem cratêra magnum albi lactis
Nymphis, statuam autem & suavis alium olei.
C. Si autem ut tu veneris, teneram silicem hîc calcabis,
Pulegium florens: substernentur autem capellarum
Pelles, iis quæ apud te sunt molliores quadruplo agnorum.
Statuam autem octo quidem situlas Pani lactis,
Octo autem conchas mellis plenos favos habentes.
L. Istinc mecum certa, & istîc Bucolicum cane carmen:
Tuum ipsius *solum* calcans, habe quercus. Sed quis nos
Quis judicabit? utinam veniat bubulcus huc Lycópas!
C. Nihil ego illo opus habeo: sed hominem,
Si vis, sylvicidam vocemus, qui ericas
Illas quæ sunt apud te findit: est autem Morson.
L. Vocemus. *C.* Tu voca eum. *L.* Agè, ô hospes, p
lisper audi
Huc veniens: nos enim certamus uter melior
Cantor sit. Tu autem, ô amice, neque pro me, Morson,

Ὦιμῷ ἰὼ παλής· τὺ (ἴδ') ὁ τρέχῶ σὺ) ἔειδε.
Λ. ΜΗ' ΣΠΕΥΔ'· ἐ γάρτι πνεῖ δάλπιαι ἄδιον
Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κόπνον κ) τἄλσια ταῦτα καθίξας. (ἀσῇ
Φυχεὸν ὕδως τίμει καπαλείβετι· ὧδε περύκει
Ποῖα, χ' ἀισβὰς ἄδε, κ) ἀκείδες ὧδε λαλεῷν.
Κ. Ἀλλ' ἔπ σεύδω. ΜΕΓΑΘ' ἄχθομαι, ἐπὶ τύ με πλ-
Ὄωμασι τοῖς ὀρδοῖσι ποπβλέπει, ὃν ποκ' ἐόντα (μῆς
Πᾶδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἀ χάρις ἐς τί πὸ δέρπει.
ΘΡΕΨΑΙ κ) λυκιδεῖς, ἐρέψαι κυίας, ὥς τυ φάγωντ.
Λ. Καὶ ποκ' ἐγὼ φῶδ' ἰεῦ τι μαθὼν καλὸν ἢ κ) ἀκέσας
Μέμναμ', ὦ φδονερὸν τὺ κ) ἀπρεπὲς ἀνδρεῖον αὐτῶς;
Κ. Ἀνίκ' ἐπύμιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δ' χάμαιμι
Λίδε κατεβλιχῶντο, κ) ὁ τρέχος αὐτὰς ἐτρύπα.
Λ. Μὴ βάδιον τίμω πυίσματ' ὑς ἐ ταφείης·
Ἀλλὰ τὸ ἔρφ' ὧδ', ἔρπε· κ) ὕστερα βωκολιάξεῖς.
Κ. Οὐχ ἑρπῶ τίμει· τάτω δρύες, ὧδε κἀπειρες,
Ὥδε καλὸν βομβεῖῶ ποτὶ σμίνεσι μέλισσα·
Ἔνθ' ὕδατ' ὑχρὸ κράνεα δύο· τηὶ δ' ὀπὶ σέρδρῳ
Ὄρνιχες λαλαγεῖῶπ· κ) ἁ σκιὰ ἁδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ πὶν· βάλλει δ' κ) ἁ πίτυς ὑψόθε κάνας.
Λ. Ἦ μὰν ἀρκανίδας τε κ) ἐλεία τᾷδε πατησεῖς
Αἶκ' ἔνθης, ὕπνω μελακώτερα· ταὶ δ' τρέχω ἐεῖα
Ταὶ παρὰ πὶν ὄσδυπ κακώτερον ἢ τύ πρ ὄσδεις.
Στασῶ δ' κρηπῖδ' ἐμέγαν λδικόϊο χάλακτ'
Ταῖς νύμφαις, σασῶ δ' κ) ἀδὲ ἄλλον ἐλαίω.
Κ. Αἰ δέ κε κ) τὺ μόλης, ἁπαλὰν πλέκυν ὧδε πατ-
Καὶ γλάχων' ἀνδεῦᾷ· ὑπαπεῖ τυ δ' χμαιρῶν (σεῖς,
Δέρματα, ἐβ' παρὰ πὶν μελακώτερα πτερύγως ἀρνῶν,
Στασῶ δ' ὀλτὼ μὲν γοῦνὼ τῷ Πανὶ χάλακτ',
Ὀκτὼ δ' σαφίδας μέλιτ' πλέα κηεί' ἐχίσας.
Λ. Αὐτόδε μοι ποτέεισδε, κ) αὐτόθι βωκολιάσδεῖ'
Τὰν σαυτὸ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. Ἀλλὰ τίς ἄμμε
Τίς κρινεῖ; ἀλλ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλ' ὧδε Λυκώπας.
Κ. Οὐδὲ ἐγὼ τίμω πιπεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Λὶ λῆς, τὸν δρυτόμον βωσρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας
Τμύσας τὰς παρὰ πὶν ξυλοχίσδετ'. ἐπὶ δ' Μόρσων.
Λ. Βωσρέσομες. Κ. Τὺ χάλει νιν. Λ. Ἰδ' ὦ ξένε, μικ-
κὸν ἄμεσον
Τᾷδ' ἐσδύν· ἄμμες γὸ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βωκολιασᾶς ὄσι. τὺ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,

Per gratiam pronunties, neque etiam istum juveris.
C. Ità, per nymphas, ità Morson, neque Comátæ
Plus tribus, neque illi tu gratificeris.
Hic autem grex Thurii est Sybaritæ:
Bumáræ autem capras vides, amice, Sybaritæ.
L. Nunquis te rogabat per Jovem, an Sybaritæ,
An meus sit, ô improbissime, hic grex? Ut loquax es!
C. Heus bone vir, equidem vera omnia dico,
Et nihil glorior: tu autem valde mordax es. (rus
L. Dic agè, siquid dicendum habes: & hospitem in urb
Vivum dimitte: ô Apollo, certè linguaculus es Comáta.
C. Musæ me diligunt multò plùs quàm cantorem
Daphnin: ego autem ipsis capellas duas nuper mactavi.
L. Etenim me Apollo diligit magnopere: & pulchrum
Arietem ego pasco. Carnea verò jam adventant.
C. Præter duas reliquas geminiparas capras mulgeo:
Et me puella aspiciens, Ah miser, inquit, Tu ipse mulges?
L. Ah ah! Lacon calathos ferè viginti implet
Caseo, & impubem in floribus puerum inquinat.
C. Petit & pomis caprarium Clearista,
Capras præteragentem, & suave quiddam canit.
L. Et me Crátidas pastorem imberbis occurrens
Insanire facit: pulchra verò ad ejus cervicem quatitur com.
C. At NON conferenda sunt cynosbatus neque anem
Cum rosis, quarum flores apud sepes nascuntur. (dem ha
L. Neq; enim etiam cum glandibus poma montana: hæ
Tenuem ab ilice corticulam, illa verò mellis-colorem refer
C. Et Ego quidem dabo puellæ statim palumbum,
Ex junipero detractum: illic enim incubat.
L. Ego verò in vestem molle vellus, cùm tondebo
Ovem nigram, Crátidæ donabo ipse.
C. Heus, ab oleastro discedite, capillæ; hîc pascimini,
Ad acclivem hunc collem, ubi myricæ.
L. Non à quercu heus tu Cónare, túque Cynætha,
Hîc pascimini ortum versùs, sicut Phalárus?
C. Est autem mihi fistula ex cupresso, est autem crater
Opus Praxitelis: puellæ autem hæc servo.
L. Et nobis est canis amans-gregis, qui lupos strangulat
Quem puero donabo, feras omnes ut persequatur.
C. Locustæ, quæ sepem supersaltatis meam,

Ἐν χείμερίνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῶν ὀνάσῃς.
Κ. Ναὶ, ποτὶ τὰν νυμφᾶν, καὶ Μόρσων, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθυίῃς, μήτ' ὦν τύ γα πρόδε χαείξῃ.
Ἄδε τοι ἀ ποίμνα τῷ Θυείῳ ὥρᾳ Συβάρτα.
Εὐμάρεα ὄ τᾶς αἶγας ὁρῆς, φίλε, τῷ Συβαρίτα.
Λ. Μὴ τύ τις ἰρῶτα, ποτῶ Διός, αἴτε Συβάρτα,
Αἴτ' ἐών ὅτι, κάμιξε, τὸ ποίμνιον ; Ὡς λάλ' ἐσί.
Κ. Βέντω' ὅδ', ἐγὼ μὲν ἀλαθέα πάντ' ἀγορεύω,
Κ' ἤδεν καὐχόμαι· τὺ δ' ἄγαν φιλοκέρτομός ἐσσι.
Λ. Εἶα λέγ', εἰπὲ λέγεις· ἢ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖθις
Ζῶντ' ἄρες· ὦ Παιάν, ἢ γωμύλῳ ἦδυ Κομᾶτα.
Κ. Ταὶ μώσαί με φιλεῶσι πολὺ πλέον ἢ τὸν ἀοιδόν
Δάφνιν· ἐγὼ δ' αὐταῖς χιμάρως δύο πρόσθε πύ' ἔθυσα.
Λ. Καὶ τὸ ἔμ' Ὠπόλλων φιλέει μέγα· ἢ καλὸν αὐτῷ
Κεὐθὺ ἐγὼ δόσκω· τὰ ὄ Κάρνεα ἢ δὴ ἐφέρτερα.
Κ. Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Καί μ' ἀ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγε, τοὺς ἀμέλγεις ;
Λ. Φεῦ φεῦ, Λάκων τοι τἀλάρως χρεὸν εἴκατι πλῆρες
Τυρῶ, ἢ τὸν ἄναυον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύσει.
Κ. Βάλλει ἢ μάλοισι τὸν αὐτόλον ἀ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα, ἢ μέδ' ὑ πόκ πολισσέτει.
Λ. Κἠμὲ γὸ Κραπίδας τὸν ποιμένα λεῖ' ὑπανθεῖ
Ἐκμαίνει· λιπαρὸ ὄ παῖ αὐχένα σείετ' ἔθειρα. (να
Κ. Ἀλλ' ΟΥ ΣΥΜΒΛΗΤ' ὅτι κωδοβάλος ἐσσὶ ἀνεμά-
Πεῳ ῥόδα, ἢ ἄνθη ἐρατὰ αὐασπάσι πεφύκει.
Λ. Οὐδὲ γὸ ἔδ' ἀνύλοις ἐειμαλίδες· αὐ μὲν ἔχοντ
Λεπτὸν ἀπὸ πείνοιο λεπόειον, αἱ ὄ μελιτεραί.
Κ. Κἠγὼ μὲν δώσω τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελὼν· τύνει γὸ ἐρίσδει.
Λ. Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαΐναν μαλακὸν πόκον, ὃν πόκῳ πε-
Τὰν ὄιν τὰν πέλλαν, Κραπίδᾳ δωρήσομαι αὐτός. (ξῶ
Κ. Σίφ' ἀπὸ τᾶς κοπίνω, ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάτωντες τὸ γεώλοφον, ᾧ τε μυείκαν.
Λ. Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς ἐσσὶ ὁ Κώναιος, ἄ τε Κωναία,
Τυτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς ; ὡς ὁ Φάλαρ' ;
Κ. Ἐσσὶ δέ μοι γαυλὸς κυπασσίνῳ, ἔστ' ὄ κρατὴς
Ἔργον Πραξιτέλευς· τᾷ πυδὶ ὄ πώτα φυλάσσω.
Λ. Χ' ἁμῖν ὅτι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τᾷ πυδὶ δίδωμι, τὰ θηρία πάντα διώκειν.
Κ. Ἀκείσεις, αἰ τὸν φεγγομὸν ἁρπασθῆτε τὸν ἁμόν,

Nè meas lædatis vites : sunt enim teneræ.
L. Cicadæ, videte caprarium ut ego irrito:
Sic & vos diu irritatis messores.
C. Odi densarum-caudarum vulpes, quæ vites Micônis
Semper venientes ad vesperas comedunt.
L. Etenim ego odi scarabéos, qui Philondæ
Ficus vorantes, sublimes feruntur.
C. Nunquid non meministi cùm ego te subagitavi,& tu rîd
Scitè te movebas, & quercui hærebas illi?
L. Hoc quidem non memini : cùm verò hîc te vinctum
Eumáras purgavit, probè admodum hoc scio.
C. Jam aliquis, ô Morson, irritatur : non sensisti?
Vade, & scillas veteres ex monumento statim evellito.
L. Et ego quidem vellico, Morson, quendam;& tu etiam vic
Vade jam, & cyclaminum effodito ad Halenta.
C. Himera pro aqua fluat lac : & tu, ô Crathi,
Vino rubescas : & junci fructum ferant.
L. Fluat & Sybarîtis mihi mel : & in diluculo
Famula pro aqua urnam favis intingat.
C. Meæ quidem cytisúmque & ægilum capræ edunt,
Et lentiscum calcant, & in cómaris cubant.
L. At meis ovibus adest apiastrum
Quo pascantur, multa autem & sicut rosæ hedera floret.
C. Non amo Alcippen, quia me nuper non osculata est,
Auribus ad se attrahens, cùm ei palumbum dedi.
L. Sed ego Eumédem amo magnopere : etenim cùm e
Fistulam porrexi, suave quiddam valde me osculatus est.
C. NEFAS, ô Lacon, cum luscíniis picas certare,
Atque upupas cycnis : tu autem, ô miser, es odiosus.
M. Finem facere jubeo pastorem. Tibi autem, Comata,
Donat Morson agnam : & tu sacrificans
Nymphis, Morsóni pulchrum carnis frustum statim mittito
C. Mittam, per Pana. Fremito præ gaudio totus hircor
Nunc grex: nam ego quoque (ecce quàm magnos istos cach
In Laconem pastorem, quòd nunc tandem (nos e
Expedîvi agnum!) in cœlum vobis saltabo.
Capræ meæ bono estote animo cornigeræ: cras vos
Omnes ego lavabo Sybaritidem intra fontem.
Heus tu albe cornipetens, siquam ineas
Caprarum, percutiam te, priusquam immolem

Nymp

Μή μὲ λαβάσηθε τὰς ἀμπέλους· ἐνὶ γὰρ ἄβαι.
Λ. Τοὶ τέπλιγες, ὄρητε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεδίσδω·
Οὕτω κ' ὑμμες θλὼ ἐρεδίσδετε τὼς καλαμάτας.
Κ. Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος
Αἰεὶ φοιτῶσα τὰ πυθέσπερα ῥαίζουσι.
Λ. Καὶ γὰ ἐγὼ μισέω τὼς καντάβρους, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα καταπρώγοντες, ὑπλιέμιοι φοξέοντω.
Κ. Ἦ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὺ κατήλασα, κὴ τὺ σεσυ-
Εὖ πόκα κιγκλίζα, κὴ τὰς δρυὸς εἶχο πίως; (ῥως
Λ. Τᾶτο μὰ μέμναμ'· ὄκα μὲν πόκα γᾶδε τὺ δάσας
Εὐμάρεως ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τᾶτό γ' ἴσαμι.
Κ. Ἤδη πς, Μόρσων, πικραίνεται· ἀχὶ παφάσθω;
Σκίλλας ἰὼν χαίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα πλλοις.
Λ. Κὴγὼ μὰ κίσδω, Μόρσων, πνὰ κὴ τὺ ᾖ λυόντες.
Ἐνδὼν τὰν κυκλάμινον ὄρυσόν νυν ἐς τὸν Ἄλεντα.
Κ. Ἰμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥεῖ τῳ γάλα, κὴ τὺ ᾖ, Κρῆθι,
Οἴνῳ πορφύρεος, τὰ δέ τοι σία κιρπὸν ἐνέκα.
Λ. Ῥεῖτω χ' ἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι. κὴ τὰ πυτ' ὄρθρον
Ἁ πᾶς ἀνὴρ ὕδατος τὰν κάλπιδα κπεία βάλλω.
Κ. Ταὶ μὰ ἐμαὶ κύπσόν τε κὴ αἰγίλου αἶγες ἔδοντο,
Καὶ χίλιον πατέοντο, κὴ ἐν κομάρεσι κέοντω.
Λ. Ταῖσι δ' ἐμῶς ὀΐεσσι πάρεσι μὴ ἁ μελίτεια
Φέρβεσθ, πολλὸς ᾖ ὡς ῥόδα κισσὸς ἐπωδεῖ.
Κ. Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με περᾶν οὐκ ἐφίλασε,
Τῶν ὤτων κἀθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσιαν ἔδωκα.
Λ. Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδας ἔραμαι μέγα· κὴ χὤκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τέ με κἄρτ' ἐφίλασεν.
Κ. Ὄτ' ΘΕΜιτόν, Λάκων, ποτ' ἀνδόνα κίατας εἰσίδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκλοισι τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσὶ φιλεχθής.
Μ. Παύσασθ κέλομαι τὸν ποιμένα. τὺν ᾖ, Κρόματτα,
Δωρεῆται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· κὴ τὺ ᾖ θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι κἀλὸν κτέας αὐτίκα πέμψον.
Κ. Πεμψῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα. Φειμάσιο πᾶσα ἰεραίσκων
Νῶϊ ἀγέλα· κὴγὼ χὐ ἴδι' ὡς μέγα φῶτο καχαίνω
Καπῶ Λάκωνι τῷ ποιμένι, ὅπποκ' ἴδῃ
Ἀνυσίμαν τὸν γ' ἀμιόν· ἐς ἀρανὸν ὔμμιν ἀλεύμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερασχίδες· αὔριον ὔμμε
Πᾶσας ἐγὼ λύσω Συβαρίτιδι ἔνδοθι κεράνᾳ.
Οὗτος ὁ λάκιτας ὁ κορυφίλας, εἴ πν' ὀχλήσεις
Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πείν ἄ γ' ἐμὲ κἀλλιερῆται

Ταῖς

Nymphis agnum. En iterum hic petit! Ego verò fiam,
Ni te percussero, Melanthius pro Comâta.

Argumentum sexti *Idyllii*.

Damœtas & Daphnis æstivis mensibus sub meridiem su in unum compellunt greges, & amores Cyclôpis & G latéæ alternis canunt. Orditur cantum Daphn sermonem tanquam ad Cyclopem dirigens: D mœtas verò respondet, quasi sub persona Pol phémi.

Res *aguntur* in Sicilia. Alloquitur autem poeta Ar tum, cujus meminit in Thalysiis, & alibi. Potest a tem hic *Arâtus* esse poeta ἢ Φαινομένων.

BUCOLICI CANTORES.

Idyllium VI.

DAMOETAS, & DAPHNIS.

DAmœtas & Daphnis bubulcus in unum locum (coru Gregem quondam, Arate, compulerunt: erat autem alt Rufus, alter autem semiberbis. Ad fontem aut ꝫ quendam am Sedentes æstate, meridie talia canebant.

Primus autem incipit Daphnis, quoniâ & primus contendeb:

Daph. Petit tibi, Polyphême, gregem ovium Galatêa
Malis, difficilem-amatorem caprarium hominem vocans:
Et tu ipsam non aspicis miser, miser, sed sedes
Dulciter fistulâ-canens. Iterum illa (ecce!) canem petit
Quæ te ovium sequitur custos: ipsa verò latrat
In mare aspiciens; puri autem fluctus eam ostendunt
Placidè strepentes, in littore currentem.
Cave nè puellæ in crura irruat
Ex mari exeuntis, nève corpus pulchrum laceret.
Illa verò etiam ibi lascivit, sicut ex carduo
Rufæ comæ, pulchra æstas dum torret:
ET FUGIT amantem, & non amantem sectatur.
Et à linea movet lapidem: certè enim AMORI

Sæp

Ταῖς Νύμφαισι τ' ἀμνόν. Ὁ δ' αὖ πάλιν· ἀλλὰ γ' ἤδη μέν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιε, ἀντὶ Κομάτα.

Ὑπόθεσις τῆς ἕκτης Εἰδυλλίου.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρος ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν ῥεῖθρον συνελαύνουσι, καὶ ἀμοιβαίως πρὸς τὸν Κύκλωπα καὶ Γαλατείας νύμφης ᾄδουσιν ᾆσμα. Ἄρξεται μὲν ἓν τῇ ᾠδῇ ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν ὑπόδοσιν ποιούμενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ὑπείνεται, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου δηθεν.

Τὰ πράγματα, ἐν Σικελίᾳ. προσδιήγεται δὲ ὁ ποιητὴς Ἀρήτῳ, ἔν τε μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχοῦ. Δωίεται δὲ ἔστι δῆμος Φαινομένων ποιητής.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.
Εἰδύλλιον ϛ'.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν αἰγέλαν πεκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν
Πυῤῥός, ὁ δ' ἠμιγλήφος. ὅτι κρήνα δὲ πὰν ἄμφω (αὐτὰρ
Ἐσσύριοι θέρεϲ μέσῳ ἄμαπ τιάδ' ἄεισον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔεισεν.

Δαφν. Βάλλε πι, Πολύφαμε, τὸ πίμνιον εἰ Γαλάτᾳα
Μάλοιπν, δυσέρωτα τὸν αὐπόλον ἄνδεϱα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν ἐ ποδοῤῥᾴδα τάλαν, τάλαν. ἀλλὰ καθήσυ
Ἀδέα συείσδων. πάλιν ἄδ' (ἴδε) τὰν κυία βάλλει
Ἄ τοι τᾶν οἴων ἔπεται σκοπός· ἐ δὲ βαύσδει
Εἰς ἄλα δερκομέα· τὰ δ' ἐνὶ καλὰ κύματα φαίνει
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φρᾴζεο μὴ τᾶς πυιδὸς ὅπ' ἀκάμαντιν ὀράσῃ
Ἐξ ἄλὸς ἐρχομένας, καὶ ἐ χρέα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἄ δὲ κὴ αὐτὸν τι διαδρύπτεται, ὡς ὑπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χοῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φορεῖ·
ΚΑΙ' ΦΕΥΓΕΙ φιλέοντα, καὶ ἐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ἀπὸ χαμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰ ΕΡΩΤΙ

Πολλά-

Sæpe, ô Polyphême, non pulchra pulchra videntur.
Post hunc Damœtas incêpit, & hæc cecinit:

Dam. Vidi, per Pana, ovium gregem cùm peteret,
Et me non latuit, non per meum unicum dulcem, quo video
Ad finem *usque vitæ.* At vates Telemus inimica vaticinans
Inimica referat domum, ut filiis asservet.
At enim ipse quoque vellicans vicissim eam non aspicio,
Sed aliam quandam dico mulierem habere: ipsa verò auder
Invidet mihi, ô Apollo, & tabescit, atque è mari
Insana profiliit prospectans in antra & greges ovium.
Placidè quoque *jussi* canem adlatrare: etenim quando amabam
Ipsam, ganniebat ad femora rostrum habens.
Hæc autem fortè inspiciens facientem me sæpius, mittet
Nuntium. At ego fores occludam, donec juraverit
Se ipsam mihi straturam pulchrum lectum hac in insula.
Neque enim admodum turpem formâ habeo, ut de me dicun
Certe *enim nuper* in mare inspiciebam: (erat autem tranquillita
Et pulchra quidem barba, pulchra autem mihi unica pupilla
(Ut meum fert judicium) videbatur: dentium autem
Candidiorem nitorem Pario referebat marmore.
Ac nè fascinarer, ter in meum despui sinum:
Hæc enim vetula me Cotyttaris edocuit;
Quæ nuper metentibus apud Hippocoontem canebat.

Hæc cùm dixisset, Daphnim Damœtas osculatus est:
Et ille quidem huic fistulam, hic autem illi pulchram tibiâ dedi
Tibiâ canebat Damœtas, fistulâ autē canebat Daphnis bubulcu
Saltabant in molli vitulæ statim gramine:
Neuter tamen vicit, sed invicti fuerunt.

Argumentum septimi *Idyllii.*

Peregrè agens Theocritus in *insula* Cô, cùm ad Ptolemæun in Alexandriam proficisceretur, amicus factus est Phræ dámo & Antígeni, Lycópei filiis; vocatúsque ab illis ru ad Thalysia *sacra* Cereris, abit *eò* cum Eucrito & Amyn ta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniátan ex Creta: & mutuo sermone ipsorum amores inter se re censent. Continet igitur hoc Idyllium meram rei gesta narrationem.

THALY.

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφαν-
Τᾷδ' ἐπ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, κ' τάδ' ἄειδεν·
Δαμ. Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ πίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
Κἄ μ' ἔλαθ', ἃ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ὦ πανόρμι
Ἐς τέλος. Αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγερώχως,
Ἐχθρὰ φέρει πᾶσι ὅσσον, ὅπως τὸν ἐμὸν φυλάξῃ.
Ἀλλὰ κ' αὐτὸς ἐγὼ κἀσδων πάλιν ἃ πανόρμι,
Ἀλλ' ἄλλαν πενέφαμι γυναῖκ' ἔχειν· ἀ δ' ἀΐοισα,
Ζαλοῖ μ', ὦ Πανία, κ' τάκεται· ἐν δ' ἁλάσσας
Οἰσεῖ πυπαίνοισα πολ' ἄγλεά τε κ' ποτὶ πίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακιεῖν νιν κ' τᾷ κυνί· κ' γὸ ὄκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐννυζῆτο πολ' ἰρὰ ῥύγχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα πιοῦν τά με πολλάκι, πέμψει
Ἄγγελον. Αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύραις, ἕς τε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι τορέσειν καλὰ δέμνια τᾶς δ' ἔπ ῥάσω.
Καὶ χάρ θιν δ' εἶδον ἔχω κακόν, ὥς με λέγοντο.
Ἦ γὰ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· (ἦς δ' ἁλάνα)
Καὶ καλὰ ᾆ τὰ ᾄσεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἀμία κώρα,
(Ὡς πάρ' ἐμὶν κέκει)) κατεφαίνετο· ἦρ δέ τ' ὀδόντων
Λάκοτέρην αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.
Ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τείσεις ἐμὸν ἔπυσα κόλπον·
Ταῦτα γὰ ἀ χαία με Κοτυπαεὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἀ πρὰν ἀμώντεσσι πάρ' Ἰπποκόωντι ποτ' αὐλᾷ.
Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὠ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δ' τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δ' Δάφνις ὁ βώτας,
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρπες αὐτίκα ποίᾳ·
Νίκα μὲν δ' ἄλλο, ἀνάσσοισι δ' ἐχθρὸν το.

Ὑπόθεσις τῶ ζ'. Εἰδυλλίου.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε περὶς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆλθε, φίλος κατέστη Φραστιάδαμος καὶ Ἀντιφίλη. Λυκωπέως ἰδοῖς· καὶ καλεῖς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ Θαλύσια Δήμητρος, ἀπεισι μὴ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντα. Ἐντυγχάνει δὲ καθ' ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης· ἐν ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἔστι μὲν οὖν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ΘΑΛΥ-

THALYSIA, seu VERNUM ITER.
Idylium VII.

ERAT tempus cùm ego & Eucritus in Halenta
Ibamus ex urbe: & tertius nobiscum Amyntas,
Cereri enim faciebat sacrificia Phrasidâmus,
Et Antígenes, duo filii Lycôpei: siquid boni *restat*
A generosis illis nobilibus, à Clytia & ab ipso
Chalcóne, Buriam qui ex pede perfecit fontem,
Bene adnixus ad petram genu: penes autem ipsum
Populi ulmíque bene-umbrosum nemus ostendebant,
Viridibus foliis tectæ, comatæ.
Necdum mediam viam emensi eramus, neque sepulchrum
Nobis Brásilæ apparebat: & viatorem quendam
Bonum cum Musis Cydonicum invenimus virum,
Nomine quidē Lycidam; erat autem caprarius: neq; quisq
Ignorâsset aspiciens, quoniam caprario egregiè similis erat.
Nam ex hirsuto & villoso hirco gerebat
Albam pellem humeris, novum coagulum redolenten;
Circum autem ejus pectora vetustum pallium erat adstricta
Cingulo textili: curvum autem ferebat ex oleastro
Dextrâ pedum, & me placidè ridens appellavit
Oculo arridenti, (risus autem hærebat ejus labris)
Simichida, quò jam tu meridie pedes trahis,
Cùm & lacertus in sepibus dormit,
Neque crista tæ corydallides erant?
An ad covivium vocatus properas? an ad alicujus civium
Torcular properas? ut tui pedibus euntis
Omnis lapis occurrens ad soleas resonat?
Huic ego respondi: Lycida dilecte, dicunt te omnes
Esse fistulatorem valdè egregium & inter pastores
Et inter messores; quod valdè animum delectat
Nostrum: quanquam, meo quidē judicio, me quoq; tibi pa
Puto. En viam, en ad Thalysia! nam amici
Homines pulchræ Cereri epulum parant
Fortunarū primitias offerentes: eis enim valde cumulatā n
Dea frugibus abundantem replevit aream.
Sed agē, (jam communis enim via, communis autem & di
Canamus: fortè alter alterum juvabit.
Etenim ego quoque Musarum *sum* facundum os; & me dic
On

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ 'ΕΑΡΙΝΗ' 'ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ; Εἰδύλλιον ζ'.

Ἧς χρέος ἀνίκ' ἐγώ τε κἠ Εὔκριτος εἰς ἅ Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος σὺν κἠ τείπις ἄμμιν Ἀμυντᾶς.
Τᾷ Διοῖ γὰ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φραδσάμβρος,
Κ' Ἀνπελίνης, δύο τέκνα Λυκωπίω· εἴτι γὰρ ἐσλὸν
Χαῶν ἦλθ' ἔτ' ἀνάθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε κἠ αὐτῶ
Χάλκωνος Βέρεσαν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κρέανα,
Εὖγ' ἐνερεσσάμενος πέντε γόνυ· ταὶ δ' παῖ ὠπαλὲν
Αἴγεσσι πελέσαι τε εὐσσιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωρεῖσιν πετάλοισι καπυρφέες, κομόωσαι.
Κἄπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ἁδὲ τὸ σῆμα
Ἀμῖν τὼ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν ὁδίταν
Ἐσλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν ἔνερθε ἀνδρῶν,
Ὄνομα μὲν Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος· ἁδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐφίκει.
Ἐκ μὲν γὰ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τεφρίω
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδεν·
Ἀμφὶ δέ οἱ σίθεσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωῆει πλοκεσῷ· ῥοικὸν δ' ἔχεν ἀγκυλαίω
Δεξιτερᾷ κορυναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρώς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλας)
Σιμιχίδα, παῖ δὴ τὺ μεσαμέλιον πόδας ἕλκεις,
Ἀνίκα δὴ κἠ σαῦρος ἐφ' ἁματιῇ καθεύδει,
Οὐδ' ὀπυμβίδιος κορυδαλλίδες ἠλάνονται;
Ἦ μᾶν δᾶτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἢ πυρ ἀσῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὡς τεῦ ποσὶ ῥειπομβόιο
Πᾶσα λίθος πάμοισα πολ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
Ἐμμεν συεικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσι
Ἐν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἀμέτερον· καίτοι, καὶ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἀ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἢ γὰ ἐπαίρει
Ἀνέρας ὑπὲρ πλῶ Δαμάτερι δῶτα τελεῦντι,
Ὀλβῳ ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πόνῳ μέτρω
Ἁ ξυμῶν εὐκτειθεν ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰ ὁδός, ξυνὰ δ' ἁ κἠ ἀοιδά)
Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι

Πάντες

Omnes cantorem optimum. Ego autem non facilè credu
Non per terram : nondum enim, meo judicio, aut bonu
Sicelidam supero illum Samium, aut Philétam,
Canendo : sed QUASI RANA quædam cum cicadis con
Sic dixi deditâ-operâ : caprarius verò suaviter ridens,
Hoc tibi, inquit, pedum donabo, quoniam es
Totus revera germen à Jove factum.
Ità mihi & faber valde invisus est, qui conatur
Æqualem montis summitati perficere domum Oromedont
Ac Musarum aves, quotquot contra Chium vatem
Ex adverso garrientes, frustrà laborant.
Sed agè, Bucolicum citò incipiamus cantum,
Simíchida : & ego quidem *canam*. Vide amice, an tibi pl
Hoc quod nuper in monte parvum carmen elaboravi.
Erit Ageanacti tuta navigatio in Mitylenen,
Et cùm propter occidentes hœdos Notus humidas urget
Undas, & Orion quando in Oceano pedes fistit,
Si Lycidam tostum amore
Liberaverit : ardens enim amor ejus me urit.
Et halcyones sternent undas, & mare,
Et Notum, & Eurum, qui imas algas movet :
Halcyones, glaucis Nereidibus quæ maximè
Avium dilectæ sunt, quibúsque ex mari victus.
Ageanacti navigationem quærenti in Mitylenen
Tempestiva omnia fiant, & tutum in portum perveniat.
Et ego illo die, anéthinam vel roseam
Vel & violaceam coronam circa caput retinens,
Pteleaticum vinum ex cratere hauriam,
Ad ignem recubans ; fabam aliquis in igne torrebit,
Et thorus erit extructus ad cubitum usquè
Cnyzâque, asphodelóque, lentóque apio.
Et bibam suaviter, memor Ageanactis,
Ipsis calicibus ad fœcem usquè labrum insigens.
Tibiâ-canent autem mihi duo pastores : alter, Acharnensi
Alter, Lycopítas : & Tityrus propè canet,
Ut olim Xéneam amavit Daphnis bubulcus,
Et ut montem circuibat, & ut quercus ipsum lugebant,
Himeræ quæ nascuntur ad ripas fluvii :
Cùm ille ceu nex quædam liquescebat sub altum Hæmum,
Vel Atho, vel Rhodopen, vel Caucasum extremum.

Cant:

Πάντες ἀοιδὸν ἄεισον· ἐγὼ δέ πης ὀ ταχυπειθής,
Οὐ δάν· ὀ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, ὅτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, ὅτε Φιλιππίν, (δω.
Ἀείδων· ΒΑΤΡΑΧΟΣ δέ ποτ' ἀκείδας ὡς πις ἐείσ-
Ὡς ἐφάμαν ὀπτυδες· ὁ δ' ἀιπόλῳ ἀδὺ γελάσας,
Τάν τοι, ἔφα, κοιὼν ἀν δαφήσομαι, ἕνεκεν ἑοῖ
Πᾶν ἐπ' ἀληθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὡς μοι ἢ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται ὅστις ἐρευνᾷ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοιτο.
Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μνά. ὄφελος, εἰ τοι ἀρέσκει
Τᾶθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελυδρέιον ἐξεπόνασα.
Ἔστι τις Ἀγεάνακτι κλυτὸς πόλος ἐς Μιτυλάναν,
Χῶταν ἐφ' ἑσπερίοις εἰρὸς νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, κ' Ὠείων ὄκ' ἐπ' Ὠκεανῶ πόδας ἴσχῃ,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπεύμονες ἐς Ἀφροδίτας
Ῥύσιται· ἁδμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με κατοίθει.
Χ' ἁλκυόνες στρεσεύπτα τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' ἔυερν, ὃς ἔρματα φυκία κινεῖ·
Ἁλκυόνες, γλαυκᾶς Νηρηίσι παῖτε μάλισα
Ὀρνίθων ἐφίλαθεν, ὅσσας τέ φορ ἐς ἁλὸς ἄγερ.
Ἀγκάναπτ πλόον ἁζημιώτ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ ἔυπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ τίμω κατ' ἄμαρ, ἀνήνυτον ἢ ῥοδόεντα
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κραπὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν ὄινον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πᾶρ πυεὶ κεκιμμένῳ· κύαμον δέ πις ἐν πυεῖ φρυξεῖ,
Χ' ἁ σιβὰς ἑστεῖται πεπυκασμένα ἐς τ' ὀπὶ πᾶχυ
Κυύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳτε, πολυγάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πόματα μαλακῶς, μεμναμένῳ Ἀγκάνακτος,
Αὐτοῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείσω.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μέν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δέ, Λυκωπίτας· ὁ δ' Τίτυρος ἐγγύθεν ᾄσει,
Ὡς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσατο Δάφνις ὁ βώτας.
Χ' ὡς ὄφις ἀμφιπολεῖτω, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρίσσει,
Ἰμέρᾳ ἄϊτε φύοντι παρ' ὄχθασιν ποταμοῖο·
Εὖτε γὰν ὡς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Ἅξιον,
Ἢ Ἄξιο, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.

Ἀσεῖ

Cantabit etiam ut olim susceptit caprarium lata arca
Vivum existentem, sævâ impietate heri:
Utque ipsum simæ ex prato pascebant euntes
Cédrum in dulcem mollibus floribus apes;
Quoniam ei dulce Musa in ore fundebat nectar.
O beate Comâta, tibi hæc jucunda diu acciderunt:
Et tu inclusus in arcam fuisti, & tu apum
Favis pastus, tremestre tempus exegisti,
Utinam meâ memoriâ inter viventium numerum fuisses,
Ità ego tibi pascerem in montibus pulchras capras,
Vocem audiens: tu autem sub quercubus vel sub piceis
Suavitur modulans recubares, divine Comâta.
Tantum ille locutus finem fecit. Post eum vicissim
Et ego talia dixi; Lycida chare, multa quidem alia
Nymphæ & me docuerunt in montibus pascentem
Præclara, quæ fortè vel ad Jovis solium sustulit fama:
Sed illud ex omnibus valdè egregium, quo te honorare
Incipiam. Sed ausculta, quandoquidem Mulis charus es,
Simichidæ quidem Amores sternutârunt: certè enim miser
Tantum amat Myrtô, quantum ver capræ amant.
Arâtus autem, qui omnium chariſſimus est illi homini,
Pueri in viscéribus habet amorem. Novit Aristis,
Bonus vir valde Aristis, quem nè ipse quidem canere
Phœbus citharâ ad suos tripodas dedignaretur,
Quàm pueri Arâtus sub ossibus uritur amore,
Hunc mihi, Pan, Homoles amabile solum qui sortitus es,
Non-vocatum illius charas in manus sistas,
Sive is est tener Philinus, sive quispiam alius.
Et si hæc facies, ô Pan chare, nè te pueri
Arcadici squillis sub latera & humeros
Tunc flagellent, cùm carnes paucæ adsunt:
Sin aliter annues, tunc per totum corpus unguibus
Morsus scalparis, & in urticis dormias.
Sis autem Edonorum quidem in montibus hyeme mediâ,
Ad Hebrum fluvium versus, prope Septentrionem:
Æstate verò ultimos apud Æthiopas pascas,
Sub scopulo Blemyorum, unde non ampliùs Nilus videri po
Vos autem Hyétidis & Byblidis dulcem linquentes
Laticem, & habitantes flavæ ædem altam Diónes,
O malis Amores rubentibus similes,

Ἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον ἐυρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῶσιν ἀτασθαλίαισιν ἀνακτῶ·
Ὣς τέ νιν αὖ σμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσι
Κέδρου ἐς ἀδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσι μέλισσαι.
Οὔνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κῆ σύμβολον χέε νέκταρ.
Ὦ μακαρισὲ Κομάτα, τὺ θὼ τάδε τερπνὰ πεπόνθεις.
Καὶ τὺ κατεκλάδιης ἐς λάρνακα, κἠ τὺ μελισσᾶν
Κηέια φερβόμενος, ἕπος ὤειον ἐξετέλεσας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐνυρίθμιος ἄφελες ἦμες,
Ὡς τι ἐγὼν ἐνόμιζον ἀν' ὥρεα πὶς καλὰς ἄϊγας
Φωνᾶς εἰσάϊων· τὺ δ' ὣδ' ἐρύσιν ἢ ὣδὶ πύκνως
Ἀδὺ μελισσόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.

Κὼ μὲν τόσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο. τὸν δ' ἀμείβετ'
Κἠγὼν τοῖ φάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ κἀλλὰ
Νύμφαι κήμὲ δίδαξαν ἀν' ὥρεα βωκολέοντα
Ἐσθλά· τί πα κἠ Ζανὸς δὶς θρέψον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὠφέρεχον, ᾧ τὺ γερείρεν
Ἀρξοῦμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσῃς.
Σιμιχίδα μὲν Ἔρωτες ἐπέπαρεν· ἢ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς ὅσσον ἔαρος ἄγλες ἔρευτυ.
Ὠρᾷ δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτιος ἀνέρι πώῳ,
Παιδὸς ὣδ' ἀπαλάγχοισιν ἔχει πόθον. ὄϊδεν Ἄεισις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέν· Ἄεισις, ὃν ἁδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος αὐτὸς φόρμιγγι θεὸς τειπόδεσι μεγαίρει,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἀρᾷ· ὣς ὀσέων ἀΐδεϊ ἔρωτι.
Τόν μοι, Πάν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅσσε λέλοιχας,
Ἄκλητον τιόϊον φίλας ἐς χέρας ἐρείσας,
Εἶτ' ἔς' ἄρ' ὁ φιλίᾳ ὁ μαλδακός, εἴτέ πις ἄλλο.
Κἦν μὲ ταῦθ' ἕρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ π παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλασιν ὣς πλαγίς τε κἠ ἄμυς
Ταΐνια μαϊσόδιεν, ὄκα κρέα τυδεῦ πυρεῖν·
Εἰ δ' ἄλλως νάσσις, κῆ μὲ χερὰ πὰν' ὀνύχεσι
Δακνόμενος κἀσσιο, κἠ ἐν κἰόδεσι κἀτεύδοις.
Εἶσις δ' Ἡδωνᾶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ,
Ἔβεργον παῖς ποταμὸν τέλεμμι μάχᾳ, ἐγγύθεν ἄρκτω.
Ἐν ᾗ δέρει πυμάτοισι πὰρ Αἰσθόπεσι νομεῦσι,
Πέτρᾳ ὕπο Βλεμύων, ὅθεν ἐκέπ Νέλεος ἐρατός.
Τιμᾶς δ' Ἑρμᾶς κἠ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
Νᾶμα, κἠ οἰκεῦντες ξυνδᾶς ἔδος αὐπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισ' Ἔρωτες ἐρᾳθυμέοισιν ὁμοῖοι,

Βάλλετέ

Petite mihi arcubus amabilem Philínum,
Petite: quoniam hospitis infelix non miseretur mei.
Quanquam pyro jam mitior *est*, mulieres autem,
Hei hei, dicunt, Philine! Pulcher flos tibi defluit.
Nè ampliùs ad fores excubemus, ô Arâte,
Neque pedes teramus: matutinus autem alium gallus
Cucuriens torporibus sólicitis tradat:
Unus autem sub hac, optime Molon, stranguletur palæstra;
Nobis autem quies curæ sit, vetuláque adsit,
Quæ susurrans, mala procul arceat.

Tantum dixi. Ille autem mihi pedum, suave ridens
Sicut antea, Musarum munus præbuit esse.
Atque ipse deflectens ad sinistram, quâ itur ad Pyxam
Perrexit viâ: Ego verò & Eucritus ad Phrasidámi *domum*
Conversi, & bonus Amyntichus, in profundis
Suavis lentisci thoris recubuimus,
Inque nuper abscissis læti pampinis.
Multæ autem nobis supra caput quatiebantur
Populíque ulmíque: & propiùs sacer rivus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Frondosis autem in ramis æstate gaudentes
Cicadæ canentes laborabant: acredula verò
Procul in densis ruborum stridebat spinis.
Canebant Cassitæ & carduelis, gemebat turtur:
Volabant flavæ undique fontes circum apes.
Omnia redolebant æstatem uberrimam, redolebant autumnu
Pyra ad pedes, ad latera autem mala
Abundanter nobis volvebantur: curvati autem
Rami prunis gravati ad terram ferebantur:
Quadrima autem à doliorum orificio relinebatur litura.
Nymphæ Castalides quæ Parnassi juga tenetis,
Nunquid talem Pholi in lapideo antro
Cratêra Herculi senex statuit Chiron?
Nunquid illum pastorem olim ad Anapum
Illum fortem Polyphémum, qui montes jaculabatur,
Tale nectar induxit, ut in stabulis pedibus tripudiaret:
Quale tunc populum miscuistis, ô nymphæ,
Ad aram Cereris arealis? cujus in acervo
Rursus ego utinam figam magnũ ventilabrum: illa verò ride
Mergites & papavera utraque manu tenens.

Ar

Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ' ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος ὤκ ἐλεεῖ με.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοισι πεπαίτερος· αἰ δ' ὑγιαῖνες,
Αἴ κ' ἀφανῖ, Φιλῖνε· τό τι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
Μηκέτι τοι φρυάσσεσθε ἐπὶ θεσπεσίοισιν, ἄεκτε.
Μηδὲ πόδας τείνεσθε· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νέας ἰμάσιν ἀνιμερέοισι διδύσει.
Εἶς δ' ὑπὸ τᾶσδε, φέρεσθε Μόλων, ἀλγρὸν παλαίστραν·
Ἄμμιν δ' ἀνύγια τε μέλοι, γερόντια τε παρείη,
Ἅπας ἐπιθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.

Τόσσ' ἐφάμαν. Ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάσας
Ὡς πάρος, ἐν Μιτιλάν ξεινήιον ὤπασεν ἥμες.
Χὠ μὲν ὑποκλίνας ἐπ' ἀειρερὰ, τὴν ἐπὶ Πύξας
Εἶρε ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὔκλειδος ἐς Φρασιδάμου
Σταφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἦν τε βαθείας
Ἀδείας σίνοιο χαμαιδύσιν ἐκλίνθημες,
Ἐν τε νεοπλώτοισι γεγαθότες οἰνηρέοισι.
Πολλοὶ δ' ἄμμιν ὕπαρθε κρατὸς δοιέσσατο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ὀξὺ ἄνηρτο κελαρυσδέν.
Τοὶ δ' ποτὶ σιερραῖς ὀρεσδαμίσιν αἰθαλίωνες
Τέτριγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάπων τρύζεσκεν ἀκανθαις.
Ἄεισον κόρυδοι κ' ἀκανθίδες, ἔσσενε τευγών·
Πωτῶντο ξυθαὶ θεῖοι πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πόντος, ὥσδε δ' ὀπώρης·
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, δρυὸς πλαγίαισι δὲ μᾶλα
Δαμύλεως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τὰ δ' ἐκέχυντο
Ὀρπακες βρυθύλοισι καταβείθοντες ἔραζε·
Τεθρέφατες δ' ἐπίδων ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασυλίδες Παρνάσσου αἶπος ἔχοισαι,
Ἀρά γέ πᾳ τοίνδε Φόλῳ κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρηπῖδ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐβάσατο Χείρων;
Ἀρά γέ πᾳ πίων τὸν ποιμένα τὸν ποκ' Ἀνάπω
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπῖσε, κατ' οὖλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε, νύμφαι,
Βωμῶ πὰρ Δάμωνος ἁλωάδος· ἃς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δ' ἐλάνοι,
Δεῖγματα κἠμοιβαῖα ἐν ἀμφοτέροισιν ἔχοισα.

Argumentum octavi *Idyllii*.

Res quidem *transacta*, in Sicilia: oratio verò, sub ipsiu
tæ persona fingitur. Contendunt autem inter se Mel
pastor & Daphnis bubulcus, judice delecto Caprario
jus nomen siletur. Præmium autem victoriæ depe
proprias fistulas. Finito verò certamine, Caprarius D
nidi victoriam adjudicat. Est autem hoc Idyllium
tum; partim ex rei gestæ narratione, partim ex per
rum colloquio.

BUCOLIASTÆ,
Idyllium VIII.

DAPHNIS, MENALCAS, & CAPRARII

DAphnidi formoso occurrit boves pascenti
Oves pascens (ut dicunt) in montibus altis Menalc
Ambo hi erant flavis crinibus, ambo impuberes,
Ambo fistulam inflare periti, ambo cantare.
Primus verò ad Daphnim aspiciens dixit Menalcas:
M. Mugientium custos boum Daphni, vis mecum c
Aio me victurum esse te canendo, quantum volo. (c
Huic verò Daphnis tali respondit oratione:
D. Pastor lanigerarum ovium fistulator Menalc
Nunquam vinces me, etiamsi canendo disrumparis.
M. Visne ergò facere periculum? vis deponere præm
D. Volo facere periculum, volo deponere præmium.
M. Verùm quid ponemus quod nobis satis dignum sit
D. Vitulum ego ponam, tu autem pone æqualem matri
M. Non ponam unquam agnum: quoniam difficilis pate
Et mater; oves autem vesperi omnes numerant. (
D. Quid ergò pones? quid autem lucrabitur victor?
M. Fistulam quam feci bonam ego novem-vocum,
Albam ceram habentem, æquè infernè ac supernè,
Hanc deponam: res autem patris non deponam.
D. Atqui & ego fistulam habeo novem-vocum,
Albam ceram habentem, æquè infernè ac supernè,
Nuper eam compegi: adhuc & digitum doleo
Istum, quoniam calamus me scissus incidit.
Sed quis nos judicabit? quis auditor erit nostrûm?

M.

Ὑπόθεσις τῦ ἡ Εἰδυλλίυ.

Τὰ μὲν πρόβατα, ὅτι Σικελίας· ὁ δὲ λόγος, ὅτι τῦ ποιητικῦ σχεδόν. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βυκόλος, εἰληφότες κριτὴν αὐτόλογον ἕ τὸ ὄνομα σεσώσται· ἔπαθλον δὲ πιθεῖσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἀμιλλαν, ὁ αὐτόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπενέμει. Ἔστι μὲν ἓν τῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτόν, ὅτι τε τῦ διηγηματικῦ καὶ τῦ μιμητικῦ.

ΒΟΤΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,
Εἰδύλλιον ἡ.

ΔΑ'ΦΝΙΣ, ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ, καὶ 'ΑΙΠΟ'ΛΟΣ.

Δ. Α'φνιδι τῷ χαείεντι σωλύετο βυκολέοντι
Μᾶλα νέων (ὡς φασὶ) καλ' ὥρεα μακρὰ Μενάλ-
Ἄμφω τὼ γ' ἤτην πυρροτείχω, ἄμφω ἀνάβω, (κας.
Ἄμφω συρίσδην δεδαημένω, ἄμφω ἀείδην.
Πρῶτος δ' ὧν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

Μ. Μυκητᾶν ἐπίμενε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀείσαι;
Φαμί τυ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

Δ. Ποιμὰν ἱερπόκων ὀΐων συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', ἐδ' εἰπ πάσοις τύ γ' ἀείσαις.

Μ. Χρήσδῃς δ' ὧν ἐσδεῖν, χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Δ. Χρήσδω τῦτ' ἐσδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

Μ. Ἀλλὰ τί θησεύμεθ' ὁ κεν ἀμῖν ἄριον εἴη;

Δ. Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὺ δ' ἐς γ' ἰσομάτορα μόσχον.

Μ. Οὐ θησῶ ποκα μόσχον· ἐπεὶ χαλεπὸς θ' ὁ πατὴρ μὰ
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δ' μᾶλα ποθέσπερος πάντ' ἀεριθμεῦνται.

Δ. Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δ' τὸ πλέον ἔξει ὁ νικῶν;

Μ. Σύριγγ' ἐν ἐπίσημα κἀγὰν ἐγὼ ἐν νεάφωνον,
Λάκκον καρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Ταύτῳ καλθείλω· τὰ δ' τῶ πολεὸς ἁ καταθησῶ.

Δ. Ἦ μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λάκκον καρὸν ἔχοισαν, ἶσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν,
Πρώανιν σωθεπάξ· ἔπ κ' τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τῶτον, ἐπεὶ κάλαμός με διαμβαθεὶς διέτμαξεν.
Ἀλλὰ πῆς ἄμμε κεινεῖ; πῆς ἐπάκοος ἔσσεθ' ἀμίν;

M. Illum fortè huc caprarium si vocaverimus,
Cui prope hœdos canis ille albus adlatrat.
Et pueri vocaverunt; caprarius autèm vênit cùm aud
Et pueri cantabant; caprarius autem volebat judicare.
Primus autem cecinit sortitò canorus Menalcas:
Deinde alterutrum excêpit Daphnis cantum
Bucolicum. Sic autem Menalcas incêpit primus:
M. Valles & flumina, divinum genus, siquod Menalcas
Unquam fistulator amabile cecinit carmen,
Pascite ex animo agnas: si autem unquam venerit
Daphnis habens vitulas, nihil minus habeat.
D. Fontes & herbæ, jucunda germina, siquid simile
Canit Daphnis luscíniis,
Hoc armentum boum saginate: & siquid Menalcas
Huc duxerit, lætus abunde omnia pascat.
M. Ubique ver, ubique pascua, ubique lacte
Ubera turgent, & agni saginantur,
Quò pulchra puella advenit: si autem abit,
Et pastor arescit ibi, & herbæ.
D. Ibi oves, ibi capræ gemelliparæ, ibi apes
Alvearia replent, & quercus altiores,
Ubi pulcher Milon incedit pedibus: si autem abeat,
Et boves pascens, & boves sunt squalidiores.
M. O hirce, albarum caprarum marite, ô altitudo sylva
Immensa, ô simi huc venîte ad aquam hœdi:
In illo enim *loco* ille: vade ô cornibus mutilate, & dic M
Quòd Proteus Phocas, quamvis esset Deus, pascebat.
D. Non mihi terram Pelopis, non mihi aurea talenta
Liceat habere, neque cursu superare ventos:
Sed sub petra hac cantabo in ulnis tenens te,
Simul quæ pascuntur oves adspiciens, & Siculum mare
M. Arboribus quidé hiems terribile malum, aqui autem sic
Avibus autem laqueus, feris sylvestribus retia:
Homini autem, virginis teneræ amor. O pater, ô Jupite
Non solus amavi: nam & tu mulierum-amator.
Hæc igitur alternis pueri cantaverunt.
Ultimum autem cantum sic orsus est Menalcas:
M. Parce hœdis, parce, ô lupe, fœto meo pecori,
Neque me injuria affice, quòd parvus existens multas sequ
O Lampúre canis, siccine altus somnus tenet te?

Μ. Τλῶν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον λὺ καλέσωμες,
Ὦ ποπὶ ταῖς ἐείροις ὁ κὼν ὁ φαλαρὸς ὑλακτεῖ·
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁδ' αἰπόλος ὧδ' ἐπακύσας
Χ' οἱ μὲν παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρῶτος δ' ὧν ἄεισε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας·
Εἶτα δ' ἀμοιβαίως ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδάν
Βωκολικάν· ὅτω ᾧ Μενάλκας ἄρξατο πρῶτος·
Μ. Ἄγνεα κ' ποταμοί, θεῖον ῥόον, αὔ τι Μενάλκας
Πᾶ ποχ' ὁ συεικτὰς πεσσοφιλὲς ἆσε μέλος,
Βόσκοντ' ἐν ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· λὺ δέ τον ἔνδη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλαττον ἔχοι.
Δ. Κρᾶναι κ' βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἴθρ ὁμοῖον
Μισῖσθαι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τᾶτο τὸ βωκόλιον παίνετε· κὴν τι Μενάλκας
Τᾶδ' ἀγάλοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.
Μ. Παγτᾶ ἔαρ, παντᾶ ᾧ νομοί, παντᾶ ᾧ γάλακ]τος
Οὐδατα πλήθοισιν, κ' τὰ νέα τέφετα,
Ἐνθ' ἁ καλὰ ταῖς ἐπιγίνεται· αἰ δ' ἀν ἀφέρπῃ,
Χὼ ποιμὰν ξηρὸς τιόδη, χ' αἱ βοτάναι.
Δ. Ἐνθ' ὄις, ἐνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληθοῦσιν, κ' δρυες ὑψίτεραι,
Ἐνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἀν ἀφέρπῃ,
Χὼ τὰς βᾶς βόσκων, χ' αἱ βόες αὐότεραι.
Μ. Ὦ τεφίλε, τᾶν λὰχᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
Μυείον, ὦ σιμαὶ δεῶν ἐφ' ὕδωρ ἔειφοι·
Ἐν τιμῷ κὸ τιμῷ· ἴθ' ὦ κόλε, κ' λέγε Μίλῳ
Ὡς Πρωτεὺς φώκας, κ' θεὸς ὤν, ἔνεμε.
Δ. Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
Εἴη ἔχειν, μηδὲ τρέφειν θέειν ἀνέμων·
Ἀλλ' ὕσαι τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ἄσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
Σιώνομα μᾶλ' ἐσυρῶν, τὰν Σικελᾶν ἐς ἄλα.
Μ. Δένδρεσι μ' χειμῶν φιβερᾶν κακόν, ὕδασι δ' αὐχ-
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγρετῆρες δ' λίνα· (μόν,
Ἀνδρὶ δέ, παρθενικᾶς ἀπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ ἀ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· κ' τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὧν δ' ἀμοιβαίαν οἱ παῖδες ἄεισαν.
Τὰν πυράτων δ' ᾠδὰν ὅτως ἐξῆρχε Μενάλκας·
Μ. Φείδε δ' ἐρί φαν· φείδε, λύκε, ῥὶ τοκάδων μάν,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτῶ.
Ὦ Λάμπυρε κύων, ὅτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ;

Non oportet dormire profundè cum puero pascentem.
Neque vos, oves, pigeat tenerâ saturari
Herbâ: non laborabitis quando rursus hæc nascetur.
Heus pascimini, pascimini: & ubera replete omnes,
Ut partem agni habeant, partem in calathos reponam.
Deinde vicissim Daphnis suaviter cœpit canere:
D. Et me ex antro juncta-supercilia-habens puella heri
Juvencas agentem, pulchrum pulchrum esse dicebat:
Ego verò nè verbum quidem respondi amarum ipsi,
Sed demissis oculis meum iter persequebar.
Dulcis vox vitulæ, dulcis spiritus;
Dulcè vitulus mugit, dulcè etiam vacca:
Dulcè autem æstate ad rivum fluentum sub dio cubare
Quercui glandes decus sunt, malo *suo* poma,
Bovi autem vitulus, bubulco boves ipsæ.

Sic pueri cantaverunt. Caprarius verò sic dixit:
C. Dulce valde os tibi, & desiderabilis, ô Daphni, vox:
Præstat modulantem te audire quàm mel lingere.
Accipe fistulas: vicisti enim cantando.
Quòd si velis & meipsum simul pascentem docere,
Illam cornibus-mutilam pro pretio tibi dabo.
Quæ ad summum semper mulctram implet,
Atque ità puer gavisus est, & saltavit, & plausum dedit
Quia vicit, sicut in matrem hinnulus saltare solet.
Ità verò doluit & animo dejectus est mœrore
Alter, ut sponsa primo concubitu dolet.
Ex illo tempore Daphnis inter pastores primus habitus
Et nympham Naïdem, quanquam esset adolescentulus

Argumentum noni *Idyllii*.

Res quidem in Sicilia gesta fingitur: provocantur socio pastore Daphnis & Menalcas, ut cantu certent. Illi igitur alternis canunt: præmium fert uterque; Daphnis quidem clavam, Menalcas conchæ testam.

Οὐ χεὶ κοιμᾶσθαι βαθέως συὶ παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖτε ἀπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· ὅτι καμεῖσθ' ὄκκα μάλιν ἄδε φύηται.
Σίπα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' ὕδατα πλήσατε πᾶσαν,
Ὡς τὸ μὴ ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρους ἀπόθωμαι.
Δεύτερον αὖ Δάφνις λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' ἀείδειν·

Δ. Κἄμ' ὀπὶ τῶ ἄντρω συίορρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας πιρελῶντα, καλὸν καλὸν ἔμες ἔφασκεν·
Οὐ μὰν ὕδε λόγον ἐπείζων ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κἄπω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὀδὲν εἶπον.
Ἀδεῖα φωνὰ τᾶς πόρπακος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἀδὺ ὃ χώ μόρος γαρύεται, ἀδὺ ὃ χ' ἁ βῶς·
Ἀδὺ ὃ τῶ ἔρεφος πῦρ ὕδως ῥέον ἀντιοκοιτεῖν·
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοῒ δ' ἁ μόρος, τῷ βακόλῳ δ' ἁ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν. ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν·
Αἰ, Ἀδὺ πὸ σύμα τοι, χ' ἑρίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά.
Κρέσσον μελπομένω του ἀκοὰν ἢ μέλι λείχην.
Λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκησας γὰ ἀείδων.
Αἰ δέ πᾶς με χ' αὐτὸν ἄμ' αἰπλέοντα διδάξαι,
Τίμαρ τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅπς ἄρτι κεραλὰς ἀεὶ τὸν ἀμολγέα πλησεῖ.
Ὡς μὰν ὁ παῖς ἐχάρη, χ' ἀνήλατο, χ' ἁπαλύγησε
Νικήσας· ἐπὶ πατέρα νεβρὸς ἅλοιτο.
Ὡς ὃ κατεσμύχθη χ' ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὠτερος· ὅτω χ' ὑμφα γαμεθεῖσ' ἀκμήκοιτο.
Κἀκ τήτω Δάφνις παρὰ ποιμένι πρᾶτον ἔζητο,
Καὶ νύμφαν, ἄκριβον ἐὼν ἔπι, Ναΐδα γᾶμβε.

Ὑπόθεσις τῆς Δ' Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται· ἐκκαλοῦνται δ' ἀλλήλους ὁ τε σωνομένως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀντάσωσιν. Οἱ μὲν ἐν ἀμοιβαίοις ᾄδουσιν· γέρας δ' ἐπαμβάνουσιν ἀμφότεροι· ὁ μὲν Δάφνις κορωνίαν, ὁ δὲ Μενάλκας σύριγγα ὃς ἔχρησε.

PASTOR, sive BUBULCI,
Idyllium IX.

DAPHNIS & MENALCAS.

CANE BUCOLICUM carmen, ô Daphni : ô
cantum incipe primus, cantum incipe primus,
Cantum incipe primus, deinde sequatur Menalcas,
Vitulos vaccis submittentes, & non-fœtis tauros :
Atque illi simul pascantur, & in foliis errent,
Armentum non negligentes. Mihi autem tu canta
Ex altera parte : ex altera verò respondeat Menalcas.
D. Dulcè mugit vitulus, dulcè & bos,
Dulcè etiam fistula, & bubulcus : dulcè & ego.
Est autem mihi ad aquam gelidam thorus : in eo stratæ su
Albis ex bubulis pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes à specula dejecit.
Æstatem autem torrentem ego tantum curo,
Quantum qui amat patris monitiones & matris audire.
Sic Daphnis cantavit mihi. Sic autem Menalcas :
M. Ætna mater mea, & ego pulchrum antrum inhabit
Concavis in petis : possideo verò quotquot in somnio
Apparent, multas quidem oves, multas autem capellas,
Quarum mihi ad caput & ad pedes pelles jacent.
In igne autem querno exta bulliunt, in igne autem aridæ
Fagi hyberno tempore : itaque nè tantillum quidem curc
Hyemem ; vel quantum edentulus nuces, pulte appositâ.
His quidem applausi, & statim donum dedi,
Daphnidi quidem clavam, quam mihi patris aluit ager,
Sponte suâ natâ ; quam nè faber quidem fortasse reprehen
Alteri verò conchæ pulchram testam, cujus carnem ipse
Comederam, petris in Icariis cùm observâssem,
Quinq; in partes dividens quinq; qui aderant. Ille verò in
Bucolicæ Musæ multùm salvete, ostendite autem carme
Quod olim ego præsens illis cecini pastoribus.
Non ampliùs in linguæ summitate pustulam produxeris.
CICADA quidem cicadæ amica, formicæ autem formic
Accipitres accipitribus : mihi autem Musa & cantus.
Quâ utinam mihi omnis sit plena domus : neque enim so
Neque ver subitum dulcius, neque apibus

ΝΟΜΕΤ'Σ, ἢ ΒΟΥΚΟ'ΛΟΙ, Εἰδύλλιον Θ'.

ΔΑ'ΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑ'ΛΚΑΣ.

ΒΩΚΟΛΙΑ'ΣΔΕΟ Δάφνι· τὺ δ' ὠδᾶς ἄρχο πρᾶτος,
Ὠδᾶς ἄρχο πρᾶτος, ἐφεψάδω ᾧ Μενάλκας,
Μόσως βωσὶν ὑφέ:τες, ὑπὸ σειρμισι ᾧ ταύρως·
Χ' ὃι μὲν ἁμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανᾦντο,
Μηδὲν ἀπαγελεῦντες. ἐμὶν ᾧ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμποθεν· ἄλλωθεν δέ γ' ὑπακείοιτο Μενάλκας.

Δ. Ἀδὺ μὲν ἀ μόσχος ἁρύετα, ἀδὺ ᾧ χ' ἀ βᾶς,
Ἀδὺ ᾧ χ' ἀ σύριγξ, καὶ βωκόλᾳ· ἀδὺ ᾧ κὴγών.
Ἐπὶ δέ μοι παῖ ὕδως ψυχρὸν πιδᾶς· ἐκ ᾧ νέναται
Λειμᾶν ὁκ ἁμαλᾶν καλὰ δένδρεα, τᾶς μοι ἀπάσας
Λίψ κόμαρον τρωρίσας ὑπὸ σκοπᾶς ἐπάναξ.
Τῶ ᾧ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρᾶν τ πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκοῦειν.
Οὕτω Δάφνις ἄειτεν ἐμίν. ἅπαν ᾧ Μενάλκας·

Μ. Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτρῃσιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνοντα, πολλὰς ὄϊς, πολλὰς ᾧ χιμαίρας,
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ παρ' ποσὶ κώεα κεῖντα.
Ἐν πυεὶ ᾧ δρυΐνῳ χρεία ζεῖ, ἐν πυεὶ δ' αὖσα
Φαρὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ πι ἁδ' ὅσον ὥρων
Χείματος, ἢ νοδὸς καφύων, ἀμύλοιο παφλάζοντος.
Τοῖς μὲν ἐπιπατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορωίαν, τάν μοι παῖς ἔτρεφεν ἀγελᾶς,
Αὐτοφυᾶ, τὰν ἁδ' ἐν ἴσως μωμάσεται τέκτων·
Τιὼν ᾧ τρέμβω καλὸν ὄχεμον, ἃ κρέας αὐτὸς
Σιτάλλυ, πέτραισι ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε τᾶμιν πέντ' ἔσαν. ὁ δ' ἐγκαναχάσατο κόχλῳ
Βωκολικᾷ· Μῶσα μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τάν ποτ' ἐγὼ τίῳσι παρὼν ἄειτα νομεῦσι·
Μηκέτ' ὄπ' γλάσσας ἄκρας ὀλοφυδνὰ φύσης·
ΤΕΤΤΙΞ μὲν τέπτιγι φίλᾳ, μύρμακι ᾧ μύρμαξ,
Ἱρηκες δ' ἱρηξιν· ἐμὶν δ' ἀ Μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πόθος· ἅτε γὼ ὕπνῳ,
Οὔτ' ἔαρ ὑζαπίνας γλυκερώτερον, ἅτε μελίσσας

Flores, quantum mihi Musæ charæ sunt: quos enim adspicie
Gaudent, eos suâ potione non læsit Circe.

Argumentum decimi *Idyllii*.

Colloquuntur inter metendum Milo & Battus. Bat autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ, jusdam sive filiæ sive ancillæ, segniter opus facit. A que ob id interrogante Milône cur ità tardè met Battus amorem suum illi declarat; & cantilenam amicam suam recitat. Quam ubi absolvit, lau eum Milo, quòd cantilenam operario bene conveni tem cecinerit.

OPERARII, vel MESSORES, *Idyllium X.*

MILO & BATTUS.

OPerarie messor, quid tibi nunc, miser, accidit?
Neque sulcum ducere rectum potes, ut priùs ducebas:
Neque simul segetes-metis cum propinquo, sed restitas,
Sicut ovis à grege, cujus pedem spina sauciavit.
Qualis tandem meridie ac vesperi futurus es,
Qui nunc incipiens sulcum non abscindis?

B. Milo vespertine messor, petræ fragmentum duræ,
Nunquâne tibi cõtigit desiderare aliquê absentiũ? (ni operar
M. Nũquâ. Quod autê est desideriũ personarũ externarũ ho
B. Nunquámne-contigit tibi vigilare propter amorem?
M. Quin neq; contingat. PERICULOSUM est, canem exta gust
B. At ego, ô Milo, amo ferè undecim penè dies. (hab
M. EX dolio tu scilicet hauris: ego verò nè aceti quidem s
B. Itaque ante fores meas à semente inculta omnia.
M. Quæ autem puella te cruciat? *B.* Filia Polybûtæ,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoonta cantabat. (l
M. INVENIT Deus peccatorem: habes diu quæ concupil
Vates tibi nocte accubabit cicada.
B. Carpere me incipis tu. CÆCUS autem non solus Plutus,
Verùm etiam curarum-autor Cupido. Nihil superbè dixeri
M. Non superbè loquor. Tu modò dejice segetem,

Ἄρδετα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσα φίλα· ὃς γὰρ ὁρῶσι
Γαθεῦσιν, τὼς δ' ἔπ πεφ δαλήσατο Κίρκα.

Ὑπόθεσις τῦ ί. Εἰδυλλίε.

Περσβαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θείζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ἐρῶν δ' ὁ Βάττ Βομβύκας αὐλητείδος, Πολιβώτε πρὸς ἑτε θυγατρὸς ἑτε θεραπαινης, ὀκνηρῶς ἐργάζε. Καὶ δὰ τῦτο πωθανομένε τῦ Μίλων π ἔτω βραδέως θείζει, ὁ Βάττος τ αὐτῦ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδὴν εἰς τὸν ἐρωμένων αὐτῦ ἀπαγγέλλει. Παυσάμενον δ τῆς ᾠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπουσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἰρηκεν.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ, Εἰδύλλιον ί.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἔργατίνα βαιὰ ἴε, τί νιᾶ, φίζυρέ, πεπόνθεις;
Οὔτε τ ὄσσον ἀέξειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τοπεὶν ἄγες·
Οὔθ' ἅμα λαοτομεῖς πᾶ πλατίον, ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τὰς τὸν ποδὰ κἀκ' ἔτυφεν.
Ποδός πις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἅμαρ ἐωῦ,
Ὀστιῦν ἀρχέμυθ τᾶς αὐλακος ὐκ ὑποτρώγεις;

Β. Μίλων ὁ μάματα, πέτρας ἀποκομ' ἀτερέμνα,
Οὐδαμά τοι σωιέδα ποθέσαι πνὰ ἦρ ἀπόντων;

Μ. Οὐδαμά· πὶς ὁ πόθος ἦρ' ἔκποθεν ἐργάτα ἀνδρί;

Β. Οὐδαμά νυν σωιέδα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

Μ. Μηδὲ ξυμβαίη. ΧΑΛΕπὸν, θείων κυίκ γοῦσα.

Β. Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι χθὲς ἐνδεκαταῖ.

Μ. ΕΚ πᾶ ἀντλεῖς δ' ὗλον ἐφδί; ἔχω δ' ἄλις ὄξος.

Β. Τοιγάρτοι πεὸ θυρέων μευ ὑπὸ σίρια ἀσκαλαπίσα.

Μ. Τίς δέ τυ τᾶν πολιᾶν λυμαίνε; Β. Ἀ Πολυδώ-
Ἀ πρὶν ἀμὼν τεοι παρ' Ἱπποκόωνι πταύλει. (τα,

Μ. ΕΤΡΕ θεὸς τ ἀλιτερὸν ἔχεις πάλαι ὢν ἐπεδύμᾳς.
Μάνυς τοι τὰν νύκτα χρείξεται ἀ χαλαμαία.

Β. Μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ. ΤΥΦΛΟΣ δ' ὐκ αὐτὸς ὁ
Ἀλλὰ καὶ ὠφρόνητος Ἔρως. μηδὲν μέα μυθεῦ. (Πλάτος,

Μ. Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον καπάβαλε τὸ λαῖον,

Et aliquod de puella carmen amatorium aggrederc: jucundiùs
Opus facies: nam & olim musicus eras.
B. Musæ Pierides, unà mecum canite gracilem
Puellam: quæ enim attingitis, ô Deæ, pulchra omnia effici
Bombyce gratiosa, Syram vocant te omnes,
Gracilem, sole-tostam: ego autem solus melli-similem-colo
ET VIOLA nigra est, & notis-inscriptus hyacinthus:
Sed tamen in coronis præcipua nominantur.
Capra cytisum, lupus capram sequitur,
Grus aratrum: ego autem tui causâ insanio.
Utinam mihi essent quot opes aiunt olim Crœsum possedi
Aurei certè ambo staremus dicati Veneri:
Tu tibias tenens, & vel rosam, vel malum,
Ego autem *saltantis* habitu & novis in utroq; *pede* calceamen
Bombyce gratiosa, pedes tui candidi sunt,
Vox autem mollis: mores verò tuos non possum exprimere
M. Certè fallebat nos operarius dum carmina egregia facer
Quàm aptè genus harmoniæ dimensus est!
O barbam, quàm frustra aluisti!
Attende jam & hæc carmina divini Lytiersæ:
Ceres frugifera, specifera, *effice ut* leges ista
Bene culta sit & fœcunda quam maximè.
Stringite, messores, manipulos; nè præteriens aliquis
Dicat, O FICULNEOS homines! periit & hæc merces.
Ad Boream ventum acervi sectio vobis
Vel zephyrum spectet: pinguescunt aristæ sic.
Frumentum triturantes fugite meridianum somnum:
Ex culmo tum paleæ maximè exeunt.
Incipiant metere, cum galerita excitatur,
Et desinite cùm dormitum it: quiescite autem, æstu meridia
Optabilis ranæ est, ô pueri, vita: non est solicita
Quis sibi potum ministret: adest enim ei abundè.
Melius, ô curator avare, lentes coquere,
Cave nè incidas manum secans cyminum.
Hæc oportet laborantes in sole viros canere.
Htum autem tuum, ô messor, decet noxium Amorem
Narrare matri in lecto manè vigilanti.

Καὶ πόρρω φιλικὸν μέλος ἀμβάλω· ἄδιον ἔτως
Ἐρχεῖ· ἢ μὰν πρότερον πόκα μυσικὸς ἦσθα.
Β. Μῶσαι Πιερίδες, σωπαίσατε τὰν βαδινάν μοι
Παῖδ'· ὦν γάρ χ' ἅψησθε, θεαὶ καλὰ πάντα πέσητε.
Βομβύκα χαλέοισα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰχνάν ἁλιόκμυστιν· ἐγὼ δ' ἐμὸν μελίχλωρον.
ΚΑΙ' ΤΟ' ΙΟΝ μέλαν ἐντί, ἢ ἁ γεραπὰ ὐάκινθος,
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρῶτα λέγονται.
Ἁ αἶξ τὸν κύπσον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρων τὼ γέροντε· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κρῆσιον πόκα φυλὴ πετᾶσθαι·
Χρύσεοι ἀμφότερεί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὴ ἔχοισα, ἢ ἢ ῥόδον, ἢ τύδε μᾶλον,
Σχῆμα δ' ἐγὼ ἢ χαμνὰς ἐπ' ἀμφοτέρεισιν ἀμύχλας.
Βομβύκα χαλέοισ', οἱ μὴ πόδες ἀβραγάλοι τοι,
Ἄφωνα ἢ τύχα· τὸν δ' αὖ τρόπον ἐκ ἔχω εἰπεῖν.
Μ. Ἡ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθει βῶκ ἀοιδάς·
Ὡς ἓν τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὦ μοι τῶ πώωνι, ὃν ἀλιᾶϊος ἀνέφυσας.
Θᾶσσα δὴ ἢ ταῦτα τὰ τῶ θεῖω Λυπέρτα.
Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τᾶτο τὸ λαῶν
Εὔερόν τ' εἶη ἢ κάρπιμον ὀπιμάλισα.
Σφίγγετ', ἀμαλλοδέται, τὰ δρέπανα, μὴ παρίωμέν τι
Εἶπον, ΣΤΊΚΝΟΙ ἄνδρες, ἀπώλετο χ' ἕτος ὁ μικός·
Ἐς βορέαν ἄνεμον τᾶς κόρυθος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ τάχυς ἄνω.
Σῖτον ἁλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὔπνον·
Ἐκ καλάμης ἄρχεσθαι τελέσαι τᾶμος δὲ μάλιστα.
Ἀρχᾶς δ' ἁμᾶντας, ἐγειρόμενοι κορυδαλλῶ·
Καὶ λήγειν, ἔνδυθι· ἐλιννῦσαι δέ, τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίοτος· ἐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πεῖν ἐγχύντα· πάρεστι γὰρ ἄρθονον αὐτῶ.
Κάλλιον· ὦ 'πιελητὰ φιλάργυρε, τῶς φακὸς ἔφυ,
Μὴ 'πτάμενος τὰν χεῖρα κατ' πείαν τὸ κύμινον.
Ταῦτα χρὴ μοχθεύοντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδειν.
Τὸν δ' ἐν, βακκᾶε, πρέπει λιμενῶν ἔρχεσθαι
Μυδιστὴν τᾷ ματεὶ κατ' ἐυναν ὀρθρίοισα.

Ὑπὸ-

Argumentum undecimi *Idyllii*.

Proponitur Cyclops qui amorem suum erga Galatéam carmine solatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Milesium natione, qui condiscipulus fuit Erasistrati etiam medici. Fertur verò aliquod ab illo carmen relcriptum de Cyclope ad Theocritum.

CYCLOPS, *Idyllium XI.*

NUllum contra amorem est remedium aliud,
O Nicia, quod aut inungi (meo quidem judicio) aut asperQuàm Pierides. Leve autem admodum hoc & suave
Est hominibus: invenire tamen difficile est.
Nôsse autem te probè hoc puto, medicum existentem,
Et novem jam dilectum egregiè Musis.
Sic certè facillimè vivebat Cyclops ille apud nos,
Ille antiquus Polyphêmus, cùm amaret Galatéam,
Jam primùm pubescens circa os temporáque:
Amabat autem non rosis, non pomis, non cincinnis,
Sed pernicioſis furiis: ducebat autem omnia secunda.
Sæpe oves ad stabulum ipsæ abierunt
Viridi ex herba: ille autem Galatéam cantans,
In ipso littore tabescebat algoso,
Ab ortu solis usquè, acerbissimum gerens in pectore vulnus,
Quod ei à Venere potente telum in hepate fecerat.
Attamen remedium invênit: sedens autem in rupe
Alta, in pontum prospectans, talia cantabat:
O candida Galatéa, cur amantem respuis?
Candidior lacte-coacto aspectu, tenerior autem agnâ,
Vitulo lascivior, splendidior uvâ immaturâ:
Venis autem huc, cùm dulcis somnus tenet me;
Proripis autem te statim, cùm dulcis somnus dimittit me:
Fugis autem quemadmodum ovis canum lupum conspicata.
Amare cœpi ego, puella, te, cùm primùm
Venisti mea cum matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere: ego autem viæ dux eram.
Desinere autem & cùm vidi te & postea & ad hunc usquè diem
Ex eo *tempore* non possum: tu autem non cura.; nihil, per Jovẽ,
Intelligo, venusta puella, cujas rei gratiâ fugis. (curas.

Quia

Ὑπόθεσις τῆς ιά Εἰδυλλίου.

Κεῖται ὁ Κύκλωψ παρηχρεῶν ἑαυτῆ ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι' ὠδῆς. Περσιδαλέγει δὲ ὁ Θεόκριτος καὶ ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος, ὃς συμποιητὴς γέγονεν Ἐρασιχράτους, ἰατρὸς ὢν καὶ αὐτὸς. Φέρεται δὲ καὶ τὸ ποιημάτιον αὐτῆ ἀνηγεσμμένον ὑπὸ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ΚΥΚΛΩΨ, Εἰδύλλιον ιά.

Ὄρδεν πολλὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, ἤ τ' ἔγχειον, (ἐμὶν δοκεῖ) ἤτ' ἐπὶ πασσῶν,
Ἢ ταὶ Πιερίδες· κῆφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδύ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώπις· ἐυρὼν δ' ἁ ῥᾴδιόν ὄστι.
Γινώσκω δ' ὀιμαί τυ κἀμέ, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα ἃ περιλαμπρὸν ἔξοχα Μοίσαις.
Οὔ τω γὰν ῥᾴιστα διάγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὠρχαῖ καὶ Πολύφαμε, ὅκ' ἦρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἅρπ χλοεράσδων ἅμα τὸ στέμα τῶς κροκίφως τε·
Ἦρατο δ' ἔστι ῥόδοις, ἐ μάλοις, ἐδὲ κιννίοις,
Ἀλλ' ὁλοκὰς μανίας· ἀγέλας ἃ πάντα πάρβα.
Πολλάκι ταὶ δῖες ποτὶ τῶνλιον αὐταὶ ἀπλῶδην
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δ' τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιόεσσης,
Ἐξ αὖς, ἔχθιστον ἔχων καρδίᾳ ἕλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἤπαρ πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον ἦνρε· καθεζόμενος δ' ὅπ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιᾶυτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀπεθάλψης
Λευκοτέρα πυκτᾶς πεδέων, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνός,
Μόχθω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὑμφακος ὠμᾶς·
Φοιτᾷς δ' αὖθ' ὅτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὰν ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμὰ σὺν καυνεῖ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέπουσα· ἐγὼ δ' ὀδὸν ἡγεόμενευον.
Παύσασθ δ' ἐσιδὼν τυ κἀὔστερον οὐδέποκ' οὖν
Ἐκ πόου δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, πνοὰ ἕνεκα φεύγεις.

Οὔνεκά

Quia mihi hirsutum supercilium per totam frontem
Ex altera ad alteram panditur aurem, unicum longum:
Unus autem subest oculus: latus autem nasus labris imminet.
Ego tamen, quanquam talis sim, oves mille pasco,
Et ex his optimum mulgens lac bibo:
Caseus autem non defit mihi neq; in æstate, neque in autumn
Non extremâ hyeme: fiscellæ autem semper plenæ sunt.
Fistulâ verò canere scio, ut nemo Cyclopum hîc,
Te, charum dulcéq; pomum, & meipsum simul cantu celebran
Idque sæpius ad noctem intempestam: nutrito autem tibi und
Omnes fœtas, & catulos quatuor ursarum. (cim cerv.
Sed veni ad me & habebis nihil minus:
Glaucum autem mare sine in terram illidi.
Jucundiùs in antro apud me noctem transiges:
Sunt lauri illic, sunt procéræ cupressi,
Est nigra hedera, est vinea dulces racemos ferens:
Est gelida aqua, quam mihi nemorosa Ætna
Candida ex nive, potum divinum, demittit.
Quis præ his in mari & fluctibus vivere malit?
Quòd si tibi ego ipse videor hirsutior esse,
Sunt querna ligna mihi, & sub cinere inextinctus ignis:
Cremari autem abs te vel animam tulerim,
Et unicum oculum, quo mihi dulcius nihil.
Hei mihi, quòd non peperit me mater branchia habentem,
Ut descenderem ad te, & manum tuam oscularer,
Si non os vis! ferrem autem tibi vel lilia alba,
Vel papaver teneram rubra folia habens.
Quanquam hæc quidem æstate, illa verò nascuntur in hyeme:
Itaque non tibi hæc ferre simul omnia possem.
Nunc certè ô puellula, nunc hic natare discam,
Si quis navi vectus hospes huc appulerit:
Ut cognoscam quænam voluptas vobis sit in imo habitare gur
Exeas, ô Galatea, & egressa obliviscaris (gite.
(Quemadmodum ego nunc hic sedens) domum redire.
Pascere autem velis mecum simul, & lac mulgere,
Et caseum premere, coagulum ære immitens.
Mater injuriâ afficit me sola, & de ea queror:
Nihil enim unquam omnino tibi dixit amabile de me;
Præsertim cùm me indies valde attenuari cerneret.
Dicam caput & pedes ambos meos

Dolere:

Οὔδεκά μοι λασίας μὴ ὀρφῦς ἐπὶ παπὶ μετόπῳ
Ἐξ ὧτὸς τέτατται ποτὶ δάτερον ὥς, μία μακρά.
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεσι, πλατεῖα ὃ ῥὶς ὅπι χείλη.
Ἀλλ' ὠυτὸς, πυίστος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τέτων τὸ κρέμπτον ἀμελγόμενος γάλα πίνω.
Τυρὸς δ' ἠκ λείπ' μ' ὔτ' ἐν θέρει, ὔτ' ἐν ὀπώρᾳ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρα· παρσὶ δ' ὑπαραχθὲς ἀεί.
Συείσδεν δ' ὡς ἔπος εἰπεῖν ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον, γλυκύμαλον, ἀμὰ κἤμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωεί· πέφρα δέ τοι ἔνδεκα πεδρὼς
Πάσας ἀμνοφόρους, ἢ σκύμνους τέτορας ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀφίκεο τὺ ποτ' ἄμμε, ἢ ἔξεις ὄδεν ἔλαττον·
Τὰν γλαυκὰν ὃ θάλασσαν ἔα πιὴ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Ἄδιον ἐν τῶνδε παρ' ἐμὶν τὺν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι πίνει, ἐντὶ ῥαδιναὶ καπάειοι,
Ἐντὶ μάλα κιστός, ἔνθ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λαθρᾶς ἐν χίονος, ποτὸν ἀμβρόσιον πεφύκη.
Τίς κεν ἦρ δὲ θάλασσαν ἔχειν ἢ κύματ' ἔλοιτο;
Αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ὔμες.
Ἐντὶ σπυδὸς ξύλα μοι, ἢ ὑπὸ ποσσὶ ἀναίματον πῦρ·
Καύσομαι δ' ὑπὸ τεῦ ἢ τὰν ψυχὰν ἀνεχόμαν,
Καὶ τὸν ἓν' ὀφθαλμόν, τῶ μοι γλυκερώτερον ὄδεν.
Ὤ μοι, ὅτ' ἠκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βραχίονα ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ πίν, ἢ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἱ μὴ τὸ σόμα λῆς. ἔφερον δέ τοι ἢ κείνα λαθρᾷ,
Ἢ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλατανώνι' ἔχρισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δ' ἐν χειμῶνι·
Ὡς' ἠκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάνθ' ἑλυσάδυν.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,
Αἴκά πις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὕμιν.
Ἐξένθοις, Γλάτεια, ἢ ἐξενθεῖσα λάθοιο
(Ὡς περ ἐγὼν νῦν ὧδε καθίμενος) ὀϊκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, ἢ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δείμεσιν ἐνέσαι.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, ἢ μέμφομαι αὐτᾷ.
Οὐδὲν πᾷ πόχ' ὅλως ποτὶ τὸν φίλον εἶπεν ὑπὲμ μεῦ,
Καὶ ταῦτ', ἄμπ' ἐπ' ἄμπ' ὁρῶσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν ἢ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν.

Dolere: ut tristetur; quoniam & ego tristor.
O Cyclops, Cyclops! quò tibi mens avolavit?
Si abiens calathósque texeres, & ramos frondentes metens
Agnis afferres, multò rectiùs planè saperes.
Præsentem mulge: cur fugientem persequeris?
Invenies Galateam fortè, & pulchriorem aliam.
Multæ colludere me puellæ de nocte hortantur,
Et rident omnes, cùm ipsis auscultо.
Scilicet ego quoque in terris videor esse aliquis.
Sic Polyphemus pascebat amores suos,
Cantans; suaviùs autem degebat, quàm si dedisset aurum.

Argumentum duodecimi *Idylli*.

Inscribitur quidem hoc Idyllium AITES: scriptum verò est Ionicâ dialecto. *Aitas* autem vocant Thessali amatos: alii autem *Aitæ* socios appellant. Nonnulli verò probos & modestòs ità vocari dicunt, quasi non protervos sive impudentes. Aut *Aites* significat cohabitatorem aut concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, optátque sibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ solidam firmitatem, quæ usque ad finem vitæ permaneat: adeò ut etiam post ipsorum mortem posteri prædicent concordiam quæ inter eos intercessit. Et Megarenses laudat, eò quòd summo honore affecerint Dioclem, qui semetipsum pro amico suo defendendo morti exposuit.

AITES, *Idyllium XII.*

VEnisti, ô chare puer, tertiam post noctem & auroram,
Venisti: QUI autem amant, in die senescunt.
Quantùm ver hyeme, quantùm pomum pruno
Suavius, quantùm ovis lanâ est villosior agnâ,
Quantùm virgo præstat ter-nuptæ mulieri,
Quantùm levior vitulo hinnula, quantùm luscinia
Omnes canora-cantu superat volucres:
Tantùm tu me exhilarâsti visus, umbrosam autem sub fagum,
Sicut viator aliquis torrente sole, cucurri.
Utinam pares adspirent ambobus Amores
Nobis, posteris autem fiamus omnibus cantilena!

Duo

Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐπεπότησαι;
Αἶγ' ἐνδὼν ταλάρως τε πλέκοις, κἠ θαλλὸν ἁμάσας
Τοῖς ἄρνεσι φέρεις, πάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νέαν.
ΤΑ'Ν παρεοῖσαν ἀμελγε· πῖ τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως κἠ καλλίον ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδειν με κόραι τὸν νύκτα κέλονθ',
Κιχλίζονται δ' πᾶσαι, ἐπιώκ' αὐταῖς τἀκοίτης·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγὼν τὶς φαίνομαι ἦμες.
Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐπίμανεν τὸν ἔρωτα,
Μαίσδων· ῥᾴων δ' ἄλλᾳ, ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Ὑπόθεσις τῆ ιϛ' Εἰδυλλίῳ.

Ἐπιγράφεται μὲν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ΑΙΤΗΣ· γέγραπται δ' ὑπ' Ἀδάμ διαλέκτῳ. Αἴτας δ' ὁι μὲν Θεσσαλοὶ ἡνίκα τοὺς ἐρωμένους· οἱ δ' Αἴτας τοὺς ἑταίρους. Φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τοὺς ἀγαθούς, ἅτε μὴ ἴτας, ἀντὶ τοῦ μὴ ἰταμούς. Ἡ Αἴτης, ὁ συμπαίστης καὶ συμπολίτης. Περιδιήγεται δ' ὁ ἐρῶν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ ἔυχεται διὸ ψυχῶν ἁμοιγαῖον αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλους διαμεῖναι· ἵνα καὶ μὴ δύνατον ὁι μετ' αὐτοὺς φιλίσωσιν ὁμόνοιαν. Καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ὅτι τῷ τεθνηκέναι Διοκλέα τὸν ἐρώμενον τὰ ἰδία ἐρωμένῳ.

ΑΙΤΗΣ, Εἰδ. ιϛ'.

Ἦλυθες, ὦ φίλε κῆρε, τείτᾳ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ,
Ἤλυθες· Οἱ δ' ποθέοντες ἐν ἤματι γηράσκουσι
Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς στρεπτέρης λασιωτέρη ἀρνός,
Ὅσσον παρθενικὴ θηρὸς τιταίνοιο γυναικός,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μάχης νεβρός, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἐμ' ἔυφρωσας σὺ φανείς· σκιερὴ δ' ὑπὸ φρὴν
Ἠιθέη φρύπησε δοιπόρος ἔδρεμον ὥς πρὶν.
Εἶθ' ὁμαλοὶ πνέοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες
Νῶϊν, ἐπεσσυμένοις ἢ χοίμεθα πᾶσιν ἀοιδῇ.

Δ

Duo quidam olim invicem juncti fuerunt
Viri : alter erat amans, ut Amyclæâ-linguâ-loquens dixerit :
Alterum rursus Thessalus dixerit amatum.
Amârunt autem se invicem pari jugo. CERTE tunc erant
Aurei olim viri, cùm vicissim amabat qui erat amatus.
Utinam hoc, pater Saturnide, contingat, utinam senio carentes
Dii immortales : & seculis ducentis postea
Nuntiet mihi aliquis irremeabilem apud Acheronta.
Tuus nunc amor, & venusti tui amati
Omnium est in ore, juvenum præcipuè.
Verùm horum omnium superi cœlicolæ
Erunt *arbitri*, ut volent : ego verò te formosum celebrans,
Mendacii signa nulla super patentem nasum edam.
Nam etsi aliquid offenderis, illud statim innoxium facis,
Duplo autem juvisti : habens itaque cumulum discedo.
Nisæi Megarenses, præstantes remis,
Beati habitetis, illum Atticum quòd supra alios
Hospites honorâstis Dioclem amatorem puerorum.
Semper ad ejus tumulum congregati vere primo
Pueri contendunt oscili victoriam reportare :
Et qui labra labris dulciùs impresserit,
Oneratus coronis suam ad matrem rediit.
Beatus ille quoque, qui puerilium illorum osculorum arbiter est.
Certè formosum Ganymedem constans fama est
Lydio lapidi os simile habuisse, aurum quo
Explorant verè argentarii an sit adulterinum.

Argumentum decimitertii *Idyllii*.

Hoc Idyllium meram rei gestæ narrationem continet. Recensetenim poeta Hylæ *pueri* raptum à nymphis, cùm ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus, abiisset : & Herculis enarratione eum, ac gravem ob amissum Hylam dolorem. Sciendum autem, Hylam fuisse Theodomantis lignorum-lectoris filium, quem amavit Hercules.

HYLAS,

Δοιὼ δή πνε τώδε μεῖ' ἀμφοτέρῃσι γυάλοιν
Φῶθ'· ὁ μὲν ἦν εἴσαντι Θ, φάν χὼ μυκλαίσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἄνταν.
Ἀλλήλως δ' ἐφίλησαν ἴσω ζυγῷ. Ἡ ΡΑ ΤΟΙ ἦσαν
Χρύσεοι πάλαι ἄνδρες, ὃκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιλητός.
Εἰ γὰ τόττο, πάτηρ Κρονίδη, πέλοι, εἰ γὰ ἀγήρῳ
Ἀλάνατοι. γλυκερὰς ὃ δικοσύνησιν ἔπεσσι
Ἀγγείλειεν ἐμοί πε ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα,
Ἢ σὴ νῦν φιλότης κὴ τὸ χαλεπὸν Θ ἀΐτεω
Πᾶσι δι' σόμα Θ, μὴ δ' ἠθέοισι μάλιστα.
Ἀλλ' ἤτοι τόττων μὲν ὑπέρτεροι ἠερίωνες
Ἔασιν θ', ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶ,
Ψεύδεα ῥίνος ὕπαθεν ἀερσιῆς ἐκ ἀναφυσῶ.
Ἦν γὰ καί π δίκης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐδὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ὀπίσ[ε]εσεν ἀπῆλθον.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀειστεύοντες ἐρίμοῖς,
Ὀλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀπικὸν ὡς πέει ἄλλων
Ξείνων πιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπωδα.
Αἰεὶ ὁι πεὶ τύμβοι ἀολλέες εἴασι πρώτῳ
Κύδεϊ ἐειδμαίνοισι φιλήμα Θ ἀκέας φέρεσθαι·
Ὅς δέ κε πρεσμάϊξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βειδόμενο Θ σεφάνοισιν ἑὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆλθεν.
Ὀλβιο Θ ὅσπις πωσὶ φιλήματα κεῖνα διατῷ.
Ἢ πᾶ τὸν χαρπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ὀπιθωρεῖ,
Αὐδὴν ἴσον ἔχειν πέτῃ σόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐπήτυμον, ἀργυρέμοισοί.

Ὑπόθεσις τῶ ιγ' Εἰδυλλίυ.

ΤΟΥΤΟ μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως δραμματικόν ἔζιν· ἐκπέπε[ε]ῃ γὰ ὁ ποιητὴς τὸ μὲν Ὕλα πὰ τὸν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγέν, ὅταν ἐς πὰ κρουνὸν, ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλεῖ κομίσων, ἀπῴχετο. τὸ δὲ Ἡρακλέ Θ πὰ πλάνην, καὶ πὰ ὑπὸ τῶ Ὕλα βάσανον. Ἰσέον δ' ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαν Θ τῦ Δρυόπων, ὃν ἤγεν Ἡρακλῆς.

HYLAS, *Idyllium* XIII.

NON nobis solis Cupidinem peperit, ut arbitrabamur,
O Nicia, quicunque deorum parens jam fuit hujus filii:
Neque nobis primis, quæ pulchra sunt, pulchra videntur esse,
Qui mortales sumus, crastinum autem diem non cernimus:
Verùm etiam Amphytriônis filius, cui ferreum pectus erat,
Qui leonem sustinuit ferocem, amavit puerum
Formosam Hylam cæsariem ferentem,
Et ipsum omnia docuit, pater tanquam charum filium,
Quæcunque cùm ipse didicisset, præstans & celebris evasit.
Seorsum autem ab eo nunquam erat, neq; tempore meridiano,
Neque cùm niveis-equis-vecta ad Jovis *domum* salit aurora,
Neque cùm pulli avium quereli cubitum se conferunt,
Quatiente pennas matre in fuliginoso tigno:
Ut ei puer ex sententia institutus esset,
Et secum rectè trahens in verum virum evaderet.
Sed, cum aureum navigabat ad vellus Jason
Æsonides, alii autem sequebantur ipsum fortissimi,
Omnibus ex civitatibus electi, quorum usus erat aliquis,
Vênit etiam patiens-laborum in divitem Iaolcum
Alcmenæ filius Mideatidis Heroines:
Cum autem ipso descendebat Hylas in bene-transtratam Argo
Quæ navis Cyáneas *insulas* concurrentes non attigit,
Sed præterlapsa est, (profundum autem ingressa est Phasin)
Aquila tanquam, per magnos fluctus, ex quo petræ illæ consti-
Cùm autem oriuntur Pleiades, prædia verò (terunt
Agnum novum pascunt, verso vere jam:
Tunc navigationis recordatus est divinus flos
Heroum; cavâque sedentes in Argô,
In Hellespontum venerunt, austro jam tertiam diem spirante
Portúmque cœperunt intra Propontidem, ubi Cyanorum
Sulcos dilatant boves terentes aratrum.
Egressi autem in littus, per ordines cœnam instruxerunt
Vespere: multi autem unum straverunt humilem thorum.
Pratum enim aderat, magnum thoris-*extruendis* adjumentum
Indè bútomum acutum, altúmque secuerant cyperum.
Et abiit Hylas flavus aquam cœnæ gratiâ portaturus
Ipsique Herculi & forti Telamoni,
(Qui ad unam ambo socii semper discumbebant mensam)

Æreum

Ὕλας, Εἰδύλλιον ιγ'.

Οὐχ ἁμῖν τὰ Νίκια, ὦ πινὶ τῶτο θεῶν ποκὰ τέκνον ἔχθυτο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ φερέτοις καλὰ φάνεται ἤμες,
Οἱ ἄνυτοὶ πελόμεθα, τὸ δ' αὖειον ὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ κὴ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδη υἱός,
Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγειον, ἤεργο πυθδὸς
Τῶ χαείεη· Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμίδα φορεῖτες,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθών, ἀλαθὸς κὴ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔχυτο.
Χαεῖς δ' ἐδέποκ' ἦς, ὐδ' εἰ μέσον ἄμφ' ὄεθρο,
Οὐδ' ὅκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀώς,
Οὐδ' ὁπόκ' ὀρτάλιχοι μινυεσὶ ποπ κοῖπυν ὀρῶεν,
Σειριαμβίας πρὸς ματρὸς ἐπ' αὐδαλόεντα πιτοῦσαν·
Ὡς αὐτῶ χ' ὑμὸν ὁ παῖς πεπναμβίος εἴη,
Αὐτῷ δ' ἓν ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ὑπεβαίη.
Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μὴ κᾶς Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὖτῶ ἀειςῆες σωέπωντο,
Πασῶν ἐκ πολίων προλελεγμβύοι, ὧν ὄρελός π,
Ἵκετο χὠ ταλαπρὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν
Ἀλκμήνας υὸς Μιδεάπδη ἠρωΐνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας ἔυεδρον ἐς Ἀργώ,
Ἄπρ Κυανέαν ὄχ ἤλασο σὺν εὐρμάδον ναυσὶ,
Ἀλλὰ διεξαΐξε, βαθὺ δ' εἰσέδρεμε Φᾶσιν)
Αἰετὸς ὡς, μέγα λαΐτμα, ἀφ' ὦ τότε χειρίδες ἔσαν.
Ἄμφ δ' αὐτέλοντο Πελειάδες, ἑξαπαὶ ὄ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένα ἔαρος ἤδη·
Τᾶμφ ναυπλίας μιμνάσκετο δεῖπ' ἄνωθ
Ἡρώαν, κοίλην ὃ καδιδρυμβέντες ἐς Ἀργὼ
Ἑλλάσποντον ἵκοντο νότῳ τείτον ἄμφ' ἀέντι,
Εἴσω δ' ὅρμον ἔδεντο Περποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὐλακας εὐρύνοντι βόες τείβοντες ἄεστεον.
Ἐκβάντες δ' ὀπὶ θῖνα. χ' ἴζυκὶ δῶτα πέροντο
Δειελινοί· πολλοὶ ὃ μίαν στρέψαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο, μέγα σβάδιον ὄνειαρ·
Ἔνθεν βάτμον ὀξύ, βαθὺ δ' ἐτάμοντο κύπειρον.
Κᾦχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδως ἐπιδρέπον οἴσων
Αὐτῷ θ' Ἡρακλῆϊ κὴ ἀσπίδι Τελαμῶνι,
(Οἱ μίαν ἄμφω ἑτᾶρω ἀεὶ δαίνυντο τεράπεζαν)

Χάλκε-

Æreum vas habens. Statim autem fontem animadvertit
Humili in loco : circùm autem folia multa nata erant,
Cæruleúmque chelidonium, viridèque adiantum,
Et virescentia apia, & crispa agrestis :
In media verò unda nymphæ chorum instituebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda numina rusticis,
Eunica, & Malis, vérque adspiciens Nychêa.
Jámque puer admovebat urnam multæ capacem aquæ,
Eam immergere festinant : illæ verò omnes manui ejus inhæ
Omnium enim amor teneras mentes occupaverat (rur
Argivi pueri : ille verò decidit in nigram aquam
Statim, instar stellæ rutilantis quæ de cœlo decidit
Præceps in mare : quidam verò sociis navalibus dixit,
Expedite, ô juvenes, armamenta : ventus spirat secundus.
Nymphæ quidem suis in genibus puerum tenentes
Lacrymantem, blandis consolabantur verbis :
Amidhitryoniades autem turbatus de puero
Abiit, more Scytharam sumpto incurvo arcu,
Et clavâ, quam ei semper capiebat dextera manus.
Ter quidem Hylam vocavit quantum capere poterat profun
Ter autem puer respondit; sed tenuis vox exiit (ejus gutt
Ex aqua : cúmque valde propè adesset, procul abesse videbat
Ac veluti cùm barbatus leo procul audiens
Hinnulam vociferantem, leo, inquam, aliquis crudivorus
Ex lustro suo properat ad certissimam prædam : (montib
Hercules talis per inacceſſos sentes
Puerum desiderans ferebatur; multum autem occupabat locu
Ah miseros amantes! Errans quantum laborum pertulit
Per montes & saltus! Jasonis vero res posthabebantur.
Navis *quidem* stabat antennas habens sublimes per eos qui
Vela autem juvenes mediâ nocte purgabant, (erat
Herculē exspectantes. Ille autem, quò pedes ducebant, fereba
Furens : sævus enim intus Deus hepar laniabat.
Sic ergò pulcherrimus Hylas inter Deos immortales numerat
Herculē autē heroës per-convitium appellabant navis-deser
Quoniam aversatus est Argô triginta-habentem-transtra: (re
Pedes autem vênit ad Colchos & inhospitabilem Phasin.

Arg

Χάλκεον ἄγγος ἔχων· πάχε δ' ἠερίαν ἐφόησεν
Ἡμίφῳ ἐν χώρῳ· θεὶ δ' θεία πολλὰ περύκει,
Κυανέου τε χελιδόνιον, χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σίλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄρωσις·
Ὕδωρ δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χρὴν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, θεναὶ θεαὶ ἀγρειώταις,
Εὐνίκα, καὶ Μαλίς, ἔμπα δ' ὀρέσσα Νυχεία.
Ἦτοι ὁ κῆρυξ ἐπεὶ ῥα ποτῷ πολυχανδέα κρωσσόν,
Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερεὶ πᾶσαι ἔρυσαν.
Πασάων γὸ ἔρως ἀπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ἔμπ πυδί· κατήειπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρέος, ὡς ὅτε πυρρὸς ἀπ' ἠερίω ἔειπεν ἀϊστὶ
Ἀθρέος ἐς πόντον· νεώτατος δέ πις εἶπεν ἑταίρους,
Κυρέτερ', ὦ παῖδες, πιείεσθ' ὅπλα· πολιτικὸς ἄρης.
Νύμφαι μὲν σφετέρῃσι ἔπ γένασι κᾶρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρειβύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιγυηνιάδας γὸ ταρασσόμενοι θεὶ πυδί
Ὤρτο, Μαιωπῆι λαβὼν ξυνεμπέα τάξα,
Καὶ ῥόπαλον, τοῖ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ.
Τεὶς μὲν "Υλαν ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός.
Τεὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀρηιὰ δ' ἴκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· πυρεὼν γὸ μάλα ἀχέοντα, εἵδετο πόρρω.
Ὡς δ' ὁπόκ ἰὺν ἴδῃσι ἐπόρουσεν λῖς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένῳ τὸν ἐν ὤρεσιν, ἀμφὸ φάρος λῖς,
Ἐξ ἑυνὰς ἔσπευσεν ἐπιμοτάτην ἔπ δοῦπα·
Ἡρακλέης πιέτος ἐν ἀτειπόοισιν ἀκμῇσιν
Παῖδα ποθῶν δεδόκητο, πολιὸ δ' ἐπλάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες· ἀλώμενον ὃν ἐμόγησεν
Θεσσαλὸν ἠὲ ἀρυμώς· τὰ δ' Ἰάσονι ὕστερα πάντ' ἦεν.
Ναῦς μὲν ἔπειν ἄρμῳ ἔχοισα μετάρσια ἧφι πωτεόντων·
Ἰσία δ' ἱπόθοοι μεσονύκτιον ἐξεκάθευδον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ', ὡς ποδὸς ἄχθη, ἐχώρει
Μαιόμενος· χαλεπὸς γὸ ἔσαν θεὸς ἵππαρ ἀμῦναν.
Οὔ τω μὲν κάλλιστος "Υλας μακάρεσσι δειδιμέεται.
Ἡρακλέϊ δ' ἤρωες ἐκδρόμεον λιποπάονται,
Οὕνεκεν ἠράσατο τεικοντάζυγον Ἀργώ·
Πεζὸς δ' ἐς Χάλυβας τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Argumentum decimiquarti *Idyllii*.

INSCRIBITUR hoc Idyllium CYNISCÆ AMO
Uxor enim Æschinis magis addicta erat Lyco cuidam
cini filio, contempto Æschine. Thyónicho autem quod
ejus amico illum accedente, quem longo tempore non
derat, narrat illi quæ sibi à Cyniſca acciderant. In
verò Thyónichus recitat breve quidem, sed illustre l
lemæi Philadelphi encomium.

CYNISCÆ Amor, vel THYONICHUS, *Idyllium XIIII.*

ÆSCHINES & THYONICHUS.

MUltùm salvere virum Thyónichum. *Th.* Et tibi ipsi, Æschine. *Æ.* Quàm serus! *Th.* Serus? Quæ autem solicitudo?

Æ. Non optimè nobiscum agitur, ô Thyónicha. *Th.* pterea ergò macer,
Et barba ista superior intonsa capilli verò squallidi.
Talis huc nuper pervênit Pythagigoricus quidam,
Pallidus, & nudus pedes: Athenienſem autem se dicebat
Appetivit certè ille quoque (meo judicio) asſat ni farinat
Æ. Jocaris tu quidem, ô bone: me autem formosa Cy
Contumeliâ afficit: insaniam priusquam quis sentiat; vi
intervallo à furore absum.

Th. Ità factus semper tu, chare Æschine; q ñetus, in irâ
Omnia volens in tempore: tamen dic, Quid novi? (
Æ. Argivus & ego, & Theſſalus equorum agitator
Apis, & Cleonicus miles bibebamus
In loco apud me. Duos mactaveram pullos *columbinos*,
Lactentémque porcum: relevi autem Byblinum ipsis
Odoriferum quadrimum, *& dulce* quasi ex torculari *jam b.*
Bulbus & cochlea promebantur: erat suavis potus,
Jam verò convivio incalescente, placuit infundere merum
Cujus gratiâ volebat unusquisque: oportebat tantùm
Cujus gratiâ.
Nos quidem canentes bibebamus, ut placebat: (n
Illa verò nihil, præsente me. Quem habuisse me existima
Nõ loquuturaes? Lupũ vidisti. Jocatus est quidã, ut sapiẽs
Et *illa* incensa est: at facilè ex ea vel lucernam accendere
Est Lycus, Lycus est Labæ vicini filius,

Pr

Ὑπόθεσις τῆς ιδ' Εἰδυλλίου.

ΕΠΙΓΡΑΦΕΤΑΙ τῆτο τὸ Εἰδύλλιον ΚΥΝΙ'ΣΚΑΣ ΕΡΩΣ. Ἡ γὰρ γυνὴ τῆ Αἰχίνῃ μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ πνὶ γείτονος ὄντι· καταφρονῆσα τῆ Αἰχίνης. Θυωνίχῳ δέ τινος ἑταίρᾳ προσιόντος αὐτῇ διὰ χρόνου, ἀπηγεῖ αὐτῷ τὰ Κυνίσκης· ὃ δὲ τελευτῶν λέγει ἡ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μέν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ ἐγκώμιον.

ΚΥΝΙ'ΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩ'ΝΙΧΟΣ, Εἰδύλλιον ιδ'.

ΑΙΣΧΙ'ΝΗΣ καὶ ΘΥΩ'ΝΙΧΟΣ.

Αἰχίνη πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. Θ. Ἀλλὰ τοὶ αὐτῷ, Αἰχίνα. Αἰ. Ὡς χρήνιτε. Θ. Χρήνιτε; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

Αἰ. Πρόσωπες ὐχ ὡς λῷσα, Θυώνιχε. Θ. Ταῦτ' ἄρα λεπτός,

Χὠ μύσαξ πολὺς ἔτος ἄρ', αὐαλέος ὢ κἀξύνοι.

Τοιῆτος φαίνη πως ἀφίκεο Πυθαγορείως,

Ὠχρὸς, κἀνυπόδητος· Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμες.

Ἤρατο μὰν κὴ τὠνῦν (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλάφω.

Αἰ. Παίσδεις ὠγαθ' ἔχων· ἐμὲ δ' ἀ χρείοσα Κυνίσκα

Τρεῖσδει· λασῶ ὢ μάγειρος ποκα, θεῖς ἀνὰ (σκαμέσσον.

Θ. Τοιῆτος μὰν ἀεὶ τύ, φίλ' Αἰχίνα, ἄσυχος, ὀξύς, Πάντ' ἐτέλων χἠ κεμεῖν· ὅμως δ' εἰπόν· Τί τὸ κωμύνι;

Αἰ. Ὠργεῖτε, κἠγών, κὴ ὁ Θεσσαλὸς ἱππεδιώκτης Ἄπις, κὴ Κλεύνικος ὀπίνομες ὁ σταπώτας

Ἐν χώρᾳ τᾷδ' ἐμίν· δύο μὰν κατέκοιλα νεοττώς, Θηλάζοντά τε χίρεν· ἀνὴρ δ' ὁ Βύζλινον αὐτοῖς Εὐώδη, τετράων ἐτέων. χρέον ὡς ἀπὸ λαιμᾶ· Βοὸς πς κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος ἁδύς.

Ἦδη δ' ἐγίνετο, ἔδοξ' ὀπυιέδας ἄκρατον, Ὠπτῆτε ἤδη· ἔκας τε· ἔδει μύνον ὤπτε εἰπεῖν.

Ἄμμες μὰν φανεύντες ὀπίνομες. ὡς ἐδέδεκτο· Ἀ δ' ἐδέη, παρεόντος ἐμεῦ πὰν ἔχειν με δοκεῖς νῦν; Οὐ φθέγξῃ; Λύκον εἶδες, ἔπυξέ πς· ὡς σοφὸς εἶπεν, Χ' ἥρπαξε· συμβρέως κεν ἀπ' ὠτέων κὴ λύχνον ἄλυες.

Ἐπὶ Λύκῳ, Λύκῳ ἐπὶ Λάζα τῷ γείτονος υἱός,

Procerus, & tener, qui multis pulcher videtur esse:
Hujus celebri illo amore tabescebat;
Idque nobis olim in aurem insusurratum fuerat.
Neque tamen exploraveram, frustra virilem barbam alens.
Ac nos quatuor jam bene poti eramus,
Et Larissæus meum Lycum canebat de integro,
Thessalicum quendam cantum, mala mens. Cynisca verò
Flebat repentè profusiùs quàm circa matrem
Virgo sex annorum, *maternum* sinum appetens.
Tunc ego, quem nôsti tu ô Thyóniche, pugnum in genam
Impégi, & alterum in alteram: at illa, sublatâ veste,
Foras abiit ocyús. Mea pestis, *inquam*, tibi non placeo?
Alius tibi dulcior amplexu: alium abiens
Fove amatorem; illi istæ tuæ lacrymæ *quasi* poma devolvunt
Ceu verò hirundo, cibú ut suis pullis in-nido-pendentibus
Statim revolat, ut alium quærat victum:
Sic illa ocyùs de molli sella avolavit
Rectà per portam & bifores, quò pedes ducebant:
Proverbio vulgò dicitur, ABIIT & taurus in sylvam.
Viginti jam, octo adde, novem præterea, & decem alios
Hodie undecimus *est*, appone duos: & erunt duo menses,
Ex quo sejuncti sumus, neque more Thracum tonsus sum.
Illa verò Lyci jam tota est, Lyco etiam nocte patet:
Nos verò neque loco neque ullo numero digni censemur,
Miseri Megarenses, abjectissimæ fortunæ.
Ac si amorem ejus possem deponere, omnia rectè cederent
Jam verò, ô Thyóniche, ut mus (aiunt) picem gustavimus
Et quid remedii sit in amore inexplicabili
Non scio: verùm Simus, qui Epichalci *filiam* amavit,
Æqualis meus, peregrè profectus, sanus rediit.
Proficiscar ego quoque per mare: neque ignavissimus sum,
Neque primus nimirum; sed aliorum similis miles.

Th. Utinam tibi ex animo cessissent quæ cupis,
Æschine! quòd si ità statutum est, peregrè proficisci,
Ptolemæus præbet stipendia, homini libero quamoptimus.

Æ. Quod ad alia attinet, qualis vir est? *Th.* homini li
quamoptimus,
BENIgnus, Musarum-studiosus, amabilis, summè jucund
Qui novit amicum, inimicum verò etiam magis;
Multis multa largiens; rogatus, non abnuens;

Εὐμάκης, χ' ἁπαλός, πολλοῖς δεκέων καλὸς ἥμες·
Τέτῳ τὸν κλύμβον κατεπάκετο πᾶσιν ἔρατα·
Χ' ἁμῖν τᾶτο δ' ὠτὸς ἐχθυτὸ ποθ' ἥυχα ἔτως.
Οὐ μὰν ἔζη πολλα, μάταν εἰς ἄνδρες γθονιῶν.
Ἦδη δ' ἓν πόσιθ τοι τέτταρες ἐν βαθέι ἥμες,
Χὠ Λαεισιάδης τὸν ἐμὸν Λύκον ἄδεν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες. ἀ δ' Κυίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ πρὶν μαλεὶ
Παρθένθ ἐξαέτης κόλπω ἐπθυμάσασα.
Τᾶμιθ ἐγὼν, τὸν ἴπις τὺ Θυώνιχε, πῦξ ἐπὶ κόρρας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνειρύσασα δ' πέπλως,
Ἔξω ἀπῴχετο θᾶσσον. Ἐμὸν κακόν, ἄ τοι ἀρέσκω·
Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκλοπθ· ἄλλοι ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· πώῳ τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέεπ.
Μάσκα δ' δια τένοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἀφρὸν ταχνὰ πέτεται, βίον ἄλλον ἀγείρειν·
Ὠκυτέρα μαλαχᾶς ἄπο δίεργθ ἔδραμε τώια
Ἰδὼ δ' ἀμφιδύρυ κ' ἀκλίδθ, ᾗ πόδες ἄργον.
Αἴνθ δὴ λέγεται πς, Ἔβα κ' ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἶκαπ ταῖς, ὀκτὼ ταῖς, ἐννέα ταῖδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμεργον ἐνδέκατθ, πεπίδεισύο· κ' δύο μᾶνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων, ὐδὲ Θερμικὶ κέκαμμαι.
Ἀ δ' Λύκα νυῖ πάντα, Λύκω κ' νυκτὸς ἀνῴκθ·
Ἄμμες δ' ὔτε λόγω πνὸς ἄξιοι, ὔτ' ἀειθμητοί,
Δύσανοι Μεγαρῆες, ἀπμοπάτᾳ ἔνι μοίρᾳ.
Κ' εἰ μὰ ἔπερξαμι, τὰ πάντα κεν εἰς δκον ἔρπει·
Νῦν δέ πο χ'· ὡς μύς, (φαπὶ) Θυώνιχε, γεμμία πασυς.
Χἄ, π τὸ φάρμακόν ὄτιν ἀμηχανέον]θ ἔρωθ,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σίμθ, ὁ τᾶς Ἐπιχάρκα ἐρώμενος,
Ἐκπεύσας, ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
Πλάσσωμι κἠγὼ διαπόντθ· ὔτε χάρις θ,
Οὔτε πρᾶτθ ἴσως, ὁμαλὸς δέ πς ὁ ἔρανος.

Θ. Ὤφελε μὰν χωρεῖν χ' ὧν τεὸν ὦν ἐπεθύμης,
Αἰχίνα· εἰ δ' ὅπως ἄρασοι δικεῖ, ὥστ' ἐπθυμεῖν,
Μισθότας Πτολεμαῖθ ἐλαθέρῳ ὄι θ ἄεις θ.

Αἰ. Τἄλλα δ' ἀνὴρ πῖός πς; Θ. Ἐλαθέρῳ ὅτις ἄεις θ,

Ἐγὼ μὲν, φιλόμοσθ, ἐρωτικός, εἰς ἄνδρα δ' ἁδύς·
Εἰδὼς τὴν φιλέοντα, τὸν ἀφιλέοντ]' ἔπ μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ δίδυς· αὐτεύμβθ, ὐκ ἀναπείθαν.

Ut regem decet. Petere autem oportet, non omni *tempore*,
Æschine. Quare tibi in dextero humero placet
Sagulum suprenum fibulâ nectere, utroq; autem *pede* inni
Audebis irruentem hostem scutatum sustinere,
Pete quamprimum Ægyptum. A TEMPORibus fieri incipi
Omnes senes; inde ordine ad genas delabitur (ge
Ætas quæ canos facit: gerendum est aliquid iis quibus genua

Argumentum decimiquinti *Idyllii*.

Inscribitur hoc Idyllium SYRACUSÆ, sive ADONI ZUSÆ, id est, Adonidis festum celebrantes. Inducit tem *Poeta* Syracusanas quasdam genere, quæ Alexanc peregrinantur, & exeunt ad spectaculum pompæ, quâ donis ab Arsinoë uxore Ptolemæi Philadelphi gestaba Morem autem habebant Alexandrini in Adoniis festis, qui Adonidis simulachra gestabant unà cum solennibus mare ferre. Describit autem Theocritus, ut reginæ g ficetur, cantatricem quandam sumptuosum Arsinoës a ratum carmine recentem.

SYRACUSIÆ, sive ADONIAZUSÆ
Idyllium XV.

GORGO, EUNOE, PRAXINOE, ANUS, HOSPES.

INtúsne Praxinoë? *E.* Gorgo chara, ut seró! Intus.
P. Mirum quod etiam venisti: dispice sellam ei, Eunoë:
Injice & pulvinum. *E.* Habet optimé. *P.* Sede.
G. O incorporeum animum! vix vobis salva venio,
Praxinoë, per multam turbam, & per multas quadrigas.
Ubique sunt crepidæ, ubique chlamydati viri:
Et via immensa est, & tu procul à me habitas.
P. In hanc extremam terræ partem ille demens veniens
Lustrum, non domum: nè vicinæ essemus
Inter nos, invida mihi semper mea pestis ut mihi adversare
G. Nè dicas de tuo marito talia, ô chara Dione.
Parvulo præsente: vide, mulier, ut aspicit te.
P. Bono esto animo, Zopyrion dulcis fili: non de patre.

G. I

Οἷα χρὴ βασιλῆϊ, αὐτεῖν ἢ δεῖ, ἐκ ὀπὶ πυπί.
Αἰχίνα· ὥς' εἴ τοι χρὴ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκ
Λαὸν ἄνερ φρονέοντ', ἐπ' ἀμφοτέρων ἢ βεβακὼς
Τολμασεῖς ὀπόντα μάχεν θρασὺν ἀσπιδιώτην;
Ἃ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ΑΠΟ' κρατάφων πλόμεθα
Πάντες γηραλέοι, κὴ ὀϊσυρὸ ἐς ἠῶϊ ἔρπ
Λάκκαίνων ὁ χερνῆθ· ποιεῖν πρὸ δεῖ ὃς μόνος χλωρόν.

Ὑπόθεσις τῆς ιέ Εἰδυλλίε.

Ἐπιγράφε) μὲ τῆτο τὸ Εἰδύλλιον ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ ὑποτίθε) δὲ πνας Συρακουσίας τὸ ἠῶϑ, παρεπδημήσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κὴ ὁπὶ θέαν ἐξίσας τῆς πομπῆς τὸ κομιδέντος Ἀδωνιδ ὑπὸ Ἀρσινόης τῆς τῆ Πτολεμαίε τῆ Φιλαδέλφε γωναικός. ἔϑος ἢ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τ' Ἀδωνιδος μ' τ νομιζομένων ὁπὸ τ θαλασσαν κομίζειν. Διαγράφε ἢ Θεόκριτος χαριζόμενος τῆ βασιλίδι, φ δυσὶν πνα τ πολυτέλειαν τ' Ἀρσινόης δι ᾠδῆς ἀπαγγέλλε).

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ, Εἰδύλλιον ιέ.

ΓΟΡΓΩ', ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

Ἐν. Δοῖ Πραξινόα· Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ· ἐνδοῖ.
Π. Θαῦμ' ὅπνω ἦνδες· ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτά·
Ἔμβαλε κὴ πτίλεμνον. Ἐ Εχει χίλια. Π. Καθίζ ἀ.
Γορ. Ὡς τᾶς ἀδημάτω ψυχᾶς· μόλις ὕπνιν ἐσάθλιν,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν ἢ τεθείπεσιν.
Παντᾶ κραπίδες, πανταχᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἀλ' ὁδὸς ἄπυ)θ, τὸ δ' ἐκατοστάρω ἴμ' ἄπεικές.
Π. Τᾶν)' ὁ πάρεσσ τῶος ἐπ' ἔχθρα γᾶς ἔλαβ' ἐν-
Ἰλεὸν, ἐκ οἰκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες (δὼν
Ἀλλάλαις, πυ)' ἔειν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖν.
Γορ. Μὴ λέγε τὸν πεδ' ἄνδρα φίλα, τὸν ἰσᾶντα, Διώνα,
Τῶ μικκῶ παῖδον)θ· ὄρη, γύναι, ὡς πολὺ χρὴ τυ.
Π. Θάρσ, Ζωπυρίων γλυκερὸν τέκος· ἃ λέγω ἀπφῦν.

G. Intelligit infans; per Proserpinam. Pulcher est pater
P. Pater, *inquam*, ille nuper (nuper dicamus scilicet
Omnia) nitrum & fucum è taberna empturus,
Venit ferens salem nobis, homo trédecim-cubitorum.
G. Et meus hæc habet *vitia*, pernicies argenti, Dioclide
Septé drachmis pilos caninos ex vetulis & mutilatis ovibus c
Quinq; vellera emit heri, meras sordes, opus super opus. (vul
Sed age, amiculum & peplum fibulatum cape:
Eamus ad regis divitis Ptolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio egregiam valde pompam
Instruere reginam. *P.* APUD fortunatos fortunata omnia
Quæ vidisti, & quæ dixisti, *narra* tu quæ vidisti, mihi quæ:
G Tempus abire fuerit, OTIosis semper feriæ sunt. (v
P. Eunoë fer aquam, & in medium *infunde lebéta* malè-d
Depone rursus. FELES molliter volunt dormire. (ci
Move te *ocyùs*; fer aquam; aquâ priùs opus est.
En, ut aquam fert! Infunde tamen. Nè multam, ô prosi
Infunde aquam: infelix, cur meam tuniculam commadefaci
Define: ut Diis placitum est, ita lota sum.
Clavis magnæ ubi arcæ? huc fer ipsam.
G. Praxinoë, valde te fibulata vestis
Ita decet: dic mihi, Quanti constitit tibi à jugo telæ?
P. Nè memores, Gorgo; pluris quàm argenti puri mina
Et altera; insuper operi & animam appendi.
G. Ex animo tamen res tibi cessit. *P.* Ita est: bene dix
Amiculum fer mihi, & umbellam: aptè
Impone. Non ducam te, fili: larva adest, mordet equus
Plora quantum vis: claudum autem non oportet te fieri.
Eamus. Phrygia, parvulum lude suscipiens:
Canem introvoca, portam vestibuli claude.
Dii boni, quanta turba! Quomodo & quando hoc pertran
Oportet malum? Formicæ innumerabiles & infinitæ.
Multa tibi, ô Ptolemæe, facta sunt præclara facinora,
Ex quo inter Deos immortales est pater tuus: nemo malefi
Ladit viatorem, dolosè subiens more Ægyptio,
Ut antea homines in fraude exercitati ludebant,
Inter se similes, malos lusus, omnes contentiosi.
Dulcissima Gorgo, quid nobis fiet? bellatores
Equi regis *adsunt*. Amice, nè me proculces.
Erectus stetit hic rufus: vide quàm ferox & audax.

Eunc

Γο. Αἰδάνεϑ' τὸ βέβρος, καὶ τὰν πότναν' χαλὸς ἀπφῦς.
Π. Ἀπφῦς μὲν τύϑ' πφῶαν (λέγομες πφάαν δὲν πάντα) νίτεσν κὴ φῦκ' ἀπὸ σκανᾶς ἀγοφάσδων,
Ἦνϑε φέφων ἄλας ἄμμιν, ἀνὶφ τεισκαιδεκάπηχυς.
Γο. Χὠμὸς ταῦτά γ' ἔχει, φῦφος ἀργυφίου, Διοκλείδας.
Ἐπὰ δ' ἐφαχϑὴ κωιάδας γφεῖαν ἀποτίλματα πφῶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχϑές, ἅπαν ῥύπος, ἔφγον ἐπ' ἔφγῳ.
Ἀλλ' ἴδι, τὠμπέχοντο κὴ τὰν πεφναίαν λαζεῦ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆ ϑ' ἐς ἀφιὸν Πτελεμαίω,
Θασύμφαν τὸν Ἀδωνιν· ἀκούω χᾆμα καλὸν τᾶ
Κωμιλὺ τὰν βασίλισσαν. Π. Ἐν Ὀλβίῳ ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ πᾶ μὴ ἰδόντι.
Γο. Ἔφπω ὥφα κ' εἴη· ἈΕΡΓοῖς αὖϑ' ἑοφτά.
Π. Εὐνόα, ἄφε τὸ κᾶμα, κὴ ἐς μέσσαν αἰνόϑφυπτε
Θὲς πάλιν· Αἰ Γαλέαν μεγακῶς χαίφοντι χαϑεύδην·
Κινεῦ δή, φέφε ϑᾶττον ὕδφω· ὕδαϑ' ποήτεσσι δεῖ.
Ἀλλ' ὡς νᾶμα φέφει· δὸς ὅμως. μὴ πυλὺ ἄπλησε
Ἔσχει ὕδφω δύσανε· τί μοὶ τὸ χιτώνιον ἄφδεις;
Παῖπα· ὁποῖα ϑεοῖς ἐσθῆκει, τοιαῦτα γένιμμαι.
Ἀ κλᾷς τᾶς μεγάλας πᾷ λάφναικϑ', ὦ δᾷφος αὐτάν.
Γο. Πφοξίνοα, μάλα τι τὸ κατυπνυχὲς ἐμπεφάναμα
Τᾶτο πφέπϑ'· λέγε μοι, πόκα κατέβα τοι ἀφ' ἴσω;
Π. Νὴ μάτηρ, Γοργοῖ· πλέον ἀφγυφίου καϑαφὼ μνᾶς,
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔφγοις κὴ τᾶν ψυχᾶν ἀφοτέϑηκα.
Γο. Ἀλλὰ χᾖ γνάμαν ἀπέβα τι. Π. Ναὶ κὴ δὴ εἶπας.
Τὰμπέχαν φέφε μοι, κὴ τὰν ϑηλίαν· χᾖ κόσμον
Ἀμφίδες· ἰὴ αἰξῶ τυ, τέκνον· ὡφμώ, δάκνᾳ ἵππος.
Δάκφυε ὅσσα ϑέλεις· χωλὸν δ' ὃ δεῖ τυ ἰᾷϑϑ.
Ἔφπωμες. Φευγίσα τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
Τᾶν κίν' ἔπω χάλεσον τὰν αὐλοίσαν ἀπόκλαξον.
Ὦ ϑεοί, ὅσσος ὄχλος· πῶς κὴ πόκα τᾶτο πεφᾶσα
Χφὴ τὸ κακὸν; μύφμακες ἀ ἠεϑμοὶ κὴ ἄμελγοι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεπίσπω κἀγὰ ἔφγα,
Ἐξ ὧ ἐν ἀϑανάτοις ὁ τεκών· ἀ δ' εἰς κακοεφγὸς
Δμῳᾶτα τὸν ἰόντα, πυφέφπων ἰγυπτισί,
Οἷα πεῖν ἐξ ἀπάτας κεκφατυμβοὶ ἄνδφες ἔπασδον,
Ἀλλάλοις ὁμοῖ, κἀκὰ παίγνια, πάντες ἐγεοί.
Ἀδῖσα Γοργοῖ, τί χϖοίμεδα; τυὰ πτολεμιαὶ
Ἵππι τῶ βασιλῆϑ' ἄνεφφίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀφϑὸς ἀνέσα ὁ πυῤῥός· ἴλ' ὡς ἄγειϑ', κωοθωσπὶς,

Eunoë, nónne fugies? perimet suum infesſorem.
Magnum cepi fructum quòd filium domi reliqui.
G. Bono esto animo, Praxinoë: jam sumus post eos;
Illi autem abierunt in campum. *P.* Jam meipsam colligo.
Equum & frigidum anguem maximè timeo
Ab ineunte ætate. Feltinemus: quanta turba nobis affluit!
G. Ex atrio, ô mater? *A.* Ego, ô filiæ. *G.* *An* ingredi
Facile? *A.* IN TROJAM tentantes pervenerunt Achivi
Optima filia, tentando omnia perficiuntur.
G. Anus abiit, mera oracula nobis vaticinata. (nem,
Omnia mulieres nôrunt, etiam quomodo Jupiter duxerat Juno
Vide, Praxinoë, ad portas quanta turba *sit*.
P. Immensa. Gorgo, da manum mihi; prehende & tu
Eunoë, Eutychidis: & ei hæreto, nè erraveris.
Omnes unà confertim ingrediamur: hæreto nobis, Eunoë.
Me miserum! meum velum in duas partes jam
Disciſſum est, Gorgo. Per Jovem, ità sis
Felix, ô homo, cave *nè scindas* meum amiculum.
H. Non es penes me: verú tamen cavebo. *P* Conferta turba
Trudunt ut sues. *H.* Bono esto animo mulier: in tuto sumus:
P. Et hoc anno, & in posterum, chare hospes, in tuto sis,
Nos curans: boni & misericordis viri *est*.
Premitur Eunoe nobis. Agè ô misera, tu quoque vi perrumpe
Optimè Omnes intus, ut dixit qui sponsam in thalamo inclusit
G. Praxinoë, huc ades: textilia hæc primùm specta
Quàm sint tenuia & venusta: Deorum opera dixeris.
P. Veneranda Minerva, quales illa elaborárunt lanificæ!
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt!
Quàm veræ stant, & quàm veræ moventur!
Animatæ, non intextæ sunt. SAPIens quædam res est homo
Ipse autem quàm admirabilis in argenteo jacet
Thoro, primam lanuginem à temporibus dejiciens,
Maximè amabilis Adônis, qui vel in Acheronte amatur.
H. Desinite, ô infelices, immensum garrientes.
TURTURES stridunt lato ore pronuntiantes omnia.
G. Papæ! unde hic homo? quid autem ad te, si garrulæ sumus
QUÆRITO, quibus imperes: Syracusanis imperas?
Atque ut hoc etiam noscas, Corinthiæ sumus ab origine,
Sicut & Bellerophon: Peloponnesiacè loquimur.
DORICE verò loqui licet (opinor) Dorienſibus.

P. Fa-

Εὐνόα, ὁ φλοξὶ ; διαχρισεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάλω μεγάλως, ὅπ μοι τὸ βρέφος μιμεῖται δόλον.
Γορ. Θάρσει, Πραξινόα· κἀδὴ γεγυμῆλ' ὅπισθεν.
Τοὶ δ' ἔξαν ἐς χωραν. Π. Κ' αὐτὰ σωσατείρσμαι ἤδη.
Ἵππον κὴ τὸν ψυχρὸν ἔριν ταμάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός, σευ ἴωμες· ὀχλοῦ πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.
Γορ. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μάτερ; Γ. Ἐγών, ὦ τέκνα. Γορ. Πῶς ἔν-
Εὔμαρές; Γ. Ἐσ Τερσίαν πρεσβύτοι ἦν ἔτι Ἀχαιοί. (θεῖν
Κἠμῖσα παίδων, πεῖσα δ' ὧν πάντα τελεῖται.
Ἰοῦ, Χρησμὸς ἀ πρεσβύτης ἀπέχρατο δεσπόζοισα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαπη, κὴ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥραν.
Θᾶττα, Πραξινόα, φεῖ τὰς πύλας δοῦ δμιλοῦ.
Π. Θεσπέσιον· Γοργοῖ, σὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ κὴ τύ.
Εὐνόα, Εὐτυχίδη· πότεχ' αὐτὰ· μὴ τὸ πλανᾶσθε.
Πᾶσα ἁμ' εἰσέρπομες ἀπείξ· ἔχει, Εὐνόα, ἄλλο.
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μὰ τὸ δεῖσιον ἦλθ
Ἔρπετ', Γοργοῖ. ποῖᾶ Διός, εἶπ γλῶσα
Εὐδάμων, ὢν θρῶπε φυλάσσευ τὼν πέριξ ὀμμ. (χλος·
Ξ. Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὰν ὅμως ὃ φυλάξομαι. Π.' Αθρέος ὀ-
Ὠθεῖτ'· ἆσε ὗες. Ξ. Θάρσει γ' ὠῖα· ἐν καλῷ εἰμές.
Π. Κ' εἰς ὥρας, κἠπτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν κἠμῖ εἶμες.
Ἄμμε σεῖσεν ὧν· χρεῶ κ' εἰκῆρμοι θ' ἀνδρές.
Θολίβε πα' Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ' ὦ δειλά, τὺ β ἄζῦ.
Καλλις· · Ἐνδοῖ πᾶσι, ὁ τὰν νυὸν ἐπ' ἀσκλάζας.
Γορ Πραξινόα, πόταγ' ἆδε τὰ ποικίλα πρᾶτον ἀθαν-
Λεπὰ κὴ ὡς χαείεντα· θεῶν περσεύματα φασεῖς. (σαν
Π. Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔειθοι ;
Ποῖοι ζωογράφοι τὰ κειβέα γράμματ' ἔγραψαν ;
Ὡς ἔτυμ' ἐσίκασπ, κὴ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦσι·
Ἔμψυχ', ἀν ἀνθρωπτά· ΣΟΦΟΝ τὸ χεῖρ' ἄνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς βαπτὸς ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειμ'
Κλισμῷ, πρᾶτον ἔλεον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τερπικλῆς Ἄδωνις, ὃ κὴν Ἀχέροντ φιλεῖται.
Ξ. Παύσαθ', ὦ δύσφωνοι, ἀνάνυτα κατάλλεισθε.
ΤΡΥΓΟΝΕΣ ἐκκοιδιοῦσι πλατυάσδοισθε ἅπαντα
Γορ Μᾶ, πόθεν ὦνδρατο ; τί δὲ τὸν εἰκὼ λαλεῖ μὲς ;
ΠΑΣ ἀμῦν· Σὺ σοφιστής ἐσσι πάντεσσι ;
Ὡς εἰδῆς κὴ τῶτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς κὴ ὁ Βελλεροφῶν Πελοποννησοῖ λαλάμες.
ΔΩΡΙΣΔΕΝ δ' ἔξεσι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

P. Faceſſat, dulcis *Proſerpina*, qui in nos habeat imperium
Uno excepto: non vereor, nè mihi impingas alapam.
G. Tace, Praxinoë. Eſt cantatura de Adonide
Illa Argivæ filia ſapiens vates,
Quæ vel Sperchin lugubre carmen canendo ſuperavit.
Cantabit aliquid præclari, (compertum habeo:) præparat ſe jam
Domina quæ Golgum & Idalium dilexiſti,
Altúmque Eryca, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem à perenni Acheronte
Menſe duodecimo teneros-pedes-habentes reduxerunt Horæ
Tardiſſimæ Dearum Horæ charæ, ſed deſiderabiles
Veniunt, omnibus hominibus ſemper aliquid ferentes.
Venus Diónes filia, tu quidem inmortalem ex mortalibus
Hominibus (ut fama eſt) feciſti Berenicen,
Ambroſiam in pectus inſtillans mulieris: (lebrata
Tibi autem gratiam referens, ô multis nominibus ac templis ce
Berenices filia, Helenæ ſimilis,
Arſinoë, omnibus bonis ornat Adonidem.
Adſunt ei fructus quotquot tempeſtivè ferunt arbores,
Adſunt & molles hortuli, calathis incluſi
Argenteis, & Syrii unguenti *plena* aurea alabaſtra,
Et quicquid placentarum mulieres in tabula panaria fingunt,
Flores admiſcentes varios farinæ niveæ,
Quicquid ex dulci melle, quicquid ex humido oleo,
Omnia ipſi volatilia & reptilia hîc adſunt.
Viridia etiam umbracula molli gravata anetho
Extructa ſunt: parvuli verò ſupervolant Cupidines,
Quales pulli luſciniarum inſidentes arboribus
Valitant, alarum periculum facientes, de ramo in ramum.
O ebenum, ô aurum, ô ex albo ebore
Aquilas pincernam Saturnidæ Jovi puerum ferentes!
Purpurei autem tapetes in ſuperiore parte molliores ſomno:
Milêtus hoc dixerit, & qui Samium agrum incolit.
Stratus etiam eſt alter lectus in pulchri Adonidis gratiam:
Alterum Venus tenet, alterum roſeis-brachiis Adônis,
Octo & decem annorum, vel novem & decem, ſponſus.
Nondum pungit oſculum: labra adhuc ei circùm rufa *ſunt*.
Nunc quidem Venus ſuum habens ſponſum, eo perfruatur:
Manè autem nos eum frequentes, dùm ros eſt, foras
Efferemus ad undas in littus excreantes:

Et

Π. Μὴ φύῃ, μελιτῶδες, ὃς ἀμφὶ καρπεὸς εἴη,
Πλανήνδος· ἐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

Γορ. Σίγα, Πραξινόα. μέλλῃ τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τὰς Ἀργείας συχάτερ πολύιδρεις ἀοιδός,
Ἅπερ ἢ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠείσατο.
Φθεγξεῖταί π (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.
Δέσποιν' ἃ Γολγόν τε καὶ Ἀδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ πάσδυτ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μιὴ δυωδεκάτῳ μαλακαίπεδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδιστα μακέραι Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί π φορεῖσαι.
Κύπρι Διωνάα, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
Ἀνδρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς σῆθος ἀποσπάσασα γυναικός·
Τὶν ὃ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολιῶτι,
Ἁ Βερενικείκα συχάτερ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀσπόα, πάντεσσι καλοῖς ἀπτέλλει Ἄδωνιν.
Παῖς μὲν ὁ ὤϊα κεῖται ὅσα δρυὸς ἄνεμος φέρυπι,
Παῖς δ' ἁπαλοὶ κἄποι, πτερυλαξμοὶ ἐν ταλασίοισι
Ἀργυρέοις, Συρίῳ μύρῳ χρύσει ἀλάβαστρα.
Εἴδατά θ' ὅσα γυναῖκες ὀπὶ πλατάνῳ πονέοντι,
Ἄνθεα μίσγοισαι λιγυρῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλείφῳ,
Ὅσσά τ' ὑπὸ γλυκερῷ μέλιτι, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ
Πάντ' αὐτῷ πεπύκασι καὶ ἑρπετὰ τᾶδε πάρεσι·
Χλωρᾷσι ὃ σκιάδες μαλακῷ βεβύσσωνται ἀήτῳ.
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπνώοντων τιν Ἐρώτων.
Οἷοι ἀηδονίδες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρεων
Πωτῶνται, πεφύγων πειρώμενοι, ὄλον ἀπ' ὄζον.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λιθικῶ ἐλέφαντος
Αἰετώ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι ὃ πάντες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔρρωται κλίνα τῷ Ἀδωνίδι τῷ καὶ ἐς ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπηχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐν νεαναίδεσσι ὁ χαμβὸς.
Οὐ κνηστὶ τὸ φίλαμ'· ἐπὶ δὲ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαρέπω ἄνδρα·
Ἀῶθεν δ' ἅμμές νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρήσαι ἔξω
Οἰσσοῦμες ποτὶ κύμα· ἐπ' ἀἰόσι πάντα,

Λύσασαι

Et solutis crinibus, ac veste ad talos demissâ,
Pectoribus apertis, canorum incipiemus cantum.
Commeas, ô chare Adôni, & huc, & in Acherontem,
Semideorum (ut fama est) solidissimus. Neque Agamémnon
Hoc accidit, neque Ajaci magno graviter fatenti heroi,
Neque Hectori honoratiori inter viginti filios Hecubæ:
Non Pátroclo, vel Pyrrho à Troja reverso,
Neque illis antiquioribus, Lapithis & Deucalionibus:
Non denique Pelópidis & Pelasgis, flori Peloponnési. (tiam
Propitius esto jam, Adôni; & in futurum annum afferas læti
Et nunc venisti *charus* ô Adôni; cùm venies, charus venies.
G. Praxínoë, sapientissima res *est* mulier,
Beata: quàm multa novit prorsus beata! quàm suave canit!
Tempus tamen est & *redire* domum: impransus est Dioclides
Estque homo valde iracundus: esurienti ei minimè occurras.
Vale, Adôni chare, & ad gaudentes abi.

Argumentum decimisexti *Idyllii*.

HOC Idyllium scriptum est ad Hierónem Hieróclis filium extremum Siciliæ tyrannum. Cùm enim Theócritus ei carmine celebrâsset, nec quicquam ab eo accepisset, propterea hoc Idyllium composuit, quod CHARITAS inscripsit: in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

CHARITES, sive HIERON, *Idyllium XVI.*

SEmper hoc Jovis filiabus curæ est, semper poetis,
Celebrare Deos immortales, celebrare fortium facta præclarorum
Musæ quidem Deæ sunt, Deos Deæ celebrant: (virorum
Nos autẽ homines mortales, mortales *ergò* mortales celebremus
Verùm quisnam illorum quotquot splendidam habitant sub aula
Nostras gratias apertis portis recepit domo (rorum
Libenter, neque retro indonatas remittet?
Illæ verò nudis pedibus domum vadunt,
Multis me convitiis infectantes, quòd frustrà viam susceperint
Pigræ autem, rursum vacuæ in fundo arcæ,

Frigi-

Λύσασα ὦ κόμαν, ἢ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσα,
Σπίνθεσι φανομόρος, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς
Ἕρσης, ὦ φίλ' Ἄδωνι, ἢ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
Λιμναίων (ὡς φασὶ) μονώτατος. ἔτ' Ἀγαμέμνων
Τέτ' ἔπαθ', ἔτ' Αἴας ὁ μέγας βυθμαίνι θρῃξ,
Οὐδ' Ἕκτωρ Ἐνέβας ὁ γερειτερος εἰκὰς παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, ἢ Πύῤῥος ὁπὸ Ἕρσας ἐπεπελθών,
Οὔθ' οἱ ἔπ' ὠκύτεροι, Λαπίθαι ἢ Δολιχαίονες,
Οὐ Πελοπιάδαι τε ἢ Ἄργος ἄκρα Πελασγοί.
Ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, ἢ ἐς νέωτ' εὐθυμίσασα.
Καὶ νῦν ἴλυθες, Ἄδωνι, ἢ ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις.

Γορ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἀ θάλεια.
Ὀλβία· ὅσσα ἴοισα πανολβία, ὡς γλυκύφωνος.
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάειρος Διοκλείδας,
Χὠ νὴρ ὄζος ἄγαν· πεινᾶντί γε μιν ἔπος ἔνθης.
Χαῖρε, Ἄδων· ἀγαπατέ, ἢ ἐς χαίρεντας ἀφικεῦ.

Ὑπόθεσις τῶ ιε' Εἰδυλλίω.

ΤΟΥΤΟ τὸ Εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἥρωνα τὸν Ἡρακλέος, τὸν ἔχοντα Σικελίας τὸ ἔργον. ὑμνήσας γὰρ αὐτὸν ὁ Θεόκριτος, ἢ ὑπὲρ ἐλπιδῶς ὡραῖ αὐτῶ, διὰ τῶτο τὸ Εἰδύλλιον τῶτο πεποίηκε, ἢ ΧΑΡΙΤΑΣ αὐτὸ ἐπέγραψεν· ἐν ᾧ φησὶ τ' ἀρχὴν βασιλέων ἢ ἀρχόντων ἐκ τῶς Μούσας ἀγωνοθετεῖσθαι μέμφεται.

ΧΑΡΙΤΕΣ, ἢ ΙΕΡΩΝ, Εἰδύλλιον ιε'.

ΑΙΕΙ' τῶτο Διὸς κούρας μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς
Ὑμνεῖν ἀθανάτοις, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν.
Μῶσα μὲν θεαὶ ἐσσι, θεὸς θεαὶ ἀείδοιτο,
Ἄμμες ἢ βροτοὶ οἶδε, βροτῶς βροτοὶ ἀείσωμες.
Τὶς γὰρ τᾶν ὁπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν Ἀθάναν,
Ἀμετέρας χάριτας πεπύσας ἐκ τᾶσδε ἔβα οἶκω
Ἀκράντους; ἐπὶ δ' αὖθις ἀδαρήτους ἀποπεμφεῖ;
Αἱ ὦ συζόμβρω γυναικῶν ποσὶν εἴκασι ἔασι.
Πολλά με πωθάσθησι, ὅτ' ἀλιθίων ὁδὸν ἰῶσθαι.
Οὐκ ἐρέω ὦ πάλιν κενεὰς ἐπὶ πυθμῆνι χαλῶ

Ψυχροῖς

Frigidis in genibus capite manent posito,
Ubi squalida sedes eis est, cùm re infectâ redeunt. (amaverit
QUIS tandé nostri seculi hominum talis est? quis bene dicentem
Nescio: non enim ampliùs homines, ut antea, propter præclara
Facta laudari cupiunt: sed victi sunt à lucris (auferi
Unusquisq; autem in sinu manum tenens, circumspicit unde ip
Argentum: ac nè æruginem quidem absterſam alteri daret:
Sed statim ait, LONGIUS abest tibia quàm genu:
Sit mihi modò aliquid: Dii honorent poetas,
Nam quis alium audiat? Satis omnibus Homerus.
Hic poetarum optimus, qui ex me referet nihil.

MISERI, quid prodest immensum in arca aurum
Repositum? Non hic est usus pecuniæ sapientibus:
Sed partem sibi, partem etiam alicui poetæ dare *oportet*:
Multo ex affinibus beneficio afficere, multos etiam ex aliis
Hominibus: semper autem Diis sacrificia facere.
Neque inhospitalem esse, sed hospites mensâ
Benignè acceptos dimittere, cùm velint abire:
Musarum autem maximè honorare sacros interpretes;
Ut etiam apud inferos conditus bene audias,
Neque inglorius lugeas in frigido Acheronte,
Quasi fossor aliquis qui ligone manus callosas habeat,
Qui gravem à suis majoribus paupertatem inopem plorat;
Multi in Antiochi domo & regis Alevæ
Cibum menstruum dimensi sunt famuli;
Multi autem Scopadis acti ab stabula;
Vituli cum cornutis mugiverunt bobus;
Infinitas autem in campo Cranonio ad æstiva agebant
Pastores electas oves hospitalibus Creonidis:
Sed nulla eos secuta est voluptas, posteaquam dulcem emiserunt
Animam in latam ratem tristis Acherontis;
Inglorii verò, relictis multis illis & beatis opibus,
Miseros inter mortuos per longa secula jacérent,
Nisi magnus vates ille Ceius, variè canens
Ad barbitum multichordum, feciſſet eos claros inter homines
Posteros. Honorem autem & veloces sortiti sunt equi,
Qui ipsis ex sacris coronati redierunt certaminibus.
Quis autem principes Lyciorum unquam, quis comatos
Priámadas, vel muliebri colore Cycnum cognoviſſet,
Nisi bella veterum poetæ cecinissent?

Nequ

Ψυχροῖς ἐν χαράτεσσι κάρη μίμνοντα βαλοῖσι.
Ἐνθ' αὖτε σφίσιν ἔδρη, ἐπὴν ἄπρακτοι ἵκωνται,
Τίς δ' ἦρ' ὑμῶν τοίοσδε; τί ἦ ἐν εἰκότα φιλασεῖ;
Οὐκ ὄιδ'. ἀ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐθλοῖς
Αἰνεῖας ἀσάδουσι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κδδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπω χεῖρας ἔχαν, πόθεν ὄιστεπα ἄρηι
Ἄρμεγον· ἐδὲ ἰὸν ἀποτείλας πνὶ θοῖν.
Ἀλλ' ἐυθὺς μυθεῖται, Ἀποτέρω ἢ γόνυ κνάμα·
Λύπη μοι τ' ἧμοιτο· θεοὶ πιμῶσιν ἀοιδούς.
Τίς δέ κεν ἀλλοδαπὸς ἀκούσαι; Ἄλλις πάντεσσιν Ὁμηρος,
Οὔτος ἀοιδὸν λᾶστος· ὃς ὄζεμεῖ οἵπερ ἀδέν.
ΔΑΜΟΝΙΟΙ, τί ἦ κέρδος ὁ μυείῳ ἔνδοθι χρυσὰς
Κείμενος; ἢ χἄδε πλοῦτον φερνέεσθαι ὄναστο·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶι, τὸ ἦ καὶ πνι δῶναι ἀοιδῶν.
Πολλὼς δ' ἐν ἔρξαι παυῶν, πολλὰς ἦ κ' ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ ἦ θεοῖς ἐπβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
Μειλίξαντ' ἐπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλωσι πέεσθαι·
Μισάων ἦ μάλιστα πέλει ἱερὸς ἀοφήτας.
Ὄφρα κ' ἐν αἰδοῖ κεκρυμμένῳ ἐθλὸς ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ὅτι ψυχῇ Ἀχέροντι,
Ὠσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένῳ ἔνδοθι χεῖρας
Δειλὰν ἐκ πατέρων πενίαν ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀγυρίοιο δόμοις κ' ἄνακτι Ἀλεύα
Ἁρμαλιὰν ἐμείλιον ἐμεσσέσαντο πενέσθαι·
Πολλοὶ ἦ Σκοπάδαιο ἐλαυνόμβοι ποτὶ σακὸν
Μόχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυεῖα δ' ἀμφεδίων Κεραμέων ἐνδιάασκον
Ποιμβόες ἔκκειται μῆλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' ὅ σφιν ἧβη ἦδη, ἐπεὶ γλυκὺν ὄζεκέρασσαν
Θυμὸν ἐς εὐσεβέαν ὀσίαν συγκὼ Ἀχέροντος,
Ἄμμαστοι ἦ, τὰ πολλὰ κἠ ὄλβια πῶλα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακρὼς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κῆῖος ἀίολα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὄνομα πᾶς
Ὁ πλοτέρεσσι. πιμὰς ἦ κ' ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
Οἵ σφισιν ὄζεν ἱερῶν τεφανηφόρει λιθον ἀγῶνων.
Τίς δ' ἂν ἀειπᾶς Λυκίων ποτε, πὶς κομόωντας
Πειαμίδας, ἢ θῆλυ ὑπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλύπδας πρεσβυτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;

Οὐδ'

Neque Ulysses, qui centum & viginti menses erravit
Omnes per homines, & ad imum orcum descendit
Vivus, & ex spelunca evasit pernicios Cyclôpis, (fabulæ
Diuturnam gloriam obtinuisset. Silentio etiam præteritus fuisset
Eumæus, & Philœtius qui circa boves armentales
Opus habebat, ipsêque magnanimus Laërtes,
Nisi eos juvissent carmina viri Ionici, id est *Homeri*.
A MUSIS illustris fama venit hominibus :
FORTUNAS autem mortuorum consumunt viventes.
Sed PAR est labor, in littore undas numerare,
Quotquot ventus in terram cum cæruleo mari impellit,
Et aquâ purâ lavare impurum laterem,
Atque hominem oppressum avaritiâ flectere.
Valeat quicunque talis : innumerabile autem ei sit
Argentum ; semper autem plus habendi desiderium cum (me.
At ego honorem & hominum benevolentiam
Multis mulis & equis anteponam.
Quæro autem cui mortalium gratus veniam
Cum Musis : difficiles enim viæ sunt cantatricum
Musarum, absque Jove magno consultore.
Nondum cœlum defessum est ducendo menses & annos :
Multi movebunt adhuc rotam curtis equi.
Exorietur ille vir qui me cantore indigebit,
Gerens res tantas quantas magnus Achilles, aut ingens Ajax
In campo Simoentis, ubi Phrygis sepulchrum Ili.
Jam Phœnices, sub sole occidu o
Habitantes Libyæ in extremo calce, horrescunt :
Jámque gestant Syracusii medias lanceas,
Onusti scutis brachia salignis :
Intérque eos Hieron, superioribus par heroïbus,
Armatur, equinæ autem galeam cooperiunt jubæ.
Utinam, Jupiter augustissime pater, & veneranda Minerva,
Et tu, ô puella, quæ cum matre opibus affluentiis Ephyræorum
Sortita es magnam urbem, apud aquas Lysimeliæ,
Hostes ab insula propulsent dura fata
Sardoniam per undam, amicorum stragem nuntiaturos
Filiis & uxoribus, numerabiles ex multis :
Oppida verò à prioribus iterum habitentur civibus,
Hostium quotquot manus corruperunt funditus.
Et agros virentes colant : & innumerabilia

Ovius

Οὐδ' Ὀδυσεύς, ἑκατόν τε καὶ εἴκοσι μοῦρας ἀλασθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, αἴδεσε τ' εἰς ἔχυτον ἐνθών·
Ζωός, καὶ πήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δίωνιδν κλέος ἔσχε. Ἔσιχθε δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βοῦ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίας
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτας,
Εἰ μὴ σφᾶς ὦνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί. (σι'.

ΕΚΜΟΣΑΝ ἀλαδὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποις-
ΧΡΗΜΑΤΑ ὃ ζώοντες ἀμελλδωίοντα δανέντων.
Ἀλλ' ΙΣΟΣ δὲ ὁ μόχθος ἐπ' ἀόνι κύματα μήγειν,
Οὖς ἄνεμος χέρσονδε μὴ γλαυκὰς ἀλὸς ἀθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν δολερὴν ἰοειδέϊ πίνδον,
Καὶ φιλοκτδδείη βεβλαμμένον ἀνδρὸς παρειδεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήνεθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· ὠὲ ὃ πλεόναν ἔχοι ἴμερος αὐτόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ πιμύν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἠμιόνων τε καὶ ἵππων ἀρδδτην ἑλοίμαν.
Δίζημαι ὃ πινὶ πανδῆ κεκλεισμένῳ ἔνδον
Σωὴ Μοίσαις· χαλεπὴ γὸ ὁδοὶ τελέδυσιν ἀοιδῶν
Μυσάων, ἀπίνδδε Διὸς μέγα βεκλεύοντος.
Οὔπω μιῦς ἄγων ἔκαμ' ἐρανός, ἀδ' ἐνιαυτὸς
Πολλοὶ κινήσασιν ἔπ πεζὸν ἅρματ' ἵππει.
Ἑστηὼς ἔτ' ἀνὴρ ὃς ἐμὲ κεχρήσετ' ἀοιδῶ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαθὺς Αἴας
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντι, ἅδι φρυγὸς εἶδος Ἴλῳ.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὣς ἠελίῳ δωίοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρόν, ἐρρίγασι·
Ἤδη βαπίζοντι Συρακόσιοι μέσα δέρα,
Ἀχθόμενοι σκέεσσι βεχόμενα ἰπεῖνοισιν·
Ἓν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, πεσπέρεις ἶσος ἠρώεσσι,
Ζώννυται, ἱππείῃ ὃ κόρυσι σκεπάσσιν ἔδειρι.
Αἰ γάρ, Ζεῦ κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθήνα,
Κέρη δ' ἃ σὺν ματεῖ πολυκλήρων Ἐρυκίων
Εἴλαχεν μέγα ἄστυ, παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθρὼς ἐκ νάσσιο καὶ πέμψειαν ἀνάγκη
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μύρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀεθματὼς ὑπὸ πολλῶν·
Ἄσεα ὃ πεσπέρεσσι πάλιν νεῖσιτο πολῖται,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἄχεως δ' ἐρχέοιντο πεδαλόπας· αὖ τ' ἀγάεθμοι

Μήλων

Ovium millia herbis sapinata
In campo balent, boves autem gregatim ad stabulum
Redeuntes tardum urgeant viatorem :
Novalia autem excolantur ad sementem, cùm cicadà
A pastoribus meridianis cavens, intra arbores
Resonat in summis ramis : telas verò in arma aranex
Tenues distendant, belli autem nè nomen quidem sit amplíu
Gloriam verò Hierônis sublimem ferant poetæ
Et pontum Scythicum trans, & ubi latum murum
Bitumine ligans Semiramis regnabat.
Unus quidem ego ; multos autem Jovis diligunt & alios
Filiæ, quibus omnibus curæ erit Siculam Arethúsam
Celebrare *unà* cum populis, & bellicosum Hierónem.
O Gratiæ Deæ Eteocléæ, quæ Minyum
Orchómenum amatis, odiosum olim Thebis,
Equidem non vocatus manebo *domi* : ad vocantium autem *ædem*
Confidens Musis cum nostris veniam, (Grati
Relinquam autem neque vos : Quid enim amabile hominibu
Sine, esse potest ? utinam semper sim cum Gratiis !

Argumentum decimiseptimi *Idyllii*.

Hoc Idyllium habet laudationem regis Ptolomæi cognomento Philadelphi : qui habuit patrem τὸν σωτῆρα Πτολεμαῖον matrem Berenicen.

LAUDATIO PTOLEMÆI,

Idyllium XVII.

AB Jove principium faciamus, & in Jovem definite, Musæ
Cùm immortalium præstantissimum carminibus canimus
Hominum autem Ptolemæus inter primos celebretur,
Et ultimus, & medius : hic enim præstantissimus virorum *est*
Heroës, qui olim à semideis orti sunt,
Cùm præclara facinora patrâssent, sapientes vates nacti sunt :
At ego Ptolemæum, bene dicendi peritus,

Carmini-

Μήλων χιλιάδες βοτάναις διαπαντὸς ἔσαι
Ἀμπελίων βλήχοιντο, βόες δ' ἀγέλησδν ἐς αὖλιν
Ἐρχόμεναι σκιπάδν ὁπαπευόμεναι ὁδίτας·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτ' ἄρδρυ, ἀνίκα τέλιξ
Ποιμάσι ἐνδίοις πφυλαξμῷ, ἔνδοθι δ' ἔνδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν· ἀοιδίμα δ' εἰς ὅπα ἀοιδαὶ
Λεπτὰ διασήσαντο, βοᾶς δ' ἔπ μιδ' ἔνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοί
Καὶ πόντω Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπα πανταχῆ
Ἀσφάλτω δήπασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἰς μὸ ἐγὼ, πολλὲς ὦ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλυς-
Θυγατέρες, τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὰν Ἀρέθοισαν
Ἰμεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί, αἱ Μινύειον
Ὀρχομενὸν φιλέοισι, ἀπεχθομένον ποκα Θήβαις.
Ἄλκιμον μὸ ἐγὼ μίμνοιμί κιν· ἐς ὃ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἀμετέρησιν ἰκοίμαν,
Καμείψω δ' ὀδ' ὕμμε· τὸ γὸ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνδρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἄμ' εἶλω.

Ὑπόθεσις τῦ ιζ' Εἰδυλλίυ.

Τῦτο τὸ Εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδελφον γέγραφται· Ἀρχελάῳ δ' κέχρηται) εἰσβολῇ· ὁ γὸ Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίυ τῦ Λάγυ καὶ Βερενίκης ἦν παῖς· διὸ καὶ ἀνδρπάνει ὁ Μάναλος, τὸν χρόνυς τῦ Θεοκρίτυ ἀναβιβάζων εἰς τὸν Φιλοπάτορα, ποτ' τὸ χρόνυ μαχόμενος διασήμαπ.

ΕΓΚΩ'ΜΙΟΝ εἰς ΠΤΟΛΕΜΑΙ'ΟΝ,

Εἰδύλλιον ιζ'.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα, καὶ εἰς Δία λήγετε, Μοῖσαι,
Ἀδυπάτων τὸν ἄεισον ἐπὶω ἄδωμες ἀοιδάς·
Ἀνδρῶν δ' αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεχθὼ,
Καὶ πύμαλος, καὶ μέσσος· ὁ γὸ περφερέσταλος ἀνδρῶν.
Ἥρωες, τοὶ περὶ θεν ἀφ' ἁμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν εὑρήσιν ἀοιδῶν·
Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπισπόμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνί-

Carminibus celebrabo. Carmina verò, etiã ipsorum immorta
Vir sylvicida Idam ad nemerosam cùm venit, (um decus *su*
Circumspicit unde opus incipiat, præsente ingenti copiâ.
Quid primùm ediserâ? occurrunt enim innumerabilia dicen
Quibus Dii præstantissimum honoraverunt regum.
Atq; ut ordiar à majoribus, Qualis erat ad magnas res geren
Lágides Ptolemæus, cùm animo conceperat
Consilium quod non alius vir excogitare poterat!
Illum pater fecit parem honoribus vel Diis
Immortalibus, & ei aurea domus in Jovis palatio
Extructa est: apud autem ipsum Alexander amicus
Sedet, Persis gravis Deus pictam-gerens-mitram.
E regione verò *eorum*, Herculis sedes tauricidæ
Stat, solidò facta ex adamante:
Ubi cum aliis convivia agitat cœlestibus,
Gaudens majorem in modum nepotum nepotibus:
Quòd eorum ex membris Saturnius exemerit senectam.
Immortales autem vocantur, facti Dei pedum-usu-carente
Utriusque enim eorum generis autor fortis Herculides,
Et utrique referunt originem ad extremum Herculem.
Itaque cùm ex epulo rediret saturatus jam
Nectare odorifero dilectæ in domum uxoris,
Alteri arcum dedit, subulnalémque pharetram,
Alteri ferream clavam, modis signatam:
Illi verò in divinum thalamum niveos-talos-habentis Hebes
Arma, & ipsum ducunt progenitorem suum Jovis filium.
Qualis autem inter sapientes celeberrima Berenice
Excellebat fœminas, ingens gloria parentibus!
Hujus quidem Cyprum tenens Diónes veneranda filia
Sinum in odoratum teneras immisit manus:
Itaque, nullam adhuc mulierem aiunt tantùm placuisse mari
Quantùm Ptolemæus suam amavit conjugem:
Quanquam multò magis redamabatur. Atque ita liberis
Confidens suis *ei* committit domum totam,
Quoties amans in amantis thorum ascendit.
Uxoris autẽ non-amantis animus semper spectat virũ alienu
Faciles autem partus, filii autem nunquam similes patri.
Pulchritudine superans Deas veneranda Venus,
Tibi illa curæ erat: tuâ autem gratiâ Berenice
Formosa Acherontem luctuosum non transivit:

S

'Υμνήσαιμι'. ὕμνοι δέ, ἢ ἀθανάτων γέρας αὐθρῶ.
"Ιδεν ἐς πολυδένδρεον ἀνὴρ ὑλήεντα ἐνοσίν,
Παπαίνει, παρέοντ' ἄδιλα, πόθεν ἄρξεται ἔργα.
Τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπεῖν,
Οἵσι θεοὶ τὸν ἄεισιν ἐπήμισαν βασιλῆαν.
'Ἐκ πατέρων, ὅθ' μὲν ἔλιν τελέσαι μέγα ἔργον
'Ο Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατέθοιτο
Βελὰν ἄνεκ ἄλλο' ἀνὴρ διός τε νοῆσαι.
Τιμῶν ἢ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
'Αθανάτοις, καί οἱ χρύσεον δόμον ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέσμη' πρὸ δ' αὖτον 'Αλέξανδρος φίλα εἰδὼς
"Εδειάει, Πέρσαισι βωμὸς θεὸς ἀλομένοισι.
'Αντία δ', 'Ηρακλῆι ἕδος σφιν ταυροφόνοιο
"Ιδρυτο, τερείου πεπυγμένα ὀξέι ἀδάμαντι·
"Ενθα σφι ἄλλοισιν θαλίας ἔχεν ἡρανίδωσι,
Χαίρων ἰωνῶν θείοιο ἰωνοῖσιν·
"Οπι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῦρας.
'Αθάνατοι ὃ καλεῦντο, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες·
'Αμφοῖν γὰρ πατρονόμος σφιν ὁ καρτερὸς 'Ηρακλείδας,
'Αμφότεροι δ' ἀριθμεῦντ' ἐς ἕβδομον 'Ηρακλῆα.
Τῷ ἢ ἐπεὶ δάπτθεν ἰοὶ κακορηγμῖν ὕδη
Νέκταρ· ἐυόδμοιο φίλας ἐς δῶμ' ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιον τε φαρέτραν,
Τῷ ὃ σιδήρειον σκύταλον, κεκερασμένον ὄζοις·
Οἱ δ' εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λαθικοσφύρω "Ηβας
"Οπλα, ἢ αὐτὸν ἄρειπ γθειήτιν Διὸς ὑόν.
Οἷα δ' ἐν πυυταῖσι θεικλεῖτα Βερενίκα
'Επρεπε θηλυτέρμις, ὄφελ' μέγα γειναμένοισι·
Τῆς μὲν Κύπρον ἔχρισα Διώνας ποτνια κύρη.
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χείρας·
Τῷ, ὅπω πνὰ φαεπὶ αἰδοίην τόσον ἀνδρὶ γυμῶκα,
"Οσσον σφ' Πτολεμαῖος ἐμὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν.
'Η μὰν ἀνταφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὦ δέκε πυσὶ
Θαρσήσας σφετέρησιν ὀδιτρέπῃ ὄϊκον ἅπαντα,
'Οππότε κεν φιλέων βαίνει λέχος ἐς φιλεούσας.
'Αστέργω ὃ γυμνικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόῳ αἰέν,
'Ριπίδιαι ὃ χρυαί, τίκτα δ' ἔπει' ἐοικότα παλεί.
Καλλιαειτεύοισα θεάων πότν' 'Αφροδίτα,
Σοὶ πῶα μεμέλητο· σέθεν δ' ἕνεκεν Βερενίκη
Εὐειδὴς 'Αχέροντα πολύσονον ὄκ ἐπέρασεν·

'Αλλά

Sed eam arreptam, priusquam ad rivum descenderet
Nigrum, & tristem semper portitorem defunctorum,
In *tuo* templo collocâsti, & proprii honoris participem feci
Omnibus autem placida hæc mortalibus, molles quidē amo
Adspirat, levès autem dat amanti curas. (de
Argiva nigra-supercilia-habens, tu populos-necantem Dion
Mixta Tydeo, peperisti Calydonium virum.
At Thetis formosa fortem Achillem
Æácidæ Peleo. Te autem, bellicose Ptolemæe,
Bellicoso Ptolemæo fortunata Berenice:
Et te Coos nutrivit infantem nuper susceptum,
Excipiens à matre, cùm primam vidisti auroram.
Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat,
Antigones filia gravata doloribus partûs.
Illa verò ei benigna adfuit, & per omnia
Indolentiam diffudit membra: cùm patri similis
Puer amabilis factus est. Coos autem conspicata exclamavi
Dixit autem, attrectans infantem charis manibus,
Sis felix, ô puer, méque honores tantum quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et in eodem honore Triopis colloces promontorium,
Æqualem Dorien sibus tribuens honorem vicinis,
Æquè etiam *ac* Rhenæam rex amavit Apollo.
Sic utique insula dixit. ab alto autem resonuit voce
Ter sub nebulis Jovis fausta aquila ales:
Jovis hoc sanè signum. Jovi Saturnio curæ est
Venerandus rex: ille verò est eximius quem dilexerit
Natum jam primùm: multa autem ipsum opulentia sequitu
Multam autem tenet terram, multum autem mare.
Infinitæque continentes & gentes infinitæ virorum
Segetem augent amplificatam Jovis imbre: (pt
Nulla tamen terra tam multa gignit, quàm multa humilis Eg
Nilus cùm exundans humidam glebam comminuit:
Neque quisquam tot habet urbes hominum artificum,
Tres ei urbium centuriæ extructæ sunt,
Tria insuper millia super triginta millia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
His omnibus Ptolemæus magnanimus imperat.
Patrem etiam Phœniciæ Arabiæque obtinet,
Et Syriæ, Libyæque, nigrorúmque Æthiopum:

Pamph

Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάρειδ' ἐπὶ νᾶμα κυπενθὲς
Κυάνεον, κὴ συμὸν ἀεὶ πορθμῆα κομόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑᾶς δ' ἀπεδάσσαο πομπῆς.
Πάσην δ' ἠπόφ ἥδε βροτῆς, μαλακὼς μὲν ἔρωτας
Πρεσσανέην, κύφας δ' ὀδοὶ πεθέεσκε μερίμνας.
Ἀργεία κυάνοφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαδυκόλπος ἀκοντισὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ· σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀείζηλ Βερενίκα·
Καὶ σε Κόως ἀπάτηλε, βρέφ νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα πυρὶ μητρὸς· ὅτε πρέπτυ ἴδες αὐῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωον,
Ἀντιπόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδῖνι σπ.
Ἡ δέ οἱ συμβόεσσα παείσατο, καδδ' ἄρα πάντων
Νωδιῶν κατέχ δε μελῶν. ὁ δ' πατὴ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπατὸς ἔγυτο. Κόως δ' ὀλίλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δέ, κἀδαπόμπα κρέτεϊ χείρεσι φίλαισιν,
Ὄλβιε κᾆρε γλύσιο, ποίης δέ με τόσον ὄσον ἄφ
Δῆλον ἐπίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβ 'Απόλλων·
Ἐν ᾧ μιᾷ πμῇ Τείοπες κατάθεο κολώναν,
Ἴσην Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγύς ἐόντι,
Ἴσην κὴ Ῥοδίοισιν ἄνακτ ἐρίλασεν Ἀπόλλων.
Ὡς ἄρα νᾶσ ἔειπεν· ὁ δ' ὑφόθεν ἔκλαγε φωνᾷ·
Ἐς τεὸν ὖπα νεφέων Διὸς αἰσ αἰετὸς ὄρνις·
Ζηνὸς πυτόδε Σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλητα
Ἀιδρίω βασιλῆ· ὁ δ' ἔξοχ ὃν κε φιλασεῖ
Γενόμβρον τανυφῶτα· πολὺς δέοι ἄλ ὀπιδεῖ,
Πολλᾶς ᾗ κρατέει γαίης, πολλᾶς ᾗ θαλάσσης.
Μυείαι ἀπειρεί τε κὴ ἔσνεα μυεία φωτῆ
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμβιον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ' ἔπος τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος.
Νεῖλ ἀναβλύζων διερ ὅτε βώλακα ῥήπτει·
Οὐδέ πς ἄφεα τόσσι βροτῆ ἔχει ἔργα θαέντων·
Τρεῖς μὲν οἱ πολίων ἑκατονταέδες ἐνδεδέμβυται,
Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τειναῖς ἔπ μυριάδεσσι.
Δειναὶ ᾗ τειάδες, μῆ δέσφιτον ἐνδυκάδες σχεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖ ἀγάναρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὲν Φοινίκας ὑπτέμνεται, Ἀρραβίας τε,
Καὶ Συείης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ' Αἰθιοπίων·

Pamphyliisque omnibus & bellicosis Cilicibus
Imperat, Lyciisque, & belli-studiosis Caribus,
Et insulis Cycladibus: nam naves ejus optimæ
Per mare navigant: mare enim omne & terra
Et fluvi resonantes imperio Ptolemæi parent.
Multi autem equites, multi milites ei scutati
Ære resplendenti stipati strepunt.
Opulentiâ quidem omnes superat reges:
Tantum in dies singulos in divitem venit domum
Undique. Populi autem opera curant quieti.
Nullius enim hostium piscosum Nilum invadens
Pedestri exercitu in alienis tumultum excitavit villis:
Neque quisquam in littus veloci exiliit navi
Armatus in armenta hostili animo Ægyptia.
Talis vir latè-patentibus sedet in campis,
Flavus-capillos Ptolemæus sciens lanceam vibrare:
Cui omnino curæ est paterna omnia servare,
Ut præstantem regem *decet*: alia verò quærit ipse.
Non tamen inutile domo in opima aurum,
Formicarum tanquam divitiæ, semper jacet, laborantium
Sed multum quidem habent Deorum inclytæ domus,
Illo semper primitias solvente, præter alia munera:
Multum autem potentibus donat regibus,
Multum autem civitatibus, multum autem bonis sodal
Neque Bacchi ullus vir sacra in certamina
Venit sciens canorum canere carmen,
Cui non munus dignum præbuit arte.
Musarum autem vates canunt Ptolemæum,
Propter beneficentiam. QUID autem pulchrius viro fi
Divitiis, quàm gloriam bonam inter homines consequi?
Hæc & Atridis integra manet: illæ autem immensæ op
Quas magnam Priami domum quæsiverunt capientes,
Caligine alicubi tectæ sunt, unde ampliùs non datur re
Solus hic priorum parentum adhuc calida in cinere,
Calcans desuper, pedum exprimit vestigia.
Matri charæ & patri fragrantia instituit templa:
Et in *his* ipsos ex auro atque ebore insignes
Statuit, omnibus mortalibus auxiliatores.
Multa autem pinguia boum femora urit,
Mensibus circumactis, in aris rubentibus.

Παμφυλίοισί τε πᾶσι καὶ ἀχμητάῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν· ἐπεὶ οἱ νᾶες ἄριστα
Πόντου ὀπτιλόωντο· θάλασσα δ' πᾶσα καὶ ἄλλα
Καί ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.
Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαιμώωντες ἀγώνιοι ἀσφαγεῶσι.
Ὄλβῳ μὲν πάντας κατὰ βέλτιστος βασιλῆας·
Τόσσον ἐπ' ἄλλους ἔκαδον ἐς ἀφνειὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περισσέλσιν ἔκηλοι.
Οὐ γάρ πις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοᾶν ἐσάσατο κώμαις·
Οὐδέ πις αἰγιαλόνδε θοὰς ἐξέλασε νηὸς
Θωρηχθεὶς ὀπὶ βυσσὸν ἀνάρσιος Αἰγυπτίοισιν.
Τοῖος ἀὴρ πλατέσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι,
Ξανθοκόμος Πτολεμαῖος ὀπιπαμφὼς δέρυ πάλλων·
Ὦ, ὀπόσ' ἀγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἱ ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δ' ἀντιπέρηα κρατύνει.
Οὐ μὴν ἀλγεινός γε δόμῳ ἔνι πόρος χρυσός,
Μυρμήκων ἅτε πλῆθος, ἀεὶ κέχυται, μογόντων·
Ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,
Αἰεὶ ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεγέωσι·
Πολλὸν δ' ἰθυμόοισι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δ' ἠθαλέοισι, πολὺ δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου πὶς ἀνὴρ ἱδρὺς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ὀπιπάμφων λιγυρὸν ἀναμέλπων ἀοιδήν,
Ὦ, ὁ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνης.
Μυσέων δ' ὑποφῆτα ἀειδόντα Πτολεμαῖον,
Ἀντ' εὐεργεσίης. ΤΙ' ΔΕ' κάλλιον ἀνδρὶ γένηται
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τῶτο καὶ Ἀτρεΐδησι μάλιστα τιμὰ
Ὅσσα μέγαν Πειάμοιο δόμον κατέπεσσον ἑλόντες,
Ἀέξει πᾶσ' κέκρυπται, ὅθεν πάλιν ἔκπεσε νόστος.
Μᾶλλον δ' ὅτε περτέρων τοκέων ἔπι θερμὰ κονίη,
Στεινόμβρου καθύπερθε, πόθεν ἐκμάσσεται ἰχώρ.
Μητρὶ φίλα καὶ πατρὶ συώδεα εἵματο νηῶ·
Ἐν δ' αὐτῶν χρυσῷ περικαλλέας ἦδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν πάντεσσιν ὀπιχθονίοισιν ἀρωγούς·
Πολλὰ δ' παυδέντα βοῶν ὀπὶ μηρία κήεν
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρεπτόμενον ἔπι βωμῷ.

Ipséque, potènsque uxor: quâ nulla præstantiorem
Sponsum domi mulier amplectitur ulnis,
Ex animo amans fratrémque virúmque.
Sic & immortalium sacra connubia confecta sunt.
Quos peperit regnans Rhea reges Olympi:
Unum autem lectum sternit, in quo dormiant, Jóvi & Junc
Iris adhuc virgo, purgatis unguento manibus.
Salve, ô rex Ptolemæe; te autem ego æquè atque alios
Celebrabo semideos: puto autem, carmen non vile
Dicam posteris: VIRTUTEM tamen tu à Jove petito.

Argumentum

Epithalamion inscribitur hoc Idyllio, i. Carmen nuptiale. ducun u duodecim Spartanæ puellæ ex primariis fami Helenæ núptiis vespere ante thalamú hoc carmẽ canent primùm jocis nuptialibus ludunt: deinde sponso Menelá tulátur, quòd solus inter tot principes procos nuptiis tali fæ potius sit, & gener Jovis factus. Helenã deinde laudar

HELENÆ EPITHALAMIUM,

Idyllium XVIII.

IN Sparta quondam, apud flavum Menelaüm,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* haben
Ante nuper-pictum thalamum chorum statuerunt,
Duodecim primariæ civitatis, magnum decus Lacænarum
Quando Tyndárei filiam in thalamo conclusit dilectam
Helenam, cùm eam duxisset uxorem minor natu filius A
Canebant autem omnes in unum carmen pulsantes *solum*
Pedibus connexis, circùm autem resonabat domus hymer
Siccine crepusculo cubitum abiisti, ô chare sponse?
Nunquid gravatus nimiùm es genibus? nunquid somnicu
Nunquid potâsti nimiùm, cùm lectum petebas? (
Dormire quidem volentẽ tempestivè te solùm oportuera
Puellam verò sinere cum puellis charam apud matrem
Ludere ad diluculum: nam & vesperi, & manè,
Et in annum ex anno, Menelae, tua sponsa hæc *erit*.
Fortunate sponse, faustus aliquis sternutavit venienti tibi

Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς ἔπος ἀρείω
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυναικῶν φέρτατ' ἄγεσθαι,
Ἐκ δυμῶ φέρτερα κατίγνητόν τε πότιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ὐξετελεῖτο,
Οὗς τέκετο κρείουσα Ῥέα βασιλῆι ὀλύμπω·
Ἐν ᾧ λέχος ὀρθρυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρᾳ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύρεις, ἔπι παρθένον Γεις.
Χαῖρ', ὦ νύμφα Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἴσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἀμφιέων· δοκέω δ', ἔπος ἐκ πόδα λιπτον
Φθέγξομαι ἐναμμόροις· ΑΡΕπὰν γάμῳ ἐκ Διὸς αὐτεῦ.

Decimioctavi *Idyllii*.

in eo loco nonnihil immoratur poeta. In extremo deniq; carmine bene precantur sponsis. Sunt autem duo genera Epithalamii carminis: alterum, Κατακοιμητικόν, quod accinebant vespere, cùm sponsa in thalamum deducebatur; alterum, Διεγερτικόν, quod manè sub auroram canebatur, quasi sponsos vellent excitare.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ, Εἰδύλλιον ιή.

ΕΝ ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότειχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλοντα κόμας ὑάκινθον ἔχισαι,
Πρόσθε νεογράπτῳ θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ περικαλλὲς ἐν πόλει, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἀνίκα γυναῖκα κατεκλάϊξατο τὰν ἁγεμονῆα
Μνασῆος Ἑλένᾳ ὁ νεώτερος Ἀρκεῖος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέουσαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις, φὲρε δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὔ τω δὴ πρωΐζα κατέβραδες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίην βαρυγήνατος; ἢ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολλί τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλου;
Εὖδεν μὰν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχεῖν τύ,
Παῖδα δ' ἐὰν σὺ ποσὶ φιλοσόργῳ πάρα μητεὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺ ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔναν, καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔπος ἐξ ἔπεται, Μενέλαε, τεᾶ νυὸς ἥδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρε ἐρχομένῳ τοι

In Spartam, ubi alii principes *erant*, ut *hoc* conficeres.
Solus in semideis Saturnium Jovem socerum habebis.
Jovis tibi filia sub unum venit stragulum,
Qualis mulierum Achaïcarum terram nulla calcat alia.
Certè magnum tibi pariet, si matri pariet simile.
Nos enim omnes æquales ejus, quibus cursus idem *erat*
Unctis virorum more apud Eurôtæ lavacra,
Quater sexaginta puellæ, fœminea juventus:
Ex his tamen nulla vitio caret, cùm confertur cum Helena
Ut aurora exoriens decôram oftendit faciem,
Cùm veneranda nox *abit*, hyeme candidum ver remittens
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Ampla, procêra. Qualis exurgit sulcus in arvis,
Aut in horto cupressus, aut in curru Thessalus equus:
Sic & rosei coloris Helena Lacedæmoni ornamento est.
Nullo in calatho pingit tam varia opera,
Neque in variegata prudentius stamen tela
Radio intextum longis incîdit ex furculis.
Nulla etiam novit citharam sic pulsare,
Dianam cantu celebrans, & amplo pectore Minervam,
Sicut Helena: cujus omnes in oculis amores sunt.
O pulchra, ô gratiosa puella, tu quidem matrona jam es
Nos autem in cursum manè & in frondosa prata
Veniemus, coronas ut legamus suave spirantes,
Tui, ô Helena, bene memores, sicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ mammam desiderant.
Primæ tibi coronam ex loro humi crescente
Nectentes, umbrosam suspendemus ad platanum:
Primæ autem tibi ex argentea pyxide humidum unguentum
Capientes stillabimus sub umbrosam platanum:
Literæ autem in cortice scribentur (ut præteriens aliquis
Perlegat) Doricé. Venerare me: Helenæ planta sum.
Salve ô sponsa, salve ô nobilissimi soceri gener:
Latona quidem det Latona alma vobis
Bonam sobolem: Venus autem Dea Venus parem amorem
Inter vos: Jupiter autem Saturnides Jupiter durabiles divitias
Ut ex generosis ad generosos posthac perveniant.
Dormite mutuò in pectus amorem spirantes
Et desiderium: surgite autem ad auroram; neque obliviscam
Redibimus & nos manè, cùm primus cantor

Ἐς Σπάρτην, ὅποι ἄλλοι ἀειδέες, ὡς ἀνύσαμο.
Μὰν & ἐν ἀμβροίοις Κρονίδαν Δία πανθερσὲν ἐξεῖς.
Ζανὸς πο θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλανναν,
Οἷα Ἀλκμάδαν παῖαν πολεῖ ἐδεμεὶ ἄλλα.
Ἢ μέγα τοί κε τέκοι, εἰ ματέρι πίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες δὲ πᾶσα σωρομάλικες, ἧς δερόμ& ὠὸς
Χερσαμβρίας ἀνδρεισι παρ' Εὐρώταο λοετρᾶς,
Τερφόκις ἐξίκοντα κόραι, σῆλυς νεολαία.
Τᾶν ἐδ' ἀν πε ἀμωμ&, ἐπεὶ χ' Ἑλένα παεισαθ'.
Λὼς ἀντέλλοισα καλὸν δέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νύξ ἄτε, λαμπὸν ἔαρ χειμῶν& ἀνέν]&,
Ὣδε κὴ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνε] ἐν ἡμῖν,
Πίερα, μεγάλα. ἄτ' ἀνέδραμεν ὄγμ& ἀέρρα,
Ἢ κἠπω κυπαειν&, ἢ ἅρμαπ Θεσσαλὸς ἵππος
Ὣδε κὴ ἁ ῥοδόπρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμ&.
Οὔτέ πο ἐν ταλαρῷ τανίσδεται ἔρια τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἵπεον ἰς ὦ
Κρηίδι πλέξασα μακρᾶν ἔταμ' ἐν καλεόνπον.
Οὐ μὰν ἁ κιδάριν τὶς ὀπίσατα ὧδε κρεπῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα κὴ εὐρύσερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμματ' ἴμερος ἐνπί.
Ὦ καλά, ὦ χαείσατα κόρα, τὺ μὲν οἰκέπο ἦδη
Ἄμμες δ' ἐς δερόμον ἴει κὴ ἐς λειμώνια φύλλα.
Ἐρφάμες, σεφάνως δρεφὸ μὲν ἁβὺαι ἀδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθίωσαι
Ἄρνες γεναμέναις ὄϊ& μαστὸν ποθέοισαι.
Πρᾶτά πι τέφανον λατῶ χαμαὶ αὐξομένοισ
Πλέξασα, σιερὸν καταπόρμεν ἐς πλατάνιστ'.
Πρᾶτα δ' ἀγυρέας ἐξ ὀλπιδ& ὑδρεῖον ἀλφὲν
Λασδόμεν, σαξὸν μες ὑπὸ σιερὸν πλατάνιστον.
Γερμματα δ' ἐν φλοιῷ γραφέα] (ὡς παιεών πο
Ἀγυιᾶν) Δωρισὶ, Σέδ μ'. Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίρεις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δίη Λατὼ κυδρὸν& ὕμμιν
Εὐτεκνίαν. Κύπρις & δὲ Κύπρις ἶσον ἔραδε
Ἀλλάλων. Ζανὸς & Κρονίδας Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπαιδεῖν εἰς εὐπαίδας πάλιν ἔνθη.
Εὖδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλόπατα πνέοντες
Καὶ πόθον· ἔγερσε δ' ἐς ἀῶ· μήπ λάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ἔρθρον, ἐπεὶ κὰ πρᾶτ& ἀοιδὸς

Ex suo cubiili canet erigens pulchrè-pennatam cervicem,
Hymen ô Hymenæe, nuptiis his gaudeas.

Idyllium XIX, quod inscribitur EUROPA.

Argumentum

Ex alveari mel furans Cupido, ab apicula pung
Is apud matrem de tanto tantillæ bestiolæ vul

FAVORUM FUR, *Idyllium XIX.*

FUrem quondam amorem improba punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem : summos verò man
Digitos omnes perstrinxit. At ille dolebat, & manum suffl
Et terram pulsavit, & exiliit : Veneri autem
Ostendit dolorem, & questus est quod exilis
Bestiola esset apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid, *inquit*, annon tu similis es api
Et tu parvus cùm sis, tamen vulnera tanta facis,

Argumentum

Describitur hoc Idyllio pastoris cujusdam simplicitas, qui
inter suos eximiè pulcher sibi visus esset, in urbem venit.
cùm conspicatus fuisset puellam urbanam; illâ inusitatâ f
perculsus, ad eam accessit, & liberiùs planéq; rustico mor
pit cum ea ludere, adeò ut eâ oscularі etiam vellet. Illa
hominis impudentiam & habitû ac mores rusticos detes

BUBULCUS, *Idyllium XX.*

EUnîca me irrisit, cùm ipsam vellem suaviter oscularі,
Et mihi convitians dixit, Abi in malam rem *procul* à m
Bubulcus cùm sis, vis me oscularі, miser ? Non didici
Rusticos oscularі, verùm urbana labra premere.
Nè tu meum pulchrum os osculéris, nè per somnium quic
Quali aspectu es ! quomodo loqueris ! quâm rusticè ludis !
Q àm del catè loqueris ! quàm blanda verba fundis !

Q

Ἐξ ὀνύχας κελαδήσῃ ἀναζῶν ἔντεα χαλκᾶ δειλήν.
Ὑμὰν ὦ ὑμήναε, γάμῳ ἔπι τῷδε χαρείης.

Vide infrà apud Moschum *Idyll. II.*

Deciminoni *Idyllii.*

conqueritur. Illa & ipsum, cùm parvulus sit, magna vulnera infligere respondet.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ, Εἰδ. ιθ'.

ΤΟΝ κλέπταν ποθ' Ἔρωτα κακὰ κέντρα σε μέλιττα,
Κηΐον ἐκ σίμβλων συλεύμβιον· ἄκρα δ' ἀκοντῶν
Δάκτυλα πάντ' ὠδύξεν· ὁ δ' ἄλγεα, καὶ χέρ' ἐφύσσων,
Καὶ τὴν χεῖρα τίναξε, καὶ ἄλατο· τῷ δ' Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὸν ὀδυσσάν, καὶ μέμφετο ὅττι γε πηδὸν
Θηλείου ἐνὶ μέλισσαι, καὶ ἀλίγα τραύματα πτεῖ.
Χ' ἁ μάτηρ γελάσασα, Τύ δ' ὐκ ἴσ' ἐχὶ μελίσσας;
Χὠ πηδὸς μικὺς ἔης, τὰ δ' τραύματα ἀλίγα ποιεῖς.

Vigesimi *Idyllii.*

à se illum rejecit. Conqueritur ergò ille miser de ingenti contumelia quâ affectus sit, déque fastu ac superbia urbanæ puellæ. Laudat suam formam: ut magis indignum videatur, quòd ita contemptus sit. Atque in fine commemorat etiam dearum exempla, quæ pastorum amore arserint.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ, Εἰδ. κ'.

Ἔτυπτέ μ' ἐλάξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι
Καὶ μ' ὑπεκπρομέσπατ', ἔδρᾰ δ' ἔνεσπε, Ἔρᾰ δ' ἀπ' ἐμεῖο
Βωκόλῳ ὧν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν· ἁ μεμάθηκα
Ἀγροῖκος φιλέειν, ἀλλ' ἁσυκᾰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γε μὰ κύσης τὸ καλὸν σόμα, μηδ' ἐν ὀνείρῳ·
Οἷα βλέπῃς, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἀγρεία παίσδεις·
Ὡς πυφερὸν λαλέεις, ὡς κωπίλα ῥήματα φερίσδεις·

Quàm mollem habes barbulam? quàm pulchram cæsariem!
Labra tibi malè affecta sunt, manus verò sunt nigræ:
Et malè oles. Fuge à me, nè me contamines.
Hæc locuta, ter in suum despuit sinum,
Et me à capite ad pedes usque continuè adspexit,
Labris mussitans, & oculis torvè adspiciens: (didu
Atque admodum propter formam lasciviebat, & ore aliqua
Ac saltuosè me derisit. Mihi autem statim exæstuavit sangui
Et corpore rubefactus sum præ dolore, sicut rosa à rore.
Atque illa quidem me relicto abiit: fero autem in pectore ira
Quòd me festivum improba irrisit meretrix.
Vos pastores verum mihi dicite: Nónne sum pulcher?
Num quis me subitò Deus alium hominem fecit?
Etenim mihi priùs efflorescebat grata quædam forma,
Sicut hedera circa arboris stirpem, meámq; addensabat barbar
Capilli autem, velut apium circum tempora susi erant:
Et frons alba splendebat supra nigra supercilia,
Oculi autem mihi erant multò magis cærulei quàm Minerv
Os vel lacte concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quàm favi.
Dulce meum carmen est, & cùm fistulâ canto,
Et cùm tibiâ cano, cúmque calamo & obliquâ-tibiâ *cano*:
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omnésque me amant: urbana verò *me* non amavit,
Verùm, propterea quòd bubulcus sum, præteriit: neque unqua
Quòd formosus Bacchus in vallibus vitulam pascit: (audi
Neque scit quòd Venus amore bubulci insanivit,
Et in montibus Phrygiæ unà pavit; ipsúmque Adonidem
In sylvis amavit, & in sylvis deploravit.
Endymion autem quis erat? Annon bubulcus? quem *tamen* Lu
Boves-pascentem amavit, déque cœlo descendens
In Latmium saltum venit, & unà cum puero cubuit.
Et tu, Rhea, deploras bubulcum. Nónne & tu,
O Jupiter, propter puerum boves pascentem errâsti?
Eunica verò sola bubulcum amore non est complexa,
Quæ Cybele melior est *scilicet*, & Venere, & Lunâ.
Neque ampliùs tu, ô Venus, amabilem illum vel in urbe
Vel in monte ames, verùm sola per noctem dormias.

Ὡς μαλακὸν τὸ ῥώμιον ἔχις, ὡς ἁβρὰ χεύτων·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ὀξόσθεις. Ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολυίης.

Ἰοιάδε μυδιόσθοισι, τείς εἰς ἑὸν ἔπυσε κόλπον,
Καί μ' ὀπὸ τᾶς κερφαλᾶς ποτὶ τὸ πόδε σιωχὲς εἴδεν,
Χείλεσι μυδιόσθοισι, κὴ ὄμματι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ ἤπλωετο, καὶ τὸ σεσαρὲς
Καὶ σοβαρὸν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χερὰ φοινίχθων ὑπὸ τὼλγεθ', ὡς ῥόδον ἔρσα.
Χ' ἁ μὰν ἔβα με λιποῦσα· φέρω δ' ὑπὸ κἠρύθριον ὀργάν,
Ὅπί με τὸν χαίροντα κακὰ μωμήσατ' ἑταίρα.

Ποίμενες, εἴ πατέ μοι τὸ κρήνιον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά πις ὔζαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰ ἐμοὶ τοπάεσθεν ἐπάνδεεν ἁδύ τι κἠλλο·
Ὡς κιοὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπολίαν·
Χαῖτα δ', ὅια σέλινα, θεῖ κεστάφοισι κέχυτο·
Καὶ λαδνὸν τὸ μέτωπον ἔω· ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι δ' ἆρ' ἔλυ χαροπώτερα πολὺν Ἀΐανθ'·
Τὸ στόμα κὴ παπτᾶς γλυκερώτερον· ἐν σομάτων ὦ
Ἐῤῥεῖ μοι φωνὰ γλυκεροτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, κὴ ὠὺ σύειγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κὠὺ παγιαύλῳ·
Καὶ πᾶσα καλόν με καθ' ὥρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλευῦθ'· ἃ δ' ἀσυκᾷ ἐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅπ βωκόλῳ ἐμμί, παρέδρεμε· κ' ὕπῃ' ἀκούᾳ·
Ὡς καλὸς Διόνυσῳ ἐπ' ἄγκεσι πόρπ' ἐλαύνᾳ·
Οὐκ ἔγω δ' ὅπ Κύπρις ἐπ' ἀνέει μιὰ ατο Βύτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, κὴ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων ὃ πὶς ἦν; ὃ βωκόλῳ; ὅντε Σελάνα
Βωκολέοντα φίλασεν· ἀπ' ἐλύμπω ὃ μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπῳ ἦλθε, κὴ εἰς ἕνα παῦσ' ἁδέως.
Καὶ τύ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. ἔρχε ὃ κὴ πύ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ πᾶσα βολωόμεν αὐτὸς ἐπάξθης;
Εὐνίκᾳ ὃ μόνα τὸν βωκόλον ἐκ ἐφίλασεν,
Ἀ Κυθέλας κρέοντων, κὴ Κύπρις θ', ἁ τε Σελάνας.
Μηκέτ μηδὲ σύ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε καθ' ἁζυ
Μήτ' ἐν ὄρεϊ φιλέοις, μόνη δ' ἀνὰ κύκλα καθεύδοις.

Argumentum

Cùm piſcatores duo ſub noctem ad capturã piſcium domo e
ſent,& in tuguriolo, quod ad mare ex frondibus & virgis
merè ſtructum habebant,ante mediã noctem dormirent:a r
eorum ſomniat,ſe hamo capere piſcẽ inſitatæ magnitudi
quem cùm ex undis in terram extraxiſſet, totum aureum
videt. Ibi ingenti gaudio affectus, in ſomnis ſanctè jura n

PISCATORES, *Idyllium XXI.*

PAUpertas, ô Diophante, ſola excitat artes ;
Ipſa laboris magiſtra *eſt* : neque enim dormire
Viros opifices improbæ curæ ſinunt
Quòd ſiquis vel tantillum noctu attigerit ſomnum,
Subitò obturbant inſtantes curæ.
Piſcium venatores unà duo jacebant ſenes,
Qui ſtraverant aridam algam ſub textili tugurio,
Reclinati ad parietem factum ex foliis : propè verò apud i
Poſita erant manuum exercitia, calathiſci,
Arundines, hami, & algoſa retia, (*i. e. na*
Funiculi ex ſetis equinis, ſagenæ gibboſæ, & viminei labyri
Laquei, & pellis, & vetuſta ſuper phalangas cymba,
Sub capite ſtorea brevis, veſtes, pilea.
Hic erat piſcatoribus omnis labor, hæ divitiæ.
Nullum verò ollam habebat, nec canem : omnia ſupervac
Omnia videbantur ejus venationis : paupertas ipſis amica.
Neque ullus aderat vicinus, verùm undecunque ad ipſam
Perculſam fluctibus caſulam delicatè adnatabat mare.
Nondum medium curſum confecerat currus Lunæ,
Cùm piſcatores expergefaciebat amicus labor:è palpebris au
ſomnum excutientes, *hoc* animis ſuis excitabant carmen :

A. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixeru
Æſtate minui, quando dies longos adfert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi ſomnia, necdum *tamen* aurora
Nunquid oblitus ſum?quid hoc eſt rei?Spatiũ longũ noctes

B. Aſphalion,accuſas pulchrã æſtatẽ: non enim te tempus (b
Sponte tranſit curſum ſuum : ſed ſomnum
Solicitudo interrumpens, longam tibi noctem efficit.

A. Nunquid interpretari didiciſti ſomnia ? nam bona vi
Non volo te meæ viſionis eſſe ignarum :

Vigesimi primi *Idyllii*.

nunquam ampliùs piscaturum esse, verùm de aureo illo pisce in otio & luxu posthac svaviter victurum. Cùm autem manè aureus ille piscis, & cum pisce illa spes avolâsset, neque esset unde familiam sustentaret, vel invitus & contrà quàm juraverat in somnis, ad consuetos labores redit.

ΑΛΙΕΥΣ, Εἰδύλλιον κά.

Ἀπενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλός ἐστι· καὶ ὐδὲν ὀκνεῖν
Ἀνδρὶ πόνων ἐχαπίνασι καλὰ παρέκοιτα μένειν.
Καὶ γὰρ ὀλίγον νυκτὸς τις ἐπιψαύσῃ τὸν ὕπνον,
Αἰφνίδιον δορυβοῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.
Ἰχθῦς ἀγρεύτηρες ὁμῶς δύο κεῖνο γέροντες,
Στεγνωσάμενοι βρύον ὦον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι πίσχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
Κεῖτο τὰ ταῖν χερσῖν ἀθλήματα, τοὶ κάλαθοι,
Τοὶ κάλαμοι, τὰ σμυρνα, φυκιόεντά τε λῖνα,
Ὁρμεναί, κύρτοι, κὴ ἐπὶ χοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶδές τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβῳ,
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βρεφχὺς ἔματα, πῶλοι.
Οὗτος πῶς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, ἅτις ὁ πλοῦτος.
Οὐδὲς δ' ὃ κύτραν εἶχ, ὃ κιστα· πάντα ἄφεισαι
Πάνθ' ἑσπόκει πίσας ἄρξας· πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδὲς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, πανταῦ ὃ πυρ' αὐτὰν
Θλιβομβύαν καλύβαν τευφερὸν ἀρτέρα κε δάλαται.
Οὔπω τὸν μέσσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα Σελάνας,
Τὰς δ' ἁλιᾶς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δ'
Ὕπνον ἀποσκέδασθοι σφετέρους ἀρεσιν ἤρεθον ὠδάν.

Ἀ Ψεύδανδ', φίλε, πάντες ὅσοι τὰς νυκλας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μυθεῖσθαι, ὅτε τάματα μακρὰ σέβῃ Ζεύς·
Ἤδη μυεῖ· ἐσεῖδον ὀνείρατα, κὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμεθα τὸ χρῆμα· χρόνου δ' αἱ νύκλες ἔχυπτ.

Β Ἀσφάλιον, μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος· ὃ δὲ καιρὸς
Αὐτόματος πιέζει τὸν ἐν δρέμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἀφρυτὶς κόπτουσα, μακρὸν τὰν νύκτα πυεῖ πν.

Α Ἆρ' ἔμαθες κείνω ποκ' ἐνύπια χρῆσα τὸ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τῷμῷ φαντάσματι ἤμῳ ἄμοιρον·

Ὡς

Ut sicut piscium prædam, ita & somnia dividamus.
Non enim vincêris ingenio : ille optimus
Est somniorum judex, in quo mens est quæ ipsum docere possit
Nam alioqui & otium est. Quid enim faciat aliquis
In foliis jacens juxta fluctus, neque dormiens
Lubenter in frondibus? Nam lychnum in Prytanéo
Semper prædam habere ferunt. *B.* Dic mihi noctis
Visionem, & omnia narrans tuo indica amico.

A. Vespere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram tamen multo cibo-repletus: nam cùm cœnam cap
Si meministi, ventri parcebamus) vidi meipsum (remus ser
In rupe incitatum *ad piscationem*: sedens enim observabam
Pisces, ex arundine verò *suspensam* fallacem quatiebam esca
Et unus ex grandibus appetivit *illam*: (nam IN SOMNI
Omnis canis offam auguratur: *sic* & ego pisces.)
Et ille quidem hamo adhærescebat, fluebátque sanguis:
Et arundinem tenebam curvatam à motu.
Manus *itaque* extendens circa *hoc* animal invéni certamen,
Quomodo magnum caperem piscem exiguo ferro.
Deinde & de vulnere cogitans, Num me punges, *inquam*?
Et pungêris graviter: & cùm non fugeret, extendi *manum*
Video me confeciſſe certamen: attraxi aureum piscem,
Undique ex auro compactum. Metus verò me tenuit,
Nè fortè Neptuno dilectus esset piscis,
Aut fortè cæruleæ thesaurus Amphitrites.
Placidè verò ipsum ex hamo solvi,
Nè hamo ex ore aurum adhæreret:
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac juravi me posthac in mari non ampliùs positurum esse pe
Sed in terra mansurum, & auro regnaturum esse.
Hæc me excitârunt. Tu verò, ô hospes, ad id quod restat inter
Mentem: nam jusjurandum me terret quod juravi.

B. At tu nè verearis; non enim juràsti: nam neque piscem
Aureum vidisti aut nactus es; sed tales visiones similes sunt m
Nam si vigilans, nec dormiens, loca illa scrutêris, (dac
Tum SPES somniorum carneum piscem requiret,
Nè tu moriaris fame, licèt inter aurea somnia.

Ὡς κἠ τὰν ἄρχαν, τὠνείοφα πάντα μεείζεν.
Οὐ γὸν νικαξῆ κἠ τὸν νόον· ἔτ' ἄεισος
Ἔσιν ὀνειροκείτας, ὁ διδάσκαλός ὅτι πιρ' ᾧ νῆς.
Ἄλλως κἠ χολὴ ὅτι· τί γὸ ποιεῖν ἀν ἔχοι τὶς
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτ' κύμαι, μηδὲ καθεύδων
Ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δ' λύχνιον ἐν πρυταμείῳ
Φαντὶ γὸ αἰὲν ἄρειν τόδ' ἔχειν. Β. λέγε μοί ποτε νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δ' λέγων μᾶλλον ἑταίρῳ.

Α. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἰδὲ μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῶντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνη, τᾶς γασερᾶς ἐφειδόμεθ'.) εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δ' ὁ δόκιμος
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δ' πλάνον κατέσειον ἐδωδήν.
Καί τις ἦλθ' τερφερῶν ὠρέξατο· (κἠ γὸ ΤΗΝ ΥΠΝΟΙΣ
Πᾶσα νύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κἠγώ.)
Χὠ μὲν τὠγκίστρῳ πετερύετο, κἠ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τᾶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τῷ χέρε τεινόμενος, ὡεὶ κιθάριν ἔνδον ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαμερτέρεισι σιδήροις.
Εἶδ' ὑπομιμάσκων τῷ τραύματος, Ἆρ' ἐμὲ νυξεῖς;
Καὶ νυξῆ χαλεπῶς· κἠ ἐ φεύγοντα, ἔτρωσα.
Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλον· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθύν,
Παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δ' ἑλίμα
Μήτ' Ποσειδάωνι πέλοι πφιλαμένος ἰχθύς,
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κεκμήλιον Ἀμφιτείτας.
Ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τῶγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ γόμαλος τᾶγκίσεια χρυσὸν ἔχοιεν·
Καὶ τὸν μὲν πείσῃσι καπῆλον ἐπ' ἠπείροιο,
Ὤμοσα δ' ἐκέτι λοιπὸν ὑφ' πλαγγὸς πόδα θεῖναι
Ἀλλὰ μίμεν δὴ γᾶς κἠ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
Ταῦτά με καξήνεγκε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρεισδε
Τὰν γνώμαν· ὄρκον γὸ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

Β. Καὶ σύ γε μὴ πέσοις· ἐκ ὤμοσας, ἰδὲ γὸ ἰχθὺν
Χρύσεον εἶδες ἢ ἔυρες· ἴσως ὃ φεύσεται ὄψις.
Εἰ δ' ὕπαρ, ἃ μνώοντο, τὰ χρέια ταῦτα μαλεύσῃς,
ΕΛΠΙΣ· κἠ ὕπναν ζατεῖ τὸν σίφνιον ἰχθύν,
Μὴ σὺ δάνῃς λιμῷ, κἤπτοι χρυσοῦσιν ὀνείροις.

Argumentum

Describitur certamen inter Pollucem, & Amycum Bébrycu regem. Nam Amycus, cùm robore corporis & pugilatu om bus antecelleret, crudelem tulit legem, neque hospes aut p regrinus, qui ea loca adiisset, indè discederet, quin priùs cum cæstu decertâsset. Atque cùm ita multos hospites int feisset, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eò vener secum decertare cogit. Sed ab eo victus & occisus est. H autem pugna etiam describitur ab Apollonio, initio li secundi Argonauticωn. Atque hæc prior pars est Idyl In posteriore parte commemorat pugnam inter Castorem Lyncea: & quomodo Lynceus à Castore interfectus

E

GEMINI, *Idyllium* XXII.

HYmno celebramus Ledæ & Jovis Ægiochi filios,
Castorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cùm manus cinxit mediis bubulis loris, *i. cæstibus.*
Canimus bis tèrque masculos filios
Filiæ Thestii, *i. Ledæ*, Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum servatores in *acie* novaculæ jam existentium,
Et equorum turbatorum in cruento hominum cœtu,
Et navium, quæ occidentia & cœlo orientia
Astra eluctantes, in graves inciderunt ventorum flatus.
Hi à puppi ipsarum attollentes ingentem undam,
Aut etiam à prora, aut unde libet unicuique *ventorum*,
In cavam *navim* projecerunt, ruperúntque latera
Utraque: pendent autem cum velo instrumenta omnia,
Temere scissa: plurimus verò è cœlo imber
Sub noctem subsequens: & cum fremitu resonat amplum m
Pulsatum flatibúsque *venterum* & validis grandínibu.
Sed tamen vos ex ipso etiam profundo retrahitis naves
Unà cum nautis, qui se morituros esse putabant:
Statim verò venti desinunt, & mitis tranquillitas *est*
Per mare: nebulæque diffugére aliæ alió:
Et apparent ursæ, atque inter medios asinos obscurum
Præsepe, significans ad navigationem serena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, ô amici ambo,
Equites, cytharistæ, pugiles, cantores:
Utrùm de Castore priùs an Pollúce incipiam canere?

Utro

Vigesimi secundi *Idyllii*.

Ejus certaminis hæc causa fuit: Castor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben & Talairan, Lynceo atque Idæ fratribus, filiis Aphárei, desponsatas. Sponsi eas bello repetiverunt. In eo bello Castor à Lynceo interfectus est, & Pollux Lyncea interêmit: fuisséque & ipse ab Ida interfectus, nisi Jupiter id fulmine prohibuisset. Hæc ab Ovidio referuntur in fine libri quinti Fastorum, & à Propertio. Theocritus tamen aliter narrat: ait enim Lyncea à Castore occisum fuisse, & Idam fulmine à Jove ictum periisse.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ, Εἰδύλλιον κϛ'.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ ἀλιόχω Διὸς υἱώ,
Κάστορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα· τοὺς ἔρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσοις βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κέρης Θεσταδᾶο, Λακεδαιμονίοις δύ' ἀδελφώ,
Ἀνδράσιν σωτῆρας ὅτ' ἤδη ξυρὸν ἔδνων,
Ἵππων θ', ἁμαξεύοντα παρασυμβώνα καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ', ἁλιρρόθιον καὶ ἀρηΐ ἔζανύοντα.
Ἄσπερ βιαζόμενοι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις.
Οἱ δ' ὀφέων κρύπτυναν ἀείραντες μέγα κῦμα,
Ἠὲ καὶ ὅν πρώραθεν, ἢ ὅππα θυμὸς ἐκέλευε,
Εἰς κοίλαν ἔρριψαν, ἀνέρρηξαν δ' ἄρα πίχας
Ἀμφοτέρας· κέαται δ' ὑπὸ ἰσίῳ ἅρματα πάντα,
Εἰκὴ ἐπικλαδέντα· πολὺς δ' ἐξ ὑδρηνῆ ὁμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· πατανγεῖ δ' ὑγρεία θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιῇσί τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζῃς.
Ἀλλ' ἔμπας ὑμεῖς τε καὶ ὑν βυθῷ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσιν ναύτῃσιν ἀϊσυμβίοις θανέεσθαι·
Αἶψα δ' ἐπλήγησαν ἄνεμοι, λιπαρὸν δ' ὑγαλάνα
Ἀμπέλασθ'· ἱστὸν ἔγειρε δ' ἐΰξεστον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνηξ, ὄνομα τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον ἔυδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἵππῆες, κιθαειστά, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί·
Κάστορ δὴ πρώτε Πολυδεύκεα θ' ἅξομ' ἀείδειν·

Ἀμφο-

Utrosque hymno celebrans, de Polluce priùs canam.
Ipsa quidem cùm effugisset petras in unum concurrentes
Argo, & nivosi sævum os Ponti,
Ad Bebrycas pervênit, Deorum charos liberos vehens,
Ibi unam muli per scalam ex utrisque
Navis parietibus viri descendebant ex nave Jasonia.
Egressi autem in littus, & ventosam oram, (versabant
Totos sternebant: & vasa, quæ ad ignem ponerent, manib
Castor autem eques, & fuscus Pollux,
Ambo in solitudine vagabantur, errantes procul à sociis.
Qui cùm variam in monte spectarent & agrestem sylvam,
Invenerunt fontem perennem sub ardua rupe
Plenum purâ aquâ: atque infrà
Alii fontes crystallo & argento similes erant
Ex imo fundo: sublimes autem propè natæ erant tædæ,
Populique, platanique, & frondosæ cupressi,
Floréique odoriferi, gratum opus hirtis apiculis,
Quicunque sub finem veris pullulant in pratis.
Ibi vir immanis sedem habens sub dio manebat,
Sævus aspectu, cui duris pugnis aures erant fractæ: (dorsur
Pectus autem ei eminebat rotundum in modum globi, & la
Carne ferreâ, quasi malleis fabricatus instar colossi:
Musculi verò in validis brachiis sub summo humero
Extabant, ceu scopuli rotundi, quos volvens
Præceps fluvius magnis circumpolivit gurgitibus:
At super dorsum & collum extabat
Pellis leonis, ab extremis suspensa pedibus.
Eum Pollux, in certaminibus victor, prior alloquebatur:
P. Salve hospes, quicunque es: quinam sunt homines qu
rum hic est locus? (vidi
A. Quomodo salvus sim, cùm videam homines quos nunqua
P. Bono animo esto: neque injustos, neque ex injustis *nat*
te videre dicito.
A. Bono animo sum: neque à te hoc me discere oportet.
P. Agrestis es, & ad omnia iracundus & superbus.
A. Talis qualem vides: attamen tuam non calco *terram.*
P. Venias, & dona adeptus hospitalia rursum domum redea
A. Neque tu me hospitio accipias, quæque à me *accipiena*
essent, non sunt in promptu.
P. Vir mire, anne bibere quidem de hac aqua concedes?
A. Scie

Ἀμφοτέρους ὑμῆναν, Πολυδεύκεα θρῴσκοντ' ἀείσω.
Ἡ μὲν ἄρα θρῴσκουσα πέτρας εἰς ἓν ξυνίσους
Ἀργώ, καὶ νιφόεντα ἀταρπιτὸν στόμα πόντου,
Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέρουσα·
Ἔνθα ποῦς πολλοὶ καὶ χείλματα ἀμφοτέρων ἐν
Τοίχοις ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ ῆϊνα βαθυὶ, καὶ ὑπωρέμιον ἀκτὴν,
Εὐκάς τ' ἐσφήνωντο, πυρεῖά τε χερσὶν ἐνῶμων.
Κάππαρε δ' ἀολλόπωλον, ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἀμφὶ ἑρμάζεσκον, ἅπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίῃ δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀένναον κρήνην ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὑδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄλλαι κρυσταλλοῦ ἠδ' ἀργύρου ἐνδέλλοντο
Ἐκ βυθοῦ· ὑψηλαὶ δ' πεφύκεσαν ἀγκόθι πεύκαι,
Λεύκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἀνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅαν ἔαρος λήγοντος ὀπηδεύει ἀν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέρθυμος ἐνήμυσεν ἐνδεδάασθαι,
Δηιὸς ἰδεῖν, σιληρῇσι τεθλασμένος ἄατα πυγ-
Σπήεσσα δ' ἐσφάψωτο πελώρια, καὶ πάτῃ νῶτον, (μαῖς
Σαρκὶ σιδηρείῃ, σφυρήλατος ὅια κολοσσός.
Ἐν δ' ἄρα μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὦμον
Ἔσσαν, ἧυτε πέτρῃσι λοοίτεροι, ἔς τε κνημῖδας
Χειμάρρους ποταμὸς αἰγιαλὸς περιέξεσε δίνας·
Αὐτὰρ ὑπὸ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρον δ' ἔρμα λέοντος ἀπημαλόοι ἐν ποδεῶσιν.
Τὸν πέτρας θρῴσκοντα ἐπέφραδον Πολυδεύκης·
Π. Χαῖρε ξεῖνε, ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ ὧν ὅδε χώ-
ρης; (που;
Α. Χαίρω πώς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὀ-
Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκως, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάσθαι
λεύσσειν.
Α. Θαρσέω· καὶ ἐκ σέθεν δηλήσασθαι τόδ' ἔοικεν.
Π. Ἄγε δὴ εἰπὲ, πρὸς πάντα πάλιν ἴσκοπος, ἢ τοξόπης.
Α. Τοιόσδ' οἷ ἐσορᾷς· ἐσθὸς γέμω καὶ ἐπιδαίνω.
Π. Ἐλθοις, καὶ ξείνιόν γε τυχὼν πάλιν οἶκαδ' ἱκάνοις.
Α. Μήτε σύ με ξείνιζε· πάρ τ' ἐξ ἐμεῦ, καὶ ἐν ἑ-
πίμοιρ.
Π. Δαιμόνι', ἐδ' ἂν τῷ γε πεῖν ὕδατι σύ γε δοίης;
Α. Γυ-

A. Scies, si tibi sitis labra remissa cruciabit.
P. Argentũ, aut quæ sit merces dicas, quã tibi persuadeam
A. Unus contra unum manus attolle, adversus virũ consiste
Pugil, aut etiam pedibus figens crus : oculos verò rectos
Pugilicè intendens, vestræ nè parcito arti.
P. Quis ille est cum quo manibus & meis contendã cæstibu
A. Propè vides : non effœminatus esse dicetur ille pugil.
P. An & præmium adest pro quo decertabimus ambo ?
A. Tuus ego, tu verò meus vocabere, si vincam.
P. Avium rubram-cristam-gerentium talia *sunt* prælia.
A. Sive avibus similes seu leonibus
Simus : non aliud certabimus ob præmium.
Sic dixit Amycus, & cavâ conchâ acceptâ insonuit.
Tunc celeriter convenerunt sub umbrosam platanum,
Conchâ inflatâ, Bébryces semper comam-alentes.
Sic & heroas abiens evocavit omnes
Magnesia è navi præstans in pugna Castor.
Illi igitur, cùm spiris muniviſſent bubulis
Manus, & circum membra inexuissent longa lora,
In medium congressi sunt, cædem sibi mutuò spirantes.
Ibi magnus ipsis labor annitentibus fuit,
Uter post tergum acciperet lumen solis.
Sed solertiâ ingentem virum antevertisti, ô Pollux ;
Feriebatur verò radiis totus Amyci vultus,
At ipse animo iratus pergebat ultrà,
Manibus ictum dirigens : hujus autem summam percussit ge
Tyndárides irruentis. Commotus est autẽ magis quàm ante
Pugnámque concitavit : & multùm incumbebat, inclinans se
In terram, Bébryces verò acclamabant : ex altera autem pa
Heroes fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes nè quo modo ipsum obruens superaret
In loco angusto vir Tityo *Terræ filio* similis.
At ille hinc & hinc instans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis : & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem existentem.
Constitit autem *ille* plagis ebrius, & expuit sanguinem
Purpureum. Principes verò omnes exclamaverunt,
Ut ulcera dira viderunt circum os & genas :
Oculi verò intumido vultu arctiores facti erant.
Ilium quidem rex quatiebat, manibus frustrà protendens

Und

Ἀ. Γνῶσεαι, εἰ σὺ δῆθ' ἀνειμένα χείλεα τέρσει.
Π. Ἄρχεις, ἢ πίς ὁ μῦθος ἐρεῖς, ὦ κέν σε πίθοιμι;
Ἀ. Εἶς ἐνὶ χεῖρας ἀείρεν, ἐναντίβιον δ' ἀνδρὶ κατασὰς
Πυγμαχίης, ἢ κ' ἠὲ παῦροι δέξαν ἀέθλου·
Ὀμφαλὸς δ' ὑρδὴ Πυξ διατεινάμενος, σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
Π. Τίς γὰρ ὅτῳ θείεας κ' ἐμὲς σωρήσειεν ἰμάντας;
Ἀ. Ἔγχυς ὁρᾷς· ἀγχίνις ἐὼν κεκλήσεαι ὁ πυκτής.
Π. Ἦ δ' ἄεθλον ἑτοῖμον ἐφ' ᾧ μενεαίνετε ἄμφω;
Ἀ. Σὸς μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴκε κρατήσω.
Π. Ὀρνίχων φοινικολόφων τριπίδε κυδιόωσι.
Ἀ. Εἶτ' ἂν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες εἴτε λέουσι
Γενόμεθ'· ἀλλ' ἄλλῳ μαχεσώμεθ' ἐπ' ἄεθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, κὴ κόχλον ἐλὼν μυκήσατο κοῖλον.
Οἱ δ' θοῶς συνάγειρεν ὑπ' αὐτερέας πλατανίστῳ,
Κόχλῳ φυσιζόῳ, ἀεὶ βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ' αὖτως ἦγεν ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ ἂν σφείεσιν ἐκαρτύναντο βοείας
Χεῖρας, κὴ θεὶ γύῃ μακρὰς ἔλιξαν ἱμάντας,
Ἐς μέσσον συνάγαν, φόνον ἀλλήλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολὺς σφισιμάχθη ἐπειγομένοισιν ἐπ' ὠχθῃ,
Ὀππότερος κτλ. (νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδὲ μὴ μεγαθύμου ἀνδρὸς πωλέεσθε, ὦ Πολυδεύ-
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἄπαν ἀμύκοιο πρόσωπον·
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἴετο πρόσσω,
Χροὶ πυκνόμενος· τῷ δ' ἄκρον τύψε γνάθον
Τυνδαρίδης ὀπίθεν· ἐείσατο δ' ἦ μέσον ἢ πείν,
Σὺν δ' ἄχαν ἐπίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νεμεσσὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαύετον· ἐκ δ' ἔτρεσσεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσυνέοντες,
Δειδίότες μήπως μιν ὀπιβείσας δαμάσσῃ
Χώρῳ ἔνι ξυνῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἦσιν δ' ἔνθα κὴ ἔνθα περισσάων Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέρεσσιν ἄμυνεν ἀμοιβαδίς· ἔχεθε δ' ὁρμῆς
Πάντα Ποσειδάωνος, ὑποφρίσσοντα τ' ἐόντα.
Ἔστη δ' πληγαῖς μεδύων, ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἄμα πάντες ἀειρῆες κελάδησαν,
Ὡς ἴδον ἔλκεα λυγρὰ θεοῦ σῶμά τε γναθμούς τε·
Ὄμματα δ' οἱ δήσαντο ἀπειλήτορος ἀνδρός.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάρεξεν, ἐπώπα χερσὶ προσδείκνυς
Πάν-

Undique: verùm cùm ipsum deficere sensit,
Supra medium nasum inter supercilia impêgit ictum,
Totámque avulsit frontem usque ad os. At ille sauciatus,
Supinus in foliis virentibus extensus jacuit.
Ibi pugna aspera iterum excitata est, cùm se iterum erexis
Nam mutuò se vulnerabant duris cædentes cæstibus.
At in pectus manus jactabat & extra
Cervicem princeps Bébrycum: sed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem sudore subsidebat, & è magno
Mox parvus vir factus est: at ille firmiora membra
Laborem sustinens ferebat, & colore *fiebat* melior.
Quomodo tandem Jovis filius voracem virum sustulit,
Dic Dea, tu enim nôsti: ego verò aliorum interpres
Loquar sicut tu vis, & ut tibi gratum est.
Scilicet cùm Amycus magnum opus facere cuperet,
Sinistrâ sinistram Pollûcis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans: alterâ verò subiens,
Dextro extulit à latere latam manum,
Et *fortè* assequutus læsisset Amyclæorum regem:
Verùm ille elabebatur capite: & forti manu
Percussit sub lævum tempus, & incidit humero:
Effusus autem est ater sanguis ex hianti tempore.
Sinistrâ verò percussit os, crebríque increpuerunt dentes:
Semper autem acriùs pugnos infligendo lædebat faciem,
Donec contudit genas. Totus verò stratus humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, victoriæ renuncians,
Ambas simul manus: quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licèt victor, indignum nihil fecisti,
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum jusjurandu
Invocans patrem suum Neptunum è mari
Quòd nunquâ ampliùs hospitibus sponte molestus futurus
Et tu quidem jam mihi hymno celebratus es, *ô* rex. Te
que, ô Castor canam
Tyndáridâ, celerrime eques, bellator, æreo-thorace-*loric*
Duo Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verùm hos duos
Celeriter persequebantur fratres filii Aphárei,
Sponsi futuri, Lynceus & robustus Idas.
Verùm ut ad tumulum venerunt mortui Aphárei,

1

Πάντθεν· ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσους ῥινὸς ὑφ' ὀφρυόφιν ἤλασε πυγμῇ,
Παῖν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ παγείς,
Ὑπὸ δ' ἐν φύλλοισι πεδαλόσιν ἔζετο μύδα.
Ἔνθα μάχη δεμιὴ πάλιν ὠρέτο· ὀρθωθέντος
Ἀλλάλους δ' ὀλέκον σερεοὶς δεινοντες ἰμάσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς σῆδός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύχων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγοῦς
Λᾶας σωέφυρε σεφόωπον ἀνίκητος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἔδρωσι σωίζανον· ἐκ μεγάλου δ'
Αἷμ' ὀλίγος ῥέετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ μαίνετο γυῖα
Ἀπόμβρῳ φορέσκε πόνῳ, καὶ χροιὴ ἀμείνων.
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφαγίην ἀνδρὸς καθέλεν,
Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶδας· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σύ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.
Ἦτοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαίετο μέγα ἔργον,
Σκηπῆ μὲν σκαίων, Πολυδεύκεος δ' ἕλετο χεῖρα,
Δοχμὸς ὑπὸ σφετέρων κλινθείς· ἑτέρᾳ δ' ὑπεβαίνων,
Δεξιτερῆς ὠΐξηκεν ἀπὸ λαγόνος πατὴρ υἱόν,
Καί νε τυχὼν ἔβλαψεν· Ἀμυκλαίων βασιλῆα
Ἀλλ' οὐ γὰρ ὑπέξανεν ὀφρύϊ· σιγαφὶ δ' ἄρα χειρὶ
Πλῆξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὠμῷ·
Ἐκ δ' ὄχθη μέλαν αἷμα διὼς κρατεροῖο χιόντος.
Λαιῇ δ' ὄμα τύψε, πυκνοὶ δ' ἀράβησαν ὀδόντες·
Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πύλῳ δαλεῖτο σεφόωπον,
Μέχρι σωπλοίησε παρήϊα. πᾶς δ' ὀδὴ γαῖαν
Κεῖτ' ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέρχεθε, τεῖκε δ' ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας· ἐπεὶ σωάτα γε δὴν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα κρατέων ὦρε, ἀτάλλοντα δὲ ἔρεξεν,
Ὦ πύκτα Πολυδεύκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατὴρ ὤμοσε πόντιος Ποσειδάων κικλήσκων,
Μήποτ' ἔπ' ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.
Καί τὰ μὲν ὑμνήσαί μοι, ἄναξ. Σὲ δ', Κάστορ,
ἀείσω
Τιτδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσθόε, χαλκεοθώρηξ.
Τὼ μὲν ἀναφλάσαντε δόμῳ φερέτην Διὸς υἱῷ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώγε
Ἐσυμβώσω ἐδίωκον ἀδελφεώ ἦ Ἀφαρῆϊ,
Γαμβρὼ μελλογάμω. Λυγκεὺς καὶ ὀκυτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ὑποφθιμένῳ Ἀφαρῆϊ,

Ἐκ

E curribus simul omnes in se invicem irruerunt,
Hastis & cavis onerati scutis.
Lynceus autem dixit è galea altum clamans,
Infelices, cur pugnam appetitis! quid propter sponsas
Alienas molesti *estis*, & stricti sunt in manibus enses?
Nobis certè Leucippus suas despondit filias
Has longè prioribus: hæ nuptiæ nobis jurejurando confirm
Vósque non decenter, in alienos toros, (sur
Bovésque, & mulos, & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertistis, & nuptias furati est is muneribus.
Certè ego ipse vobis sæpe coram ambobus
Hæc dixi, etsi homo non verbosus sum:
Amici, non ità principes decet
Ducere uxores, quibus sponsi jam sum parati.
Lata est Sparta, lata equestris Elis,
Et arcadia pecorosa, & civitates Achaiæ,
Messenéque, & Argos, & tota Sisyphia ora maritima:
Ubi puellæ sub parentibus suis aluntur
Multæ, neque bonâ indole carentes, neque mente.
Ex his facile erit vobis ducere quascunque volueritis:
Nam bonis multi volent soceri esse.
Vos autem inter omnes excellentes heroas *estis*,
Et patres *vestri*, & à majoribus omne paternum genus.
Verùm, amici, has finite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitabimus omnes.
(Dicebam talia multa: ea verò in hunc modum fluctus abiit
Ventus auferens, neque gratia secuta est sermonem.)
Vos enim immites & sævi. Sed etiam nunc
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre
Sin autem animus bellum cupit, & sanguine oportet
Prælio incipiti conserto odia dirimere,
Idas quidem & consanguineus meus fortis Pollux
Manus continebant inimicas à pugna:
Nos duo verò, ego & Castor prælio decertabimus,
Minores natu existentes. Parentibus autem nè multum luct
Nostris relinquamus, SATIS est mortuus una ex domo
Unus: verùm alii amicos omnes lætitia afficient,
Et sponsi pro mortuis virgines ducent
Hasce. EXIGUO malo par est magnum dissidium tollere.

Sic dixit; ea verò Deus non irrita facturus erat.

Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
Ἔξχεσι καὶ κοίλοισι βαρυπόμβοις σακέεσσι.
Λυσκήσε δ' ὡς μετέειπεν ὑπὲκ κόρυθος μέγ' ἀύσας,
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἰμείρετε πῶς δ' ἐπὶ νύμφας
Ἀλλοτείαις χαλεποί, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιρα;
Ἀμῖν τοι Λυκίππου ἐὰς ἔδνωσε δύζηρας
Τάσδε πολὺ πρεσβήεσσ' ἀμῖν γάμου ἔτ' ἐν ὅρκῳ·
Ὑμεῖς δ' ὦ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτείοις λεχέεσσι,
Βασί, καὶ ἠμιόνοισι, καὶ ἀλλοτείοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρες παρεξέψασθε, γάμου δ' ἐκλέψατε δώρεις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα, καὶ ὃ πολύμυθος ἐὼν περ·
Οὐχ ἅπαξ, φίλοι ἄνδρες, ἀεισίφρονι ἴοικε
Μνησεύειν ἀλόχοις, ἅς νυμφίοι ἤδη ἑποῖμοι.
Πολλαὶ μὲν Σπάρτα, πολλαὶ δ' ἐπὶ πάλλαι Ἄλλαι,
Ἀρκαδίᾳ τ' ἔυμηλος, Ἀχαιῶν τε πολίεθρα,
Μεσσήνη τε, καὶ Ἄργος, ἅπασί τε Σισυφὶς ἀκτή·
Ἔνθα κόραι τικέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι πέφυκαν
Μυρίαι, ἅττε φυῆς ὀπιδευέες, ἅττε νόοιο.
Τάων ἐυμαρὲς ὔμμιν ὀπιέμεν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀναδοῖς πολέες βέλτιόν γε πενθερεῖ ἔσῃ.
Ὑμεῖς δ' ἐν πάντεσσι διάκειστε ἠρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν παρῳῶν αἷμα.
Ἀλλά, φίλοι, τῶτον μὲν ἐάσατε ἐς τέλος ἐνθεῖν
Νεῖκος γάμου· σφῶν δ' ἄλλον ὀπιφρασώμεθα πάντες.
(Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' εἰς ὕστερον ὧπτο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' ἄρ' ἔασετο μύθοις.)
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπλώτες. ἀλλ' ἔπι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνέψιὼ ἐκ πατρὸς ἐσόν·
Εἰ δ' ὑμῖν κραδίᾳ πόλεμον ποθεῖ, ἅμμιν ὀπηδεῖ
Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοίιον ἔλθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμιλος ἐμὸς κρατερὸς Πολυδεύκης
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπαχθομένους ὑμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε διακεκριμένῳ περ,
Ὁπλοτέρω γεραῶντε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἀμετέρῃς λείπωμες. Ἄλις νέκυς ὧδε ἑνὸς οἶκος
Εἷς· ἀτὰρ ὤλλοι πάντας ἐϋφρανέουσιν ἑταῖροι.
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν ὑμεναιώσουσι δὲ κοῦραι
Τάσδ'. Ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀνειρεῖν.
Εἶπε· τὰ δ' ἐκ ἀρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν.

Illi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate antecedebant : at Lynceus in medium proceſi
Quatiens fortem haſtam ſub orbe ſummi ſcuti.
Eodem modo & Caſtor quatiebat validam haſtam
Fortis : utrique verò criſtæ in cono galeæ nutabant.
Haſtas quidem dirigentes primùm certamen habebant
Alter in alterum, ſiquam corporis partem nudam videre
Verùm extremitates, priuſquam quenquam læderent,
Haſtarum frangebantur, cùm in duris ſcutis fixæ eſſent.
Illi verò enſes à vaginis ſtringentes, rurſum cædem
Struebant ſibi mutuó : neque ulla pugnæ remiſſio fiebat.
Multum in ſcutum latum & comantem galeam
Caſtor, multùm etiam percuſſit acribus oculis Lynceus ſper
Illius ſcutum ſed tantùm rutilam ad criſtam uſque gladii
Hujus quidem ſummam mutilavit manum in lævo genu
Acutam enſem ferentis cedens pede Caſtor.
Siniſtro. Ille verò ictus abjêcit enſem, & ſtatim ad fugie
Incitabatur ad patris ſepulcrum, ubi fortis Idas
Reclinatus ſpectabat pugnam civilem virorum.
Sed irruens latum enſem penitus adêgit
Tyndarides per ilia & umbilicum : inteſtina verò intus
Ferrum ſtatim disjêcit: humi igitur ſtratus jacebat
Lynceus, oculóſque gravis invaſit ſomnus.
Neque ſanè alterum etiam vidit in domo paterna
Ex filiis Laocoonſa, gratas nuptias perficientem.
Nam profectò columnam in Aphárei extantem
Sepulcro erutam celeriter Meſſenius Idas
Projecturus erat in fratris ſui interfectorem :
Sed Jupiter opem tulit, manibúſque illius excuſſit fabrel
Marmor, ipſúmque flammeo combuſſit fulmine.
Sic cum Tyndaridis pugnare haud eſt leve.
Nam & ipſi fortes ſunt, & ex forte nati.

Salvete filii Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes poeti
Tyndaridis, & Helenæ, & aliis heroïbus,
Qui Ilion exciderunt, auxilium-ferentes Menelao.
Vobis, ô reges, gloriam excogitavit Chius vates, i. *Hom*
Carmine celebrans urbem Priami, & naves Græcorum,
Et prælia Iliaca, & Achillem turrim belli :
Vobis autem & ego ſuaviter-canentium lenimina Muſa

Τοὶ μὲν ἔπειτα ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔδυντο,
Τοὶ δ' ἡυσὰ ποιφύσσοντ' ὀϊστοὶ ἐν μέσσῃ πλυθε Λυκούς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος· ἀϋσσοντο δ' ἄντυγα περὶ πᾶσαν.
Ὡς δ' αὔτως Κάστωρ ἐπάλατο δόρυ θ' ἁρμὰς
Καρτερὸς· ἀμφοτέρῃσι δ' ὑπὸ λόφον ἐπέμυδον ἔθειρας.
Ἔγχεσι μὲν πρέπτοις πυκινόμυδοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴπτε τι χρειὼ γιγνώσκειν ἔδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος πνὰ δηλήσασθαι,
Δέρε' ἀάγη, σακέεσσιν ἔνι δεινοῖσι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόρον αὖθις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' ἐκ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος ἀσπὶς ὑπὸ πρόμον τρυφάλειαν
Κάτω, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκαχὴν ὀμματι Λυκούς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφου ἷκε τ' ἀκωκή.
Τῷ μὲν ἄκρον ἐκόλουσεν ἐπὶ σκηνὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέρων· ὑπεξανέδυσε δὲ Κάστωρ
Σκηνῷ. ὁ δ' πλησεὶς ξίφος ἔκδυσεν· αὖ δ' ὃ φεύγειν
Ὥρμα· δὴ πνὰ σῶμα πατρὸς, τόθι κυρτεὸς Ἴδας
Κεκλιμένῳ ὀνέτο μάχῃ ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μετοίξας πλατὺ νάστανον ὧδε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλὸς· ἔγχεα δ' εἴσω
Χάλκεος ἄμφω δὲ χάδυνε· δὸ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νεκάς
Λυκάδ'· κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων ἔβαλε μέλαν ὕπνος,
Οὐ μὰν ἐδὲ τὸν ἄλλον ἐρ' ἔσῃ εἶδε πατρώῃ
Παίδων Λακεδαίμονος, φίλου γάμου ἐκτελέσαντα.
Ἦ γὰρ ὅδε σάλαν Ἀφαρῆϊ ὀϊζυρὸν ἔχεσκε
Τύμβῳ ἀναῤῥήξας ταχέως Μεσσήνιος ἄνδρας
Μέλλε κομιζήσειν βαλέειν σφετέροιο φοσσᾶ·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸς δ' φλογέῳ συμπέρλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδας πολεμιζέμεν ἐκ ἐπ' ἐλαφρῷ.
Αὐτοί τε κατέπεσον καὶ ἐκ κρατεροῖ θ' ἕρυσαν.

Χαίρετε Λήδας γένος, καὶ ἐμεῖθεν ἀοιδοῖς χλεοῦ ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμπητε. φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδας, Ἑλένην τε, καὶ ἄλλοις ἠρώεσσιν,
Ἴλιον οἳ διέπερσαν, ἀρήϊοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος ἄνακτες, ἐμίσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πελάσγοιο πόλιν, καὶ υἷας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον ἀϋτῆς·
Ὑμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγυρὰν μελίγλωσσα Μοῦσαν,

Sicut ipsæ præbent, & ut domûs nostræ facultas est,
Talia fero. Honorum autem pulcherrimus Dii est, carme

Argumentum

Infelix quidē amator cùm ferocis & crudelis adolescentis an
captus esset, & ab eo contemneretur, ipse sibi mortē consc
Sed ille quoque adolescens mox interiit, statuæ Cupidinis
nâ oppressus. Simile argumentum est secundæ Eclogæ V
lii, præterquam quòd hoc magis tragicum est. Traditur

AMATOR, vel PERDITE-AMANS,
Idylium XXIII.

VIr qui valde amori deditus amore captus erat immitis
Formâ qui, egregii, sed moribus nequequâ similis, (lesce
Oderat amantem, neque quicquam mansuetum habebat:
Nec nôrat Amorem, qualis esset Deus, quantos arcus
Manibus teneret, quomodo acerbas sagittas in adolescentes
Totus verò & in verbis & in congressibus ferus: (jic
Neque ullum flammarum solatium *erat*, non nitor
Oris, non oculorum nitidum jubar, non roseæ genæ,
Non oratio, non osculum leniens amorem:
Sed veluti fera sylvestris, quæ suspectos habet venatores,
Ita omnia faciebat erga hominem. Sæva illi *erant*
Labra, & oculis torvum tuebatur: inerat his truculentia
Atque bili facies respondebat: fugiebat indè color,
Qui sævitiâ ex iracundia circumfusus erat. Attamen etian
Velut pulcher esset, magis irritabatur amator.
Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed accedens flevit ad tristem domum,
Et osculatus est limen: sic autem extulit vocem,
Sæve puer, tristísque, alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens, nempe laqueum meum: non enim amj
Puer, volo molestiâ afficere iratum; sed abeo
Quò tu me condemnâsti: ubi fama est esse viam,
Commune amantibus remedium, ubi oblivionem *esse fama*
Quam etiamsi totam ori admovens exhauriam,

Οἱ' αὐταὶ παρέχουσι, κἠὼς ἐμὸς ὄικῳ ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεραιὸν δὲ θεοῖς κάλλιστον, ἀοιδή.

Vigesimi tertii *Idyllii*.

rò hic doctrina, Non esse superbiendum propter formam; quia id bonum fragile est & fugacissimum, juxta dictum Ovidianum,

Forma bonum fragile est: quantúmque accedit ad annos,
Fit minor, & spatio carpitur ipsa suo.

ΕΡΑΣΤΗ'Σ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ,
Εἰδύλλιον κγ'.

Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπιθέος ἤρατ' ἐράσθη,
Τὰν μορφὰν ἀγαθὸν, τὸν ὃ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίως.
Μίσει τὸν φιλέοντα, κἠδὲ ἓν ἄμερσεν ἔχει·
Κοὐκ ἄλλη τὸν Ἔρωτα, τίς ἦν θεός, ἠλίκα πέλει
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς μερόπεσσι βέλη πυκὶ πωδία βάλλει.
Πάντα ὃ κὴν μύθοισι κἐν ᾠσοδίοισιν ἀτειρὴς·
Οὐδέ τι φλὸς πυρτῶν ἀθαμύδιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄνυχων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόωλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κυρίζον τὸν Ἔρωτα·
Οἷα ὃ πὴρ ὑλαίοις ὑποπεύκοις κωκυτάς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγελα δ' αὖτῳ
Χείλεα, κὠφρὺ δεινὸν βλέπον, εἶχεν ἀνάγκη,
Τᾷ ὃ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπ' ὀφθᾶς
Ὑγιείην τᾶς ὀργᾶς θεικείμαν· ἀλλὰ κ' ὅπως
Ἡ χαλὸς ἐξόρπαξ ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίδησιν ὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐνδὼν ἔκλαιε ποτὶ συνοῖσι μελάθρεις,
Καὶ κύσε τὰν φιλίαν· ἔτω δ' ἀνενείκατο φωνάν,
Ἄγελε παῖ κ' συνέ, καχᾶς ἀνάδρεμμα λεαίνας,
Λίθνε παῖ, κ' ἔρως ἀνάξις, δῶρά τοι ἦν δον
Λοίδια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον· ὐκ ἔπ γάρ σε,
Κῶρε, θέλω λυπῆν κεχολωμένον, ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μοι κατέκειναν· ἔπαλγος ἦμυ ἀταίρων,
Ζωὸν τοῖσιν ἐρῶσι τὸ φάρμακον, ἔνθα τὸ λᾶθος.
Ἀλλὰ κ' λῶ ὅλον αὐτὸ λαθὼν ποτὶ χῆλος ἀμέλξω,

Nè sic quidem restinxero meum desiderium, Jam verò v
Tuis vestibulis denuntio. Scio quid futurum sit,
ET ROSA pulchra est, & tempus eam marcidam redd
ET VIOLA pulchra est in vere, & statim senescit :
CANdidum est lilium ; tabescit verò cùm decidit :
ET NIX candida *est* ; & liquitur cùm concreverit :
ET FORma puerilis pulchra est ; sed brevi tempore viv
Veniet tempus illud cùm & tu amabis,
Cùm cor exustus amarè flebis.
Sed tu, puer, saltem hoc ultimum mihi gratum facito :
Quando egressus suspensum in foribus
Hisce tuis videris, nè me miserum prætereas,
Sed consiste,& aliquantulùm lacrymare:ubi autem libave
Solve à laqueo me, & circumda à membris tuis (cryi
Vestimenta, & tege me, & postremùm me osculare :
Saltem mortuo gratificare labris tuis. Nè me metuas :
Non possum reviviscere, etsi mutatus me osculaberis.
Tumulum verò mihi excavato, qui meum tegat amorem
Cúmque discedes, tunc ter mihi sic acclama, *O amice, ja*
Si voles, & hoc adde, *Bonus mihi periit sodalis.*
Scribe & hanc inscriptionem, quam tibi versibus exarab
Hunc Amor occîdit, viator : nè transeas,
Sed consistens hoc dicito, Immitem habuit socium.

Sic loquutus, accêpit lapidem : & eum erigens ad pa
Usquè ad medium limen sævum lapidem, alligavit ex il
Exilem funiculum : laqueúmque injêcit collô,
Et sedile, *lapidem illum*, devolvit à pedibus, atque pepe
Mortuus. Ille autem ipse aperuit fores, & mortuum v
Ex atrio suo suspensum : neque delenitus est
Animo, nec deflevit recentem interitum, sed in mortuc
Vestimenta omnia polluit puerilia : ivítque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.
Et ad Deum venit quem læserat : nam lapideâ
Stabat à basi Cupido, *eminens* supra aquas.
Exiliit simulacrum, & improbum occîdit adolescentem
Fluxit sanguis purpureus ; pueri autem emergebat vox.
VALETE, amantes : nam qui oderat interfectus est
Vos verò amicos diligite : DEUS enim novit judicare.

Οὐδ' ἔνι τῶς σβέσαι τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρπ ὦ χείρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιδάλλομαι· οἶδα τὸ μέλλον·
ΚΑΙ ΤΟ 'ΡΟ ΔΟΝ καλόν ὅτι, κ' ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει·
ΚΑΙ ΤΟ ΙΟΝ καλόν ὅτιν ἐν εἴαρι, κ' ταχὺ γηρᾷ· (γ'.
ΛΕΥΚΟΝ τὸ κείνον ὅτι, μαραίνεται ἀνίκα πίπτη·
Ἁ ΔΕ ΧΙΩΝ λευκὰ, κ' πίκεται ἀνίκα πάχθη·
ΚΑΙ ΚΑΛΟΣ καλόν ὅτι τὸ παιδνόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῆ·
Ἦξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπποῖκα κ' τὸ φιλάσεις,
Ἀνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύσω ἀ μυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τὸ ποῦ κἀν τᾶτο πανύστατον ἀδὺ π ῥέξον,
Ὁππόταν ἐξερδὼς ἱπτιμῶν ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἰδὼς, τὸν τλάμονα μή με παρένθης·
Στᾶθι δέ, κ' βραχὺ κλαῦσον· ἐπισωείσας ὃ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τᾶς χείρωμε, κ' ἀμφίδες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, κ' κρύφον με τὸ δ' ὦ πάματόν με φίλασον·
Κἂν νεκρᾷ χάειται τὰ σὰ χείλεα· λή με φοβαθῇς·
Οὐ δώσαμαι ζωΐ, εἴγε θελλάξας με φιλάσεις.
Χῶμα δέμοι κοίλαον, ὅμα κρύβει τὸν ἔρωτα.
Κἂν ἀπίκῃ, τόδε μοι τεὶς ἐπύσσον, Ὦ φίλε κεῖσαι.
Ἦν δὲ γελῇς, κ' τᾶτο, Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον κ' τόδε γράμμα, τύ σοι ξίχρισι χαράξω,
ΤΟΥΤΟΝ Ἔρως ἔκτεινεν, ὀδυπόρε· μὴ παρόδ' οὐ·
Ἀλλὰ στὰς τόδε λέξον, Ἀπωλώλεκε ἦχεν ἑτάρους. (σκς.
Ὡς δ' εἰπὼν λίθον εἵλεν ἐρεισάμενος δ' ὀπὶ τοίχῳ
Ἄχρει μέσσον ἀδῶν φοβερὸν λίθον, ἦπερ ἀπ' αὐτᾶς
Τὰν λεπτὰν χρυΐδα· βρέχον δ' ἔμβαλλε τραχήλῳ.
Τὰν ἔδρακ δ' ἐπύλισεν ὑπὲκ πόλος, ἦδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ὠΐξε θύρας, κ' τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ὕπ' ἰδίας ἱπτιμῶν· ἀδ' ἐπυλίχθη
Τὰν ψυχάν, ὁ κλαῦσε νέον φόνον, ἀλλ' ὁπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμάνεν ἐφαβικά· βαῖνε δ' ἐπ' ἄλλον
Γυμνασῶν, κ' πὰλε φίλαν ἐπεμαίετο λυγρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἰῶδε τὸν ὕβριστ λαιψηρᾶς ὃ
Ἴσατ' ἀπὸ κορυφᾶς Ἔρως, ὑδάτων ἐρύπερθεν.
Ἄλατο κ' πᾶλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἑαυτόν·
Αἷμα δ' ἐφοινίχθη· πωλὸς δ' ἐπεναίχετο φωνᾷ.
ΧΑΙ'ΡΕΤΕ, τοὶ φιλέοντες· ὁ χὠ μισῶν ἐφυνόθη.
Στέργετ δ' ὑμεῖς αἴτινες· ὁ χὠ ΘΕΟΣ οἶδε δικάζει.

Argumentum

Commemorat sive Theocritus, sive Moschus, aut Bion, (n
quidam horum duorum alterum esse potiùs ejus autor
putârunt) quomodo Hercules puer, decem tantùm na
menses, duos immani magnitudine dracones nocturno te
pore, ut ipsum interficerent, immissos à Junone, mani
elisserit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tiresiæ refert
Sequitur postea pulchra distributio, Quibus præceptori
Hercules, quâque in arte usus fuerit. Ait Linum illi p
ceptorem in literarum ac doctrinæ studiis fuisse: ab Eun
po verò musicam ipsum didicisse: ab aliis porrò belli ar
& rei militaris scientiam. Pars Ultima, quâ vitæ ac vic
ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque seu mutil
hoc Idyllium, sine præciso habemus: sicut & sequenti
dyllio caput seu initium deest. Est verò imprimis i
s

PARVUS HERCULES,
Idyllium XXIV.

HErculem, cùm jam decem menses natus esset, quondam I
Alcmena, & nocte *unâ* juniorem Iphiclum, (de
Cùm ambos laviſſet & lacte repleviſſet,
Posuit super scutum æreum, quod Pterelæ
Amphitryon pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens verò mulier puerorum capita *sic* dixit,
DORMITE pueri mei dulcem & excitabilem somnum,
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi,
Felices dormiatis, & felices ad auroram perveniatis.
Sic loquuta, movit scutũ grande: illos autẽ occupavit somn
Cùm verò mediâ nocte ursa ad occasum vertitur
Juxta Orionem ipsum, ille autem latum ostendit humerum
Tunc horrenda monstra duo Juno multorum machinatrix
Cæruleis horrentes spiris dracones
Immisit ad latum limen, ubi sunt postes cavi januæ
Domûs, minis instigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi verò provoluti in terra, ventres ambo
Cruorivoros volvebant: ab oculis verò mala flamma
Euntibus lucebat, noxiúmque expuebant venenum.
Verùm ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,

Tu

vigesimi quarti *Idyllii*.

stris ac venusta in principio hujus Idyllii imago, cùm Alcmena pueros, Herculem atque Iphiclum, in scuto æreo, quod hosti occiso maritus ademerat, ponit, scutúmque, ceu cunas, movet: & precationem addit, ut pueri suaviter dormiant. Dulcis hic est scuti usus, & jucundus post res bello gestas finis, pacata educatio sobolis. Est verò imago eorum qui futuri sint præstantes viri, & magni bellatores. cùm etiam infantes in armis cubuerint, & inter arma prima vitæ exordia sumpserint. Eò autem quòd Hercules, decem mensium puer, dracones eliserit, significatur, maturè eminere eam quæ futura sit eximia virtus: juxta veteris versiculi sententiam,

Ἀνὴρ ἀμὸν φυτὸν δῆλα, ἃ μέλλει κέρσιμ' ἔσεσθαι.

ΗΡΑΚΛΕΊΣΚΟΣ,
Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεάπις
Ἀλκμήνα, ἁ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,
Ἀμφοτέρως λάτασα ἁ ἐμπλήσατο γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάω
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀποσυλάσας ποσόντα.
Ἀπομόρα ὁ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων,
Εἰ "δετ' ἐμὰ βρέφια γλυκερὸν ἁ ἔρεσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, εὕδ' ἀδελφεώ, ἔυσσα τέκνα,
Ὀλβιοί ἐυνάζοισθε, ἁ ὄλβιοι ἀὼ ἴκοισθε.
Ὡς φαμέω, δίναπτε σάκος μέγα. πρὸ δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἀμφὶ δ' ἕρεπε τὰ μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος
Ὠρίωνα κατ' αὐτόν, ὁ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
Τᾶμφὶ δ' ἀν' ἀνὰ πέλαγα δύω πολυμήχανοι Ἥρη
Κυανέαις φείσαντες ὑπὸ πτερύγεσσι δράκοντας
Ὧρσεν ὅτι πλατυὼ ἤδη, ὅτι ταθμὰ κοῖλα δυφέων
Οἴκω, ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφε Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ὀπ' ἀχθονὶ μαστεύσαν ἄμφω
Αἱμοδόρως ὀπύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δ' ἀκὸν πῦρ
Ἐσχεμόοις λάμπασε, βαρὺ δ' ἐξέπνυον ἰόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἷξον,

Tunc illi experrecti sunt (Jove prospiciente omnia)
Alcmenæ chari pueri: lux autem in domo extitit,
Et alter quidem statim exclamavit, ubi malas bestias sensit
Cavum super scutum, & obscœnos vidit dentes
Iphiclus, mollémque pedibus calcitrando dejecit lænam,
Fugere cupiens: alter autem adversus prehendebat manibu
Hercules, ambósque gravi innexuit vinclo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena sunt
Perniciosis serpentibus, quæ etiam Dii oderunt.
Illi autem spiris volvebantur circum puerum (t
Tarde-genitum lactentem, sub nutrice semper à fletu abstin
Mox verò rursum *spiras* solverunt, cùm fatiscerent spinis *do*
Vinculi violenti conantes solutionem invenire.
Alcmena autem audivit clamorem, & expergefacta est prin
SURGE, Amphitryò: me enim metus tenet formidolos
Surge, neque pedibus tuis sandala subjicias.
Non audis filiorum minor natu quantum clamat?
Non sentis quòd nocte intempestâ adhuc hi parietes
Omnes conspicui, cùm nondum sit clara aurora?
Aliquid mihi novi est in domo; est, chare vir.
Sic ait. Ille verò è lecto descendit, conjugi obtemperans
Arte-fabricatum ad ensem verò properabat, qui illi ad cap
Lectuli cédrini à clavo semper suspensus erat.
Pedebat recèns contextum lorum,
Levans alterâ manu vaginam, magnum è loco opus:
Amplus autem thalamus rursum caligine repletus est.
Tunc famulos vocavit gravem somnum efflantes,
Afferte quàm celerrimè ignem è foco arreptum,
Famuli mei, & firma januarum rescindite repagula:
Surgite famuli operum-patientes. *Sic* ipse clamabat.
Illi verò statim aderant unà cum lychnis ardentibus
Famuli: & domus repleta est, cùm festinaret unusquisque.
Hi sanè ut viderunt Herculem parvulum
Monstra duo tenaciter manibus prementem
Constrictim, exclamaverunt: ille verò ad patrem Amphitryo
Serpentes *comprehensos* porrigebat, & altè exiliebat gaudens
Pueriliter, cumque risu ad pedes abjecit
Patris sui morte gravata horrenda monstra.
Alcmena deinde in suum conjecit gremium
Exanimatum metu bilioſum Iphiclum.

Ampl

Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγεγοντο (Διὸς νόος ἦεν ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐπύκτη.
Ἤτοι ὅγ' ἐυδὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ πάντα πέλοιτο
Κοίλῳ ὕπο σπλάγχνῳ, ἠδ' ἀναειδὴς εἵδετο δόντας
Ἰφικλέης· ὅλαν δ' ποὶν διελάκπτε χλανίδα,
Φόβῳ ὀρμαίνων· ὁ δ' ἀναΐξας εἵκετο χρόνῳ
Ἡρακλέης, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεγήσατο δεσμῷ,
Δεξιτερῇ μὲν φάρυγος, τόδι φάσμακα λυγρὰ τέτυκτο
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ κῆρ θεοὶ ἐχθαίρουσι.
Τὼ δ' αὖτε σπείρασιν ἑλισσέτην ἀμφὶ παῖδε·
Ὄφιος μὲν, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἀέκοντι·
Ἄψ δὲ πάλιν δίελυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάμαντε,
Δεσμῷ ἀναγκαίῳ πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνη δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέρχετο πρόπας,
ΑΝΣΤΑΘ', Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν.
Ἄνσα, μηδὲ πόθεσσι τεοῖς ὑπὸ σπάνδαλα θείης.
Οὐκ αἴσιος παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀΰτει·
Οὐ νοέεις ὅπ νυκτὸς ἀωτί πω ὄϊδέ τε τοῖχοι
Πάντες ἀειφαδέες, καθαρῆς ἀτρ ἠεϊγωρίας;
Ἐσπ πμοι χτ δῶμα νεώτερον· ἦσι φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάτ', ὁ δ' ἐξ ἐυπὰς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ἄρμησε μετ' ξίφος, ὅ ῥ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδνείνω ὑπὲρ πασάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ἀϊγνᾶτο νεοκλώστῳ τελαμῶνι,
Κυρίζων ἑτέρῃ κολεόν, μέγα λώπνον ἔσχον·
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄορ πασὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὲ τότ' αὖϋσεν ὕπνον βαρυὺ κνωθοῦντας,
Οἵπερ πῦρ ὄπ θᾶσσον ἀπ' ἐμμενέων ἐλόντες
Δμῶες ἐμοὶ, εἰ μὴ ὡς ἤδη συρὸν ἀνακίωτ' ἐχέμας.
Ἄνσατε δμῶες παλαιόφρονες. αὐτὰρ ἀΰτει·
Οἱ δ' ἅμα πρόφρονέως λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δόμος, ἀπέδυντο ἐκάστω.
Ἤτοι ἄρ' ὡς εἶδον τὸ πίτυλον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀνειξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα
Συμπήγδην, ἰάχουσι· ὁ δ' ἐς πατέρ' ἀμφιτρύωνα
Ἕρπε πεπαλαιότερον, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
Κωρυτώμ, γαλάσας ὑπὸ πέρος κατέθηκε πεδοῖο
Πατρὸς ἓξ θανάτῳ κεκαφηλήμα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνη μὲν ἔπειτα ποσὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Σπερχὺ ὑπαὶ δείους ἀνερύκανον Ἰφικλῆα.

Amphitryo verò alterum sub agninam posuit lænam
Puerum : & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu indicabant
Tunc Tiresiam vatem, vera omnia dicentem,
Alcmena cùm vocâsset, casum exposuit novum,
Et ipsum respondere quid eventurum esset
Jussit ; & Nè, siquid, *inquit*, dii adversi cogitant,
Reveritus me celes : non enim effugere possunt
Homines id quod Parca per fila sua urget,
Vates Eueride ; admodum sapientem te doceo.
Sic loquuta est regina. Ille autem taliter respondit, (Pers
Bonũ-animũ-habe, præstantissimæ prolis parês, nata ex sangu
Per meum dulce lumen quod olim ab oculis meis recessit,
Multæ Achaiades molle inter genua flamen
Manibus versabunt, extremo-vesperè cantu-celebrantes
Alcmenam nominatim, & reverenter colent te mulieres A
Talis hic vir in astriferum cœlum (
Ascensurus est filius tuus, lato pectore heros,
A quo & belluæ omnes & alii viri superabuntur, (antlav
Et fato decretum est ut in domo Jovis habitet, ubi duodecim
Labores : omnia autem mortalia capiet pyra Trachinia.
Gener autem Deorum immortalium vocabitur, qui hæc exci
Monstra speluncis oculata ut puerum interimerent. (r
Tempus erit illud quando hinnulum in *suo* lecto
Serratis dentibus lupus videns lædere non volet.
Verùm domina, vide ut ignis tibi sub cinere paratus sit,
Et ligna arida aspálathi instruite, vel paliúri,
Vel rubi, vel vento agitatum aridum acherdum *spinæ genus*
Et combure super sylvestribus hisce lignis sectos hos dracone
Mediâ nocte, quo tempore puerum tuum occidere ipsi voleba
Sub auroram aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,
In petras abruptas, atque in ventum : statímque redeat,
Non respectans : & puro suffite i.e. *lustrate*, domum sulphure
Primúm : deinde sale mixtam (juxta ritum)
Ramo virenti *olivæ* coronatam inspergite puram aquam :
Jovi autem mactate supremo masculum porcum,
Hostes semper vestros ut superetis.
Dixit, & recedens ad eburneum currum abiit
Tiresias, etsi multis annis gravis erat.

Herc

Ἀμφιτρύων ᾧ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμηχανίαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.
Ὄρνιχες τείτον ἄρτι τὸν ἕβδομον ὄρθριον ἄειδον·
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεομήνου
Καί νιν ὑποκείνευδε ὅπως τελέσειε ἔμελλεν
Ἡγάνορι, Μηδ', εἴπ θεοὶ νόεσιν πονηρόν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε· κῆ ὡς ὔκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνδρώπους ὅ, τι μοῖρα κἠ κλωσῆρες ἐπείρει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.
Τὼς ἔλεγ' βασίλεια. ὁ δ' ἀντημείβετο τοίως,
Θάρσει ἀειδοτόκεια γυναί, Πρσίῑον αἷμα·
Ναὶ γὸ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ὑποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν θεὶ γύναι νᾶμα
Χειεὶ καταστρέψονσι, ἀκρέπτερον ἀείδοισα
Ἀλκμήνα ὄνομασί· σέθεν δ' ἔσῃ Ἀργείοισι.
Τοῖς δ' ἀμὴρ ὅδε μέλλει ἐς ὑράνὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν τεὸς υἱός, ὑπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως,
Οὗ κῆ θηεῖα πάντα κῆ ἀνέρες ἠδ' ἀλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκλῖῳ
Μόχθους· θνατὸν ᾧ πάντα πυρὸ Τραχίνιος ἕξει.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τά δ' ἐπώσῃ
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσαντα.
Ἔσαι δὴ τῶτ' ἀμὴρ ὁπαυίκα νέβρὸν ἐν ἐωιῷ
Καρχαρέοδον σίνεσι ἰδὼν λύκος ἠκ ἐτελήσει.
Ἀλλὰ γυῖα πῦρ μὴ τοι ὑπὸ ποδὶ ᾧ ὑπνικὸν ἕσῃ,
Κάρηνα δ' ἀσπαλάθῳ ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλίρῳ
Ἢ βάτῳ, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχλοον.
Κἄιε ᾧ τῶδ' ἀγείαισιν ἐπαλξαισ δρύοντε
Νυκτὶ μέσῃ, ὄκα παῖδα κανλὸν τὸν ἤθελον αὐτοῖ.
Ἦει ᾧ συλλέξασι πόνην πυρὸς ἀμφιπόλων τις
Ῥιφάτο ἓν μάλα πᾶσιν, ὑπὸ ποταμοῖο φέρεισα,
Ῥωχάδας ἐς πέτρας, ὑπὸ ἕλειον· ἀφ ᾧ νέεσθ
Ἀστρεπὲς· καθαρῷ ᾧ πυρώσατε χῶμα θεείῳ
Πρῶτον· ἔπειτα δ' ἄλεσιν ἀεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ὑπρράίνειν ἐσεμμένον ἀβλαβὲς ὕδως·
Ζωοὶ δ' ὑπρρέξαι καὶ ὑπὸ πτέρῳ ἄρσενα χοῖρον
Δυσμενέων αἰεὶ κἀδοπίρτεροι ὡς τελέθοιτε.
Φᾶ, κῆ ἐρωήσας ἐλιφάπνοον ᾠχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρὺς ὑπὸ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.

Ἦεν

Hercules verò apud matrem, sicut tenera planta in viridario,
Alebatur, Argivi *filius* dictus Amphitryônis.
Literas quidem puerum jam senex docuit Linus,
Apollinis filius, diligens, vigil heros:
Arcum autem tendere, & certum esse sagittâ jaculatorem,
Eurytus *docuit*, à majoribus amplos agros possidens.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
In buxea cithara Philammónides Eumolpus.
Quomodo verò à cruribus clunes versantes agiliter ex Argo vir
Sese mutuò supplantant luctando, & quomodo pugiles
Sævi cæstibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus à filio Mercurii
Harpályco Phanôpeo: cujus nè procul quidem conspectum
Facilè quis sustinuit pugnantis in certamine:
Tale supercilium terribili incumbebat facici.
Porrò equos ad currum junctos educere, & circa metam
Tutò flectendo, in rotis mediolos axium, *nè frangantur*, tueri
Amphitryo filium suum, bene consultum illi cupiens, docuit
Ipse: quoniam valde multa ex velocibus reportavit certaminibus
In equestri Argo reposita-pretiosa-munera; & ei infracti
Currus, quibus vehebatur, præ vetustate lora soluta habebant.
At quomodo hastâ directâ, tergo sub scutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum vulnera sustineret,
Instrueretque aciem, atque insidias disponeret
Hostes aggrediens, & equites hortaretur,
Castor eques docuit, cùm profugus ex Argo venisset,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus
Tenebat, equestri Argo ab Adrasto accepto.
Castori autem nullus similis inter heroas bellator
Filius erat, priusquam senium excussisset juventam.
Sic quidem Herculem chara edocuit mater.
Torus autem erat puero extructus prope patris *torum*,
Exuvium leonis valde gratum illi.
Cœna autem, carnes assatæ, & grandis è canistro panis
Doricus, qui facilè etiam fossorem-plantarum satiare posset.
Verùm de die exilem absque igni sumebat cœnam;
Vestes autem non elaboratas induebat super mediam suram.

Deest finis hujus Idyllii.

Argu-

Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὣς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτέρφετ', Ἀργείῳ κεκλημένῳ Ἀμφιτρύωνι.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελιδωνούς, ἄγρυπνος ἥρως.
Τόξον δ' ἐπανύσαι ἐκέκαστον εἴ τιν' ὀΐσω,
Εὗρε πατέρων μεγάλων ἀφνειὸς ἀρέτης.
Αὐτὰρ ἀοιδὴν ἔθηκε κιθάρῳ χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνῃ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ὑπὸ σκελέων ἐδέρτορος ῥιγόδεν ἄνδρας
Ἀλλάλως σφάλλοντα πολαίσμασιν, ὅσσά τε πύκτας
Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅτ' εἰς γαῖαν πεσπεύοντες
Πυγμαίχοι ἐξούρουτο παλαίσματα σύμφορα τέχνῃ,
Πάντ' ἐμάθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος θείοιο παιδὶ
Ἀρπαλύκῳ Φαιστῆϊ· τὸν δ' ἀν' ἠπιόδη λεόντων
Θαρσαλέος τὸς ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ὑπασπιστὴν βλοσυρῷ ἐπέκειτο θεσσώπῳ.
Ἵππους δ' ὀξελάπαζε ὑφ' ἅρμασι, κῆρ δὲ νύσσαν,
Ἀσφαλέως κάμπτοντα, θυμὸν σύειγα φυλάξαι·
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν παῖδα φίλα φρεσὶν ἐδίδασκεν.
Αὐτὸς, ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοὰν ὀχέσατ' ἀγῶνα
Ἄργει ἐν ἱπποδότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀγαθὲς
Δίφρῳ, ἐφ' ὧν ἔπεβαινε, χέρνιβ' δέλυσαν ἱμάντας.
Δέρμα δ' ὑπὲρ θεσπεσίοιο λέοντος ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέσκαδος, ζιφέων τ' ἀνέχοντα μύωμόν,
Κοσμήσαι τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ὁπόσοι τε, καὶ ἱππήων κελεύσαι,
Κάστορ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγάς τ' Ἄργεϊ ἐνδῶν,
Ὁππόσα κλαδὸν ἄπαντα καὶ ὀπιθόπεδον μέγα Τυδεΐδης
Ναΐε, πῦρ δ' Ἀδρήστοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάστορι δ' ἔπος ὁμοῖον ἐν ἀμφιδέσις πολεμιστὰς
Ἄλλον ἔλιν, πείν γῆρας ὑπότε ψαύσειε νεότητα.
Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μήτηρ.
Ἐπεὶ δ' ἵκε πρὸ παιδὶ τεύχεα μήτηρ ἀγχόθι πατρός,
Δέρμα λεοντέιον, μάλα τι κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δείπνου δὲ, κρέατ' ὀπτά, καὶ ἐν κανέῳ μέγα ἄρτος
Δωρικός, ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα χορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ' ἄμπωτιν ἀνὰ πυρὸς αὖτις ἀνῆπον·
Εἵματα δ' ἐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας.

Λείπει τὸ τέλος τοῦ παρόντος Εἰδυλλίου.

Vige-

Argumentum

Hercules venit in Elidem ; &, cùm Augiam regem quære in senem quendam pastorem Augiæ primùm incidit : eo ad regem, qui rus ex urbe ad inspicienda armenta c filio Phyleo expatiatus fuerát, deducitur. Indè in urb unà eunt Hercules & Phyleus : & orto inter eos in

HERCULES LEONIS INTERFECTOR; vel, secundum quædam exemplaria, AUGIÆ OPULENTIA, *Idyllium* XXV.

Deest initium.

Hunc autem senex alloquutus est boum pastor vir,
Intermittens opus quod illi in manibus erat,
Lubens tibi, hospes, quod quæris dicam,
Mercurii gravem iram veritus, in viis consecrati :
Hunc enim cœlicolarum maximè aiunt irasci,
Si quis viâ indigentem aversetur viatorem.
Greges quidem lanigeri *sunt* regis Augiæ,
Neque omnes in iisdem pascuis, aut eodem in loco pascunt
Namque alii ad & circum ripas fluentis Elisuntis,
Alii ad sacra fluenta divini Alphéi,
Alii ad Buprasium vitiferum : alii & hîc.
Separatim illis *gregibus* & stabula extructa sunt singulis.
Et armentis quamvis valde multis, tamen
Omnibus pascua hîc virentia semper sunt,
Circa loca palustria Menii : nam dulces herbas
Prata ferunt rosida & loca irrigua
Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, totum trans fluentem amnem,
Illîc ubi platani perennes natæ sunt,
Viridisque oleaster, Apollinis à pastoribus culti
Sacellum inviolabile, ô hospes, summi Dei.
Mox & stabula valdè-spatiosa agricolis
Ædificata sunt, qui regi multas & immensas opes
Acquirimus justè, ter-subactis sementem novalibus
Interdum injicientes, & quater-aratis similiter.
Limites nôrunt plantarum-fossores, qui multùm-laborioſi

A

Vigesimi quinti *Idyllii*.

nere (ut fit) sermone, dum Phyleus immane exuviũ leonis, quo Hercules tectus erat, miratur; & unde illi hæc pellis sit, quærit; Hercules, quomodo à se leo Nemeæus interfectus sit, commemorat. Hæc summa est Idyllii, cujus initium deest.

ΗΡΑΚΛΗΟΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ, ἢ, κατά τινα ἀνάγραφα, ΑΥΓΕΙΟΣ ΚΑΛΟΣ, Εἰδύλλιον κέ.

Λείπει ἡ ἀρχή.

Τὸν δ' ὁ γέρων ἀφύσσετο βοῶν ἐπιβεκόλῳ ἀνίῃ,
Παυσάμενον ἔργοιο τό οἱ μὴ χδοὴν ἔκειτο,
Ἐκ του, ξεῖνε, φέρων μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὸν ὄπιν εἰνοδίοιο·
Τὸν γὰ φασὶ μέγιστον ἐπιχθονίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδὸν ζαχρεῖον ἀνιώντά τιν ὁδίτων
Ποίμνια μὴ βασιλῆϊ θυτείχες Αὐγείαο
Οὐ πᾶσι βόσκοντα μίαν βόσιν, ἀδ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἰεὶ μέν ῥα νάοντ' ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσῆνος,
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο φρὴ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βπρασίᾳ πολυδότρυι· αἰ δ' ἐπὶ ὤδε.
Χωεῖς δὴ σηκοῖσφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάστοις.
Αὐτὰρ βουκολίοισι πεπλήθυσι περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μιλτὶς ἀν μέγα πᾶσ· ἐπεὶ μελιηδέα πόιλω
Λειμῶνες τε φέρουσιν ὑποδρόσοι εἰαμεναί τε
Εἰς ἅλις, ἣ ῥα βόεσσι μάλ' ἱερὰ σῖτα ἀέξει.
Αὖλις δὲ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται ἔν μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπήετανται πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγελείλασ', Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἀγνόν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.
Εὖθυς ἢ σὺ μοι ἔκμηκες ἀγροιώτας
Δέδμηθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺ ἢ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τειπόλιος οὖρον ἐν νειοῖσιν
Ἐσ' ὅτε βάλλοντες, ἢ τετραπόλοισιν ὁμοίως.
Οὐχὲς μὲν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ

Ἐς

Ad torcularia veniunt, cùm æstas tempestiva venit.
Nam omnes hi campi sunt læti Augiæ,
Jugeráque frumentifera, & horti arboribus consiti, (rigi
Usquè ad extrema montium juga, ubi multæ sunt fontium sc.
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die,
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi dic, (quod & tibi ipsi utilius
Erit) cujus indigens huc veneris.
Numnam Augiam, aut aliquem famulorum illius
Quæris, qui ei sunt? Ego autem qui scio, tibi certò
Omnia dicere possum: neque enim te ex malis natum reo
Esse, neque ipsum malis similem,
Talis in te præstans forma eminet. Certè Deorum
Filii tales inter homines sunt.
Huic autem respondens dixit fortis filius Jovis,
Certè, senex, Augiam velim Epiorum principem
Videre: ejus enim me huc adduxit indigentia.
Qui si in urbe versatur apud suos cives,
Plebem curans, atque jus dicens,
Ex his famulis jube aliquem mihi ducem esse,
Qui ruri hîc senior & præfectus est,
Cui exponere aliquid possim, aliquid ex ipso loquente audi
Nam DEUS alium alio statuit indigere viro.
Huic autem senex vicissim respondit inclytus agricola,
Alicujus ex Diis immortalibus consilio huc venisti, hospes:
Nam tibi omne negôtium quòd vis, statim effectum est.
Huc enim Augias charus Solis filius,
Unà cum filio suo illustri Phyleo,
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inspecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri *sunt*.
Sic aliquando & regibus videtur in animo suo,
Cùm ipsi curant, domus magis salva esse.
Sed eamus ad eum: egóque tibi dux ero
In stabulum nostrum, ubi inveniemus regem.
Sic loquutus præibat: animo verò multa cogitabat,
Exuvium feræ videns, & grandem clavam,
Unde hic hospes *veniret*: cupiebat autem ipsum interrogare,
Rursum verò metu intra labra sermone euntem cohibebat,
Nè quod ei non opportunè verbum diceret (
Properanti. DIFFICILE autem est sensum alterius hominis r

Ἐς λίμνὴς ἱκνεῦ̃ται, ἐπὶ̓ω δ᾽ ἔρ῾ω ὤριον ἔλθῃ.
Πᾶν γὰ̃ δὴ πεδίον τόδ᾽, ἐΰφρων Αὐγείαο,
Πυρσφόροι τε γύαι, καὶ ἄλωαι δενδρήεσσαι,
Μέχρι θεὸς ἐκάπασ πολυπάθεα ἀκραφείης.
Ἂς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα περ᾽πα ἡμῦ.
Ἦ, δίκη οἰκήων οἷσιν βίο ἔπλε᾽ ἐπ᾽ ἀρε῾ῖς.
Ἀλλὰ σύ περμοι ἔνισσε, (τό τοι κὴ κέρδιον αὖτῷ
Ἔσσεται) ἔπν῾ ὦδε κεχημμῦ εἰλίλαθας.
Ἦέ τι Αὐγείλω ἢ κὴ δμώων πνὰ κείνε
Δίζεαι, οἵ ὁι ἔασιν; ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ᾽ ὑζείπιμ᾽· ἐπεὶ ἑ σέ γε φημὶ κακῶν ὑξ
Ἐμμῦαι, ἐδὲ κακοῖσιν ἐαικότα φύμῦαι αὐτόν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδο῾ ἐπιτρέπ. ἢ ῥά νυ παῖδες
Ἀθανάτων τοιοίδε μῦ ἐνητοῖσιν ἔασι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμῦος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός,
Ναί, γέρον, Αὐγείλω ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπ῾ῶν
Εἰσιδέειν· τὸ γὰρ μέ κὴ ἤγαγῃ ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ᾽ ὁ μὲν ἀρ χῖ ἄνμῦμῦ πρόφρονι πολίτης,
Δήμῳ κηδόμῦος, διά τε κείνῃ θέμιστας,
Δμώων δέ πνα σφῶ δεσύ μοι φράσον ἠγερμονεῦσαι,
Ὅσπερ ἐπ᾽ ἀργῶν τοὺ δε χρεαίτερος αἰσυμνήτης.
Ὦ, κε τὸ μὲν κ᾽ εἰποιμι, τὸ δ᾽ ἐκ φαμὸν πυθοίμιμι.
ΑΛΛΟΥ δ᾽ ἄλλον ἔσκε θεός γ᾽ ἐπιδήσα φανῆῖ.
Τὸν δ᾽ ὁ γέρων ὑζαῦ̃τις ἀμείβετο μῦθο ἀγεώτης,
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φρασσῆ πνός, ἐκδὲ᾽ ἰκάνεις·
Ὡς τοι πᾶν ὃ θέλεις ἄῦτα χρέω ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰ̃ Αὐγείης υἱὸς φίλο Ἡελίοιο,
Σφῳϊτέρῳ σὺν παιδὶ βίη Φυλῆο ἀγαυῆ,
Χθιζός γ᾽ εἰλήλαθεν ἀπ᾽ ἄστεος, ἤματι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποφόμῦο, ἣ οἱ νέμεθμο ἐπ᾽ ἀγρῶν·
Ὡς πε κὴ βασιλεῦσιν ἐείδεπα ἐν φρεσὶν ἦσιν
Αὐτοῖς κηδομόροισι σαώτερο ἔμμῦαι οἶκο.
Ἀλλ᾽ ἴομῦ μάλα πρὸς μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὖλιν ἐς ὑμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμῦ ἄνακτα.
Ὡς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ᾽ ὅγε πολλὰ μῦαίνα,
Δέρμά τε θηρὸς ὁρῶν, χειρεπιδῆ τε κορυ῾ίν,
Ὀπόθεν ὁ ξεῖνο· μέμαεν δέ μιν ὑζερέεσθαι.
Ἀλ᾽ ὅτε δὴ ὅκῳ ποπ᾽ χεῖλο ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή πόθι ὑ χῖ κμερὸν ἔπο ποπμυθήσαιτο (δρός.
Σφῶϊ χολῳμῦῳ. ΧΑΛΕΠΟ῾Ν δ᾽ ἑτέρῃ νόον ἴδμῦαι ἀν-

Τὰς

Hos autem accedentes procul canes ſtatim ſenſerunt,
Utroque modo, & ab odore corporis, & ſtrepitu pedum,
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem : ſed circa ſenem
Fruſtra ſtrepentes, adblandiebantur ab altera parte.
Hos quidem ille lapidibus à terra tantùm ſublatis,
Ut fugerent retro perterrefaciebat : aſperè verò voce
Minabatur omnibus, & cohibuit à latratu,
Animo ſuo gaudens quòd ſtabulum cuſtodirent,
Ipſo abſente : & ſic dixit,
Papæ, quale hoc fecerunt Dii reges
Animal, ut cum hominibus ſit ! quàm callidum !
Cui ſi & mens ita intelligens in pectore eſſet,
Ut intelligeret cui iraſci deberet, & cui minús ;
Tunc nullum animal cum hoc de honore certare poſſet :
Nunc autem nimis furenter iracundum, & ſævum eſt tem
Sic dixit : atq; *canes* celeriter ad ſtabulum euntes ſedeb
Interea ſol ad occaſum vertit equos,
Veſpertinum diem adducens ad venerunt autem pinguia pe
Ex paſcuis redeuntia ad caulas & ſtabula.
Deinde boves innumeræ, aliæ poſt alias
Venientes, apparebant : ſicut nubes pluvioſæ
Quàm multæ in cœlo quæ propelluntur ulteriùs
Vel Noti impulſu, vel Threïcii Boreæ.
Harum quidem nullus numerus eſt in aëre exiſtentium,
Neque modus : tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ ſubinde exurgent ſuper alias :
Tot ſemper ponè boum armenta ibant.
Omnes utique campi implebantur, omnes viæ,
Incedentium pecorum multitudine : reſonabántq; pingues a
Mugitu : ſtabula autem boum ſtatim repleta ſunt labanti
Bobus curvis-pedibus-incedentibus : oves autem in caulis ſtal
Ibi nullus otioſus, quamvis innumeri eſſent,
Stabat apud boves vir indigens operis :
Verùm alius pedibus *vaccarum* ſectilibus loris
Ligneas compedes adaptabat, propè adſtando mulgens :
Alius autem charis matribus charam ſobolem ſubmittebat,
Ut biberent de dulci *lacte* : prorſum autem lacte diſtentæ erat
Alius mulctram tenebat, alius pingnem addenſabat caſeum
Alius intra *ſtabula* tauros agebat, ſeorſum à vaccis.

Augi

Τὰς ὃ κύνες ᾠρσησίονας ἀπὸ ᾠρσθεν ἀὖϛ᾽ ἐγόησαν,
Ἀμφότερον, ὀδμῇ τε χερὸς, δ᾽ὅπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ᾽ ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλῳ
Ἀμφιτυχωνιάδῃ Ἡρακλέι· τὸν ὃ γέροντα,
Ἀχρεῖον κλαζοντε, ᾠείαιγίον γ᾽ ἐτέρωθεν.
Τὰς μὲν ὄγε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὄσσον ἀείρων,
Φάγχλῃ ἀὖϛ ὀπίσω δεδίαπτο· πεπχὺ ὃ φωνῇ
Ἠπείλει μαλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ᾽ ὑλαγμὸν,
Χαίρων ἐν φρεσὶν ἧσιν ὅθ᾽ ἕνεκεν αὖλιν ἔρυτο,
Αὐτὰ γ᾽ ὃ παρεόν]ῳ· ἔπ῾ ὄγε πίων ἔπερεν,
Ὦ ποποι, οἷον τῶτο θεοὶ πίησαν ἀνακτες
Θνητοῖσιν ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές.
Ἦ οἱ μὲν φρένες ὧδε νοήμονες ἔιδοθεν ἦσαν.
Ἦ δεῖ δ᾽ ὥτε χρὴ χαλεπαινέμεν, ὥτε μὴ ἠκί,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήιεσεν· ὧδε πάντες·
Νῦν ὃ λίην ἀκότου τε καὶ ἀρρίωτες γεγάᾶσ᾽ αὖτως.
Ἦ ῥα· καὶ ἐσυλμένος ποτ᾽ αὖλιον ἷζον ἰόντες.
Ἡέλι῾ μὲν ἔπειτα πιὼ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἠδ᾽ ἄγων· τὰ δ᾽ ἐπ᾽ λυδε πόνα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ᾽ αὖλιά τε σηκάς τε·
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυκεσκον ἀλλαι ἐπ᾽ ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φάτνηϑ᾽, ὥσει νέφη ὑδατόεντα.
Ὀσσά τ᾽ ἐν ἠρινῷ εἰσὶν ἐλαυνόμενα ᾠρστέρωτε
Ἠὲ νότιο βίη, ἠὲ Θρηικὸς βορέαο.
Τῶν μὲν τ᾽ ὄπις ἀειθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ἐόντων,
Οὐδ᾽ ἄνυσις· τόσα χῶρ τε καὶ πρώτοισι κυλίνδει
Ἰς ἀνέμε, τὰ δὲ τ᾽ ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ᾽ ἄλλοις·
Τόσσ᾽ αἰεὶ μετόπισθε βοῶν ὀπιθεκόλπ᾽ ἦει.
Πᾶν δ᾽ ἄρ᾽ ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δ᾽ ἠέλδοντο,
Λιῖδ῾ ἐρχομένης· στένοντο δ᾽ πόνες ἀγρὸ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δ᾽ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δ᾽ κατ᾽ αὐλὰς ἠυλίζοντο.
Ἔνθα μὲν ὄπις ἔκηλ῾, ἀπειρεσίων ἐόντων,
Εἰσήκει ᾠρὸ βοῦν ἀνὴρ κεχρημένῳ ἔργῳ·
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἀμφὶ πόλεσιν εὐτμήτοισιν ἰμᾶσι
Κλωπεύειν ἀρέσκετο, ᾠρὸ δὲ δόν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλ῾ δ᾽ αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴεσ
Πινέμεναι λιαρεῖο· πέπλωτο δ᾽ πίδακι γάλακτ῾.
Ἄλλ῾ ἀμόλγιον εἶχ᾽, ἄλλ῾ ἔκεε πόνα τυρόν·
Ἄλλ῾ ἐπ᾽ ἦμαρ ἔσω ταύρες, δίχα θηλειάων.

Αὐγείης

Augias verò ad omnia vadens boum ſtabula, ſpectabat
Quem illi opum proventum repoſuiſſent paſtores.
Unà verò filius & ſapiens Hercules
Sequebantur regem circumeuntem per ſuas magnas opes.
Ibi quamvis infragilem haberet in pectore animum
Amphitryoniades, & ſibi conſtantem jugiter,
Tamen vehementer mirabatur hoc boum infinitum agmen
Adſpiciens. Non enim diceret aliquis, neque putaret,
Unius viri opes tantas eſſe, neque decem aliorum,
Qui maximè abundantes pecore ex omnibus fuiſſent regi
Sol verò filio ſuo eximium hoc donum præbuit,
Divitem pecorum eſſe præ omnibus hominibus.
Et quidem ipſe augebat penitus illi armenta omnia
Perpetuó: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta, qui *morbi* corrumpunt labores paſtorum.
Semper itaque plures cornutæ boves, ſemper meliores
In annos ſingulos naſcebantur: certè enim omnes
Viviparæ erant eximiè, & fœmelliparæ,
Cum his autem trecenti tauri unà incedebant,
Cruribus albis, incurvis cornibus, & ducenti quidem alii
Rutili: qui omnes vaccarum inſcenſores erant.
Rurſum alii poſt iſtos duodecim paſcebantur,
Sacri Soli: erant verò colore ſicut cycni,
Candidi, & inter omnes boves excellebant:
Qui & ſegregantes ſe ab armento paſcebantur virentibus
In paſcuis, ſic mirificè ſibi placentes.
Cúmque ex denſis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boves agreſtes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant.
Horribiliter verò fremebant, cædem ipſo aſpectu minant
Inter hos autem excellebat viribus, & robore ſuo,
Atque animo elato, Phaëthon ingens: quem quidem pa
Stellæ omnes comparabant, propterea quòd longè ſupra
Boves incedens lucebat, & inſigniter conſpicuus erat.
Qui cùm aridam pellem videret fulvos oculos habentis
In ipſum mox irruit cautum Herculem,
Ut impingeret in latera caput, & robuſtam frontem.
Hujus quidem accedentis rex prehendit craſſâ manu
Siniſtrum ſtatim cornu: deorſum verò cervicé in terrã (retr
Inflexit, quamvis gravem exiſtentem: & rurſum ipſum in

Αὐγείης δ' ὅτι πάντας ἰὼν ἀκέητο βοαύλους
Ἠπειρά οἱ κτεάτων κομιδὴ ἐπέθεντο νομῆες.
Σοὶ δ' ὑός τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὡμάρτων βασιλῆϊ δεξερκέα μέγαν ὀλέσσαι.
Ἔνθα κε ἄρρηκτόν σφ' ἔμεν ἐν σίδηρον ἀμῶν
Ἀμφιγυηϊάδης, κε ἀρηρέτα νωλεμὲς αἰεί,
Ἐλπάλως δαίμαζε βοῶν τόγε μυελὸν ἔδμεν
Εἰσορόων. ἐ γάρ κεν ἔφασκέ τις ἀδὲ ἑωλπὶ
Ἀνδρὸς λπίδ' ἐνὸς πάσσαι ἔχθι, ἀδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵτε πολύρρηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
Ἠέλιος δ' ᾧ πυδὶ τόδ' ἔζοχον ἄπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοις πεῖρ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερὲς βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος· ἐ γάρ πω ἐπήνυδε νῶϊν ἐκείνοις
Βουκολίοις, ἄϊτ' ἔργα καταφθείρουσι νομῆες.
Αἰεὶ ὃ πλέονες κεραὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Ἐξ ἑτέων γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος· ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν θέσπα, πλευτόκοι τε.
Ταῖς ὃ τεκμήσασι ταῦροι σωμὰ ἐτρέφοντο,
Κνήμυρροί θ' ἕλικές τε· δικαιόσοί τε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες ὄϊγ' ἔσαν ἤδη.
Ἄλλοι δ' αὖ κὴ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο
Ἱερεὶ Ἠελίου· χρειὼ δ' ἔσαν ὠΰτε κύνες,
Ἀργηταί, πᾶσιν ὃ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν·
Οἱ κὴ ἀπημύναι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίλῃ
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ὅπῃ σφιὼ γανυόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκλασίοιο θοοὶ ἐφοίατο ὧραι
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγρεταρέων,
Πρῶτοι τοίγε μάχῃ ὃ κὴ χερὸς ἧσαν ὁρμῇ.
Δεινὸν ὃ βρυχῶντε, φόρον λεύσοντε φρασσώπῳ.
Τῶν μὲν τε φερέσκε βίηφί τε, κὴ ἀέκοντι ᾧ,
Ἦθ' ὑποπλίη, Φαέθων μέγας· ὃν ῥα βοτῆρες
Ἀστέρι πάντες ἴσκον, ὃθ' ὄνειαρ πολλὸν ἐν ἄλλαις
Βυσσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀείζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος ὤϊον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειθ' ἑπόρουσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χειμαδὸς ποτὶ πλευρὰ χάρη, σιδαρέν τε μέπωπον.
Τὸ μὲν ἄναξ ᾧ ποσὶν ὀλόφυξατο χειρὶ παχείῃ
Σκυζὲ ἄφαρ κέρας· κὴ δ' αὐχένα νέρθ' ὑπὸ γαίης
Κλάσσε βαμὶ ᾧ ἑόντα· πάλιν δὲ μιν ὦσεν ὀπίσσω
Ὠμῷ

Humerum *ipsius* premens: ille verò nervos extendens
Musculorum in summis armis rectus constitit.
Mirabatur & rex ipse, & filius artis-militaris-peritus
Phyleus, quique apud cornutas boves pastores erant,
Herculis vires immensas videntes.
Illi verò in urbem, relictis illic pinguibus agris,
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Publicam autem viam cùm primùm ingressi sunt,
Exiguâ velocibus semitâ pedibus confectâ,
Quæ per vinetum à stabulo porrecta erat,
Non admodum conspicua in viridi sylvâ existens:
Ibi alloquutus est Jovis altissimi filium
Augiæ dilectus filius, post se incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jampridem, hospes, quendam omnino de te sermonem a
Sicut in animum meum nunc immitto:
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis quasi
Huc vir Achivus, ex Helice maritima,
Qui etiam inter plures Epéos narrabat,
Quòd, cùm ipse adesset, quidam Argivus interfeciſſet
Feram, sævum-leonem, malum monstrum agricolis,
Cavum l strum habentem in nemore Jovis Nemeæi.
Neque certò scio utrùm ex Argo sacro
Indidem *natus*, an *vero* in Tirynthe habitans, aut Myce
Sic ille commemorabat: genere autem ipsum esse diceba
(Si rectè quidem ego commemini) ex Perseo. (*Ac*
Existimo non aliũ hoc *efficere* sustinuisse ex Ægialensibus,
Quàm te: nam pellis belluæ id manifestè indicat
Opus forte manuum, quæ tibi latera tegit.
Dic agè, nunc mihi primùm, ut cognoscam in animo,
O heros, utrùm verùm auguror, an verò minùs,
Utrùm tu ille es de quo nobis audientibus dicebat
Qui ex Helice aderat Achivus, egóque rectè reputo.
Narra verò quomodo exitialem feram ipse occidisti,
Et quomodo in aquosæ Nemeæ intravit regionem.
Non enim talem belluam in Peloponneso invenire possis,
Si cupias videre: non enim tam grandes alit,
Sed ursos tantùm & sues, & exitialem luporum gentem.
Quapropter mirabantur qui illum tunc sermonem audiel
Quidam & mentiri viatorem illum dicebant,

Ὤμω ὑπερείσας· ὁ δὲ ὁἱ ὀπὴ νεῦρα παυσθεὶς
Μυῶν ἐξ ὠμοτοιο βεκηχόνθ' ὀρθὸς ἀνέσχ.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, ὑός τε δαΐφρων
Φυλεύς, ὅτ' ὀπὴ βυσὶ κορωνίη ξυκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιτενὰ διὰ βίλα ὑπερθύριον ἰδόντες.
Τὼ δ' εἰς ἄντλ λιπόντε καὶ αὐτὸν ὀνος ἀγρεύς,
Ἐσχέτλιος, Φυλεύς τε βίη δ' Ἡρακλείη.
Λαοφόρος δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτισα κελεύθ.
Λεπτῇ καρπαλίμοισι τείχου ποσὶν ὑξανύσαντες.
Ἦ ῥα δ' ἀμπελόωθ' ὑπὸ σαθρὸ τε πίνυσο,
Οὔπ λίθ ἀείσμ' ἐν ὕλῃ χλαρᾷ ἐὼσα·
Τῇ μὲν ἄρα πρόσθεπε Διὸς γο. ὑψίζυο
Αὐγείεω φίλ' υἱός, ἑὸν μετοπίσθεν ἑόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν χ' ὑπὲξ ἰδὼν ὦμιν·
Ξεῖνε, πάλαι πνὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὥτει τοι σφετέρῃσιν ἔνι φρεσὶ βάλλομαι ἄρπ·
Ἦλυθε γὰρ στείχων τὸν ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμήν,
Ἔνθαδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ Ἐλίκης ἐξ ἀγχάλοιο,
Ὃς δή τοι μυθεῖτο κὴ ἐν πλεόνεσσιν Ἑτεῶν,
Οὐῆκεν Ἀργείων πῆς ἔδεν παφόρ' ὅλεσσε
Θηείον, ἀνολέσσας, κακὸν τεγὰς ἀγρεώτης,
Κοίλῳ ὠΐλιν ἔχοντα Δ ὸς Νεμέοιο παρ' ἄλσ.
Οὐκ ὄϊδ' ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱερῆϊ
Αὐτόθεν, ἢ Ἰφιτιδα νέων πόλιν, ἢὲ Μυκήνων.
Ὡς κεῖν' ἀγόρευε· γὼ δ' ἐμὲ μὲν ἔφασκον
(Εἰ ἐτεὸν γὰρ ἐγὼ μιμήσκομαι) ἐκ Πειρήν.
Ἔλπομαι ἄχ ἕτερον πόδε τλήμονα Αἰμαθίωνα
Ἧδε σέ· δέρμα δ' ἔχεις ἀσιφαρέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τι θεὶ πλευρὰ καλύπτ.
Εἶτ' ἄγε νῦν μοι πρῶτον, ἵνα γνῶ κ' ἠμύν,
Ἥρως, εἴτ' ἐτύμως μαστεύομεν εἴτε κ' ἑκών·
Εἰ σύ γ' ἐκεῖν' ὃν ἄμμιν ἀκούσσεσθαι ἔειπεν,
Οὐξ Ἐλίκης ἐν Ἀχαιός, ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς·
Εἶπε δ' ὅπως ὁλοὸν τόδε θηείον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ' ἐυύδρῳ Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὴν γάρ με τοσόνδε καὶ Ἀπίδα κυδάλιμον ἔυρεις
Ἰμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ ἢ μάλα πολλὰ βόσκει,
Ἀλλ' ἄρκῦς τε σύας τε λύκων τ' ὀλοφώϊον ἔργ.
Τῷ κὲ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δὲ νυ κὴ ψευδέεσσι δόλοισπερ ἀνῆς ἔφαντο,

Ut vanâ linguâ gratificaretur præsentibus.
Sic locutus è media deflexit via
Phyleus, ut ambobus incedentibus sufficiens esset *via*,
Et ut faciliùs Herculem loquentem exaudiret.
Qui ipsum comitans tali alloquutus est sermone :
O fili Augiæ, id de quo me primùm interrogâsti,
Ipse & quidem valdè facilè ad amussim intellexisti.
Dicam verò tibi singula de hoc monstro,
Quomodo peracta sunt ; quoniam cupis audire :
Præterquam unde venerit : nam hoc, quamvis multi su
Argivi, nemo tamen queat certò commemorare :
Tantùm aliquem Deorum conjicimus hominibus *hoc* mal
Peloponnesiacis, succensentem *gratiâ* sacrorum immisisse
Omnes enim Piseos inundans ceu fluvius,
Leo assiduè vastabat : maximè verò Bembinæos,
Qui ipsi finitimi habitabant, intolerabilia passi.
Hoc mihi primum exantlare præcepit certamen
Eurystheus ; cupiebat autem ut me interficeret sæva bes
Ego itaq; flexibilem arcum & cavam pharetrâ cùm accep
Sagittis plenam, ibam : alterâ verò manu clavam
Benè compactam, *solidam* unà cum suo cortice, ex alto ol
Satis magnam ; quam sub sacro Helicône
Cùm inveniissem, unà cum densis integram avulsi radicib
Verùm ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto, ad flexibile curvamen *ejus* applicui
Nervum, & sagittam exitialem statim imposui. (serv
Circumquaq; autem oculos ferens, pernicioſum monstrum
Si ipsum adspicere possem, priusquam ille me videret.
Jam diei medium erat : neque usquam vestigia illius
Observare poteram, neque rugitum exaudire.
Neque quisquam hominum erat apud boves, aut in op
Apparens in sationi-idoneo sulco, quem interrogarem
Sed in stabulis pallidus metus quemque continebat.
Non tamen priùs pedes repressi, frondosum montẽ perscr
Quàm viderem, & vires statim experirer.
Ille quidem in specum suum ante vesperum ibat,
Pastus carnibus & cruore : undique autem jubas
Squalidas maculatus erat tabo, trucémque faciem,
Et pectus : lingua verò undique circumlingebat mentum
Ego autem arbustis continuò umbrosis occultavi me,

Γλώσσης μαψιδίσιο χαεζόμυον παρεῶσιν.
"Ως εἰπὼν μέσσης ὀξηρώπισε κελεύθης
Φυλάς, ὄφρα κίοσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥίπτεργον φαιδίμοις κλύοι Ἑρμείαο.
"Οτμιν ὀδυσσάμενος τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
Ὦ Αὐγειάδη, τὸ μὲν οὔ τί με πρῶτον ἀνήρεθ,
Αὐτὸς καὶ μάλα βεῖα χατ' ἰθμὸν ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγομι κε τῶδε πελώρῳ,
"Οππως ἐκρέμασεν ἐπεὶ λελίσατο ἀκόλεον·
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γάρ, πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων, ἴδεις κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι·
Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδρὶ σὺν ἡμῖν
Ἱερῶν μιμνήσαντα Φορωνήοσιν ἐπείνοις.
Πάντας γὰρ Πισσῆς ὑπεκύζων ποταμὸς ὤς,
Λῖς ἄμοτον κεφαλίζε· μάλιστα δ' Βεμβινιάδης,
Οἳ ἔθεν ἀγχίμολοι ναῦαι, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέτυξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κλεινὸν δέ μ' ἐφίετο θηρίον ἀνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑψηρὸν ἑλὼν κοίλῳ τε φορέτραν
Ἰῶν ἐμπλείω, νεόμην· ἑτέρωθι δ' βάκλεον
Εὐπαγές, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφὲς κοτίνοιο,
Εὔμηλον· τὸ μὲν αὖτις ὑποζαθέων Ἑλικῶνι
Εὑρών, σωὶ πυκιμῆσιν ὁλοχρεῖ ἔασμα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπῃ λὶς ἦεν, ἱκανον,
Δὴ τοτε τόξον ἑλών, ἐρεπῆ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νάρηιλι, σεῖο δ' ἰὼ ἐκέτευον εἴδαρ ἔδηται.
Πάντη δ' ὄσσε φέρων, ὁλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι, παρὲξ δ' ἐμὲ κεῖνον ἰδέσθαι.
Ἡμὲν ὧ τὸ μεσηγὺ κὴ δὴ ὅπῃ ἴχνια πίσω
Φερεδλῶα δυσάμενος, ἀδ' ὠρυθμίσιο πυθέσθαι
Οὐδέ μιν ἀνδρῶπων τις ἔλω ὅπῃ βεσὶ κὴ ἔρχοις
Φαινόμενον ποσείμοιο δ' ὦλακε, ὅτ' ἐρείμλιν.
Ἀλλὰ χατ' ἰθμὸς χλωρὸν δέ ἐ ἔχεν ἔκαστον.
Οὐ μὲν πεῖν πόδας ἔεργ, ὄρθ' ταὐτόγυλλον ἐρύνων,
Πεῖν ἰδέειν, ἀλκῆς τε ἑταυτίκα πειρηθῆναι.
Ἦτοι ὁ μὲν σίειγγα προδείελος ἔσχεν εἰς ἦμ,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε κὴ ἄμπελος· ἀμφὶ δ' ἀχαιτὰς
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον,
Σπιδεά τε· γλώσσῃ δ' ἀειλιχμᾶτο χρόνον.
Αὐτὰρ ἐγὼ δαμνοισιν ἅμα σιερεῖσιν ἐκυφθείς,

In rupe sylvosa, expectans quando veniret :
Et emisi *sagittam* in propiùs accedentis sinistrum ile
Frustra: neque enim sagitta per carnem penetrabat
Acuta, verùm resiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum à terra statim sustulit,
Obstupescens, & undique circumvolvit oculos,
Observans, hiatúque terribiles ostendit dentes.
Huic ego aliam sagittam à nervo misi,
Ægrè se ens quòd mihi priùs irrita effugisset ē manu.
In medium verò jeci pectus, ubi sedes est pulmonis:
Sed ne tunc quidem per corium penetravit dolorifica sagit
Sed cecidit ante pedes irrita simpliciter.
Tertiò parabam, graviter animo commotus,
Tendere arcum : at ille me vidit circumspiciens oculis,
Bellua ingens, longámque circum crurum poplites volveb
Caudam, ac statim pugnam meditabatur: totū autem collun
Irâ impletum est, & fulvæ horruerunt comæ
Irascenti : ac spina dorsi curva facta est sicut arcus,
Cùm undique conglobatus esset ipse circa latera & ilia.
Quemadmodum autem carpentarius, multorū operum gn
Cùm ramos inflectit caprifici sectilis,
Calefaciens in igne priùs, ut rotæ sint currui qui ad axem v
Illius è manu caprificus densâ-cortice elabitur
Dum curvatur, & procul uno exilit impetu :
Sic in me leo sævus eminus toto impetu prosiliit,
Cupiens se corpore *meo* satiare. Ego autem alterâ sagitta
Manu prætendebam, & ab humeris duplex vestimentum:
Alterâ verò clavam aridam supra tempora *illius* attollens
Impingebam in caput : in duas verò partes asperam fregi
Ibidem supra hirsutum caput sylvestrem oleam
Indomitæ belluæ. Concidit verò ille, antequam superven
Ex alto in terram, & tremulis pedibus constitit,
Nutans capite : nam caligo illi oculos ambos
Invasit, cùm cerebrum intra os vi concussum esset.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Observans, priusquam iterum ad se rediens respiraret,
Ad invicti colli tendinem percussi antevertens,
Abjecto in terram arcu & sutili pharetrâ.
Angebam autem firmiter, manus robustas comprimens
A tergo, nequid de carne mihi laniaret unguibus.

Ἐν βίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένῳ ὀπὸθ' ἵκοιτο·
Καὶ βάλον ἀσσον ἰόντ' ἀειτερὲς εἰς κενεῶνα
Τηΰσιος· ἐ γὰρ π βέλε διὰ σαρκὸς ὄλιδεν
Ὀμφυέν, χαλκῷ δ' παλίσσυτον ἔμπεσε πίλῳ.
Αὐτὰρ ὁ κερπὸ δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δ' δεδεγμένῳ ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυρὲς δ' χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ὑπὸ νευρῆς σεσίδηρον,
Ἀφαλόων ὅπ μοι πειν ἐτώσιον ἔκπυγε χειρός.
Μέσσηισ δ' ἔβδομον σηθέων, ὅθι πνεύμονος ἔσχε·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδινος ἰός·
Ἀλλ' ἔπεσε σεφαρέγιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὖπυς.
Τὸ τείτον αὖ μέλεσκον, ἀσπίλῳ δ' ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐδύειν· ὁ δέ μ' εἶδε σεγελιωώλιος ὄσσοις,
Θῆρ ἄμοι· μακρὼ δ' παρ' ἰγνύῃσιν ἔλιξε
Κέρκον, ἄφαρ δ' μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὼ
Θυμὸ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφειξαν ἔδειρεν
Σμυζομένῳ· κυρτὴ δ' ῥάχις ὑβρέι ἠΰτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυσθέν· ὑπαὶ λαγόνας τε κ' ἰξύι.
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὄρπηκας κάμπτῃσιν ἐειναὲ εὐκεάτοις,
Θάλφας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ,
Τῶ μὲν ὑπ' ἐν χειρῶν ἔφυγε ταυήφλοιο ἐεινὸς
Καμπόμενος, τηλε δ' μιν πήδησεν ὑφ' ὁρμῆ·
Ὣς ἐπ' ἐμοὶ λῖς αἰνὸς ὑπόσχεθεν αἰθέρ' ἅλτο,
Μαιμώων χερὸς ἄκμα. ἐγὼ δ' ἐτέρῃφι βέλεμνα
Χειρὶ σεφεσχεδόμην, κὴ ἀπ' ὤμων δίπακα λώπιν,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρυς ὕπ' αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τεμχν ἔαξα
Αὐτῆ ὀδὴ λασίοιο καρήατος ἀγελέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο. πέσεν δ' ὄγε, πειν ἐμ' ἰκέσθαι,
Ὑπόδην ἐν γαίῃ, κὴ ὀδὴ τρομερῇς ποσὶν ἔσκε,
Νάσσζων κεφαλὴ· σεὶ γὰ σκότος ὄσσε οἱ ἄμφω
Ἤλυθε, βίπησεν δ' ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδυσσαι σεφιφερόμενον βαφέσιν
Νασσάμενος, πειν αὖθις ὑπότερπον ἀμπνιωθῶσαι,
Αὐχένι ἀρρήκτοιο πυρ' ἰνίσιν ἤλασα σεφθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύρραπτόν τε φαρέτρην.
Ἤγχον δ' ἐγκρατέως, σιδαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποσρύψῃ ὀνύχεσσι.

Inque terram cruribus pedes robustos premebam
Posteriores insidens, & lateribus femora muniebam,
Donec illi extendi armos, rectum attollens (1
Carentem respiratione: animam autem ingentem accêpit in
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirsutam pellem
Belluæ extinctæ à membris traherem;
Difficilem sanè *illum* laborem: neque enim erat ferro
Sectilis, nec lapide, cùm experiret, nec ligno.
Ibi Deorum aliquis in mente posuit, ut cogitarem
De pelle leonis ipsis scindendâ unguibus.
His celeriter excoriavi: & circumposui membris, (t
Ut munimentum mihi esset adversùs *Martem* corpora incid
Hic Nemææ fuit ô amice, belluæ interitus,
Multa priùs pecudibus & viris damna quæ intolerat.

Argumentum

Interitus Pénthei, regis Thebani, hoc Idyllio commem
tur. Eum, cùm Orgia, hoc est, sacra Bacchi, nova
huc, & jam primùm incipientia, prohibere conaretu
matre & materteris, aliisque Mænadibus in furorem a
decerptum esse ferunt. Tractatur idem argumentun
Bacchis Euripidis fusiùs: ubi & disputationes inter s
contra novas superstitiones, próque illis graves ac di
ob

LENÆ, seu BACCHÆ,
Idyllium XXVI.

INO, & Autonoë, & genas-malis-similes-habens-Agave
Tres thiasos in montem, tres ipsæ cùm essent, ducebant
Et hæ quidem stringentes hirsutæ quercûs sylvestres frondes,
Et hederam viridem & asphódelum humi nascentem,
In puro, i. *vacuo fruticibus*, campo extruebant duodecim ar
Tres Semelæ, & novem aras Baccho.
Et sacra è cistâ instructa manibus capientes,
Bene-precando imposuerunt in recentibus aris,
Sicut docuerat, & sicut ipse gratum habebat Bacchus.

Penth

Περὶς δ' ὕδατι πίερνητι πόδας στερεῶς ὀπίζον
Οὐράνιος ὄπιδας, πλατυῆσι τε μίτῃ ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσαι βραχίονα, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευσον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλον ὅπως λαπαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ὑπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ ὐκ ἔσκε σιδήρῳ
Τμητά, ὐδὲ λίθῳ, περιρωμφῷ, ὐδέμιν ὕλη.
Ἐν δέ μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι,
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖα δοὼς ἀπέδειρα· καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐναλίῃ ταμεσίχροος ὄφρά μοι εἴη.
Οὔ τός τι Νεμέης ἦεν, ὦ φίλε, θηρὸς ὀλεθρος,
Πολλὰ πάρος μίλοισι καὶ ἀνδράσι μήματα θέντος.

Vigesimi sexti *Idyllii*.

observatione referuntur. Ovidius eandē fabulam exponit in fine 3. Metamorph. Irrepserunt ea sacra, paulatim hominum superstitione approbata & recepta: atque adversùs illas sæpe gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo autem corruptelæ & facinorum in illis sacris fœditas Romæ primùm deprehensa & vindicata fuerit, commemoratur à Livio, lib. 9. Dec. 4.

ΛΗΝΑΙ', ἢ ΒΑΚΧΑΙ, Εἰδύλλιον κς'.

ΙΝΩ', κ' Αὐτονόα, χ' ἁμαλοπάρθ' Ἀγαυά,
Τρεῖς διάσσως ἐς ὄρεος τρεῖς ἄλαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χ' αἱ μὲν ἁμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγεια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ἀπ' ἀγρῶν,
Ἐν καδαρῷ λειμῶνι καμον δυοκαίδεκα βωμούς,
Τὼς τρεῖς τῷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ' ἐκ πίσας πεπονάμενα χρὸν ἔλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοθρέπτων ἔπι βωμῶν,
Ὡς ἐδίδαχ', ὡς αὐτὸς ἐδυμάρει Διόνυσος.

Pentheus verò ex alta rupe omnia spectabat,
Cùm se in veteri lentisco abdidisset iis in locis nato:
Autonoë primùm ipsum conspicata horribiliter exclamavit
Et pedibus turbavit Orgia insani Bac[illegible]
Subitò incurrens: hæc enim non adspiciunt profani.
Furebat ipsa, furebant statim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat expavefactus; at illæ persequebar
Longas vestes à cingulo ad poplites trahentes.
Pentheus quidem hoc dixit, Quid vobis desit, mulieres?
Autónoë hoc dixit, Statim cognosces priusquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii sublato,
Tanto mugitu quantus est fœtæ mugitus leænæ,
Ino autem avulsit unà cum scapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans; & Autonoës idem tenor erat:
Reliquæ quod supererat carnium discerpebant mulieres,
Et in urbem Thebanã redierunt contaminatæ sanguine omn
Ex monte luctum, non Pénthea, reportantes.
Non moror: neque alius infensus esse Baccho
Curet, neque siquis atrociora hisce patret,
Sítque vel novem annorum, aut decimum ingressus annum
IPSE verò sanctè-agam, & sanctè-agentibus placeam. (r.
A Jove ægidem-gestante honorem sortitur hæc avis, i. *hoc a*
PIORUM liberis bona eveniunt; impiorum verò non.
Lætetur Bacchus, quem in Drácano rivoso
Jupiter summus posuit, magnum femur cùm solvisset:
Lætetur & speciosa Semele, ipsíusque sorores,
Cadmi filiæ, à multis dilectæ heroidibus;
Quæ hoc factum perfecerunt, incitante Baccho,
Non reprehendendum. NEMO quæ Deorum sunt vituper

Argumentum

Colloquium hîc describitur inter duos amantes, Daphnid procum, & puellam, cujus nomen non ponitur. post oscula de conjugio disputant: & tandem, ci pue

Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἄπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πρώτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα,
Σωὶ δ' ἑτάρξε ποσὶ μαινὰς δρόμος· ὄρμα βάκχω,
Ἐξαπίνας ἐποῖσα· τὰ δ' ἄχ ὁρώντι βέβηλοι.
Μάνετο μὴ τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' ἐνδυκὴ ἄλλα.
Πενθεὺς μὲν φεύγεν περοδνὴ μὴ φ· αἱ δ' ἐδίωκαν,
Πέπλως ἐν ζωστῆρες ἐπ' ἴχνυ ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε, Τίνος κέκρηγε, γυναῖκες;
Αὐτονόα τόδ' ἔειπε, Τάχα γνώσῃ πεῖν ἀκέοσα·
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὄφρα περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἔρρηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λαξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· νὴ Αὐτονόας ῥυδμὸς οὗτος·
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ θέλουσ' ἀρέα νομέοντο γυναῖκες,
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο περιρρήτοις ἅμασι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα νὴ ὁ Πενθεὺς φέρεται.
Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθήσθω Διονύσῳ
Φερνητίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τοῦδ' ἐμόγησεν,
Εἰμὶ δ' ἐναέτης, ἢ νὴ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι·
Ἄγιος δ' ἐναγέοιμι, νὴ ἐναγέοιεν ἅδοιμι,
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὧδε.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώια, δυσεβέων δ' ὔ.
Χαίρει μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν δρεσσάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγνύσατο θήκατο λύσας·
Χαίρει δ' ἐνεσθὴς Σεμέλα, νὴ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
Καδμείου, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωΐναις,
Αἵ τόδε ἔρνος ἔρεξαν, ἐείναν Διονύσῳ,
Οὐκ ἐπιωμωτόν. ΜΗΔΕΙΣ τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Vigesimi septimi *Idyllii*.

puella persuasa esset, ineunt furtivas nuptias. Præcipuus in hoc Idyllio locus est, antitheſis commodorum & incommodorum conjugii. Sunt qui ab alio quàm Theocrito ſcriptum esse arbitrentur.

COLLOQUIUM AMATORIUM
Daphnidis & puellæ,
Idyllium XXVII.

DAPHNIS, PUELLA.

PRudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius;
Magis *prudens* hæc Helena est quæ me bubulcum osculatu
P. Nè gloriare, Satyrisce, inane osculum esse dicunt.
D. Est etiam in inanibus osculis dulcis voluptas.
P. Lavo os meum, & osculum despuo.
D. Lavásque labra tua? da mihi iterum ut osculer.
P. Decet te vaccas osculari, non innuptam puellam.
D. Nè superbi: statim tibi TRANSibit, sicut sominiũ, puber
P. Quæ *prius erat* uva, ea passula est; & rosa arescens non pe
D. Huc veni sub oleastros, ut tibi aliquid dicam.
P. Non volo: nam & antè me dulci sermone fefellisti.
D. Huc veni sub ulmos, ut meam fistulam audias.
P. Tuum animum oblecta: nihil quod moleſtũ est mihi placet
D. Hei mihi! reverere Veneris iram & tu puella.
P. VALEAT Venus: tantùm Diana sit mihi placata.
D. Nè *hoc* dixeris: nè te feriat, & laqueũ inevitabilem incic
P. Feriat ut voluerit: rursum Diana nobis auxilietur.
Nè mihi injicias manum, etiam adhuc labrum tibi lani:
D. Non effugies Amorem, quem non effugit puella *ulla* alia,
P. Effugio, per Pana: tu verò jugum semper attollis.
D. Metuo nè te deteriori viro tradat *Amor*.
P. Multi meas nuptias ambiebant, sed nullus animo meo plac
D. Et ego unus ex procus tuus huc venio.
P. Quid autem faciam, amice? NUPtiæ plenæ sunt molestiis
D Non dolorem, non mœstitiam afferunt nuptiæ, sed choréa
P. Certè dicunt mulieres suos maritos metuere.
D Imò potiùs dominantur: quem *enim* metuunt mulieres?
P. A PARiendi doloribus mihi metuo: grave vulnus est Lu
D. Verùm regina tua Diana obstetricatrix est. (
P. Sed PARERE horreo, nè & pulchram formam amittam.
D. Si verò pepereris charos liberos, novam lucem videbis filic
P. Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, si annuero?
D. Universum gregem, omnia nemora & pascua habebis.
P. Jura igitur: nè post concubitum abeas, invitam *me* relinquer
D. N

ΘΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ
καὶ κόρης,
Εἰδύλλιον κζ'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΚΟΡΗ.

ΤΑΝ πιυτὰν Ἑλέναν Πάεις ἤρπασε βοικόλος ἄλλος
Μᾶλλον ἐμ' ἦδ' Ἑλένα τὸν βοικόλον ὅτι φιλεῦσα.
Κ. Μὴ καυχῶ, σαυρείσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγεσιν.
Δ. Ἔσι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Κ. Τὸ σόμα μὰ πλυίω, καὶ ἀποπύω τὸ φίλαμα.
Δ. Πλυίεις χείλεα σεῖο; ἀλλ' πάλιν ὄρεα φιλάσω.
Κ. Καλόν σοι ἀμαλὰς φιλέειν, ὠκ ἄζυγα κώεα.
Δ. Μὴ καυχῶ· πάμα γάρ σε ΠΑΡέρχε, ὡς ὄνιφ, ἴβεια.
Κ. Ἀ σαφυλὶς σαρὶς ὅτι, καὶ ὁ ῥάδυν αὖον ὀλεῖται.
Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοπίνας, ἵνα σοι πνοὰ μῦδον ἐνίψω.
Κ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πείν με πυρὴ πυρὸς ἦδε μύθω.
Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμὸς πίειγ ἀκύτης.
Κ. Τὼ σαυτῦ φρένα τέρψον· ὀΐζυον ἄδεν ἀρέσκει.
Δ. Φεῦ φεῦ, τὰς Παφίας χόλον ἄζεο καὶ σύγε κώμα.
Κ. ΧΑΙρέτω ἁ Παφία· μόνον ἴλαος Ἄρτεμις εἴη.
Δ. Μὴ λέγε· μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄλλυπιν ἔλθῃς.
Κ. Βαίνετω ὡς ἐθέλοι· πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήξει.
Μὴ πτοίαλλε τὼ χεῖρε, καὶ εἰσέπι χεῖλος ἀμύξω.
Δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν ὁ φύγε παρθένος ἄλλη.
Κ. Φεύγω, ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δ' ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε καταστέρῳ ἀνέες δώσῃ.
Κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν ἔπες ἔασε.
Δ. Εἶς καὶ ἐγὼ πολλῶν μνησῆς τεὸς ἐνδὰ δ' ἐκάνω.
Κ. Καὶ τί, φίλος, ῥέξεμι; ΓΑμοι πλήθυσιν ἀνίης.
Δ. Οὐκ ὀδυίω, ὠκ ἄλλος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορεῖω.
Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἐᾶς τερμέεν φρένος ἔτης.
Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέοιτ· πνα τερμέοισι γυναῖκες;
Κ. Ὤ ΔΙ' ἐγὼν τερμέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
Δ. Ἀλλὰ τὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ὅτιν.
Κ. Ἀλλὰ ΤΕΚεῖν τερμέω, μὴ καὶ χέρα καλὸν ὀλέσσω.
Δ. Ἦν τέκνις φίλα τέκνα, νέον φάος ὀψέαι ἴμας.
Κ. Καὶ τί μοι ἔδνον ἄγεις γάμος ἄξιον, ὦ ὀπυίσω;
Δ. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, παντ' ἄλσεα καὶ νομὸν ἐξῆς.
Κ. Ὄμυε· μὴ μ' ἔλεγχε, λιπὼν ἀέκοντα, ἀπελθὼν.

D. Non, per ipsum Pana, etsi me velis abigere.
P. Extrues mihi thalamos? extrues & domum & stabula
D. Extruam tibi thalamos: hos pulchros ovium greges ego
P. Patri autem seni quémnam, quem sermonem dicam?
D. Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.
P. Dic nomen illud tuum: nam & nomen sæpe delectat
D. Daphnis ego *sum*: Lycidas verò mihi pater est, mater
P. Ex bene natis *es tu*: sed non te sum deterior.
D. Neque summè *es* honorata: pater enim tibi est Menalca
P. Ostende mihi tuum nemus, ubi tuum est stabulum.
D. Veni, vide ut florent meæ procéræ cupressi.
P. Capellæ meæ, pascimini *interim*: bubulci opera inspiciam
D. Tauri, bene pascimini; ut nemora virgini ostendam.
P. Quid facis, Satyrisce? quid mamillas intus tetigisti?
D. Mala tua primùm hæc pubescentia cognoscam.
P. Torpeo, per Pana: manum tuam rursum extrahe.
D. Bono animo esto, mea puella: quid mihi horruisti? quàm
P. Conjicis me in sordes, & vestes pulchras contaminas.
D. At pellem mollem vestibus tuis ecce substerno.
P. Hei mihi! & mitram amovisti: quare verò solvisti?
D. Veneri primum hoc ego donum offeram.
P. Expecta, miser; fortasse aliquis tibi supervenit:
D. Inter se colloquuntur de nuptiis tuis cupressi.
P. Amiculum mihi lacerum fecisti: sumque nuda.
D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.
P. AIS te mihi omnia daturum esse: fortasse autem postea
salem quidem dederis.
D. Utinam ipsam possem etiam animam adjicere!
P. O Diana, nè succense: tua *illa* solitaria non ampliùs fide
D. Mactabo vitulam Amori, & ipsi bovem Veneri.
P. Virgo huc veni, mulier verò domum redibo.
D. In ò mulier mater, liberorum nutrix, non ampliùs puella
Sic illi florentibus fruentes membris,
Inter se blandè susurrabant: consurgit furtivum cubile.
Ipsáque, cùm surrexisset, ibat ad oves pascendas,
Oculis verecundans: cor autem illi intus gestiebat.
Ille autem ad armenta boum concubitu lætus *abibat*.

Argu-

Δ. Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα, κἠ λίθ κ' ἐθάλπης με διῶξαι.
Κ. Τοὔχεις μοι θαλάμους, τοὔχεις κἠ δῶμα κἠ αὐλάς;
Δ Τοὔχω σοι θαλάμους, τὰ δ' πώεα καλὰ νομεύω.
Κ. Πατεῖ δ' γηραλέῳ πίνα κεν πίνα μύδον ἐνίψω;
Δ. Αἰνήσει σὸ λέπτερον, ἐπὶω ἐμὸν ὄωμον ἀκέσῃ.
Κ. Ὅωμα σὸν λέγε πῶς· κἠ ἔϊκμα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγώ, Λυκίδας δ' πατήρ, μήτηρ δ' Νομαίη.
Κ. Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ' ὁ σέθεν ἐμὶ χερείων.
Δ. Οὐδ' ἄκρα πυθέσθαι· πατὴρ δέ σοι ἔβλε Μενάλκας.
Κ. Δεῖξον ἐμοὶ σέθεν ἄλσος, ὅθεν σέθεν ἵσατε αὐλάς.
Δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νοήσω.
Δ. Ταῦτα καλὰ νέμεσθ', ἵνα παρθένῳ ἄλσεα δείξω.
Κ. Τί ῥέζεις, Σατυρίσκε; πί δ' ἔνδοθεν ἄλφα μαζῶν;
Δ. Μᾶλα τὰ πρώϊσα τάδε χοάοντα διδάξω.
Κ. Ναιχῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα· τελῶ πάλιν ἔξελε χεῖρα.
Δ. Θάρσει, κῶρα φίλα· πί μοι ἔπρεμες; ὡς μάλα δειλά.
Κ. Βάλλεις εἰς ἀμάρυγμα με, κἠ ἕϊκματα καλὰ μαίνεις.
Δ. Ἀλλ' ἰὼ σὺς πεπλὸς ἀπαλὸν νάκος ἰῶδες ἔβαλλα.
Κ. Φεῦ φεῦ, κἠ τὰν μίτραν ἀπέσχες· ἐς τί δ' ἔλυσας;
Δ. Τᾶ Παφίᾳ πρῶπσον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
Κ. Μίνε, τύλαν· τάχα πίς τοι ἐπήρχε; ἦχον ἀκέων.
Δ. Ἀλλήλαις λαλέουσι τεὸν γάμον αἱ νυμφίδιαι.
Κ. Τὠμπέρχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δ' ὑμνάς.
Δ. Ἄλλω ἀμπερόνω τῆς σῆς τοι μείζονα δώσω.
Κ. ΦΗΣ μοι πάντα δόμῳ· τάχα δ' ὕστερον ἁδὶ δ' ἄλα δείης.
Δ. Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν κἠ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
Κ. Ἄρτεμι, μὴ νεμέσα· σὺ ἐρημιὰς ἀκέπτεσι.
Δ. Ῥέξω πέρπν Ἔρωτι, κἠ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.
Κ. Παρθένῳ ἔνθα βέβηκα· χιὼ δ' εἰς εἶκαν ἀφροδίτᾳ.
Δ. Ἀλλὰ γυνὴ μήτηρ, τεκέων θρόος, ἀκέπα κώμᾳ.
"Ὡς οἱ μὲν χλοερῷσιν ἰαυόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνήσατο φώριος εὐνή.
Χἠ μὲν ἀνεγρομένη δίεσχε μάλα νομεύων,
Ὄμμασιν ἀδμήτοις, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη.
"Ὅς δ' ὅτε παιφαίσσας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

Argumentum

Colum eburneam affert Theocritus Theugenidi, uxori Ni
medici Milesii, (cujus alibi mentionem fecit) ad eum p
ficiscens: Commendat autem & munus, & eam cui il

COLUS, *Idyllium* XXVIII.

GLaucæ, ô colus amica lanificii, donum Minervæ,
Matronis domum augentibus mens est tui compos:
Confidens sequere nos in illustrem urbem Neilei,
Ubi Veneris delubrum est viride sub arundineto tenero.
Eò enim navigationem prosperam petimus à Jove,
Ut hospitem meum oblectem videns, & vicissim oblecter,
Niciam, Gratiarum suaviloquentium sacram stirpem.
Téque ex elaborato ebore factam,
Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cum eâ multa opera perficies ad viriles vestes *pertinentia*,
Multa & ad braccas, quas mulieres gestant, aquatiles.
Bis enim matres agnorum mollem in pasculis lanam (ta
Tondentur eodem anno, propter Theugenidé, quæ pulchri
Adeò *illa* operosa *est* ; amátque ea quæ *matronæ* sapientes.
Neque enim in ignavam aut otiosam decrevi
Te dare domum, existentem ex nostra terra.
Etenim tibi patria *est ea*, quam condidit olim Archias Epyr
Insulæ Trinacriæ medullam, præstantium virorum urbem
Nunc sanè domum tenens viri qui multa novit salutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus tristes morbos,
Habitabis in Miléto amabili inter Ionas,
Ut pulchram-colum-habens Theugenis sit inter populares,
Et illi memoriam hospitis carminum-amantis semper renov
Hoc enim dicat quis, te adspiciens, CERtè magna gratia (am
Exiguo muneri adest: omnia verò honorē meretur quæ *venii*

Argumentum

Expostulatio cum amico, propter inconstantiam in amore, i
nihil crebrius, neque vulgarius est in communi vita. Hoc
tium & hic amico suo Theocritus exprobrat: atque in e
concludit, eum qui bene audire apud homines hone

AM

Vegesimi octavi *Idyllii.*

affert. Genus carminis Theocriti est Choriambicum pentametrum: sicut illud apud Catullum,

Alphene immemor atque unanimis false sodalibus.

ΘΗΛΑΚΑΤΑ, Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκῶς, ὦ φιλέρι' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθανάας,
Ἰωαξινόθ' οἰκωφελέοισ' ὀθόνας ἐπιβολᾶ·
Θαρσεῦσ' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Μείλεω ἀγλαάν.
Ὄππα Κύπριδος ἱερὸν κλυτὸν ἄμπαλῶ.
Τᾶδε γὰ πόον εὐάνεμον αὐτοὺμὸς πὰρ Διός.
Ὄππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψω· ἰδὼν καὶ φιλήσεται
Νικίαν, Χαείτων ἱμερόφωνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γενυᾶ μύαν,
Δῶρον Νικέας εἰς ἀλόχω χέρρας ὀπάσομαι.
Σὺ τᾶ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐπιτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις
Πολλὰ δ' ὅσα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάπανα βερίκκα.
Δὶς γὰ ματέρες ἀρνῶν μαλακὼς ἐν βοτάνα πόκας
Πέξαντ' αὐτετεί, Θάλγενίδ' γ' εἵνεκ' εὐσφύρω·
Οὔτως ἀνυσιερρὸς· φιλέει δ' ὅστις σαόρεσσες
Οὐ γὰ εἰς ἀκρὼς ἀδ' ἐς ἀεργὼς μὴ ἐβαλλάμαν
Ὀσπάσω σὲ δόμως, ἀμετέρας ἔυσυ ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατέ' ἀν ὠξ' Ἐφύρας κήπως ποτ' Ἀχαΐας,
Νάσω Τεινακείας μυελόν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νυῦ μὰν οἶκον ἔχρισ' ἀνέρες ὃς πολλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσως φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις χ' Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰάονων,
Ὡς ἐυαλάκατος Θάλγενὶς ἐν δαμόσιον πέλη,
Καί οἱ μνᾶσιν ἀεὶ τὼ φιλαοιδὼ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ πς ἐρέπτω, ποπδὼν σ', Ἢ ΜΕΓΑ'ΛΑ χάεις
Δώρω ξὼ ὀλίγω· πάντα ᾧ πιᾶντα τὰ παῖς φίλεν.

Vigesimi noni *Idyllii.*

velit, non levè neq; inconstantè incolendis amicitiis esse oportere. Genus carminis est Dactylicum pentametrum: in prima tamè sede etiá aliquando Spondæus, aliquando Trochæus, aliquando Iambus.

ΠΑΙ-

AMORES, *Idyllium* XXIX.

VInum, ô chare puer, *(ut proverbio dicitur)* & veritas
Nos quoque ebrios oportet veraces esse.
Egóque ea dicam quæ in angulo pectoris condita sunt.
Non integro me pectore voluisti amare,
Intelligo: nam hoc dimidium vitæ quod habeo,
Vivit per tuam formam, reliquum interiit.
Et cùm tu volueris, Diis immortalibus similem agam
Vitam: cùm autem nolueris tu, valde in tenebris.
Quomodo hæc congruunt, amantem molestiâ afficere?
At si mihi obtemperares juvenis seniori,
Tunc &, tibi meliùs cùm esset, me laudares.
Fac nidum unum una in arbore,
Quò nullum accedat sævum reptile.
Nunc verò hodie alium tenes ramum,
Cras alium, & alium post alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram adspiciens laudavit:
Hic statim amicus factus es plusquam triennis:
Primum verò amantem tertio loco posuisti.
Virorum superborum *more* videris spirare.
AMA, ut vivas, consimilem semper habere.
Hoc si feceris, bene audies
Apud cives: & amor tibi iste non molestus erit,
Qui virorum mentes facilè superat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
Verùm circa tenerum os te amplector.

Argumentum

Hoc Idyllio (quod est Odiarium) describitur, quomodo Amoribus interfector aper ad Venerem ab Amoribus seu Cupidinibus adductus fuerit, ejus jussu; & quomodo Venus similis

IN MORTUUM ADONIN, *Idyllium* XXX.

ADônin Cytherêa
Ut vidit jam mortuum,

Hor

ΠΑΙΔΙΚΑ', Εἰδύλλιον κθ'.

ΟΙΝΟΣ, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χὴ μεδύοντας ἀλαθέας ἐμάθαμεν.
Καὶ γὼ μὰν τὰ φρενᾶν ἐρέω κἀτ' ἐν μυχῶ·
Οὐχ ὅλως φιλέεν μ' ἐθέλησθ' ἀπὸ καρδίας,
Γινώσκω· τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωΐας ἔχω,
Ζᾶν τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δ' λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὰν σὺ θέλῃς, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὅκκα δ' ἃκ ἐθέλεις πυ, μάλ' ἐν σκότῳ.
Πῶς τωῦτ' ἀρμόζει, τὸν φιλεοντ' ἀνίαις διδῶν;
Ἀλλ' εἴ μοι πίθοιο, νέῳ πρεσβυτέρως,
Τᾷ καλᾶς αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσῃς.
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρείῳ,
Ὅππα μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.
Νωῖ δ' τῶδε μὰν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὖεισον, ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματεῖς.
Καὶ μὰν σεῦ τὸ καλὸν πᾶς ἰδὼν ῥέθος καὶ ἀνέσσει·
Τῶδ' εὐθὺς πάεον ἢ τειέτης ἐφίλησε φίλος·
Τὸν πρᾶτον δ' φιλεῦντα, τειταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τὰν ὑποφρεόων δοκέεις πνέειν.
ΦΙΛΕΙ δ', ὡς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἶ γὰρ ὧδε ποιῇς, ἁμαδὸς μὰν ἀκέσεαι
Ἐξ ἀϊδῶν· ὁ δέ τι ἔργος ἃ χαλεπᾶς ἔχοι,
Ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαφέως ὑποδάμναται.
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέα.
Ἀλλὰ πέρις ἀπαλῶς σόματός σε πεδέρχομαι.

Tricesimi *Idyllii*.

miserta sit, ubi eum audiit. Genus carminis est Anacreontium: ut,

Οὔ μοι μέλει, Γύγαο
Τᾶς Σαρδίων ἄνακτος.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ, Εἰδύλλιον λ'.

ΑΔωνιν ἁ Κυθέρεια
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,

Σπυγνὰν

Horridam habentem comam,
Et pallidas genas,
Ducere ad se aprum
Jussit Amores.
Illi verò statim, *utpote* volucres,
Per omnem currentes sylvam,
Tristem aprum invenerunt,
Et vinxerunt, atque alligârunt.
Et unus quidem *illorum* laqueo cùm adstrinxisset,
Trahebat captivum:
Alter verò à tergo impellens
Percutiebat arcu.
Fera autem incedebat timidè:
Metuebat enim Venerem.
Huic verò dixit Venus,
Omnium pessima bestiarum,
Túne istud femur læsisti?
Túne meum virum percussisti?
Fera autem sic dixit,
Juro tibi, ô Venus,
Per ipsam te, & virum,
Et ista mea vincula,
Et hosce venatores,
Tuum formosum virum
Non volebam ferire:
Sed velut simulacrum adspexi,
Et non ferens incendium *amoris*,
Femur, quod illi nudum erat,
Insano furore osculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, ô Venus,
Hos puni, excîde.
Quid enim gero supervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc si minùs tibi sufficit,
Etiam isthæc mea labra.
Hujus autem misérta est Venus,
Et dixit Amoribus
Ut vincula illi solverent.
Ex eo tempore Venerem sequebatur,

Στυγνὰν ἔχοντα χαίτην,
Ὠχρόν τε τὠὼ πρόσωπον,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτώ
Ἔταξε τοὺς Ἔρωτας.
Οἱ δ', εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δρεμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε, καὶ πέδησαν.
Χὠ μὲν, βρόχῳ κυφάλας,
Ἔσυρεν ἀχμαλώτων·
Ὁ δ', ἕλκόπους ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κράτιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἶφι;
Σύ μ' τὸν ἄνδρ' ἔπυσας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε,
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτὼ σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μ' τὰ δεσμά,
Καὶ τοῦτ' τὸν κυναγόν,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σου
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἁλάλημ' ἐσεῖδον,
Καὶ μὴ φέρων τὸ κῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
Ἐμαινόμην φιλᾶσαι·
Καί μ' κατεσίναζε.
Τούτοις λαβοῦσα, Κύπρι,
Τούτοις κόλαζε, τέμνε.
Τί γὰρ φέρω θεοῖσιν
Ἐρωτικὸς ὀδόντας;
Εἰ δ' ἐμοί σοι τοῦτ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ πλύναι.
Ἐκ τῶν δ' ἐπικολέσθη,

Καὶ

Neque in sylvam rediit:
Et accedens ad ignem,
Exussit Amores, *amatorios dentes.*

THEOCRITI SYRACUSI EPIGRAMMATA.

ROsæ illæ roscidæ, & densum illud
Serpyllum dictum est Heliconiadibus *Musis.*
Et nigra folia habentes lauri, tibi, ô Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te ornavit.
Aram autem cruentabit cornutus hircus iste villosus,
Terebinthi comedens ultimum ramum.

ALIUD. II.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchrâ fistulâ modulabat
Bucolicos hymnos, hæc dedicavit Pani:
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram, quâ olim poma ferebat.

ALIUD. III.

Dormis in solo foliis-constrato, ô Daphni, corpus defessi
Quieti dans: furculæ verò nuper-compactæ *sunt* in mor
Venatur autem te Pan, & Priapus qui croceam
Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verùm tu fuge,
Fuge, *inquam*, deserens somni soporem nutantem.

ALIUD. IV.

Per illum vicum ubi quercus *sunt*, ô caprarie, deflectens,
Ficulneam invenies recèns-sculptam statuam,
Tripedem, cum ipso cortice, sine auribus: Sed Priapo
Generatori possibile *est* Veneris opera perficere.
Ædes autem sacra pulchrè circumcurrit, & perenne
Fluentum è saxis undique viret
Lauris, & myrtis, & odoratâ cupresso,
Ubi circumcirca diffusa est racemosa cum capreolis
Vitis: vernæ autem stridulis cantibus
Merulæ modulantur variè-sonora carmina:

Καὶ ὕλαν ἀκ ἔζαινε·
Καὶ τῷ πνεὶ παρεστελθὼν
Ἔκμε τὼς Ἔρωτας.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ τῦ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

ΤΑ ῥόδα τὰ δρεσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνη
Ἔρπυλλος κεῖται τοῖς Ἑλικωνιάσι.
Ταὶ δ' ἀμαλὰμυρυλλὶ δάφναι πάν, Πύθιε Παιάν·
Δεκτὸς ἐπεὶ σύτερα τοῦτό τοι ἀγλαΐσω.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τεραὸς ἐξ ὁ μαλός,
Τρμίνθε τεράων ἔξοχα πιὸν ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λαλόκωρος, ὁ καλὰ σύριγγι μελίσδων
Βυκολικὲς ὕμνως, ἄνθετο Παιῶνι τάδε·
Τὲς τειὲς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξυὼ ἄκοντα,
Νεβείδα, πίω πίεραν ἁ πικὶ ἐμαλοφόρει.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὔδεις φυλλοστῶπι πέδῳ, Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
Ἀμπαύων· ἀλίκες δ' ἀρπαγεὶς ἀν' ὄρη.
Ἀχεύει δέ τυ Πάν, καὶ ὁ τὸν κερκόεντα Πείπῳ
Κισσὸν ἐφ' ἱμέρτῳ καρτὶ καδαπόμφῳ,
Ἄνθεον ἔτω σείροντες ὁμόρροδοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνε κῶμα καταγέμμον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τιῶαν τὰν λαύραν τὼς αἰ δρύες, ἀπόλε, κάμψας,
Σύκινον ἐυρήσεις ἀρπαλυρὲς ξύανον,
Τεισκελές, αὐτόφλοιον, ἀνύβαπτον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόῳ δωσατὸν Κύπριδι ἔρξα τελεῖν.
Σακὸς δ' ἐν ἰερὸς πεδέδερμος, ἀέναον ὄ
Ῥεῖθρον ἀπὸ ἀπλάδων πάντοτε πλεδάει
Δάφνις, καὶ μύρτισι, καὶ εὐφάδει κυπαίσῳ,
Ἔνθα πέτεξ κέχυται βοτρυόπως ἕλικι
Ἀμπελος· ἐκάεινοι ὄ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλόπτερα μέλη·

Ξυθὼ

Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:
Et mox ſacrificaturum me *dic* pulchrum caprum. At ſi abnu
Hoc adeptus, volo tres hoſtias offerre:
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quē h
Stabularium. Audiat autem benevolè Deus.

ALIUD. V.

Víſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? Et ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabi
Daphnis, cerâ compacto ſpiritu, *i. fiſtulâ*, modulans
Stantes verò prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. VI.

Ah miſer tu Thyrſi! Quid proderit, ſi contabeſcias
Lacrymis geminos oculos lugendo?
Abiit capella, prædara ſoboles, abiit ad inferos:
Nam durus ungulis *eam* comprehendit lupus.
Canes verò clamant: Quid prodeſt, cùm illius
Nec os *quidem* neque cinis relictus ſit abeuntis?

In ſtatuam ÆSCULAPII. VII.

Venit & Miletum Pæonis filius,
Cum viro ſanatore morborum converſaturus
Nicià: qui ipſum quotidie ſemper ſacrificiis adit,
Et iſtud ex odorata ſculpſit *ei* ſimulacrum cedro,
Eetióni propter ſcitam manum magnum pollicitus
Præmium. Ille verò ad opus omne *ſuum* contulit artific

Epitaphium ORTHONIS. VIII.

O hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi præcepit,
Hybernâ nocte ebrius nè iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: &, pro magna
Patria *mea*, peregrinâ terrâ jaceo coopertus.

ALI

Ξυθεὺ ἀηδονίδες μινυείσμασιν ἀνπαχεῦσι,
Μέλπουσα σίμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἔζεο δὴ τάχιστα, καὶ τᾷ χαρίεντι Πειήνῳ
Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺ Δάφνιδός με πόθυς.
Κἀυθὺς ἐπρρέξειν χίμαιραν καλόν. Ἰὼ δ' ἀναυσόν;
Τυδε τυχών, ἐθέλω τειοὺ δύη τελέσαι.
Ῥέξω δὲ μάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα τὸν ἴρηα
Σαλίταν. αἴτοι δ' εὐμλυέως ὁ θεός.

Ἄλλο. έ.

Λᾶες, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, διδύμοις αὐλοῖσιν ἀείσαι
Ἀδύ τι μοι; κἠγὼ παιπάλ' ἀειρόμενος
Ἀρξοῦμαί τι κρέκειν· ὁ δ' ἐμὸς καὶ ἀμίμητα θελξεῖ
Δάφνις, κηρόδετον πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς ὃ σαίτες λασίας ὄρυος ἄντα ἔπαδεν,
Παῖνα τὸν αἰγιόβοταν ὀχθαγίσαμεν ὕπνω.

Ἄλλο. ς'.

Ἃ δείλαιε τὺ Θύρσι· τί τὸ πλέον, εἰ καταπαξεῖς
Δάκρυσι δυλίνυς ὧπας ὀδυρόμενος;
Οἴχεται ἁ χίμαιρος τὸ καλὸν τέκνον, οἴχετ' ἐς ἅδαν·
Τέρψις γὰ καλᾶς ἁμετρέπαξε λύκος.
Αἱ ὃ κυίες κλαγγεῦνται· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τύμας
Ὀσέον ὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομύας;

Εἰς ἄγαλμα Ἀσκληπιοῦ. ζ'.

Ἦλθε κἀς Μίλητον ὁ τᾶς Παιήονος υἱός,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ σωτοσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ δυτέεσσιν ἰκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδης γλύψατ' ἄγαλμα κέδρου,
Ἠπίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ἰσώσας
Μιδόν. ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνιν.

Ἐπιτάφιον Ὀρθωνος. ί.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίετο Ὀρθων,
Χειμερίης μεδύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ δ' ἐγὼ τοιῆτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Παλείδᾳ δνοφερὸν κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

Ἄλλο.

ALIUD. IX.

O homo, vitæ parce; neque præter anni tempus
Nauta fis: quia non eſt magna homini vita.

In ſimulacrum Muſarum. X.

Vobis hoc, ô Deæ, gratum novem omnibus
Simulacrum Xénocles erexit marmoreum
Muſicus; non aliter quiſpiam dicet. Et propter hanc ſcien
Laudem habens, Muſarum non obliviſcitur.

Epitaphium EVSTHENIS phyſiognómonis. XI.

Euſthenis hoc *eſt* monumentum: phyſiognómon *eſt* philoſo
Peritus ex oculo mentem etiam cognoſcere.
Honeſtè ipſum ſepelierunt ſocii in peregrina *terra* peregr
Et poeta ipſis mire gratus erat. (exiſter
Omnia quæ par eſt habet mortuus philoſophus, (re
Quamvis nihil virium habens: habuit ergò qui curam ſi

In Tripodem Baccho dedicatum, *nomine Demótelis.* XII.

Demóteles chorâgus, qui tripodem, ô Bacche,
Et te jucundiſſimum Deorum beatorum conſecravit,
Moderatus erat in omnibus: in choréa verò obtinuit victo
Virorum, & quod pulchrum & quod decens *eſt* videns.

In ſimulacrum cœleſtis Veneris. XIII.

Venus iſta non *eſt* vulgaris: propitiam redde Deam, vocans
Cœleſtem, caſtæ donarium Chrysôgonæ
In domo Amphicli, cum quo & liberos & vitam habuit
Communem: ſemper autem ipſis melius quotannis erat
A te incipientibus, ô veneranda. Nam, DUM curant
Immortales, ipſi plus habent mortales.

EPItaphium Eurymedontis. XIV.

Parvulum filium reliquiſti, & tu ipſe etiam in flore ætatis
O Eurymedon, hoc ſepulchrum mortuus obtinuiſti.
Tibi quidem ſedes *eſt* inter divinos viros: hunc autem civ
Honorabunt, patris memores utpote boni.

ΑΛΛΟ. ϑ'.

Ἄνθρωπε, ζωῆς ἀφειδέσο, μηδὲ πυρ' ὄψιμ
Ναυπλίῳ ἴσθι· ὡς ἡ πολὺς ἀνδρὶ βίος.

Εἰς ἄγαλμα Μισῶν. ι'.

Ὑμῖν τοῦτο, θεαί, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τοὔγαλμα Ξενοκλῆς ἵδρυσε τὸ μισάνθρωπον
Μισητός· ἐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ. σοφίη δ' ὅπι τῆδε
Αἶνον ἔχων, Μισέων ἐκ ἐπιλανθάνεται.

Ἐπιτάφιον ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ τοῦ φυσιογνώμονος. ια'.

Εὐσθένους τὸ μνᾶμα. φυσιγνώμων ὁ σοφιστής,
Δεινὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν ἠδὲ κατὰ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μὲν ἔδαφεν ἑταίρους ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χ' ὑμνοθέτης αὐτοῖς δαιμόνιος φίλος ἦν.
Πάντων ὧν ἐπέοικεν ἔχει τεθναὼς ὁ σοφιστής,
Καίπερ ἄκλαυς ἐών· εἶχ' ἄφατ' ἀνδρομένας.

Εἰς τείποδα τῷ Διονύσῳ, ἀπὸ Δημοτέλους. ιϐ'.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τείποδ', ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀνέθηκε,
Μέτειμι δὲ ἐν πᾶσι· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ σεσῳκὸς ὁρῶν.

Εἰς ἄγαλμα τῆς ἐρωνίας Ἀφροδίτης. ιγ'.

Ἡ Κύπρις ἐ πάρεστι· ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἀγνὰς ἄνθεμα χρυσοτόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξωΐων· ἀεὶ δέ σφιν καλὸν εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια. ΚΗΔΟΜΕΝΟΙ γὸ
Ἀθανάτων αὐτὴ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙτάφιον Εὐρυμέδοντος. ιδ'.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἀλικίᾳ δ' ἀπὸ αὐτός,
Εὐρύμεδον, τύμβῳ τῷδε θανὼν ἔπυχες.
Σοὶ μὲν ἔδρα θείοισι μεθ' ἡμιθέοισι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασσοῦντα, παλεῦς μακάρων ὡς ἀγαθόν.

IN idem. XV.

Cognoscam siquid amplius bonis *viris* tribuas, an etiã impr
A te, ô viator, itidem æqualem habeat *honorem.*
Salveat iste tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Jacet sacrum levis super caput.

IN Anacreontis statuam. XVI.

Contemplare statuam hanc, ô hospes,
Diligenter; & dic, cùm domum redieris,
Anacreontis simulacrum vidi in Teo,
Excellentis, siquid antiquorum poetarum præstans fuit:
Addens verò quòd juvenibus delectabatur,
Dices verè totum virum.

IN Epicharmum. XVII.

Et vox Dorica *est*; & vir qui comœdiam
Invênit, *est* Epicharmus.
O Bacche, æneum ipsum pro vero
Tibi hîc dicârunt.
Quem Syracusis collocârunt in prægrandi civitate,
Ut virum civem *decet.*
Acervum enim habebat rerum utilium iis qui memores
Rependere mercedem.
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia:
Magna gratia illi *habenda est.*

EPItaphium CLITÆ, nutricis Medéi, XVIII.

Parvulus istud struxit Threïssæ
Medéüs monumentum in via, & inscripsit Clitæ.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quòd puerum nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocat

In ARCHILOCHUM. XIX.

Consiste & Archilochum adspice, veterem poetam,
Iambógraphum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.
Certè ipsum Musæ & Delius Apollo amaverunt:
Adeò exactus erat ac dexter
Carmináque componendo, & ad lyram cantando.

ΕΙΣ τὸ αὐτό. ιέ.

Γράσωμεν εἴτε νέμησ-ἀγαθοῖς πλέον, ἢ κὴ ὁ ἀεὶλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἶσον, ὁλιτρός, ἔχει.
Χαιρέτω ἕτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντ(Θ
Κεῖται τῆς ἱερῆς κεῖθ(Θ ὑπὸ κεφαλῆς.

ΕΙΣ Ἀνακρέοντ(Θ ἀνδριάντα. ις'.

Θάσσω τὸν ἀνδριάντα τῦπν, ὦ ξένε,
Σπεῦσόν· κὴ λέγ', ἐπὴν ἐς ὄικον ἔνθης,
Ἀνακρέοντ(Θ εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν ᾠδῶν εἶπ ἀθανάτων ἡδυτοιῶν·
Περσεὶς ὴ χῶπ πῖς νέοισιν ἄδετο,
Ἐξεῖς ἀπρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

ΕΙΣ Ἐπίχαρμον. ιζ'.

Ἄτεφνε, Δώειθ(Θ· χώ νὴρ ὁ τὴν κωμῳδίαν
Εὑρών, Ἐπίχαρμ(Θ.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαδνῆ
Τὴν ὦδ' ἀνέθηκαν.
Τὸν Συρακόσσιος ἐνίδρυσιν πελωσιᾷ πόλι,
Ὅτ' ἀνδρὶ πολίτᾳ.
Σωρὸν γὸ εἶχε χρημάτων μεμναμένοις
Τελεῖν ὁλίγιστ(Θ.
Πολλὰ γὸ ποιῶν ζωὸν τῖς πυσὶν εἶπε χρήσιμα·
Μεγάλα χάεις ὐυπῷ.

ΕΠΙτάφιον Κλείτας, περφῦ Μηδείᾳ. ιή.

Ὁ μικρὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρεΐσσᾳ
Μήδει(Θ τὸ μνᾶμ' ὅπ τᾷ ὁδῷ, κὴπεὶ ἔφυλε Κλείτας.
Ἐξεῖ πὼ χάειν ἢ γυνὴ ἀνὴρ πὼ ὧν
Ὧν τὸν κάεσν ἔθρεψ· ἔπ μιὼ ἔπ χρησίμοι κλεῖτω.

Εἰς ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον κὴ σᾶδι κὴ εἰσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν ἐκ Ἰάμβων, ἓ τὸ μυείον κλέ(Θ
Δῆλθε κὴπὶ νύκτα κὴ ᾠδὰς ἀᾷ.
Ἦ ῥά νιν αἱ Μῶσαι κὴ ὁ Δάλι(Θ ἠγάπων Ἀπόλλων
Ὡς ἐμμελὴς τ' ἔγλυτο κὴπιδέξι(Θ
Ἐπά τε πιεῖν, ᾠδὰς λύρην τ' ἀείδειν.

IN STATUAM PISANDRI, QU
Herculis labores carmine scripsit. XX.

Jovis iste vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus superiorum poetarum
Pisander conscripsit *oriundus* ex Camiro ;
Et, quotquot laborando confecit, recensuit labores.
Hunc verò ipsum populus (ut certò scias)
Collocavit hîc, æneum cùm feciſſet,
Multis mensibus postea & annis.

In HIPPONACTEM. XXI.

Poëta hîc Hippónax jacet.
Si quidem improbus *es*, nè accedas sepulcrum :
Sin autem es bonus, & ex probis *natus*,
Confidens sede ; & si volueris, dormi.

Ejusdem in suum ipsius Librum. XXII.

Alius est *Theocritus* Chius : ego autẽ Theocritus qui hæc s
Unus ex plebe sum Syracusana,
Filius Praxágoræ inclytæque Philinæ :
Musam verò alienam nunquam attraxi.

MOS

ΕἸΣ ἈΝΔΡΙΑ'ΝΤΑ ΠΕΙΣΑ'ΝΔΡΟΥ τοῦ τοῦ Ἡρακλέους πόνους ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τῆ Ζανὸς ὅδ' ὕμνιν υἱὸν ἀνῆρ,
Τὸν λειονταμάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρῶτος ἦλθ' ἐπάνωθε μεσοπιῶν
Πείσανδρος ξυωΐσεν ὡκ Καμείρα.
Χῶσες ἐξεπόνασεν εἶτ' ἀέθλως.
Τῆτον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῆς)
Ἔσασ' ἐνθάδε χάλκεον ποιήσας
Πολλοῖς μασὶν ὄπιθε κἠνιαυτοῖς.

Εἰς ἸΠΠΩ'ΝΑΚΤΑ. κφ.

Ὁ μεσοπιὸς ἐνθάδ' Ἱππώναξ κεῖται.
Εἰ μὴ πονηρὸς, μὴ πατέρχου τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσθλὸς τε καὶ δίκαιος, καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζου, κἀν θέλῃς, ἀποβίεσον.

Τῦ αὐτῦ εἰς τὸν ἑαυτῦ βίβλον. κδ'.

Ἄλλος, ὁ Χῖος· ἐγὼ ἦ Θεόκριτος ὃς τάδε γράψα,
Εἷς ἀπὸ μὰν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόρα τοῦ κωμικοῦ τε Φιλίννης·
Μᾶσαν δ' ὀνείλω ἄποτ' ἐφελκυσάμην.

MOSCHI IDYLLIA.

AMOR FUGITIVUS.

Idyllium I.

VEnus Amorem filium altùm inclamabat, i. *altâ clamans, dicebat,*
SI QUIS in triviis vagantem vidit Ar
rem,
Fugitivus meus est: index munus habebit.
Merces tibi erit suavium Veneris: si verò adduxeris ipsur
Non Nudum suavium, sed tu, ô hospes, plus etiam habebi
Insunt autem plurima signa pueri: inter viginti alios cogno
Corpore non albus, verùm igni similis: oculi ipsius (ipl
Acres & flammei. MALA mens, dulcia verba:
Non enim idem sentit quod loquitur. Vox illi dulcis, ut r
Sed cùm irascitur, mens est immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: dolosus puer, crudeliter ludit,
Pulchrè capillatum *est illi* caput, habet autem protervam f
EXIGUÆ quidem illius sunt manus, sed procul jaculatu
Jaculatur usquè ad Acherontem, & inferni regem.
CORPORE quidem nudus, at mens illi tecta est:
Et volueris sicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad il
Viros & mulieres, visceribus autem insidet.
ARCUM habet valde exiguum, super arcu verò sagittar
EXIGUA illa sagitta, at in cœlum usquè fertur.
ET AUrea in humeris pharetra: in ea autem sunt
Amarulentæ arundines, quibus sæpe etiam me sauciat.
Omnia sunt crudelia, omnia: multò verò magis quæ ipsi
PARVA fax Solem ipsum perurit:
si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miserearis.
Et SI QUANDO flentem videris, cave nè te fallat:
Etiam si riserit, tu attrahe ipsum: atq; SI VOluerit te osc
Fuge, malum est osculum, ipsa labra sunt venenum.
SI verò dixerit, Cape hæc, dono tibi quæcunq; mihi sunt a
Nè quicquam attigeris: fallacia dona *sunt*; igne enim o
tincta sunt.

ΜΟΣΧΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΡΩΣ ΔΡΑΠΕΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ά.

ΑΚΥΠΡΙΣ τὸν Ἔρωτα τὸν ἡβᾶσκον ἐδώρει,
ΠΕΙΤΙΣ ἐνὶ τειόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα,
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανύτας γέρας ἕξει. (νιν,
Μητός τοι, τὸ φίλαμα τὸ Κύπριδος· ὢν δ' ἀλαᾶγὴς
Οὐ γνωτὸν τὸ φίλαμα, τὺ δ', ὦ ξένε, κἢ πλέον ἕξεις.
Ἦν δ' ὁ παῖς ἀφίκηαι· ἐν εἰκόσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν ἁ λευκὸς, πυρὶ δ' εἰκελος· ὄμματα δ' αὖτε
Δειμύλα κἢ φλογόεντα. ΚΑΚΑΙ φρένες, ἁδὺ λαλῆμα·
Οὐ γὰρ ἴσον νοέει κἢ φθέγγεται. ὡς μέλι, φωνά·
Ἦν ἢ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠὲ ποδῶτις,
Οὐδὲν ἀλαθέων· δόλιον βλέφαρον, ἄγεια παίδευ.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρηνον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
ΜΙΚΚΥΛΑ μὲν τίλλω τὰ χρύδεια, μακρὰ δὲ βάλλει
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, κἢ εἰς ἀΐδεω βασιλῆα.
ΓΥΜΝΟΣ μὲν τοι σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερύγες ὅσον ὄρνις ἐρίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλης
Ἀνέρος ἠδὲ γυναικός, δὺς παλάγγοις ἢ κἀπὶ τυ.
ΤΟΞΟΝ ἔχει μάλα βαιόν, ὑπὲρ τύξου ἢ βέλεμνον·
ΤΥΤΣὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχει φορεῖ.
ΚΑΙ ΧΡΥσεον ὦδε νῶτα φαέτεινον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἠμὲ πιέζει.
Πάντα μὲν ἄγεια, πάντα· πολὺ πλέον δέ οἱ αὖτῷ
ΒΑΙΑ λαμπὰς· μὲ τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀνάπτει.
Ἦν τύ γ' ἐλπὶς τοῦτον δόσις ἄγε, μηδ' ἐλείσῃς.
ΚΗΝ ΠΟΤ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ·
Κἢν γελάᾳ, τύνιν ἔλπε· κἢ ΗΝ ΕΘέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
ΗΝ ΔΕ λέξῃ, Λάβε ταῦτα, χαείζομαι ὅστε μοι ὅπλα,
Μήπ δίζῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

EUROPA, *Idyllium* II.

EUROPÆ olim Venus suave somnium immisit,
Cùm tertia pars noctis, *i. gallicinium* stat, & aurora p
Cùm somnus melle dulcior in palpebris sedens,
Membra resolvens, oculos molli vinculo ligat,
Cùm & veracium pascitur turba somniorum. *(um super*
Tunc *illa* dormiens in ædibus quæ sub tecto sunt, *i. in parte*
Phœnicis filia, adhuc virgo Europa,
Videbatur sibi videre continentes duas de se contendentes,
Asianam, & alteram oppositam: indolē autē habebant ut m
Harum altera peregrinæ formam habebat: altera autem si
Indigenæ, & *ut* filiam suam magis vindicabat:
Dicebat verò quòd eam genuisset & enutrivisset ipsa.
Verùm altera, validis contendens manibus,
Trahebat non invitam: quoniam fatale esse dicebat
A Jove Ægiocho ut præmium *sibi* esset Europa.
Illa verò è stratо exilit toro, metu perculsa,
Palpitans corde: nam somnium viderat tanquam rem evid
Diu autem taciturna sedebat: ambas enim
Adhuc in oculis apertis habebat mulieres.
Verùm postea valdè serò extulit virgo vocem,
Quis mihi ex superis hæc spectra obtulit?
Qualia me super stratum torum in thalamis
Suaviter admodum dormientem perterruerunt somnia?
Quæ verò fuit hospita quam adspexi dormiens?
Quàm mihi perculit cor illius amor! quàm me & ipsa
Amanter suscēpit, & tanquam suam adspexit filiam!
Sed mihi Dii bene vertant somnium.
Sic loquuta surrexit: & charas quæsivit sodales
Æquales, coævas, animo charas, nobiles,
Quibuscum semper ludebat, choréis cùm iniret,
Vel corpus cùm ablueret ad ostia Anauri,
Aut quando è prato odorata lilia tonderet, *i. carperet.*
Atq; illæ statim ei comparuerunt: quælibet autē manu ten
Flores recipientem calathum: & in prata exibant
Maritima, ubi semper unà congregari solebant,
Oblectantes se rosarum germine, & undarum strepitu.
Ipsa verò aureum ferebat calathum Europa,
Spectabilem, valde mirandum, magnum opus Vulcani,

ΕΤΡΩΠΗ, Εἰδύλλιον ϛ'.

ΕΤΡΩΠΗ, ποτὲ Κύπρις ὅτι γλυκὺ ἦκεν ἔρευρε,
Νυκτὸς ὅτε τείτατον λάχος ἴσα ἄγχυθι, ἐγρύσι δ' ἠώς·
Τηνίκα τε γλυκίαν μέλιτος βλεφάρεσιν ἐφίζων,
Λυσιμελὴς, πεδάᾳ μαλακῷ χρὶ φάεα δεσμῷ,
Εὖτε κὴ ἀτρεκέως ποιμαίνεται ἔνδον ὀνείρων.
Τῆμο ὑπωρφίοισιν ἐπικλάσσασα δόμοισι
Φοίνικος θυγάτηρ, ἔπι παρθένο Εὐρώπεια,
Ὥίσατ' ἠπείρης δοιὰς περὶ εἶδο μάχεσθαι,
Ἀσιάδ' ἀνηπερίμη τε· φυλὼ δ' ἔχον οἷα γυναῖκες.
Τῶνδ' ἡ μὲν ξείνης μορφὼ ἔχεν· ἦ δ' ἀρ' ἐφίκει
Ἐνδατίη, κὴ μᾶλλον ἑῆς φυὴ ἐτύχητο κόρης·
Φάσκεν δ' ὡς μιν ἔπακτα κὴ ὡς ἀπίπλαμεν αὐτή.
Ἡ δ' ἑτέρη, κατερήσι βιαζομένη παλάμῃσιν,
Εἴρυεν ἐκ ἀέκουσαν· ἐπεὶ φάτο μόρσιμον εἶδ
Ἐκ Διὸς ἀμύχειν γάρας ἔμμορον Εὐρώπειαν.
Ἡ δ' ὑπὸ μὴν σφωΐσι λεχέων δόρε δεμαίνουσα,
Πάλλομένη κραδίην· τὸ γὰρ ὡς ὕπαρ εἶδεν ὄνειρον.
Ἐζομένη δ' ἐπὶ δηρὸν ἀκλὺς ἔχεν· ἀμφοτέρας δ'
Εἰσέπι πεπαυμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας.
Ὀψὲ δ' ἀνὰ μέλ' ἔπειτ' ἀνενείκατο παρθένος αὐδήν·
Τίς μοι τοιάδε φάσματ' ἐπέρχεται ἀρτίπλα;
Ποῖοί με φρονῆσι λεχέων ὕπο ἐν θαλάμοισιν
Ἡδὺ μάλα κιώσασιν ἀνεπτοίησαν ὀνείρῳ;
Τίς δ' ἰὼ ἦ ξείνη ἰὼ εἰσίδον ὑπνώουσα;
Ὡς μ' ἔβαλε κραδίην κείνης πόθο· ὡς με κὴ αὐτὴ
Ἀσπασίως ὑπέδεκτο, κὴ ὡς σφετέρῳ ἴδε παῖδα.
Ἀλλά μοι εἰς ἀλαδὸν μάκαρες κέλσειαν ὀνειρον.
Ὡς εἰπᾶσ', ἀνόρουσε· φίλας δ' ἐπεδίζετ' ἑταίρας
Ἥλικας, εἰέτεας, ξυμήρεας, εὐπατρίδας·
Τῆσιν ἀεὶ συνάδυεν, ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναντο,
Ἢ ὅτε φαιδρώοιτο χρὼ περὶ χῆτιν Ἀναύρῳ,
Ἢ ὁπότ' ἐκ λειμῶνο εὐτρόα λείρια κέρσοι.
Ταὶ δὲ οἱ εὖλα πάντες· ἔχον δ' ἐν χερσὶν ἑκάστη
Ἀνθοδόκον τάλαρον· ποτὶ δ' λειμῶνας ἔβαινον
Ἀγχιάλους, ὅθι τ' αὖε ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
Τρῳπόμενα ροδέῃ τε φυῇ κὴ κύματος ἠχῇ·
Λυτὴ δ' χρύσειον τάλαρ' ἔφερεν Εὐρώπεια
Ὀλύμπου, μεγαθῦμα, μέγαν πόνον Ἡφαίστοιο,

Quem Libyæ dederat dono, quando in torum Neptuni
Ivit: illa verò præbuit formosæ Telephaëssæ,
Quæ ex illius sanguine erat. Innuptæ verò Europæ
Mater Telephaëssa eximium præbuit donum,
In quo artificiosa multa fabrefacta erant resplendentia.
Inerat ex auro facta Inachi filia Io,
Adhuc vitula existens, indolem autem non habebat mulie
Oestro autem percita pedibus per mare ambulabat,
Natanti similis: mare autem cæruleo colore factum erat
Duo verò stabant in supercilio littoris
Viri simul: spectabant autem pontigradam bovem.
Aderat & Jupiter, demulcens placidè manu divinâ
Vitulam marinam: quam apud Nilum septem-ostia-habe
Ex bove pulchrè cornutâ rursum transformavit in mulier
Argentea erant Nili fluenta: ipsa verò vitula
Ærea: ex auro verò factus erat ipse Jupiter.
Circùm verò, sub corona calathi rotundi,
Mercurius fabrefactus erat: propéque eum extensus erat
Argus, pervigilibus instructus oculis,
Hujus autem ex purpureo sanguine nascebatur
Avis, exultans pennarum multiflorido colore,
Caudæ pennas explicans, sicut aliqua velox navis *vela pa*
Aurei calathi extremum orbem pennis tegebat.
Talis erat calathus formosissimæ Europæ.

Illæ verò, postquam ad prata pervenerunt florida,
Aliæ aliis animum tunc oblectabant floribus.
Ex eis hæc odoratum narcissum, illa hyacinthum,
Illa violam, illa verò serpyllum decerpebat: multáq; in te
Pratorum vernorum cadebant folia.
Aliæ porrò flavi croci odoratam comam
Decerpebant certantes; verùm in medio stabat ipsa regin
Splendorem purpureæ rosæ manibus colligens,
Et excellebat sicut inter Gratias Venus.
Neque diu animum floribus oblectatura erat,
Nec virginalem zonam impollutam conservatura:
Nam certè Jupiter, ut ipsam consideravit, mox ictus est
In animo, inopinatis domitus sagittis
Veneris, quæ sola potest etiam Jovem domare.
Etenim ut vitaret iram zelotypæ Junonis,
Cùm vellet teneram puellæ mentem fallere,

C

Ὃν Λιβύη πόρε δῶρον, ὅτ' ἐς λέχος Ἐννοσιγαίου
Ἦιεν· ἡ δ' ὑπόρευε θεὰ καλλείη Τηλεφάεσσα,
Ἣ τέ οἱ ἄλματος ἔκτεν· ἀνύμφῳ δ' Εὐρωπείῃ
Μίτης Τηλεφάεσσα θεὰ κλυτὸν ὤπασε δῶρον,
Ἐν τῷ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο μώμαι ἐόντα.
Ἐν μὲν ἕλιξ χρυσοῖο πέπων μὴν Ἰναχίς· Ἰὼ
Εἰσέτι πόρπις ἔασα, φυὴν δ' ἔτι εἶχε γυναικός·
Φοιτᾶλέη δ' ὑπέδεκτο ἐφ' ἁλμυρὸ βαῖνε κέλευθα,
Νηχομένη ἰκέλη· κυανῇ δ' ἐτέτυκτο θάλασσα.
Δοιοὶ δ' ἔασαι ὑψοῦ ἐπ' ὀργυῖαι ἀγιάλοιο
Φῶτες ἀολλίδην· ὁ μὲν ὤπτατο δῆρον βοῦν.
Ἐν δ' ἕλιξ Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θείῃ
Πόρπῃ εἰναλίης, τῷ ἐπάπορε πάρος Νείλῳ
Ἐκ βοὸς εὐκεράοιο πάλιν μετάμειβε γυναῖκα.
Ἀργύρεαι μὲν ἕλικες Νείλου ῥόοι· ἡ δ' ἄρα πόρπις,
Χαλκείη· χρυσοῦ δ' ἐτετύκτατο αὐτὸς ἕλιξ Διός·
Ἀμφὶ δ' ἑλίσσετο τῷ σεφάνῳ παλάεσσιν
Ἑρμείης ἔσκητο· πέλας δέ οἱ ἑστεότευχτο
Ἄργος ἀκοιμήτοισι πεκασμένος ὀφθαλμοῖσι.
Τοῖο δ' φοινίσσετο ἀφ' ἅλματος ἐξανέτελλεν
Ὄρνις ἀγαλλόμενος πτερύγων πολυανθέϊ χρωτῇ·
Ταρσὸν ἀναπλώσας, ὡσεί τε πὴς ὠκύαλος νηῦς,
Χρυσείῳ παλάεσσι θοίσασπε χείλεα ταρσῖς.
Τοῖς δ' ἕλιξ πάλαι θεὰ καλλείη Εὐρωπείης.
Αἱ δ', ἐπεὶ ἔν λευκοῖς ἐσήλυθον ἀνθεμόεσσαν,
Ἄλλαι ἐπ' ἄλλοισι τύπ' ἄνθεσι θυμὸν ἔτερπον.
Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον,
Ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔρεζε
Λειμώνων ἑαρεστερφέων πίπτουσα πέπλα.
Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κέρως δυόεσαν ἐθείρην
Δρέπτην ἐρεμνῇσι· ἀπὸ μέσσης ἔσπ ἄνασσα
Ἀγλαΐῃ πυρσοῖο ῥόδα χείρεσι λέγουσα,
Οἷά περ ἐν Χαλκίδι διέπρεπεν Ἀφροδίτεια.
Οὐ μὲν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἄνθεσι θυμὸν ἰαίνειν,
Οὐδ' ἄρα παρθενικὴν μίτρῃσιν ἀχέοντον ἔρυσθαι·
Ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὡς μιν φρεσὶν ἐφράσατ', ὡς ἐβέβλητο
Θυμόν, ἀνωΐστοισιν ὑπασπασθεὶς βελέεσσιν·
Κύπριδος, ἣ μέγιν δώματα καὶ Ζηλὸν δαμάσασα·
Δὴ γὰρ ἀλαοσκόπῳ τεχόλον ζηλήμονι Ἥρης,
Παρθενικῆς τ' ἐτέλεσσε ἀταλὸν νόον ἐξαπατήσας.

Occuluit Deum, & mutavit corpus: & factus est taurus
Non qualis in stabulis nutritur, neque qualis
Sculcum secat, trahens curvum aratrum:
Neque qualis inter armenta pascitur, neque qualis ille
Qui domitus valde onustum trahit plaustrum.
Ejus reliquum quidem corpus flavum erat,
Circulus autem candidus in media splendebat fronte,
Oculi verò subglauci erant, amore coruscantes:
Æqualia verò inter se cornua è capite emergebant,
Sicut orbes lunæ cornutæ, dimidiati ambitûs.
Venit autem in pratum; nec exterruit, cùm visus est,
Virgines: sed omnibus libebat accedere propiùs,
Et contrectare amabilem bovem, cujus divinus odor
Procul & prati superabat dulcem halitum.
Stetit autem ante pedes inculpatæ Europæ,
Et illi lambebat collum, demulcebátque puellam.
Illa verò contrectabat eum, & placidè manibus spumam
Multam ab ore abstergebat, & osculabatur taurum.
At ille placidè mugiit: diceres tibiam
Mygdoniam stridulum sonum edentem *te* audire.
Flexit autem genua ante pedes: atque intuebatur Europa:
Cervice retortâ, & illi latum ostendit dorsum.
Illa verò valde-capillatis dixit virginibu,
Huc adeste sodales charæ atque æquales, ut in hoc
Considentes tauro nos oblectemus: certè enim omnes,
Dorsum ubi substraverit, recipiet, veluti navis.
Mansuetus hic adspectu est, & blandus, neque tauris
Aliis similis: mens enim ei tanquam viro
Benigna versatur, & solâ indiget voce.
Sic loquuta, terg: insidebat ridens:
Cæteræ verò adscenſuræ erant. Statim autem exiliit tauru
Cùm eam quam volebat rapuisset: ac celeriter ad mare pe
Ipsa autem conversa charas vocabat sodales,
Manus porrigens: at illæ non poterant eam assequi.
Ex littore verò mare ingressus longè procurrit, ut delphi
Nereides autem è mari emerserunt, atque omnes
Cetorum tergis insidentes ordine ibant.
Et ipse gravisonus Neptunus supra mare
Fluctus complanans, marini dux erat itineris
Germano fratri: atque circa ipsum congrebantur

Trit

Κρύψε θεόν, κὴ πέμψε δέμας· κὴ γίνετο τυῦτο,
Οὐχ οἵῳ τε ταῦτοῖς ἐνιφέρεται, ἁδέ μιν ὄιῳ
Ὤλκα διαλμήσει, σύρων ἐυκαμπὲς ἄροτρον·
Οὐδ' οἵῳ ποίμνης ἐπιβόσεται, ἁδέ μιν οἵῳ
Ὅστις ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήλην.
Τᾷ δ' ἤπιος τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθὸν ἔχεσκεν ἔσκεν,
Κύκλῳ δ' ἀργύφεον μέσσαν μέσσαμαρε μετώπην,
Ὅσσε δ' ὑπογλαύσσεσκε δι' ἴμερον ἀσχέτοιο·
Ἰσά τ' ἐπ' ἀλλήλοισι κέρα ἀΐστελλε καρήνῳ,
Ἄντυγι ἠμιτόμῳ κεραὸς ἅτε κύκλα σελήνης.
Ἤλυθε δ' ἐς λειμῶνα· κὴ ἔκ ἐρόβησε φαανθεὶς
Παρθενικάς· πάσησι δ' ἔρως γένετ' ἐγχυς ἰκέσθαι,
Ψαῦσαί τ' ἰμερτῆο βοός, τᾷ ἄμβροτον ὀδμὴ
Τηλόθι κὴ λειμῶνα πεπάνυτο λαρὸν αὔτμιλι.
Σπῆ ὃ πιδὼν περιπάροιθεν ἀμύμονα Εὐρωπείης,
Καί οἱ λιχμάζεσκε δέρην, κατέθελγε δὲ κἄρηνα.
Ἡ δέ μιν ἀμφαφέεσκε, κὴ ἠρέμα χείρεσιν ἀρρὸν
Πολλὸν ἀπὸ σωμάτων ἀπεμόργνυτο, κὴ κέ ταῦρον.
Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο· φώνησε δ' αὐλὴ
Μυγδονίῃ λιγυρὸν ἦχον ἀνηπύοντι ἀκοῦσαι.
Ὤκλασε δ' ἐπὶ ποσσὶν· ἐδέρκετο δ' Εὐρώτεια
Αὐχένα ἐπιστέψας, καί οἱ πλατὺ δείκνυε νῶτον.
Ἡ δ' ἐβάσατο ὀχμώσι μετέννεπε παρθενικᾶσι,
Δεῦθ' ἑταῖραι φίλαι κὴ ὁμήλικες, ὄφρ' ἐπὶ πόσσε
Ἑζόμεναι ταύρῳ τερπώμεθα· δὴ γὰρ ἅπασας
Νῶτον ὑπερβήσας ἀναδέξεται, οἷά τε νηῦς.
Πρηὺς δ' ὧδ' εἰσάσειν κὴ μειλίχιος· ἁδέ πη ταῦρος
Ἄλλοισι προσέοικε· νόῳ δὲ οἱ οὔτε φατὸς
Αἶσιμος ἀμφιδέδηε, μέγης δ' ὅπαδ' ἕσσεται ἀϋδῆς.
Ὡς φαμένη, νώτοισιν ἐρίζανε μειδιόωσα·
Αἱ δ' ἄλλαι μέλεσκον· ἄφαρ δ' ἀνεπάλματο ταῦρος,
Ἦρ θέλεν ἁρπάξας· ὠκὺς δ' ὅπ πόντον ἵκανεν.
Ἡ δ' μεταστρεφθεῖσα φίλας καλέεσκεν ἑταίρας,
Χεῖρας ὀρεγνυμένη· ταὶ δ' οὐκ ἐδύναντο κιχάνειν.
Ἀκτῖνον δ' ὑπιδὰς περάσω θέεν, οὔτε δερτὶς
Νηρείδες δ' ἀνέδυσαν ὑπ' ὄξυ ἅλος, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
Κητείοις νώτοισιν ἐφίμνυαι ἐδρήσσοντο.
Καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπὲκ ἁλὸς Ἐννοσίγαιος
Κῦμα κατηδύναν, ἁλίης ἠγήσατο κελεύθου
Αὐτοκασιγνήτῃ· τὶ δ' ἀμφὶ μιν ἠερίθεντο

Τείπω-

Tritônes, profundi maris incolæ,
Longis conchis nuptiale carmen sonantes.
Illa verò sedens in bubulo tergo Jovis, (alt
Alterâ quidem *manu* tenebat longum tauri cornu, manu v
Trahebat purpureæ vestis sinus, eousque quousque fimbrian
Commadefaceret attractam cani maris copiosa unda.
Sinuabatur autem in humeris vestis ampla Europæ,
Ceu velum navis, atque allevabat puellam.
At illa, cùm jam terra à patria esset procul, (mons alt
Conspiceretúrq; nec littus ullum quod à mari alluitur, nec u
Verùm suprà cœlum, & infrà immensum mare,
Circum se spectans, talem extulit vocem, (vi
Quò me vehis, divine taure? quis es? quomodo autem h
Gravibus pedibus conficis, neque mare
Reformidas? navibus enim pervium est mare
Velocibus, at tauri marinum iter reformidant.
Qualis tibi potus dulcis? quis è mari cibus erit?
Nunquid Deus aliquis es? cur quæ Deos non decent facis?
Neque marini delphines in terra, neque tauri
In mari ambulant: tu verò per terram & mare
Immadefactus ruis, ungulæ autem tibi sunt remi.
Fortè etiam in cæruleum aërem altè sublatus
Volabis, velocibus simulis volucribus.
Hei mihi multùm infelici, quæ quidem domo
Patris relictâ, & hunc bovem sequuta,
Peregrinam navigationem conficio, & erro sola!
Sed tu mihi, Neptune, qui cano in mari regnum tenes,
Propitias occurras: spero me visurum esse
Hunc qui cursum dirigit, ducem meum.
Non enim sine Deo per has humidas transeo vias.
Sic ait. Hanc verò alloquutus est laticornis bos,
Bono animo esto virgo, nè time marinos fluctus.
Ipse enim sum Jupiter, & è propinquo videor esse
Taurus: nam apparere possum quicq id velim.
Amor autem tui impulit me tam longum mare emetiri,
Tauro assimilatum. Creta autem te recipiet,
Quæ meipsum quoque enutrivit, ubi nuptiæ tuæ
Erunt: ex me autem inclytos paries filios,
Qui reges sceptrigeri inter omnes homines erunt.
Sic dixit: & facta sunt quæ dixerat. Apparebat enim
Cret

Τείπωνες, πόντιο βαθυῤῥόε ἐνναετῆρες,
Κόχλοισιν ταναοῖς γάμον μέλ- ηπύοντες.
Ἡ δ' ἄῤ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοέοις ἔπι νώτοις,
Τῇ μὲν ἔχεν ταύρε δολιχὴν κέρας, ἐν χερὶ δ' ἄλλῃ
Εἵρυε πορφυρέας κόλπε πῆχας· ὄρεχε κεν ὦλιν
Δούσι ἐρεκομένην πολιῆς ἁλὸς ἄσπετον ὕδως.
Κολπώθη δ' ὄμοισι πέπλ- βαθὺς Εὐρωπείης,
Ἴσιον ὅτε τε νηὸς, ἐλαφρίζεσιν ὑ κέρμα.
Ἡ δ' ὅτε δὴ γαίης ἄπο παλείδ- ἔην ἀραδσεν,
Φάνετο δ' ἔτ' ἀκτή πε ἀλίῤῥοθ-, ἔτ' ὄρ- ἀπύ,
Ἀλλ' ἀὴρ μὲν ὑ ῥθσεν, ἔνερθε ὑ πό- ἀπείρων,
Ἀμφὶ ἑ παπλώσασ, τόϊον ἀνενείκατο φωνὴν,
Πῇ με φέρεις, θεότατε; πῆς ἔπλεο; πῶς ὑ κέλεθον
Ἀργαλέοισι πόδεσι διέρχεαι, ὐδὲ θάλασσαν
Δειμαίνεις; νηυσὶν γὸ ἐπίῤῥεμός ὅτι θάλασσα
Ὠκυάλοις, ταῦρεσι δ' ἀλίλιτ τερμέσσιν ἀταρπόν.
Ποῖόν σοι ποτὸν ἦδύ; πῆς ὄξ ἀλὸς ἔσσ'; ἐδωδή;
Ἦ ῥᾴ πῆς ἐσσὶ θεὸς; ἢ θεοῖς ἀπειοκότα ῥέζεις;
Οὐδ' ἀλιοὶ δελφῖνες ἐπὶ χθονός, ὄτε τε ταῦρες
Ἐν πόντῳ τείχεσι· σὺ ὑ χθόνα μὲ κλ πάντῃ
Ἀθρήσας ἀίσσεις, χηλαὶ δέ τοι εἰσὶν ἐρετμά.
Ἦ τύχα μὲ γλαυκῆς ὑ ῥα ἱέρεος υἱόσ' ἀρδεὶς
Ἐκελθ- αὐτιψίοισι ποτήσεαι ὀιωνοῖσιν.
Οἴμοι, ἐγὼ μέγα δή π δυσάμορθ-, ἢ ῥά τε δῶμε
Πατρὸς ἀποπρολιπέσα, μὲ ἐπωμόρη βοὶ τῷδε,
Ξείνῳ ναυπλίῳ ἑρέπω, μὲ πλάζομαι οἴῃ.
Ἀλλὰ σύ μοι μεδέων πολιῆς ἁλὸς Ἐνοσίχθων
Ἰλαθ- ἀνπάσειας· ἐέλπομαι εἰσορόωσ
Τόνγε καπνύοντα πλόον ἀσκελέως δόμεῖο.
Οὐκ ἀδεὲς ὃ ταῦτα διέρχομαι ὑγρὸ κέλευθα.
Ὡς φάτο. Τὼ δ' ὦδε προτερέωνεεν εὐρύμεδως βῶς,
Θάρσει παρθενικὴ, μὴ δείδιθι πάντων οἷδμα.
Αὐτός τοι Ζεὺς εἰμί, μὲ ἐγγύθεν εἴδομαι ἐών.
Ταῦθ- ἐπεὶ δώσομαί γε φανήμεναι, ὅπ' ἐθέλοιμι.
Σὸς ὃ πόθ- μ' ἐνέηκε τόσον ἄλα μετρήσασθ
Ταῦρεσν ἐεικόμενον. Κρήτη δέ τε δέξετ ἠδὴ,
Ἦ μ' ἔτρεφε μὲ αὐτόν, ὅπη νυμφίον σεῖο
Ἔασετ· ὄξ ἐμέθεν ὑ κλυτὸν μέλα φύσεαι ἰφι,
Οἳ σκηπτοῦχοι ἄπασιν ὑπ χθονίοισιν ἔσσετ.
Ὡς φάτο· μὲ τετέλεσο τάῤ φάτο· φάνετο δὲ δὴ
Κρήτη,

Creta, & Jupiter rursus aliam assumebat formam,
Solvítque ei zonam : & illi lectum parabant Horæ.
Illa verò antea virgo, mox iponsa Jovis facta est,
Et Jovi filios peperit, statimque facta est mater.

EPITAPHIUM BIONIS,
Bubulci amatoris, *Idyllium* III.

CUM lamentatione miserabili mihi ingemiscite saltus, Dorica unda,
Et fluvii deflete amabilem Bionem.
Nunc plantæ mihi lugete, & nemora nunc plorate :
Nunc flores tristibus odorem emittite corymbis :
Nunc rosæ rubete lugubriter, nunc anemóne :
Nunc hyacinthe literas tuas loquere, & ampliùs solito Hei h
Accipe tuis foliis : præclarus mortuus est cantor.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Lusciniæ quæ densis lugetis in foliis,
Nuntiate Siculis undis Arethusæ,
Quod pastor Bion mortuus est, quódque unà cum ipso
Et carmen interiit, periitque Dorica Musa.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Strymonii cycni miserabiliter lugete apud undas,
Et gemebundo ore canite lugubre carmen,
Quali voce *Bion* in vestris labris cecinit.
Dicite autem puellis OEagriis, dicite omnibus
Bistoniis nymphis, periit Dorieus Orpheus.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Ille armentis charus non ampliùs canit,
Non ampliùs solitariis sub quercubus recubans cantat :
Verùm apud Platonem carmen Lethæum canit.
Montes verò sunt muti, & vaccæ quæ apud tauros
Vagantur plorant, & non volunt pasci.
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Tuum, ô Bion, deflevit subitum interitum ipse Apollo,
Et Satyri lugebant, atque atris vestibus induti Priapi :
Et Panes cum gemitu requirunt tuum carmen : & per sylvas
Fontium nymphæ plorant, & ex undis factæ sunt lacrymæ.
Echo verò in rupibus luget, quòd taceat,

Nequ

Κρῆπι, Ζεὺς ᾧ πάλιν ἑτέρῳ ἀνελάζετο μορφώ,
Λῦσε δὲ οἱ μίτρῳ· καὶ οἱ λέχος ἔνδυον Ὥρῃ.
Ἡ ᾧ πάρος κόρη, Ζηνὸς χθεὶς αὐτίκα νύμφη,
Καὶ Κερνίδῃ τέκνα πάντε, καὶ αὐτίκα γίνετο μήτηρ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΒΙΩΝΟΣ,
Βυκόλῳ ἐρωτικῷ, Εἰδύλλιον γ'.

Ἄϊλινα μοι στοναχεῖτε νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ,
Καὶ ποταμοὶ κλαίοιτε τὸν ἱμερόεντα Βίωνα.
Νῶϊ φυτά μοι μύρεσθε, καὶ ἄλσεα νῶϊ γοάοισθε·
Ἀνθεα νῶϊ συνοίσιν ὑποπείοιτε κορύμβοις·
Νῶϊ ῥόδα φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, νῶϊ ἀνεμώνα·
Νῶϊ ὑάκινθε λάλει τὰ σὰ γεγράμματα, καὶ πλέον αἰὲν
Λάμβανε σοῖς πετάλοισι· κἀλὸς τέθνακε μελικτάς.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδόνες αἱ πυκινοῖσιν ὀδυρόμεναι ποτὶ φύλλοις,
Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθούσας,
Ὅπλ Βίων τέθνακεν ὁ βωκόλος, ὅπλ σὺν ὑμῖν
Καὶ τὸ μέλος τέθνακε, καὶ ὤλετο Δωρὶς ἀοιδά.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Στεῦμόνιοι μύρεσθε παρ' ὕδασιν ἄλινα κώκυσι,
Καὶ γεροῖς στομάτεσσι μελίσδετε πένθιμον ᾠδάν,
Οἵαν ὑμετέροις ποτὲ χείλεσι γῆρυν ἄειδεν.
Εἴπατε δ' αὖ κράνεις Οἰαγείσιν, εἴπατε πᾶσαι
Βιστονίαις νύμφαισιν, Ἀπώλετο Δωρὶς ἀοιδός.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος ἐκπὶ μέλπῃ,
Οὐκέτ' ἐρημαίοισιν ὑπὸ δρυσὶν ἤμενος ᾄδει·
Ἀλλὰ πρὸς Πλουτῆ μέλος λήθοισιν ἀείδει.
Ὤρεα δ' ἔσσι ἄφωνα, καὶ αἱ βόες αἱ ποτὶ ταύροις
Πλαζόμεναι γοάουσι, καὶ ἐκ ἐθέλουσι νέμεσθαι.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Σεῖο, Βίων, ἔκλαυσε τὰ κύνα μόσχον αὐτὸς Ἀπόλλων,
Καὶ Σάτυροι μύροντο, μελάγχλαινοί τε Πεῖππι·
Καὶ Πᾶνες στραχοῦντο τὸ σὸν μέλος· αἵ τε καθ' ὕλαν
Κρανίδες ὠδύροντο, καὶ ὕδατα δάκρυα γλυκὺ.
Ἀχὼ δ' ἐν πέτρῃσιν ὀδύρεται, ἅπλ σιωπᾷ,

Κἀκέπ

Neque ampliùs labra tua imitetur. In tuo autem interit
Arbores fructus suos abjecerút, & flores omnes marcidi facti s
Ex ovibus non fluxit pulchrum lac, non mel ex alvearibus
Periit in cera, dolore tabefactum. Non enim opus est
Melle tuo extincto aliud carpere.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Non adeò in littore marino delphin luxit,
Neque adeò cecinit unquam in rupibus luscinia,
Nec tanto cum luctu questa est altis in montibus hirundo,
Neque Halcyonis mœroribus adeò premebatur Cëyx.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Nec Cerylus adeò cecinit in mare cæruleo,
Nec in vallibus orientis filium Auroræ
Volitans circà sepulcrum adeò deploravit Memnonis ales,
Quantùm extinctum deploraverunt Bionem.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Lusciniæ, omnésque hirundines, quas olim oblectabat,
Quas loqui docebat, residentes in arborum ramis,
Ex adverso aliæ aliarum lamentabantur: aliæ verò respond
Volucres, Vos quoque columbæ mœrorem ostendite.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Quis jam tuâ fistulâ canet, ô desideratissime?
Quis calamis tuis os admovebit? quis adeò audax *erit*?
Nam adhuc spirant tua labra & tuum halitum.
Echo etiam inter arundines tuos decerpit cantus.
Pani fero fistulam *tuam*: fortasse & ille affigere
Os verebitur, nè post te secundas ferat.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Deflet & Galatéa tuum carmen, quam olim oblectare solel
Sedentem apud te in littore mari.
Non enim sicut Cyclops canebas: nam ab illo refugiebat
Pulchra Galatéa; te verò blandè è mari adspiciebat:
Et nunc oblita pelagi in arenis
Sedet desertis, & adhuc boves tuos pascit.

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Omnia tecum, ô pastor, mortua sunt dona Musarum,
Virginum suavium oscula, & puerorum labra:
Et miserabiliter apud tuum sepulcrum plorant Amores.
Venus te amat multò magis quàm osculum
Quo nuper Adonidem morientem osculata est.

Κὐκέρ μιμεῖται τὰ σὰ χείλεα. σῷ δ' ἐπ' ὀλέθρῳ
Δένδρεα καρπὸν ἔενξε, τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Μάλων ἐκ ἔρρδσε χαλὸν γλάγος, ἀ μέλι σίμβλων
Κάτθανεν ἐκ κηρῷ λυτεύμενον. ὐκέρ γὸ δεῖ
Τῶ μέλιτος τῶ σῶ τεθνακότος ἄλλο τευχάσθαι.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐ τόσον εἰνάλιαισι θοὰ ἠόσι μύρετο δελφὶν,
Οὐδὲ τόσον ποκ' ἄειπεν ἐνὶ σκοπέλοισιν ἀηδών,
Οὐδὲ τόσον ἱμέρωσεν ἀὴρ ὤρεα μακρὰ χελιδών,
Ἀλκυόνος δ' ἁ τόσον ἐπ' ἄλγεσιν ἴαχε Κήϋξ.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Οὐδὲ τόσον γλαυκοῖς ἔνι κύμασι Κηρύλος ᾄδεν,
Οὐ τόσον ἠϊόσιν ἐν ἄγκεσι παῖδα τὸν Ἄϊν
Ἰπάμνος θρεῖ σᾶμα κινύρεται Μέμνονος ὄρνις,
Ὅσσον ἐποφθιμένοιο κατωδύραντο Βίωνος.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀδωνίδες, παῖσά τε χελιδόνες, ἃς ποκ' ἔτερπεν,
Ἃς λαλέειν ἐδίδασκε, καθεζόμεναι δ' ἐπὶ πρέμνοις,
Ἀντίον ἀλλήλαισιν ἐκώκυον· αἱ δ' ὑπερώδυν
Ὀρνιθες, Λυπηδὲς πελειάδες ἄλλοι κὴ ὑμεῖς.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Τίς ποτε σᾷ σύριγι μελίσδεται, ὦ τεὶ πόδατε;
Τίς δ' ἐπὶ σοῖς καλάμοις θάσει γόμαι; τίς θεὸς ὕπως;
Εἰσέπ γὸ πνείει τὰ σὰ χείλεα κὴ τὸ σὸν ἄδμα.
Ἀχὼ δ' ἐν δρύκεσι τεᾶς ἐπιβόσκετ' ἀοιδᾶς.
Πανὶ φέρω τὸ μέλισμα· τάχ' ἂν κἀκεῖνος ἐρεῖσαι
Τὸ σόμα δημαίνοι, μὴ δεύτερα σεῖο φέρηται.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Κλαίει κὴ Γαλάτεια τὸν μέλος, ἄν ποκ' ἔτερπες
Ἐζομόωσα θεὶ σεῖο παρ' ἠϊόνεσι θαλάσσης.
Οὐ γὸ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφαμες
Ἀ καλὰ Γαλάτεια, σὲ δ' ἀμφὶ ἀπέβλεπεν ἄλμας·
Καὶ νῦ λασαμένη τῶ κύματος, ἐκ λαμάδισιν
Ἕζετ' ἐρημαίοισι, βόας δ' ἔπι σεῖο νομεύει.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Πάντά τοι, ὦ βέτα, ξυζήτησε δ' ὦ ἐρατὰ Μοισᾶν,
Παρθενικᾶν ἐρέεντα φιλάματα, χείλεα παίδων·
Καὶ συνὸν θεὶ σῶμα τεὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.
Ἀ Κύπρις φιλέει σε πολὺ πλέον ἢ τὸ φίλαμα
Τῶ πρῶτον τὸν Ἄδωνιν ἐποφθάσαντα φίλασε.

Τῦτό

Hic tibi, ô fluviorum maximè-canore, alter mœror eſt;
Hic, ô Mele, novus dolor. Interiit enim tibi priùs Homer
Illud Calliopes dulce os: & te aiunt
Deploràſſe pulchrum filium flebilibus undis,
Totúmque repleviſſe voce tuâ mare: nunc iterum alium
Filium deploras, & triſti luctu contabeſcis.
Ambo fontibus chari erant: alter bibebat
De fonte Pegaſéo; alter tenebat poculum de fonte Areth
Et alter Tyndárei formoſam cecinit filiam,
Et magnum Thetidis filium, & Atridam Menelaum:
Alter verò non bella, non lacrymas, verùm Pana caneba
Et Paſtores ſonabat, & inter canendum pecora paſcebat,
Et fiſtulas fabricabat, & ſuavem vitulam mulgebat,
Et puerorum oſcula docebat, & Amorem
In gremio fovebat, atque Veneri charus erat.
Incipite Siculæ luctum, incipite Muſæ.
O Bion, omnes inclytæ urbes, omnia oppida te deplorant
Aſcra te deflet multò magis quàm Heſiodum;
Neque adeò deſiderant Pindarum Bœoticæ ſylvæ;
Nec propter Alcæum adeò flevit Lesbus munita;
Nec vatem ſuum adeò flevit Ceium oppidum.
Te magis quàm Archilochum deſiderat Parus: próque
Adhuc tuum carmen ſonat Mitylêne. (P

* * * *

Intérque Syracuſanos Theocritus. Verùm ego tibi
Auſonici mœroris carmen cano, non alienus à cantione
Bucolica, quam docuiſti tuos diſcipulos,
Hæredes Muſæ Doricæ nos eo honore afficiens.
Aliis opes tuas, mihi verò reliquiſti carmen.
Incipite Siculæ luctum, Incipite Muſæ.
HEI HEI! malvæ cùm in horto interierunt,
Vel viride apium, vel florens criſpum anethum,
Poſtea reviviſcunt, & altero anno renaſcuntur:
NOS verò qui magni & fortes aut ſapientes viri ſumus,
Ubi ſemel mortui fuerimus, obſcuri in terra concava
Dormimus valde longum infinitum inexcitabilem ſomnum.
Et tu quidem in ſilentio conditus eris in terrâ:
Nymphis verò ità placet, ut rana ſemper cantet.
Cui ego ſanè non invideo: nam carmen non bonum canit.
Inci

Τῦτό τοι, ὦ ποταμῆ λιγυρώτατε, δ'εύτερον ἄλγος·
Τῦτο, Μέλη, νέον ἄλγος. ἀπώλετο περὶ τοι Ὁμηρος,
Τῶο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν τόμα· καί σε λέγοντα
Μύρεσθαι καλὸν ἦα πολυκλαύτοισι ῥεέθροις,
Πᾶσιν δ' ἔπλησας φωνᾶς ἄλα· νῦν πάλιν ἄλλον
Ὑγίεα δακρύεις, ἀνῶ δ' ὑδὶ πένθεϊ πάκη.
Ἀμφότεροι παιᾶῖς περιλαμπέες· ὃς μὲν ἔπνε
Παιασίδῳ κεφίναις, ὁ δ' ἔχεν πόμα τὰς Ἀρεθόσας.
Χὠ μὲν Γωσαῖος καλὰν ἄεισε θύατρα,
Καὶ Θέτιδῳ μέγαν ἦα καὶ Ἀτρείδαν Μενέλαον·
Κεῖνῳ δ' ὁ πλόμος, ὁ δὲ νέρτερα, Πᾶνα δ' ἔμελπε,
Καὶ βώτας ἐλίζασε, καὶ αἰδῶν ἐνόμιζε,
Καὶ σύριγγας ἔτᾶξε, καὶ ἀδέα πόρπιν ἄμελγε.
Καὶ παίδω ἐδίδασκε φιλάματα, καὶ τὸν Ἔρωτα
Ἔτρεφεν ἐν κόλποισι, καὶ ἥρεσε τῶι Ἀφροδίτᾳ.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι,
Πᾶσαι, Βίων, θρηνεῖ σε κλυτὴ πόλις, ἄστεα πάντα·
Ἄσχη μὲν γαεῖ σε πολὺ πέον Ἡσιόδοιο·
Πίνδαρον ἃ ποθέοντα τόσον βοιωτίδες ὗλαι·
Οὐ τόσον Ἀλκαίῳ πέρι μύρετο Λέσβος ἐρυμνά·
Οὐδὲ τόσον τὸν ἀοιδὸν ἐμύρατο Κήιον ἄστυ.
Σὲ πλέν Ἀρχιλόχειο ποθεῖ πάρος· ἀντὶ δ' Σαπφῦς
Εἰσέτι σεῦ τὸ μέλισμα κιτύρεται ἀ Μιτυλάνα.

* * *

Ἐν δ' Συρακοσίοισι θεύκειτο. αὐτὰρ ἐγώ τοι
Αὐσονιχᾶς ὀδυνᾶς μέλπω μέλος, ἃ ξένος ὠδᾶς
Βωκολιχᾶς ἀλλ' ἦντ' ἐδιδάξαο σεῖο μαθητάς,
Κλαῖε δ' ὅμως μώσας τὰς δωρεὰς ἀμετερίφων.
Ἄλλοις μὲν πὸν ὄλβον, ἐμοὶ δ' ἀπέλειπες ἀοιδήν.
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Αἰ Αἰ, ταὶ μαλάχαι μὲν ἐπὰν χὰ κάπον ὀλώνται,
Ἢ τὰ χλωρὰ σελίνα, τό, τ' ὐθαλὲς ἕλος ἀνῆθον,
Ὕστερον αὖ ζώοντ, καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
Ἄμμες δ' οἱ μεγάλοι καὶ κάρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
Ὁππότε πρᾶτα θάνωμες, ἀνάκοοι ἐν χθονὶ κοίλᾳ
Εὕδομες εὖ μάλα μακρὸν ἀτέρμονα νήξεσιν ὕπνον.
Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπύκασο μὴ ἔσσεαι ἐν γᾷ·
Τᾶς νύμφαισι δ' ἔδοξεν εἰσὶ τὸν βάτραχον ἄδειν.
Τῶ δ' ἐγὼ ὑφορβεύοιμι· τὸ γὸ μέλος ἃ ἡδὺ ἄδει.

Ἄρχετε

Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
Venenum venit, ô Bion, ad tuum os, venenum sensisti
Quomodo ad tua labra accessit, & dulce factum non fuit
Quis homo adeò immitis, vel misscens tibi,
Vel præbere tibi jubens venenum, effugit *tuam* cantionem
Incipite Siculæ luctum, incipite Musæ.
At pœna justa deprehendit omnes: egò verò in hoc luctu
Lacrymas fundo, tuúmque fatum deploro. Quòd si potuit
Ut Orpheus, qui descendit ad inferos; sicut olim Ulysses
Et ante eum Alcides: ità & ego forsitan venirem ad domum
Plutônis, ut viderem an etiam Diti cantes,
Atque quid cantes audirem. Verùm apud Hecaten
Siculum aliquid resona, & suave aliquod bucolicum cane
Nam & illa in Siculo & Ætnæo lusit
Littore, & carmen Doricum cecinit. Non inhonoratum
Carmen erit: & sicut Orpheo priùs dedit
Suaviter citharâ-canenti reducem Eurydicen,
Sic & te, ô Bion, remittet montibus. Si verò & ego
Fistulâ-cantare scirem, ipse apud Plutonem *ad recuperandum*
cantare vellem.

MEGARA UXOR HERCULIS,
Idyllium IV.

Mater mea, quid ità charum animum affligis,
Horrificè gemens? prillinus verò tibi non amplius
Conservatur in genis? quid mihi adeò mœrore conficeri
Anne quia infinitas patitur ærumnas inclytus filius
A viro nihili, tanquam leo ab hinnulo?
Hei mihi! Cur me ità Dii adeò contumeliâ affecêrunt
Immortales? cur me ità adverso parentes genuerunt fato?
O ego infelix! quæ postquam viri inculpati in torum veni
Quem quidem colebam sicut oculos meos,
Et adhuc veneror ac revereor ex animo:
Sed hoc nemo fuit alius miserior viventium,
Neque gustavit suis in curis tantum dolorum.
Miser, qui arcu quem illi præbuit ipse Apollo,
Vel alicujus ex Parcis aut Furiæ diris telis,
Liberos suos interfecit, & illis charam eripuit animam,
Furens in domo: atque plenus cædis erat.

Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Φάρμακον ἦλθε, Βίων, ποθ' σὸν τόμα, φάρμακον εἶδες,
Πῶς πυῖς χείλεσι ποτέδραμε, κὠκ ἐγλυκάνθη;
Τίς δ' θεὸς τοσσῆτον ἀνάμερος, ἢ κεράων τοι,
Ἢ δῆνα καλέων τοι φάρμακον, ἔκφυγλ φωλάν;
Ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος, ἄρχετε Μοῖσαι.
Ἀλλὰ δίκα κίχε πάντας· ἐγὼ δ' ὅτι πένθεϊ τῶδε
Δακρυχέων τεὸν ὄλιτον ὀδύρομαι· εἰ δυναμίλν δέ,
Ὡς Ὀρφεὺς καταβὰς ποθ' τάρταρον, ὥς ποκ' Ὀδυσεύς,
Ὡς πάρος Ἀλκείδας· κἠγὼ τύχ' ἂν ἐς δόμον ἦλθον
Πλουτέος, ὥς κεν ἴδοιμι κἠ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις,
Ὡς ἂν ἀκουσαίμλν τι μελίσδεαι. ἀλλ' ὅτι κώρα
Σικελικὸν πλίγαγε, κἠ ἀδύ τι βωκολιάσδεν.
Καὶ εἰνη Σικελᾶς κἠ Αἰτναίασιν ἔπαιξεν
Αἴοσι, κἠ μέλος ἦδε τὸ Δώριον. ἦκ ἀγέρωχος
Ἔσπετ' ἀμολπά· χ' ὡς Ὀρφέϊ πρόσθεν ἔδωκεν
Ἀδέα φορμίζοντι παλίσσυτον Εὐρυδίκειαν,
Καί σε, Βίων, πεμψῆϊ τοῖς ὤρεσιν. εἰ δέ τι κἠγὼν
Συείσδεν δυναμίλν, πρὸς Πλουτέϊ καὶ τὸς ἀείδον.

ΜΕΓΑ'ΡΑ ΓΥΝΗ' ΗΡΑΚΛΕ'ΟΥΣ, Εἰδύλλιον Δ'.

Μ'Ἄτερ ἐμά, πόθ' ὧδε φίλον χ' ὑμὸν ἰάπτεις
Ἐκπάγλως ἀχέοισα; τὸ πεῖν δ' ἦ τοι ἐκ ἔτ' ἔρδω·
Σώζετ' ὅπ ῥεδέεσθ; τί μοι τόσον ὠΐεσαι; (θ
Ἦ ῥ' ὄπ ἄλκα πάρει ἀπείειτα φάδιμθ ὑὸς
Ἀνδρὸς ὑπ' ὄπδανδον, λέων ὡσεί δ' ὑλοτυρβὲ;
Ὤ, μοι ἐγώ. τί ὑμ' ὧδε δεοὶ τόσον ἠπίματον
Ἀδύνατοι; τί νύμ' ὧδε κακῆ γονέες τέκον αἴση;
Δύσμορος, ἢτ' ἐπεὶ ἀνδρὸς ἀμύμονθ ἐς λέχος ἦλθον,
Τὸν μὲν ἐγὼ πέσκον ἴτον φάεσσιν ἐμοῖσιν,
Ἦ δ' ἔπ νῶν σέβομαί τε κἠ αἰδέομαι χ' ὑμόν·
Τᾶ δ' ὄπις γλυέτ' ἄλλθ ὅτ πότμότερος ζωόντων,
Οὐδὲ τόσον σφετέρησιν ἐγεύσατο φρεσὶ πίστι κηδέων.
Σχέτλιθ, ὃς τόξοισιν ἃ οἱ πάρεν αὐτὸς Ἀπόλλων,
Ἥ πνθ κηρῶν ἢ Ἐρινύθ αἰνὰ βέλεμνα,
Παῖδας ἐὲς κατέπεφνε, κἠ ἐκ φίλον εἵλετο θυμόν,
Μαινόμεθθ χ' ὅτκον· ὁ δ' ἔμπλεθ ἔσκε φόνοιο.

Τὰς

Hos ego infelix oculis meis vidi (veni
A patre confixos: (quod neque per somnium alteri in men
Neque ipsis poteram opem ferre crebrò invocantibus
Matrem suam: quoniam imminebat insuperabile malum.
Verùm ut queritur avicula ob suos pullos
Pereuntes, quos sævus anguis adhuc parvulos
In densis arbustis devorat; ipsa verò circum ipsos
Volat stridens admodum acuta voce pia mater,
Neque sanè potest filiis opem ferre; nam & ipsa
Valde metuit propè accedere ad immite monstrum:
Ita ego infelix mater, charam prolem deplorans,
Pedibus furiosis per domum hinc indè currebam,
Utinam cum filiis simul mortua & ipsa
Strata jacuissem, venenatam in jecore sagittam habens,
Diana mollibus potenter imperans muliebribus.
Tunc nos ubi defleviſſent, amicis manibus parentes
Unà cum multis inferiis in communi posuissent rogo:
Et omnium ossa in una aurea urna
Collecta, in eo loco ubi primùm nati sumus, sepeliissent.
Nunc verò illi Theben equorum-altricem incolunt,
Aonii campi pinguem glebam arantes:
Ego verò in Tirynthe asperâ Junonis urbe
MULtis misera afficior doloribus cor
Eodem modo semper: neque à lacrymis ulla est quies.
Sed maritum exiguo tempore oculis conspicio
Domi nostræ: nam illi multorum paratum est opus
Laborum, quos terrâ marique oberrans
Sustinet, ex saxo aut ferro animum habens
Rigidum in pectore: tu verò sicut aqua liquescis,
Per noctes lugens, & ex Jove quotquot dies sunt.
Alius autem nemo me exhilararit adstans
Affinium: non enim illos ædium paries retinet,
Sed omnes procul ultra pinosum Isthmum
Habitant; neque ullus est ad quem respiciens,
Ut mulier afflicta, charum cor recreare possim,
Exceptâ Pyrrhâ sorore: ea verò & ipsa
Propter virum suum Iphiclum multo dolore conficitur,
Filium tuum: omnium enim ærumnosissimos liberos
Te Deo & viro mortali peperisse credo.
Sic loquuta est: & teneriores lacrymæ malis

Τὰς μὲν ἐγὼ λύσω θ' ἑμοῖς ἴδεν ὀφθαλμοῖσι
Βαιομένους ὑπὸ παλεί· (τόδ' ὄφ' ὅτιμ ἤλυθεν ἄλλῳ)
Οὐδέ σφιν δωάσω ἀδινὸν καλέσσιν ἀρῆξαι
Μητέρ' ἑμήν· ἐπεὶ ἐγγὺς ἀνίκατον κακὸν ἦεν.
Ὡς δέ τ' ὀδύρεται ὄρνις ὅτε σφετέρῃσι νεοσσοῖς
Ὀλλυμένοις, ὅς' αὐτὸς ὀφις ἔτι νηπιάχοντας
Θάμνοις ἐν πυκινοῖσι κατεδήιε· ἡ δ' ὃ κατ' αὐτοῦ
Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ,
Οὐδ' ἄρ' ἔχει τέκνοισιν ἐπαρκέσαι· ἦ γὰρ οἱ αὐτῇ,
Δαὸν ἑῶν μέγα πάθος ἀμειλίκτοιο πολέμου·
Ὡς ἐγὼ αἰνοτάτεια, φίλον τέκος αἰάζουσα,
Μαινομένοισι πόδεσσι δόμον κάτα πολλὸν ἐφοίτων.
Ὡς γ' ὄφελον μὴ πουσὶν ἅμα θνήσκουσα κὴ αὐτὴ
Κεῖσθαι, φαρμακόεντα δ' ἤπαλφ ἰὸν ἔχουσα,
Ἄρτεμι θηλυτέρῃσι μέγα κρέιουσα γυναιξί.
Τῷ χ' ἡμᾶς κλαύσαντε φίλαις ὀλὶ χερσὶ τοκῆες
Πολλοῖς σὺν κτερέεσσι πυρῆς ἐπέβησαν ὁμοίης·
Καί κεν ἕνα χρύσειον ἐς ὀστέα κρωσσὸν ἀπάντων
Λέξαντες, κατέθαψαν ὀλὶ πρῶτον χλόμεθα.
Νῦν δ' οἱ μὲν Θήβῃσιν ἱππομέφορον ἐναίσσιν,
Ἀονίης πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ἀρώντες·
Αὐτὰρ ἐγὼ Τίρυνθα χὶ κραναλὺν πόλιν Ἥρης
ΠΟΛΛοῖσιν δύσλυτ' ἀπόμαι ἄλγεσιν ἦτορ
Αἰεὶ ὁμῶς· δακρύων ὃ πάρεσί μοι ὐδ' ἰ ἐρωή.
Ἀλλὰ πόσιν μὲν ὀρῶ πᾶσεν χρέον ὀφθαλμοῖσιν
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ· πολέων γὰρ οἱ ἔργον ἑτοῖμον
Μόχθων, τοὺ ὀλὶ γαῖαν ἀλώμενφ ἠδὲ θάλασσαν
Μοχθίζει, πέτρης ὄγ' ἔχων νόον ἠὲ σιδήρου.
Καρτερὸν ἐν στήθεσσι· σὺ δ' ἠύτε λείβεαι ὕδωρ,
Νύκτας τε κλαίουσα κὴ ἐκ Διὸς ἤματ' ὀπάζεις.
Ἀλλ' μὲν ἂν ἂν τις ἐϋφρωίαι μεταδρομάς
Κηδεμόνων· ὃ γάρ σφε δόμων χὶ τοῖχφ ἐέργει,
Καὶ λίθῳ πάντες γε πέρῃσι πυκάζεφ· Ἰάσμὴ
Ναίω· ὃδέ μοι δεῖ σφῶϊν ὄπυιά με βλέψασα,
Οἷα γυνὴ πενιάπλμφ, ἀναψύξαιμι φίλον κῆρ.
Νόσφί γε δὴ Πύρρης συνομαίμονφ· ἡ δ' κὶ αὐτὴ
Ἀμφὶ πόσει σφετέρῳ πέσον ἄχθεται Ἰφικλῆι,
Σῷ ἰῷ· πάντων γὰ ὀϊζυρώτατα τέκνα
Γείναθαί σε θεῷ τε κὴ ἀνέρι δυσπα ἔολπα·
Ὡς ἄρ ἔφη· τὰ δέ οἱ θαλερώτερα δάκρυα μήλων

In pulchrum *ipsius* sinum è palpebris fundebantur,
Recordanti liberorum & suorum deinde parentum.
Eodem autem modo lacrymis albas genas rigabat
Alcmena : graviter autem hæc & ex animo ingemiscens
Verbis sapientibus charam nurum sic alloquuta est,
Filia prolibus infelix, quomodo hoc in mentem tibi v
Tristem ? quomodo nos vis commovere ambas, (flev
Intolerabiles curas commemorans, quas non nunc primù
Annon sufficiunt quibus afficimur semper in proximum c
Incidentibus ? ut admodum lugendi cupidus sit
Qui nostra mala numerare velit.
Bono animo esto : non tale fatum ex Deo sortitæ sumu
Nam te quoque video, chara filia, ingenti
Dolore confici : ignosco verò tibi
Quod doles ; quoniam & lætitiæ satietas est.
Et te valde vehementer deploro ac miseror,
Quòd nostræ tristis fortunæ particeps facta es,
Quæ capitibus nostris gravis incumbit.
Nam sciat Proserpina & decenter-velata Ceres,
(Quas cum suo magno malo sponte aliquis perjarè jura
Ex hostibus) quòd te non minùs in animo meo
Charam habeo, quàm si mihi utero egressa esses,
Et mihi unica in domo virgo esses :
Neque te ipsam hoc omnino latêre existimo.
Quare nè dicas, meum germen, quòd te non curo ;
Non, quamvis crebriùs ploro quàm pulchra Niobe :
Neque enim culpanda est si propter filium lugeat
Mater afflictum : quoniam decem mensium laborem si
Priusquam ipsum adspicerem, quem sub hepate meo ha
Et me adduxit prope munitas-habentem-portas Plut
Sic ipsum difficulter enixa graves dolores pertuli.
Nunc verò abest peregrè novum certamen
Perficiens : neque infelix scio utrùm ipsum
Huc reducem receptura sim nécne.
Præterea etiam somnium triste terruit me per dulcem
Somnum : quare metuo, cùm infestam visionem vid
Vehementer, nequid liberis injucundum adferat.
Visus est enim mihi tenens ligonem fabrefactum mani
Ambabus filius meus Hercules :
Quo magnã effodiebat, tanquam suscepisset *hoc opus p*

Κόλπον ἐς ἱμερόεντα χυ βλεφάρων ἐχέουσα,
Μνησαμένη τέκνων τε χ ὧν μετέπειτα τοκήων.
Ὣς δ' αὖτως δακρύοισι παρήϊα λευκὰ ἐδίαινεν
Ἀλκμήνη· βαρὺ δ' ἦρε χ ἐκ θυμὸν στενάχουσα,
Μύθοισιν πυκινοῖσι φίλῳ νυὸν ὧδε μετᾴδα,

Δαιμονίη παίδων, τί νύ τοι φρεσὶν ἔμπεσε τῆτο
Πάγκαλίμης; πῶς ἀμμ' ἐθέλεις ὀρθυνέμεν ἄμφω,
Κήδε' ἀλάσας λέγουσα; τὰ δ' ἃ νῶϊ πρόσθ' τι κέκλαυται.
Οὐχ ἅλις οἷς ἐχόμεσθα τὸ δεύτερον αἰεὶ ἐπ' ἦμαρ
Γιγνομένοις; μάλα μὴν γε φιλοθρῳὴς κέ τις εἴη
Ὅστις ἀειθμήσειεν ἐφ' ἡμετέρῃς ἀχέῃσι.
Θάρσει· ἃ τοιῆσδ' ἐκυρήσαμεν ἐκ θεῶ ἄσης.
Καὶ δ' αὐτὼ δρέψασθε, φίλον τέκος, ἀκτύοισιν
Ἄλκεσι μοχθίζοντε· ἐπιγνώμων δέ τοι εἰμὶ
Ἀρμαλάων, ὅτε δή γε χ ὑφερσυπὴς κόρος ὄζῃ.
Καί σε μάλ' ἐκπάγλως ὀλοφύρομαι ἠδ' ἐλεαίρω,
Οὕνεκεν ἡμετέρῳ λυγρῷ χ ὑπ δαίμονι ἔρχες,
Ὅς θ' ἡμῖν ἐρυσάρθρε κάρης βάρος αἰνοθέτοιο.
Ἴσω γὰρ κέρη τε χ ὑνέμῳ Δημήτερ,
(Ἄς κε μέγα βλαφθείς τις ἐκὼν ὀπίσσοιτο ὁμόσσῃ
Δυσμενέων) μηδέν σε χερειότερον φρεσὶν ἧσι
Στέργειν ἢ εἴπερ μοι τῶ ἐκ νηδύφιν ἦλθες,
Καί μοι πλευρῇσι ἐνὶ δόμοις παρθένῳ ἧσθα.
Οὐδ' αὐτὼ γέ νυ πάμπαν ἔολπά σε τῆτο γε λήθειν.
Τῷ μηδ' ὀξείπῃς τόν', ἐμὸν δάλῳ, ὥς σθ' ἀκηδῶ,
Μηδ' εἴ κ' ἠΰκόμοι Νιόβης πυκινώτερα κλαίω·
Οὐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑφ' τέκνα γοάασθαι
Μητέρι δυσπαθέοντι· ἐπεὶ δέκα μὲν τόσσ' ἔκανον,
Πὰν καὶ ἐπ' τ' ἰδέειν μιν, ἐμῷ ὕπο πατρὶ ἔχρισε,
Καὶ μι πυλάρταο ὀξὺν πῆγαλον Ἀϊδωνῆι·
Ὧδέ ἑ δυστοκέουσα κακὴς ὠδῖνας ἀνέτλαν.
Νῶϊ δέ μοι οἴχε οἱ ἐπ' ἀλλοίης νέον ἄθλων
Ἐκτελέων· ἀδ' οἶδα δυσάμμορον ἐπ μὲν αὖτις
Ἐνθάδε νοσήσαντ' ὀνοσσέξομαι, ἔπτε χ ἁπί.
Πρὸς δ' ἔπ μ' ἐπρόϊσε διὰ γλυκὺν αἰῶνος ὄνειρον
Ὕπνον· δειμαίνω δέ, παλίσκιον ὄψιν ἰδοῦσα,
Ἐκπάγλως, μή μοι τὰ τέκνοις ἀποδύμιον ἔρδοι.
Εἰσαλο γάρ μοι ἔχων μακέλλιν ἐυδρέα χερσὶ
Παῖς ἐμὸς ἀμφοτέρῃσι βίη Ἡρακλείη·
Τῇ μεγάλῃ ἐλάχαινε, δεδεγμένῳ ὡς ἐπ μιδῷ,

Fossam in extremitate cujusdam florentis agri,
Nudus, absque læna, & absque cinctili tunicâ.
Sed postquam totius pervenerat ad finem operis,
Validum vitiferæ elaborans munimentum areæ;
Tunc ille defixo ligone in eminenti
Sulco induturus erat vestes quibus antè indutus fuerat
Subitò verò eluxit supra fossam profundam
Ignis indefessus, & immensa circa ipsum flamma volvel
Verùm ille semper velocibus retrocedat pedibus,
Effugere cupiens sævam vim Vulcani:
Semper verò ante suum corpus, velut scutum,
Quatiebat ligonem: oculisque huc illuc
Circumspiciebat, nè ipsum adureret infestus ignis.
Huic quidem opus ferre cupiens (ut mihi videbatur)
Iphiclus magnanimus, in terram cecidit lapsus
Priusquam *ad ipsum* perveniret, neque rectus rursum r
Sed immobiliter jacebat, sicut imbecillus senex,
Quem etiam invitum vi coegit injucunda senecta
Concidere; jacet autem humi defixus ibi,
Donec quis manu attraxerit prætereuntium,
Reveritus adspectum senilem canæ barbæ:
Ità in terra volvebatur bellicosus Iphiclus.
At ego flebam ope destitutos videns
Filios meos; donec mihi excussus est dulcis somnus
Ex oculis, & aurora statim illustris prodiit.
Talia, ô chara, mihi somnia mentem perterruerunt
De nocte: verùm omnia ad Eurysthea vertantur,
A domo nostra; fiátque vates illi
Animus meus, nec quid aliud fortuna perficiat.

Idyllium V.

CUM ventus leniter mare glaucum ferit,
Timidus me solicitat animus, nec amplius Musa
Grata est, sed multò magis me rapit tranquillitas:
At quando resonat canum pelagus, & unda marina
Incurvata spumat, ac *plurimi* fluctus agitantur,
Ad terram oculos converto & arbores, mare autem f
Terra verò mihi fida *videtur*, & statim opaca sylva p

Τέφρην πλεσάνῃ θ' ἐπ' ἐμαπῇ πνὸς ἀχῦ,
Γυμνός, ἀνὰ χλαίνης τε καὶ ὑμίτεγιο χιτῶνθ'.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ παντὸς ἀφίκετο σεῖος τέλθ' ἔργυ,
Καρτερὸν οἰνοπέδοιο πονεόμενθ' ἑρκὸς ἀλωῆς,
Ἤτοι ὃ λίσσον ἔμελλεν ὅπῃ πρῶχοιθ' ἐρείσας
Ἀνδήρᾳ καταδῦναι ἀ καὶ πάρθ' εἵματα ἕσσο·
Ἐξαπίνης δ' ἀνέλαμψεν ὑπὸρ καπέτοιο βαθείης
Πῦρ ἄμοτον, σεῖ δ' ὠτὸν ἀδέσφαθ' εἰλεῖτο φλόξ.
Αὐτὰρ ὅγ' αἰὲν ὄπιθε θοοῖς ἀνεχάζετο ποσίν,
Ἐκουγέειν μεμαὼς ὁλοὸν μύθθ' Ἡφαίστοιο·
Αἰεὶ δ' σεμπέρθεν ἐὲ χεῖρὸς, ἠΰτε γέρρον,
Νώμασκεν μαχέλλω· σεὶ δ' ὄμμασιν ἔνθα καὶ ἔνθα
Πάπταινεν, μὴ δή μιν ὀπιφλέξῃ δῆϊον πῦρ.
Τῷ μὲν ἀοσσητὴν λελιημένθ' (ὡς μοι ἔϊκτο)
Ἰφικλέης μεγάθυμθ', ἐπ' ὄδειὶ κιόντες ὀλιδὼν
Εἶνγ' ἐλθεῖν, ὄφ' ὀρθὸς ἀνασσῆναι δύναθ' αὖπις,
Ἀλλ' ἀσεμφὲς ἔκειτο, γέρων ὡσεί τ' ἀμφιλικός,
Ὄντε καὶ ἂκ ἐθέλοντα βιήσατο γῆρας ἀτερπές
Καπτεσέμ, κεῖται δ' ὅγ' ὅπ' ἰχθονὸς ἔμπεδον ἀῶτα,
Εἰσόκε τὶς χειρὸς μὲν ἀνειρύσῃ παειόντων,
Αἰδεσθεὶς ὅπιθα σεοτέρθω πολιοῖο γυείω·
Ὣς ἐνγῆ λελίασο σακέσπαλθ' Ἰφικλείης.
Αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖσκον ἀμηχανέοντας ὁρῶσα
Παῖδας ἐμούς, μέχει δή μοι ἀπέσυτο νήδυμος ὕπνος
Ὀφθαλμῶν, ἠὼς ὃ παραυτίκα φαίδιμθ' ἦλθε.
Τοῖα, φίλη, σοὶ ὄνειρα διὰ φρένας ἐσποίησαν
Πανυυχίη· τὰ ὃ πάντα σεῖς Εὐρυδίκα τελέσειτο,
Οἷκα ἀφ' ἡμετέρειο· χρύσειτο ὃ μάντις ὀνείρῳ
Θυμὸς ἐμός, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειε δαίμων.

Εἰδύλλιον ε'.

Τὰν ἄλα τὰν γλαυκὰν ὅταν ὦνεμος ἀτρέμα βάλλῃ,
Τὰν φρένα τὰν ἐμὰν ἐρεθίζομαι, ὠδ' ἔπι Μοῖσα
Ἐμπὶ φίλα, ποτάγει ὃ πολὺ πλέον ἅμε γαλάνα·
Ἀλλ' ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθός, ἃ ὃ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφείζῃ, τὰ δὴ κύματα * * * μεμιλῴη,
Ἐς χθόνα παπαίνω καὶ δένδρεα, τὰν δ' ἄλα φεύγω·
Γᾶ δέ μοι ἀπσύ, τάχα δ' ἔυσκιθ' ἔναδεν ὕλα.

In qua magno etiam spirante vento pinus canit.
Malam profectò piscator vitam degit, cui domus est na
Et labor in mari ; & pisces, fallax venatio.
At mihi dulcis somnus sub platano comata :
Et fontis amem vicinum murmur audire,
Qui oblectat strepitu agrestem, non exterret.

Idyllium VI.

PAN amabat Echo vicinam, Echo autem ardebat
Saltatorem Satyrum, Satyrus verò insanè deperibat L
Quantum Echo Pana, tantum & Satyrus Echo urebat,
Et Satyrum Lyda : sic amor per vices flagrabat.
Quantum enim ipsorum aliquis amantem oderat,
Tantum & ipse amans odiosus erat, & patiebatur vind
Hæc ego documenta narro ab amore alienis,
DILIGITE amantes ; ut, si ametis, redamemini.

Idyllium VII.

Hoc Idyllium, ut quidam volunt, BIONIS *est.*

VEsper, aurea lux amabilis Veneris,
Chare vesper, cæruleæ noctis imago sacra,
Tantùm obscurior lurâ, quantùm præstantior astris,
Salve dilecte : & mihi ad pastorem comessatum eunti
Tu lumen præbeto vice lunæ : hæc enim
Incipiens hodie, citiùs occidit. Non ad furandum
Eo, nec ut iter noctu facientem invadam ;
Sed AMO : decet autem amantem simul *ab aliis* amar

Idyllium VIII. *Ejusdem.*

ALphêus post Pisam ubi mare ingressus est,
Procedit in Arethusam, aquâ adducens oleastros-vect
Et dona ferens, pulchras frondes floréisque, & sacrum pul
Et profundus undas ingreditur, sub mari autem

Ἔνθα κὴ ὦὶ πούτη πολὺς ὤνεμος, ἁ πίτυς ἄδει.
Ἡ κακὸν ὁ γειπεὸς ζώει βίον, ᾧ δόμος ἁ ναῦς,
Καὶ πόνος ἐπὶ θάλασσι, κὴ ἰχθῦς ἁ πλάνος ἄερα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γλυκὺς ὕπνος ἐπὶ πατρίῳ βαθυφύλλῳ
Καὶ παγᾶς φιλέοιμι τὸν ἐγγύθεν ἴσχυ ἀκήεις,
Ἁ τέρπει ψοφέοισα τὸν ἄγκιστον, ἐκὴ παρέοντι.

Εἰδύλλιον ς'.

Ἦρα Πὰν Ἀχῶς πᾶς γείτων, ἦεισε δ' Ἀχὼ
Σμυρνιτᾶ Σατύρα, Σάτυροι δ' ἐπεμύναντο Λύδᾳ·
Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φιλέῳ Ἀχώ,
Καὶ Λύδα Σατυείσιον· ἔρως δ' ἐσμὶ χἠ ἀμοιβᾷ.
Ὅσσον γὰ πώων τις ἐμίσει τὸν φιλέοντα,
Τόσσον ὁμῶς φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἄπιστα.
Ταῦτα λέγω πᾶσιν τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις,
ΣΤΕΡΓΕΤΕ τὼ φιλέοντας· ἴν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε.

Εἰδύλλιον ζ'.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον, κατά πως, Βίωνος ἐστί.

Ἔσπερε, πᾶς ἑραταῖς χρύσιον φάος Ἀφροδίτας,
Ἔσπερε, κυανέαις ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἀγάλμα,
Τόσσον ἀποσκεδάεις μύθον, ὅσον ἔξοχος ἀστρων,
Χαῖρε φίλος· καί μοι πυκὶ ποιμένα κάμον ἀγῆται
Ἀντὶ στιλπνοίας τὺ δίδυε φάος· οὐνεκα πώεα
Σάμερον ἀρχομένα, τάλιον δύεν. ἀκ δὲ φορεῦν
Ἔρχομαι, ἐδ' ἵνα νυκτὸς ὀλισθοπέσητ' ἐνοχλήσω.
Ἀλλ' ΕΡΑΩ· καλὸν δέ τ' ἐρασταμένῳ σωφρονεῦσαι.

Εἰδύλλιον η'. Τὸ αὐτό.

Ἀλφεὸς κὴ Πίσαι ἐπὶ ὠκεανὸν δόσυν,
Ἔρχε εἰς Ἀρέθουσαν ἀγὼν κοπιηφόρεον ὕδωρ,
Ἕδνα φέρων, καλὰ φύλλα κὴ ἄνθεα, κὴ κόνιν ἱερήν,
Καὶ βαθὺς ἐμβαίνει τοῖς κύμασι, τὼ κὴ θάλασσαν

Inferiùs currit, nec aqua aquæ miscetur;
Cæterùm mare non sentit transeuntem fluvium:
Sic puer ille graviter-afficiens, mala-machinans, ardua de
Cupido amnem quoque propter amoris vim natare docu

EJUSDEM EPIGRAMMA
in Amorem arantem.

FAce depositâ & arcu, boum-agitatricem accépit virgar
Pernicioſus Amor; pendebat autem illi pera ab hum
Et cùm junxiſſet ſub jugo laborum-patiens colluni tauror
Seminavit Cereris ſulcum frugiferum:
Dixit autem, ſurſum adſpiciens, ipſi Jovi, Combure arva
Nè te Europæ bovem aratro ſubjiciam.

BIONIS SMYRNÆI
IDYLLIA.

EPITAPHIUM ADONIDIS.
Idyllium I.

LAmentor Adonidem: Interiit pulcher Adônis.
Periit pulcher Adônis, adlamentantur Amores.
Nè ampliùs purpureis in veſtibus dormias, Venus
Surge miſera polluta, & plange
Pectora, & dic omnibus, Periit pulcher Adônis.
Lamentor Adonidem: adlamentantur Amores.
Formoſus Adônis in montibus jacet, femur dente
Candidum candido dente percuſſus, & Venerem dolore aff
Tenuiter ſpirans: ater verò cruor manat
Niveam per carnem: ſub ſuperciliis autem oculi torpent.
Et roſa, *i. roſeus color* labrorum fugit: unáque cum illo
Moritur & oſculum quod Venus nunquam relinquet.
Veneri quidem oſculum, etiam non ampliùs viventis, gratum
Sed Adônis non ſenſit quòd ipſum morientem oſculata eſt.

Lam

Νέρθεν ὑπολεχάει, κὲ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ,
Ἀλλ' ὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένη ποταμοῖο·
Κῶρος δεινοθέτας, καλομαίχων, αὐτὰ διδάσκων,
Καὶ ποταμὸν διὰ φίλτρον Ἔρως ἐδίδαξε κολυμβᾶν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ
εἰς Ἔρωτα ἀρτειῶντα.

Λαμπάδα θεὶς ἐν τόξα, βοπλάπιν εἵλετο βάδδον
Οὗλος Ἔρως, πίρλω δ' εἶχε κατωμαδίλω·
Καὶ ζώξας παλαρὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα ταύρου,
Ἔσπειρεν Δηοῦς αὔλακα πυρφόρου·
Εἶπε δ' ἄνω βλέψας ἀπτῶν Διΐ, Πρῆσον ἀρότρῳ,
Μή σε τὸν Εὐρώπης βοῦν ὑπ' ἀγέλης βάλω.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ
ΕΙΔΥΛΛΙΑ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΔΩΝΙΔΟΣ.
Εἰδύλλιον ά.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις·
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐπωιάζουσιν Ἔρωτες.
Μηκέτι πορφυρέοις ἔνι φάρεσι, Κύπρι, κάθευδε·
Ἔγρεο δειλαία κυανοστόλε, καὶ πλατάγησον
Στήθεα, καὶ λέγε πᾶσιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπωιάζουσιν Ἔρωτες.
Κεῖται καλὸς Ἄδωνις ἐπ' ὤρεσι, μηρὸν ὀδόντι
Λευκᾷ λευκὸν ὀδόντι τυπείς, καὶ Κύπριν ἀνιᾷ
Λειπὸν ὑποψύχων· τὸ δὲ οἱ μέλαν εἶδος ἄμμα
Χιονέας κάτα σαρκός· ὠχρὰ δ' ὀφρύσι δ' ὤμματα νεκρᾷ,
Καὶ τὸ ῥόδον φεύγει τῶ χείλεος· ἀμφὶ δὲ πίνω
Θνάσκει καὶ τὸ φίλαμα τὸ μήποτε Κύπρις ἀθρήσει.
Κύπριδι μὲν τὸ φίλαμα καὶ ἐκ ζώοντος ἀρέσκει·
Ἀλλ' ὐκ εἶδεν Ἄδωνις ὃ μὴ θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

Lamentor Adonidem : adlamentantur Amores.
Atrox atrox vulnus habet in femore Adônis :
Majus autem Venus habet in corde vulnus.
Circa illum puerum & chari canes ululârunt,
Et nymphæ plorant Oréades : ipsáque Venus,
Solutis capillis, per saltus errat
Lugubris, incompta, nudis pedibus : & rubi ipsam
Incedentem infestant, ac sacrum sanguinem carpunt.
Acutâ autem voce ejulans, per longas valles fertur,
Assyrium maritum clamore requirens, & puerum vocans
At circa ipsius umbilicum ater sanguis altè erumpebat,
Et à femore pectus cruentabatur : costarum autem loca
Nivea priùs Adonidi rubebant.
Ah ah Venus ! adlamentantur Amores.
Amisit pulchrum illum virum, unáque sacram formam a
Nam, dum vixit Adônis, Veneri præclara forma *fuit* :
Mortua autem cum Adonide est & forma Veneris ; hei h
Montes omnes & quercus dicunt, Ah Adôni !
Et fluvii deflent luctus Veneris,
Et fontes Adonidem in montibus deplorant,
Flores autem præ dolore rubefiunt ; Venus verò
Per omnes colles & per urbem flebiliter canit.
Ah ah Venus ! Periit pulcher Adonis.
Echo occinuit cum clamore, Periit pulcher Adônis.
Veneris dirum amorem quis non deploret ? Hei hei !
Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile vulnus,
Ut vidit purpureum sanguinem in marcescente femore,
Brachia expandens gemendo dicebat, Mane Adôni,
Miser mane Adôni, ut te postremùm inveniam,
Ut te amplectar, & labra labris misceam.
Expergiscere paulisper Adôni, jámq; postremò me oscula
Tantillùm me osculare donec vivit osculum ;
Donec ab anima in meum os & in meum jecur
Spiritus tuus fluxerit, & tuum dulcem amorem exuxero
Atque imbibero amorem : Osculum autem hoc asservab
Tanquam ipsum Adonidem, quando tu me infelix fugis :
Fugis longè Adôni, & abis ad Acherontem,
Et tristem regem & immitem : ego verò misera
Vivo, & Dea sum, neque te persequi possum.
Accipe Proserpina virum meum : nam tu es

L

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἄγριον ἄγριον ἕλκος ἔχει χἠ μηδὲν Ἀδώνις·
Μεῖζον δ' ἃ Κυθέρεια φέρει τοπικάρδιον ἕλκος.
Κεῖνον μὲν θεὲ παῖδα φίλοι κυνὲς ὠρύσαντο,
Καὶ νύμφαι κλαίουσιν ὀρειάδες· ἃ δ' Ἀφροδίτα,
Λυσαμένα πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὲς ἀλάληται
Πενθαλέα, νήπλεκτος, ἀπίνδαλος· αἱ δ' βάτιν μὲν
Ἐρχομένα τείρυνθ, χἱερὸν αἷμα δρέπουσα.
Ὀξὺ δ' κωκύσα, δι' ἄγκεα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσύριον βοόωσα πόθον, χὶ παῖδα καλοῦσα.
Ἀμφὶ δὲ μιν μέλαν αἷμα θαμ' ὀμφαλὸν ἠερέθοιτο,
Στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο· οἱ δ' ὑμναίοις
Χίονεσι τοπάρ εἶδεν Ἀδώνιδι πορφύρεον το.
Αἰ αἰ τὸν Κυθέρειαν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ὤλεσε τὸν καλὸν ἄνδρα, σωώλεσεν ἱερὸν εἶδος.
Κύπρις δὲ μὲν καλὸν εἶδε, ὅτε ζείσκεν Ἄδωνις·
Κάτθανε δ' ἃ μορφὰ σῶ Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἰ αἰ.
Ὤρεα πάντα λέγοντι χἠ αἰ δρύες, Αἰ τὸν Ἄδωνιν·
Καὶ ποταμοὶ κλαίουσι τὰ πένθεα τᾶς Ἀφροδίτας,
Καὶ παῖδες τὸν Ἄδωνιν ἐν ὄρεσι δακρύοντι,
Ἄνθεα δ' ἐξ ὀδυσίας ἐρυθαίνεται· ἃ δ' Κυθήρη
Πάντας ἀνὰ κναμὸς χἠ ἀνὰ πόλιν οἰκτρὸν ἀείδει.
Αἰ αἰ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Ἀχὼ δ' ἀντιβόασεν, Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Κύπρις δὲ αἰνὸν ἔρωτα πὶς ὐκ ἔκλαυσεν ἄν; Αἰ αἰ.
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδος ἄχετον ἕλκος,
Ὡς ἴδε φοίνιον αἷμα μαραινομένῳ περὶ μηρῷ,
Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο, Μεῖνον Ἄδωνι,
Δύσποτε μεῖνον Ἄδωνι, παύσατον ὡς σε κιχείω,
Ὡς σε θεριπεύξω, χὶ χείλεα χείλεσι μίξω.
Ἔγρεο τυτθὸν Ἄδωνι, τὸ δ' οὖ πύματόν με φίλασον·
Τοσσατόν με φίλασον ὅσον ζώει τὸ φίλημα·
Ἄχεις ἀπὸ ψυχᾶς ἐς ἐμὸν στόμα κεἰς ἐμὸν ἦπαρ
Πεύμα τεὸν ῥεῦσαν, τὸ δ' σεῦ γλυκὺ φίλτρον ἀμέλξω,
Ἐκ δ' πάω τὸν ἔρωτα· φίλαμα δ' τόσσ φυλάξω
Ὡς καὶ τὸν τὸν Ἄδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσμορε φεύγεις,
Φεύγεις μακρὸν Ἄδωνι, χὶ ἔρχεαι εἰς Ἀχέροντα,
Καὶ τυρὸν βασιλῆα χὶ ἄγριον· ἃ δ' πάλαινα
Ζώω, χὶ θεὸς ἐμμί, χὶ ἃ δυώμαί σε διώκειν.
Λάβετε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐστὶ γὰ καὶ τὰ

Longè me potentior; &, quicquid pulchrũ eſt, ad te devolvit
Sum autem ego valde infelix, & inexhauſto dolore confici
Deplorans Adonidem quòd extinctus eſt, téque timeo.
Moreris, ô deſideratiſſime: amor autem ſicut ſomnium mih
At Venus vidua eſt: & Amores in domo inanes ſunt. (vola
Tecum verò unà ceſtus periit: quid enim temerarie venabar
Cùm adeò pulcher eſſes, cum feris congredi auſus es?
Sic lugebat Venus. Amores unà lugebant.
Væ væ Veneri! Interiit pulcher Adônis.
Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum Adônis
Sanguinis fundit. Hæc verò omnia in terra convertuntur in
Sanguis roſam gignit, ſed lacrymæ anemónen. (r
Lamentor Adonidem: Interiit pulcher Adônis.
Nè in ſylvis ampliùs virum deplora, ô Venus:
Eſt rectè inſtructus torus, eſt Adonidi torus paratus.
Tuum, ô Venus, hunc lectulum tenet mortuus Adônis;
Et, licèt mortuus, tamen pulcher eſt: pulcher mortuus, quaſi d
Depone *eum* & in mollibus veſtibus in quibus cubabat, (mi
In quibus tecum per noctem ſacrum ſomnium capiebat,
In aurea culcitra: require Adônin, etiamſi triſti ſit adſpe
Depone *eum* inter coronas & flores: omnes cum eo, (en
Poſtquam ille mortuus eſt, omnes, *inquam* flores etiam conta
Riga autem ipſum myrtis, *variis* olei generibus, riga unguer
Pereant unguenta omnia: tuum unguentum periit Adôni
Recubat tener Adônis purpureis in veſtibus:
Circa eum autem plorantes gemunt Amores,
Tonſi capillos propter Adonidem: & hic quidem ſagittas,
Ille verò arcum calcat, alius volucrem frangit pharetram:
Alius calceamentum Adonidis ſolvit, alius lebetibus
Aureis fert aquam, alius femora lavat:
Alius retro alis refrigerat Adonidem.
Ipſam Cytheream adlamentantur Amores.
Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
Et coronam nuptialem expandit: non ampliùs Hymen,
Hymen non ampliùs cantilena eſt; *ſed* cantatur Ah ah!
Ah ah propter Adonidem adhuc magis! ah propter Hymen.
Charites deplorant filium Cinyræ,
Periit pulcher Adônis, inter ſe dicentes,
Et id voce acutiore dicunt quàm tu Dione.
Et Parcæ Adonidem deplorant Adonidem,

Πολλὸν ἐμοῦ κρείσσων· τὸ γὰρ πᾶν καλὸν ἐς σὲ καταῤῥεῖ.
Εἰμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀνόρεσσον ἀνίην,
Καὶ κλαίω τὸν Ἄδωνιν, ὅ μοι θάνε, καί σε φοβοῦμαι.
Θνάσκεις, ὦ τειπόδατε· πόθι δέ μοι ὡς ὄναρ ἔπτη.
Χίρη δ' ἀ Κυθέρεια· νεκροὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἔρωτες.
Σοὶ δ' ἅμα κεδὸς ὄλωλε· πῇ δὴ πολυμηδὲ κυνάγες;
Καλὸς ἐὼν τοσσοῦτον ἐμίλας θηρσὶ παλαίειν;
Ὡς δ' ὀλοφύραντο Κύπριν· ἐπαιάζοισν Ἔρωτες.

Αἰαῖ τὰν Κυθέρειαν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Δάκρυον ἀ Παφίη τόσον ἐκχέει, ὅσσον Ἄδωνις
Αἷμα χέει· τὰ δ' πάντα ποτὶ χθονὶ γίνεται ἄνθη·
Αἷμα ῥόδον πίτει, τὰ δ' δάκρυα τὰν ἀνεμώναν.

Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· Ἀπώλετο καλὸς Ἄδωνις.
Μυκιᾷ ἐνὶ δρυμοῖσι τὸν ἀνέρα μύρεο, Κύπρι·
Ἐς ἀλαδὰς σιβάς, ἔσσι Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐτοῖμα.
Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὸν τόδε νεκρὸς Ἄδωνις·
Καὶ νέκυς ἦν καλὸς ὀδοί, καλὸς νέκυς οἷα καθεύδων.
Κάτθεο νῦ μαλακοῖς ἔνι φάρεσσιν ὀΐσαυσα,
Τοῖς μὲν σὺ ἀνὰ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμόχθει,
Παγχρύσῳ κλιντῆρι· πόθεν νῦ συγνὸν Ἄδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ στεφάνοισι νῦ ἄνθεσι· πάντα σιὼ ἀπτῷ,
Ὡς πιὼν τέθνακε, νῦ ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη.
Ῥαῖνε δέ μιν μύρτισιν, ἀλείφασι, ῥαῖνε μύρτοισι·
Ὀλλύδω μύρα πάντα· τὸ σὸ μύρον ὤλετ' Ἄδωνις.
Κέκλιται ἀβρὸς Ἄδωνις ἐν εἵμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δέ μιν κλαίοντες ἀναστενάχουσιν Ἔρωτες,
Κειρόμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι· χὠ μὲν ὀϊστὸς,
Ὃς δ' ἐπὶ τόξον ἔβαιν', ὃς δ' ἔυπτερον ἅρμ' ἀγε φαρέτραν·
Χὠ μὲν ἔλυσε πέδιλον Ἀδώνιδος, ὃς δ' ἀλέβησι
Χρυσείοις φορέησιν ὕδωρ, ὁ δ' ὠμοὶα λάβε·
Ὃς δ' ὄπιθεν πρὸ πύργοιν ἀνεψύχει τὸν Ἄδωνιν.
Ἰὺ τὰν τὰν Κυθέρειαν ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες.
Ἔτρεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμήν,
Καὶ στέφος ὄζεσπέτασε γαμήλιον· ἐκέπι δ' Ὑμάν,
Ὑμὰν ἐκέτ' ἀειδόμενος μέλος, ἄδετο δ' αἰαῖ·
Αἰαῖ δὲ τὸν Ἄδωνιν ἔπι πλέον, αἰαῖ Ὑμήναιον.
Αἱ Χάριτες κλαίουσι τὸν ὠΐα τῷ Κινύρεω,
Ὤλετο καλὸς Ἄδωνις, ἐν ἀλλήλοισι λέγοισαι·
Αὐταὶ δ' ὀξὺ λέγουσι πολὺ πλέον ἢ τὸ Διώνα.
Καὶ Μοῖραι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν,

Καὶ

Et ipsum cantu revocant : at ille non exaudit ;
Non sanè neque vult, Proserpina ipsum non dimittit.
Finem facito, Cytherêa, lugendi, & hodie abstine à convivii
Nam te rursum lugere oportet, atque in alium annũ lacryma

Idyllium II.

Auceps *qui erat* adhuc adolescens, in nemore arboribus den
Dum venatur aves, fugitivum vidit Amorem
Buxi ramo insidentem : ut igitur animadvertit,
Gaudens, quoniam avis ei permagna videbatur,
Calamos simul omnes inter se conjungens,
Huc illuc transilientem observabat amorem.
Tandem verò adolescens indignatus, quia nihil proficiebat,
Abjectis arundinibus senem adiit aratorem,
A quo hanc artem didicerat, eique rem narravit,
Et sedentem ostendit amorem. Porrò senex
Subridens movet caput, & respondit puero,
Abstine à venatione, nec istam avem insequitor.
FUGE procul ; mala est hæc bestia : eris beatus
Dum non ceperis ipsam ; sed si viri mensuram attigeris,
Ille qui nunc fugit & resilit, ipse suâ sponte
Accedens subitò capiti tuo insidebit.

Idyllium III.

Magna mihi Venus adhuc dormienti adstitit,
Infantem Amorem pulchrâ manu ducens,
In terram nutantem : atque his me verbis affata est,
Cantare mihi chare bubulce sumptum Cupidinem doceto.
Sic loquuta abiit : ego autem quæcunque pastoralia carmi
na canere solebam,
Stultus, tanquam discere volentem Cupidinem docebam,
Quomodo tibiam obliquam Pan invenerit, Minerva tibiam,
Testudinem Mercurius, & citharam dulcis Apollo.
Hæc ipsum edocebam : at ille nihil curabat mea verba,
Sed ipse mihi canebat amatoria, néque docebat
Mortalium & immortalium amores, & genetricis *suæ* opera.
Tum

Καί μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δὲ σφισιν ἐκ ἐπακούει,
Οὐ μὰν ἐκ ἐθέλει, κώφα δέ μιν ἐκ ἀπολύει.
Λῆγε γόων, Κυθέρεια, ποσίμερος ἴσχεο κώμων·
Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρύσαι.

Εἰδύλλιον β'.

Ἰξὰς τὰς ἔπι κῶμος, ἐν ἄλσεϊ δενδρέεντι
Ὄρνεα θηρεύων, τὸν ἀπότερπον εἶδεν Ἔρωτα
Ἐσδόμενον πύξοιο ποτὶ κλάδον· ὡς δ' ἐνόασε,
Χαίρων, ὤνεκα δὴ μέγα φαίνετο ἔργεον αὐτῷ,
Τὼς καλάμως ἅμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων,
Τᾷ μὲν τᾷ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδέκαδεν.
Χὠ παῖς ἀθρήσας, ἔνεχ' ὅτι τέλος ἐδέν ἀπάντᾳ,
Τὼς καλάμως ῥίψας ποτ' ἀερτέα πρέσβυν ἴκανεν,
Ὅς νιν τάνδε τέχναν ἐδίδαξατο, καὶ λέγε αὐτῷ,
Καί οἱ δείξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
Μειδιάων κίνησε κάρη, καὶ ἀμείβετο παῖδα,
Φεύγετο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδε τῶρνεον ἔρχου.
ΦΕΥΓΕ μακρὰν· κακὸν ἐντὶ τὸ θηρίον· ὄλλιον ἔσται
Εἰσόκα μή μιν ἔλῃς· ὃ δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἐλθὼν
Οὗτος ὁ γυμνὸς φοίτα καὶ ἐπάλμενος, αὐτὸς ἀφ' αὑτῷ
Ἐλπὶς ἐξαπίνας κεφαλὰν ἔπι σεῖο κανίζει.

Εἰδύλλιον γ'.

Ἄ Μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὧν ὠνώμην πυρέσσα.
Νῦν ἄχθομαι τὸν Ἔρωτα· καλᾶς ὀνομαστὶ χερεσσᾶν
Ἐς χθόνα νοσφίζοντα· τύσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέχρι τεῦ μοι φίλε βόσται λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, χ' ἁ μὰν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βουκολίασδον,
Νύμφᾳ, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Εὗρε πλανιάμενον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς ἄδυς Ἀπόλλων.
Ταῦτά μιν ἐδίδασκον· ὁ δ' ἐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ' ἐδίδασκε
Θνατὸν ἀθανάτων τε πόθους, καὶ μαστεύειν ἔρωτας.

ΚΗΤΩΝ

Tum EGO oblitus sum illorum quæ Cupidinem docebam
At, quæcunque me docebat Cupido amatoria, cuncta didi

Idyllium IV.

Musæ Amorem non metuunt crudelem,
Quin amant ex animo, & vestigia sequuntur ejus.
Ac siquis ingenio præditus inamabili eas sequatur,
Illum refugiunt, & docere nolunt:
At si mentem Amore agitatam habens suaviter cecinerit,
Ad ipsum simul omnes festinæ confluunt.
Quòd autem hic sermo planè verus sit, ego testis sum.
Nam si hominem quempiam alium aut immortalem carm
Cessat mea lingua, nec, ut antè solebat, canit: (celeb
Rursum cùm in Amorem vel in Lycidam aliquid modulor,
Tunc mihi lætum ore carmen profluit.

Idyllium V.

Si pulchra mea sunt carmina; vel illa sola
Gloriam afferent quæ jam aurea mihi præbuit Parca:
Sin illa non probantur; quid est quòd ampliùs laborem?
Nam si nobis vivendi duo tempora dedisset
Sive Jupiter, sive Parca versuta, ità ut ageretur
Alterum cum lætitia & gaudio, alterum in labore;
Liceret post labores aliquando bonis frui: (*dam* ven
At si Dii unum duntaxat tempus annuerunt ad vitã *transig*
Hominibus, idque breve & minus omnibus;
Quàm diu (vah) miseri in labores & opera nos fatigamus?
Et quousque animum ad lucra & artes
Applicamus, semper desiderando multò majores opes?
OMNES sanè obliti sumus, mortales nos esse natos,
Et quòd breve tempus à Parca sortiti sumus.

CLE(

Κ'ΗΓΩ'Ν ἐκλαδόμαν μ̃ ὅσον τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὄσσα δ' Ἔρως μ' ἐδίδαξεν ἐρωπύλα, πάντ' ἐδιδάχθην.

Εἰδύλλιον α'. 2

Τὰ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον ὐ φοβέοντω.
Ἐκ θυμῶ φιλέοντι, κ' ὲκ ποδὸς ἀντῶ ἔποντω,
Κ' ὶῶ μὴν ἄγαν ψυχήν τις ἔχων ἀνέραστον ὀπιδῇ,
Τιῶον ἐκφεύγοντι, κ' ὐκ ἐθέλοντι διδάσκειν·
Ἦν δ' νόον τιν' Ἔρωτα δυνεύμενον ἀδὺ μελίσδῃ,
Ἐς πίονα μάλα πᾶσι ἐπερχόμενα φρένοντι.
Μάρτυς ἐγὼν ὅτι μῦθο ὃν' ἔπλετο πᾶσιν ἀληθής.
Ἦν μὴν γὰ βροτὸν ἄλλον ἢ ἀθάνατόν τινα μέλπω,
Καμβαίνει μὰ γλῶσσα, κ' ὡς πάρος ὐκ ἔτ' ἀείδει·
Ἦν δ' αὖτ' ἐς τὸν Ἔρωτα κ' ἐς Λυκίδαν τὸ μελίσδω,
Καὶ τόκα μοι χαίρεσα διὰ σόμαο ῥεῖ ᾠδά.

Εἰδύλλιον ε.

Ἐ Ι μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια, κ' τάδε μ̃ῆνα
Κῦδος ἐμοὶ θήσοντ· τά μοι πάρος ὤπασε Μοῖρα·
Εἰ δ' ὐχ ἁδέα ταῦτα, τί μοι πολὺ πλήονα μοχθεῖν;
Εἰ μὴν γὰ βιότω διπλόον χρέονα ἀμὶν ἔδωκεν
Ἡ Κερνίδας, ἢ Μοῖρα πολύτροπο, ὥς' ἀνύεσθ
Τὸν μὴν ἐς ὐφροσύναν κ' χάρματα, τὸν δ' ἐνὶ μόχθῳ,
Ἦν πίχα μοχθήσαντί ποθ' ὕστερον ἐνλα δέχεσθ·
Εἰ ὃ θεοὶ κατέδυσαν ἕνα χρέονα ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνθρώποις, κ' τόνδε βραχὺν κ' μήονα πάντων,
Ἐς πόσον ἀ δειλοὶ καμάτως κ' εἰς ἔργα πονεῦμες;
Ψυχὰν δ' ἄχει πνο ποπ' κέρδεα κ' ποπ' τέχνας
Βάλλομες, ἰμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονο ὄλβω;
ΛΑΘόμεθ' ἢ ἄρα πάντες ὅπ θνατοὶ γῶμεθα,
Χ' ὡς βραχὺν ὲκ Μοῖρας λάχομεν χρόνον. ****

CLEODAMUS & MYRSON.

VEre,ô Myrſon,aut hyeme,aut autumno, (optas adveni
Aut æſtate, quid tibi jucundũ? & quódnam *ex his* m
Num æſtatem, cùm omnia abſoluta ſunt quæcunq; laboram
An dulcem autumnum, cùm hominibus fames levis eſt?
An verò hyemem ad opera pigram? quoniam & hyeme mu
Dum ſe calefaciunt, oblectantur otio & pigritiâ?
An verò tibi pulchrum ver magis placet? dic,Quid tibi ani
Eligit? loqui enim permittit otium nobis.

M. JUDICARE non decet mortales divina opera.
Omnia enim hæc ſacra ſunt, & jucunda: tui autem gratiâ
Dicam, Cleodàme, quódnam præ aliis gratum ſit.
Non volo æſtatem eſſe; quoniam tunc me ſol torret: (ric
Nec volo autumnum; quoniam morbos fructus autumnales
Perniciosam hyemem ſufferre, nives pruinaſque timeo;
Ver mihi ter exoptatam toto anno adſit,
Cùm neque frigus, neque ſol nos gravat.
Vere omnia fœcunda ſunt, omnia vere ſuavia germinant,
Et nox hominibus par, & par dies.

Ejuſdem in Hyacinthum.

CONſilii inopia Bionẽ occupavit tantũ dolorem ſuſtinent
Quærebat remedia omnia, & ſapientem obibat artem
Ungebat etiam ambroſiâ & nectare, ungebat totum
Vulnus: ſed Parcis omnia remedia vana *ſunt*.

Ejuſdem.

BEATI qui amant, cùm æqualiter redamantur.
Beatus erat Theſeus cùm Pirithous adeſſet,
Etiamſi implacabilis deſcenderit in Plutonis *domum*.
Beatus erat inter rigidos Axenos Oreſtes,
Quoniam communes cum eo Pylades ſuſceperat profection
Erat felix Æacides ſocio vivente Achilles: (ſ
Beatus erat moriens, quoniam ab eo mortẽ horrendam prc

Ejuſdem.

NON pulchrũ *eſt*, ô amice, omni de cauſa ad fabrum v
Neque in omnibus alio indigere; ſed & ipſe (
Fabrica fiſtulam: eſt autem tibi facile opus.

ΚΛΕΟ'ΔΑΜΟΣ ϗ ΜΥ'ΡΣΩΝ.

Ἔ Ιαφ', ὦ Μύρσων, ἢ χείμα]ϑ', ἢ φθινοπώρα,
Ἡ θέρε]ϑ', πί τι αὖϑ': τί πλέον ὧ χαι ἐλθεῖν ;
Ἡ θέρος, ἀνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μοχλοῦμες ;
Ἡ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρός ;
Ἡ ϗ χεῖμα δύσεργον ; ἐπεὶ ϗ χείματι πολλοὶ
Ὀλυμπιάδων θέλγονται ἀερσίπλοι τε ϗ ὄπωρ ;
Ἦ τοι καλὸν ἔαρ πλέον ἔυαδον ; εἰπέ, τί τοι φρλῶ
Αἱρεῖται ; λαλέειν γὰ ἐπέτραπεν ἁ χρολὰ ἀμῖν.

Μ. ΚΡΙ'ΝΕΙΝ ὐκ ἐπέοικε θεῖα ἔργα βροτοῖσι.
Πάντα γὰ ἱερὰ ταῦτα ϗ ἀδέα · σεῦ ἦ ἔκατι
Ἐξερέω, Κλεόδαμε, τό μοι πέλεν ἄλλοτ' ἄλλων.
Οὐκ ἐθέλω θέρος ἦμεν, ἐπεὶ τόκα μ' ἄλι]ϑ' ὀπάζει ·
Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ὤρεα πίκλει ·
Οὖλον χεῖμα φόρειν, νιφετὸν κρυμούς τε, φοβεῦμαι ·
Εἶαρ ἐμοὶ τειπόδατον ὄλφ λυκάβαντι παρείη,
Ἀνίκα μήτε κρύ]ϑ', μήϑ' ἅλι]ϑ' ἅμμε βαρυίᾳ.
Εἶαρι πάντα κύει, πάντ', εἴαρος ἀδέα βλαστεῖ,
Χ' ἁ νὺξ ἀνθρώποισιν ἴσα, ϗ ὁμοί]ϑ' ἁ ὡώς.

Τᾷ αὐτᾷ εἰς Ὑάκινθον.

Ἀ Μφασία ἦ Βίων' ἔλε τοὐνόν' ἄλλος ἔχοντα.
Δίζετο φάσμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχνεν δ' ἀμβροσίᾳ ϗ νέκταρι, χεῖρε δ' ἅπασαν (χραν'
Ὠτειλάν · Μοίραισι δ' ἀναλθέα φάσμακα πάντα.

Τᾷ αὐτᾷ.

Ὄ ΛΒΙΟΙ οἱ φιλέοντες, ἐπὶ ϗ ἴσον ἀντεράοντα.
Ὄλβι]ϑ' ἦν Θασεὺς τῷ Πηειδόω παρεόν]ϑ',
Εἰ ϗ ἀμελίκτοιο κατήλυδεν εἰς Ἀΐδαο.
Ὄλβι]ϑ' ἦν χαλεποῖσιν ἐν ἀξείνοισιν Ὀρέστης,
Οὐϗεκά οἱ ξωὸς Πυλάδας ἄρητο κελεύθως.
Ἦν μάκαρ Αἰακίδας ἑτάρῳ ζώοι]ϑ' Ἀχιλλεύς ·
Ὄλβι]ϑ' ἦν Ἀνάκων, ὅτι οἱ μόρον αὐτὸν ἄμωσεν.

Τᾷ αὐτᾷ.

Ὅ Τ καλόν, ὦ φίλε, πάντα λόγον ποτὶ τέκλονα φοιτᾶν,
Μηδὲ πάν]ϑ' ἅλις χρέ]ϑ' ἰχέμεν · ἀλλὰ ϗ αὐτὸς
Ἴσχε ἃ δὴ σύνιγμα · πέλει δέ τοι ἐυμαρὲς ἔργον.

Τᾷ

Ejusdem.

MUsas Amor vocet, Musæ Amorem ferant:
Cantum Musæ mihi semper cupienti donent,
Dulcem cantum, quo medicamentum jucundius nullum.

Ejusdem.

EX crebra gutta, ut proverbium *est*, semper eunte,
Etiam lapis in foramen cavatur.----

Ejusdem.

AT ego bene procedens meúmque iter, in loco declivi
Isto, apud arenam & littus susurro,
Duram obsecrans Galateam: dulcem verò
Spem ad extremam usque senectutem non relinquam.

Ejusdem.

NEC me sine præmio; nam & Apollo pro cantu
Mercedem dedit: honor verò res meliores facit.

Ejusdem.

Forma mulieribus est res decora; viris autem, fortitudo.

Τῦ ἀυτῦ.

Μοῖσας Ἔρως κηδεύει, Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα φέρουσιν·
Μολπὴν ταὶ Μοῖσαι μοὶ ἀεὶ πηδώντι διδοῖεν,
Τὰν γλυκερὰν μολπάν, τᾶς φάρμακον ἄλλο ὐδέν.

Τῦ ἀυτῦ.

Ἐκ δαμινᾶς ῥαδάμιγγα, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοῖσας,
Ἐχά λίθα ἐς ῥωγμὰν κοιλαίνεται.----

Τῦ ἀυτῦ.

Ἀτὰρ ἐγὼν βὰς ἓν κἠμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες
Τλῶος, ποτὶ φάμαθόν τε κἠϊόνα ψιθυείσδω,
Λιαυόμα Γαλάτειαν ἀπλωΐα· τὰς δ' γλυκείας
Ἐλπίδας ὑγιαπὼ μέχει γήραος ὐκ ἀπολείψω.

Τῦ ἀυτῦ.

Μηδὲ λίπῃς μ' ἀγέραστον· ἐπὶ σὺ χὼ Φοῖβος ἀείδειν
Μισθὸν ἔδωκε. πιὰ δ' τὰ περάσματα κἠέσσονα πίειν.

Τῦ ἀυτῦ.

Μορφὰ μὲν ἀπλυτέρη πέλει καλόν, ἀνέρι δ' ἀλκά.

HYPOTHESIS OVI SIMMIÆ RHODII.

Autore Claudio Auberio Triuncuriano.

HOC Ovum poeta Dianæ offert, filiæ Latonæ, sorori Apollinis: in quo de injuria Musicæ seu Poeticæ quond à Mercurio facta conqueritur, qui relictis carminibus, trâque Apollini testudine (quæ dimidiatum Ovum refert) converterit ad alia, nempe ad quadrupedum curam, qui nihil ineptius ad Musicam: unde proverbium Ὄυ Θ᾽ ἁλύεγν. Ovum autem quod offert, dicit esse velut avis jusdam μυστικοτόκης partum: significans hoc modo Mu primum ortum ab ovo, hoc est, à principio ipso à se peti. Monet interim nè in gremio collocet cùm ad v tionem proficiscitur, & choros cum sociis exercet. Porrò, p denter Poeta Ovum hoc offert Dianæ: Primùm, quòd par rientibus adsit, ut est apud Poëtarum maximum,

Casta fave Lucina, tuus jam regnat Apollo.

Deinde, quòd soror Apollinis ipsa sit, qui Musicam & P ticen ardenti studio amplexus est à Mercurio relictam. Pe stremò, quòd castitatem summopere colat, quam vera M sica, nempe Dorica, sui studiosis affert, insanos libidin motus reprimens: ut est apud Platonem, Πολιτειῶν 3, Aristotelem 8, & Boetium libro *De Musica* primo, in p fatione. Cæterùm venusta est Metalepsis, quâ ovum commutat in testudinem, quæ, ut dixi, dimidiatum Ovum refert: & rursus testudinem in Ovum. Ipsum autem OVUM i- tà emendamus ut videbis

paginâ 337.

SII

EDITIO SUPERIORUM
Impressionum.

Κωτίλας
ματέρος τὸ πάρ'
ὠδὸν νέον, φερέφρων ὄ
θυμῷ δέξο δὴ ἀγνά· τὸ
μὲ θεῶν ἐειδόας Ἑρμῆς ἠί-
κιζε κ.τ.λ. ὄνῳ δ' ὀρ ὀκ μέτρε
μονοδάμονος μέταν πάρειθ' ὕδξε·
θοῶς δ' ὑπερθεν ὠκὺ λέχεον φέρων
νεῦμα ποδῶν πίασκε θοαῖσί τ' αὐλαις
κῶλα. ἀλλὰ σῶν ὀρσιπέδων ἐλάφων τε-
κέεσσι πάλαι κραπνοῖς ὣς ἄκρων ἰέμενα
ποδὶ λόφων καπεφυθμίας ἰχνῷ πλάνας κὴ πῆς
ὁμόθυμος ἀμφὶ πελτην ἅμ' ὀδὶ ἀν δὴς ἐν κόλ-
ποις δεξάμενος πυκότητα· κὴ τάδ' ὠκοδοᾶς κοᾶν
μεθέπων ἄφαρ, ὃ γελασίων ὀρεβόλων ἀν' ὀρέων
ἔουσ' ἀνάγκας· ἰαῖς δὴ δαίμων κλυσᾶς θοποῖ πυέων
πολύπλοκα καθίει μέτρα μολπαῖς· ῥίμφα δείκοτον ἐπλι-
πὼν ὄρος ἐυναὰν ματρὸς πλακτὸν κομόωθ βαλίαις ἐλεῖν
κος. λαχαὶ δ' ὀϊῶν πολυβότων ἀν ὀρέων νόμον ἔβαν, τανυ-
τρύφων τ' ἄγλεα νυμφῶν. τάδ' ἀμβρόπι πόθῳ φίλας μαλεὸς
ῥόωντ' ἄϊλα μεθ' ἱμερόεντα μαζὸν, ἴχνει δένων τὸν
παναόλον Πιερίδων μονόδυπον αὐδὰν, ἀειθμόν δ'
εἰς ἄκρ θ δέκα δ' ἰχνίων κόσμον νέμοντα
ῥυθμὸν φίλ θ λεσβερθ ὣσ φίλας
ἐλὼν πέρσισι ματρὸς λίγειά μιν
κ' ἀμφὶ ματρὸς ὠδὶς ἀγ-
νᾶς ἀπδὸν θ δωρίας
ἀγείσ.

Omnia ferè corrupta, è quibus vix ullum sensum quis elicere possit.

SIMMIÆ RHODII OVUM.

Canoræ
matris quoddam hoc
ovum novum: lubens
animo susci pe igitur, ô casta.
Huic quidem ex Diis clamosus
Mercurius caduceatur notam inussit, cúmque asino imp
desciscens à metro singularis incessus, ob *ipsum* e
contiguè prosiliit: citóq; desuper celerem obliquum ferens gressum pedum, premebat
jugis pernicibus membra. Sed cum *tuorũ*, solũ-quassantũ
cervorum sobole, jampridem pernicibus super sum
mos incedes pedibus colles juxtà concinnum vestigiu
matris, & sociarum undique peltis denso, facilè
posueris in gremio, admisso comitatu. Hæc verò à facu
accepturus (tractans illico) ex hirsutis serpentis-perc
montibus erumpebat fataliter. His ergò dæmon præclaris per
pedes exercens multiplicia persequebatur metra cantibus,
ornatum cùm liquisset montis lectum, matre errabundum flag
equis recipere filium. Sorte, v. quæ obtigerant oves fertiliũ m
pascua obibant, velociúmq; antra nympharum. Tunc non mo
matris charæ desiderio se promovens statim ad amabi
mammam, vestigio edebat variam Pierĭdu
unius sonitûs vocẽ, numerum, v. adusq; summũ decem
vestigiorum venustum distribuit rhythmum, charus
testaceam *testudinẽ* sub charæ cùm cepisset sa-
xis matris. Canorus quidem
vel in utero partus
castæ lusciniæ, sed
Oryum ferus.

ΣΙΜΜΙΟΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ ΩΟΝ.

Κατίλας
ματέρος πτόλιν
ὠὸν νέον· πρόφρων
θυμῷ δέξο δὴ ἀγνά.
τὸ μὲν θεῶν ἐειδόας Ἑρ-
μᾶς ἀείραζε κάρυξ, ὄνῳ δ' ὄρ-
σας ἐπ μέγα μονοδάμονι μέταν
πάρεθεν ἄϊξε, θοῶς δ' ὕπνον ἔβεν ὠ-
κὺ λέχεων φέρων νεῦμα πολλῶν, πίασε
δοιᾶσιν αἰόλας κῶλ· ἀλλὰ σὺ ὀρεπτέων
ἐλάφων τεκέεσσι, πάλιν κραιπνοῖσιν ἐπ' ἄ-
κρων ἐεμμένα ποσὶ λόφων κῦδος ἰχνῶ-
πεθήνας, κὴ τῶν ὁμοδρόων ἀμφὶ παλτὸν ἀΐσ' ἐλ' ἀν
δῆς ἐν κολποις δεξαμένα πυκινότητα. τὰ δ' ὠμοβόα
μᾶν (μεθέπων ἄρμα) ὄγ' ἐπ λατιν, ὀρθόλ' ἀ-
φρέων ἔσυτ' ἀνάγκαις. ταῖς δὴ δαίμων κλαῖε, τοῖσι
πονέων, πολύπλοκα μετῆκε μέτρα κολπίοις, ῥίμφα
δρομέον ἐπ λιπῶν ὄρος ἐυναν, ματέρος πλαγκτομενὰς
ἰαις ἐλεῖν τέκ. λάχα δ' οἷον πολυβοτων ἀν' ὀρέων
ὠὸν ἔβαν, ταυστύρων τ' ἄλεα νυμφῶν. τόκ' ἀμβλέψε
ἀλεὸς φίλας πόθῳ ῥόον ἄλμα μετ' ἰμερόεντα
μαζὸν, ἵκει δ' ἔννυχα πὰν παναόλων Πιερίδων
μονόδυπον αὐδὰν, ἀειδυδὸν εἰς ἄκρον δέκας
ἰχνίων κύτιμον νέϊ ῥυθμὸν, φίλ-
λεπυρωτὸν ὑπὸ φίλας ἐλὼν πέ-
τρηπι ματρός. λίγεια μὲν
κ' ἀμφιμάτει ὠδὶς
ἀγνᾶς ἀηδόν, ὠ-
ρύων δ' ἄγελος.

Versuum numerus. Syllabarum numerus.

1 Καπίλας 3
2 ματέρες τὸ τοδ' 5
3 ὠδὸν νέον· πρέφρων 6
4 θυμῷ δέξο δὴ ἀγνά. 7
5 τὸ μὲν θεῶν ἐειδόας 8
6 Ἑρμᾶς ἀείκιζε κάρυξ, ὄνῳ δ' ὄρ- 11
7 σας ἐπ μέτρα μονοδάμονος μέταν 11
8 πάρσιθεν αἶξε, θοῶς δ' ὕσθεν ἀ- 12
9 κὺ λέχειον φέρων νεῦμα ποδῶν πίασκε 13
10 θοισιᾶσιν αἰόλαις κῶλ' ἀλλὰ σὺν ὀρσιπέδων 14
11 ἐλάφων τεκέεσι, πάλαι κραιπνοῖσιν ὦκ' ἄ- 15
12 κρων ἐεμμένα ποσὶ λόφων χθ' ῥύθμιον ἴχν 16
13 πθήνας, ἁ τᾶν ὁμοδυμων ἀμφίπαλον αἶψ' ὀδ' ἄν 1
14 θῆς ἐν κόλποις δέξαμμένα πυκνότητα. τὰ δ' ὠκυδόα
15 κοᾶν (ιεδέπων ἀφαρ) ὄγ' ἐπ λασίων ὀφιοδόλ ἀ-
16 ν' ὀρέων ἔσπ' ἀνάξημις. Ἰαῖς δὴ δαίμων κλυταῖσι, θοοῖ
17 ποσὶ πονέων, πολύπλοκα μετῆρε μέτρα μολπαῖς, ῥίμ
18 φειπομφον ἐκλιπὼν ὄρος εὐνὰν, μαλεγς πλαγκτὸν κωμ
19 βαλίαις ἐλέϊν τέκος. λάχαι δ' οἷαν πολυδότων ἀν' ὀρ
20 νομὸν ἔβαν, παυσφύρων τ' ἄντρα νυμφῶν, τόκ' ἀμβρό
21 μαλεγς φίλας πόθῳ ῥόων ἆλφα μεθ' ἱμερόεντα
22 μαζὸν, ἴχνεα θένων τὰν παναόλον Πιερίδων 1
23 μονόδροπον αὐδὰν, ἀειθμὸν εἰς ἄκρον δέκα 14
24 ἰχνίων κόσμιον νέμε ῥυθμὸν, φίλ 12
25 λεπυρωτὸν φίλας ἐλῶν πό- 11
26 τερσι ματεγς. λίζεια μὲν 8
27 κ' ἀμφιμάτει ὠδὶς 7
28 ἀγνᾶς ἁνδρ ὠ- 7
29 ξύων δ' ἄγειος.

OVUM,

ut à *Josepho Scaligero* est emendatum, secundum Exemplar *D. Heinsii.*

Κωτίλας
ματέρος τῆ τόδ'
ὠὸν νέον, φερέφρων
θυμῷ δέξο, δία γυῖα.
τὸ μὲν θεῶν ἐριδόας Ἑρ-
μῆς ἤκαξε κάρυξ, ἄνω δ' ὁρῶν
ἐκ μέγας μονοδάμον θ' μάταν,
πτερυθ' ἥιξε. δοῶς δ' ὕπερθεν ὠκὺ
λέχειον φέρων νεῦμα ποδῶν πλίξασκε
χνόασιν αἰόλαις κῶλα. ἀλλὰ σὺν ὀρσιπόδων
ἐλάφων τεκέεσσι πάλαι κραιπνοῖς, τῶν
ἄκρων ἐεμδόαν ποσὶ λόφων κατ' ἀρθμίας ἴχνθ'
θήνας χάντης ὠμόθυμος ἀμφίπλαγκτον δι-φάδ', αὖ-
ς ἐν κώλοις δεξάμβλος κεφότητα, κεμάδ' ὠκυδόας
ἐν μεδέπων, ἅφαρ δίχηλα σείων ὕφι ποδῶν ἀν' ὀ-
ἔσσ' ἀνάγκης, ῥίμφα πείκοπον ἐκλιπὼν ὄ-
ξυνὰν, ματρὸς πλαγκτὸν μαιόμεν θ' βαλίας ἐλεῖν
τέκος. βλαχαὶ δ' ὀΐων πολυδότων, ἀν' ὀρέων νόμον
ἔδαν, πανυσφύρων τ' ἄντεα νυμφῶν. ταὶδ'
ἀβρῶπι πόθῳ φίλας μαλερὸς ῥόων δ' ἅλμα μεθ'
ἱμερέεντα μαζὸν. τῶς δ' δαίμων κλυτᾶς
δυοῖς ποσὶ πονέων μετὰ μέγα μολπᾶς,
ἴχνῃ δένων τὰν παναόλον Πιερίδων
μονόδυπον ὠδάν, ἀρρύθμον δ'
εἰς ἄκρας δίκεν ἰχνίαν κόμπον
ἀνεμόεντα ῥυθμὸν, φίλ θ'
λεπυρωτὸν τοῦ φίλας
ἑλῶν πτερυῖσι μαλερὸς
λίγεά μιν κλαγγ ἀμφὶ
μαλερὸς ὠδῖς, ἀγνὸς
ἀηδὼν θ' δωδας
ἀγελᾶς.

HYPOTHESIS ALARUM

CUM veteres philosophi, qui ante Aristotelem vixeru
summa ignoratione principiorum naturalium versaren
liiq; alia statuerent principia, nec sibi ipsis constarent: unus
ter repertus est, qui causam aliquam compellente quasi verit
tuerit. Ac Anaxagoras quidem Νοῦν dixit esse causam: priùs
investigavit causam Hermotimus. Sed primum causam τοῦ
ὄφειν ἢ κίνησις, Hesiodum inve ligâsse verisimile est, & liqu

SIMMIÆ RHODII ALÆ.

1 Intuere me, qui sum telluris vasti thoracis rex, cœlumque & mare qui concidi,
2 Neque horreas si, cum sim tantus, densum & hirsutum fero mentum.
3 Tunc enim ego natus sum, quando visum est necessitati:
4 Omnia autem obtemperabant *ejus* voluntati gravissimæ,
5 6 Aeris regionem,

7 Et Chaos.
8 Neque vero *fuit* Veneris filius:
9 Pernix tamen ipse Amor nominor,
10 Neq; in. mihi decretū est vi pertrahere, sed leniter adduco perfuasione.
11 Tellus, marique recessus, cœlestium etiam quilibet Deus mihi cedit.
12 Ab his ego removi vetus Sceptrum, & constitui ipsis jura.

ια seu ἀπδυμία ut principium rerum omniũ proposuit. Hos
sequutus poeta noster inducit Ἔρωτα ipsum alatum, hirsu-
tum hispidum, qui sui originem narrat, séq; omnium primum,
mq; omnium, atq; adeò Deorum ipsorum autorem asserit: se
n non esse Cupidinem illum Veneris filium imberbem & es-
natum, sed Ἔρωτα illum qui omnia vindicàrit in libertatem
m, quæ olim fatali & deformi Privationis imperio coercebán-
: denique omnibus jura statuisse, legésque dedisse prædicat.

ΜΙΌΥ ΤΟΥ ΡΟΔΙΟΥ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΟΝ.

ε. Λεῦσε δέ με πάντας τε βαθυστέρνα ἔκτισ', ἀμηχάνδων πάν κλέος θ' ἑξῆς ἑσσομένων,
ἐξ. Μακρὸς δ' ἐγὼ ἔκ τε πάντων πρῶτος ἀρχαῖός τε καὶ ἀκήρατος φέρω γένος.
ἐγ. Ἰσταμένῳ ἐμοὶ ἐν ἀθανάτοισιν, οὐδὲν ἄνευ ἐμεῦ ἀνάρχατος.
ἐξ. Πάντα δ' ἐπιτέλλεται ὁ ἔμπαλιν λυγρὸς Ἀφανίης.
ε. Ἐμοὶ δ' ἀπάντων ἀμφὶς, ὅσ' ἔρπετα
ς. Δὲ ἀλλήλοις.

ζ. Χάος τε.
ἑ. Ὁ τῆς Κύπριδος παῖς.
ἐξ. Ὅλων δ' ἑκάστου δ' αὖτις Ἔρως κατάλεισμαι.
ἐγ. Ὅστις δ' ἔσσετα βιᾷ ἐ' ὑπείρω ὑπερβοῦ.
ἐδ. Γαῖαν, Σκάλαστα τε μυρίδι, θεῶν τε πάντων τὸν τε θεὸν μοι εἶπεν.
ἐε. Τῶν δ' ἐρᾶν ἐκτοσθ' ἀνάγκης αὐτὸν ἐόντα ἀνάγκην θεῶν ἐπέλευσε τὸν ἔρον θέμεναι.

Versus sunt *Choriambici*. Clauduntur *Bacchio*. Decrescunt
dum, donec ad *Bacchium* utrinque deventum sit.

1 Fortissimæ deæ dono [illegible] ensem referens, Minervæ
3 Tunc cùm sacram fato ignifero urbem concremavit,
5 Nódi numeratus inter principes propugnatores populorū.
7 Nunc verò Homericam ingressus est viam,
9 Ter beatus, quem tu animo
11 Hic felicitatem

13 Quam Bion inclytis cecinit Diis, qui reperit, Rhodi cùm esset, multiplicia solus metra camœnis.

2 Dedit Epēus fecurim, qua quondam turriū à diis extructarum *disturbavit* verticem,
4 Ac Dardanidarum funditus evertit reges
6 Sed à fontibus purum liquorem importabat *inglorius*,
8 Quæ tua est gratia, casta ô multi-consilii Pallas,
10 Propitia circumspexeris,
12 Semper redolet.

Versus sunt *Choriambici* omnes præter decimum tertium, qui est I
χωλίαμβος. Clauduntur Bacchio. Decrescunt gradatim, ut in

ΜΜΙ'ΟΥ ΤΟΥ 'ΡΟΔΙ'ΟΥ ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, ἢ, κατὰ τινας, ΘΕΟΚΡΙ'ΤΟΥ.

ται quartum, cui deest pes *Choriambicus*.

SIMMIÆ RHODII SYRINX
vel, secundum alios, THEOCRITI.

SYRINX nomen habens, inspirant autem te metra sapi
Neminis ô conjux, è longinquo vero pugnantis m
Nutricis ejus-qui-patri-adversatus celerem peperisti actor
Non Ceraslen,quem olim nutrivit ea quæ taurũ patrẽ habui
Sed reliquisti eũ cujus quondã torruit mentẽ ambitus scuti,
Cujus nomen totum geminum, qui variæ vocis amorem
Puellæ vocalis incendit inspirabilis.
Qui *Pan* Musæ canorum compegit violis-coronatæ
Ulcus delectamentum amoris ignei.
Qui extinxit virtutem cognominem
Interfectoris avi,& à *terra* Tyria sustulit.
Cui *Pani* hunc peras-portantiũ amabilẽ
Thesaurum Paris posuit Simichidas
Animo. ô calcator hominum,
Mulieris furor Lydæ,
Ex-fure-patre-nate,patre-carens,
O solidungule salve,
Suaviter canas
Voce-carenti puellæ
Pulcrè-vocali
Invisibili.

ΣΙΜΜΙ'ΟΥ ΤΟΥ 'ΡΩΔΙ'ΟΥ ΣΤ'ΡΙΓΞ,
ἢ, κατὰ πνας, ΘΕΟΚΡΙ'ΤΟΥ.

ΣΤ'ΡΙΓΞ ἤνομ' ἔχεις, ἄδει δέ σε μέτρα σοφίης,
δενὸς ἐυνάτορα, μακροπτολέμοιο ϑ' μᾶτερ,
ίας ἀγπάτροιο δοὴν τέκες ἰθυντῆρα,
χὲ Κερόϊσαν, ὃν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ·
λ' ἀπέλιπες ἔ ἄϑε πάρος φρένα τέρμα σάκευς,
'νομ' ὅλον δίζων, ὃς τὰς μέροπος πόδας
ας γηςυόνας ἄδε τὰς ἀνεμώδεϑ.
. Μοίσφ λιγὺ πάξεν ἰοςεφάνῳ
χος ἄδαμα πόδοιο πυκισφαράγε.
σβέσεν ἀνορέαν ἰσαωδέα
πποφόνῳ, Τυρίας τε ἀφίλεσο.
τόδε πυλοφόρων ἐρατὸν
μα Πάεις θέλο Σιμιχίδας
χάν· ὦ βροτοβάμων,
ίτας ὄισρε δέτας,
ποπάτωρ, ἀπάτωρ,
ναχόρμε, χάρεις.
δ' μελίσδως
.οπ κύρᾳ
λιόπᾳ
νεύσῳ.

Radulphus Wintertonus Lectori benevolo. Reperi in libro excuso anno 1516 SYRINGA, ΤΩ͂Ι ΠΑΝΙ inscriptam, ad sequentem formam descriptam, quam tuâ gratiâ (Lector benevole) superiori subjungendam curavi.

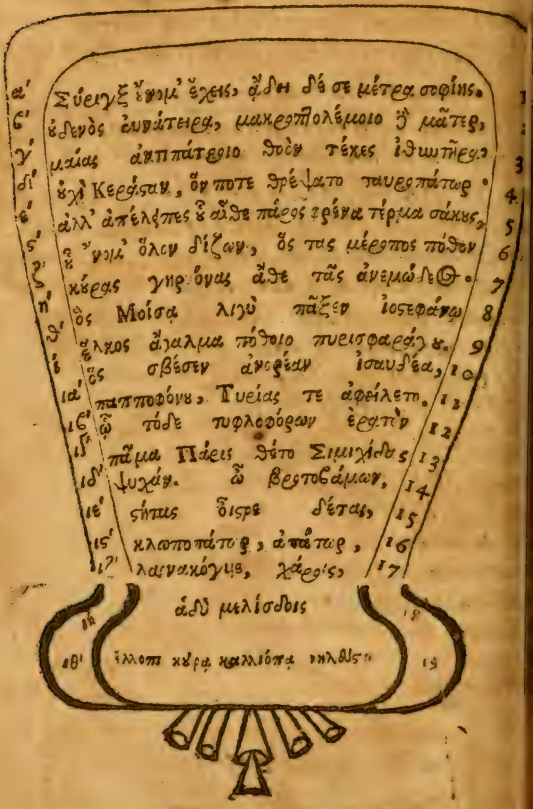

oſtremo in loco ſuccedit deſcriptio noſtra, juxta diverſam
ri rationem ſic diſpoſita, quivis facilè ut perſpicere poſſit
obſcuram Syringis imaginem, ut quæ ex decem diſparibus
nis conſtare videatur, (id quod diverſa metri ratio indicat)
ſine myſterio quodam (quod partim ex numero denario,
imque ex ſcalæ ratione, ut conjiciam adducor) in arte Mu-
: cujus penes Profeſſores totum hac de re judicium eſto;
verò interea (Lector benevole) conſilii noſtri factique ratio-
expoſitam quando habeas, hanc qualemcunque opellulam
bonique conſule.

ὑσεγξ ἔνομ' ἔχεις, ἄδει δ' σεμέτρα σοφίης. } Hexametri
ὐδενὸς ὑνάτερα, μακρῶπολέμοιο ϑ' μᾶτερ, } Acatal. 3.
ἰαίας ἀνπάτροιο δοὸν τέκες ἰθωϊῆρα,

ὐχὶ Κερόσαν, ὃν ποτε δρέψατο παρθένος ἁπτῶς } Hexam.
λλ' ἀπελήτης ἔ αἶϑε πάρος φρένα τέρμα σάκης, } Catal. 2.

Ου 'νομ' ὅλον δίζων, ὃς τὰς μίρτος πόδον } Pentametri
έρας γηρυόνας ἄδε τὰς ἀνεμώδεϑ'. } Acatalect. 2.

Ος Μοίσα λιγὺ πᾶξεν ἰοσεφάνῳ } Pentametri
Ἕλκος ἄλγαλμα πόδοιο πνεισφαρίσῳ. } Catalect. 2.

Ος σβέσεν ἀνορέαν ἰσαυδέα } Tetrametri
Ιαπποφόνε, Τυδίας τε ἀφείλετο. } Acatalect. 2.

Ω τόδε πυφλοφόρων ἐρατὸν, } Tetrametri
ἶαμα Παίεις δέπο Σιμιχίδας } Catalectici 2.

ύχαν. ὦ βροτοδάμων, } Trim. Acat. 3.

τήτας ὄισρε δέτας, } Trimet.
λωποπάτῳ, ἀπάτῳ, } Catal. 3.
υρνακόσυε, χάεργις,

Ἀδὺ μελίσδοις } Dimetri
Ἕλλοτι κέρᾳ } Acatal. 2.

αλλιόπα } Dimetri
ηλεύῳ. } Catal. 2.

ARGUMENTUM AR

TRoïlus Hecubæ filius, cùm ab Achille amaretur, nec piam sui facere vellet, ideóque in Apollinis templum gisset, ad ejus aram ab Achille trucidatus (quemadmodun statur Lycophron) & ibidem postea sepultus est. Philocte inde, cùm hoc sepulcrum attentiùs fortè consideraret, à se

SIMMIÆ ARA,

vel, secundùm alios,

THEOCRITI.

Sum viri ofor,
Infelix puber,
In-cinere-cubans juvenis Empusæ natus,
Bubulci & canis filius, quem
Aureus amasius, quando accendi virum
Ferreis-prædirũ-membris ducem, perdidit.
Quẽ frater duarũ-uxorũ-maritus
Occidit à-matre-abjectus:
Meũ verò monumentũ cõsiderãs
Dearum-judicis interfector,
Trinoctis ustor,
Exiliit cum clamore.
Læserat enim eum veneno
Serpens depositâ senectute.
Illum autem hærentem in insula,
Panísque matris conjux, fur
Bis-natus, filiúsque hominum-voratoris,
Trojæ populator, sagittarum gratiâ
In Teuciam deduxit ter-captam.

ui sub ara latebat morsus est. Hæc ferè sunt quæ Troïlus ipse i
oc Epigrammate partim de se, partim de Philoctete narrans in
citur. Restat verò ut Epigramma ipsum, prout carminis ra
o poscere videtur, describatur, quemadmodum idem Canteru
mendatum atque expositum dedit.

ΣΙΜΜΙΊΟΥ ΒΩΜΟΊΣ,

ἢ, κατὰ πνεῦ,

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

a præced. edit.

μοὶ τήτας.
πόσις μέ-
φ δίασα-
Θ.
ὑ.
μόρος.
τεκνώμα-
ος.
ἀπάπαῦ,
τατως.
δίασδιΘ.
πεῦγμα
ρήσους.

Βιμ' ἄρσενος ι μοιτῆς, 1 } Dimet.
Ο ιδύσμο ς δύσαζοι 3 2 } Catal.

Σποδιάνις ἶνις Ἐμπέσας 4 κόρις, 3 } Trimetra
Ὁ βάτα ιὴ κωὸς 5 τέκνωμα, τὸν 4 } Brachy-
Χρυσᾶς αἴτας, ἅμος ἔυσ' ἀνδρα 5 } catalec-
Τὸν γυάλκον ἔσω, ἔρραισεν. 6 } tica.

Ὃν δόμοσ ἁπαῦ 7 δίασδνις 7
Μόρησε μητερρῆπος. 8
Ἐμὸν ᾗ τεῦγμ' 8 ἀθρήσας 9
Θεοκελτιο πτέντας, 10 } Dimetra
Τειεπέρσιο καύτας, 11 } Catalecti-
Αἶξεν ἀναῦσας, 12 } ca.
Χάλεφε γάρ νιν ἰῶ 13
Σύργαστος ἐκδὸς γῶρας. 14

Τὸν δ' ἐλινεῦν' ἐν ἀμφικλύσῳ, 15
Πυνός τε ματερὸς ζυνέταις φῶρ 16 } Dimetri
Δίζωσος, ἶνις τ' ἀνδρεβρῦτος, 17 } Hypercata-
Ιλιορᾴσας, ἀρδίσιον 9 ἦρ' 18 } lectici.
Ες Τδικείδ' ἄγαγε τείποθ'ν. 19

9. ἦρ'

MUSÆI
DE
HERONE & LEANDRO.

DIC, Dea, occultorum teſtem lucernam amorum;
Et nocturnum natatorem per-mare-vectarum nutiarum;
Et coitum tenebroſum, quem non vidit immortalis aurora
Et Seſtum & Abydum, ubi nuptiæ nocturnæ Herûs.
Natantémque Leandrum ſimul & lucernam audio,
Lucernam ann nciantem nuncium Veneris,
Herûs nocte-nubentis nuptias-ornantem nunciam:
Lucernam amoris ſimulacrum, quam debuit æthereus Jupi
Nocturnum poſt officium ducere ad conſortium aſtrorum,
Ac ipſam appellâſſe ſponſas ornantem ſtellam amorum,
Quoniam fuit miniſtra amatoriarum curarum,
Nunciúmque ſervavit inſomnium nuptiarum,
Antequam moleſtus flatibus flaret inimicus ventus;
Sed eia mihi canenti unum concine finem
Lucernæ extinctæ & pereuntis Leandri.

SESTUS erat & Abydus è regione: prope mare
Vicinæ ſunt urbes: Cupido verò arcum tendens,
Ambabus urbibus unam commiſit ſagittam,
Juvenem urens & virginem: nomen verò eorum,
Suaviſque Leander erat, & virgo Hero.
Hæc quidem Seſtum habitabat; ille verò oppidum Abydi,
Ambarum urbium perpulchræ ſtellæ ambo,
Similes inter ſe. Tu verò ſiquando illàc tranſibis,
Quære mihi quandam turrim, ubi quondam Seſtias Hero
Stabat lucernam habens, & dux erat Leandro:
Quær & Antiquæ mariſonum fretum Abydi
Adhuc deflens mortem & amorem Leandri.
Verùm unde Leander in Abydo domos habitans,
Herûs ad amorem venit, amore verò devinxit & ipſam?
Hero gratioſa generoſum ſanguinem ſortita,
Veneris erat ſacerdos: cùm nuptiarum verò imperita eſſet,

Turri

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

Γ'ΠΕ', θεά, κρυφίαν ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐράων,
Καὶ τύχον πλωτῆρι θαλασσιπόρων ὑμεναίων,
Καὶ γάμον ἀχλυόεντα, τὸν οὐκ ἴδεν ἄφθιτος ἠώς,
Καὶ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον, ὅπῃ γάμῳ ἔννυχος Ἡρὼ
Νηχομένου τε Λέανδρου ὁμῶς καὶ λύχνου ἀκούω,
Λύχνου ἀπαγγέλλοντα θαλασσοείμονι Ἀφροδίτῃ,
Ἡρὼ νυκτιπόμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτιν·
Λύχνον ἔρωτι ἄγαλμα, τὸν ὤφελεν αὐθέτει Ζεὺς
Ἑρμείαν μετ' ἄεθλον ἄγειν ἐς ὁμήγυιν ἄστρων,
Καὶ μιν ἐπικλῆσαι νυμφοστόλον ἄστρον ἐράων,
Ὅππι πέλε ξωστειτι ἑρωμανέων ὀδυωάων,
Ἀγγελίῃ τ' ἐφύλαξεν ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Πεῖν χαλεπὸν νοιῆσιν ἀϊμμυα ἐχθρὸν ἀήτην.
Ἀλλ' ἄγε μοι μέλπωπ μίαν σωσιπέδε τελετὴν
Λύχνῳ σβεννυμένοιο καὶ ὀλλυμένοιο Λεάνδρου.

ΣΗΣΤΟΣ ἔην καὶ Ἄβυδος ἐναντίον· ἐγγὺς δὲ πόντου
Γείτονες εἰσὶ πόληες· Ἔρως δ' ἀνὰ πύξα πταίνων
Ἀμφοτέρης πολίεσσιν ἕνα ξυνέπηκεν οἰστόν,
Ἡνίοχον φλέξας καὶ πυρθένον· ἔνθεν ἀϋτμὴ,
Ἰμερόεις τε Λέανδρος ἔην, καὶ παρθένος Ἡρώ.
Ἡ μὲν Σηστὸν ἔναιεν, ὁ δ' ἠπολίεθρον Ἄβυδου,
Ἀμφοτέρων πολίων θεικαλλέες ἀστέρες ἄμφω,
Εἰκελοι ἀλλήλοισι. Σὺ δ' εἴποτε κεῖθι φοήσεις,
Δίζεό μοι πυὰ πύργον, ὅπῃ ποτὲ Σηστιὰς Ἡρὼ
Ἵστατο λύχνον ἔχουσα, καὶ ἠγεμόνα Λέανδρον·
Δίζεο δ' ἀφραίνης ἀλιπλεχέα πρεθμὸν Ἀβύδου.
Εἰσέτι πυ κλαίοντα μύρεται καὶ ἔρωτα Λεάνδρου.
Ἀλλὰ πόθεν Λείανδρος Ἀβυδόθι δῶματα ναίων
Ἡρὼς ἐς πόδον ἦλθε, πόθῳ δ' ἐνέδησε καὶ αὐτόν;
Ἡρὼ μὲν ἀείσεται διοτρεφὲς ἄνια λαχοῦσα,
Κύπριδος ἱερῆος· γάμων δ' ἀδίδακτος ἐοῦσα

Πύργον

Turrim longè à parentib⁹ apud vicinum habitabat ma
Altera Venus regina; castitate verò & pudore
Nunquam collectarum commercio usa est mulierum:
Neque tripudium gratiosam adivit juvenilis ætatis,
Livorem evitans invidem mulierum:
(Nam OB PULchritudinem invidæ sunt fœminæ)
Sed semper Cytheream placans Venerem,
Sæpe etiam Cupidinem conciliabat libamentis,
Matre cum cœlesti, flammeam tremens pharetram.
Sed neque sic evitavit ignitas sagittas.
Jámque Venereum populare venit festum,
Quod Sesti celebrant Adonidi & Veneri:
Catervatímque festinabant ad sacrum diem ire
Quotquot habitabant mari circundatarum extrema insu
Hi quidem ab Hæmonia, hi verò maritima à Cypro,
Neque mulier ulla remansit in oppidis Cytherorum,
Non Libani odoriferi in summitatibus saltans:
Neque accolarum quisquam deerat tunc festo,
Non Phrygiæ incola, non vicinæ civis Abydi,
Neque ullus juvenis amator-virginum. Certè enim illi
Semper secuti ubi fama est festi,
Non tantùm immortalium afferre festinant sacrificia,
Quantùm aggregatarum ob pulchritudines virginum.
Verùm Deæ per ædem incessit virgo Hero,
Splendorem gratum emittens facie,
Qualis alba genas oriens luna.
Summi verò nivearum rubebant circuli genarum,
Ut rosa ex thecis bicolor. Certe diceres
Herûs in membris rosarum pratum apparere.
Colore enim membrorum rubebat: euntis verò (e
Etiam rosæ candidam indutæ tunicam sub talis splendebant
Multæ verò ex membris Gratiæ fluebant. Sed antiqui
Tres Gratias mentiti sunt esse: alteruter verò Herûs
Oculus ridens centum Gratiis pullulabat.
Profectò sacerdotem dignam nacta est Venus.
Sic ea quidem plurimùm antecellens fœminas,
Veneris sacerdotissa, nova apparebat Venus.
Subiit autem juvenum teneras mentes: neque ullus vir
Erat qui non affectaret habere conjugem Herô.
Illa autem bene fundatam quacunque per ædem vagabatur,

Sequ

Πύργον ἀπο πεζογόνων ἔδρᾳ γείτονι ναῖε θαλάσσῃ,
Ἄλλη Κύπρις ἄναυτα· παοφεσσύη ἣ κ' ἀλόοι
Οὐδέποθ' ἁγεμοθύησι μεθωμίλη σε γυναιξίν.
Οὐδὲ χορὸν χαείεντα μετήλυθεν ἥλικι ἥβης,
Μᾶλλον ἀλαομβρὴν ζηλήμονα θηλυτεράων·
(Καὶ γὰρ Ἐπ' Ἀγλαΐῃ ζηλήμονές εἰσι γυναῖκες)
Ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἰλασκομβρὴν Ἀφροδίτην,
Πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηορέεσκε θυηλαῖς,
Μή[ε]ι σφι ἐρεμνὴν, φλογερὴν τερμέσσα φαρέτρην.
Ἀλλ' ἅδ' ὡς ἀλέεινε πυριπνείοντας ὀϊστούς.
Δὴ γὰρ Κυπρείδην παιδήμιον ἦλθεν ἑορτή.
Τὴν ἀνὰ Σηστὸν ἄγουσιν Ἀδωνίδι καὶ Κυθερείῃ·
Πανσυδίην δ' ἔπευσεν ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἰκέσθαι
Ὅσσαι ναιετάασκον ἀλιστρεφέων σφυρὰ νήσων,
Οἱ μὲν ἀρ' Αἰμονίης, οἱ δ' εἰναλίης ἀπὸ Κύπρου.
Οὐδὲ γυνὴ τις ἔμιμνεν ἐνὶ πτολίεσσι Κυθήρων,
Οὐ Λιξάνδ' ὑποέντ' ἐνὶ πτερύγεσσι χορευών·
Οὐδὲ πελεκτόνων τις ἐλείπετο τηλόθεν ἑορτῆς,
Οὐ φρυγίης ναέτης, ἀ γείτονα ἀτὸς Ἀβύδου,
Οὐδέ τις ἠϊθέων φιλοπάρθενος. ἦ γὰρ ἐκείνοις
Αἰὲν ὁμαρτήσαντες ὅπη φάτις ὄτρυν ἑορτῆς,
Οὐ τόσον ἀθανάτων ἀγλαὸν πευθόμενοι θυηλάς,
Ὅσσον ἀγειρομένων διὰ κάλλεα παρθενικάων.
Ἡ δὲ θεὴς ἀνὰ νηὸν ἐπώχετο παρθένον Ἥρην,
Μαρμαρυγὴν χαείεσα πανδρήβησα πρόσωπα,
Οἷά τε λευκοπάρηον ἐπαντέλλουσα σελήνη.
Ἄμφεπε δ' χιονέων φοινὶ πεπλον κυκλα παρειῶν,
Ὡς ῥόδον ἐν κάλυξιν ὑδυμόχεον. ἦ τάχα φάτις
Ἥρης ἐν μελέεσσι ῥόδων λείβοντα φαρίσσαι.
Χερσὶν δὲ μελάενα ἐρυθαίνετο· νισσομένης δ'
Καὶ ῥόδα λευκοπέπλοιο κατὰ στυγὸς λάμπετο κάρης·
Πολλαὶ δ' ἐν μελέεσσιν Χάριτες ῥέον. οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας θεύσαντο πεφυκέναι· ἓς δὲ πις Ἥρης
Ὀφθαλμὸς ἓν ὅων ἑκατὸν Χαρίτεσσιν τεθήλει.
Ἀπρεκέως ἱέρειαν ἐπάξιον ἔυρατο Κύπρις
Ὡς ἡ μὲν πρὶν πολλὸν ἀειτεύσασα γυναικῶν
Κύπριδος ἀρήτειρα, νέη δεραίνετο Κύπρις.
Δύσατο δ' ἠϊθέων ἀπαλὰς φρένας· ὐδέ πις ἀνδρῶν
Ἦεν ὃς ἐ μνώεσκεν ἑὴν ὁμοζήλιον Ἥρῃ.
Ἡ δ' ἄρα καλλιτέμεθλον ὅπῃ χθὶ νηὸν ἀλᾶτο,

Ἑκατὸ-

Sequentem mentem habebat & oculos & præcordia viro
Atque aliquis inter juvenes admiratus est, & dixit verbum
ET SPARTEN accessi: Lacedæmonis vidi urbem:
Ubi laborem & certamen audimus pulchritudinum:
Talem autem nondú vidi puellam, prudentémque, tenerám
Fortè Venus habet Gratiarum unam juvenum.
Intuens defessus sum, satietatem autem non inveni adspici
Ilico moriar, cubilia ubi conscenderim Herûs.
Non ego in cœlo cuperem Deus esse,
Nostram uxorem habens domi Herô.
Si autem mihi non licet tuam sacerdotem tractare,
Talem mihi, Cytherêa, puellam uxorem præbeas.
Talia juvenum quidam locutus est: aliunde alius
Vultus celans insanivit pulchritudine puellæ.
Gravia-passe Leander, tu autem, ut vidisti inclytam puell,
Nolebas occultis consumere mentem stimulis:
Sed ardentibus domitus inopinatò sagittis,
Nolebas vivere perpulchræ expers Herûs.
Simul in oculorum radiis crescebat fax amorum,
Et cor fervebat invicti ignis impetu.
PULCHRItudo enim celebris immaculatæ fœminæ
Acutior hominibus est veloci sagittâ:
Oculus vero est via; ab oculi ictibus
Vulnus delabitur, & in præcordia viri manat.
Cepit autem ipsum tunc stupor, impudentia, tremor, puc
Tremuit quidem corde; pudor verò ipsum tenebat capt
Obstupuit verò pulchritudinem optimam; amor verò ad
Audacter autem ob amorem imprudentiam affectans, (puc
Tacitè pedibus incedebat, & contra stetit puellam:
Obliquè verò intuens dolosos torquebat oculos,
Nutibus mutis in errorem inducens mentem puellæ.
Ipsa verò ut sensit amorem dolosum Leandri,
Gavisa est ob gratias suas: tacitè verò & ipsa
Sæpe gratam suam occuluit faciem,
Nutibus occultis innuens Leandro,
Et rursus extulit. Ille verò intus animo gaudebat,
Quòd amorem sensit, & non renuit puella.
Dum igitur Leander quærebat occultam horam,
Lucem contrahens descendit ad occasum dies:
E regione autem apparuit umbrosa hesperus stella.

Ἐκπέμψον νόον εἴς με καὶ ὄμματα καὶ φρένες ἀνδρῶν.
Καί πε ἐν ἠιθέοισιν ἐθαύμασε, καὶ φάτο μῦθον,
ΚΑΙ Σπέρχης ἐπέβλω Λακεδαίμονος ἔδρακον ἄστυ,
Ἦ μὰν μόθον καὶ ἄεθλον ἀκούομεν ἀγλαϊάων.
Τοίω δ' ὅπω ὅπωπα νέλω κεδνὼ δ' ἀπαλώ τε.
Καὶ πάχα Κύπρις ἔχει Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων.
Παπαίνων ἐμόγησα, κόρην δ' οὐχ εὗρον ὁπωπῆς.
Αὐτίκα τεθναίην λεχέων ὀπιπύσσω Ἡρῆς.
Οὐκ ἂν ἐγὼ κατ' ὄλυμπον ἐφιμείρω θεὸς εἶναι,
Ἡμετέρῳ θρόκοιπι ἔχων ἐνὶ δώμασιν Ἡρώ.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέοικε τελῶ ἱέρειαν ἀφάσσειν,
Τοίω μοι, Κυθέρεια, νέλω παρέοικεν ὀπάσσαι.
Τοῖα μὲν ἠιθέων τις ἐφώνεεν· ἄλλοθεν ἄλλος
Ἕλκε ὑποκλέπτων ἐπιμειλίατο κάλλει κούρης.
Αἰνοπαθὲς Λεάνδρε, σὺ δ' ὡς ἴδες εὐκλέα κούρην,
Οὐκ ἔθελες κρυφίοισι καταιθύσσειν φρένα κέντροις·
Ἀλλὰ πυκιπεύτοισι δαμεὶς ἀδόκητον ὀιστοῖς,
Οὐκ ἔθελες ζώειν ἀπαλὸς ἄμμορος Ἡρῆς.
Σὼ βλεφάρων ἀκτῖσιν ἀέξετο πυρσὸς ἐρώτων,
Καὶ κραδίη πάφλαζεν ἀνικήτῳ πυρὶ θερμῇ.
ΚΑΛΛΟΣ δὲ φείπυσεν ἀμωμήτοιο γωναικὸς
Ὀξύτερον μερόπεσσι πέλει πτερόεντος ὀιστοῦ.
Ὀφθαλμὸς δ' ὁδός ἐστιν ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων
Ἕλκῃ ὁλισθαίνει, καὶ ὅτι φρένας ἀνδρὸς ὀδοῦσι.
Εἶλε δέ μιν τότε θάμβος, ἀναιδείη, τέρμα, αἰδώς.
Ἔτρεμε μὲν κραδίη, αἰδὼς δέ μιν εἶχεν ἀλῶναι·
Θάμβεε δ' εἶδος ἄεισον, ἔρως δ' ἀπενόσφισεν αἰδῶ.
Θαρσαλέως δ' ὑπ' ἔρωτος ἀναιδείῃ ἀγαπάζω,
Ἡρέμα που ἴζανε, καὶ ἀντίον ἵστο κούρης,
Λοξὰ δ' ὁπποτέρωθεν ὀλερὸς ἐλέλιξεν ὀπωπάς,
Νεύμασιν ἀφθόγγοισι θρασπλάζων φρένα κούρης.
Αὐτὴ δ' ὡς ξυνέηκε πόθον δολόεντα Λεάνδρου,
Χαῖρεν ἐπ' ἀγλαΐῃσιν· ἐν ἠσυχίῃ δ' ἅμα καὶ αὐτὴ
Πολλάκις ἰμερόεσσαν ἑλὼ ἀπέκρυφεν ὀπωπὴν,
Νεύμασι λαθριδίοισι ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ.
Καὶ πάλιν ἀντέχλινεν. ὁ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἰάνθη,
Ὅπι πόθον ξυνέηκε, καὶ ἐκ ἀπεσείσατο κέρη.
Ὄρεα μὲν ἓν Λεάνδρος ἐδίζετο λάθριον ὄφλιν,
Φέγγος ἀναστείλασα κατῄτιεν ἐς δύσιν ἠώς.
Ἐκ περάτης δ' ἀνέφαινε βαδύσκιος ἕσπερος ἀστὴρ.

Αὐτὰρ

Sed ipse audacter adibat prope puellam,
Ut vidit atratas insurgentes tenebras :
Tacitè quidem stringens roseos digitos puellæ,
Ex imo suspirabat vehementer. Illa verò silentio
Tanquam irascens roseam retraxit manum.
Ut verò amatæ sensit instabiles nutus puellæ,
Audacter manu variam traxit vestem,
Ultima venerandi ducens ad penetralia templi.
Pigrè autem pedibus sequebatur virgo Hero,
Tanquam nolens, talémque emisit vocem,
Fœmineis verbis minans Leandro,

HOSPES, quid insanis? quid me infelix virginem trahis
Aliâ ito viâ, meámque dimitte vestem :
Iram meorum evita locupletum parentum.
Veneris non te decet Deæ sacerdotem sollicitare :
Virginis ad lectum difficile est ire.

Talia minata est convenientia virginibus.
Fœminearum autem Leander ubi audivit furorem minarum
Sensit persuasarum signa virginum.
(Etenim cùm juvenibus minantur fœminæ,
Venerearum consuetudinum per se nuntiæ sunt minæ.)
Virginis autem bene olens boni-coloris collum osculatus,
Tale verbum ait, amoris ictus stimulo,

VENUS chara post Venerem, Minerva post Minervam
(Non enim terrestribus æqualem voco te mulieribus,
Sed te filiabus Jovis Saturnii assimilo)
Beatus qui te plantavit, & beata quæ peperit mater :
Venter, qui te enixus est, felicissimus. Sed preces
Nostras exaudi, amoríque misereſce necessitatis.
Veneris ut sacerdos exerce Veneris opera :
Huc ades, initiare nuptialibus legibus Deæ :
Virginem non decet administrare Veneri :
Virginibus Venus non gaudet. Si verò volueris
Instituta Deæ veneranda & cæremonias fidas discere,
Sunt nuptiæ & lecti. Tu autem si amas Venerem,
Mulcentium-mentem an a suavem legem Amorum :
Tuúmque servum me accipe, &, si volueris, conjugem,
Quem tibi Cupido venatus est, suis sagittis affectus ;
Sicut audacem Herculem celer aurivirga Mercurius
Servitum duxit Jardaniam ad puellam, i. *Omphalen.*

Αὐτὰρ ὁ θαρσαλέως μετεκίαθεν ἐγγύθι κύρης,
Ὡς ἴδε κυαμόπτυον ὀπιπρόσθιον ὁμίχλης·
Ἡρέμα μὲν σάλπων ροδοειδέα δάκτυλα κύρης,
Βυσσόθεν ἑστυάχιζεν ἀθεσφάτοις. ἡ δὲ σιωπῇ
Οἷά τε χαυλιόδων ῥοδέην ὑγρήνατο χεῖρα.
Ὡς δ' ἔρατὸν ζώνῃσι χαλίφρονα νεύματα κύρης,
Θαρσαλέως πεφαμὴν πολυδαίδαλον ἕλκε χιτῶνα,
Ἕρματα τμήγων· ἄγων ἐπὶ κευθέα νηῦς
Οἷά τε φωκιάλωσ ὑπὸ σπέος ἐρέσσοντο πυθέσθαι Ἡρώ·
Οἷά τε δὴ ἐθέλουσα· πίλας δ' ἀνενείκατο φωλήν,
Θηλυτέρης ἐπέεσσιν ἀπειλήτοις Λεάνδρου,
Ξεῖνε, πάρ ξαίνῃς πᾶσι δυσμενὲς παρθένον ἕλκος;
Ἄλλοις δεύτερα κέλδεται· ἐμοὶ δὲ πλέπε χιτῶνα·
Μίτην ἐμὴν πέπλοις πολυκτιτα ὧν γυναικῶν
Κύπριδος ἄ σοι ἔοικε θεῇ, ἱερεῖα φανέντα,
Παρθενικῆς ὅτι λέκτρον ἀμιχθαίνουσιν ἐοῦσης.
Τοῖα μὲν ἠπείλησεν ἑοικότα παρθενικῆσιν.
Θηλείης ὁ Λέανδρος ἐπεὶ κλύεν οἷσιν ἀπειλῇς,
Ἔγνω πειθομένων σημήϊα παρθενικάων.
(Καὶ γὰρ ὅτ' ἠπείθοισιν ἀπειλείοισι γυναῖκες,
Κυπρίδιοι δόλοι αὐτάγγελοι εἰσὶν ἀπειλαί.)
Παρθενικῆς δ' ἔνοσεν ὧν ἔνδοθεν ἀσχέτα κύσας,
Τοῖον μῦθον ἔειπε, πόθῳ βεβολημένος ὀπίσω,
ΚΥΠΡΙ φίλη μοι Κύπρι, Ἀδωνίδι μὲν Ἀθήνῃ,
(Οὐ γὰρ ὀπιζονίῃσιν ἴσῃ καλέω σε γυμνῇσιν,
Ἀλλά σε συζυγέῃσι Διὸς Κρονίῃσι θέσκω)
Ὀλβίῳ ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὀλβίη ἣ τέκε μήτηρ·
Γαστρί, ἣ σ' ἐλόχευσε, μακαρτάτῃ· ἀλλὰ λιταῖσιν
Ἡμετέρων ἐπίκλυε, πόθῳ δ' οἰκτείρησον ἀνάγκην.
Κύπρις δ' ὡς ἱέρεια μετέρχεο Κύπριδος ἔργα·
Δοῦρ' ἴδε μυρσινόφυλλα γαμήλια δεσμὰ θεαίνης·
Παρθένον οὐκ ἐπέοικεν ὑποδρήσσειν Ἀφροδίτῃ·
Παρθενικῆς δ' ἀκύπεις ἰαίνεται. ὢ δ' ἐθελήσῃς
Θεσμὰ θεῆς ἐρέσσειν καὶ ὅρκια πρὸ θαλάμου,
Ἔσται γάμος καὶ λέκτρα. σὺ δ' εἰ φιλέεις Κυθέρειαν,
Θελξινόων ἀγάπαζε μελίφρονα δεσμὸν Ἐρώτων·
Σὸν δ' ἰκέτιν μετάμειζε, καὶ ἣν ἐθέλῃς, θεράποιτιν,
Τόν σοι Ἔρως ἤρκεσεν ἑοῖς βελέεσι κιχήσας·
Ὡς ἔφατο· Ἡρακλῆα θοὸς χρυσόρραπις Ἑρμῆς
Θητεύειν ἐνόμιζεν Ἰφαναίμου πάρ ἰύμβλῳ.

Σοὶ

Tibi verò me Venus misit, & non sapiens attulit Mercurius.
Virgo non te latet ex Arcadia Atalanta,
Quæ olim Milanionis amantis fugit lectum,
Virginitatem curans; iratâ autem Venere,
Quem priùs non amavit, in corde posuit toto.
Persuadere & tu chara, nè Veneri iram excites.
Sic fatus, persuasit recusantis mentem puellæ,
Animum amoriparis errare faciens verbis.
Virgo autem muta in terram fixit aspectum,
Pudore rubefactam abscondens genam,
Et terræ trivit summitatem in vestigiis: cum pudore autem
Sæpe circa humeros suam contraxit vestem.
Persuasionis enim hæc omnia prænuncia: virginis autem
Persuasæ ad lectum promissio est silentium.
Jam & suavamarum susceptit stimulum Amorum,
Urebatur autem cor dulci igne virgo Hero,
Pulchritudinéque suavis stupescebat Leandri.
Dum igitur ad terram habebat inclinatos oculos,
Tunc & Leander amore-furente vultu
Non defatigabatur videns tenerum collum virginis.
Serò verò Leandro suavem emisit vocem,
Verecundiæ madidum ruborem stillans à facie,
HOSPES, tuis verbis forsan & cautem moveres.
Quis te variorum verborum docuit vias?
Hei mihi! quis te duxit meam ad patriam terram?
Hæc autem omnia frustra loquutus es: quomodo enim, va
Hospes cùm sis & infidus, meo amori miscearis?
Manifestè non possumus nuptiis legitimis conjungi:
Non enim meis parentibus placet. Si autem voles
Ut hospes profugus mea in patria manere,
Non potes tenebrosam abscondere venerem.
LINGUA enim hominum amans-convitii: in silentio aut
Opus quod perficit aliquis, in triviis audit.
Dic verò (nè celes) tuum nomen, & tuam patriam,
Non enim meum te latet: mihi nomen inclytum, Hero.
Turris autem celebris mea domus *est* altissima,
In qua habitans cum ancilla quadam sola,
Sestiensem ante urbem supra profunda littora,
Vicinum mare habeo, invisis consiliis parentum.
Neque me prope vicinæ sunt coætaneæ, neque choreæ

Jui

Σοὶ δέ με Κύπρις ἔπεμψε, καὶ ἐ σοφὸς ἤγαγε Ἑρμῆς.
Παρθένῳ ἤ σε λέληθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη,
Ἤ ποτε Μειλανίωνι ἐρασσαμένη φύγε θυμῷ
Παρθενίης ἀλέγουσα· χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης,
Τὸν πάρος ἐκ ἐπόθησεν, ἐνὶ κραδίῃ θέτο πάσῃ.
Πείθεο καὶ σὺ φίλη, μὴ Κύπριδι μᾶλλον ἐγείρῃς.
Ὡς εἰπών, παρέπεισεν ἀναινομένης φρένα κούρης,
Θυμὸν ἐρωτοτόκοισι θελξαπάγξας ἐνὶ μύθοις.
Παρθενικὴ δ' ἀφθογγος ἐπὶ χθόνα πῆξεν ὀπωπήν,
Αἰδοῖ ἐρυθήσασα· παρεκλέπτετο παρειῇ,
Καὶ χθονὸς ἔξεεν ἄκρον ἐπ' ἴχνεσιν· αἰδομένῃ δ'
Πολλάκις ἀμφ' ὠμοισιν ἐὸν ξυνέειρε χιτῶνα.
Πειθὼς γὰρ τάδε πάντα πεφάγγελα. παρθενικῆς δ'
Πειθομένης ποτὲ λέκτρον ὑποχρεὸς ὅτιν σιωπᾷ.
Ἤδη καὶ γλυκύπικρον ἐδέξατο κέντρον Ἐρώτων·
Θέρμετο δ' ἁπαλίῃ γλυκερῷ πυρὶ παρθένος Ἡρώ,
Κάλλει δ' ἰμερόεντι ἀνεποίητο Λεάνδρῳ.
Ὄφρα μὲν ἔν ποτε γαῖαν ἔχεν νεύουσαν ὀπωπήν,
Τόφρα δὲ καὶ Λειάνδρου ἐρωμανέεσσι προσώποις
Οὐ κάμεν εἰσορόων ἁπαλόχροον αὐχένα κούρης.
Ὀλίγῳ δ' Λειάνδρῳ γλυκερὸν ἐγένετο φωνῆσαι,
Αἰδῶς γὰρ ἔρυθρον ὑποσάλυσε προσώπου,
ΞΕΙΝΕ, τεοῖς ἐπέεσι πάρ' ἂν καὶ πέτρον ἐθέλξας.
Τίς σε πολυπλανέων ἐπέων ἐδίδαξε κελεύθους;
Οἵ μοι, τίς σ' ἐκόμισεν ἐμὲν ἐς παλίδα γαῖαν;
Τῶνδε δὲ πάντα μάτην ἐφθέγξαο· πῶς γὰρ ἀλήτης
Ξεῖνον ἐὸν καὶ ἄπιστος ἐμῇ φιλότητι μιγείης;
Ἀμφαδὸν ἐ δυνάμεσθα γάμοις ὁσίοισι πελάσσαι·
Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν. ὢ δ' ἐθελήσῃς
Ὡς ξεῖνον πολύφοιτον ἐμὲν ἐς παλίδα μίμνειν,
Οὐ δυνάμαι σκοτόεσσαν ὑποκλέπτειν ἀφροδίτην.
ΓΑΛΑΞΑ γὰρ ἀνθρώπων φιλοκέρτομον· ἐν δὲ σιωπῇ
Ἔρχον ὅσ' ἂν τελέεσθαι, ἐνὶ τειόδισιν ἀκούει.
Εἰπὲ δ' (μὴ κρύψῃς) τεὸν ὄνομα, καὶ σέο πάτρην,
Οὐ γὰρ ἐμόν σε λέληθεν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτόν, Ἠρώ.
Πύργος δ' ἀμφιδόμων, ἐμὸς δόμος ἐρανομένης.
Ὦ, ἔνι ναιετάουσα σαοῖ ἀμφιπόλῳ πυὶ μένῃ,
Σηκαδὸν πρὸ πόληος ὑπὸ βαθυκύμονας ὄχθας.
Γείτονα πόντον ἔχω, συνεραῖς βυλῇσι πεπειθώς.
Οὐδέ μοι ἐγγὺς ἔασιν ὁμήλικες, ἠδὲ χορεῖαι
Ἡϊθέων

Juvenum adsunt: semper autem nocte & die
Ex mari ventoso insonat auribus sonitus.
Sic fata, roseam sub veste celabat genam,
Rursus pudore affecta; sua autem increpabat dicta.
Leander autem amoris percussus acuto stimulo,
Cogitabat quomodo amoris exerceret certamen.
VIRUM enim varius consiliis Amor sagittis domat,
Et rursus viri vulnus medicatur: quibus autem dominatu
Ipse omnidomitor consultor est mortalibus.
Ipse etiam amanti auxiliatus est Leandro.
Tandem autem ingeniosa artificiosum dixit verbum,
VIRGO, tuum propter amorem etiam asperam undam tr
Si igni ferveat, & innavigabilis erit aqua.
Non timeo gravem undam tuum adiens cubile,
Non fremitum resonantem gravisoni maris:
Sed semper per noctem vectus madidus maritus
Navigabo Hellespontum valde-fluentem: non longè enim
Contra tuam urbem habeo oppidum Abydi.
Tantùm mihi unam lucernam ab excelsa tua turri
E regione ostende per tenebras: ut intuens
Sim navis Amoris, habens tuum stellam lychnum;
Atque ipsum adspiciens, ne videam occidentem Boöten,
Nec asperum Orionem, ac immadidam tractionem currûs
Patriæ obviæ ad dulcem portum venirem.
Sed chara cave perflantes ventos,
Nè ipsum extinguant, & statim animam perdam,
Lychnum meæ vitæ luciferum ducem.
Si verè autem vis meum nomen & tu scire,
Nomen mihi Leander, bene-comptæ conjux Herûs.
Sic quidem clandestinis nuptiis constituebant misceri,
Et nocturnam amicitiam & nuncium nuptiarum
Lucernæ testimoniis pacti sunt servare:
Illa quidem lucem extendere; hic autem, undas longas tran
Pernoctationes autem exequuti vigilum nuptiarum,
A se inviti separati sunt necessitate:
Hæc quidem suam ad turrim, hic autem obscuram per nocte
Nè quid erraret, jaciens signa turris,
Navigabat profundi fundamenti ad latum oppidum Abydi
Totámq; noctem conjugũ clandestina desiderantes certami
Sæpe optárunt venire cubiculum-ornantem noctem.

Ἠϊθέων παρέασιν· ἀεὶ δ' ἀνὰ νύκτα καὶ ἦῶ
Ἐξ ἁλὸς ἰωμένοντος ἐπιβρέμει ἄσασα ἠχή.
Ὡς φαμένη, ῥοδόεσσαν ὑποφαίνει κρύπτε παρειήν,
Ἐμπαλιν αἰδομένη, σφετέρης δ' ἐπιμέμφετο μύθους.
Λείανδρος δ' ὅ πόθῳ βεβολημένος ὀξέϊ κέντρῳ,
Φράζετο πῶς κεν Ἔρωτος ἀεθλεύσειεν ἀγῶνα.
ἈΝΔΡΑ γὰρ ἀλοιόμενος Ἔρως βελέεσσι δαμάζει,
Καὶ πάλιν ἀνέρος ἕλκει ἀνάντεα· ὅττι δ' ἀνάγκῃ;
Αὐτὸς ὁ πυρδαμάτωρ βαλιφόρβας ὁδὸν βροτῆσιν.
Αὐτὸς καὶ πυθέοντι τίτε χραίσμησε Λεάνδρῳ.
Ὀψὲ δ' ἀλασήσας πολυμήχανον ἔννεπε μῦθον,
ΠΑΡΘΕΝΕ, σὴν δ' ἔρωτα καὶ ἄγχιον ὄλεμα φαίνω.
Εἰ πυρὶ παφλάζοιτο, καὶ ἄπλοον ἔστεται ὕδωρ.
Οὐ τεμέω βαρὺ κῦμα τελῶ ματαιεύμενος ἐυλῷ,
Οὐ βέμβων ἠχήεντα βαρυγδούποιο θαλάσσης·
Ἀλλ' ἀεὶ κεῖ νύκτα φερεύμενος ὑγρὸς ἀκοντὴς
Νήξομαι Ἑλλήσποντον ἀγάρροον· ἴχνια δέ μοι
Ἀντία σεῖο πόληος ἔχω πολίεσσαν Ἀβύδου.
Μοῦνον ἐμοὶ ἕνα λύχνον ἀπ' ἠλιβάτοιο πύργου
Ἐκ φάτιος ἀνάφαινε κεῖ νέφας· ὄφρα νοήσας
Ἔσσομαι ὁλκὸς Ἔρωτος, ἔχων σέθεν ἀσφαλὲς λύχνον,
Καί μιν ὀπιπεύσας, ἐκ δ' ὁλμοῦ δύσομαι βοάων,
Οὐ θρασσὼ ᾠείσας, καὶ ἄβρεχρον ὁλκὸν ἀμάξῃς,
Πατρίδος ἀντιπέρηα πολὺ γλυκίων ὅρμου ἰκοίμην.
Ἀλλὰ φίλη πυρφόρε βαρυπείροντας ἀήτας,
Μή μιν ὑποσβέσωσι, καὶ αὐτίκα θυμὸν ὀλέσσω,
Λύχνον ἐμῆς βιότοιο φαεσφόρον ἡγεμονῆα.
Εἰ ἔτεόν δ' ἐθέλεις ἐμὸν ἄνδρα καὶ σὺ θαλάσσιον,
Οὔνομά μοι Λείανδρος, ἐϋστεφάνου πόσις Ἥρης.
Ὡς οἱ μὲν κρυφίοισι γάμοις σωθέντο μιγῆσαι
Καὶ νυχίμῳ φιλότητι καὶ ἀγγελίῃ ὑμεναίων
Λύχνα μιμνείουσιν ὑπισχόμενοι φυλάξειν·
Ἡ μὲν φάος ταμύσσειν, ὁ δ' ὑγρὰ μακρὰ περήσας.
Παννυχίδας δ' ἀνύσαντες ἀκοιμήτων ὑμεναίων,
Ἀλλήλων ἀέκοντες ἐνοσφίσθησαν ἀνάγκῃ·
Ἡ μὲν ἓὸν πόπι πύργον, ὁ δ' ὀρφναίῃ ἀνὰ νύκτα,
Μήπω ἐφ' ἁλὶ πλάζοιτο βαλὼν σημήϊα πύργῳ,
Πλὼς βαθυκρήπιδος ἐπ' εὐρέα δῆμον Ἀβύδου·
Παννυχίων δ' ἀέρων κρυφίης ποθέοντες ἀέθλης,
Πολλάκις ὀρήσατο μολεῖν θαλαμηπόλον ὄρφνην.

Jam atrata cucurrit noctis caligo,
Viris somnium afferens, & non amanti Leandro:
Sed multifremi apud littora maris
Nuncium expectabat lucentium nuptiarum,
Testimonium lucernæ lugubris expectans,
Lectique clandestini procul-speculantem nuncium.
Ut verò vidit nigræ obscuram noctis caliginem,
Hero lucernam ostendit: accensâ verò lucernâ,
Animum Cupido exûssit festinantis Leandri;
Lucernâ ardente, coardebat: à mari verò
Insanarum undarum multisonum fremitum audiens,
Tremebat quidem primùm; postea autem audaciam attol
Talibus alloquebatur consolans mentem verbis,
GRAVIS Amor, & mare implacabile; sed maris
Est aqua: verùm Amoris meurit intestinus ignis.
Assume ignem cor, nè time effusam aquam,
Ades mihi in amorem: cur fluctus curas?
Ignoras quòd Venus nata est è mari,
Et dominatur pònto, & nostris doloribus?
Sic fatus, membra amabilia exuit vestem
Ambabus manibus, suóque adstrinxit capiti,
Littoréque exiluit, corpúsque dejecit in mare,
Splendentémque festinabat semper adversus lucernam,
Ipse remex, ipse classis, ipse ibi navis.
Hero autem altâ luciferâ super turri,
Pernicioso auris undecunque spiraret ventus,
Veste sæpe lucernam tegebat, donec Sesti
Multùm fatigatus Leander ivit ad portuosum littus,
Et ipsum suam ad turrim subvexit: ex januis verò
Sponsum anhelantem complexa silentio,
Spumeas ex capillis guttas adhuc stillantem maris,
Duxit sponsam-ornantis ad penetralia virginalis. cubiculi
Et corpus totum absterfit, corpúsque unxit oleo
Bene olenti, rosco; & mare-olentem extinxit odorem.
Adhuc autem anhelantem altè-stratis in lectis
Sponsum circumfusa blanda emisit verba,
SPONSE, multùm laborâsti, quæ non passus est si
Sponse, multùm laborâsti: satis tibi est salsa aqua,
Fœtórque piscosus frementis maris;
Huc tuos sudores meis impone sinibus.

Ἦδη κυανόπεπλος ἀνέδραμε νυκτὸς ὁμίχλη,
Ἀνδρέσιν ὕπνον ἄγουσα, καὶ οὐ πολέμοιο λεάνδρῳ·
Ἀλλὰ πολυφλοίσβοιο παρ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης
Ἀγγελίῃσι μένεμμεν φαεινομόρων ὑμεναίων,
Μαρτυρίῃσι λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων,
Ἐωσφόρῳ τε κηρύσσῃ πλειστόπον ἀγγελιώτῃ.
Ὡς δ' ἴδε κυανέης λιποφεγγέα νυκτὸς ὁμίχλην,
Ἡρὼ λύχνον ἔφαινε· μεταπρομόλοιο δὲ λύχνου,
Θυμὸς Ἔρως ἔφλεξεν ἐπειγομένοιο Λεάνδρου,
Λύχνῳ καμπομένῳ συνεκαίετο· πὰρ δὲ θαλάσσῃ
Μινυομένῳ ῥοδέων πολυπήχεα βώμεν' ἀκόντων,
Ἔστεμε νυμφοστόλον, ἔπειτα δὲ δάφνος ἀείρας,
Τοίοισι φοιτάλεσκε φαεσφόρον φρένα μύθοις· (σης
ΔΕΙΝΟΣ Ἔρως, ᾧ πόντος ἀμείλιχος ἀλλὰ θαλάσ-
Ἐστὶν ὕδωρ, τὸ δ' Ἔρωτος ἐμὲ φλέγει ἐνδόμυχον πῦρ·
Λαζεο πῦρ κεραλίν, μὴ δείδιθι νήχυτον ὕδωρ,
Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα· τί δὴ ῥοδέων ἀλεγίζεις;
Ἀγνώσεις ὅτι Κύπτις ὑποπορὸς ὅστι θαλάσσης,
Καὶ πεφύτευται πόντιος, ᾗ ἡμετέρων ὀδυνάων;
Ὡς εἰπών, μελέων ἐρατὴν ἀπεδύσατο πέπλον
Ἀμφοτέρῃς παλάμῃσιν, ἑῷ δ' ἔτριγξε καρήνῳ,
Ἠϊόνι δ' ὀξὺ θόρεν, δέμας δ' ἐρέψατο θαλάσσῃ,
Λαμπομένῳ δ' ἐπέσυρεν ἀεὶ κατεναντία λύχνῳ,
Αὐτὸς ἑὸν ἐρέπτης, αὐτόσχοος, αὐτόματος νῆυς.
Ἡρὼ δ' ἠλιάκῃσι φαεσφόρος ὑψόθι πύργου,
Λάμπαλέης αὐγῇσιν ὁδὸν πνεύσειν ἀήτης,
Φάρεϊ πολλάκι λύχνον ἐπέσκεπεν, εἰσόκε Σηστὸ
Πολλὰ καμὼν Λείανδρος ἕλῃ ποτὶ ναύλοχον ἀκτήν,
Καί μιν ἐὸν ποτὶ πύργον ἀνήγαγεν· ἐκ δ' ἔβη ἐγγύς
Νυμφίον ἀθμαίνοντα δεπύξασα σιωπῇ,
Ἀφραδέως ῥαδάμιγγας ἐπ' ὀφρύσι νηχομένοιο θαλάσσης,
Ἦγαγε νυμφοκόμοιο μυχὸς ἐπὶ παφλαζεσσῶν,
Καὶ χρόα πάντα κάθηρε, δέμας δ' ἔρεμεν ἐλαίῳ·
Εὐόδμῳ, ῥοδέρῳ, καὶ ἀλίπνοον ἔσβεσεν ὀδμήν.
Εἰσέτι δ' ἀθμαίνοντα βαθυζώστοις ἐνὶ λέκτροις
Νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα φιλήτορας ἴαχε μύθους, (λος·
ΝΥΜΦΗ Πολλὰ μύγησας, ἀμὴ πάθε νυμφίος ἄλ-
Νυμφίε, πολλὰ μόγησας· ἅλις νύ τοι ἁλμυρὸν ὕδωρ·
Ὀδμή τ' ἰχθυόεσσα βαρυζήσασα θαλάσσης·
Δεῦρο τεὸς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνικάτθεο κόλποις.

Sic illa hæc loquuta est. Ille verò statim solvit zonam:
Et leges inierunt benevolæ Veneris.
Erant nuptiæ, sed sine choréis: erat lectus, sed sine hym
Non conjugium sacrum quisquam laudavit poeta,
Non tædarum illuminabat lux cubicularium lectum,
Neque peragili quisquam insiluit choreâ,
Non hymenæum cantavit pater, & veneranda mater:
Sed lectum sternens perficientibus nuptias in horis
Silentium thalamum fixit, sponsam verò ornavit caligo,
Et nuptiæ erant longè à canendis hymenæis.
Nox quidem erat illis nuptiarum ornatrix: nunquam a
Sponsum vidit Leandrum valde notis in lectis.
Navigabat autem è regione positæ rursus ad populum A
Nocturnos insatiabilis adhuc spirans hymenæos.
Ast Hero longâ induta veste suos latens parentes,
Virgo *erat* diurna, nocturna mulier. Utrique autem
Sæpe optârunt descendere ad occasum auroram.
Sic hi quidem amoris absondentes vim,
Occultâ delectabantur inter se venere.
Sed parvum vixerunt in tempus, neque diu
Invicem potiti sunt multivagis nuptiis,
Sed, quando pruinosæ venit hyemis hora
Horrendas commovens multarum vortiginum procellas,
Profunditatésque infimas & madida fundamenta maris
Hyemales spirantes verberabant venti,
Nimbo percutientes totum mare: vapulante autem,
Jam navem nigram fregit in duas partes terrâ
Hyemale & infidum effugiens mare nauta.
Sed non hyemalis te timor coërcebat maris
Fortanime Leander: nuncius sed te turris,
Consuetam significans lucem nuptiarum,
Furentis impulit secundum maris
Crudelis & perfidus. Debebat autem infelix Hero,
Hyeme instante, manere sine Leandro,
Non amplius accendens brevis temporis stellam lectorum
Sed amor & fatum cogebat: allecta autem
Parcarum ostendebat, & non amplius facem Amorum.
Nox erat, cùm maximè spirantes venti,
Hyemalibus flatibus jaculantes venti,
Collecti irruunt in littus maris:

Ὡς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν. ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην·
Καὶ θεσπὴν ἐπέβησαν ἀειτονέος Κυθρείης.
Ἦν γάμος· ἀλλ' ἀχόρευτος· ἔλιπε λέχος, ἀλλ' ἄτερ ὕμνων.
Οὐ ζυγίην ἱερὴν πις ἐπεφήμισεν ἀοιδὴν,
Οὐ δαΐδων ἧς ἔφαπτε σέλας θαλαμηπόλον εὐνήν,
Οὐδὲ πολυσκιρθμῳ πὶς ἐπεκίρτησε χορείῃ,
Οὐχ ὑμέναιον ἄεισε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἀλλὰ λέχος τορέσασα τελεσπαμοισιν ἐνώμης
Σιγὴ πας ὸν ἔπιξεν, ἐσυμφοκόμησε δ' ὁμίχλη,
Καὶ γάμος ὡδ' ἀπάνευθεν ἀειδομένων ὑμεναίων.
Νὺξ μὲν ἔλιν κείνοισι γαμοσόλος· ἐδέπτατο νὼς
Νυμφίον εἶδε Λέανδρον ἀειγνώτοις ἔνι λέκτροις.
Νήχετο δ' ἀντιπόροιο πάλιν ποτὶ δ' ἴμον' Ἀβύδου,
Ἐννυχίων ἀνόρητος ἔπ πνείων ὑμεναίων.
Ἡρὼ δ' ἑλκυσίπεπλος ἐὸς λίθεσα πιπάσας,
Παρθένος ἡματίη, νυχίη γυνή· ἀμβατέρσει ὄχῃ
Πολλάκις ἠρήσατο κατελθέμεν ἐς δύσιν ἠῶ.
Ὡς οἱ μὲν φιλότητος ὑπαλθέσποντες ἀνάγκῃ,
Κρυπαδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων κυθρείῃ.
Ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἠδ' ἐπὶ δηρὸν
Ἀλλήλων ἀπόσαντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων.
Ἀλλ', ὅτε παχνήεντος ἐπήλυδε χείματος ὥρη
Φρικαλέαι δονέουσα πολυσρεφάλιγγας ἀέλλας,
Βένθεα δ' ἀσήεικτα κὴ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης
Χειμέριοι πνείοντες ἀεὶ συφελιζον ἄηται,
Λαίλαπι μαιζοντες ὅλῳ ἅλα· πυπομβίης ὄμ,
Ἠδὴ νὺξ μέλαιναν ἀπέκλασε δι χθαδὶ χέρσῳ
Χειμερίῃ κὴ ἄπιστον ἀλυχάζων ἅλα νώτῳ.
Ἀλλ' ὁ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης,
Κατερόδυμε Λέανδρε· διακτορίη δέ σε πύργος,
Ἠδὲ θαλασσιαίνουσα φαεσφορίῃ ὑμεναίων,
Μαινομένης ὤτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλάσσης.
Νηλειὴς κὴ ἄπιστος· ὀφειλε ὄμ δύσμορος Ἡρώ,
Χείματος ἰσαμβρόσιον, μὴνιν ἀπαυδῆσ Λεάνδρου,
Μηκέτ' ἀναπομφὴν μινυώδεα δέρκεσθαι λεκτρων.
Ἀλλὰ πόθος κὴ μοῖρα βιήσατο· θελγομένη ὄμ
Μοιράων ἀνέφανε κὴ ἠέπ θαλὸν Ἐρώτων.
Νὺξ ἦν, ἔντε μάλιστα βερυπνείοντες ἀῆται,
Χειμερίης πνοιῇσιν ἀκαντίζοντες ἀῆται,
Ἀθρόον ἐμπίπτησαν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Tunc Leander consuetæ spe sponsæ
Valde-sonanti ferebatur maris in dorso,
Jam ab unda unda volvebatur, accumulabatur verò aqua,
Ætheri miscebatur mare: concitatus est undique strepitus,
Pugnantibus ventis; zephyro autem contrà spirabat eurus
Et notus in boream magnas immisit minas,
Et fragor fuit inevitabilis valdisremi maris.
Gravia autem passus Leander in implacabilibus gurgitibus
Sæpe quidem precabatur æquoream Venerem,
Sæpe autem & ipsam regem Neptunum maris:
Arthidis non boream immemorem reliquit nymphæ.
Sed ei nullus auxiliatus est: Amor autem non coercuit Par
Undique autem accumulati malè-obvio fluctûs impetu
Contritus ferebatur: pedem autem ejus defecit vigor,
Et vis fuit immobilis inquietarum manuum.
Multa autem spontanea effusio fluebat in guttur,
Et potum inutilem impetuosi potavit maris:
Et jam lucernam infidam extinxit amarus ventus,
Et animam & amorem deflendi Leandri.
Illa verò, adhuc cunctante *Leandro*, vigilibus oculis
Stabat, fluctuans miseris curis.
Venit autem aurora, & non vidit sponsum Hero:
Circumquaque verò oculum dirigebat in lata dorsa maris,
Sicubi videret errantem suum maritum
Lucernâ extinctâ. Apud fundamentum verò turris
Dilaniatum scopulis ut vidit mortuum maritum,
Variam scindens circa pectore tunicam,
Cum strepitu præceps ab alta deturbata est turri.
Atque *sic* Hero mortua est ob mortuum maritum:
Suique potiti sunt & in ultima pernicie.

Δὴ τότε Λείανδρός περ ἐδήμοσθ ἐλπίδι νύμφης
Δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσυίων ἔπι νώτων.
Ἤδη κύματα κῦμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ,
Αἰθέρι μίσγετο πόντος· ἀνέρχεται πάντοθεν ἠχὼ
Μαιναμβόων ἀνέμων· ζεφύρῳ δ' ἀντέπνεεν εὖρος,
Καὶ νότος ἐς βορέην μεγάλως ἀφέηκεν ἀπειλάς,
Καὶ κύπτος ἰὼ ἀκάματος ἐεισαμαράγοιο θαλάσσης.
Αἰνοπάθης ὁ Λέανδρος ἀκηλήτοις ἔνι δίναις
Πολλάκις μὲν λιτάνευσε θαλασσαίῃσι Ἀφροδίτῃσι,
Πολλάκι δ' αὐτὸν ἀνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
Ἀλλ' ἀδίδης ὁ βορέης ἀνιήμονα κάλλιπε νύμφης.
Ἀλλά οἱ ἔπος ἀρηγὸν· Ἔρως δὲ ἓν ἤρκεσε Μοίρας.
Πάντοθι δ' ἀγρεμόοιο δυσαντέϊ κύματος ὁρμῇ
Τυπτόμενος περφόρητο· πολλῶν δέ οἱ ὤκλασεν ὀρμή,
Καὶ δένος ἰὼ ἀδόνητον ἀκοιμήτων πελαμάων.
Πολλὴ δ' αὐτόματος χρὼς ὕδατος ἔρρεε λαμπρῷ,
Καὶ ποτὸν ἀχλύεσσαν ἀμαιμακέτην πιεν ἅλμης·
Καὶ δὴ λύχνον ἄπτεν ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
Καὶ λυχνὸν κ) ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.
Ἡ δ' ἔπι δηθυνούσῃ ἐπ' ἀχλύοισιν ὀπωπαῖς
Ἴσατο, κυμαίνοντα πολυκλαύστοισι μεείμενα.
Ἤλυθε δ' ἠειρύεια, κ) ὄκ ἴδε νυμφίον Ἡρώ·
Πάντοθι δ' ὄμμα πίπτεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Εἴτε ἐσαθρήσειεν ἀλώμενον ὃν θαλαμοίτην
Λύχνα σβεννυμένοιο. Παρὲξ κραιπνὸς ὁ πύργος
Θρυπτόμενον ἀπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
Δαιδαλέον ῥήξασα θεὴ σήθεσι χιτῶνα,
Ποιζηδὸν θορόντος ἀπ' ἠλιβάτοιο πέτρης.
Καδδ' Ἡρὼ τέθνηκε σὺν ὀλλυμένῳ θαλαμοίτῃ·
Ἀλλήλων δ' ἀπόναντο κ) ἐν πυμάτῳ θανάτῳ.

THEOGNIDIS

MEGARENSIS

SENTENTIÆ.

O Rex, Latonæ fili, Jovis proles, nunquam tui
Obliviscar exordiens, neque finiens ;
Sed semper primúmque & ultimum, inque me
Canam : tu autem me audi, & bona da.
Phœbe rex, quandoquidem te Dea peperit veneranda Lat
Palmam agilibus manibus amplexata,
Immortalium pulcherrimum in rotunda palude,
Tota quidem impleta est Delus ingens
Odore divinò : risit verò terra prodigiosa ;
Gavisúsque est profundus pontus maris albicantis.
Diana fericida, filia Jovis ; quam Agamemnon (
Statuâ honoravit, cùm in Trojam navigaret navibus ve
Precantem me audi, mala autem fata expelle :
Tibi quidem hoc, ô Dea, parvum ; mihi verò magnur
Musæ & Gratiæ, filiæ Jovis, quondam Cadmi
Ad nuptias profectæ, pulchrum cecinistis carmen :
Quod pulchrum, amicum est ; quod non pulchrum, non am
Hoc carmen immortalia vênit per ora.
Cyrne, docenti quidem mihi sigillum imponatur
His carminibus : latebit enim nunquam, si surripiatur.
Neque quisquam mutabit pejus, bono præsente.
Sic verò quisque dicet ; Theognidis sunt carmina
Megarensis, omnes quidem inter homines celebris.
Civibus verò nondum omnibus placere possum.
Nihil mirum, ô Polypæda : nec enim Jupiter
Neque pluens omnibus placet, neque sustinens.
Tibi verò ego benevolus præcepta dabo, qualia ipse,
Cyrne, à bonis *viris* puer adhuc existens, didici.
Sapito ; neque turpibus ex factis neque injustis
Honores, neque potentiam trahe, neque divitias.
Hæc quidem sic scito : cum malis verò nè versare
Viris, sed semper cum bonis conversare.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΡΕΩΣ

ΓΝΩΜΑΙ.

Ὦ Ἄνα, Λητῶς υἱέ, Διὸς τέκος, ἔκποτε σεῖο
Λήσομαι ἀρχόμενος, ἢδ' ἐκπαυόμενος;
Ἀλλ' ἀεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν
Ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι, καὶ ἔσθλα δίδου.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μήτε σε θεὰ τέκε πότνια Λητὼ,
Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
Ἀθανάτων κάλλιστον ὄπ' ἀρχομένῃσι λίμνης,
Πᾶσα μὲν ἐπήνθα Δῆλος ἀπειρεσίη
Ὁδμῆς ἀμβροσίης· ἐγέλασε δὲ γαῖα πελώρη,
Γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολίης.
Ἄρτεμι θηρεφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἴσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
Εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε·
Σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρὸν, ἐμοὶ δὲ μέγα.
Μᾶτερ καὶ Χάειτες, κοῦραι Διός, οἵ ποτε Κάδμῳ
Ἐς γάμον ἐλθοῦσαι, καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
Ὅ, τι καλὸν, φίλον ὄξι· τὸ δ' ἐ καλὸν, ἐ φίλον ὄξι.
Τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.
Κύρνε, σοφιζομένῳ μοὶ ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
Τοῖσδ' ἔπεσιν· λήσει δ' ἔποτε, κλεπτομένη.
Οὐδέ πε ἀλλάξει χάλκιον, τῷ ἐθέλῃ περόωντι.
Ὧδε δὴ πᾶς ἐρέει, Θεόγνιδός ὄξιν ἔπη
Τῷ Μεγαρέως, πάντας δὴ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστί.
Ἀργεῖον δ' ἔπω πᾶσιν ἀρεῖν δύναμαι.
Οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαίδη· ἀλλὰ καὶ ὁ Ζεὺς
Οὐθ' ὕων πάσας ἀνδάνει, ἔτ' ἀνέχων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἔν φρεσὶν ὑποθήσομαι, διὰ τῶν αὐτός,
Κύρν', ἀπὸ μὲν ἀγαθῶν· πᾶς ἔτ' ἐὼν, ἔμαθον.
Πέπνυσο, μηδ' ἀνέρεσσιν ἐφ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδ' ἄδικον.
Ταῦτα μὲν ἔτως ἴδοι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
Ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ μὲν ἀγαθῶν ἔχεο·

Et cum eis bibe & comède, & cum eis
Sede: & place illis, quorum magna poteſtas *eſt*.
A bonis enim *viris* bona diſces: ſi verò malis
Commiſcearis, perdes & quam habebas mentem.
Hæc cùm didiceris, cum bonis converſare: & aliquando dic
Bene conſulere amicis me.
Cyrne, uterum fert civitas hæc: timeo nè pariat virum
Correctorem malæ inſolentiæ veſtræ.
Cives enim adhuc illi *ſunt* modeſti: præfecti verò
Verſi ſunt multam in nequitiam cadere.
Nullam unquam, Cyrne, boni civitatem perdiderunt viri
Sed, quandò contumelioſis eſſe malis placuerit,
Populúmque corripuerint, judiciáque Injuſtis dederint
Propriorum lucrorum causâ & potentiæ,
Spera non diu illam civitatem quietam fore,
Etſi nunc manet multa in quiete;
Cùm malis amica viris hæc fuerint,
Lucra publico cum malo venientia,
Ex his enim ſeditio eſt, & inteſtinæ cædes virorum:
Rex verò civitati nunquam illi placeat.
Cyrne, civitas quidem adhuc hæc civitas *eſt*: populi autem
Qui priùs *fuêre* (neque jura noverant, neque leges,
Sed circum latera pellem caprarum atterebant,
Foris autem, tanquam cervi, hanc incolebant civitatem
Et nunc ſunt boni, *ô* Polypæda: at, qui priùs boni erant
Nunc mali *ſunt*. Quiſnam hæc ferret inſpiciens?
Se invicem autem decipiunt, alii alios ridentes,
Neque malorum rationes cognoſcentes, neque bonorum:
Neminem horum amicum fac, *ô* Polypæda, civium
Ex animo, utilitatis causâ alicujus:
Sed videaris quidem omnibus linguâ amicus eſſe;
Rem verò communices nemini ullam
Seriam. Cognoſces enim improborum mentes virorum,
Quòd ipſis in factis fides jam *eſt* nulla;
Sed dolos deceptionéſque verſutiáſque dilexerunt
Sic ut viri non ampliùs ſervandi.
Nunquam, Cyrne, improbo fidens conſulta cum viro,
Quando ſeriam rem volueris facere:
Sed ad probum profectus, conſulta multùm laborans,
Et longum pedibus, Cyrne, iter peragens.

Καὶ μὴ τοῖσιν πίνε καὶ ἔδε, καὶ μὴ τοῖσιν
Ἴζε, καὶ ἄνδρασι τοῖς, ὧν μεγάλη δυνάμις.
Ἐσθλῶν μὴν δ' ἀπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δ' ὁμίλοις
Συμμιχθῇς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
Ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε· καί ποτε φήσεις
Εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.
Κύρνε, κύει πόλις ἥδε· δέδοικα δ' μὴ τέκῃ ἄνδρα
Εὐθυπρεπέα κακῆς ὕβριος ὑμετέρης.
Ἀσὶ μὲν δὴ ἔτ' ὄιδε σαόφρονες· ἠμέμφονες δ'
Τετρήφατεν πολλὸν ἐς κακόπητα ποσίν.
Οὐδεμίαν πω, Κύρν', ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσ' ἄνδρες·
Ἀλλ', ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδῃ,
Δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τ' ἀδίκοισι δίδωσιν
Οἰκείων κερδέων ἕνεκα καὶ κράτεος,
Ἕλπεο μὴ δηρὸν κείνῃ πόλιν ἀσφαλέεσθαι,
Μηδ' εἰ νῦν κείνῃ πολλὴ ἐν ἡσυχίη,
Εὖτ' ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
Κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
Ἐκ γὰρ δὴ τάσις δεῖ καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν·
Μύναφχος ἥδε πόλει μήποτε τῇδε ἄδοι.
Κύρνε, πόλις μὲν ἔτ' ἥδε πόλις· λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι
Οἱ πρόσθ' (ὥτε δίκας ἥδεσαν ὥτε νόμους,
Ἀλλ' ἀμοὶ πλευρῇσι δόρυς αἰχᾶν κατέτεινον,
Ἔξω δ', ὡς ἔλαφοι, πώλεσ' ἐνέμονθο πόλιν)
Καὶ νῦν εἰσ' ἀγαθοί, πολυπαίδη· οἱ δ' πεῖν ἐθέλοι,
Νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,
Οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες, ὥτ' ἀγαθῶν.
Μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, πολυπαίδη, ἀσσῶν
Ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς.
Ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπ' γλώσσης φίλος ἔμμεν,
Χρῆμα δ' συμίξῃς μηδενὶ μηδαπῶν
Σπεύδων. γνώσῃ γὰρ οἰζυρᾶν φρένας ἀνδρῶν
Ὡς σφιν ἐπ' ἐρχομένοισι πίσις ἔπι ὀλεμία.
Ἀλλὰ δόλους ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησας
Οὕτως ὡς ἀνδρες μηκέτι σωζόμενοι.
Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βάλε σὺν ἀνδρὶ,
Εὖτ' ἀνοσιάδεον πρῆξιν ἐτέλης τελέσαι·
Ἀλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο πολλὰ μογήσας,
Καὶ μαλερὸν ποσίν, Κύρν', ὀδὸν ἐκτελέσας.

Rem verò nè amicis omnino communica cum omnibus:
Pauci sanè è multis fidelem habent mentem.
Paucis viris fidens magnas res aggredere;
Nè fortè insanabilem, Cyrne, accipias dolorem.
Fidelis vir auróque & argento rependi
Dignus *est* in molesta, Cyrne, seditione.
Paucos invenies, *ô* Polypæda, viros amicos
Fideles in difficilibus rebus perstistentes:
Qui ausint, concordem animum habentes,
Æquè bonorum malorúmque participes esse.
Hos verò non invenies quærens, neque inter omnes
Homines, quos navis non una omnes agat:
Quibus in lingua & oculis inest
Pudor, neque ad turpem rem quæstus agit. (a
Nè me verbis quidem cole, mentem autem habe & præc
Si me amas, & tibi fidelis inest mens:
Aut me ama, puram afferens mentem; aut me aversatu
Odio prosequere, manifestè contentionem suscipiens.
Qui verò unâ linguâ dupliciter habet mentem, hic amic
Gravis, Cyrne; inimicus melior quàm âmicus existens.
Si quis laudabit te tanto tempore quanto viderit *te*,
Separatus verò *à te* aliò, linguam mittit malam:
Talis profectò sodalis vir amicus *est* non valde bonus,
Qui dixerit linguâ optima, cogitat autem alia.
Sed sit talis mihi amicus, qui sodalem
Cognoscens, ingenio etiam gravem existentem ferat
Pro fratre. Tu autem mihi amice hæc in animo
Considera; & aliquando mei memineris in posterum.
Nullus hominum persuadeat improbum virum amare,
Cyrne: Quæ enim erit utilitas, ille vir amicus si sit?
Neque te ex gravi labore liberaverit & detrimento,
Neque bonum habens, illius *te* participem facere volu
Improbis verò benefacienti vanissima gratia est:
Perinde *est* ac seminare pontum maris albi.
Neque enim pontum seminans, profundam segetem meta
Neque malis benefaciens, beneficium vicissim accipias.
Inexpletam enim habent improbi mentẽ: síq; unum deliqu
Superiorum omnium effusa periit amicitia.
At probri plurimùm fruuntur beneficio accepto,
Memoriámque habent beneficiorum, & gratiam postea

Πρῶξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοίνεο πᾶσι·
Παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχυσι νόον.
Παύρεσιν πίσευε μεγάλ' ἀνδρείην ἔργ' ἐπιχέρει,
Μή πότ' ἀνίκεσιν, Κύρνε, λάβῃς ἀνίλιν.
Πιστὸς ἀνὴρ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἀντερύσαιτο
Ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.
Παύρους εὑρήσεις, Πολυπαΐδη, ἄνδρας ἑταίρους
Πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους·
Οἵπνες ἂν τολμῶεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες
Ἶσον ἠδ' ἀγαθῶν ἠδέ τε κακῶν μετέχειν.
Τὸς δ' ἐχ' εὑρήσεις ἀζήμιος, εἰ δ' ἐπὶ πάντας
Ἀνθρώπους, ὃς νοῦς μὴ μία πάντας ἄγει.
Οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἕπεσιν
Αἰδὼς, οἷσ' αἰχρὸν χρῆμ' ἐπὶ κέρδος ἄγει.
Μή μ' ἕπεσιν μὴ στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλη,
Εἴ με φιλεῖς, καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος.
Ἢ μὲ φίλει καθαρὸν δέμας ἠδὲ νόον, ἢ μ' ἀπόειπον
Ἔχθεα, ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
Ὃς δ' μὴ γλώσσῃ δίχ' ἔχει νόον, οὗτ' ἐταῖρος
Δεινός, Κύρν' ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
Εἴ πε ἐπαινέσει σε τόσον χρόνον ὅσσον ὁρᾷς,
Νοσφιθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἵησι κακήν.
Τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος ἦπ μάλ' ἐδόλος,
Ὃς κ' εἴπῃ γλώσσῃ λῶσα, φρενεῖ δ' ἕτερα.
Ἀλλ' εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Γιγνώσκων, ὀργὴν κ' βαφὴν ὄντα φέρει
Ἀντὶ κασιγνήτου· σὺ δέ μοι φίλε τοῦτ' ἐνὶ θυμῷ
Φράζεο· καὶ ποτέ μιν μήσεαι ὀξόπισω.
Μηδεὶς ἀνδρῶπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἐς ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
Οὔτέ κεν ἐσθλὸν ἔχων, τἀ μεταδοῦν' ἐθέλει.
Δειλὸς δ' ἐν ἔρδεσι μαπαστάτη χάρις ὀξίν·
Ἶσον καὶ πρείειν πόνον ἀλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόνῳ πρείειν βαθὺ λίπον ἀμφὶς,
Οὔτε κακὸς ἐν ὁρῶν, ἐν πάλιν ἀνπλάβοις.
Ἄπιστον γὰρ ἔχυσι κακοὶ νόον· ὧν δ' ἐν ἀμάρτῃς,
Τῶν φρεσὶν πάντων ἐκπέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπευείκεσι παθόντες,
Μνῆμα δ' ἔχυσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ὀξόπισω.

Μήποτε

Nunquam malum virum amicum fac sodalem,
Sed semper fuge tanquam malum portum.
Multi sanè potûs & cibi sunt amici;
In seria autem re pauciores *sunt amici*.
Fucato verò viro cognitu difficilius nihil *est*,
Cyrne; neque cautionis est majoris.
Auri adulterini & argenti tolerabile detrimentum,
Cyrne; & invenire facile *est* viro sapienti:
Si autem amici mens viri in pectoribus latuerit
Tenuis existens, dolosúmque in præcordiis cor habeat;
Hoc Deus fucatissimum fecit hominibus,
Et cognitu omnium hoc difficillimum.
Non enim poteris cognoscere viri mentem neque fœminæ
Priusquam tentaveris seu jumentum: (sed
Neque poteris conjectare, tanquam aliquando tempestivè
Sæpe enim animum fallunt species.
Neque potentiâ opta, *ô* Polypæda, eximius esse,
Neque facultatibus: duntaxat autem viro adsit fortu
Nihil in humanis patre & matre melius
Est, quibus sanctum, Cyrne, curæ est jus.
Nemo, Cyrne, damni & lucri causa ipse *est*:
Sed Dii horum datores amborum.
Neque quispiam hominum operatur, in præcordiis sciens
Finem, sive bonum sit sive malum:
Sæpe enim putans se facturum malum, bonum fecit;
Et putans se facturum bonum, fecit malum.
Neque cuiquam hominum adveniunt quæ voluerit;
Impediunt enim gravis fines impossibilitatis.
Nos homines autem vana existimamus, scientes nihil:
Dii verò secundùm suam omnia perficiunt mentem.
Nemo unquam hospitem, *ô* Polypæda, qui fefellerit,
Atque supplicem, mortalium, immortales latuit.
Malis autem justè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives esse, injustè opes adeptus.
In justitia autem comprehensum omnis virtus inest:
Omnisque vir bonus *est*, Cyrne, justus qui est.
Divitiàs quidem dæmon etiam improbissimo viro det:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Injuriam, Cyrne, Deus primam malum dedit viro,
Cujus est locum nullum positurus.

P.

Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον.
Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσθῳ ἠβρώσιος εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν ᾧ ἀσελγὲς πρῆγμα παυέστεροι.
Κιδδίλλε δ' ἀνδρῶν γνῶναι χρεμπώτερον ἐόντα,
Κύρν', ἐὸν εὐλαβίης ὄζοι πεῖ πέσοντος.
Χρυσῷ κιδδίλλοιο ἠ ἀργύρῳ ἄμφελθε ἄπτι,
Κύρνε, ἠ ἐξαρεῖν ῥᾴδιον ἀνδρεῖ σοφῷ.
Εἰ ᾧ φίλε νόῳ ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσι λέληθε
Ψευδὴς ἐών, δόλιον δ' ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχει·
Τοῦτο θεὸς κιδδιλότατον πίσσε βροτοῖσι,
Καὶ γνῶναι πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον.
Οὐ γὰρ ἂν εἰδείης ἀνδρὸς νόον ὅτε γυναικός,
Πρὶν πειρασθείης ὥσπερ ὑποζυγίε.
Οὐδέ κεν εἰκάσαις, ὥσπέρ πτ' ἐς ὤϊον ἐλθών·
Πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι.
Μήτ' ἀρετὴν ἔυχε, Πολυπύδη, ἔξοχον εἶναι,
Μήτ' ἄφενος· μᾶλλον δ' ἀνδρὶ γένοιτο πόνος.
Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι παλαιὸς ἠ μινυρὸς ἄμεινον
Ἔπλεθ', ὅσοις ὁσίης, Κύρνε, μέμηλε δίκης.
Οὐδείς, Κύρν', ἄπις ἠὲ κἠδεμὼν ἄπτος αὐτός·
Ἀλλὰ θεοὶ τούτων δεύτεροι ἀμφοτέρων.
Οὐδέ πις ἀνθρώπων ἐρεῖζεται, ἐν φρεσὶν εἰδὼς
Ἐς τέλος, εἴτ' ἀγαθὸν γίγνεται εἴτε κακόν·
Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακὸν, ἔβλαψε ἔθηκε,
Καί τε δοκῶν θήσειν ἔβλαψ', ἔθηκε κακόν.
Οὐδέ τῳ ἀνθρώπων θεμιτὸν γνῶ ὅσ' ἐθέλησιν·
Ἰχνὶ γὰρ χαλεπὸς πείρατ' ἀμηχανίης.
Ἄνθρωποι ᾧ μάταια νομίζομεν, εἰδέτες ἐσθλόν·
Θεοὶ ᾧ κῆ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.
Οὐδείς πω ξεῖνον, Πολυπύδη, ἐξαπάτησας,
Οὐδ' ἱκέτην, θνητῶν, ἀθανάτους ἔλαθε.
Βέλτερο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν ἄκρην,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασαμένῳ.
Ἐν ᾧ δικαιοσύνῃ συλλήβδην, πᾶσ' ἀρετή 'στι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθός. Κύρνε, δίκῃ ἐών.
Χρήματα μὲν δώσων ἠ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.
Ὑγιείην, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
Οὗ μέλλει χώρῳ μηδεμίαν δέμεν.

Τίκτ'

Parit sanè satietas injuriam, cùm improbum opes sequuntur
Hominem, & cui non mens sana sit.
Nunquam paupertatem perniciosam viro iratus,
Neque egestatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs alii;
Aliàs quidem ditescere, aliàs verò nihil habere.
Nunquam, Cyrne loquere verbum magnum: novit enim r
Hominum quid nox & dies viro perficiat.
Multi quidem utuntur malis consiliis, numine autem de
Quibus, quod malum videbatur, cedit in bonum.
Sunt vero *alii* qui & consilio bono & numine sinistro
Res gerunt: finis autem rebus non succedit.
Nemo hominum neque dives, neque pauper,
Neque malus sine numine, neque bonus *est*.
Aliud alii malum est: revera autem beatus nemo *est*
Hominum, quotquot sol intuetur.
Quem autem Dii amant, & invidus laudat;
Viri verò studium est nullum.
Deos ora, quibus est magna potestas: nihil sine Diis
Est hominibus, neque bona neque mala.
Virum bonum paupertas omnium domat maximè,
Et senectute cana, Cyrne, & febri *magis*:
Quam utique oportet fugere, & in immensum mare
Projicere, & petras, Cyrne, contra altas.
Omnis enim vir paupertate domitus, neque quicquam di
Neque facere potest: lingua verò ei ligata est.
Oportet igitur simul super terram & lata dorsa maris
Quærere gravis, Cyrne, liberationem paupertatis.
Mori, *ô* amice Cyrne, pauperi melius est viro,
Quàm vivere durâ afflictum paupertate.
Arietes quidem & asinos quærimus, Cyrne, & equos
Generosos, & quisquis vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non renuit
Generosus vir, si ei pecunias multas dederit.
Nulla *fœmina* mali viri recusat esse uxor
Divitis; sed divitem vult pro bono.
Opes quidem æstimant; & ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: divitiæ miscent genus.
Itaque ne mirare genus, *ô* Polypeda, civium
Labefactari: cum malis enim miscentur bona.

Τίκλει τοι κόρῳ ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβῳ ἕπηται
Ἀνδρώπῳ, ἢ ὅτῳ μὴ νόῳ ἄρτιον ἦ.
Μήποτέ τι πενίᾳ συμφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθείς,
Μηδ' ἀχρημοσύνᾳ, Κύρνε, κακὸν φορέοις.
Ζεὺς γάρ τοι τὸ πάλαιπον ὑπερβάτῳ ἄλλοτε ἄλλῳ,
Ἄλλοτε μὲν πλοῦτιν, ἄλλοτε δ' ὐδὲν ἔχειν.
Μήποτε, Κύρν', ἀγορεύῃς ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ ὐδεὶς
Ἀνδρώπων ὅ, τι νὺξ χ' ἡμέρᾳ ἀνδρὶ τελεῖ.
Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσὶ, δαίμονι δ' ἐσλῷ,
Οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίγνετ' εἰς ἀγαθόν.
Εἰσὶ δ' οἱ βελτῆτ' ἀγαθὴ καὶ δαίμονι φαύλῳ
Μοχθίζουσι· τέλος δ' ἐρσμασιν ὐκ ἔπεται.
Οὐδεὶς ἀνδρώπων ὕτ' ὄλβιος, ὔτε πενιχρὸς,
Οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος, ὔτ' ἀγαθός.
Ἀλλ' ἄλλῳ κακὸν ὅδε· τὸ δ' ἀτρεκὲς, ὅλβιος ὐδεὶς
Ἀνδρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ὅν τῷ θεοὶ πιμῶσιν, ὁ κὴ μεμελημένος αἰνεῖ,
Ἀνδρὸς ὃ σωδὴ γίγνεται ὐδεμία.
Θεοῖς ἔυχεσθαι χρὴ μέγα κράτος· ὑπὸ δ' ἄτερ θεῶν
Γίγνεται ἀνδρώποις, ὔτ' ἀγαθ' ὔτε κακά.
Ἀνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
Καὶ γήρεος πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπάλυ.
Ἦν δὴ χρὴ φεύγοντα κὴ ἐς μεσάκητα πόντου
Ῥίπτειν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος ὅτε πειρᾶται,
Οὔθ' ἕρξαι δύναται· γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.
Χρὴ γὰρ ὁμῶς ὑπ' γλῶτ' καὶ ὑφέαι νῶτα θαλάσσης
Δίζεσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.
Τεσσάρων, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ,
Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.
Κειὸς μὲν γὰρ ὄνος διζήμενος, Κύρνε, καὶ ἵππος
Εὐρύσεως, καί πς βάλεται ἐς ἀγαθῶν
Βόθρων· γῆμαι δ' κακὴν κακῷ ἀνδρὶ μαλεδαίνει
Ἐσθλός· ἀνὴρ, ὧν οἱ χρήματα πολλὰ δίδῳ.
Οὐδὲν μία κακὴ ἀνδρὸς ἀναίνεται ἔδ' ἄκοιτις
Πλουσίῳ, ἀλλ' ἀφνεὸν βάλεται ἀντ' ἀγαθῆ.
Χρήματα μὲν γὰρ πιμῶσι· καὶ ὃν κακὴν ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθῆς· πᾶσι δ' ἔμιξε Ζεύς.
Οὕτω μὴ θαύμαζε γύν, Πολυπαΐδη, ἀσσον
Μαυρεῦσι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

Αὐτὸς

Ipse quidem hanc, cognoscens malo patre ortam esse.
In ædes *suas* ducit, opibus *illius* inductus,
Nobilis ignobilem; quandoquidem fortis ipsum necessi
Cogit, quæ viri fecit miseram mentem.
Opes verò cui à Jove & cum justitia viro fuerint,
Et integrè semper ac stabile permanent:
Si verò injustè præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, sive jurejurando, præter justum capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur; in fine verò
Rursum est damnum. Deorum enim superior est me
Sed hæc hominum fallunt mentem: non enim ob ea
Fiunt beati, rei errore.
Sed hic quidem ipse solvit malum debitum, ille verò cha
Noxam postea liberis appendit;
Alium verò non apprehendit vindicta: mors enim impi
Priùs super palpebras sedebat, fatum afferens.
Nemo profectò exuli amicus & fidelis sodalis *est*:
Exilio autem est hoc acerbius.
Vinum sanè potare multum, malum *est*: si verò quis ipsu
Potârit prudenter, non malum, sed bonum *est*.
Cyrne, amicos secundum omnes commuta varios mores,
Ingenium attemperans quod quisque habet.
Polypi mentem obtine versipellis, qui ad petram,
Cui adhæserit, talis visu apparet.
Nunc quidem hàc sequere, aliquando alius colore fias.
Celeris mutatio quidem sapientia est morum.
Neque nimis indignare, cùm perturbantur cives,
Cyrne: mediâ autem perge viâ, quo modo ego.
Quisquis quidem putat proximum suum scire nihil,
Sed se solum varia consilia habere,
Ille sanè amens est, mente privatus bonâ:
Æquè enim omnes varia scimus.
Sed hic quidem non vult turpes quæstus sequi:
Alteri verò doli magis infideles placent.
Divitiarum autem nullus *est* finis certus hominibus:
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quisnam saturaverit omnes?
Opes quidem mortalibus sunt amentia.
A te autem statim emergit; quam cùm Jupiter
Mittit laborantibus, aliàs alius habet.

Αὐτός τι τοῦτο εἰδὼς κακόπατειν ἐῶσιν
Εἰς οἶκους ἄγε πᾶ, χρήματα πειθόμενος,
Ἐνδοξος κακόδοξον· ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη
Ἐντύνει, ἥτ' ἀνδρῶν πλήμονα θῆκε νόον.
Χρήματα δ' ᾧ κόθεν κε σωΐδικη ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς αἰεὶ κε μένιμον τελέθει·
Εἰ δ' ἀδίκως θῆρᾳ κεν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
Κτήσεται, εἰν ὄρκῳ, παρ τὸ δίκαιον ἑλών,
Αὐτίκα μὰν φέρεσιν κέρδος δηλεῖ, ἐς ὃ τελαυτῶ
Ἀθρὶς ἔχυτο κακόν. θεῶν δ' ὑπερφερὲς νόος.
Ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· ἃ δ' ἐπ' αὐτοῖς
Γίγνονται μάκαιρες πρήγματος ἀμπλακίης.
Ἀλλ' ὁ μὰν αὐτὸς πᾶσι κακὸν χρέος, ὃς ὑ φίλοισιν
Ἄτιμα ἐξοπίσω ποιεῖν ἐπακρέμασεν·
Ἄλλον δ' ἃ κατέμαψε δίκη· θάνατος δ' ἀναιδὴς
Πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.
Οὐδείς τι φάρμακον φίλον κ' ἐπὶ σὸς ἑταῖρος·
Τῆς ὑ φυγῆς ὄδιν τοῦτ' ἀνιηρότερον.
Οἶνόν τοι πίνειν πωλῶ, κακὸν· ὦ δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπαμμώμως, ἃ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Κύρνε, φίλως κατὰ πάντας ὀπίσρεφε ποικίλον ἦθος,
Ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν' ἕκαστος ἔχει.
Πολύτροπα ὀργὴ ἔχε πολυπλόκε, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
Τῇ προσομιλήσει, τοῖον ἰδεῖν ἐφάνη.
Νῶϊ μὰν τᾶδ' ἐφέπει, ποτὲ δ' ἀλλοῖον χρόα γίνει·
Κραιπνόν τι σοφίη γίνεται εὐτρεπίης.
Μηδὲ ἄγαν ἄφαλλε παραστιμβίων πολιητᾶν,
Κύρνε· μέσσα δ' ἔρυε τῶν ὁδόν, ἄσπερ ἐγώ.
Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἰδμῆναι ἐόντα,
Ἀλλ' αὐτὸς μᾶλλον ποικίλα δηλόεν ἔχει,
Κεῖνός γ' ἄφρων ὀξύ, νόος βεβλαμμένος ἐσθλῶν·
Ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ' ἐπιστάμεθα.
Ἀλλ' ὁ μὰν ἐκ ἐθέλει κακοκερδείην ἔπεσθαι·
Τῷ ὑ δολωπολίαν μᾶλλον ἀπεῖναι ἄεθλον.
Πλάστα δ' ἀνὴρ τέρμα περασμένον ἀνθρώποισιν·
Οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον ψεύδεσθαι· πῆς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Χρήματά τοι ἀνθρώποις γίνεται ἀφροσύνη.
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ὦ ὁπότε Ζεὺς
Πέμψει τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλο ἔχει.

Ἀκε-

Arx & turris qui erat ſtulto populo,
Cyrne, modicum honorem conſequitur bonus vir.
Neque ampliùs decet nos, nimirum viros ſalvos,
Diruere tanquam civitates mœnia expugnandæ.
Tibi quidem ego alas dedi, cum quibus ſuper immenſum
Volabis, per terram omnem ſublatus
Facilè: epulis verò & conviviis aderis
In omnibus, multorum verſans in oribus.
Et tibi cum tibiis canoris juvenes viri
In mundo amabiles honeſta & ſuavia
Canent: & poſtquam tenebroſas ſub latebras terræ
Iveris luctuoſas in Ditis domos;
Nunquam nè mortuus quidem amittes gloriam, neque la
Immortale hominibus ſemper habens nomen,
Cyrne, per Græciam terram verſans, & per inſulas,
Piſcoſum tranſiens mare ſterile,
Non equorum tergis inſidens: ſed te mittent
Splendidâ Muſarum dona violis-coronatarum.
Omnibus enim, quibus curæ eſt etiam poſteris carmen,
Eris unà, donec terra & ſol *eruni*.
Cæterùm ego modicam à te conſequor reverentiam:
Sed tanquam puſillum puerum verbis me decipis.
Pulcherrimum *eſt* quod juſtiſſimum; optimum verò, vale
Res verò jucundiſſima eſt, quod quis amat, aſſequi.
Equa ego *ſum* pulchra, & certatrix; ſed peſſimum
Virum fero: & mihi hoc moleſtiſſimum.
Sæpe profectò cogitavi effringens frænum
Fugere, excutiens malum aurigam.
Non mihi bibitur vinum; poſtquam ad puellam teneram
Alius vir habitat, multò me generis fert
Frigidam mihi apud eam chari bibunt parentes:
Quare ſimul aquatur, & me pejor.
Ibi mediam puellam amplexus brachio, oſculatus ſum
Collum: illa verò tenerum loquebatur ex ore.
Nota *eſt* ſanè paupertas, & aliena exiſtens:
Neque enim in forum venit, neque judicia.
Ubique enim deterius habet, ubique & permiſta:
Ubique verò æquè inimica eſt, ubicunque fuerit.
Æqualiter ſanè alia quidem Dii mortalibus hominibus
Senectutémque gravem & juventutem dederunt;

Omn

Ἀκρόπλις ἠ πύργε ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ,
Κύρν', ὀλίγης πιμῆς ἔμμορεν ἐθλὸς ἀνήρ.
Οὐδ' ἔπ γε πρέπει ἡμῖν, ἅτ' ἀνδρεῖα σωζομένοισι,
Λύειν ὡς πόλεως τείχι ἀλωσομάχης.
Σοὶ μὲν ἐγὼ πῆρ ἔδωκα, συὶ δὶς ἐπ' εἰπείρατα πόν-
Πωτήσῃ, χῆ γλῶ πᾶσιν ἀειρόμεθ' (τον
Ῥηΐδίως· δοίνας δ' ἠ εἰλαπίνῃσι παφαίνῃ
Ἐν πάσαις, πολλῶν κείμεθ' ἐν σώμασι.
Καί σε σὺν ἀὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
Ἐν κόσμῳ ἐρατοὶ καλά τε ἠ λιγέα
Ἄσονται· ἠ ὅταν ἀγορεῖς ὕπο κεύθμασι γαίης
Βᾶς πολυκωκύτους εἰς ἀΐδαο δόμους,
Οὐδέποτ' ἀδὲ θνητῶν ἔπλεῖς κλέος, ἀδέ γε λήσεις
Ἄφθιτον ἀνδράποις ὠὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γλῶ γαμόωμεθ', ἠδ' ἀνὰ νή-
Ἰχθυόεντα ἄγομεν πομπὴν ἐπ' ἀτρύγετον, (σες,
Οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμεθ'· ἀλλά σε πέμψει
Ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων.
Πᾶσι γὰ, ὅσοι μέμνηλε ἠ ἐσορῶσιν ἀοιδήν,
Ἔσῃ ὁμῶς, ἔφρ' ἂν γῆ τε ἠ ἠέλιος.
Λυπρὸν ἐγὼν ὀλίγης φθισόμενος ἐπιγχάνω αἰδῶς,
Ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.
Κάλλιστον τὸ δικαιότατον, λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
Πρῆγμα δ' τερπνότατον, ἤ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.
Ἵππος ἐγὼ καλὴ ἠ ἀεθλίη· ἀλλὰ κάκιστον
Ἀνδρα φέρω· καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον.
Πολλάκι δὴ μέλλησα διαῤῥήξασα χαλινὸν
Φεύγειν, ὡσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον·
Οὔ μοι πίνεται δίνᾳ, ἐπεὶ φρὰ πυδὶ τερείνῃ
Ἄλλᾳ ἀνὴρ κατέχει, πολλὸν ἐμὲ κακίων·
Ψυχρεύν μοι παρὰ τήνδε φίλοι πίωσι τοκῆες·
Ὡσδ' ἄμα δ' ὑδρεύει, καί με γρῶσι φέρει.
Ἔνθα μέσσῳ παρὰ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν', ἐφίλησα
Δειρὴ· ἠ ὃ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ σώματος.
Γνωτή τις πατίη, ἠ ἀλλοτεή πέρ ἐοῦσα·
Οὔτε γὰ εἰς ἀγορὴ ἔρχεται, οὔτε δίκας.
Πάντη δὲ τἄλασσον ἔχει, πάντη δ' ἀπίκτος·
Πάντη δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίγνεται, ἔνθά πέρ ἦ.
Ἴσως τι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ δνητοῖς ἀνθρώποις
Γῆρός τ' ἀλάμπον ἠ νεότητ' ἔδοσαν·

Τῶν

Omnium verò pessimum inter homines, mortéque
Et omnibus morbis est deterius,
Liberos postquam educaveris, & necessaria omnia præbu
Pecuniámque repositeris, multa molesta perpessus,
Patrem odio prosequuntur, imprecantúrque *illi* interire,
Et execrantur veluti mendicum supervenientem.
Verisimile est malum virum malè jura administrare,
Nullam in posterum reverentem Deorum iram.
Improbo enim homini difficilia licet multa suscipere
E vestigio, cogitaréque quòd recta omnia facit.
Civium nulli fidelis existens pedem hunc progredere,
Neque jurejurando credulus, neque pacto:
Neque si Jovem vult præbere regem maximum
Sponsorem immortalium, pignora ponere volens.
Nam in civitate ità male dica placet nihil,
Quàm *se* servare: vulgus infelicius.
Nunc verò proborum mala, sunt bona improbis
Virorum, súntque perversis lex:
Pudor enim periit; impudentia autem & injuria
Superans justitiam, terram totam occupat.
Neque leo semper carnes comedit; quinimò ipsum,
Et fortem etiam existentem, capit perplexitas.
Garrulo homini tacere gravissimum onus *est*;
Loquens autem imperitus, quibuscum est, oneri est;
Oderúntque *eum* omnes: necessarius verò congressus
Viri talis convivio est.
Neque vult amicus esse, postquam malum viro evenerit;
Neque si ex utero, Cyrne, uno natus fuerit.
Asper & dulcis est, morosus & immitis
Famulis ac servis, viciníque propinquis.
Non oportet concutere bonam vitam, sed quietem conti
Malam autem movere, donec in rectam constitueris.
Mali, non prorsus mali ex utero nati sunt;
Sed cum viris malis jungentes amicitiam,
Factáque improba dixerunt, & verba maledica, & contumeli
Sperans illos omnia dicere vera.
Inter sodales vir prudens esto;
Omnia autem te latere, tanquam absentem, puta.
Scito ferre ridicula: foris verò fortis sis,
Cognoscens mores quos quisque habet.

Τῶν πάντων ᾧ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτῳ τε
Καὶ πασέων νόσων ὀξὺ πονηρότατον,
Παῦσας ἐπεὶ θρέψαιο, καὶ ἄρρωστα πάντα παράσχοις,
Χρήματα δ' ἐγκατιθῇς, πόλλ' ἀνιηρὰ παθόν,
Τὸν πατέρ' ἐχθαίρειν, καταρᾶσθαι δ' ἀπολέσθαι,
Καὶ συγέμεν ὅππερ πλωχὸν ἐπεσχόμενον.
Εἰκὸς τὸν κακὸν ἀνδρὸς κακοῦ τὰ δίκαια νομίζειν,
Μηδεμίαν κατόπιν αἰζυρῶν νέμεσιν.
Δειλῷ μὲν τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
Πὰρ ποδός, ὑγιαίνειν δ' ὡς καλὰ πάντα πέλει.
Ἀργῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τόν δὲ πεδάνας,
Μήθ' ὁρκῳ πίσυνος, μήτε συμπομποσύνῃ.
Μήδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλει πυρέσσειν βασιλεὺς μέγιστον
Ἔμμεν ἀνάντων, πίσυνος πέλειν ἐθέλων.
Ἐν μέσῳ πέπλῳ ὧδε καμόφρων ἀνδάνει ἀλλήλοις,
Ὡς ᾧ τὸ σῶμα· οἱ πλησίοι ἀλλοδόξεροι.
Νῶν ᾧ τὰ ἧβ ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
Ἀνδράσιν, γίγνωσκ' δ' ἐντρεπέλισι νόμῳ.
Αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλαλεν ἀναιδείῃ ᾧ κ' ὕβρις
Νικήσασα δίκην γλῶσσαν πᾶσαν ἔχει.
Οὐδὲ λέων ὠμοῖσι κρέα δάπτειν ἀλλά μιν ἔμπης
Καὶ κρατερὸν περ ἐόντ' αἰεὶ ἀμηχανίη.
Κατίλλῳ ἀνθρώπῳ σιγὴν χαλεπώτατον ἐχθῷ·
Φθεγγόμενος δ' ἀδικεῖς, ὅτι μᾶλλον μέλεται.
Ἐχθαίρουσι ᾧ πάντες· ἀναγκαίη δ' ὁπίσω ξις
Ἀνδρὸς τοῖσι τε συμποσίῳ τελέθει.
Οὐδ' ἐθέλει φίλος ἦν, ἐπὶ κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
Οὐδ' ὢν ἐν χερσί, Κύρνε, μιᾶς χερός.
Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἦσθα, καὶ ἀργαλέος καὶ ἀπλοῦς
Λάτεισι καὶ δημοσίῃ, γείτοσί τ' ἀγχιδύοις.
Οὐ χρὴ κυκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀνεμίζειν·
Τὸν ᾧ κακὸν κυκᾶν, ἐς ἀνέος ὀρθὰ βλάπτειν.
Οἱ κακοί, ὑπὸ πάντων κακοὶ ἐν χερσὶν γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἀνδρεσσι κακὸς σωφρονέων φιλίλιν.
Ἔργα τε θεῖα ἔμαθον καὶ ἐπὶ δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενος κεῖνος πάντα λέγειν ἔπεμεν.
Ἐν μὲν συνοίσουσιν ἀνὴρ πεπυκασμένος ἔσθ'.
Πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπέοντα δόκει.
Εἰδὲ φέρειν τὰ γελοῖα· σύνηθες ᾧ καρτερὸς εἶναι,
Γιγνώσκων ὀργὴν ἥπιον ἐκμὸς ἔχει.

Ἐν

Inter insanos maximè insanio ; sed inter justos
Omnium hominum sum justissimus.
Multi quidem divites sunt mali, boni autem sunt pauper
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem divitiis: quoniam illud quidem stabile *est* semp
Opes verò hominum aliàs alius habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum sempe
Fortisque *est* inque bonis positus, inque malis.
Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,
Insipiens malitiam non potest continere.
Nunquam ob parvam causam amicum virum perdideris
Credens gravi, Cyrne, calumniæ.
Si quis peccatis amicorum in omni *re* irascatur,
Nunquam inter se concordes neque amici
Poterunt esse. Peccata enim homines insequuntur
Mortales, Cyrne: Dii verò non volunt ferre.
Et lentus consilio usus cepit celerem hominem insequens,
Cyrne, cum recta Deorum justitia immortalium.
Quietus, sicut ego, mediam viam ingredere pedibus,
Neque aliis tribuens, Cyrne, ea quæ sunt aliorum.
Nunquam exulem virum ob spem, Cyrne, osculeris:
Neque enim domum regressus est idem ampliùs.
Nequid nimis propera ; omnium media optima : & sic,
Cyrne, habebis virtutẽ, quam quidem accipere difficile
Jupiter mihi amicorum det remunerationem, qui me am
Et *me* quàm inimicos magis, Cyne, potentem fore:
Et sic possim videri inter homines Deus esse,
Si, postquam remunera vero, me fors apprehendat mor
Sed Jupiter perfice mihi cœlestis opportunum votum :
Da verò mihi pro malis & aliquo affici bono.
Moriar autem si nullam malarum sedationem solicitudinu
Invenero, dederisque pro calamitatibus calamitates.
Fatum enim sic est : ultio verò non apparet nobis
Virorum, qui meas facultates tenent vi
Deprædati: ego autem canis transivi alveum,
Torrente fluvio omnibus spoliatus.
Horum liceat nigrum sanguinem bibere ; ac bonus adjuve
Genius, qui ex mea sententia perficiat hæc.
O improba paupertas ! cur manes & omittis ad alium
Virum ire ? cúrque me non volentem amas ?

(n

Ἐν μὲν μανομένοις μάλα μαίνομαι· ἐν δὲ δικαίοις,
Πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.
Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
Τολμᾷ δ' ἐν τ' ἀγαθοῖς κείμενος ἐν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ θεὸς κακὸν ἄνδρα βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσαι,
Ἀφραίνων κακίλλου οὐ δύναται κατέχειν.
Μήποτ' ἐπὶ σμικρᾷ θεφάσσει φίλον ἄνδρ' ἀπολέ-
Πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ. (σαις,
Εἴ πς ἀμβροτόλῃσι φίλων ὅτι παντὶ χολῶτο,
Οὔπτ' ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι ἐδὲ φίλοι
Εἶεν. ἁμαρτοεὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
Θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ' ἐκ ἐθέλουσι φέρειν.
Καὶ βραδὺς εὐξέλως ἔλεγ' τὸν χὠ ἀνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν εὐσεβίῃ θεῶν δίκῃ ἀλαλάπων.
Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο πασῶν,
Μηδ' ἑτέρωσι δίδυκε, Κύρνε, τὰ δὴ ἑτέρων.
Μήποτε φεύγοντ' ἄνδρα ἐπ' ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς·
Οὐδὲ γὰρ οἰκαδε βὰς γίγνεται αὐτὸς ἔπι.
Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέτ' ἄριστα· κἠ ὅπως,
Κύρν', ἔξεις ἀρετάν, λῶτε λαβεῖν χαλεπόν.
Ζεύς μοι σῆς τε φίλων δοίη πάσιν, ὅτι με φιλεῦσι,
Τῶν τ' ἐχθρῶν μέζον, Κύρνε, δυνασάμενον·
Χ' ὅπως ἂν δοκέωμι μετ' ἀνθρώποις θεὸς εἶναι,
Ἦν ὑποπεσάμενον μοῖρα κίχῃ θανάτου.
Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι· λύπης καίριον εὐχωλή·
Δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καὶ πὶ παθεῖν ἀγαθόν.
Τεθναίην δ' εἰ μήτι κακῶν ἄμπνυμα μεμιμνῶν
Εὑρείμην, δοίης τ' αὖτ' ἀντίον ἀντία.
Αἶσα γὰρ ὅπως ὄφρ' πάσης δ' ἐφαίνεται ἡμῖν
Ἀνδρῶν, οἳ τὰμὰ χρήματ' ἔχουσι βίᾳ
Συλήσαντες· ἐγὼ δ' κῶν ἐπέρησα χαράδρην,
Χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ' ὀπασειάμην.
Τῶν εἵη μέλαν αἷμα πιεῖν· ὀπὶ τ' ἐβλὸς ἀερτὸ
Δαίμων, ὃς κατ' ἐμὸν νῶν τελέσειε τάδε.
Ὦ δειλὴ πανίη, τί μ' ἔρεες ἀφλιτόπου παρ' ἄλλου
Ἀνδρ' ἰέναι; πῖ δ' οὐ μ' ἐθέλοντα φιλεῖς;

Quin abi, & domum aliam accede, neque cum nobis
Semper miseræ hujus vitæ sis particeps.
Forti sis animo, Cyrne, in malis; postquam & in bonis g
Quando te & hæc fatum jubebat habere.
Sicut autem ex bonis accepisti malum; sic verò & rursus
Emergere tenta, Deos precans.
Neque nimis ostenta: malum verò est, Cyrne, ostentare.
Paucos solicitos tui mali habes.
Viri cor minuitur magnam injuriam passi,
Cyrne; ulciscentis verò augetur postea.
Bene demulce inimicum: cùm verò sub potestatem veneri
Ulciscere ipsum, excusationem nullam admittens.
Refræna mentem: linguam verò suavitas semper sequatu
Imbroborum sanè est cor acrius.
Non possum noscere animum civium, quem habent,
Neque enim benefaciens placeo, neque malè.
Vituperant autem me multi, simul mali atque etiam bo
Imitari verò nemo insipientium potest.
Nè me invitum vi pungens sub plaustrum adige,
In amicitiam nimis, Cyrne, attrahens.
O Jupiter chare, miror te: tu enim omnibus imperas,
Honorem ipse habens & magnam potentiam;
Hominum verò bene nôsti mentem, & animum cujusqu
Tua verò potentia omnium est summa, ô Rex.
Quomodo autem tua, ô fili Saturni, audet mens viros i
In eadem sorte ac justum habere,
Sive probitate delectetur mens, sive scelere
Hominum injustis operibus obsequentium?
Nec quicquam discretum ex numine est mortalibus,
Neque via quam ingressus *quis* immortalibus placeat.
Attamen divitias habent innocuas: qui verò malis
Factis cohibent animum, paupertatis tamen
Matrem inopiam acceperunt, justa amantes,
Quæ virorum impellit animum in errorem.
Lædens in pectoribus mentes forti præ necessitate.
Audet verò *vir* non volens turpia multa ferre,
Paupertati cedens; quæ sanè mala multa docet,
Mendaciáque, dolósque, perniciosásque lites,
Virum etiam invitum: malum autem ei nihil videtur;
Hæc enim & molestam parit anxietatem.

Ἀλλ' ἴσθι, ἢ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῖν
Αἰεὶ δυσλώβητα βίᾳ μέτεχε.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ καὶ θαλλοῖσιν ἔχαιρες,
Εὖτέ σε ἢ τέκτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν.
Ὡς δέ περ ὀξ ἀλαοῖσιν ἔλαβες κακόν, ὡς ἢ καῦπις
Ἐκδιδᾷ σπερεῖ, δεσίοισιν ἐπαλχόμενος.
Μηδὲ λίθῳ σπάρνῳ· κακὸν δέτε, Κύρν', ἐπφαίνειν.
Παύρης κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.
Ἀνδρός τοι κραδίη μιτύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν'· ἀσπασιμόθυμός σ' αὖξε τις ὀξόπισω.
Εὖ κάπηλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν σ' ὑποχείριον ἔλθῃ,
Τῖσαί νιν, φείσασα μηδεμίαν δεκάδα.
Ἰσχνόον· γλαῶσσαν τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω.
Δειλῶν τοι τελέθει κυρσὶν ὀξυτέρη.
Οὐ δικαίωμα γνώναι νόον ἀσσον, ὅπηπ' ἔχωσιν·
Οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἀνδάνω, ὅτε κακῶς.
Μεμενύπται δέ μοι πολλοί, ὁμῶς καὶ ἐσθλοί· ἢ καὶ ἐσθλοί·
Μιμεῖσθαι δ' ἐθέλης ἦβί μ' ἀσφαλέως δικάσαι.
Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κενεὴν ὑφ' ἅμαξαν ἔλαυνε,
Εἰς φιλόπτα λίθον, Κύρνε, θεσπελικόμενος,
Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις,
Τιμὴν αὐτὸς ἔχων ἢ μεγάλην δικαίαν.
Ἀνθρώπων δ' οὐ δίδαι νόον ἢ μὴ μὴν ἐκήσαι·
Σὸν γ' ἢ κρῆτος πάντων ἐὰν ὑπάπτην, βασιλεῦ.
Πῶς γ' ἐσθ', Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἀνδρὸς ἁλιτρὸς
Ἐν τωυτῷ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν,
Ἤνθ' ὅτι σωφρεσύνῃσι τεταθμένος νόος, ἰῶντε θεοῖς ὕβριν
Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων;
Οὐδέ τι κεκριμένον θεὸς δώμονός ἐστι βροτοῖσιν,
Οὐδ' ὅδε ἰῶπ' ἰὼν αἰθανάτοισι ἄδαι.
Ἔμπης δ' ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ὑπὸ δειλῶν
Ἔργων ἴχονται θυμόν, ὅμως πείνης
Μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὸ δίκημα φιλεωῦτες,
Ἦτ' ἀνδρῶν πεφάγει θυμὸν ἐς ἀμπλακίλλ,
Βλάπτος' ἐν σήθεσι φρένας κεκτεῶτος ὑπ' ἀνάγκης.
Τολμᾷ δ' ἐκ ἐθέλων αἰσχρὰ πολλὰ φέρειν,
Χρησμοσύνῃ εἴκων· ἢ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει,
Ἠδὲ δεά τ', ὀξαπάτας τ', ὀλομβάς τ' ἐεισάς,
Ἄνδρα κ' ἐκ ἐθέλοντα, κακὸν δέ οἱ ἐδὲν ἐοικὸν
Ἢ γὰρ κ' χαλεπῶ πίκτει ἀμηχανίῃ.

In paupertate autem & malus vir, & *qui* multò melior *est*,
Apparet donec paupertas *utrumque* occupat.
Illius enim injusta cogitat mens, neque semper
Recta sententia pectoribus ejus ineſt :
Hujus autem neque mala sequitur mens, neque bona.
Sed virum bonum audere oportet hæc, & illa ferre.
Reverere amicos, fugéque pernicioſum viris jusjurandum :
Verere autem immortalium iram devitans.
Nil nimis festina : tempus autem in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe verò ad virtutem
Festinat vir lucrum quærens ; quem fortuna
Propensa in magnum delictum protrudit :
Et cum fecit putare, quæ quidem sint mala, ea bona esse,
Facilè ; quæ verò sint utilia, ea mala *esse*.
Amiciſſimus cùm esses, peccâsti : ego tamen tibi causa non *fui*,
Sed tu ipse mentem non bonam nactus eras.
Nullum thesaurum liberis repones meliorem
Pudore ; qui bonos viros, Cyrne, sequitur.
Nullius hominum vitii videaris esse ſocius,
Quem consiliúmque sequitur, Cyrne, & quem potentia.
Bibens verò non sic inebrior, neque me vinum
Exagitabit, ut dicam grave verbum de te.
Neminem similem mihi poſſum quærens invenire,
Fidelem sodalem, cui nullus est dolus.
Ad probationem verò profectus atteror, tanquam plumbo
Aurum : præstantior verò nobis ineſt mens.
Multa me & intelligentem prætereunt : sed neceſſitate
Taceo, cognoſcens noſtram potentiam.
Multis hominibus linguæ oſtia non adjacent
Congrua ; & ipſis multa non curanda curæ sunt.
Crebrò enim malum reconditum intus, melius *est* :
Bonum verò foras egreſſum, melius *est* quàm malum.
Omnium quidem non nasci hominibus optimum *est*,
Neque intueri radios celeris solis :
Natum verò quàm citiſſimè portas Plutonis transire,
Et jacère multâ terrâ obrutum.
Procreare & educare facilius hominem quàm mentem bonam
Inſerere : nemo adhuc hoc perpendit.
Quiſquis sapientem fecit inſipientem, & malum bonum.
Si verò Æſculapiadis hoc dediſſet Deus,

San-

Ἐν περίῃ δ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὸν ἀμείνων,
Φαίνεται, ἔστ' ἂν δὴ χρησμοσύνη κατέχῃ.
Τῷ μὴ γάρ τ' ἄδικα ῥεζέμεν νόος, ὅτε φ' αἰεὶ
Ἰδεῖα γνώμη σήθεσιν ἐμπεφύῃ·
Τῷ δ' οὔ ἔτε κακοῖς ἕπεσθαι νόος, ὅτ' ἀγαθοῖσι.
Τὸν δ' ἀγαθὸν πλαμᾶν χρὴ τά τε, καὶ τὰ φέρειν.
Αἰδεῖσθ' ὦ φίλοι, φεύγειν τ' ὀλεσιθόρους ὄρκους·
Ἔνερθε δ' ἀθανάτων μένουσιν ἀλαστάλιοι.
Μηδὲν ἄγαν σπουδεῖν· καιρὸς δ' ὅτι πᾶσιν ἄριστος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος δίζήμενος· ὄπνια δαίμων
Πέμψας εἰς μεγάλως ἀμπλακίην ἄφαγεν.
Καί οἱ ἔπικε δοκεῖν, ἃ μὴ ἦ καλά, ταῦτ' ἀγαθ' εἶ-
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ἦ χρήσιμα, ταῦτα κακά.
Φίλτατ' ὧν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἶψα δόξω,
Ἀλλ' αὐτὸς γνώμης ἐκ ἀγαθῆς ἔπυχες.
Οὐδένα θνασκόντων πωσὶν καταδίσῃ ἀμείνω
Αἰδῶς, ἢ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.
Μηδενὸς ἀνδρώπου κακίας δόκει ἔμπαιρε,
Ὦ, γνώμη δ' ἔσπευ, Κύρνε, καὶ ὦ δύναμις.
Πίνων δ' ἐχ ἅπως σωφρήσομαι, οὐδέ με οἶνος
Ἐξάγει, ὥς τ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος πεδὶ σεῦ.
Οὐδὲν ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι δίζήμενος εὑρεῖν,
Πιὼν ἑπαίρων, ὅτῳ μήπις ἔνεστι νόος.
Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν καταδείδεμαι, ὥστε μολίβδω
Χρυσός· ἐν δ' εἰμὶ δ' ἄμωμον ἔνεστι νόος.
Πολλά με κὴ σωπέντα παφέρχεται· ἀλλ' ἐν ἀνάγκης
Σιγῶ, γιγνώσκων ἠμετέρην δύναμιν.
Πολλοῖς ἀνθρώπεις γλώσσης δύρει ἐκ ἐπίκειν·
Ἀμώμητοι, καὶ σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει.
Πολλάκι γὸ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον, ἄμεινον·
Ἐφθὸν δ' ἐξελθόν, λώϊον ἢ τὸ κακόν.
Πάντων μὲν μὴ φῶτα ὀπιχθονίοισιν ἄειρε,
Μὶδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
Φώτα δ' ὅπως ἄκιστα πύλας ἀίδαο περῆσαι,
Καὶ κεῖσθ' πολλὼ γλῶ ἐπαμησάμενον.
Φῦτα κὴ θρέψαι ῥᾴον βροτὸν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
Ἐνθέμεν. οἶσθ εἰς πω τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
Ὅσις σώφρονα ἔθηκε τὸν ἄφρονα, κὴ κακὸν ἐσθλόν.
Εἰ δ' Ἀσκληπιάδας τοῦτο ἔδωκε θεός,

Sanare malitiam & perverſas mentes virorum,
Multas mercedes & magnas tuliſſent.
Si verò procreari poſſet & inſeri in homine mens,
Nunquam ex bono patre eſſet malus *filius*,
Parens ſermonibus prudentibus: verùm docens
Nunquam facies eum qui malus *eſt* virum bonum.
Stultus *eſt*, qui meam quidem habet mentem in cuſtodiis,
Suam verò ipſius propriam nihil curat.
Nemo ſanè *in* omnibus eſt beatus: ſed *vir* bonus quidem
Suſtinet habere malum, & non manifeſtus *eſt* tamen:
Improbus verò neque *in* malis novit neque *in* bonis
Animum habens manere, Immortalium autem dona
Varia mortalibus adveniunt: ſed ſuſtinere
Oportet dona Deorum, qualiacunque dant, habere.
Si me vis lavare, capite impolluta à ſummo
Semper alba aqua fluet noſtro:
Inveniéſque me omnibus in rebus tanquam excoctum
Aurum, rubrum adſpectu, quando teritur indice,
Cujus colorem deſuper nigra non tangit rubigo,
Neque caries; ſemper verò florem habet purum.
O homo, ſi prudentiæ ſortitus eſſes partem, ut amentiæ;
Et prudens ſic, ut demens, fuiſſes:
Multis admirandus & æmulandus videreris civium,
Sic ut nunc nihili dignus es.
Nequaquam congrua res eſt mulier juvenis viro ſeni:
Non enim gubernaculo paret, quemadmodum acatium
Neque ancoram habent; abrumpens verò vincula
Sæpe de nocte alium habet portum.
Nunquam non faciendis mentem adhibe; neq; intendas an
Rebus, quarum effectio eſt nulla.
Facilè ſanè rem Dii dederunt, neque quicquam malum
Neque bonum: difficili autem facto gloria *nos* habet.
Circa virtutem conteritor; & tibi juſta amica ſunto:
Neque te vincat lucrum, cùm turpe eſt.
Neminem horum invitum manere coge apud nos;
Neque foras jube non volentem ire:
Neque dormientem excita, *ô* Simonide, quemcunque noſti
Thoracatum vino mollis ſomnus corripuerit:
Neque vigilantem jube invitum dormire.
Omnis enim coacta res, moleſta eſt.

Ἰᾶδαι κακότητα καὶ ἀπειρέας φρένας ἀνδρῶν,
Πολλὰς ἂν μιδὼς καὶ μεγάλας ἔφερον.
Εἰ δ' ὧδ' ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
Οὔποτ' ἂν ὑξ ἀγαθᾶ πόλεος ἔβλυτο κακός.
Πειθόμενοι μύθοισι σιδήρεσιν· ἀλλὰ διδάσκων
Οὔποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἀνδρ' ἀγαθόν.
Νήπιε, ὃς τὸν ἐμὸν μὴ ἔχει νόον ἐν φυλακῆϊ,
Τὸν δ' αὖτε ἶδιον ἑᾶι ὑπερφέρεται.
Οὐδείς τοι πάντ' ὀρθὰ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾶ ἔχειν τὸ κακόν, κ' ὐκ ὀπίσω τ' ὄμως.
Δειλὸς δ' ὅτε κακοῖσιν ὀπίσατο ὅτ' ἀγαθοῖσι
Θυμὸν ἔχων μίμνει· ἀθυμότων ὀ δόσις
Παντοίαν δυνατοῖσιν ἐπέρχονθ'· ἀλλ' ὀπτιλμῶν
Χρὴ δοῦ' ἀδυνάτων, οἷα διδῶσιν, ἔχειν.
Εἴ μ' ἐθέλοις πιθέσθαι, κερδήσεις ἀμείωτον ἀεὶ
Αἰεὶ λαλκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης.
Εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐφ' ἕρξασιν. ὥσπερ ἄπιφθεν
Χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν, πεδόμενον βασάνῳ,
Τῷ χερσὶν καθὺ ἅδε μέλλει ὐχ' ἅπτεσθαι ἰόντι
Οὐδ' ἐυρεῖν, ἀεὶ δ' ἀνθρ ἔχει καθαρόν.
Ἄνθρωπ', εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος, ὥσπερ ἀριστης,
Καὶ σώφρων ἔπω, ὥσπερ ἄφρων, ἐκλύω.
Πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολίτῃ,
Οὕτως ὥσπερ νῦν ἄδενδς ἄξιος εἶ.
Οὔ τοι σύμφορόν ὅτι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέρηϊ·
Οὐ γὰρ πιδαλίῳ πέλεται. ὡς ἐκεῖνος,
Οὐδ' ἄγκυραν ἔχουσιν, ἁρπάξασα ὀ δεσμὰ
Πολλάκις ἐκ νυκτὸς ἄλλον ἔχει λιμένα.
Μήποτ' ἐπ' ἀπειήκτοισι νόον ἔχε, μηδὲ μύροινα
Χρίμασι, μὴ ἄνυσις γίγνεται ἀδευίη.
Εὐκαιρίως τοι δῶρα θεοὶ δόσαν, ἔτε τι δειλὸν
Οὔτ' ἀγαθὸν· χαλεπῶ δ' ἔρξαντα κῦδος ἔχει.
Ἀμφ' ἀρετῇ τείθε, καί σοι τὰ δίκαια φίλ' ἔσται·
Μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅτ' αἰσχρὸν ἔοι.
Μηδένα πρὸ δίκης ἀδικοῦντα μύθοιν κατέρυκε παρ' ἡμῖν,
Μηδὲ δύρακε κέλευθ' ἣν ἐθέλοντ' ἰέναι.
Μηδ' ἕυδοντ' ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὄφρα πνιγῇ
Θωρηχθεὶς' οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλοι·
Μηδὲ τὸν ἀχευπόεντα κέλευθ' ἀέκοντα καθεύδειν.
Πᾶν γὰρ ἀναλκείου χρῆμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.

Bibere verò volenti adstando *quis* misceat :
Non omnes noctes contingit suavia pati.
At ego (modum enim habeo suavis vini)
Somni sedatoris malorum memor ero domum profectu
Offendam autem quòd vinum jucundissimum est viro pot
Neque enim fobrius sum, neque valde ebrius.
Quisquis autem præterierit potûs modum, non ampliùs i
Suæ ipsius linguæ compos est, neque mentis;
Loquitur autem infinita, quæ fobriis videntur turpia :
Veretur verò faciens nihil, quando ebrius fuerit :
Antè qui erit sapiens, tunc stultus. Sed tu hæc
Cognoscens, nè bibe vinum supra modum :
Sed aut, priusquam potus sis, surge; nè te urgeat
Venter, ceu malum servum quotidianum :
Aut præsens nè bibe. Tu verò habe hoc vanum
Calicis semper, propter quod sanè potus es.
Hic enim fertur amicitiæ gratiâ; ille verò proponitur :
Alium diis libas, alium in manu habes.
Negare non nôsti: invictus sanè is *est*,
Qui multos bibens nil ineptum dicet.
Vos verò bene loquimini ad cratērem manentes,
Invicem jurgia longè prohibentes,
In medium loquentes simul cum uno & cum omnibus;
Et sic convivium fit non injucundum.
Insipientis viri simul & sapientis, vinum quando sanè
Potatur supra modum, levem facit mentem.
In igne quidem aurum & argentum periti viri
Cognoscunt; viri verò vinum indicat mentem,
Et quantumlibet sapientis, quod supra modú bibens extolli
Ita ut deturpet etiam eum qui priùs erat sapien.
Vino gravor caput, *ô* Onomacrite; & mihi vim infert
Vinum: & mentis non ampliùs ego sum condus
Nostræ; at domus circumcurrit: sed sanè surgens
Tentabo num fortè & pedes vinum habeat,
Et mentem in pectoribus. Timeo autem nè quid stultum
Faciam ebrius, & magnum dedecus habeam.
Vinum potatum copiosè, malum *est*: si verò quis ipsum
Bibat sapienter, non *est* malum, sed bonum.
Venisti sanè, *ô* Cleariste, profundam pontum permensus,
Huc ad nihil habentem, ô miser nihil habens.

Na

Τῷ πίνειν δ' ἐθέλοντι ἀβρόσιτον οἰνοχοείτω·
Οὐ πάσας νύκτας γίνεται ἀθρόα πυθέειν.
Αὐτὰρ ἐγὼ (μέτρον γὰρ ἔχω μηλιπόλῳ οἶνον)
Ἔπνευ λυσιμάκης μήσσονα οἰκαδ' ἰών·
Δείξω δ' ὡς οἶνος χαλεπὸς ἀνδρὶ πιπίσκει·
Οὔτε π γὰρ νήφω, ὅτε λίην μεθύω.
Ὅς δ' ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, ἀκ ἔπ κείνῳ
Τῆς αὐτὸς γλώσσης κρατερὸς, οὐδὲ νόος·
Μυθείται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφων εἴδε) σιγᾷ·
Ἀιδεῖται δ' ἔρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ·
Τοπεῖν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος. ἀλλὰ σὺ ταῦτα
Γιγνώσκων, μὴ πὶν οἶνον ὑπερβολάδην·
Ἀλλ' ἢ πεῖν μεθύειν ὑπανίσασο· μή σε βιάσῃ
Γαστὴρ, ὥσε κακὸν λάτειν ἐφημέριον·
Ἢ παρεὼν μὴ πῖνε. σὺ δ' αὖ ἔχε τοῦτο μάτιον
Τῆς κοτύλης αἰεὶ τένεκά τοι μεθύεις.
Ἢ μὰ γὸ φέρεται φιλοτησίῳ, ἢ ὃ φείκει)·
Γλῶ ὃ θεοῖς ἀπέηδες, πῶ δ' ὅπ χρεὸς ἔχεις.
Ἀρνεῖός ἐκ οἶδας· ἀνίκητός δέ τοι ἐσσι,
Ὅς πολλὰς πίνων μήπ μάτιον ἐρεῖ.
Ὑμεῖς δ' ἓν μυθεῖτε παρὰ κρητῆρι μύοντες,
Ἀλλήλων ἔειδος δ' ὑπερυκόμοιοι,
Εἰς τὸ μέτον φωνεῦντες ὁμῶς ἐνὶ χῷ συὶ ἅπαντα·
Χ' ὕπως συμπόσιον γίγνεται ἐκ ἀγαθόν.
Ἄφρονος ἀνδρὸς ὁμῶς χὴ σώφρονος, οἷνος ὅταν δὴ
Πίνεθ' ὑπὸ τὸ μέτρον, κἄφρον ἔθηκε νόον.
Ἐν πυεὶ μὲν χρυσόν τε χὴ ἀργυρὸν ἴδριες ἄνδρες
Γιγνώσκυσ' · ἀνδρὸς δ' οἶνος ἔδειξε νόον,
Καὶ μάλα ὑπ πυυσᾶι, τὸν ὑπὸ μέτρον ἤεσπε πίνων,
Ὥσε καπυχώσαι χὴ πεῖ ἐόντα σοφόν.
Οἰνοβαρῶ κεφαλὴν, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
Οἶνος· ἀτὰρ γνώμης ἀκ ἔτ' ἐγὼ ταμίης
Ἡμετέρης, τὸ ὃ δᾶμα φερτέρεται. ἀλλὰ γ' ἀναστὰς
Πειρήσω μή πως χὴ πόδας οἶνος ἔχῃ,
Καὶ νόον ἐν ςήθεσι· δέδοικα δ' μὴ π μάτιον
Ἔρξω θωρηχθεὶς, χὴ μέγ' ὀνειδος ἔχω.
Οἶνος πυόμβῳ πολὺς, κακὸς· ὃν δέ τις αὐτὸν
Πίνῃ ἐπισταμένως, ἐ κακὸς, ἀλλ' ἀγαθός.
Ἦλθες δὴ, Κλεόδικε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
Ἐν δὲ δ' ἐπ' ἐδνὴν ἔχοις, ὦ πάλαι, ὐδὲν ἔχων.

Navis sanè lateribus transtra supponemus nos,
O Clearisté, qualia habemus, & qualia tribuunt dii :
Eorum autem quæ sunt optima dabimus. Si verò quis ven
Jupiter, amicus qui sit, *dicam ei*, Recumbe, ut amicitiâ hal
Neque quid eorum quæ suppetunt seponam; neque quid n
Tui causâ hospitii aliunde afferemus.
Si verò quis percontetur *de* mea vita, sic illi dicito :
Ad bene quidem, difficulter verò, valde bene :
Sic ut unum quidem hospitem patrium non destituam,
Xenia verò pluribus non possim præbere.
Non te frustra, *ô* Plute, mortales colunt maximè :
Revera enim facilè mala fers.
Etenim divitias quidem habere bonos par est :
Paupertas verò malo congrua viro ferre.
Heu mihi ob pubertatem & senectutem exitialem ;
Hanc quidem imminentem, illam verò discedentem !
Neque quenquam prodidi amicum & fidelem socium,
Neque in meo animo servile quicquam inest.
Semper mihi charum cor exultat, quando audiero
Tibias sonantes, desiderabilem sonum.
Lætor verò bene bibens, & *bene* canentem tibicinem audie
Lætor verò & benesonam manibus lyram moderans.
Nunquam servile caput rectum natum est,
Sed semper obliquum ; & cervicem obliquam habet.
Neque enim ex scilla rosæ nascuntur, neque hyacinthus ;
Neque unquam ex ancilla filius ingenuus.
Nullus vir, amice Cyrne, compedes fabricat sibi ;
Si non meam mentem decipiunt dii.
Timeo nè hanc civitatem, *ô* Polypæda, injuria,
Quæ Centauros crudivoros, perdat.
Oportet me ad amussim & rectam rationem hanc judicare,
Cyrne, causam, æquúmque utrisque dare,
Vatibus, avibúsque, & ardentibus sacrificiis ;
Ut non erroris turpe probrum habeam.
Neminem unquam malo urge ; sed justo
Beneficentiâ nihil *est* melius.
Nuncius mutus bellum multilacrymum excitat,
Cyrne, ex procul conspicua apparens specula.
Quin equis injice velocibus frena ;
Hostibus enim ipsos viris occursuros video.

N

Νηός τοι πλησίον ὧδε ζυγὰ δήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάδεω, ὃς ἔχομεν, χ' ὅια δίδωσι θεοί.
Τῶν δ' ὄντων τὰ ἄριστα παρέξομεν. Ἢν δέ τις ἔλθῃ,
Ζεῦ, φίλε ὦν, κατάπεμψ', ὡς φιλόπολις ἔχῃς.
Οὔτε τι φῆμ' ὄντων ἀποδήσομαι, ἔ τέ τι μεῖζον
Σῆς ἕνεκα ξεινίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
Ἦν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδε ἕ εἰπεῖν·
Ὡς ἦν μὲν, χαλεπῶς· ὡς χαλεπῶς ἦ, μάλ' ἦν.
Ὥστ' ἔναι μὴ ξεῖνον παρεῴγιον ὧδε ἀπολείπειν,
Ξείνια ἦ πλέονα ἕ δύναθ' παρέχειν.
Οὔ σε μάτην, ὦ πλοῦτε, βροτοὶ πιμπλᾶσι μάλιστα·
Ἡ γὰρ ἀπιδίως πᾶσι κακότητα φέρεις.
Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν·
Ἡ πενίη ἦ κακῶ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.
Οἵ μοι ἐγὼν ἧσις ἢ γήραϊ ἀλομένοιο·
Τῷ μὲν ἐπερχομένῳ, τῆς δ' ἀπανισταμένης.
Οὔτέ πνα πρόσθεν φίλον ἢ πρὸν ἐταῖρον,
Οὔτ' ἐν ἐμοὶ ψυχῇ δήλιον ὧδὲ ἔνι.
Λιεί μοι φίλον ἦτορ ἀγαλλόμενον, ὁππότ' ἀκούσω
Αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὀπά.
Χαίρω δ' ἔν πίνων, ἢ ὑπ' αὐλητῆρος ἀκούων·
Χαίρω δ' ἔνφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων.
Οὔποτε δηλείη κεφαλὴ εὐθεῖα πέφυκεν,
Ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, κ' οὐχένα λοξὸν ἔχει.
Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται, ἔθ' ὑάκινθος,
Οὐδέποτ' ἐκ δήλης τέκνον ἐλεύθερον.
Οὔπω, ἄνασσ', φίλε Κύρνε, πόδας χαλκεύεται αὐτῷ,
Εἰ μὴ ἐμοὶ γναίμω ὕξαπατῶσι θεοί.
Δειμαίνω μὴ πώδε πόλιν, Πολυπαίδη, ὕβρεις,
Ἡ πρὸ Κενταύρης ὠμοφάγος, ὀλέσῃ.
Χρή με θεοὺς ταθμῶ ἢ γνώμῃ πώδε δικάσαι,
Κύρνε, δίκην, ἴσον τ' ἀμφοτέροισι δόμεν,
Μάντεσιν, οἰωνοῖς τε, ἢ αὐδωμένοις ἱερεῦσιν,
Ὅφρα μὴ ἀμπλακίης αἰχέλυ ὄνειδος ἔχω.
Μηδένα πω κακότητι βιάζεο· πρὸς ἦ δικαίῳ
Τῆς ἐυεργεσίης ἥδιον ἀρειότερον.
Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
Κύρν', ἀπὸ πλαγκτὸς φωνόμενος σκοπῆς.
Ἀλλ' ἵπποις ἔμβαλλε ταυσπερύγεσσι χαλινός·
Δείδιμεν γάρ σφ' ἀνδρῶν ἀπτάσιον δολίων,

Non multo ſpatio pertranſibunt ſemitam ;
Niſi meam mentem fallunt dii.
Oportet tolerare gravibus in doloribus conſtitutum virum
Atque à diis petere liberationem immortalibus.
Conſidera ; periculum ſanè in novaculæ ſtat acie :
Aliàs multa habebis, aliàs pauciora ;
Ità ut neque valde abundans poſſeſſionibus fias,
Neque in multam egeſtatem evadas.
Sit mihi alia quidem me habere, pleraſque verò largiri
Opes hoſtium amicis habendas :
Vocari verò ad conviviuni, ſedere autem juxta bonum
Virum oportet, ſapientiam omnem ſcientem,
Causâ intelligendi, quando aliquid dixerit ſapiens: ut doce
Et hoc ad domum lucrum habens abeas.
Pubertate me oblectans ludo : diu enim ſub
Terra, amiſsâ animâ, jacebo ſicut lapis
Mutus ; linquam autem amabilem lucem ſolis :
Quamvis verò bonus fuerim, videbo nihil ampliùs.
Opinio quidē hominibus malum magnum *eſt*; experientia a
Multi inexpertam opinionem habent bonorum. (optimi
Bene habeo, bene habe. Quid nuncium alium mittis ?
Beneficii facile *eſt* nuncium.
Amici me produnt ; quoniam inimicum fugio,
Tanquam gubernator Chœradas marinas.
Facile *magis* ex bono facere malum, quàm ex malo bonum
Nè me doce ; non id ætatis ſum ut diſcam.
Odi malum virum : obnupta verò adſum,
Parvæ avis levem habens mentem.
Odi verò mulierem circumcurſantem, virúmque procacem,
Quicunque alienum vult arvum arare.
Sed, quæ quidem præterierunt, impoſſibilia ſunt factu
Opera : quæ autem pòſt erunt, cautioni ſint curæ.
Omnibus ſanè periculum in rebus : neque quis novit
Quò appulſurus ſit, re incipiente.
Sed hic quidem celebrari tentans, non providens,
In magnum incommodum & grave cecidit :
Sed benefacienti Deus omnia circumponit,
Succeſſum bonum, liberationem ſtultitiæ.
Tolerare oportet quæ dant dii hominibus mortalibus,
Faciléque ferre utramque ſortem.

Neq

Οὐ πολλὸν τὸ μεσηγὺ διαπρήξεσι κέλδιον,
Εἰ μὴ ἐμὶ γνώμιμι ἕξαπατῶσι θεοί.
Χρὴ τολμᾶν χαλεπῶσιν ὲν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
Πρὸς τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.
Φράζεο· κίνδυνός τοι ὅπῃ ξυρὸς ἵσασι ἀκμῆς·
Ἄλλοτε πόλλ' ἔξεις, ἄλλοτε παυρότερα.
Ὡς σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσι γηθέσθω,
Μήτε σὲ γ' ἐς πολλὼ χρημοσύνῃσι ἐλάσαι.
Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δ' πόλλ' ὀπάζειν
Χρήματα ἠδ' ἐχθρῶν πῆσι φίλοισιν ἔχειν·
Κεκλῆσθαι δ' ἐς δῆτα, παρέζεσθαι δ' παρ' ἑσλὸν
Ἄνδρα χρεῶν σοφίῃ πᾶσαν ὑπεξάμενον.
Τᾶ σωτεῖν, ὁπότ' ἂν πλέγῃ σοφὸν· ὄφρα διδαχθῇς,
Καὶ τᾶτ' εἰς δίκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.
Ἤδη τερπόμενος παίζω· δηρὸν δ' ἐνερθεν
Γᾶς, ἀλέσας ψυχὰν, κείσομαι ὥστε λίθος·
Ἀθάνατος, λείψω δ' ἐρατὸν φάος ἠελίοιο·
Ἔμπης δ' ἐσθλὸς ἐὼν ὄφρομαι ἐσθλὸν ἔπι.
Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχετ' ἀγαθῶν.
Εὖ ἔρδω, οὐ πρήσσω· πῶ κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλεις ἢ
Τῆς ἐυεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη.
Οἵ με φίλοι θρασὺν ἔθσιν· ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι,
Ὥστε κυβερνήτης χειμερίας ἐναλίας.
Ῥᾴδιον δ' ἀγαθὸν θεῖναι κακὸν, ἢ κ' κακὸν ἐσθλόν.
Μή με δίδασκ'· ὅτι πλίκῳ εἰμὶ μαθεῖν.
Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα· καλυπτομένῳ δ' πέρ μοι,
Μικρῆς ἐρυθρὸν κέρδος ἔχοντα νόον.
Ἐχθαίρω δ' γυναῖκα θρασίδρομον, ἀνδρί τε μάρτυρον,
Ὅς τὼ ἀλλοτρείω βέλεσ' ἄεθλα ἀρεῖν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θεὸς ἔβηκεν, ἀμήχανα· ἔνεστι γηθεῖν·
Ἔργα· τὰ δ' ἐξόπισω τᾷ φυλακᾷ μελέτα.
Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐφ' ἔργμασιν· ἀλλ' τις ὅδε
Ποῖ χώσεν μέλλει, πρῆγμα τόδ' ἐρχομένῳ.
Ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πεπρωμένος, ὃ πρεσσόμενος,
Εἰς μεγάλων ἄτιν κὴ χαλεπὴν ἔπεσε·
Τῷ δ' καλῶς πιεσθῆν θεὸς πεῖ πάντα πάσῃσι,
Σωτηρίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀργεσύνης.
Τολμᾶν χρὴ τὰ δίδασι θεοὶ δυστοῖσι βροτοῖσι,
Ῥᾳδίως δ' φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Μήτε

Neque malis ægrotans ange mentem, neque bonis
Oblectaris repentè, antequam finem extremum videris.
O homo, inter nos de procul simus amici:
Præter hanc, omnis rei est satietas.
Diu sanè & amici simus: cæterùm etiam aliis converſare
Viris, qui tuam magìs nôrunt mentem.
Non me fefellisti itans per viam quam & priùs
Agebas, furans noſtram amicitiam.
Pereas diſſque inimice, & hominibus infidelis,
Frigidum qui in ſinu varium habebas anguem.
Talia verò Magnetas perdiderunt facinora & injuriâ,
Quæ nunc ſacram hanc civitatem occupant.
Multò sanè plures, quàm fames, ſatietas perdidit jam
Viros, quotquot portione *ſuâ* plus habere volebant.
In initio mendacii modica gratia; at in fine
Turpe ſanè lucrum, & malum utrumque (tetu
Eſt: neque quicquam pulchrum *eſt* ei, quem mendacium con
Viro, etſi exierit primum ex ore.
Non difficile *eſt* vituperare propinquum, neque ipſum
Laudare: improbis viris hæc curæ ſunt.
Tacere autem non volunt mali mala garrientes;
Sed boni omnium modum ſciunt habere.
Neminem prorſus bonum & moderatum virum
Eorum qui nunc ſunt hominum ſol adſpicit.
Non admodum hominibus ex animi ſententia omnia fiunt:
Multò enim mortalibus præſtantiores *ſunt* immortales.
Multùm in anxietatibus verſor, mœrens corde:
Summam enim paupertatem non prætercurrimus.
Quilibet divitem virum colit, contemnit autem pauperem:
Omnibus verò hominibus ea ineſt mens,
Omnigenæ nequitiæ inter homines ſunt;
Omnigenæque virtutes, & vitæ artes.
Difficile *eſt*, ſapientem apud inſipientes multa loqui,
Et tacere ſemper: hoc enim non *eſt* poſſibile.
Turpe ſanè eſt, ebrium apud viros ſobrios eſſe:
Turpe verò, ſi ſobrius apud ebrios maneat.
Pubertas & juventus allevat mentem viri;
Multorum verò effert animum in errorem.
Cui non animi libidine fortior *eſt* mens, ſemper in noxis,
Cyrne, & magnis verſatur in erroribus.

Conſult

Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυπᾶ φρένα, μήτ' ἀλαοῖσι
Τερφθῇς ὀξαπίνης, πολὺ τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Ἄνθρωπ', ἀλλήλοισιν ἀπ' ἐσθλοῦ δῶμα ἑταίροις·
Πλωτὸς τέτυ, παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.
Δωδωτὴ χθονὶ φίλοι δῶμα· ἀτὰρ τ' ἄλλοισιν ὁμιλεῖν
Ἀνδράσιν, οἱ τὸν σὸν μᾶλλον ἴασι νόον.
Οὔ μ' ἔλαθες φοιτᾷς καθ' ἁμαξιτὸν ὦ ἄεκα καὶ πεὶν
Ἠλάσεις, κλέπτων ἡμετέρων φιλίων.
Ἔρρε θεοῖσιν τ' ἐχθρέ, καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
Ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.
Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα, καὶ ὕβρεις,
Οἷα τανῦν ἱερὴν πᾶσαν πόλιν κατέχει.
Πολλῷ τοι πλέονας λιμὸς κόρος ὤλεσεν ἤδη
Ἀνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.
Ἀρχῇ ὅτι φαύλῃ μικρὰ χάρις, ἐς δὲ τελευτὴν
Αἰσχρὸν δὴ κέρδος, καὶ κακὸν ἀμφότερον
Γίγνεται· ἐσθλὸν ὅτῳ ψευδὴς προσμυθήσῃ
Ἀνδρὶ, κ' ἂν ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.
Οὐ χαλεπὸν ψεύσασθαι τὸν πλησίον, ἀδέκεον αὐτὸν
Αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει.
Σιγᾶν δ' ἐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακῶ λεχάζοντες
Οἱ δ' ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴασιν ἔχειν.
Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἀνδρῶν
Τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.
Θνητὰ μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
Πολλὰ δὲ θνητοῖς κρείσσονες ἀθάνατοι.
Πόλλ' ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι, ἀχνύμενός τε·
Ἄκρην δὲ πενίην ἐκ ἐθέλω δεδέχθαι.
Πᾶς τις πλούσιον ἀνδρα πέει, ἀπέη δ' πενιχρόν·
Πᾶσιν δ' ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.
Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασι,
Παντοῖαι δ' ἄρεταὶ, καὶ βιότῳ παλάμαι.
Ἀργαλέον, φρονέοντα πυρ' ἀφθόνως πόλλ' ἀνδρὸς ἀγαθὸν
Καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο δὲ δυνατόν.
Αἰσχρὸν τοι, μεθύοντα πυρ' ἀνδράσι νήφοντ' ἐλέγχειν·
Αἰσχρὸν δ', εἰνήφων πᾶς μεθύουσι μάχῃ.
Ἦβη καὶ νεότης ἐπιφρίζει νόον ἀνδρός,
Πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίας.
Ὤφελε μὴ θυμὸς κρείσσων νόου, αἰὲν ἐν ἄτῃσι,
Κύρνε, τε καὶ μεγάλως κεῖται ἐν ἀμπλακίῃς.

Βελεύς

Consulta bis & ter, quodcunque tibi in mentem venerit :
Nocuus enim profectò præceps vir est.
Viros bonos sequitur consilium, & pudor ;
Qui nunc inter multos revera *sunt* pauci.
Spes & periculum inter homines sunt similia :
Hæc enim gravia sunt numina ambo.
Sæpe præter opinionem & spem contingit invenire
Res virorum : consiliis verò non respondit finis.
Non sanè molestiâ afficit illus neque amicum, neque inimi
Nisi seriam rem consequatur.
Multi juxta craterem amici fiunt sodales :
Seria autem re pauciores.
Paucos curatores fideles invenias licèt sodales,
Positus in magna animi anxitate.
Jam nunc pudor quidem inter homines periit :
At impudentia terram obit.
Heu improba paupertas ! cur meis insidens humeris
Corpus deturpas, & mentem nostram ?
Turpia autem me non volentem vi & multa doces,
Bona ab hominibus & honesta edoctum ?
Beatus sim, & diis charus immortalibus,
Cyrne : virtutem verò aliam nullam amo.
Tecum, Cyrne, affecto malè mœremus omnes :
Sed sanè alienus dolor diem unum durat tantùm.
Nihil nimis difficilibus contristeris mentem, neque bonis
Gaude ; quoniam est viri omnia ferre boni.
Neque jurare oportet tale quid, Nunquam res hæc erit :
Dii enim succensent quibus adest finis.
Et facere tamen aliquid *oportet* : & ex malo bonum factum
Et malum ex bono : & pauper vir
Statim valde dives evasit ; & qui valde multa acquisivit,
Derepente omniâ utique perdidit nocte unâ.
Et sapiens peccavit, & insipientem sæpe gloria
Secuta est : & honorem, etiam qui malus erat, invenit.
Si quidem opes haberem, *ô* Simonide, quales novi,
Non possem mœrere bonis congrediens :
Nunc autem me cognoscentem prætereunt ; sum verò muti
Paupertate, multis licèt melius adhuc sciens.
Quare nunc ferimur, velis albis expassis,
Melio ex ponto, noctem per tenebrosam :

Exhi

Βελτίω δὴς κ᾽ τεῖς, ὅ τοι κ᾽ ὀπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
Ἀπηδὲς γάρ τοι λάθεσς ἀνὴρ τελέθει.
Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε κ᾽ αἰδώς·
Οἱ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.
Ἐλπὶς κ᾽ μίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
Οὔ τιν᾽ ὸ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.
Πολλάκι παρ᾽ δόξαν τε κ᾽ ἐλπίδα γίγνεται εὑρεῖν
Ἔργ᾽ ἀνδρῶν· βελαῖς δ᾽ ἐκ ἐπέχυτο τελ᾽,
Οὔ τι κίδνη ὁ εἷς ἔτ᾽ ἔυγεν, ἔτε τὸν ἐχθρὸν,
Εἰ μὴ σπουδαίως πρήγματ᾽ ἀνεπύχοι.
Πολλοὶ πὸρ κρίπτεις φίλοι γίγνον᾽ ἐπίεροι·
Ἐν ὃ σπουδαίῳ πρήγματι πεισόμεσι.
Παύρως κηδεμόνας πὸς ἐυεργὶς κεν ἑταίρους,
Κείμην᾽ ἐν μεγάλῃ δυμῇ ἀμηχανίῃ.
Ἤδη νῦν αἰδὼς μὴν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν·
Αὐτὸ ἀναιδείη γαῖαν ἐπισφέρεται.
Ἄ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖσι κατμήνῃ ὤμοις
Σῶμα κατιχνύσεις κ᾽ νόον ἠμέτερον;
Αἰχρὴ δ᾽ μ᾽ ἐκ ἐθέλοντα βίῃ κ᾽ πολλὰ διδάσκεις,
Ἐσθλὰ παρ᾽ ἀνδρῶπων κ᾽ καὶ᾽ ἐπισάμμενον·
Εὐδαίμων εἶμι, κ᾽ θεοῖς φίλ᾽ ἀθανάτοισι,
Κύρν᾽· ἀρετὴς δ᾽ ἄλλης ἀδεμὶς ἔρχομαι.
Σωὶ σοὶ, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
Ἀλλά τοι ἀλλότειον κῆδ᾽, ἐφιμέλειον.
Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀτῶ φρένα, μηδ᾽ ἀγαθοῖσι
Χαῖρ᾽· ἐπεὶ ἐς᾽ ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθόν.
Οὐδ᾽ ὁμότιμα χρὴ τῷτό τι, Μήποτε πρῆγμα τόδ᾽ ἔσαι
Θεοὶ κ᾽ γδνεμεσῶσ᾽, ὅσιν ἔπεσι τέλ᾽.
Καὶ πρῆξαι μὴ πὶ π᾽ κ᾽ ὲκ κακῶ ἐσθλὸν ἔχυτο,
Καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθῦ· καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
Αἶψα μάλ᾽ ἐπλήτησ᾽ κ᾽ ὃς μάλα πολλὰ πέπασαι,
Ἐξαπίνης πάντ᾽ ἔν ὤλεσε νυκτὶ μιᾷ.
Καὶ πάρφρων ἤυρτε, κ᾽ ἄφρονι πολλάκι δόξα
Ἔπετο· κ᾽ πιμλὼ κ᾽ κακὸς ὢν ἔλαχεν.
Εἰ μὴ χρήματ᾽ ἔχοιμι, Σιμωνίδη, διά κε ἥδειν,
Οὐκ ἂν ἀνιώμην τοῖς ἀγαθοῖσι σαωθ᾽.
Νῦν δέ με γιγνώσκοντα παφέρχεται· εἰμὶ δ᾽ ἄφρων
Χρησμοσυνίῃ, πολλῶν γνὺς κε ἀμεινον᾽ ἔπ.
Οὐκεκα νῦν φερόμεσθα κατ᾽ ἰσίαλα βαλόντες
Μηλίῳ ἐκ πόντῳ, νυκτὶ διὰ δνοφερῇ·

Ἀντλεῖν

Exhaurire autem sentinam non volunt; superat autem m
Utrumque navis partetem: unde valde quis difficulter
Servatur. Illi verò dormiunt: gubernatorem quidem fec
Bonum licèt, qui custodiam habebat peritè; (qui
Opes autem rapiunt vi; decor verò periit;
Divisio autem non amplius æqualiter fit in medium;
Bajuli verò imperant; mali autem super bonos:
Timeo nè quo modo navem fluctus absorbeat.
Hæc mihi ænigmaticè dicta sint occulta probis:
Cognoscere autem potest quis etiam malum, si sapiens
Multi divitias habent imperiti: alii autem honesta
Quærunt gravi oppressi paupertate.
Facere autem utrisque impotentia inest:
Prohibent enim hos quidem opes, illos verò mens.
Non licet mortalibus adversus immortales pugnare,
Neque dicam dicere: nemini hoc fas *est*.
Non oportet pascere quod non pascendum sit,
Neque facere quod non melius sit perficere.
Gaudens bene perficias viam magnum per pontum,
Et te Neptunus gaudium amicis reducat.
Multos sanè satietas viros perdidit insipientes:
Nosse enim difficile *est* modum, quando bona adsunt.
Non possum tibi, *ô* anime, præbere necessaria omnia:
Tolera; nam pulchra non utique tu solus amas.
Bene quidem habente me, multi *sunt* amici: si verò quid g
Inciderit, pauci fidelem habent mentem.
Vulgo autem hominum virtus unica est hæc,
Ditescere: sed aliarum rerum nullus sanè usus;
Neque si justitiam quidem habeas Rhadamanthi ipsius,
Pluráque scias quàm Æolides Sisyphus;
(Qui etiam ex inferno multiscientiâ suâ rediit,
Persuasâ Proserpinâ blandis verbis,
Quæ hominibus præbet oblivionem, lædens mentem;
Alius verò nondum quis hoc consideravit,
Quemcunque sanè mortis nigra nebula obtexerit,
Veneritque in horridum locum mortuorum,
Nigráque portas transierit, quæ mortuorum
Animas cohibent, etsi recusantes:
Verùm tamen & illinc Sisyphus rursus rediit heros,
Ad lucem solis, suâ multiplici peritiâ.)

Ne

Ἀντλεῖν δ' ἐκ ἐθέλουσιν, ὑφ' ἁλὶ δ' ἀλλεται ὕδωρ
Ἀμφοτέρων τοίχων, ἢ μάλα πῃ χαλεπῶς
Σώζεται. ὀι δ' ἔυδουσι· κυβερνήτῃσι μὴν ἔπεισιν
Ἐσθλόν γ', ὃς φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως.
Χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμῳ δ' ἀπόλωλε.
Δασμὸς δ' ἐκ ἔτ' ἴσος γίγνεται εἰς τὸ μέσον.
Φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν κατύπερθε.
Δειμαίνω μήπως ναῦν κῦμα πῃ.
Ταῦτά μοι ἠνίκ' ἔθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσι·
Γιγνώσκοι δ' ἄν τις ἠ κακὸν, ἢν σοφὸς ἦ.
Πολλοὶ πλέον ἔχουσιν αἰδέσιες· ὀι δ' τὰ καλὰ
Ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
Ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παρέκειται·
Εἴργει γὰρ τοῦ μὴ χρήματα, τοῦ δ' νόος.
Οὐκ ἔστι σπουδαῖοι ἀρῆς ἀθανάτους μαχέσασθαι,
Οὐδὲ δίκαι εἰπεῖν· ἔδεν τῶτο θέμις.
Οὐ χρὴ ποιμαίνειν ὅ, τι μὴ ποιμαντέον ἔῃ.
Οὐδ' ἔρδειν ὅ, τι μὴ λώϊον ἢ τελέσαι.
Χαίρων ἓν τελέσειας ὁδὸν μεγάλα διὰ πόντε,
Καί τε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀγάσῃ.
Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφρονέοντας
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐθὰλ παρῇ.
Οὐ δυσαμαί σοι, θυμέ, παρεξιέν ἄρθμια πάντα
Τέτλαθι· ἦβῃ δ' καλῶν ἔπι σὺ μᾶλλον ἐρᾷς.
Εὖ μὲν ἔχοντ' ἐμὲ, πολλοὶ φίλοι· ὠὴ δέ τε δεινὸν
Ἐγκύρσῃ, παῦρος τὸν ἔχει νόον.
Πλήθει δ' ἀνδρῶν ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε,
Πάντεσσιν· ἦβῃ δ' ἄλλων ἄδην ἀρ' ὠὴ ὄφελος,
Ὁ δ' εἰ σωφρονέοι μὴ ἔχοις Ῥαδαμάνθυος ἀπτῆ
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδα Σίσυφο·
(Ὅστε κ' ἐξ αἰδίου πλουσιείην ἀνὴρ ἄφθ.
Πείσας Περσεφόνην ἀμυδὶ οἱ σοῖσι λόγοις,
Ἢτε βροτοῖς πυρέχει λήθην, βλάπτουσα νόημα.
Ἀλλ' δ' ὅπως τῶτό γ' ἐπερέσσατο,
Ὄμφνα δὴ σωάτοιο μέλαν νέρθ' ἀμφικαλύψοι,
Ἐλθοι δ' ἐς κευεὸν χῶρον ὑποφθιμένων·
Κυανέας τε πύλας φραμείψεται, ἄτε θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναιμωμένας.
Ἀλλ' ἄρα κἀκεῖθεν Σίσυφ' πάλιν ἤλυθεν ἥρως
Ἐς φάος ἠελίου σφῆσι πολυφερσύναις.)

Οὐδ'

Neque si falsa quidem facias veris similia,
Linguam habens bonam Nestoris divini ;
Celeriórque fueris pedes velocibus Harpyis,
Et filiis Boreæ, quorum celeriter eunt pedes.
At certè oportet omnes sententiam hanc reponere,
Quòd divitiæ plurimam *in* omnibus habent potest
Æqualiter porrò divites sunt, *is* cui multum argentu
Et aurum, & terræ farriferæ campi,
Equique, mulique : & cui ea quibus opus est adsunt,
Ad ventre lateribus & pedibus voluptatem percipie
Ex puero & muliere : quando verò illorum venerit
Tempus, & simul pubertas fuerit congrua ;
Hæc *sunt* divitiæ hominibus : nam superfluas omnes
Opes habens nemo venit in infernum ;
Neque pretia dans mortem fugerit, neque graves
Morbos, neque malam senectutem instantem.
O Jupiter pater, utinam sit diis libitum, Scelestis quide
Contumeliam placere. & ipsis hoc sit gratum,
Animo improba facinora, in mente autem quisquis im
Fecerit, deos nihil curans ;
Ipsum postea rursus luere mala, neque postea
Patris improbitas liberis sit malum :
Sed filii, qui *cum sint* injusti patris, justa cognoscentes
Faciunt, *ô* Saturnie, tuam iram reverentes,
Denuo justa inter cives amantes,
Nè quam transgressionem luant parentum !
Hæc sint beatis diis grata ! Nunc verò qui patrat *scelus*
Effugit ; pœnam autem alius postea fert.
Et hoc, *ô* immortalium rex, quomodo est justum,
Facinora qui vir extra est injusta,
Nullam iniquitatem habens, neque jusjurandum impiun
Sed justus existens, non justa patiatur ?
Quis itaque & homo alius, respiciens ad eum, postea
Veneretur deos, & quem animum habens ?
Quando vir injustus, & sceleratus, neque quicquam viri
Neque deorum iram tumens,
Contumeliam facit divitiis saturatus ; justi verò
Affliguntur, gravi pressi paupertate ?
Hæc discens, chare sodalis, justè opes acquire,
Temperatum animum habens sine peccato,

Se

Οὐδ' εἰ ψεύδεα μῦθ' ποιοῖς ἐπίμοισιν ὁμοῖα,
Γλῶσαν ἔχων ἀγαθὼ Νέστορ' ἀνηβάεις·
Ὠκύτερ' δ' ἔπτα πόδας τε χεῶν Ἄρπυιῶν,
Καὶ παίδων Βορέω, πνοὴ ἄφαρ εἶσι πόδες.
Ἀλλά γε χρὴ πάντας γνώμῃ ταύτῃ καταπαύσας,
Ὡς πρῶτ' πείσω πᾶσιν ἔχειδυνάμην.
Ἴσην πλουτέουσιν, ὅτῳ πολὺς ἀργυρὸς ὄφι,
Καὶ χρυσὸς, καὶ γῆς πυρφόρα πεδία,
Ἵπποι δ', ἡμίονοί τε· καὶ ὧ τὰ δόντα πάρεστι,
Γαστέρ τε καὶ θρῃξῖς καὶ ποσὶν ἀβρὸς παθεῖν
Παῦρός τ' ἦδε γυναικὸς ὅταν δέ κε πρῶτ' ἀφίκηται
Ὥρη, σὺν δ' ἦδη γίγνεται ἀρμόδιος,
Ταῦτ' ἄφενος πάντοῖσι· τὸ δ' ἄφενος πάντα
Χρήματ' ἔχων ὀδεὶς ἔρχεται εἰς ἀΐδην·
Οὐδ' ἂν ἄποινα δίδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρείας
Νόσους, οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.
Ζεῦ πάτερ, εἴδε χρύσοιο θεοῖς φίλα, τοῖς μὲ ἁλιτροῖς
Ὕβριν ἀδεῖν, καὶ σφιν τῶτο χρύσοιτο φίλον,
Θυμῷ ἀθέμιτα ἔργα, μὴ φρεσὶ δ' ὅστις ἀπιστὴς
Ἐρδάζοιτο, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
Αὐτὸν ἔπειτα πάλιν πᾶσι κακοῖς, μηδέ τ' ὀπίσσω
Παῖδες ἀπαυδαλίη πᾶσι χρύσοιτο κακόν·
Παῖδες δ' ὅστ' ἀδίκῃ πατρὸς τὸ δίκαιον τοιοῦτες
Ποιῶσι, Κρονίδη, σὸν χόλον ἀζόμενοι,
Ἐξ ἀρχῆς τὸ δίκαιον μετ' ἀστοῖσιν φιλέοντες,
Μήπω βασίλῳ ἀνπίνειν πατέρων.
Ταῦτ' εἰη μακάρεσσι θεοῖς εἴλα. νῦν δ' ὁ μὲν ἔρδων
Ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ' ἄλλῳ ἔπεστι φέρειν.
Καὶ τόθ', ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ὄβριν δίκαιον,
Ἔρχον ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
Μήπω βασίλῳ κατέχωι, μήθ' ὅρκον ἀλιτέσθω,
Ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν, μὴ τὸ δίκαιον παθεῖν;
Τίς δὴ κ' βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τῶτον, ἔπεσθαι
Ἄζοιτ' ἀθανάτοις, κ' πίνα θυμὸν ἔχοι;
Ὁππότ' ἀνὴρ ἄδικος, κ' ἀπάδαλος, ὑπέ τι ἀνδρὸς
Οὔτε παθὼν τι μέγα, ἀλλὰ μάλ' ὄφρα κε
Ὑβρίζει πλέτῳ κακορεμμένος· οἱ δ' δίκαιοι
Τρύχονται, χαλεπὴ τειρόμενοι πενίῃ;
Ταῦτα μαθὼν, φίλ' ἐπείρε, δικαίοις χρήματα ποιῶ,
Σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀπαδαλίης,

Αἰεὶ

Semper horum versuum memor : ad postremum verè
Probabis, verbo frugi obtemperans.
Jupiter quidem super hanc civitatẽ teneat *in* æthere
Semper dextram manum in incolumitatem,
Aliíque immortales beati dii : sed Apollo
Concinnet linguam & mentem nostram ;
Citharâ item sonet sacrum melos, atque etiam tibiâ ;
Nos verò libationibus deos placantes,
Bibamus, jucunda inter nos loquentes,
Nil Medorum metuentes bellum.
Sic esse *detur*, & meliùs, lætum animum habentes,
Sine curis hilariter vivere
Oblectatos ; longè verò malas sortes arcere,
Senectutémque exitialem, & moris finem.
Oportet Musarum famulum & nuncium, siquid exim
Noverit sapientiæ, non invidum esse ;
Sed alia quidem inquirere, alia verò ostendere, alia ver
Quorsum eis uteretur, solus sciens ?
Phœbe rex, ipse quidem turri munîsti arcem,
Alcathoo Pelopis filio gratificans :
Ipse item exercitum injuriosum Medorum aberce
Hâc civitate, ut tibi populi in lætitia
Vere ineunte claras mittant hecatombas,
Delectati citharâ, & hilari convivio,
Pæanúmque choris, vociferationibusque, tuum circum
Profecto enim timeo, stultitiam intuens
Et seditionem Græcorum populi-corruptricem. Sed tu
Propitius nostram hanc custodi civitatem.
Veni quidem enim ego & in Siculam aliquando terra
Venique in Euboeæ vitiferum solum,
Spartámque Eurotæ arundiniferi claram urbem ;
Et me excipiebant alacriter omnes advenientem :
Sed nulla mihi oblectatio in præcordia venit illarum ;
Adeò nihil sanè erat charius aliud patriâ.
Nunquam mihi cura recentior alia occurrat
Præ amabili sapientia : sed hanc semper habens
Oblecter citharâ, & saltatione, & carmine ;
Et cum bonis bonam habeam mentem.
Neque quenquam externum offendens factis improbis,
Neque quenquam civium, sed justus existens

Αἰεὶ δή δ' ἐπέων μεμνημένος· ἐς δ' τελευτὴν
Αἰνήσεις, μύθῳ σάφρονι πειθόμενος.
Ζεὺ μὲν τῆσδε πόλιος ὑπερέχει αἰθέρι ναίων
Αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ' ἐπ' ἀπημοσύνῃ,
Ἄλλοι τ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀρθρά σπ γλῶσσαν κ' νόον ἡμέτερον·
Φόρμιγγ' αὖ φθέγγοιδ' ἱερὸν μέλος ἡδὲ κ' αὐλῷ·
Ἡμεῖς δ' ἀοιδὰς θεοῖσιν ἀρεσκόμενοι,
Πίνωμεν, χαίροντα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες,
Μηδὲν τὸν Μήδων δεδιότες πόλεμον.
Ὧδ' εἶδ, κ' ἄμεινον ἐύφρονα, θυμὸν ἔχοντας,
Νόσφι μεριμνάων ἐυφροσύνως διάγειν
Τερπομένους, πλεῖ δ' καμὼν ἀπὸ κῆρας ἀμύναι,
Γῆράς τ' ἀλόμενον, κ' θανάτοιο τέλος.
Χρὴ Μουσῶν θεράποντα κ' ἄγγελον, εἰπ θεοῖσιν
Εἰδέναι σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θεῶν, τὰ δ' ἀνθρώπων. ἄλλα δ' ποιεῖν.
Τί σφιν χρήσιμα, μᾶλλον ἐπισάμενος;
Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
Αὐτὸς δ' σεμνὸν ὕβριν Μήδων ἀπέρυκε
Τῆσδε πόλεως, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
Ἧς ἐορτὰς μέλπωσι κλειτὰς πέμπτῳ ἑκατόμβας,
Τερπόμενοι κιθάρῃ κ' ἐρατῇ σαλίῃ,
Παιάνων τε χορῶν, ἰαχάς τε, σὺν πέπλοις βωμόν.
Ἡ δ' ἔσχε δεδιὼς, ἀφραδίῃσιν ἐοικὼς
Καὶ σφιν Ἑλλήνων λαοφόρων· ἀλλὰ σὺ, Φοῖβε,
Ἴλαος ἡμετέρῃσι πύλαισι φύλασσε πόλιν.
Ἤλυθον μὲν δ' ἔγωγε κ' εἰς Σικελὴν ποτε γαῖαν,
Ἤλυθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον,
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφα ἀγλαὸν ἄστυ·
Καί μ' ἐείλεω πρόφρονες πάντες ἐφοίτων·
Ἀλλ' ὅπως μοι τέρψις ὁδὶ φρένας ἵκετο νεῖνον·
Οὔτως ἄδην ἄρ' ἰὼ φίλτερον ἄλλο πάσης.
Μήποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
Ἀντ' ἐρατῆς σοφίης· ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
Τερπόμενος φόρμιγγι, κ' ὀρχηθμῷ, κ' ἀοιδῇ,
Καὶ κῦ δή ἀγαθὸν ἐπλὸν ἐρχόμενος νόον.
Μήτε πνα ξεῖνον δηλεύμενος ἐρθμασι λυγροῖς,
Μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκην ἐῶν

Tuam ipsius mentem oblecta : morosorum verò civium
Alius tibi malè, alius meliùs dicet.
Bonos alius valde vituperat, alius laudat :
Malorum verò mentio fit nulla.
Hominum autem inculpatus super terram est nullus :
Sed ei melius *est*, cui non pluribus cura est.
Nullus hominum neque erit, neque ortus est,
Qui omnibus placens descendet in *domum* Plutonis :
Neque enim, qui mortalibus & immortalibus imperat,
Jupiter Saturnius hominibus omnibus placere potest.
Torno & amussi & gnomone virum oracula consulentem
Rectiùs oportet, Cyrne, observare ;
Cui nempe *in* Pythone deus respondens sacerdoti
Vaticinium significaverit pingui ex adyto :
Nec quicquam enim addens, ullum remedium inveneri
Neque auferens, à diis delictum profugeris.
Rem passus sum morte indignâ nihil inferiorem,
Sed aliarum omnium *rerum*, Cyrne, molestissimam.
Amici me prodiderunt : ego verò inimicos accedens
Videbo & eorum, quamnam habeant, mentem.
Bos mihi super lingua forti pede calcitrando insiliens
Prohibet garrire, etiam scientem,
Cyrne : tamen, quod fatum *est* pati, non licet effugere :
Quod verò fatum *est* pati, non timeo pati.
In valde durum malum venimus : ubi maximè,
Cyrne, ambos fatum corripiat mortis.
Qui verò senescentes contemnunt parentes,
Horum quidem locus, Cyrne, modicus est.
Neque quenquam adjuva tyrannum, sub spe lucro *id* fo
Neque occide, deorum fœdera iniens.
Quomodo nobis sustinuit ad tibicinem canere
Animus ? terræ autem moderator apparet ex foro,
Quæ nutrit frugibus, in conviviis gestantes
Flavisque comis purpureas coronas.
Sed agedum, ô Scytha, tonde comam, seda comessation
Luge verò suaveolentem locum pereuntem.
Fide opes perdidi, diffidentiâ autem servavi :
Consilium verò difficile est amborum.
Omnia illa in corvis & in corruptione *sunt* : neque quis n
Autor immortalium, Cyrne, deorum beatorum ;

Τλῶ σαυτὸν φρένα τέρπε· δυσηλεγέων ὃ πολίτης
Ἄλλος πως σὺ κακῶς, ἄλλον ἄμεινον ἐρεῖ.
Τὸν μὲν ἀγαθὸν ἄλλον μάλα μέμφεται, ἄλλον ἐπαινεῖ·
Τῶν δὲ κακῶν μήπω γίγνεται ὠδεμία.
Ἀνθρώπων δ' ἀψεκτος ὅτῳ χθονὶ γίγνεται ὠδὶς·
Ἀλλ' ὃν λαὸν ἔτι μὴ πλεόνεσσι μέλει.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων ὅτ' ἔσω θ', ὅτε πέρυσεν, ✕
Ὅπως πᾶσιν ἀδὼν δύσεται εἰς ἀίδα·
Οὐδὲ γὰ, ὃς ἁπάντεσσι κὴ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης ἁπάντεσι πᾶσιν ἀδεῖν δύναται.
Τόρνε κὴ σάθμης κὴ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
Εὐθύτερον χρὴ μὲν, Κύρνε, φυλασσόμενον,
Ὦ, πρί κεν Πυθῶνι θεὸς χρήσας ἱερείᾳ
Ὁμφὴν σημαίνῃ πόνος ὗς ἀδύτου·
Οὐτέ τι γὰ θεσπεσίῃ ὠδῖνι κέπ φάρμακον ἔυρεις,
Οὔτ' ἀφελὼν θεὸς ἀμπαλακίλιν θεσφάτοις.
Χρῆμ' ἔπαθον θανάτου μὴ ἀεικέος ὅπ κάκιον,
Τῶν δ' ἄλλων πάντων, Κύρν', ἀνιηρότατον.
Οἵ με φίλοι προέδωκαν· ἐγὼ δ' ἐχθροῖσι πελασθείς
Εἰδήσω κὴ σφὶ ὄνπν' ἔχει τίνον.
Βῆς μοι ὁπ γλαύσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
Ἴσχει κωπίλλειν, καί σφ' ὀπισθόμενον,
Κύρν' · ἔμπης δ' ὅ, πι μοῖρα παθεῖν, ὐκ ἔδ' ὑπαλύξαι·
Ὅ, πι δ' μοῖρα παθεῖν, ὅπ δέδοικα παθεῖν.
Ἐς πολὺ ἀρρήκτου κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, σὺν ἀμφοτέρῃς μοῖρα λάβοι θανάτου.
Οἵ δ' ὑπογιγάσκουσι ἀπιμάζεσι πτερύγας,
Τέτων τι χώρῃ, Κύρν', ὀλίγη τελέθει.
Μήτέ πν' αὖξε πύραννον ἐπ' ἐλπίσι κερδέων ἴῃ,
Μήτε κλεῖνε, θεῶν ὄρνια σωφρονέων·
Πῶς ἡμῖν τέτληκεν ὦν αὐλητῆρες ἀείδειν
Θυμός; γῆς δ' ἔρις φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
Ἧτε τέρψει χαρποῖσιν, ἐνειλαπίνας φορέουσας
Ξανθῆσίν τε κόμας πορφυρέας τε φάρεσι.
Ἀλλ' ἄγε δὴ, Σκύθα, κέλευε κίμβυκ' ὑπόπνουν ὃ κῶμον.
Πένθει δ' ἐνώδιν χώρην ὕπαλυ μόνον.
Πίσει χρήματ' ὀλέσας, ἀπισθεν δ' ἐσάωσα·
Γνῶμη δ' ἀγαλείη γίγνεται ἀμφοτέρων.
Πάντα πάδ' ἐν κορέσκεσι κὴ ἐν φθορᾷ ἠδὲ τις ἡμῖν,
Αἶπος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μαχέων·

Sed virorum vis, & lucra multa, & injuria,
Multis ex bonis in calamitatem protruserunt.
Duæ sanè *sunt* potûs labes miseris mortalibus:
Sitis membra resolvens, & inebriatio difficilis.
Horum verò per medium versabor; neque mihi persuade
Neque quicquam non potare, neque nimis inebriari.
Vinum mihi in reliquis q idem placet: in uno autem disp
Quando *scilicet* armans me virum contra inimicum a
Sed quando suprà existens infrà fit,
Tunc domum ito, intermisso potu.
Bene quidem constitutum virum malè constituere, facile
Bene verò constituere malè constitutum, difficile *est*.
Calcibus insulta populo fatuo; percutéque stimulo
Acuto, & jugum grave circumpone:
Non enim unquam invenies populum domini amantem
Hominum quotquot sol adspicit.
Jupiter viram perdat cœlestis, qui sodalem
Mollia garriens fallere vult.
Cognoveram quidem & priùs, sed multò meliùs nunc
Quòd improbis nulla est gratia.
Sæpe civitas hæc per rectorum nequitiam,
Velut navis inclinata, secus terram cucurrit.
Amicorum verò si quidē quis videt me aliquid adversi h
Cervicem avertens, neque videre vult:
Si verò quippiam mihi alicunde boni (qualia sæpe con
Multas salutationes & amicitias habeo.
Amici me produnt, & non volunt quicquam dare,
Viris apparentibus: sed ego ultronea
Serotináque egredior, & matutina rursus ingrèdior,
Cùm gallorum vox *auditur* expergiscentium.
Multis inutilibus Deus dat viris divitias
Bonas: qui neque sibi melior quicquam existens,
Neque amicis. Virtutis autem magna gloria nunquam p
Bellator enim vir terram & urbem servaverit.
In me deinde cadat magnum cœlum latum superne
Æreum, hominum metus antiquorum,
Si non ego illis quidem auxiliabor, qui me ament;
Sed inimicis molestia magnum nocumentum ero.
Vinum, partim quidē te laudo, partim verò te culpo: nec
Neque unquam odisse, neq; amare possum. (te

Ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη, καὶ πέρδεα πολλὰ, καὶ ὕβεις.
Πολλῶν δ' ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλον.

Διοσαί τι πόσιν κῆρες δειλοῖσι βερτῆσι,
Δίφά τε λυσιμελής, καὶ μέθυσις χαλεπή.
Τέτων δ' ἂν τὸ μέσον σωφρήσομεν· ἡδέ με πείσεις,
Οὔτε π μὴ πίνειν, ὅτε λίην μεθύειν.
Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται· ἐν δ' ἀχάρισος,
Εὖτ' ἂν σωρήξας μ' ἀνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγοι.
Ἀλλ' ὁπόταν καθύπερθεν ἐὼν ὑπένερθε γένηται,
Τετράκις ὅσσα δ' ἴδωρ πωσάμενον πόσις.
Εὖ μὲν κείμενον ἄνδρα κακῶς ἔρεμν, ἐυμμόρες ὄφρ.
Εὖ δ' ἔρεμν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.
Λαξ ὅπιθα δήμῳ κενεόφρονι· τύπτε δ' κέντρῳ
Ὀξέϊ, καὶ ζεύγλιν δύσλοφον ἀμφιπένει.
Οὐ γὰ ἔδ' ἐυρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
Ἀνθρώπων ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.
Ζεὺς ἀνδρ' ὑξαλέσειεν ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
Μαλθακὸν κοπίλλων ὀξὰ παρὰν ἐθέλει,
Ἢ δεῖα μὴ καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊον δὴ νῦν,
Γένεσα τοῖς δειλοῖς ἀδεμὶ ὄφι χάρις.
Πολλάκις ἡ πόλις ἥδε δ' ἡγεμόνων κακότητα,
Ὥσπερ κεκλιμένη γωνίῃ, ἀμφὶ γὰ ἔδραμε.
Τῶν δ' φίλων εἰ μή πς ἔρξῃ τί με δεινὸν ἔχοντα,
Αὐχὴν' ἀποστέψας, ὡς ἐσορᾶν ἐθέλει.
Ἦν δέ τί μοί ποθεν ἔλθῃ, (ἃ πολλάκι γίνεται ἀν-
Πολλὸς ἀναγκαίης καὶ φιλότητος ἔχω. δρὶ)
Οἵ με φίλοι περὶ δόσι, καὶ ἐκ ἐθέλουσί π δόναι,
Ἀνδρῶν φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη,
Ἐσσείη τ' ἔξειμι, καὶ ὀρθρίη ὥπως ἔσομαι,
Ἀμφὶ ἀλεκτρύονων φθόγγον ἐγειρομένων.
Πολλοῖς ἀχρήσουσι θεὸς δίδει ἀνδράσιν ὄλβον
Ἐσθλόν, ὃς ἔδ' αὖτῳ βέλτερον ἄδεν ἐόν,
Οὔτε φίλοις. ἀρετῆς δ' μέγα κλέος ἔποτ' ὀλεῖται·
Αἴχμητὴς γὰ ἀνὴρ γλῶ τε καὶ ἀσυφέλιος.
Ἐν μοὶ ἔπειτα πέσοι μέγας ἔρεμνὸς ἐυρὺς ὕπερθε
Χάλκεος, ἀνθρώπων δείματα παλαιγενέων,
Εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω, ὅτι με φιλεῦσι,
Τοῖς δ' ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα μῆμ' ἔσομαι.
Οἶνε, τὰ μὲν σ' αἰνῶ, τὰ δ' μέμφομαι· ἡδέ σε πέμπει
Οὔτε ποτ' ἐχθαίρειν, ὅτε φιλεῖν δίκαιος.

Bonum & malum es: quis te quidem vituperaverit?
Quis verò laudaverit, mediocrem habens sapientiam?
Bibe vinum, quod mei verticis Taygeti
Vites tulerunt, quas plantavit senex
Montis in vallibus, diis charus Theotimus,
Ex plataneto frigidam aquam inducens.
Ex quo bibens quidem, graves dissipabis curas;
Potus verò, eris multò alacrior.
Pax & divitiæ habeant civitatem, ut cum aliis
Comesser: malum enim non amo bellum.
Neque nimis præconi aurem præbe longè latè vociferanti
Non enim paterna pro terra pugnamus.
Sed turpe *est*, præsentem & velocibus insidentem
Equis non bellum lacrymosum intueri.
Heu mihi ob ignaviam! Cerynthus enim periit;
Lelantíque bonum tondetur vinetum:
Boni exulant, civitatem verò mali administrant:
Ut Cypsellizon Jupiter perdat genus.
Consilio verò nil melius vir habet in seipso;
Neque inconsiderantiâ, Cyrne, *quicquam* pejus.
Cyrne, nè viris per omnia mortalibus succense,
Expendens quòd mentem, qualem quisque, habes
Ipse in pectoribus, & facta: & justo
Et injusto magnum damnum mortalibus inest.
Est aliud quidem pejus, aliud verò melius factum cujusqu
Nullus verò hominum ipse *per* omnia sapiens.
Quisquis impensam servat, pecunias captans.
Clarissimam virtutem apud intelligentes habet.
Si enim perspicere vitæ finem liceret, quanto *tempore* qui
Emenso in *domum* Plutonis transiturus esset,
Par esset, qui quidem plus temporis fatum expectaret,
Parcere magis eum *huic* quam haberet vitæ.
Jam verò non licet: quod sanè & mihi magnum luctum inc
Et mordeor mentem, & dupliciter animum habeo.
In trivio consisto; duæ sunt autem antè viæ mihi:
Considero harum utram ingrediar priorem:
Aut nihil expendens teram vitam in miseria;
Aut vivam jucundè, opera faciens pauca.
Vidi enim ego qui parceret, & nunquam ventri
Cibum liberaliorem, dives existens, daret:

Ve

Ἐσθλὸς ἢ κακὸς ἐστί· πῆς ἂν σέ γε μωμήσαιτο;
Τίς δ' ἂν ἐπαινήσῃ, μέτρον ἔχων σοφίης;
Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμῆς κορυφῆς ἀπὸ Τηϋγέτοιο
Ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
Οὔρεσ' ἐν βήσῃσι θεοῖσι φίλοις Θεόπομπος,
Ἐκ πλατανιστῆρος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
Τὰ πίνων, ὑπὸ μὴ χαλεπὰς σκεδάσωσι μελεδῶνας
Θωρηχθεὶς δ', ἔσσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.
Εἰρήνη ἢ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
Κωμάζοιμι· κακὸν δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.
Μηδὲ λίθῳ κήρυκ' ἀνὴρ ὃς ἔχει μακρὴ βοῶντα·
Οὐ γὰρ παχείας γῆς ἀεὶ μύραινά μεθα.
Ἀλλ' αἰχμήν, παρεόντα ἢ ὠκυπόδων ὀπηδάντα
Ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ' ἐσιδεῖν.
Οἴ μοι ἀνδρὶ κήρυκι· ὑπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε,
Λιλάντας δ' ἀγαθὸν κείρει ὑπὸ ζοφερὸν·
Οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πολὺν ἢ κακοὶ διέπουσιν·
Ὡς Κυψελίζου Ζεὺς ὀλέσειε γένος.
Γνώμης δ' ἀδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει ἔν γε ἑαυτῷ,
Οὐδ' ἀγαθομοσύνης, Κύρν', ἀνιηρότερον.
Κύρνε, μὴ ἀνδρὸς πάντα καταπνεῖν τοῖς χαλεπαίνειν,
Γιγνώσκων ὡς νέῳ, οἷ ἔκλυσε, ἔχεις
Αὐτὸς ἐνὶ στήθεσσι, ἢ ἔργματα· τῷ τε δικαίῳ
Τῷ τ' ἀδίκῳ μέγα κεν πῆμα βεβοιῦσιν ἔπι.
Ἔστι τὸ μὲν χέρσου, τὸ δ' ἀμείνονόν γ' ἔργον ἑκάστου
Οὐδεὶς δ' ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.
Ὅσις ἀνάλωσιν τηρεῖ, ἢ χρήματα θηρῶν,
Κυδίσλω ἀρετῶν τοῖς σωιεῖσιν ἔχει.
Εἰ μὲν γὰρ καπδεῖν βιότου τέλος ἐστὶν, ὁπόσον πὲρ
Ἡ μελλ' ἐκτελέσασ' εἰς ἄδυτα πεφᾶν,
Εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον ἄσσον ἐμίμνε,
Φείδεσθ' ἀλλοτρίου κτέατος ἓ ἔχε βίος.
Νῦν δ' οὐκ ἔστιν· ὃ δὴ ἢ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρε,
Καὶ δάκνομαι ψυχὴν, ἢ λίχα συνδυ ἔχω.
Ἐν τριόδῳ δ' ἔστηκα· δύ' εἰσὶ ὃ πρόσθεν ὁδοί μοι,
Φρονπίζω τέτων ἥντιν' ἴω πρότερον·
Ἢ μηδὲν δυπανῶν τρύχω βίον ἐν κακόπτι,
Ἢ ζώω τερπνῶς, ἔρια τελῶν ὀλίγα.
Εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ', ὃς ἐφείδετο, κ' ὅποτε γαιεῖ
Σῖτον ἐλαυδίειον πλέσιος ὢν ἐδίδου.

Verùm, priusquam perfeciſſet, deſcendit domum Plutonis int
Opes verò *is* hominum, qui in *eas* incipit, accepit;
Adeò ut intempeſtivè laboraret, & non daret, ut vellet qui
Novi verò alium, qui erat ventri indulgens: (lecta
Facultates quidem dilapidavit; dicebat autẽ, Vivo mentem
Mendicat verò *apud* amicos omnes, ubi aliquem viderit
Sic, *ô* Democles, pro facultatibus optimum omnium
Sumptum facere, & curam habere.
Neq; enim cùm prælaboraveris, alii laborem tuum impertie
Neque mendicans ſervitutem finieris:
Neque, ſi ſenectus venerit, ὄpes omnes effluxerint:
Nam in iſto genere opes optimum *eſt* habere:
Si enim dives es, multi *ſunt tibi* amici: ſi verò pauper ſis,
Pauci: nec jam ſimiliter ipſe vir bonus *eſt*.
Parcere quidem melius eſt: quoniam nec mortuum luget
Quiſquam, ſi non vidit opes relictas.
Paucis hominum virtus & pulchritudo obvênit;
Beatus *eſt*, quæ hæc ambo ſortitus eſt:
Omnes quidem *cum* colunt ſimul æquales, quíque pares ei ſ
Cedunt loco, quique ſeniores *ſunt*.
Non poſſum voce ſuavi canere, velut luſcinia:
Etenim ſuperiori nocte ad comeſſationem ivi.
Neque tibicinem cauſor: ſed me ſodalis
Deſerit, ſapientiæ non indigens.
Prope tibicinem canam, iſtic conſtitutus
Dexter, immortales deos precans.
Eo ad amuſſim rectam viam, neutram in partem
Inclinans: oportet enim me recta omnia cogitare.
Patriam ornabo opimam civitatem, neque ad populum
Verſus, neque iniquis viris obediens.
Hinnulum ex cervo, leo ut viribus confidens,
Pedibus comprehendens, ſanguinem non bibi,
Muróſque altos conſcendens civitatem non diripui:
Jungénſque equos currum non inſcendi:
Agens verò non egi, & non finivi finiens;
Faciénſque non feci, perfecique non perficiens.
Ignavis verò benefacienti duo *ſunt* mala: nam & *ſe* ſuis
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*.
Si quo affectus à me beneficio magno, non gratiam habes,
Egens noſtras iterum adeas domos.

Ἀλλά, πεὶν ἐυτελέσαι, κατέδη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ὕπερ χὼν ἔλαβεν,
Ὡς ἐς ἄκαμπα πονεῖν, καὶ κὴ δόμῳ, ὥς κ' ἐθέλοι τις.
Εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ἦν γαμεῖ χαλιζόμενος·
Χρήματα μὲν λέτεψεν· ἔφη δ', Ὑπάγω φρένα τέρ-
Πνοχεύειν· φίλος πᾶσι, ὅπερ πᾶν ἴδη. (ψας
Οὕτω, Δημόκλεις, καὶ χρήματ' ἄειδον ἁπάντων
Τὼ δαπάνῃσι θέσθαι, καὶ μελέτᾳσι ἐχέμεν.
Οὔτε γὰρ ἂν πλοκάμων ἄλλῳ καμάτῳ μετεδοίης,
Οὔτ' ἂν πλοκεύων δαιδαλοσύνῃσι τελέοις·
Οὐδ', εἰ γῆρας ἵκοιτο, τὰ χρήματα πᾶσι φυλάσσει·
Ἐν δ' οἰκίῃσι μένει χρήματ' ἄειδον ἔχειν.
Εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι· εἰ δ' ἔπεται,
Παῦροι· ἐκ ἓξ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.
Φείδεσθαι μὲν ἄμεινον· ἐπεὶ δὲ θανόντ' ἀποκλαίει
Οὐδείς, εἰ μὴ ὀφᾷ χρήματα λειπόμενα.
Παύεσθαι ἀνθρώπων ἀρετῆ καὶ κάλλεϊ ὀπιδεῖ·
Ὄλβιος, ὃς τάδε ἀμφοτέρων ἔλαχε.
Πάντες μὲν πιμπλᾶσιν ὁμῶς ἴσοι, ὅτε καὶ αὐτὸν
Εἴσεισιν χώρης, ὅτε τε παλαιότεροι.
Οὐ δύναμαι φωνῇ λιγύρᾳ ἀδέμεν, ὥσπερ ἀοιδάν·
Καὶ γὰρ τὴν σεσιγήκαμεν ἐκ κῶμον ἑλίσσων.
Οὐδὲ τὸν αὐλητὴν θεσφασίζομαι· ἀλλά μ' ἑταῖρος
Ἐκλέπτει, σοφίης ἐκ ἐπιδαύμενος.
Ἐγγύθεν αὐλητῆος ἀείσομαι, ὧδε κατασὰς
Δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπαυχέμενος.
Εἶμι φίλῃ καθέμενος ὀρθὸν ὀδόν, ἀδετέρωσε
Κλινόμενος· χεὶ χέρε μ' ἄρπα πάντα νοεῖν.
Παλαιὰν κοσμέοντα λιπαρὴν πόλιν· ἦτ' ὅπι δόμῳ
Τρέφας, ἦτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.
Νεβρὸν ὑπ' ἐξ ἐλάφοιο, λέων ὡς ἀλκὶ πεποιθώς,
Ποσσὶ καταμάρψας· ἅμαλος ἐκ ἔπον·
Τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπβὰς πόλιν ἐκ ἀλάπαξα,
Ζάλξ ἀνδρῶν δ' ἵππως ἄρματος ἐκ ἐπέβην·
Πρήξας δ' ἐκ ἔπρηξα, καὶ ἐκ ἐτέλεσα τελέσας·
Δρήσας δ' ἐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' ἐκ ἀνύσας.
Δειλὸς δ' ἓν ἔρδοντι δύω κακά· θῆλύ τε δὴ αὖτε
Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρεις ὀδέμα.
Εἶπα παῖδ' ἀπ' ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα, μὴ χάειν οἶδας,
Χρήζων ἡμετέρης αὖτις ἴκοιο δόμης.

Donec quidem ipse bibi ex fonte profundo,
Suavis mihi videbatur & pulchra esse aqua ;
Modò verò jam turbatus est, aqua verò commiscetur lim
Ex alio fonte bibam, aut fluvio.
Nè unquam laudes priusquam noveris virum clarè,
Ingenium, & modum, & mores qualis sit.
Multi sanè fucatos fallaces mores habentes,
Occultant, induentes animum diurnum :
Horum verò indicat omnium tempus mores cujusque.
Etenim ego mentem longè jam extra perrexi ;
Prævenique laudans, priusquam tuos per omnia didicisser
Mores : nunc autem jam, navis velut, longè discedo.
Quæ verò virtus *est*, bibentem vini præmium reportare
Sæpe sanè vincit & malus virum bonum.
Nullus hominum, quem postquam tandem terra texerit
Inque Erebum descenderit domum Proserpinæ,
Oblectatur, neque lyram neque tibicinem audiens,
Neque Bacchi dona tollens.
Hæc intuens, corde voluptatem percipiam, donec levia
Genua & caput intremulus proferam.
Nè mihi vir sit linguâ amicus, sed magis re ipsâ ;
Utrumque & manibus properet & opibus :
Neque inter pocula verbis meam mentem oblectet ;
Sed faciens appareat, si quid possit, bonum.
Nos verò in conviviis charum deponemus animum,
Ut insuper oblectationis opera amabilia ferat.
Statim enim, tanquam cogitatio, præterit splendida pube
Neque equarum impetus est velocior,
Quæ quidem virum ferunt hastivibrum in laborem viror
Impetuosè, farrifero oblectatæ campo.
Bibe, cùm bibunt *alii* ; cùm quidem animo mœstus fuer
Nemo hominum nôrit te gravatum.
Interdum quidem patiens mœrebis, interdúmque faciens
Gaudere potes, aliásque alius vir.
Utinam daretur, Te, ô Academe, amabilem hymnum car
Præmium autem in medio puer pulchrum florem habe
Tibique sit & mihi de sapientia certantibus :
Cognoscerès quantò afinis præstantiores *sint* muli.
Cùm verò sol quidem in æthere solidungulos equos
Jam admonuerit, medium diem habens,

Ἐς τε μὴν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
Ἡδύ τοι ἐδόκει κὴ κλυτὸν εἶμεν ὕδωρ.
Νῦν δ' ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ' ἀναμίσγεται ὕδει·
Ἄλλης δ' κρουνὸς πόμα, ἢ ποταμός.
Μήποτ' ἐπαινέσῃς πεῖν ἀνεὶ δὴ ἀνδρὸς ἀφρόνως,
Ὀργὴν, κὴ ῥυθμὸν, κὴ τρόπον ὅστις ἀνὴρ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ὑπὸ κλοπὸν ἦθος ἔχοντες,
Κρύπτουσ', ἐνθύμια θυμὸν ἐφημένιον.
Τούτων δ' ἀκραίνει πάντων χρέος ἦθος ἐκάστου.
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἀφ' ἑκτὸς ἔβλων.
Ἔφθην δ' αἰνήσας, πρὶν σε κτὶ πάντα δαῆναι
Ἦθεα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἄθ', ἑκὼς λέχω.
Τίς δ' ἀρετὴ, πίνοντ' ὑποίνιον ἄθλον ἑλέσθαι;
Πολλάκι τοι νικᾷ κὴ κακὸς ἀνδρ' ἀγαθόν.
Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν ἐπεί ποτε γαῖα καλύψῃ,
Εἰς τ' Ἔρεβος καταβῇ δῶμά τε Περσεφόνης,
Τέρπεται, ὅττε λύρης ὑπ' αὐλιπῆρος ἀκούων,
Οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐπαειρόμενος.
Ταῦτ' ἐσορῶν, κραδίλιν ἓν πείσομαι, ὄφρά τ' ἐλαφρὸς
Γένατα κὴ κεφαλὴ ἀτρεμέων πεφέρῃ.
Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλαυκὴν φίλος, ἀλλὰ κὴ ἔργῳ
Χερσίν τε πουδοὶ χεῖμασί τ' ἀμφότερα.
Μηδὲ παρὴ κρητῆρσι λόγοισιν ἐμὶν φρένα τέρποι,
Ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴπ τι δώσατ', ἀγαθόν.
Ἡμεῖς δ' ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
Ὄφρ' ἑπτερπωλῆς ἔργ' ἑκατέρωθε φέρῃ.
Αἶψα γὰρ, ὥστε νόημα, παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
Οὐδ' ἵππων ὁρμὴ γίγνεται ὠκυτέρη.
Αἵτε θεὰ ἄνδρα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν
Λάθρως, πυρφόρῳ τερπόμεναι πελίῳ.
Πὶν', ἅπόταν πίνωσιν· ὅταν τοι θυμὸν ἀσηθῇς,
Μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βιαιόμενον.
Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ' ἔρδων
Χαιρήσεις δώσατα, ἄλλοτέ τ' ἄλλῳ ἀνίῃ.
Εἶθ' εἰπὸς, Ἀχάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν·
Ἄθλον δ' ἐν μέσῳ πᾶς κλυὸν ἄνθος ἔχων
Σοί τ' εἴη κὴ ἐμοὶ σοφίης θεὶ μνημοσύνιον·
Γυοίης γ' ὅσσον ὄναρ χρέωντες ἠμύομεν.
Ἡμῖν δ' ἠέλιος μὴν ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
Ἄρτι θοάγγελος, μέσσατον ἦμαρ ἔχων,

A cœna cessemus, *& eamus* quò quem animus jubet,
Variis bonis ventri satisfacientes:
Gutturniúmq e statim foras ferat, coronas verò intrò
Formosa agilibus manibus Lacæna puella.
Virtus verò præmium inter homines optimum,
Pulcherrimúmque reportatu est viro sapienti.
Commune verò bonum hoc civitatíque omníque populo,
Quisquis vir passis pedibus inter propugnatores stat.
Communiter item hominibus præcepta dabo; ut quis puber
Nitidum florem habens, & mentibus bona cogitet:
De suis possessionibus bene sibi facere *oportet*: non enim r
Bis datur à diis, neque fuga mortis (be
Mortalibus hominibus: gravis autem senectus coarguit
Perniciosa, capútque apprehendit summum.
Quàm beatus fortunatúsque & felix *est*, quisquis expers
Laborum in Plutonis domum nigram descendit,
Priusquam inimicos consternare & superare vi licuerit,
Examinaréque amicos, quamnam habeant mentem.
Statim mihi per quidem corpus fluit immensus sudor;
Consternor verò intuens florem juventutis
Jucundum simul & pulchrum; quia diutiùs debebat esse.
Verùm brevis est, velut somnium.
Adolescentia pretiosa: sed perniciosa & deformis
Confestim super caput senectus pendet.
Nunquam inimicis sub jugum cervicem ponam
Grave, neque si mihi Tmolus instet capiti.
Ignavis sanè *in* malis vaniores luctus sunt:
Proborum verò semper actiones rectiores.
Faciliúsque actio inter homines malitiæ:
Boni autem difficilis, Cyrne, est conatus.
Confide animo malis pariter intoleranda passus.
Improborum sanè cor est citatius.
Neque tu infectas ob res dolorem augens
Oderis, neque ægrè feras neque amicos molestiâ affice,
Neque inimicos exhilara. Deorum enim fatata dona
Non facilè mortalis vir effugerit;
Neque nigræ discendens in fundum paludis,
Neque cùm ipsam habuerit tartarus tenebrosus.
Virum sanè est bonum difficillimum fallere,
Ut in mea mente, Cyrne, olim judicatum est.

Co

Δείπνα δ' ἀλέγοιμι, ὅτε πνεὰ θυμὸς ἀνώγει,
Παντοίων ἀγαθῶν γαστερὶ χαιζόμενος.
Χέρνιβα δ' ἀμφὶ θύραζε φέρε, στεφανώσατε δ' οἶνο
Εὐεσθὴς ῥαδινᾶς χερσὶ λάκνμνα κόρη.
Ἡ δ' ἀρετὴ τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄειστον,
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ σοφῷ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλει τε παντί τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν πολεμάρχοις μένοι.
Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι· ὄφρα τις ὕβρις
Ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων, καὶ φρεσὶν ἐσθλὰ νοῆ·
Τῶν αὐτὸς πεάνων ἐυ παχέμῳ· ἠ δὲ ἀνηβᾶν
Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν, ἠδὲ λύσις δυσάτε
Θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακὸν δ' ὅτι γῆρας ἐλέγχει
Οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἄπεται ἀκρεπάτης.
Ὡς μάκαρ ἐυδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἀπῆρος
Ἄθλων εἰς ἄρδην δῶμα μέλαν καπέβη,
Πείν τ' ἐχθρὸς πῆξαι καὶ ὑπερθῦναι θ' ἁλίκην,
Ἐξέταστά τε φίλοις ὅππη ἔχοι νόον.
Αὐτίκα μοι κῆρ μὴ χρειὼ ῥέει ἄσπετος ἰσρὼς,
Πτοιῆμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
Τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν· ἐπεὶ πλέον ὤφελεν ἔδν.
Ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄνειρ,
Ἥδη πμήεσσα· τὸ δ' ὀλόμενον καὶ ἀμερσὸν
Αὐτίχ' ὑπὸ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.
Οὔποτε τοῖς ἐχθρεῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα δῶσω
Δύσλοφον, ἠδ' εἴ μοι Τμῶλος ἔπεσι κάμῃ.
Δειλοῖς τοι κακόπτη ματώτεροι χόλοι εἰσί·
Τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰδύτεραι.
Ῥηϊδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακόπλοος·
Τῷ δ' ἀγαθῷ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.
Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὁμῶς ἄτλητα πεπονθώς·
Δειλῶν τοι κραδίη γίγνεται ὀξυτέρη.
Μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐρ' ἔρξμασιν ἄλγος ἀέξων
Ἔχθει, μηδ' ἄχθος· μηδὲ φίλους ἀνίᾳ,
Μηδ' ἐχθρὰς ἔυφρασίνε. θεῶν δ' εἰμοιρίδα δῶρα
Οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ φερφύγοι,
Οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
Οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχη πάρταρος ἠερέης.
Ἀνδρὶ τοι ἐς ἀγαθὸν χαλεπώτατον ὀξαπαῆσαι,
Ὡς ἐν ἐμὴ γνώμῃ, Κύρνε, πάλαι κέκειται.

Cognoveram quidem & priùs, verùm multò meliùs nun
Quòd ignavis nulla est gratia.
Amentes homines & stulti, qui quidem vinum
Non bibunt astro & cane incipiente.
Agè, cum tibicine juxta flente ridentes
Bibamus, illius luctibus oblectantes nos.
Dormiamus: custodia verò urbis custodibus curæ erit.
Heu asperam amabilem patriam nostram!
Per Jovem, si quis illorum & occultus dormit,
Nostram reprehensionem accipiet molestè.
Nunc sanè bibentes oblectemur, pulchra dicentes:
Quæ verò pòst erunt, hæc diis curæ sint.
Tibi verò ego, ut puero charo, præcepta dabo ipse
Bona: tu verò animo & mentibus hæc immitte.
Nunquam festinans facias malum, sed profundâ
Tuâ mente consulta, tuo bonóque animo:
Eorum enim qui pugnant, pugnat animúsque ménsque;
Consilium verò in bonam & mentem probam ducit.
Sed sermonem quidem hunc omittemus. Cæterùm mihi
Tibiâ cane, & Musarum recordabimur ambo.
Ipsæ namque hæc dederunt habere grata dona
Tibi & mihi, atque adeò & vicinis.
Timagora, multorum ingenium longè inspicienti
Cognoscere difficile, etiamsi sit sapiens:
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii verò virtutem perniciosâ paupertate.
In adolescentia verò juxta æqualem melius *est* dormire,
Desiderabilium operum amorem explentem;
Estque comessantem cum tibicine canere:
His nihil sanè aliud adest delectabilius
Viris & fœminis. Quid mihi opes & pudor?
Oblectatio vincit omnia cum lætitia.
Dementes homines & stulti *sunt*, qui mortuos
Lugent, non autem pubertatis florem pereuntem.
Oblectare mihi chare anime: forsan mox aliqui alii erunt
Viri; ego verò mortuus terra nigra ero.
Cyrne, amicos ad omnes converte varios mores,
Commiscens ingenium, qualis quisque natus est.
Nunc quidem hunc sequere, aliàs verò alius fis ingenio.
Melior res sanè sapientia *est* vel magnâ virtute.

Ἦ δεα μὴ κὴ φεῖδεν, ἀτὰρ πολὺ λαΐον ἤδη,
Οὕνεκα τοῖς δειλοῖς ἀδεμί᾽ ὀΐει χάρις.
Ἄφερνες ἄνθρωποι κὴ νήποι, ὅτινες οἴνοῦ
Μὴ πίνετ᾽ ἄρτι κὴ κωμὸς ἀρχομένοι.
Δεῦρ᾽, σὺν ἀληπῆει φθεγκλαίουσι γελῶντες
Πίνωμεν, κείνῳ κήδεσι τερπόμενοι.
Εὖ δρωμεν· φυλακὴ δὴ πόλεως φυλάκεσσι μελήσει.
Ἄ συφελῆς ἐρεχθῆς παλείδ᾽ ἡμετέρης.
Ναὶ μὰ Δί᾽, εἶπε φίλ᾽ ἔφη κὴ ἐξηκεκαλυμμένος ἔυδει,
Ἡμέτερον μῶμον δέξεται ἀργυφέως.
Νῦν μὴ πίνοντες τερπώμεθα, κἀλλὰ λέγοντες·
Ἄσσα δ᾽ ἔπειτ᾽ ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.
Σοὶ δ᾽ ὦ διά τε παιδὶ φίλῳ ὑποθήσομαι αὐτὸς
Ἐθλά· σὺ δ᾽ ἐν θυμῷ κὴ φρεσὶ ταῦτα βάλε.
Μήποτ᾽ ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
Σῇ φρενὶ βάλσεται, σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ·
Τῶν δὲ μαρναμένων μάχεται θυμός τε νόος τε·
Βελτὴ δ᾽ εἰς ἀγαθὸν κὴ νόον ἐσθλὸν ἄγει.
Ἀλλὰ λόγον μὲν τῶνδ᾽ ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
Αὖλει, κὴ Μουσῶν μνησόμεθ᾽ ἀμφότεροι.
Αὖ τω γὰρ δὴ ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
Σοὶ κὴ ἐμοί, κὴ μιὺ ἀμφιπεκάσσαι.
Τιμαρέτα, πολλῶν ὀργιὼ ἀπάτερθεν ὀρῶντι
Γιγνώσκειν χαλεπόν, κείνῳ ἐόντι σοφῷ·
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύπταντες ἔχουσι
Πλάτῳ, τοὶ δ᾽ ἀρετὴν ἄλομεν πενίῃ.
Ἐν δ᾽ ἧδη παρὰ μὴ ξυμμήλικι κἄλλιον ἔυδειν,
Ἰμβρὴ ἔργων ὃς ἔργα ἐΐσκοπον·
Ἐστὸ κωμάζοντα μετ᾽ αὐλητῆρ᾽ ἀείδειν·
Τέτων ἀδὲν τοι ἄλλ᾽ ἐπὶ τερπότερον
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοι πλῆτός τε κὴ αἰδὼς;
Τερπωλὴ οἰκᾷ πάντα σὺν εὐρεσύνῃ.
Ἄφερνες ἄνθρωποι κὴ νήποι, ὅστε θανόντας
Κλαίετ᾽, ἠδ᾽ ἧβης ἄνθος ἀπολλύμενον.
Τέρπό μοι φίλε θυμέ· τάχ᾽ ἄν πνες ἄλλοι ἔσιντο
Ἄνδρες, ἐγὼ δ᾽ θανὼν γαῖα μέλαινα ἔσομαι.
Κύρνε, φίλως ἐρεῖς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
Συμμίσγων ὀργιὼ οἷος ἕκαστος ἔφυ.
Νῦν μὲ τάδ᾽ ἐφέπει, ποτὲ δ᾽ ἀλλοῖος πέλει ὀργιώ.
Κρεῖσσόν τοι σοφίη κὴ μεγάλης ἀρετῆς.

Πρήγ-

Rei infectæ difficillimum est finem
Cognoscere, quomodo sit eam Deus perfecturus.
Caligo enim extensa est: & ante id quod futurum est
Non intelligibiles *sunt* humanæ fines invaliditatis.
Neminem inimicorum vituperabo bonum existentem:
Neque item laudabo, si malus sit, amicum.
Sic oportet bonum quidem certè advertentem mentem
Firmam semper habere in finem viro amico.
Populum verò rogat multa ferre gravis: non enim scis
Hoc facere quod tibi non gratum sit.
Castor & Pollux, qui in Lacedæmone divina
Habitatis ad Eurotam pulchrifluum fluvium;
Si unquam consulam amico malum, ipse habeam:
Si verò aliquod ille mihi, bis tantum ipse habeat.
Molestè mihi animus habet de tua amicitia:
Neque enim odisse, neque amare possum;
Cognoscens molestum quidem *esse*, quando amicus vito fu
Odisse; molestúmque non volentem amare.
Speculare igitur nunc alium: mihi quidem nulla necessita
Hoc facere: superiorum mihi gratiam repone.
Jam & alis attollor, ut volucris
E lacu magno, virum malum profugiens,
Collum abrumpens. Tu verò meâ amicitiâ frustratus
Postea nostram cognosces prudentiam:
Quisquis tibi consuluit de me, & te jussit
Abire, relinquentem nostram amicitiam.
Injuria & Magnetas perdidit, & Colophonem,
Et Smyrnam: omnino, Cyrne, & vos perdet.
Ad probationem verò veniens, attritúsque plumbo,
Aurum excoctum existens, probus omnibus eris.
Heu me miserum! etiam ludibrium quidem inimicis,
Amicis verò labor, infelicia passus fui.
Cyrne, qui priùs boni *erant*, nunc contrà mali *sunt*: quíq;
Nunc boni. Quis posset hæc sustinere, intuens
Bonos quidem contemptiores *esse*; pejores verò sortitos
Honorem? uxorem autem ambit ex malo bonus vir.
Se invicem verò fallentes sibi mutuò irrident,
Neque bonorum memoriam habentes, neque malorum
Opes habens, paupertatem mihi objecisti: sed aliqua tamen
Sunt, alia comparabo diis vota faciens.

Πρήσμαθ' ἁπρήκτε χαλεπώτατόν ὄτι τελευτὴν
Γνώναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι.
"Ορφνη γὰρ τέτατται· πρὸ δ' ἧς μέλλομεν ἕσεσθαι
Οὐ σωστὰ δυνατὸς πείρασ' ἀμηχανίης.
Οὐδένα πω ἐχθρὸν μεμύσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
Οὐδὲ μὴν αὖ φίλον ἐσθλὸν ἐόντα φίλον.
Οὕτω χρὴ τὸν γ' ἐσθλὸν ὑποστρέφαντα νόημα
Ἐμπεδονοεῖν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.
Δῆμον δ' ἄξια πολλὰ φέρειν βαρύς· ἐκ γὰρ ὀπίσσω
Τεθ' ἕρδειν ὅ, τί σοι μὴ καταδύμον ᾖ.
Κάστορ καὶ Πολυδεύκες, ὅσοι ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
Ναίετ' ἐπ' Εὐρώτᾳ καλλιρόῳ ποταμῷ,
Εἴποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
Εἰ δέ τι κείνῳ ἐμοὶ, δίς τόσον αὐτὸς ἔχοι.
Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ τῆς φιλότητος·
Οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν, ὅτε φιλεῖν δύναμαι,
Γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλον ἀνδρὶ γένηται,
Ἐχθαίρειν· χαλεπὸν δ' ἐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.
Σκέπτεο δ' ἄλλον· ἔμοιγε μὴ ἔτι ἀναγκαίη
Τεθ' ἕρδειν· ἦ μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.
Ἦ καὶ πρεσβύτεροισιν ἐπαίνεμι, ὥστε πείθειν
Ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν φρονέοντ' ἰόν,
Βόσκων ὑπορρίξας· σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
Ὕστερον ἠμετέρῳ γνώσῃ ὀπισθοσύνῃ·
Ὅστις σοι βάλασσαν ἐμοῦ πρόσθ', καί σ' ἐκέλευσεν
Οἴκαδε πρόσθ' ἰέναι ἠμετέρῳ φιλίῳ·
Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην· πάντως, Κύρνε, καὶ ὑμμε ὀλεῖ.
Εἰς βάσανον δ' ἐλθών, πρόσθεν βόμβυκός τε μολίβδου,
Χρυσὸς ἄπυρθ' ἑαυτοῦ καλὸς ἄπασιν ἔσῃ.
Οἴμοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατὰ χάρμα μὴ ἐχθροῖς,
Τοῖς ἧ φίλοισι πόνθ', δεινὰ παθὼν, ὀδύρομαι.
Κύρν', οἱ πρὶν ἀγαθοὶ, νῦν αὖ κακοὶ οἱ δ' κακοὶ πρίν,
Νῦν ἀγαθοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ', ἐσορῶν
Τὰς ἀγαθὰς μὴ ἀπομοτέρας, κακίνας δ' λαχέν[α]ς
Τιμῆς; μνησεῖαι δ' οὐ καλὸς ἀνήρ.
Ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
Οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες, οὔτε κακῶν.
Χρήματ' ἔχων, πρίλιν μ' ὠνείδισας· ἀλλὰ τὸ μὲν μοι
Ἔστι, τὰ δ' ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπαρξάμενος.

Πλῆτο,

Plute, deorum pulcherrime & desiderabilissime omnium,
Cum te, & malus si sim, fio bonus vir.
Pubertatis modum habeam; amétque me Phœbus Apollo
Latonius, & Jupiter immortalium rex,
Ut vitam vivam mala extra omnia,
Pubertate & divitiis animum exhilarans.
Nè me malorum commonefacito: tuli sanè qualia Ulysses
Qui Ditis magnam domum adiit, *indè* regressus:
Qui sanè & procos interêmit immiti ferro,
Penelopes memor puellaris uxoris.
Hæc quidem diu expectavit, charum apud filium manens,
Donec terram ingressus est, formidabilesque secessus.
Si bibero, paupertatem animi-corruptricem non curo,
Neque viros inimicos. qui mihi dicunt malè:
Sed pubertatem amabilem queror, quæ me relinquit:
Lamentórque molestam senectutem instantem.
Cyrne, præsentibus amicis mali sedemus principium;
Quæramúsque ulceri remedia nascenti.
Spes inter homines sola dea bona est:
Alii vero *dii* in cœlum, *nos* relinquentes abierunt.
Abiit quidem Fides magna dea, abiitque virorum
Temperantia; Charitésque, ô amice, terram reliquerunt.
Juramentáque non ampliùs fidelia inter homines *sunt* justa:
Neque deos ullus veneratur immortales:
Piorum verò virorum genus periit, neque jura
Ampliùs cognoscunt, neque item pietatem:
Sed donec quis vivit & videt lumen solis,
Pius existens erga deos, Spem expectet:
Precetur verò deos, & splendidas coxas adolens,
Speíque primæ & ultimæ sacrificet:
Considerétq; injustorum virorum obliquum sermonem semp
Qui deos immortales nihil reverentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus signa ponentes.
Nunquam præsentem relinquens amicum, alium quære,
Miserorum hominum verbis persuasus.
Liceat mihi ditato malis absque curis
Vivere innoxiè, nullum habenti malum.
Neque amo dives esse, neque opto: sed mihi liceat
Vivere ex modicis, nullum habenti malum.

Πλῶτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμερόεντε πάντων,
Σύν σοι, καὶ κακὸς ὢν, γίγνομαι ἐσθλὸς ἀνήρ.
"Ηδης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης, καὶ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεύς,
"Ορφρα βίον ζώοιμι καλῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
"Ηδη καὶ πάτερ θυμὸν ἰανθείμεν.
Μή μοι κακῶν μίμνησκε· πέπυσθαί τοι διά τ' Ὀδυσεύς,
"Ος τ' Αἴδαο μέγα δῶμ' ἦλυθεν ἐξανάδυς·
"Ος δὴ καὶ μνησῆρας ἀνείλετο νηλεῖ χαλκῷ,
Πηνελόπης ἕμφρων κυανόδινος ἀλόχῳ.
"Η μὲν δὴθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ πατρὶ μένουσα,
"Ορφά τε γῆς ἐπέβη, δεμνάλεός τε μυχός.
Εἰ πόμαι, πενίης συμοφόρτου μελεδήνω,
Οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς.
Ἀλλ' ἥδιον ἐραστὴν ὀλοφύρομαι, ἢ μ' ἐπλεῖτο·
Κλαίω δ' ἀργαλέου γῆρας ἐφερχόμενον.
Κύρνε, παρὸν φίλοισι κακὸν καταπαύσομεν ἀρχήν,
Ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα συμφορῇ.
Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν·
Ἄλλοι δ' ἄλυπόνδ' ἐπερελίποντες ἔβαν.
"Ωχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ὤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χαίρετέ τ', ὦ φίλε, γλῶ ἔλιπον.
"Ορκοι δ' οὐκ ἔτι σοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ θεὸς ἀδεὶς ἄζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γιγνώσκω, οὐδὲ μιν εὐσεβίας.
Ἀλλ' ὄρφρ' ἂν ζωὴ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων ἀεὶ θεός, Ἐλπίδα φρασμένῳ·
Εὐχέσθω ὅ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηλα κάπων,
Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ δυέτω·
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νοῆμα,
Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα δηιόωντες·
Μήποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον, ἄλλον ἑραννα,
Δειλῶν ἀνθρώπων ῥῆμασι πειθόμενος.
Εἴη μοι πλουτεῖν κακῶν ἀπάτερθε μεεμνῶν
Ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.
Οὔτ' ἔραμαι πλουτεῖν, ὅτ' ἔυχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζωῆς ἐκ χρῆ ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

Πλῶτος

Opes & sapientia mortalibus inexpugnabilis *res* semper.
Neque enim opibus animum exaturaveris:
Itidem & sapientiam sapientissimus non refugit,
Sed amat; animum verò non potest explere.
Nullum thesaurum recondere filiis melius *est*.
Petentibus verò bonis viris, Cyrne, da:
Nemo enim per omnia est omnino beatus. Sed bonus qu
Tolerat habens malum, nec manifestum tamen:
Improbus verò neque bonis scit, neque malis,
Animum pariter temperare. Immortalium verò dona
Varia mortalibus accidunt: sed tolerare
Oportet dona immortalium, qualia dant habere.
Oculi, & lingua, & aures, & mens virorum,
In medio pectorum in prudentibus sunt.
Bonis conversare: malos verò nunquam sequere,
Si quando viæ perficis finémque negotiationis.
Bonorum bona quidem responsio, bonáque opera:
Malorum verò venti misera ferunt verba.
Ex malo consortio mala fiunt: bene verò & ipse
Cognosces, cùm magnos offenderis immortales.
Mentem, Cyrne, dii mortalibus dant optimam:
Hominis mens fines cujusque habet.
O beatus quisquis eam habet pectore! utique multò sup
Est insolentiâ perniciosâ, molestâque satietate.
Est verò malum mortalibus satietas; quâ nil pejus:
Omnis enim ex hac, Cyrne, exiitit malitia.
Utinam sis rerum turpium nec patiens nec faciens,
Cyrne! maximam sanè experientiam haberes virtutis.
Cyrne, deos reverere & time: hoc enim virum
Cohibet neque facere neque dicere impia.
Plebivorum autem tyrannum, utcunque volueris, dejice;
Non indignatio à diis est ulla.
Mens bona, & lingua: at hæc in paucis sunt
Viris, qui utriusque *sint* dispensatores.
Nullus pecuniam dans mortem fugerit, neque gravem
Adversitatem, nisi fatum ad finem projiciat:
Neque poterit tristitiam, quando nempe Deus mœrores m
Mortalis vir donis, si velit, effugere.
Non amo solio regio insidere
Mortuus; sed mihi viventi contingat bonum.

Tr

Πλεῖστ' ἀνὴρ σοφίη θνητοῖς ἀμαχήτατον αἰεί.
Οὔτε γὰρ ἂν πλούτῳ θυμὸν ὑποκρέτεως
Ὡς δ' αὔτως σοφίῃ ὁ σοφώτατ' ἀνὴρ ἀφορεύει,
Ἀλλ' ἕρκεται, θυμὸν δ' ἡ δώκατο τελέσαι.
Οὐδέν' ἀνασσομένῳ καταδύσεαι πυσὶν ἀμείνων.
Αἰτέω σ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.
Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ὀξὺ παύεται. ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς
Τολμᾷ ἔχων τὸ κακόν, ἐκ δ' ἀΐδηλον ὄμως.
Δειλὸς δ' ἔτ' ἀγαθοῖσιν ὀπίσσατα ἔστε κακοῖσι
Θυμὸν ὁμῶς μίσγειν. ἀθανάτων ἦ δόσεις
Παντοίαι θνητοῖσιν ἐπέρχον]· ἀλλ' ἐπιτλαμᾶν
Χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, ὅτια διδῶσιν ἔχειν.
Ὀφθαλμοὶ κὴ γλῶσσα κὴ ἅπτα κὴ νόος ἀνδρῶν
Ἐν μέσῳ σηδῶν ἐν σωτοῖς φύεται.
Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε· κακοῖσι δ' μήποθ' ὁμάρτει.
Εὖτ' ἂν ὁδὸς τελέῃς τέρματά τ' ἐμπεσεῖς
Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπέσεισε, ἐσθλὰ δ' ἔργα·
Τῶν δ' κακῶν ἄνεισι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.
Ἐκ καχετάρεῖης κακὰ γίγνεται· ἐν δ' κὴ αὐτὸς
Γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλως ἤλιτες ἀθανάτους.
Γνώμιλω, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι δίδοσιν ἀείσιν·
Ἀνθρώπῳ γνώμη πείσεται παντὸς ἔχει.
Ὦ μάκαρ ὅστις δ' μιν ἔχει φρεσίν· ἢ πολὺ κρέσσων
Θεὸς ἀλομβρίης, λᾶαλέης τε κόνε.
Ἔστ κακὸν δ' βροτοῖσι κόρος, τὸ δ' ὑπ κάκιον·
Πᾶσα γὰρ ἐκ τούτε, Κύρνε, πέλει κακότης.
Εἰθ' εἶης ἔργων ἀρεῶν ἀπαδὸς κὴ ἀεργός,
Κύρνε· μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.
Κύρνε, θεὸς αἰδῶ κὴ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἀνδρὸς
Εἶσχει μήθ' ἕρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.
Δημοφάρων δ' τύραννον ὅπως ἐθέλεις καταπλῖναι
Οὐ ἐμεσις πρὸς θεῶν γίγνεται ἀδεμία.
Νῆς ἀγαθός, κὴ γλῶσσα· τὰ δ' ἐν παύρεσι πέφυκεν
Ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.
Οὔπω ἀπόινα δίδης θάνατον φύγοι, ὐδὲ βαρεῖαν
Δυστυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ὀπίτερμα βάλοι·
Οὐδ' ἂν δυσφορσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπῃ,
Θνητὸς ἀνὴρ δώρεις βυλόμῳ πεφύγοι.
Οὐκ ἔρασμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκαταλεῖσθαι
Τεθνεώς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.

Ἀσσά-

Tribuli tapetibus simile stratum mortuo:
Lignum aut durum est aut molle.
Neque deos pejerando jura: non enim tolerabile *est*,
Immortales celares rem debitam.
Avis vocem, *ô* Polypæda, clarè vociferantis
Audivi, quæ mortalibus nuncia venit arationis
Tempestivæ; & mihi cor percussit nigrum,
Quòd mihi florentes alii habent agros,
Neque mihi muli stivam trahunt aratri,
Alius promissæ causâ navigationis.
Non eo; neque à me vocabitur, neque ad tumulum
Ploratus in terram it tyrannus vir.
Neque ille, ne mortuo, neque doleat,
Neque de palpebris calidas miserit lacrymas.
Neque te commessari veto, neque provoco:
Molestus enim existens, etiam amicus *eris* quando abs
Splendidus quidem genere sum: urbē aut benemunitam
Habito, à patria terra exulans.
Nè me viliter ludens, sed charos sopito parentes,
O Argyri: tibi enim servilis dies instat.
Nobis verò alia quidē sunt, *ô* mulier, mala multa; postq
Fugimus: Molesta tamen non imminet servitus;
Neque nos vendunt: civitas quidem certè est & nobis
Pulchra Lethæo jacens campo.
Nè unquam juxta lugentes sedentes rideamus,
Nostris ipsorum bonis, Cyrne, illætantes.
Inimicum quidem difficile *est* ac malevolum decipere,
Cyrne: amicum autem amico facile *est* decipere.

Theognidis sunt etiam & hi Versus diversis Scriptoribus citati.

Nihil, Cyrne, irâ injustius *est*, quæ habentem
Lædit, animo malo gratificans.

Nihil, Cyrne, bonâ dulcius est muliere:
Testis ego; tu verò meæ *testis* esto veritatis.

Ἀσπάλαθοι πάσιν ὁμοῖον σῆμα θανοῦσι·
Τὸ ξύλον ἢ σκληρὸν γίγνεται ἢ μαλακόν.
Μήτε θεὸς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· ἃ γὰρ ἀνεκτόν,
Ἀθανάτως κρύψαι χρεὼ ὀφειλόμενον.
Ὄρνιθος φωνὴν, Πολυπαίδη, ὃς νοέοντος
Ἤκουσ', ἧκε βροτοῖς ἄγγελον ἵππον ἐρώτων
Ὡραίων· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
Ὅπλοι σοι συναθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀχές,
Οὐδέ μοι ἡμίονοι κώφων ἔλκουσιν ἀρότρων,
Τῆς ἄλλης μητρὸς εἵνεκα ναυπλίης.
Οὐκ ἐμὲ, ἀλλ' ὑμᾶς ἐμὲ κεκλήσεσθ', ἀλλ' ἐπὶ τύμβῳ
Οἰμωγθεὶς ὅτι γὼ εἶσι τυραννοκτόνος ἀνήρ.
Οὐδ' ἂν ὀκνηρὸν ἐμὲ τεθνηότος ἔτ' ἀνίψτο,
Οὔτε χερὶ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.
Οὔτέ σε κωμάζειν ἀπερύκομαι, ἔστε καλέσαι
Ἀργαλέος γὰρ ἐὼν, κἠφίλος ἔσται ἀνάπης.
Αἴθων μὲν γάρ ἐμὶ· πόλιν δ' ἐυτείχεα θήσω
Οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.
Μή μ' ἀρελῶς παίζετε, φίλες δ' ἔσωσε τοκῆας,
Ἄργει· σοὶ μὲν γὰρ δῆλον ἦμαρ ἔπι.
Ἡμῖν δ' ἄλλα μὲν ὄζει, γινώσκω, καὶ πολλ', ἐπεὶ οὐ
Φεύξομαι· ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δηλοσύνη, (γῆς
Οὔθ' ἡμᾶς φρονέσει· πόλις ἦ μὰν ὅτι κἠμῖν
Κλυτή, Λιθαίρῳ κεκλιμένη πεδίῳ.
Μήποτε παῖς κλαίοιτο κρεμάζόμενος γελάσωμεν
Τοῖς αὐτῆς ἀγαθοῖς, Κύρν', ὅτι τερπόμενοι.
Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν κἠ δυσμενῆ ἔξαπατῆσαι,
Κύρνε. φίλον δ' ἁβρὸν ἔξαπατᾶν.

Θεόγνιδός ὅτι κἠ τάδε τὰ ἔπη φέρει διαφόρως φερόμενα.

Οὐδέν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἢ τὸν ἔχοντα
Πιμαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζόμενον.

Οὐδέν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός·
Μάρτυς ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοὶ γίγνη ἀληθοσύνης.

Πολλὰ

Multas ferre solet sermo mortalibus viris
Offensiones, mente, Cyrne, turbatâ.

Curæ hominum sortitæ sunt alas varias habentes,
Divisæ animi gratiâ & victûs.

Juvenare, chare anime: mox forsan aliqui alii erunt
Viri; ego verò mortuus terra nigra ero.

Senex autem cives inter decorus est, nec quisquam eu
Lædere, vel reverentiæ vel juris *gratiâ*, vult.

Nullum, Cyrne, radii lucem-hominibus-ferentis solis
Virum adspiciunt, cui non reprehensio impendeat.
Civium verò non possum nôsse mentem, quamnam h
Neque enim *vel* bene faciens placeo, vel malè.

Jam enim me vocavit marinus domum defunctus,
Mortuus, *& tamen* vivo sonans ore.

PHOCYLIDIS

POEMA ADMONITORIU

NEC furtivas nuptias quære, nec masculam v
exerce.
Nè fraudes necte, neque sanguine manus pc
Nè diteseas injustè, sed ex justè partis vive.
Esto contentus præsentibus, & ab alienis abstine.
Mendacia nè dixeris, sed vera omnia loquere.
Primùm Deum cole; postea verò tuos parentes.
Omnibus justa tribue, neque judicium ad gratiam tral
Ne abjicias paupertatem, injustè nè judica personam
Quod si tu malè judicaveris, Deus te postea judicabit.
Testimonium mendax fugito, *&* justa loquere.

Πολλὰ φέρειν εἴωθε λόγος ἀνηπυΐσι βεβυΐσι
Πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, τὰ ἐμὰ σοφίης.

Φερτήδες ἀνθρώπων ἔλαχον πέρι ποικίλ' ἔχουσι,
Μεριμνῶμαι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

Ἠθώοις, φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσοιντο
Ἄνδρες, ἐγὼ δ' ἀνὼν γαῖα μέλαινα ἔσομαι.

Γηράσκων δ' αἰεῖσι μεταπρέπεται, οὐδέ τις αὐτὸν
Βλάπτειν, οὐδ' αἰδὼς οὐδὲ δίκης, ἐθέλει.

Οὐδένα, Κύρν', αὐγὰς φαεσιμβρότου ἠελίοιο
Ἀνδρ' ἐφορεῶσ', ᾧ μὴ πῶμ' ὀπικέματα.
Ἀσῶν δ' ἀθυμίαμαι γνῶναι νόον, ὅττιν' ἔχουσιν·
Οὔτε γὰρ οὐ ἔρδων ἀνδάνω, ἔτε κακῶς.

Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος εἰκοστὸς νεκρός,
Τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ

ΠΟΙΗΜΑ ΝΟΥΘΕΤΙΚΟΝ

ΜΗ'ΤΕ γαμοκλοπέειν, μήτ' ἄρσενα κύπτειν ὀείνειν. (ἀίνφ.
Μήτε δόλως ῥάπτειν, μήθ' αἵματι χεῖρας μιαίνειν·
Μὴ πλεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν·
Ἀρκεῖδς παρεῶσι, καὶ ἀγλοτέοις ἀπέχεσθαι.
Ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ' ἐτήτυμα πάντ' ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
Πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κείοισιν ἐς χάος ἔλκειν.
Μὴ ῥίψης πενίην, ἀδίκως μὴ κρῖνε πρόσωπον·
Ἦν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.
Μαρτυρίην ἀλαὴν φεύγειν, τὰ δίκαι' ἀγορεύειν.

Παρθε-

Virginitatem custodi; fidémque in omnibus serva,
Mensuras tribue justas: quoniam modus in omnibus bonu
Lancem nè impellas in alterâ libræ partem, sed æqualem t
Nec pejeraveris, neque inscienter, neque sponte:
Falsum juramentum odit Deus immortalis quicunque jura
Semina nè furare: execrabilis *est* quisquis abstulerit.
Mercedem laboranti da; nè afflige pauperem.
Linguæ mentem adhibe; occultum verbum in pectore cor
Nec injurius velis esse; neque item injustè egentem sinas.
Mendico statim da, neque cras venire jube.
Impletâ manu tuâ, misericordiam egeno exhibe.
Exulem in domum excipe; & cæcum in viam duc.
Naufragorum miserere; quoniam navigatio incerta est.
Manum lapso porrige; serva, cui nemo assistit, virum.
Communes casus omnium: vita trochus; instabilis felicit
Si divitias possides, tuam manum pauperibus porrige.
Quæ tibi dedit Deus, de his egentibus præbe.
Sit communis omnis vita, & concordia omnia.
Gladium accinge, non ad cædem, sed ad defensionem,
Utinam verò non indigeas *hoc* neque legitimè, neque injus
Nam, etiamsi hostem occideris, manum tuam polluis.
Ab agro vicini abstine, neque transeas.
Omnium optimus modus est, transgressiones verò vitiosæ.
Nè crescentem agri fructum aliquem lædas.
Sint in pari honore advenæ cum civibus:
Omnes enim paupertatem experimur vagam;
Regióque nullum stabile habet solum hominibus.
Avaritia mater est mali omnis.
Aurum semper insatio est, & argentum, hominibus.
O aurum malorum dux, vitæ corruptela, omnia convelle
Utinam non esses mortalibus malum desiderabile!
Tuâ enim causâ pugnæ, prædæ, cædésque *sunt*;
Infensi parentibus liberique, fratrésque consanguineis.
Neque aliam occulta in corde sententiam, aliam effare:
Neque, ut saxis adhærens polypus, pro loco muteris.
Qui volens injustè agit, malus vir *est*; sed *qui* ex necessitat
Non dico prorsus *malum*: sed institutum examina cujusque.
Nè efferaris sapientiâ, neque robore, neque opibus:
Unus Deus est sapiens, potens simul, & omnifariam-dives.
Neque præteritis malis macera cor tuum:

Παρδενίλω τηρεῖν· πίσιν δ' ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
Μέτρα νέμειν τὰ δίκαια· κακὸν δ' ὃς μέτρον ἅπαν.
Σταθμὸν μὴ κρύπτειν ἕτερόζυγον, ἀλλ' ἴσον ἔλκειν.
Μήτ' ἐπορκήσῃς μήτ' ἀγαθὸς μήτε ἑκουσί·
Ψεύδορκον συγχεῖ θεὸς ἄβροτος ὅστις ὀμόσσῃ.
Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαρόσιμον, ὅστις ἀρεῖται.
Μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλίβε πένητα.
Γλώσσῃ τῶν ἐχθρῶν· κρυπτὸν λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
Μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλῃς, μήτ' ἂν ἀδικῶντα ἐάσῃς.
Πτωχῷ δ' εὐδὺ δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
Πλησάσας στο χεῖρ', ἔλεον χρήζοντι παράσχε.
Ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι, καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
Ναυηγὸς οἰκτειρον, ἐπεὶ πόθεν ὅστις ἀφίκται.
Χεῖρα πεσόντι δίδου, σῶσον δ' ἀθέλητον ἄνδρα.
Κοινὰ πάσι πάντων, ὁ βίος τερπνὸς, ἄσατος ὅλος.
Πλοῦτον ἔχων, σὺν χεῖρα πενητεύσιν ὀρέξον.
Ὧν σοι ἔδωκε θεὸς, τῶν χρήζουσι παράσχε.
Ἐσθ κοινὸς ἅπας ὁ βίος, καὶ ἄμοιρα πάντα.
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλὼν, μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν.
Εἶδε δ' μὴ χρήζοις μήτ' ἔννομα, μήτ' ἀδίκως χ.
Ἢν δ' ἀποκλείνῃς ἐχθρὸν σέο, χεῖρα μιάνεις.
Ἀχθ' γεπονέοντος ἀποχθ, μηδ' ἂν ἀφθῆς.
Πάντων μέτρον ἄειρον, ἁρμοσίαν δ' ἀλιεναῖ.
Μηδέ πν' αὐξόμενον καρπὸν λώβησον ἀρότρῳ.
Ἔσσαν ὁμόπμοι ἐπὶ νυδες ἐν πολίτης·
Πάντες δὲ πενίης πειρώμεθα πᾶς πολυπλάγκτης·
Χώρη δ' ὅπ βέβαιον ἔχει πόδον ἀνθρώποισιν.
Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
Χρυσὸς ἀεὶ δόλος ὅτι καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισι.
Χρυσὲ κακῶν ἀρχηγέ, διοσθόρε, πάντα χαλέπτων,
Εἰσέ σε μὴ θνητοῖσι γλυκὺς πῶμα πολεμόν.
Σὲ δ' ἕκητ μάχαι τε λεπλασίαι τε φόνοι τε,
Ἔχθρά τ' ὀμόγνιοι τε, ἀδελφεοί τε συναίμοις.
Μηδ' ἕτερον πεύθης κραδίῃ νόον, ἀλλ' ἀρρεύων·
Μηδ', ὡς πετρφυὴς πολύπους, κτῆ χάρμ' ἀμοιβῆς.
Ὅστις ἑκὼν ἀδικᾷ, κακὸς ἀνήρ· ἀλλ' ἐ ἀνάγκης.
Οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βελτίω δ' ἔυδυνε ἐκφέρειν.
Μὴ γαίρειν σοφίᾳ, μήτ' ἀλλῃ μήτ' ἐνὶ πλέτῳ·
Εἷς θεὸς ὅτι σοφὸς, δυνατὸς δ' ἅμα καὶ πολυόλβος.
Μηδὲ παρὶ χρόνον κακοῖς σύχα τέον ἦτορ·

Nec enim amplius poteſt, quod *ſemel* factum eſt, eſſe infe
Nè *ſis* præceps ad manum, ſed fræna ferocem iram:
Sæpe enim *vir* percutiens, invitus cædem perpetravit.
Paſſiones ſint communes: nihil magnum neque ſuperbu
Non bona eſt redundans mortalibus utilitas:
Nimius autem lux us ad immodicos trahit amores:
Inflat autem nimia opulentia, & ad contumeliam incitat
Excandeſcentia ſubrepens furorem parit perniciosum:
Ira cupiditas eſt; *modum* verò excedens, furor.
Æmulatio bonorum, bona; malorum verò, prava.
Audacia malorum, exitioſa; ſed valde juvat bona tracta
Virtutis amor honeſtus eſt: at Veneris auget dedecus.
Voluptas *vir* prudens vocatur inter cives.
Moderatè comede, bibe, ac loquere:
Omnium modus optimus, exceſſus verò vitandus *eſt*.
Nè invideas bona ſociis, nè reprehenſionem affigas:
Sine invidia etiam dii inter ſe degunt.
Non invidet luna longè præſtantioribus ſolis radiis;
Nec terra altitudini cœleſti, licèt ipſa ſit infrà;
Non flumina mari; ſed ſempiternam concordiam agunt
Nàm ſi diſcordia inter deos eſſet, non conſiſteret polus.
Temperantiam exerce, & obſcœnis factis abſtine.
Nè ſectare malignitatem, ſed jure abole vindictam.
Perſuaſio quidem utilitatem, lis verò litem gignit.
Nè credas citò, priuſquam certò finem perſpicias.
Vincere benefacientes pluribus meritis convenit.
Pulchrius eſt excipere hoſpitem ſtatim frugalibus menſis,
Quàm pluribus ſubdolis & tardantibus impeſtivè.
Nunquam fœnerator amarus ſis viro pauperi.
Neque quis aves è nido ſimul omnes auferat:
Sed matrem dimittas, ut rurſus habeas ex ea pullos.
Nunquam judicare homines, ſiveris imperitos:
Sapientiam ſapiens dirigit; artes autem qui ejuſdem eſt:
Non capit magnam doctrinam qui non didicit audire:
Nihil enim intelligunt qui nunquam bona didicêre.
Nec menſipetas adulatores fac ſodales,
Multi namque cibi & potûs ſunt ſodales,
Tempori ſervientes, ſi habeant unde ſatientur;
Succenſentes paucis, & multis omnes inexplebiles.
Vulgo nè fide: mutabilis ingenio eſt turba.

V

Οὐκέτι γὰρ δίωά τιν τὸ πεπυγμένον ἦθος ἀπυκτον.
Μὴ φορτικὸς ἐς χεῖρας, χαλίνα δ' ἀγεσιν ὀργιλὸς·
Πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκοντα φόνον ἐξετέλεσσεν.
Ἔστω κοινὰ πάντ· μηδὲν μέρος, μηδ' ὑπέρπλεον.
Οὐκ ἀγαθὸν πλεονάζον ἔρυ ξυνοῖσιν ὄνειαρ.
Ἡ πολλὴ ἢ τευχὴ φερὸς ἀμέτρους ἔλκει ἔρωτας·
Ὑφαιρεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος, καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
Θυμὸς ὑπερχόμενος μανίῃ ὁλοόφρονα τεύχει.
Ὀργὴ δ' ἔβιν ὄρεξις· ὑποβαίνουσα δ', μείων.
Ζῆλος ἦρ' ἀγαθῶν ἐσθλός, φαύλων δ' ὑποιερός.
Τόλμα κακῶν ὁλοή· μέγ' ὀφέλει δ' ἐσθλὰ πονεῦντας.
Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δ' ὑπείροσος αἶσχος ὀφέλλει.
Ἡδὺς ἀγανόφρων κικλήσκεται ἐν πολίηται.
Μέτρῳ μὲν φαγέειν, πίνειν, καὶ μυθολογεύειν.
Πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίη δ' ἄλεεινή.
Μὴ φθονέειν δ' ἀγαθῶν ἑτέροις, μὴ μῶμον ἀνύμεν·
Ἄφθονοι ἀρετὴν καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθοντιν.
Οὐ φθονέει μιῇπλεῦ κυβερνήτῃσιν ἠλίβατος αὐγάς,
Οὐ χθὼν ἀρμίοις ὑφαμοῖς, νέφεσιν ἑοῖσι,
Οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν,
Εἰ γὰρ ἔρις μαχέσιμον ἔλῃ, ἐκ δὲ πόλεμος ἔσῃ.
Σωφροσύνῃσι δ' ἀπείη, αὐχρὸν δ' ἔργον ἀπέχεσθαι.
Μὴ μιμεῖ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπάλαμνον ἄμυνε.
Πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔρι δυσπρυλίει.
Μὴ πίσυνος τύχαις, πρὶν ἀγῶνος πέρας ὄψει.
Νικᾷ ἔν ἑρμῖνας ὅτι πλέονεσι καὶ ἔπεσι.
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιλαίεσθαι τραπέζας,
Ἢ πείσεσθαι ἀλιτοῖσι βραδυμήτεσι παθήμασιν.
Μηδέποτε χρήσῃς πυρὸς ἐξ ἑνὸς ἄνδρι πάντα.
Μηδέ ποτ' ὀρνίθων κλῆσις ἄμα πάντα ἐλάσσω.
Μητέρα δ' ἐν τρομερῇσι, ἵν' ἔχῃς τάλι τῆσδε γεωπόνε.
Μηδέποτε κείνην ἀνθημόνας ἀνίας ἑαίης.
Τὴν σοφίην σοφὸς ἴθυνε τέχνας δ' ἀμύητον.
Οὐ χωρεῖ ναγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκοῦσαι·
Οὐ γὰρ δὴ νόεσσ' ὁι μηδὲ πρὶν ἐσθ' ἁμαθύντες.
Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας πειρᾶσ' ἑταίρους.
Πολλοὶ γὰρ πίστιν καὶ ξεινοσύνας ἐπάσσουσι.
Κερδέων δωτῆρες, ἐπὴν κορέσωσιν ἔδωσιν.
Ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις, καὶ πολλοῖς πάντες ἄπιστοι.
Λαῷ μὴ πίστευε· πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος.

Vulgus, aqua, & ignis, cohiberi nequeunt.
Neque frustra ad ignes sedens devores charum cor.
Moderata diis præsta: modus enim est optimus.
Terram impertire insepultis cadaveribus.
Nè tumulum mortuorum refodias, neque non adspectan
Soli monstres, divinámque iram provoces.
Non honestum est hominis compagem resolvere.
E mox è terra speramus nos in lucem prodituras
Defunctorum reliquias: postea verò dii erunt.
Animæ namque incorruptæ manent in mortuis.
Spiritus enim est Dei *donũ* mortalibus accommodatũ, & ir
Corpus enim ex terra habemus; & omnes in eam
Resoluti pulvis sumus: cœlum verò spiritum recipit.
Divitiis nè parcas; *sed* recordare quòd mortalis es.
Non licet in infernum opes habere, vel pecunias *eo* vehere
Omnes vitâ functi pares sunt; animabus autem Deus imp
Communia domorum tecta æterna, & patria orcus:
Communis locus universis, & pauperibus & regibus.
Non multum temporis vivimus homines, sed ad tempus
Anima verò immortalis & senectutis expers vivit perpetu
Neque malis succumbe, neque item exulta gaudio.
Sæpe in vita etiam confidentibus diffidendum.
Tempori servi, nec rebus ventis.
Infortunium & afflictis mali solutio venit repentè.
Nè grandiloquentiæ indulgens mente rabiosus fias.
Facundiam exerce, quæ magno omnibus erit emolumento
Telum sanè homini penetrantius ferro, ratio est.
Arma unicuique tribuit Deus naturam aëriam;
Avibus quidem magnam celeritatem, & robur leonibus,
Tauríque *in* sponte fusis cornibus, & aculeos apibus
Innatum dedit tutamen; at ratio, propugnaculum homi
Sed divinitus inspiratæ sapientiæ ratio est optima.
Præstantior est robusto vir sapientiâ præditus:
Agros, urbes, & naves sapientia gubernat.
Non fas est occultare virum sceleratum, nè puniatur:
Sed maleficum aversari oportet necessariò.
Sæpe cum malis moriuntur qui cum eis sunt.
Furacium hominum nè accipe furtivum depositum:
Utrique fures sunt; & qui recipit, & qui furatur.
Suum omnibus tribue: æqualitas verò in omnibus optima

Λαὸς ϗ ὕδωρ ϗ πῦρ, ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδὲ μάτην ὀπὶ πῦρ καδήσῃς, μινύθῃς φίλον ἦτορ.
Μέτρα ϗ τεύχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ὄχνη ἄριστον.
Γαῖαν ὀπιμοιρᾶσθαι ἀτιμοχεῦτις νεκύεσσι.
Μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορυξῇς, μηδ' ἀθέατα
Δείξῃς ἠελίῳ, ϗ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
Οὐ καλὸν ἁρμονίῃσι ἀναλύειν ἀνδρώπους.
Καὶ πάλαι δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν
Λείψανα ποιχομένων. ὀπίσω ϗ θεοὶ τελέθουσι.
Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.
Πνεῦμα γὰρ ὅτι θεῖον χεῖσιν ἀνωτῖσι ϗ εἰκών.
Σῶμα γὰρ ἐκ γαίης ἔχομεν, ϗ πάντες ἐς αὐτὴν
Λυόμενοι κόνις ἐσμέν· ἀὴρ δ' ἀνὰ πνεῦμα δέδεκται.
Πλάστε μὴ φείδε· μέμνησ' ὅτι ἀνητὸς ὑπάρχεις.
Οὐκ ἔν' ἐς ἄλλον ὅλβον ἔχειν ϗ χρῆμα' ἀγέσθαι.
Πάντες ἴσοι νέκυες· ψυχῶν ὁ θεὸς βασιλεύει.
Κοινὰ μέλαθρα δόμων αἰώνια, ϗ πατρὶς ἅπασι.
Ξωὸς χῶρος ἅπασι, πέφυκέ τε ϗ βασιλεῦσιν.
Οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπίκμεσον·
Ψυχὴ δ' ἀθάνατος ϗ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
Μήτε κακοῖς ἄχθε, μήτ' ἐν ἐπαγάλλεο χάρμῃ.
Πολλάκις ἐν βιότῳ ϗ ἀρρᾳλέοισιν ἄπιστον.
Κἀρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀνταπέειν ἀνέμοισι.
Πῆμα ϗ ἀχθομένοισι κακὴ λύσις ἤλυθεν ἄφνω.
Μὴ μεγαληγορέῃ τρυφῶν φρένα λυσιθείης.
Εὐεπίῃ ἀσκεῖν, ἥπερ μάλα πάντας ὀνήσει.
"Οπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερον ὅτι σιδήρου.
"Οπλον ἐκάστῳ νεῖμε θεὸς φύσιν ἠερόφοιτον,
"Ορνισι μὲν πολλὴν ταχυτῆτ', ἀλκὴν τε λέουσι,
Ταύροις δ' αὐτοκύτους κεράεσσιν, κέντρα μελίσσαις
Ἔμφυτον ἀλκαρ ἔδωκε· λόγον δ', ἔρυμ' ἀνθρώποισι.
Τῆς ὁ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ὄχνη ἄριστος.
Βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ.
Ἀρχὰς ϗ πόλιας σοφίη ϗ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀπάλαμον ἄνδρα ἄπιτον·
Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ὑποτρομέοντα ἀνάγκῃ.
Πολλάκι σωθήσεσθαι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φαρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμων ἀνδρῶν ὀργαθίκλων·
Ἀμφότεροι κλῶπες· ϗ ὁ δεξάμενος, ϗ ὁ κλέψας.
Μοῖραν πᾶσι νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἄριστη.

Incipiens parcè cunctis utere, nè tandem egeas.
Nè jumenti mortalis cibum ad mensuram ceperis.
Quod si inimici jumentum in via ceciderit, colleva.
Errantémque hominem & mari jactatum nè divites.
Satius, pro hoste amicum nancisci benevolum.
Incipiens malum præcide, & ulceri medere.
Nè quam à feris depastam comedas carnem, sed velocibus
Reliquias linque canibus: feris feræ vescantur.
Venena nè para: à Magicis libris absline.
Infantulis tenellis nè violenter manum corripueris.
Seditionem & litem declina bello ingruente.
Nè malo bene feceris: idem est ac seminare in ponto.
Opus fac, allaborans ut de propriis vivas:
Omnis enim opus fugitans homo, de furtivis vivit manib
Neque de alterius cœna vescaris mensæ rejectamentis,
Sed de propriis facultatibus edas, expers contumeliæ.
Quòd si quis non didicit artem, fodiat bidente.
Est in vita omnigenum opus, si laborare volueris.
Nauta si navigare velis, mare *est* spatiosum;
Si verò agriculturam sectari, lati campi.
Nullum opus hominibus facile est sine labore,
Nec diis ipsis: labor autem virtutem magnopere adjuvat
Formicæ, intimis terræ penetralibus relictis,
Prodeunt victûs indigentes, quando arva,
Segetibus detonsis, fructibus implent areas:
Eadem tritici recèns extritum onusculum gestant,
Aut hordei; sempérque gestans gestantem urget,
Ex æstate in hyemem victum suum comportantes
Indefessum: natióque parva laboriosa est.
Operatur quoque aëria optimóque laborans apis,
Sive cavæ petræ in caverna, sive in arundinibus,
Sive in antiquæ quercûs cavitate, intra alvearia,
Favis millesoros per flores cereas cellas struens.
Nè maneas cœlebs, nè fortè sine nomine pereas:
Da quid naturæ & ipse; gigne vicissim, sicut genitus es.
Nè prostituas uxorem, liberis tuis maculam adspergens:
Non enim similes progignunt filios adulterini lecti.
Novercæ nè attinge secundos parentis lectos;
Sed ut matrem cole quæ matris vestigiis insistit.
Neque in aversandum fororis cubile venias.

Ἀρχόμενος θείοιο πάντων, μὴ τέρμ' ὑπεδεύης.
Μὴ πτώσις ὑπνοῖο βορὴν κτ μέτρον ἔλησι.
Κτώμενος δ' ὧν ἐχθρὸν πᾶσιν καθ' ὁδὸν, σωίζεσθον.
Πλαζομένου τε βροτὸν ἠδ' ἀλίτροπον ὁδ' ἀπολύεις.
Βέλτερον, ἀντ' ἐχθρὸς τυχεῖν φίλος ἐυμενέοντος.
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ' ἀκέσασθαι.
Μηδέ τι περσέβεσθον δώρων κρέας, ἀρτίπονον ὄν
Λειψάνα λεπτὰ κυσίν· ὀρῶν ἄπο ἔρρες ἔδωλον.
Φάρμακα μὴ τούχοις· μαγικῶν βιβλίων ἀπέχεσθον.
Νηπιάχοις ἀπαλοῖς μὴ μάψῃ χεῖρα βιαίως.
Φεῦγε δικαστείων καὶ ξένι πολέμου πρεσβυτέρου.
Μὴ κακὸν ἓν ἕρξῃς· πειρᾶν ἴσον ἐς ἐνὶ πύλῳ.
Ἐσθίε, μοχθήσας ὡς ἴδιον βιοτεύσῃς.
Πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζωὴν κλοπίμων ἄπο χειρῶν.
Μηδ' ἄλλα πρᾶγμα δεκτὸς ἔδοις συβάλισσα τραπέζῃ·
Ἀλλ' ἀπὸ οἰκείων βιότων φαγέοις ἀνύβριστος.
Εἰ δέ τις ἢ δεδάηκε τέχνην, σκήπτροιτο δικλλη.
Εἰ δὲ βίᾳ πᾶν ἔργον, ἐπὴν μοχθῇσιν ἐθέλησθα.
Ναυτίλῳ εἰ πλώειν ἐθέλεις, ἐυμενὲς θέλασσαι.
Εἰ ὄ γε πονεῖν μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι.
Οὐδὲν ἀνὴρ καμάτῳ πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον,
Οὐδ' αὐτοῖς μακέρεσσι· πόνος δ' ἀρετὴν μεγ' ὀφέλλει.
Μύρμηκες γαῖης μυχάτης πολυλεπτόπες οἶκος,
Ἔρχεν βιότοιο μοχλιμβροι, ὁππότ' ἄρουραι
Λῖα κεκριμένων καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς·
Οἱ δ' αὐτοὶ πυρὸν νεοτευβὲς ἄχθ' ἔχουσιν,
Ἢ κριθάς· αἰεὶ ὄ φέρων φορέοντα διώκει,
Ἐκ δέρεθ' ποὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην ἐπάγοντες
Ἀτρεκὲς· φύλον δ' ὀλίζον τελέθει πολύμοχθον.
Κάμνε δ' ὑπερφόνιον ἀεικοπόνον τε μελισσα,
Ἠὲ πέτρης κοίλης κτ χερομύς, ἢ δονάκεσσιν,
Ἢ δρυὸς ὠγυγίης κτ κοιλάδ' ἔνδοθι σίμβλων
Σκιλίεσι μυελόεντα κατ' ἄνθεα κηεδομᾶσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως γήνυμος ὄλῃαι,
Δόξ πφύσει κ' αὐτὸς τέκε δ' ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.
Μὴ προαγωγίσῃς ἄλοχον, σέο τέκνα μιαίνῃ·
Οὐ γὰρ πίκλει παῖδας ὁμοίης μοιχικὸ λέκτρα.
Μητρυιὴς μὴ φαῦε γε δεύτερα λέκτρα γονῆος·
Μητέρα δ' ὡς πάμα, πὼ μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
Μηδὲ κασιγνήτης ἐς ὑστέρου ἐλθέμεν εὐτώ.

Neque pellicum patris lecto commiscearis.
Neque mulier conceptum fœtum corrumpat in ventre;
Neq; post partum canibus projiciat aut vulturibus laceran
Neque ullus suæ conjugi gravidæ manum afferat.
Nec item generationi aptum puerum marem unquam ex
Nec cum brutis animalibus initorium in torum venias.
Nè petulanter mulierem viola ob pudendum concubitu
Nè naturæ toros transilias ad venerem nefariam:
Nè ipsis quidem feris masculi complacuerunt tori.
Nec item fœminæ masculorum concubitus imitentur.
Neque amore mulieris totus diffluas effræni:
Non enim amor deus est, sed affectus occultus omnium.
Neque fratrum uxorum conscende cubilia.
Tuum ama conjugem. Quid enim suaviùs & præstanti
Quàm si viro consentit chara uxor usque ad senectam,
Et maritus suæ uxori, neque inter eos incidit contentio
Neque quis sine desponsatione violenter puellis misceat
Neque malam uxorem domum *in* tuam ducito:
Nec servias uxori tristis gratiâ dotis.
Equos generosos quærere per domos,
Taurósque robustos, & feroces catulos;
Sed bonam *uxorem* ducere non contendimus insipientes:
Neque malum respuit mulier virum, si dives sit.
Neque nuptiis nuptias inducas, malum super malo.
Liberis autem tuis nè difficilis, sed lenis esto:
Si vero quid deliquerit puer, castiget mater filium,
At etiam seniores familiæ, vel populi proceres.
Nè in masculo puero nutrias jubam cirri,
Neque comam crispa, neque nexus obliquos cincinnoru
Masculis non convenit coma, sed mulieribus luxus.
Pueri formosi juvenilem custodi formam:
Multi enim rabido amore ad masculos congressus ferunt
Virginem custodi bene clausis thalamis:
Nec eam usque ad nuptias ante domum conspici siveris
Liberorum pulchritudo difficilis est custoditu parentibus
Cognatis amorem tribue, justámque concordiam.
Reverere canos circum-tempora, cedéque senibus
Sede & honoribus omnibus: natu verò præstantem
Senem, æqualem patris, paribus *cum patre* honoribus ven
Ventris debitam portionem præbe ministris.

Μηδ' ὀπὶ παλλακίοισι παλῆς λεχέοιτ μιγείης.
Μηδὲ γυνὴ φθείρῃ βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστός,
Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ εἰλὴ καὶ γυψὶν ἕλωρα.
Μηδέ πῃ ἡ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλητω.
Μηδ' αὖ παιδοτόνον ποτὲ τέμνειν ἄρσενα κοῦρον.
Μηδ' ἀλόχοις ζώοισι βαπέιον ἐς λέχος ἐλθεῖν.
Μηδ' ὕβριζε γυναῖκα ἐπ' ἀφυκτοῖς λεχέεσσι.
Μὴ φθαρείης ἐυνὰς φύσεως εἰς κύπριν ἄθεσμον,
Οὐδ' αὖ τοῖς ἄρσεσι θερέεσσι σωεύσαθαι ἐυρύ.
Μηδὲ π ἀνολτέρσι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
Μηδ' ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσης ἀκμάζοντος·
Οὐ γὰρ ἔρως θεός ὅδε, πάθος δ' αἰδήλον ἁπάντων.
Μηδὲ καπνιζήτων ἀλόχων ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
Στέργε τελὼ ἄλοχον. τὸ γὰρ ἡδύτερον καὶ ἄμεινον,
Ἢ ὅταν ἀνδρεῖ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχει,
Καὶ πόσις ἢ ἀλόχῳ, μηδ' ἐμπεσεῖν ἀνδίχα νεῖκος·
Μηδέ πε ἀμνήσευτα βίῃ κύρησι μιγείης.
Μηδὲ γυναῖκα κακὴν οἰκοισιν σοῖσιν ἄγεσθαι,
Λατρεύης δ' ἀλόχῳ λυγρὴς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
Ἵππους δ' ἐυκρεέας δίζεσθαι μὴ κτὶ δίκον,
Ταύρους δ' ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων παναρίστους·
Γῆμαι δ' ἐκ ἀγαθὴν ἐεισάμενον ἀφρονέοντες·
Οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἀνδρὶ ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα.
Μηδὲ γάμου γάμον ἄλλον ἄγης, ὅτι πίματι πῆμα.
Παισὶ δὲ μὴ χαλέπαινε θεοῖς, ἀλλ' ἤπιος ἴσθι·
Ἢν δέ π παῖς ἀλίτῃ, κωλυέτω ἰέμενος μήτης,
Ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὰν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τέρφθω χαίτην πλοκαμίδος·
Μὴ κορυφὴν πλέξῃς, μήθ' ἅμματα λοξὰ κορύμβων·
Ἄρσενα γὰρ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δ' γυναιξί.
Παιδὸς δ' ἐυμόρφου φρυάσσειν νεοτήτιον ὄφρυν·
Πολλοὶ γὰρ λυκόωσι θεοὶ ἄρσενα μίξιν ἔρωτος.
Παιδεγικλῆ δ' φύλακα πολυκλείστοις θαλάμοισι,
Μηδὲ μιν ἄκρητ γάμων πρὸ ὥρων ὀφθῆναι ἐάσῃς.
Καλὸν δυσήρετον ἔφυ παίδων τεκέεσσιν.
Συγχωρεῖν φιλότητα νέμοις ὁσίῳ δ' ὁμόνοιαν.
Αἰδεῖσθ πλειοκρατέρους, εἴκειν δ' γέρουσιν
Ἕδρης καὶ γερόων πάντων· γυιῆ δ' ἀπάλαιστον
Πρέσβυν ὁμήλικα παλῆς ἴσαις παισὶ γέλασσε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον βασμὸν πυκάζε στέρνοις.

Servo demensum tribuas, ut tibi gratus sit.
Notas nè servo imprimas, probro eum afficiens.
Servum nè lædas maledictis deferendo apud herum.
Accipe vel à servo, si rectè sapiat, consilium.
Castitas animæ, corporis est purgatio.
Hæc justitiæ arcana : secundum quæ viventes,
Bonam vitam usquè ad senectutis limen transegeritis.

Hi etiam Versus Phocylidi tribuuntur partim apud Athenæum, partim apud Stobæum.

Convenit autem in symposio scyphis circumeuntibus
Suaviter garrientem & sedentem vinum bibere.
Si opibus indigeas, curam habeto pinguis agri :
Agrum enim aiunt copiæ cornu esse.

Et hoc Phocylidis *est* : Plurimos esse genere nobiles,
Quos neque in verbis, neque in consiliis gratia sequitur.

Et hæc Phocylidis *sunt* : Ex quatuor istis nata sunt
Mulierum genera : alia, ex cane ; alia, ex api ;
Alia, ex torva sue ; alia, ex equa jubata :
Ex equa nata commoda est, velox, discurrens, specie præst.
Ex torva autem sue, neque mala neque item bona *est* ;
Ex cane verò, molesta & fera *est*. Ex apicula autem,
Bona est rei familiaris administratrix, & scit opus facere
Cujus, chare sodalis, nuptias desiderabiles sortiri exopta.

PYTH

Δέλφ τακλὰ νέμοις, ἵνα τοι καταδύμεν εἴη.
Σπίγματα μὴ γεφύῃς, ἐπονειδίζων θεράποντα.
Δῶλον μὴ βλάψῃς πὶ κακηγορέων πρὸς ἀνακλα.
Λάμβανε κἠβαλὼ παρὰ οἰκέτε εὐφρενέονθ.
Ἀγνείαν ψυχῆς, τῆ σώματός εἰσι καθαρμοί.
Τῶν τα δικαιοσύνης μυρία· ὅια βιεύντες,
Ζωὸν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὼ μέχρι γήραθ ἐδῆ.

Φέρεται ὃ κὴ τάδε Φωκυλίδε ἔπη, τὰ μὲ πὰρ Ἀθηναίῳ, τὰ ὃ περὶ Στοβαίῳ.

ΧΡὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων πρεπιστομφάων
Ἡδέα κωπάλυσα καθήμενον οἰνοποτάζειν,
Χρηίζων πάντα, μελέτων ἔχε πόνθ ἀχεῖ.
Ἀγεσὴν γάρ τε λέγεσιν ἀμηχανίης κέρος εἶη).

Καὶ τάδε Φωκυλίδε· Τὸ πλέον χρὼθ ἐυχρὲς ἔστω,
Οἷς ὅτ' ἐν μύθοις ἔπεται χάρις, ὅτ' ἐνὶ βυλῇ.

Καὶ τάδε Φωκυλίδεω· Τετόρων ἀπὸ τῶνδε χρόνοντο
Φῦλα γυναικείων· ἢ μὲν κυνός, ἢ δὲ μελίσσης,
Ἡ ὃ συὸς βλοσυρῆς, ἢ δ' ἵππε τιτηένσης·
Εὔοορθ ἥδε, ταχεῖα, φειδεμθ, εἰδθ ἀείση·
Ἡ ὃ συὸς βλοσυρῆς, ὅτ' ἂρ κακὴ ἀδὲ μὲν ἐσθλή·
Ἡ ὃ κυνός, χαλεπή τε κἠαγεσθ· ἢ ὃ μελίσσης,
Οἰκονόμθ τ' ἀγαθή, κὴ ὁπόσα τε ἐργάζεσθαι·
Ἧς ἔυχε, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμε ἱμερόεντος.

PYTHAGORÆ

AUREA CARMINA.

PRimùm deos immortales, ut lege ordinatum est,
Cole; & jusjurandum observa: deinde heròas præclaros
Et inferos dæmonas venerare, legitima *eis sacra* faciens:
Parentésque honora, & qui genere tibi proximi sunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac quisquis *est* optimum
Lenibus cædè verbis factísque utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati causâ,
Quoad poteris: potentia enim prope necessitatem habitat.
Hæc quidem sic teneas. Cæterum his superior esse assuesce
Ventre quidem primùm, & somno, & libidine,
Et iracundiâ. Turpe verò quippiam nunquam facies nec cũ alio
Nec tecum: sed omnium maxime teipsum reverere.
Deinde justitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconsideratè te in ulla re gerere assuesce;
Sed nôris quod omnibus fato destinatum sit mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri solent, aliàs perdi.
Quásque divinâ sorte homines calamitates habent,
Earum quamcunque portionem habes, leniter fer, nec indigne
Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic verò cogita:
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi verò inter homines tam mali quàm boni sermones
Incidunt: quibus neque exterrearis, neque sinas
Te dimoveri *ab instituto*. Mendacii verò si quid dicatur,
Leniter sustine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perfice.
Nemo tibi neque verbis neque factis persuadeat,
Ut facias dicásve quod tibi non sit commodum.
Consulta ante opus, ut nè stulta *indè* existant.
Stolidi utique est viri & facere & dicere inconsiderata.
Verùm ea perage, quæ te postea non molestent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras; sed disce
Quæcunq; opus est: atque ita jucundissimam vitam transiges.
Neq; sanitatem, quæ corpori debetur, neglectui habere oportet.
Sed modum in potu, cibo, & exercitiis
Adhibere; Modum autẽ voco id, quod tibi dolorem non pariat.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Ἀθανάτους μὴν πρῶτα θεούς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβ' ὅρκον· ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς,
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
Τοῖς τε γονεῦσι πίμα, τούς τ' ἀγχιστ' ἐνεγεαῶτας.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιοῦ φίλον ὅσπις ἄριστος·
Πραΰσι δ' εἴκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἴνεκα μικρῆς·
Ὅφρα δυνῇ, δυνάμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Ταῦτα μὲν ἵπνος ἴσθι· κρατεῖν δ' ἐθίζεο τῆσδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ. πρήξεις δ' αἰσχρόν ποτε μήτε τ' ἄλλῃ
Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δ' μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μήδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν πρὸς μηδὲν ἐθίζε·
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς πᾶσιν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Οὗτά τε δαιμονίοισι πύκαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὡς ἂν μοῖραν ἔχῃς, πρᾴως φέρε, μηδ' ἀναπάλλου.
Ἰᾶσθαι δ' πρέπει, καθόσον δύνῃ, ᾧ δὲ δ' φέριστα·
Οὐ πάντα τοῖς ἀγαθοῖς τύπτων πολὺ μοῖραν δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δεινοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
Πρόσπίπτουσ'· ὧν μήτ' ἐκπλήσσου, μήτ' ἂρ' ἐάσῃς
Εἴργειν σαυτόν. ψευδῆ δ' ἰὼν πέρ πλέξῃ τιν',
Πρᾴως ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ὅπῃ πᾶσι τελέσθω·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ μήτε πρᾶξαι,
Πρὶν ξυνῆκα μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι μὴ βέλτερον ἦεν.
Βουλεύου δ' ὡς ἔρξῃς, ὅπως μὴ μωρὰ πέλητε.
Δειλὸν τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πολλὰ ἀνδρός.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρήσσε δ' μηδέν, ἅ μὴ πάσασθαι, ἀλλὰ διδάσκου
Οἷα χρεών· καὶ περιπότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς πρὸς σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή,
Ἀλλὰ ποτὶ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίην τε
Ποιεῖσθ'· μέτρον δ' ἐστὶ τόδ' ὃ μήσ' ἀνιήσῃ.

Sed assuesce victum habere purum, non delicioſum.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Nec ſumptus importunè facias, velut honeſti ignarus;
Nec illiberalis ſis: Modus quippe in omnibus optimus.
Fac ea quæ tibi non noceant: & ante opus delibera.
Neque ſomnum mollibus oculis admittas,
Priuſquam diurnorum operum ſingula per *animo* percurras:
Ubi tranſilii? quid feci? quid mihi, cùm oporteret, non peracto
Exorſus autem à primo percenſe: & deinde (e
Turpibus quidem perpetratis, increpare; bonis verò, delectari.
Hæc elabora; hæc meditare; hæc te amare oportet:
Hæc te in divinæ virtutis veſtigia conſtituent,
Ità certè per eum qui animæ noſtræ tribuit quaternum
Fontem perennis naturæ. Cæterùm ad opus accede,
Deos ut *id* perficiant precatus. Hæc adeptus,
Cognoſces & immortalium deorum & mortalium hominu
Conſiſtentiam, quâ & tranſeunt ſingula, & continentur.
Cognoſces, quà fas eſt, naturam in omni re ſimilem:
Ut neque ſperes non ſperanda, neque quicquam *te* lateat.
Cognoſces quoque homines ſuâ ſponte accerſita mala habe
Miſeri, qui bona cùm prope ſunt, non inſpiciunt,
Neque audiunt. Malorum verò ſolutionem pauci intelligu
Talis ſors hominum lædit mentes: illi verò cylindris
Aliàs aliò feruntur, infinita habentes mala.
Triſtis enim comes lis latenter nocet,
Congenita; quam non decet accerſere, ſed cedendo fugere
Jupiter pater, aut multis omnes ſolveres malis,
Aut omnibus, quali fortunâ ſint uſuri, monſtrare.
Sed tu confide; quandoquidem divinum eſt mortalibus gen
Quibus ſancta proferens natura oſtendit ſingula.
Quorum ſiqua tibi portio eſt, tenebis quæ te jubeo,
Medelâ adhibitâ, & animam ab iſtis ærumnis liberabis.
Sed abſtine edulis quæ diximus, cùm in purgationibus,
Tum in animæ ſolutione dijudicans: & ſingula conſidera,
Aurigâ ſupernè conſtitutâ optimâ ratione.
Quòd ſi relicto corpore ad liberum æthera perveneris,
Eris immortalis Deus incorruptibilis, nec ampliùs mortalis.

Ejuſdem.

Parce tuæ vitæ, nè ipſam animi affectibus devores.

Εἰ δ' ἐζῆς ὃ δίκαιον ἔχειν καθάρσιον, ἄθρησον.
Καὶ περύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ σαπρὰν ἅβρα καμόν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμονα·
Μηδ' ἀνελεύθερον ἴδῃ. μέτρον δ' ὅτι πᾶσιν ἄειρον.
Πρῆσσε δ' ταῦτ' ἄ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δ' πρὸ ἔργου.
Μήδ' ὕπνον μ[illegible]ποίσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν ἂν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐτελέσθη·
Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενον δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· κἠμετέρηται,
Θελαὶ μὴ ἀκηρήξαι, ὅτι πλέον' χρηιὰ δ', τέρπει.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἀσκεῖτα· τούτων χρὴ ἐράν σε.
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει,
Ναὶ μὰ τὸν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τελετὰν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχου ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπόμενος τελέσαι. τόδε γ' ἢ κρατήσας,
Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν δυνατὸν τ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ἦ τε ἕκαστα μέρεται, ἦ τε κραδίηται.
Γνώσῃ δ', ἦ δῆμος δίκ', φύσιν ὡς πάντος ὁμοίην·
Ὥστέ σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτέ τι λύπειν.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους ὡδαίρετα πίμπλ' ἔχοντας·
Τλήμονες, οἵτ' ἀμελοῦν πέλας ὄντων οὐκ ἐροῶσι,
Οὔτε κλύσι, λύσιν ὃ κακῶν παῦρον σωίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ δ' κυλίνδεσθε
Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέροντ', ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
Λυγρὴ γὰ συνοπαδὸς ἕπεις βλάπτουσα λέληθεν
Σύμφυτος, λυὶ δ' ἀεὶ προπέμπειν, εἰκοντα δ' φεύγειν·
Ζοῦ πάτερ, ἢ πολλῶν γε κακῶν λύσειας ἄπαντας,
Ἢ πᾶσιν δείξας οἷα τῷ δαίμονι χρῶνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος δὲ βροτοῖσιν,
Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.
Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κράτησις ὧν σε κελεύω,
Ἐξακέσας, ψυχὴν δ' πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
Ἀλλ' ἔργων βροτῶν ὧν ἐπουδεῖ, ἓν τε καθαρμοῖς,
Ἓν τε λύσει ψυχῆς κείνων· ἃ φορέεις ἕκαστα,
Ἠὶ ἴσχον γνώμην σίθας καθύπερθεν ἴσην.
Ἦ δ' ἀπολείσασ' σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύσεσθον ἔλθῃς,
Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

Τῷ αὐτῷ.

Φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταδυσβορήσῃς.

Ἐκ

EX
SOLONIS
ELEGI[illegible]

MEmoriæ & Jovis Olympii inclytæ filiæ,
Musæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem mihi à diis beatis præbete, & ab o
nibus
Hominibus semper bonam habere existimationem :
Et jucundum hîc amicis esse, inimicis autem acerbum ;
Illis quidem venerandum, his autem formidabilem aspe
Pecunias porro desidero quidem habere ; injuste verò possid
Nolo : omnino *enim* vindicta tandem venit.
Ac divitiæ quidem quas dii tribuerint, manent homini
Stabiles ab imo fundo ad verticem usque :
Quas verò colunt homines, ab injuria non ritè
Proveniunt, sed injustis operibus pellectæ
Sequuntur invitæ, statímque permiscentur calamitati :
Initium autem à parvo *momento* fit, tanquam ignis,
Leve quidem primùm, sed desinit dolorificum :
Non enim diu mortalibus injuriæ opera durant.
Sed Jupiter finem inspicit omnium, atque repentè
Ut ventus nubes illico dissipat
Vernus, qui fluctuosi maris immensi
Agitans fundum, & per terram triticiferam
Lætas vastans segetes, ad deorum sedem in altum pervenit
Cœlum, & rursus serenitatem spectandam exhibet :
Relucétque vis solis per terram opimam
Pulchrè, nubium verò nihil ampliùs est videre.
Talis est *quoque* vindicta Jovis : neque ob quodlibet,
Ut mortalis homo, est citus in iram.
Cæterùm non semper latet in perpetuum, quicunq; sceleros
Pectus habet ; sed omnino tandem detectus apparuit :
At hic quidem statim luit, ille pòst. Quòd si fugarint
Ipsi, nec deorum fatum insecutum eos corripuerit ;
Omnino tandem venit, atque immeriti facinora luunt
Liberi primorum autorum in posterum.

ἘΚ ΤΩ͂Ν

ΣΟ͂ΛΩΝΟΣ

ἘΛΕΓΕΙΩ͂Ν.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ὀλυμπίε ἀγλαὰ τέκνα,
Μῶσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
Αἰεὶ δίκαια ἔρδειν ἔχειν ἀμεμφέα.
Εἶναι δ' γλυκὺ φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν·
Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἡμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μοι δῶσι θεοί, ἄβλαβές εἰμι καὶ ἀσφαλὲς
Ἔμπεδον ἐκ νεάτης πυθμένος ἐς κορυφήν.
Ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ἅρμασι καὶ κατὰ κόσμον
Ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἕρμασι πειθόμενος,
Οὐκ ἐθέλων ἕπεται, ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ.
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ.
Οὐ γὰρ ἐπὶ δηιοῖς ἅρμα θέλει ἔργα πέλειν.
Ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος· ἐξαπίνης δὲ
Ὡς ὅτε ἄνεμος νεφέλας ἄφνω διεσκέδασεν
Ἠεινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀπενέπτοιο
Πυθμένα κινήσας, γλυκὺν ἐπέφρικε θέρος
Δηώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος αὖπιν ἱκάνει
Οὐρανόν, αἰθείλας δ' αὖτις ἔθηκεν ἰδεῖν·
Λάμπει δ' ἠελίοιο μετὼπ' ἐπὶ γαῖαν
Καλόν, ἀταρ νεφέων ἠδὲν ἔτ' ὄψιν ἰδεῖν.
Τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται πίσις, ἠδ' ἐφ' ἑκάστῳ,
Ὥσπερ δηιοτῆς ἀνήρ, γίγνεται ὀξύχολος·
Αἰεὶ δ' ὅτε λέληθε δι' ἀμπερὲς ὅστις ἀλιτρὸν
Θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·
Ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔπεσεν, ὁ δ' ὕστερον. εἰ δὲ φύγοισιν
Αὐτοί, μηδ' ἐς θεῶν μοῖρ' ἐπιοῦσα κίχῃ,
Ἦλυθε πάντως, αὐτίκ' ἀναίτιοι ἔργα πένεσθαι
Οἱ παῖδες τούτων ἠὲ μετ' ὀψίσω.

Θρῆτες

Nos verò mortales ità cogitamus simul bonus & malus
Quisque opinionem bonam quam ipse habet,
Donec aliquid patiatur: tum rursus luget: antea verò
Oscitantes, levi spe fovemur.
Quòd si quis morbis difficilibus implicetur,
Sanum se futurum, animum inducit.
Alius cùm timidus sit, fortis *sibi* esse videtur vir:
Et pulcher *sibi esse videtur*, homo deformis.
Alius carens pecuniis, & paupertatis pressus onere,
Multas se tamen possidere putat opes.
Accelerat aliunde alius. Hic quidem per mare vagatur
In navibus, cupiens lucra referre domum,
Per mare, inquam, piscosum, ventis agitatus periculosis,
Nihil penitus animæ, *id est vitæ suæ*, parcens.
Terram scindens alius arborosam, in annum
Servit iis quibus curva sunt aratra curæ.
Est qui Minervæ, & multa-callentis artes Vulcani
Instrumenta tenens, operosis manibus victum colligit.
Alius, Olympiadum Mularum munera doctus,
Amabilis sapientiæ modum assequitur.
Alium venerabilis jaculator Apollo vatem effecit,
Qui malum homini veniens de longè prænovit,
Quicum dii conversati fuerint. Verùm fatalia prorsus
Nec ullum solvet augurium, neque sacrificia.
Sunt qui Pæonis multa pharmaca-tenentis opera exerceant
Medici: hos quoque nullus consequitur finis.
Sæpe enim è medico dolore morbus fit magnus;
Quem nemo solverit blanda remedia præbens.
Alterum malis ægritudinibus & molestiis agitatum
Manibus contingens *quispiam* illico sanum reddit.
Fatum profectò mortalibus adducit mala simul & bona:
Nec dona divûm fugeris immortalium.
Omnibus sanè factis periculum inest: neque quis dignoscit,
Quà se convertat in principio negotii.
Est qui rē aggredi quàm optimè sibi proponit: sed improvidè
In magnam noxam difficilémque ruit.
Alteri opera sua malè instituenti Deus in omnibus largiatur
Successum bonum & liberationem ab imperitia.
Porro divitiarum hominibus nullus constitutus est terminus:
Nam qui inter nos nunc plurimum possident victum,

Θνητοὶ δ' ὧδε νοεῦμεν ἀμὴ ὁμῶς ἀλαοί τε κακοί τε
Ἐσθλὰ μὲν ὡς αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
Πείρατα πεδεῖν· τέτε δ' οὔπω ὀλίγε· ἄχρι δὲ τέτε
Χάσκοντες, κέρδεσι ἐλπίσι τερπόμεθα.
Χ' ὅστις μὴ νέσισιν ὑπ' ἀργαλέησι πεδηθῇ·
Ὡς ὑμῖς ἔσαι, τῦτο κατεφράσατο.
Ἄλλος δειλὸς ἐὼν, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμορε ἀνήρ·
Καὶ κακὸς, μορφὴν ἀγαείσαν ἔχων.
Εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δὲ μιν ἕρια βιᾶται,
Κτήσασθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.
Σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν χθὶ πόντον ἀλᾶται
Ἐν νηυσὶ χρήζων ὄνασθαι κέρδος ἄγειν,
Ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισι,
Φειδωλὴν ψυχῆς ἀντίμολον θέμενος.
Ἄλλος γὴν τέμνων πολυβόλεσιν, εἰς ἐνιαυτὸν
Λαπτεύει πῖσυν καρπὸν ἄρετρα μέλει.
Ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίςε πολυτέχνεω
Ἀργαλέοις χειρῶν ξυλλέγεται βίοτον.
Ἄλλος, Ὀλυμπιάδων Μέσσην ἐφορᾷ δρόμον, ἐκδαχθείς,
Ἱμερόεις σοφίης μέτρον ἐπαυόμενος.
Ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
Ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν πηλόθεν ἐρχόμενον,
Ὦ, σωμοβρῶτισσα θεοί· τὰ δ' μόρσιμα πάντως
Οὔτέ τις ἀθανάτε ῥύεται, οὔτ' ἱερά.
Ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκε ἔργα ἔχοντες
Ἰητροί· κὴ τοῖς ἄδεν ἔπεσι τὸ θεῖον.
Πολλάκι δ' ὀξὺ ὀλίγης ὀδυσίης μέγα γίγνεται ἄλγος,
Κὤπε λύσιτ' ἂν ἵππια φάρμακα δόξ.
Τὸν δ' κακαῖς νόσοις κυκώμενον ἀργαλέαις τε,
Ἀλαλήμενον χειρῶν, αἶψα πέδησ' ὑμῆν.
Μοῖρα δέ τι ἀνθρώποις κακὸν φέρει ἐδὲ κὴ ἐσθλόν·
Δῶρα δ' ἄσυλα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
Πᾶσι δὲ τοι κίνδυνος ἐν' ἔργμασιν, ἐδέ πς οἶδεν
Ἢ χρήσιν μέλλει χρήματος ἐκχωρεῖν.
Ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἔρδειν περιώμενος, ἃ προνοήσας
Εἰς μεγάλων ἄτων κὴ χαλεπὴν ἔπεσε.
Τῷ δ' κακῶς ἔρδοντι θεὸς δέει πάντα νέμουσι
Σωτηρίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσυνης.
Πλέτε δ' ἀνὴρ τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται·
Οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,

Διπλα-

Bis tantum quærunt. Quisnam satiaverit omnes ?
Lucra quidem mortalibus dederunt immortales :
Sed emergit ex ipsis noxa ; quam cùm Jupiter
Miserit ut sumat pœnas, aliàs alius ipsam experitur in

Ejusdem. II.

Nostra verò urbs nunquam occidet Jovis
Fato, & deorum immortalium sententiâ.
Nam magnanima speculatrix Jove-prognata
Pallas Minerva suis eam manibus protegit.
Ipsi autem celebrem urbem evertere stoliditate
Cives volunt pecuniis dediti :
Populíque ducum mens injusta ; quibus usitatum est
Ex crebra injuria plurimos sibi dolores conciliare.
Nequeunt enim satietatem capere, præsentémque
Victûs jucunditatem moderari in tranquillitate ;
* * * * * *
Ditescunt verò injustis studentes operibus.
* * * * * *
Neque sacris possessionibus, neque ærariis
Parcentes, furantur direptionibus aliunde alius :
Neque sancta justitiæ scita curant.
Illa quidem tacens præteritorum conscia, & præsentia cern
Suo tempore omnino venit, ut pœnas exigat,
Hinc ergo universæ urbi venit immedicabile ulcus,
Incidítque repentè in molestam servitutem :
Quæ civilem seditionem, sopitúmque bellum excitat,
Quod plurimorum jucundam subvertit ætatem.
Ab hostibus enim subitò suis urbs amabilis
Opprimitur præliis, quæ amicos injuriâ afficiunt.
Hæc quidem in populo mala accidunt : sed ex pauperibus
Multi in peregrinam terram deveniunt.
Venditi, vinculísque indignis constricti.
* * * * *
Sed publicum malum privati cujuslibet ædes occupat,
Nec vestibulares excludere illud possunt januæ :
Altos etiam super muros transcendit ; & prorsus invenit,
Sive quis in latebras fugiat, sive in lecto se *abscondat*.
Horum monuisse animus me jubet Athenienses,
Quàm multa mala iniquitas urbi conciliet,

Æqu

Δικαίως σεύθυσι. τίς ἂν κορέσειεν ἄπαντας;
Κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
Ἄτη δ' ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζεὺς
Πέμπῃ πομφόλυξ, ἄλλοτε ἄλλο ἔχει.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ἡμετέρη μὲν πόλις κεν μὴν Διὸς οὔποτ' ὀλεῖται
αἶσα, καὶ μακάρων θεσπεσίη φρένας ἀθανάτων.
Τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὑπὲρ σθένος ἔχει.
Αὐτὴ δ' ἐκφείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
Ἀσσυρίοις βάλοντα χρήσασα πειθόμυθοι.
Δήμου δ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος· οἷσιν ἐπίμοιρον
ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
Οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον, οὐδὲ παφύσας
Εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.

* * * *

Πλουτοῦσι δ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμυθοι.

* * * *

Οὔθ' ἱερῶν κλεάνων, ὅτε π δημοσίων
Φειδόμυθοι, κλέπτουσιν ἐφ' ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλο·
Οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ δίκης θέμεθλα.
Ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρίν τ' ἐόντα,
Τῷ δ' χρόνῳ πάντως ἦλθ' ὅποσα μέλλει.
Ταῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον,
Εἰς δ' κακὸν ταχέως ἔλυσε δυσοσύνην.
Ἣ στάσιν ἔμφυλον πολεμόν θ' ὑποδύντ' ἐπεγείρει,
Ὅς πολλῶν ἐρατὸν ὤλεσεν ἡλικίην.
Ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄρδην
Τρύχεται ἐν σωμοδίοις τοῖς ἀδίκοις φίλοις.
Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ γέγεται κακά· ἦλθε δ' ἐπὶ ξεῖνον
Ἰκνέοντα, πολλοὶ γείαν ἐς ἀλλοδαπὴν
Πεμφθέντες, δεσμοῖσί τ' ἀεικελίοισιν δεδέντες.

* * * *

Οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἰκαδ' ἑκάστῳ,
Αὐλειοὶ δέ τ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύρας·
Ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἕρκος ὑπερθορεν, εὗρε δ' ἅπαντας,
Εἰ μή πῃ φεύγων ἐν μύχῳ, ἢ θαλάμῳ.
Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει.
Ὡς κακὴ πλείστα πόλει δυσνομία πιφύσκει.

Ἐπω-

Æquitas verò modestiam, & omnia recta parit;
Et semper injustis compedes injicit:
Aspera mitigat, fastidium sedat, injuriam repellit,
Malique nascentis disperdit semina:
Jus pravum corrigit, elata corda
Mansuefacit, seditionisque opera compescit:
Reprimit etiam acerbæ litis bilem: & geruntur, cùm ea r
Omnia inter homines integrè & prudenter.

Ejusdem. III.

Siqua mala passi estis ob malitiam vestram,
Non causam illorum diis imputetis.
Ipsi enim eos *qui vos opprimunt* auxiliis dona mittendo,
Eámque ob causam durâ nunc premimini servitute.
Vestrûm autem quilibet vulpis incedit vestigiis,
Omnibúsque vobis mens ineft mollis.
Linguam enim hominis inspicitis, & versuta verba:
In opus verò quod sit aggrediendum, non intenditis.

Ejusdem. IV.

Ex nube grandinéque nivis existit vis;
Tonitrus quoque ex micante nascitur fulgure:
A ventis autem mare turbatur: quod nisi quis
Moveat, omnium est justissimum.
Per magnos viros *sepe* civitas perit, & in Monarchæ
Servitutem populus ex imprudentia venit.
Populo enim tantam permisi potestatem, quanta sufficieb
Nulli honorem vel detrahens, vel tribuens.
Qui verò potentiâ eminebant, opibúsque erant superbi,
His præcepi, nè quid præter decorum committerent.
Valido verò munivi scuto utrosque,
Et neutram partem injustè superiorem esse concessi.

Ejusdem. V.

Tu quidem Soliis diu hîc imperans
Urbémque genúsque vestrum colas.
Sed me celere in navi ab inclyta insula
Incolumem Venus violis redimita dimittat:
Propterque habitationem hanc gratiam largiatur & gloria
Bonam, & reditum in patriam nostram.

Ejus

Εὐνομίη δ' ἔυκοσμα καὶ ἅρπα πάντ' ἀποφαίνει,
Καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκοις ἀμφιδέσμους πέδας·
Τρηχέα λειαίνει, παύει κότον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
Αὐαίνει δ' ἄτης ἄνθεα φυόμενα·
Εὐθύνει δ' ἴνιας δικαίας, ὑφαντά τ' ἔργα
Πραΰνει, παύει δ' ἔριδα δικοστάσιν.
Παύει δ' ἀργαλέης ἕεδνος χόλου· ἔστι δ' ὅτ' αὐτῆς
Πάντα κατ' ἀνθρώπους ἅρπα καὶ πυτά.

Τοῦ αὐτοῦ γ'.

Εἰ δ' ὑπονοήσατε λυγρὴ δ' ὑμετέρῳ κακότητα,
Μὴ θεοὶ τούτων μοῖραν ἐπαμέρσετε.
Αὐτοὶ γὰρ τούτους ἠυξήκατε ῥύσια δόντες,
Καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔχετε δυσοσύνην.
Τὼ μὲν δ' εἷς μὴν ἕκαστος ἀλωόμενος ἴχνεσι βαίνει,
Σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος.
Εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπος ἀλλοτρίοις δὲ
Εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

Τοῦ αὐτοῦ δ'.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιὼν μὲν καὶ χάλαζις·
Βροντὴ δ' ἐκ λαμπῆς γίγνεται ἀστεροπῆς·
Ἐξ ἀνέμων δ' θάλασσα τυρβάζεται· ὧν δέ περ αὖτῶν
Μὴ κινῇ, πάντων ἔστι δικαιοτάτη.
Ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δ' μοναρ-
Δῆμος ἀϊδρείῃ δουλοσύνην ἔπεσε. (χὴ
Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα πίσυν κράτος ὅσσον ἐπαρκεῖ,
Τιμὴς οὔτ' ἀφελών, οὔτ' ἐπορεξάμενος.
Οἳ δ' εἶχον δύναμιν, καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγωτοί,
Καὶ τοῖς ἔφρασάμην μὴ δικαίοις ἔχειν.
Ἔσχον δ' ἀλφιβαλὲς κρατερὸν σάκος ἀμφοτέρωσιν·
Νικᾶν δ' οὐκ εἴασ' ἀμφοτέρους ἀδίκως.

Τοῦ αὐτοῦ ε'.

Ἀλλὰ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων,
Ἰλιόν τε πόλιν ναίοις καὶ ἡμὸν ὑμέτερον.
Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηῒ δολὴ κλυτὸς ἐκ πόντου
Ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρος ἰοστέφανος.
Οἰκισμοῦ δ' ὅπι τῷδε χάριν καὶ κῦδος ἀέξοι
Ἑλλάν, καὶ βόσιν παισὶν ἐς ἡμετέρους.

Τοῦ

Ejusdem. VI.

Olim utinam fuerim Pholegandrius aut Sicinites,
Ac mutata foret Attica terra mihi!
Nam subitò fama hæc hominum volitabit ad aures:
Atticus unus adest, qui Salamina fugit.
Quin Salamina igitur, sarturi dedecus, imus,
Subdita quod nobis insula restituet.

Ejusdem. VII.

Breve sanè tempus meam ostendet civibus insaniam:
Ostendet, *inquam*; veritate in medium prodeunte.

Ejusdem. VIII.

Nullus hominum beatus est: sed mali
Sunt omnes, quotquot mortalium sol aspicit.

Ejusdem. IX.

Nec mihi sine luctu mors eveniat: sed amicis
Mortuus relinquam dolores & suspiria.

Ejusdem. X.

Satietas injuriam parit, si multæ affluant opes.

SUNT ET HÆC EJUSDEM *SOLONIS.* XI.

Philo *libro primo De mundi opificio.*
Clemens Alexandr. *libro sexto Stromatum.*

Puer impubis adhuc infans, septum dentium
Producit primis septem annis.
Postquam verò alios septem ei concesserit annos Deus,
Pubis indicia generationi aptæ apparent.
Ætate tertiâ mento augescentibus jam membris
Increscit mutabilis coloris lanugo.
Quarto septenario quisque præstantissimus est
Robore, ipsique viri signa virtutis edunt.
Quintus muturum jam virum nuptias moliri suadet.
Et liberorum suscipere posteritatem.

Τῆ αὐτῆ. ε'.

Εἶλω δή τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριον ἢ Σικινίτης
Ἀντί γ' Ἀθηναίης, πατρὶ δ' ἀμειψάμην.
Αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο,
Λιπκὸς ἐὼν ἀνὴρ ἦλθ' Σαλαμῖν' ἀφένων.
Ἰόντων εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι πρὸς νήσῳ
Ἱμερτῇ, χαλεπόν τ' ἄσχος ἀπωσόμενοι.

Τῆ αὐτῆ. ζ'.

Δείξει δὴ μανίλιν μὴν ἐμὸν βιὸς χερὸς αἰχμῆς·
Δείξει, ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

Τῆ αὐτῆ. η'.

Οὐδὲ μάκαρ ἐδεὶς πέλεται βροτός· ἀλλὰ πονηροὶ
Πάντες, ὅσους ἀνθρῶν ἠέλιος καθορᾷ.

Τῆ αὐτῆ. θ'.

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θανάτου μόλοι· ἀλλὰ φίλοισι
Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

Τῆ αὐτῆ. ι'.

Τίκτει τοι κούρης ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

ΕΣΤΙ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΥΤΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΟΛΩΝΟΣ. ια'.

ΦΙΛΩΝ βιβλ. α'. περὶ κόσμου.
ΚΛΗΜΗΣ Ἀλεξανδρ. ς'. Στρωμάτων.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔπεα νήπιος, ἕρκος ὀδόντων
Φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσιν.
Τὸν δ' ἕτερος ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς, ἑπτὰ γενιαυτούς,
Ἥβης ἀφαίνει σήματα γενομένης.
Τῇ τριτάτῃ ὃ γένειον ἀεξομένων ὑπὸ γυίων
Λαχνᾶται, χροιὴς ἄνθος ἀμειβομένης.
Τῇ δ' ὅτε τετάρτῃ πᾶς ἐνὶ ἑβδομάδεσσιν ἄειρε
Ἰσχύι, ὅτ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
Πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα μεμνημένον ἁρμάων ἐδῶν,
Καὶ παίδων ζητεῖν ἐξοπίσω γενεήν.

Sexto in omnia hominis animus intenditur,
Et vilia perficere ampliùs opera recusat.
Septimo septenario intelligentiâ & linguâ fiet optimus,
Et octavo, conjunctis illis totis annis quatuordecim.
Nono adhuc aliquid potest : verò remissior est ipsius
Ad virtutes præclaras tam eloquentia, quàm sapientia.
Decimam tandem siquis moderatè contigerit septenarium,
Jam non immaturus mortis fatum subeat.

EJUSDEM, DE DEO,
Ex Clemente. XII.

Cognitionis obscuram difficile est cognoscere
Mensuram, quæ omnium rerum terminos sola continet.

Ex eodem. XIII.

Ipse enim omnium rex & dominus est,
Et vel ex immortalibus nemo imperium tale habet.

Ejusdem. XIV.

Omnino hominibus obscura mens deorum est,

Ejusdem. XV.

Primùm quidem Jovem Saturnium precemur,
Ut legibus his prosperum successum & gloriam largiatur.

APOLLINIS *ad SOLONEM.*

Sede in media navi gubernatorum munus
Subiens : multi Athenienses tibi aderunt adjutores.

SOLONIS. XVI.

Nunc autem Veneris & Bacchi munera grata mihi sunt,
Et Musarum, quæ gaudio homines afficiunt & recreant.

Ejusdem. XVII.

Senesco autem semper multa discens.

Τῇ δ' ἕκτῃ πεῖ πάντα κατωφύετιν ὀδοῦς,
Οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπέλαμπε θέλειρ.
Ἑπτὰ δ' ἤδη νῦν γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσι μέγ' ἄειδε,
Ὀκτὼ δ', ἀμφότερα τέσσαρα καὶ δέκ' ἔπη.
Τῇ δ' ἐνάτῃ ἔπι μῆδ' ἰδίωσε τιν· μαλακώτερα δ' ἀπτῆ
Πρὸς μεγάλων ἀρετῶν γλῶσσα τε καὶ σοφίη.
Τῇ δεκάτῃ δ' ἐπὶ τέλεσας κτέ μέτρον ἵκοιτο,
Οὐκ ἂν ἄορ ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

ΤΟΥ̃ ΑΥΤΟΥ̃, ΠΕΡῚ ΘΕΟΥ̃,
Ἐκ τῆς Κλήμητος. ις'.

Γνωμοσυνῆς δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
Μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῖραν ἔχει.

Ἐκ τῆς αὐτῆς. ιγ'.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κύριός ἐστιν,
Ἀθανάτων τε ὁ δ' ἔπος ἐρίσειεν κεφὶ τοῦ ἄλλου.

Τῆς αὐτῆς. ιδ'.

Πάντῃ δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισι.

Τῆς αὐτῆς. ιέ.

Πρῶτα μὲν εὐχώμεσθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
Θεσμοῖς τοῖσδε τύχλω ἀγαθῷ καὶ νῦδ' ὀπάσαι.

ΑΠΟ'ΛΛΩΝΟΣ ΠΡΟΣ ΣΟ'ΛΩΝΑ.

Ἧσο μέσῳ καὶ νῆα κυβερνητῆρας ἔρυσον
Εὐθυόων· πολλοί τοι Ἀθηναίων ὁπάονται.

Τῆς αὐτῆς. ις'.

Ἔρχε δ' Κυπρογενῆς νῦν μοι φίλα, καὶ Διονύσε
Καὶ Μουσέων, ἃ πᾶσιν ἀνθρώποισιν εὐφροσύνας.

Τῆς αὐτῆς. ιζ'.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

E SUIDA, de TYRTÆO.

TYRTÆUS, Archimbroti *filius*, Lacon aut Milesi Elegiarum scriptor & tibicen: qui carminibus fertur Lacedæmoniis, cùm adversus Messenios bell gererent, victoriæ autor fuisse. Est autem vetusti mus, utpote qui eodem tempore cum septem q cantur, Sapientibus vixerit; aut etiam antiquior. F ruit saltem circa 35. Olymp. Scripsit præcepta versibus Elegiacis, & carmina de bello libris quinque

E TYRTÆO,

De bellica virtute.

I.

NON memorandus mihi vir, nec in pretio haben
Seu virtutis pedum seu gratia luctæ; (videt
Neq; si Cyclopum habeat magnitudinem & rob
Et currendo vincat Thracium Aquilonem;
Et formâ sit vel ipso Tithono præstantior,
Et locupletior quàm aut Midas aut Cinyras *reges*;
Neque si Tantalidem Pelopem regno vincat,
Linguámque Adrasti suavissimam habeat;
Neque si gloriam omnem præter bellicam fortitudinẽ habe
Non enim vir bonus est in bello,
Si non sustineat cædem videre cruentam,
Et propiùs hostem stare cupiat.
Hæc virtus *est*, hoc optimum inter homines præmium,
Et maximè decorat virum juvenem, à quo geritur.
Commune hoc bonum *est* civitati, & universo populo,
Si quis vir progressus inter pugnantes-in-prima-acie man
Constanter, turpísque fugæ prorsus obliviscatur,
Vitam & animum patientem objiciens *periculo*;
Animétque ad mortem obeundam proximum virum adstan
Hic vir bonus est in bello.
Statim verò hostium in fugam-vertit phalanges
Asperas, suâque industriâ prælii fluctus regit.
Ipse autem in prima acie prostratus charam amittit vitam,
Civitatem, & populos, & patrem honestans;

Mu

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

Περὶ Τυρταίου.

Τυρταῖος Ἀρχμοβότου, Λάκων ἢ Μιλήσιος, ἐλεγειοποιὸς καὶ αὐλητής· ὃν λόγος τοῖς μέλεσι χρησάμενον Λακεδαιμονίοις πολεμοῦντας Μεσσηνίοις ἐπιτρεπτέρους πέμψαι. ἔστι δὲ παλαιπάτου, συγχρόνου τοῖς ἐπὶ κλεδίσι σοφοῖς, ἢ καὶ παλαίτερος. ἤκμαζε γὰρ κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα. ἔγραψεν ὑποθήκας δι' ἐλεγείας, καὶ μίλητα πολεμιστήρια εἰς βιβλία ε.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΥΡΤΑΙΟΥ,

Περὶ τοῦ πολεμικῆς ἀρετῆς.

ά.

Οὐ γὰρ ἂν μνησαίμην οὐδ' ἐν λόγῳ ἄνδρα πεθεῖναι,
Οὔτε ποδῶν ἀρετὴν, οὔτε παλαισμοσύνην·
Οὐδ' εἰ Κυκλώπων μέγεθός τε βίην τε
Νικῴη θοΐ δέων Θρηϊκίων βορέλου (τε,
Οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
Πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω πλέον·
Οὐδ' εἰ Ταντα λίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
Γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι·
Οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς·
Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
Εἰ μὴ τλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἵματός τε,
Καὶ δηΐων ὀρέγοιθ' ἑγγύθεν ἰσταμένου.
Ἡ δ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον,
Κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τόδε πολίτῃ τε, παντὶ τε δήμῳ,
Ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
Νωλεμέως, αἰσχρῆς δὲ φυγῆς ὄπιδα πάγχυ λάθηται,
Ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος·
Θαρσύνῃ δ' ἔπεσιν τὸν πλησίον ἀνδρὶ παρεστώς·
Οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.
Αἶψα δ' δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
Τρηχείας, στυγερὴν τ' ἔχεθε κῦμα μάχης.
Αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ἄλεσε θυμόν,
Ἄσυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλείσας·

Multis per pectus & scutum rotundum vulneribus
Et per thoracem ab anteriore sauciatus.
Hunc verò lugent pariter juvenésque senésque,
Et gravi desiderio tota civitas funus ipsius prosequitur.
Hujus sepulcrum & liberi inter homines præclari sunt,
Itémque nepotes, & omne posterorum genus.
Nunquam ejus bona gloria interit, neque nomen ipsius,
Sed, quamvis sub terra sit, manet immortalis,
Quem se fortiter gerentem, manentémque, & pugnante
Pro patria & liberis vehemens Mars peremerit.
Quòd si effugerit sortem mortis longum-inducentis-sapore
Et victoriâ potitus splendidam gloriam pugnæ auferat
Ipsum ex æque omnes juvenésque senésque colunt,
Multísque jucundis affectus ad Orcum abit.
Senescens autem inter cives præcellit, neque quis illum
Lædere nec irreverenter nec injustè cupit;
Omnésque in sedibus juvenes simul & æquales
Loco cedunt ei, quique majores natu sunt.
Hujus igitur virtutis ad summum pervenire nunc aliquis
Nitatur animo, non remittens bellum.

Ejusdem, aliàs CALLINI. II.

Quamdiu torpetis? quando strenuum habebitis animum,
O juvenes? an non veremini vicinos
Ob tantam ignaviam? In pace autem *vobis* videmini
Sedere: sed bellum totam regionem infestat.

* * * * *

Et aliquis moriens ultimò jaculum emittat.
Honori enim est & ornamento viro, pugnare
Pro patria & liberis & tenera uxore
Adversus hostes. Mors autem aderit quandocunque
Parcæ destinaverint. Sed agè quispiam rectà pergat
Extenso in altum gladio, & sub scuto forte pectus
Foveat cùm primùm incipit committi pugna.
Non enim mortem effugere fatale est
Virum, neque si à majoribus immortalibus genus duca
Sæpe *quis* elapsus è pugna sonitúque telorum
Evadit, sed ipsum domi fatalis mors apprehendit.
Atque hic sanè nec amicus est populo, nec gratus:
Illum verò magnus & parvus deflent, si quid passus fue

Πολλὰ δὲ τέρνοιο κὴ ἀσπίδ' ὀμφαλόεσσης,
Καὶ δὲ θώρηκ' ἐμπέδον ἐλήλαμθ'.
Τὸν δ' ὀλοφύρεσθαι μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
Ἀργυθέῳ ὃ πότῳ πᾶσα πέκηδε πόλις.
Καὶ τύμβ', κὴ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀείσημοι,
Καὶ παίδων παῖδες, κὴ γένος ἔξοπίσω.
Οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυ, ὃς δ' ὄνομ' ἐσθλὸν
Ἀλλ', ὑποδυομένης ἠοῦς, γίγνεται ἀθάνατ',
Ὀρνῦσ' ἀείδουσι, μέλονταί τε, μνημόσυνόν τε
Γῆς πέρι κὴ παίδων θῆρ' Ἄρης ὀλέσῃ.
Εἰ δ' ὃ φύγοι μὲν κῆρα ταναήλεγέα θανάτοιο,
Νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν ἔυχ' ἔλοι·
Πάντες μὲν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
Πολλὰ δ' ἵκεται παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀίδαν.
Γηράσκων δ' ἀστοῖσι μεταπρέπει, ὃς δέ τις αὐτὸν
Βλάπτειν ἔτ' αἰδῆς ὅτε δίκης ἐθέλει.
Πάντες δ' ἐν χώροισιν ὁμῶς νέοι, ὅς τε καθ' αὑτὸν
Εἶκησ' ἐν χώρῃς, ὅς τε παλαιότεροι.
Ταύτης νῦν τις ἐμῆς ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθω
Πειρήσθω, θυμὸν μὴ μενεὶς πολέμου.

Τῷ αὐτῷ, ἢ ΚΑΛΛΙΝΟΥ, β'.

Μέχρις τοῦ κατάκεισθε; κότ' ἄλκιμον ἕξετε θυμόν,
Ὦ νέοι; ἦ δ' αἰδεῖσθ' ἀμφιδεκὴς ὀνέας,
Ὧδε λίην μεθέντες; ἐν εἰρήνῃ δοκεῖτε
Ἥσθαι· ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * * * *

Καί τις ἀποδμήσων ὕστατ' ἀκοντισάτω.
Τιμήεν τε γὰρ ὄζει κὴ ἀγλαὸν ἀνδρὶ, μάχεσθ'
Γῆς πέρι, κὴ παίδων, κυδιόωντ' ἀλόχῳ,
Δυσμενέσιν. θάνατος δέ ποτ' ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖρα ἐπικλώσῃσ'. ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω,
Ἔγχος ἀναρρήξας, κὴ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
Ἕλσας τοπρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
Οὐ γὰρ κως θανάτου γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστὶν
Ἀνδρ', ἦ δ' εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.
Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν κὴ δοῦπον ἀκόντων
Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.
Ἀλλ' ὃ μὲν ὐκ ἔμπας δήμῳ φίλος, ὃς δὲ ποθεινὸς
Τὸν δ' ὀλίζω γενάχει, κὴ μέγας, ἢν πάθῃ.

Universus enim populus virum fortem desiderat
Defunctum, viventem verò instar semidei colit.
Nam coràm intuentur illum velut turrim :
Quippe solus multorum æquat facinora.

Ejusdem. III.

Veruntamen Herculis genus invictum estis :
Confidite ; nondum Jovis facies aversa est à nobis.
Nec hominum turbam formidetis aut metuatis,
Quin rectà quisque hostibus scutum obvertat.
Invisam amissurus animam, mortísque nigrum,
Sed solis splendori gratum, subiturus fatum.
Nôstis enim quàm gravia sint Martis luctuosi opera,
Nôstis etiam impetum permolesti belli :
Et quando fugistis ipsi, quandóque alios fugâstis,
Juvenes, utrumque satis experti estis.
Nam ex illis qui audent unà persistentes
Cominus in hostes adversos impetum facere,
Perpauci occidunt, retróque servant populum :
Timidorum autem virorum omnis perit virtus.
Vix autem verbis aliquis explicare possit,
Quanta incurrat mala vir qui se turpiter dederit,
Ignominiosum namque est tergum sauciare
Viri fugientis in adverso prælio.
Turpe quoque est cadaver in pulvere prostratum
Atque in tergo hastæ cuspide vulneratum.
Sed progressus quispiam maneat firmus utroquè pede
Terræ infixo, labia dentibus præmordens :
Femora & tibias infernè necnon pectus humerósque
Lati clypei umbone contegens :
Dextrâ verò manu validam hastam torqueat,
Terribiléque in capite cristam motet.
Fortia aggrediens facta discat bellare,
Nec à telis procul absit clypeum gerens.
Sed congrediens quispiam cominus longâ hastâ
Vel gladio percussurus hostem capiat :
Et pedem pedi jungens, clypeúmque clypeo admovens,
Necnon cristam cristæ, galeámque *aptans* galeæ,
Pectoríque adverso pectore contra hostem pugnet,
Vel gladii capulo, vel hastâ prælongâ arreptâ.

Λαῷ γὸ ξύμπαντι πόθος κραταιόφρονος ἀνδρὸς
Θνήσκοντος, ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων.
Ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
Ἔργα γὸ πολλῶν ἄξια μόνος ἐών.

Τῦ αὐτῦ. γ'.

Ἀλλ' Ἡρακλῆος γὸ ἀνίκητον μένος ἐσέ·
Θαρσεῖτ', ὅπως Ζεὺς αὖχένα λοξὸν ἔχει.
Μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε·
Ἰθὺς δ' ἐς φρεσμάχας ἀσπίδ' ἀνὴρ ἐχέτω.
Ἐχθρὸν μὲν ψυχὴ δέμας, θανάτῳ δὲ μελαίνας
Αὐγαῖσιν κῆρας ἠελίοιο φίλας.
Ἴσε γὸ ὡς Ἄρεως πολυδακρύτοιο ἔργ' ἀείδηλα,
Εὖ δ' ὀργὴν ἐδάην ἀργαλέου πολέμου.
Καὶ μᾶ φαεννόντων τε δικνόντων τ' ἐγχέων δε,
Ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἠλάσατε.
Οἳ μὲν γὸ πολεμῶσι, πας' ἀλλήλοισι μένοντες,
Ἐς τ' αὐτοσχεδίην ἰὼν φρεσμάχης ἰέναι,
Παισέτεροι δηΐοισι, σάωσι δ' ἦ λαὸν ὀπίσω·
Τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
Οὐδ' εἷς δ' ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀτύσειεν ἕκαστα,
Ὅσσ', ἂν αἰχμὴ πάσῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακή.
Ἀσχαλόεν γὸ ὄπασε μετάφρενόν ὅστις ἰθύζειν
Ἀνδρὸς φυσιόωντος ἐν πολέμῳ.
Αἰσχρὸς δ' ὅστις γένυς κατακείμενος ἐν κονίῃσι
Νῶτον ὄπισθ' αἰχμὴ δερὸς ἐλπομένῳ.
Ἀλλά πεῦ διαβὰς μένετε πρὸσω ἀμφοτέροισι
Στειχθεὶς ὅπ' γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών·
Μηρύς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὦμους
Ἀσπὶς ὑπερίσχει γαστρὶ κεκυφότι.
Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ παχὺν ὄβελιον ἔγχος,
Κινείτω λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
Ἔργων δ' ὄβελμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζειν,
Μηδ' ἐντὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
Ἀλλά πεῦ ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μαχέσθω
Ἢ ξίφεϊ κτάζων δήϊον ἀνδρὸς ἑλέτω.
Καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θείς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
Ἐν τῇ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυνέην κυνέῃ,
Καὶ στέρνον στέρνῳ πεπαλαγμένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
Ἢ ξίφεος κώπην, ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.

Vos autem, levis armaturæ-milites, sub scutis aliunde a
Trepidantes, grandibus pugnate lapidibus,
Hastásque leves contorquete in hostes,
Vestram prope armaturam permanentes.

Ejusdem. IV.

Præclarum est, in prima acie si occidat
Vir bonus, pro patria sua pugnans:
At si quis urbe suâ pinguibúsque arvis relictis
Mendicare cogitur, *hoc* omnium est miserrimum;
Cum chara matre vagans, & sene parente,
Cúmque parvulis filiis, & adolescentula uxore.
Invisus namque erit ad quoscunque pervenerit,
Indigentiâ victus & odiosâ paupertate:
Genus *suum* infamat, & formam decoram turpat,
Omnis generis anxietas & mala eum sequuntur.
Tandem sic errantem hominem nulla *decori* cura
Afficit, nec pudor ullus in posterum est ei.
At non animo forti pro terra hac pugnemus, & pro liberis
Moriamur, nequaquam vitæ parcentes.
O juvenes, arctè invicem juncti pugnate,
Neque turpis fugæ aut timoris initium facite:
Sed magnum fortémque concipite animo impetum,
Nec pugnantes adversus hostes vitæ-rationem habete.
Veteranis autem, quorum genua non ampliùs sunt agilia,
Grandævis relictis, nè fugite.
Turpe enim est, si in prima acie prostratus
Jaceat ante juvenes vir senior,
Candidam jam habens caput, barbámque canam,
Animam efflans fortem in pulvere,
Cruenta charis manibus pudenda tegens,
(Quæ oculis intueri, & turpe & indignum est)
Et denudatus corpore: juvenibus autem in omnibus similis e
Et pulchrum pubertatis florem habeat.
Viris quidem mortalibus, & mulieribus, visu amabilis
Est, vivus adhuc; strenuus autem, si in prima acie cecider
Sed progressus ad pugnam quispiam maneat utroque pede.
Terræ infixo, labia dentibus præmordens.

Τμεῖς δ', ὦ γυμῆτες, ὥσ' ἀσπίδ' ἄλλοθεν ἄλλος
Πτώσοντες, μεγάλοις βάλλετε χδμαδίοις,
Δέρσαί τε ζεσοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτές,
Τῶσπ πανοπλίας πλησίον ἱσάμενοι.

Τῦ ἀυτῦ δ'.

Τεθνάμμαι χδ κλυὸν ὅτι πεζομάχοισι πεσόντα
Ἄνδρ' ἀγαθόν, πρῶι ἢ πλείδι μοιρνάμμον.
Τλὺ δ' αὐτὲ πεζιπόντα πόλιν ἢ πόνας ἀλγὲς
Πτωχεύειν, πάντων ἔς' ἀνιπρότατον,
Πλαζόμμον σωὶ μπλεῖ φίλη, ἢ παλεῖ γέρντι,
Παισί τε σωὶ μικροῖς, κυειδίη τ' ἀλόχῳ.
Ἔχθεὶς μὴν χδ τοῖσι μετέσσεται ἐς κενὸν ἦπτα,
Χρησμοσυνίη τ' εἶκων ἢ συγερῇ πενίῃ·
Αἰσχύνει τε γλυῶ, κῆ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
Πᾶσα δ' ἀθυμία ἢ κακότης ἔπεται.
Εἶθ' ἕτως ἀνδρός τοι ἀλωμάτ' ἀδεμί' ἄρη
Γίγνεται, ἐτ' αὖθις εἰσοπίσω τελέθει.
Θυμῷ γῆς πέρι τῆσδε μαχώμεθα, ἢ περὶ παίδων
Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φεισόμενοι.
Ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
Μηδὲ φυγῆς αἰσχρῆς ἄρχετε, μηδὲ φόβε.
Ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε ἢ ἀλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
Μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμμοι.
Τὸς δ' παλαιοτέρυς, ὧν ἀκέπ γένασ' ἐλαφρός,
Μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺ γεραιός.
Αἰσχρὸν χδ δὴ τῦτο μετὰ πεζομάχοισι πεσόντα
Κεῖσθ πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
Ἡδη λήκοντα κάρη, πολιόν τε γένειον,
Θυμὸν ἀποπνείοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
Αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλας ἐν χερσὶν ἔχοντα,
(Αἰσχρὰ τὰ γ' ὀφθαλμοῖς ἢ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
Καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δ' πᾶσ' ἐπέοικεν,
Ὄφρ' ἄρα τῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθ' ἔχῃ.
Ἀνδράσι μὲν θνητοῖσιν ἰδεῖν, ἐρατὸς δ' γυναιξὶ
Ζωὸς ἐὼν· κλυὸς δ', ὲν πεζομάχοισι πεσών.
Ἀλλά τις ἓν διαβὰς μηρέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
Στειχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλο ὀδοῦσι δακών.

E SUIDA, de SIMONIDE

Suidas enumerans multos *Simonides* postremum his notis describit.

SIMONIDES Crini *filius*, Amorginus, carminum Iambi rum scriptor. Scripsit Elegiam duobus libris, & Iaml Floruit autem 406 annis post bellum Trojanum. Pri Iambos scripsit, secundum quosdam.

E SIMONIDE.

In vitam humanam. I.

NUlla res inter homines perpetuò firma manet,
Unam autem hanc *sententiam* vir Chius opti
protulit:
Quòd HOMINUM generatio talis est, qualis
foliorum.
Hanc pauci homines perceptam auribus
In pectora condunt. Fovet enim spes unumquemque
Virorum, qualis juvenum animis innascitur.
Quamdiu verò homo aliquis amabilem juventutis florẽ obti
Animo levi præditus multa cogitat irrita:
Nam neque senectutem sibi affuturam, neque mortem expec
Neque dum sanus est laboribus vacat.
Stulti, qui hoc modo affecti sunt: nec intelligunt
Quàm breve sit juventutis & vitæ tempus *datum*
Mortalibus. Tu verò hoc discas, & ad finem usque vitæ
Animo tuo bona perfevera gratificans.

EX IAMBIS EJUSDEM.

De Mulieribus. II.

Mulieris mentem seorsum fecit Deus
Principiò. Unam ex sue setosa *produxit*;
Cui omnia domi luto inquinata
Inornatáque jacent, & humi provolvuntur:
Ipsa autem illota cum vestibus immundis
In stercore desidens pinguescit.
Aliam verò Deus fecit ex maligna vulpe,
Mulierem omniscìam: neque ipsum mali

Neq

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ͂ΔΑ,

Περὶ ΣΙΜΩΝΙ͂ΔΟΥ.

Σιμωνίδης Κείνεω, Ἀμοργῖνος, ἰαμβογράφος. ἔγραψεν ἐλεγείαν ἐν βιβλίοις β', καὶ ἰάμβους· γέγονε δὲ καὶ αὐτὸς μὲν ὑπὸ καὶ ς' ἔτη πρὸ Τρωϊκῶν. ἔγραψεν ἰάμβους πρῶτος, κατά πινας.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΙΜΟΝΙ͂ΔΟΥ.

Εἰς πρὸ ὀνηπρὸ βίον.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί,
Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.
Παῦροί μὲν ὀνηπρὸ ἅπαντα δεξάμενοι
Σπέρνοις ἐγκατέδεντο. πάρεσι δὲ ἐλπὶς ἑκάστῳ
Ἀνδρῶν, ἥτε νέων φρένα θέσπιν ἐμφύεται.
Θνητὸς δ' ὄφρά τις ἄνθος ἔχει πολυήρατον ἥβης,
Κοῦφον ἔχων θυμὸν πολλ' ἀτέλεστα νοεῖ.
Οὐδὲ γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασόμενος, οὐδὲ θανεῖσθαι,
Οὐδ', ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
Νήπιοι, οἷς ταύτη κεῖται νόος· οὐδέ τ' ἴασιν
Ὡς χερὸς ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγου
Θνητοῖς. Ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθών, βίοτε ποτὲ τέρμα
Ψυχῇ πρὸ ἀγαθὸν τλῆθι χαριζόμενος.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ΑὐΤΟΥ͂ ΙΑ΄ΜΒΩΝ.

Περὶ γυναικῶν. β'.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
Τὰ πρῶτα. Τὴν μὲν ἐξ ὑὸς ταυρείαν,
Τῇ πάντ' ἀν' ὄικον βορβόρῳ πεφυρμένα
Ἄκοσμα κεῖται, καὶ κυλίνδεται χαμαί·
Αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλυτός τ' ἐν εἵμασιν,
Ἐν κοπρίοισιν ἡμένη παίνεται.
Τὴν δ' ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ' ἀλώπεκος
Γυναῖκα πάντων ἴδρειν· ἐδέ μιν κακῶν

Λέλη-

Neque boni quicquam latet.
Nunc autem malæ sunt hæ *mulieres* sæpenumero,
Nunc bonæ rursus ; aliàs aliis præditæ moribus.
Aliam verò ex cane maledicam, parenti suæ similem :
Quæ omnia & audire & scire cupit ;
Undequaque autem circumspiciens & oberrans
Latrat, etsi neminem viderit.
Ipsam verò compescere neque minis vir posset,
Nec si iratus excusserit ei saxo
Dentes, neque si benigniter alloquatur,
Etiamsi juxta hospites consederit :
Sed pertinaciter inutilem clamorem exercet.
Aliam verò ex tellure formatam cœlicolæ
Marito dederunt in damnum : Nam neque mali
Neque boni quippiam callet hujusmodi mulier ;
Sed unicum *tantùm* opus novit, *scilicet* Comedere.
Et cùm duram hyemem Deus fecerit,
Ipsa frigens ad ignem propiùs sellam attrahit.
Mulierem autem ex mari *genitam* nunc animo considera :
Hoc quidem die ridet, & hilarem se præbet,
Ità ut hospes eam domi videns laudaret, *inquiens*,
Haud est mulier ulla melior quàm ista,
Inter omnes homines, neque elegantior.
Interdum contrà intolerabilis est, tum visu
Tum accessu : tunc enim furit *adeò*
Ut appropinquare nemo sustineat, veluti canis circa catulos *su*
Omnibus implacida, infensáque,
Ac similis est in amicos & hostes.
Quemadmodum mare aliquando tranquillum
Et innoxium stat, ingens gaudium nautis,
Æstiva tempore ; aliquando autem furit
Gravisonis procellis agitatum :
Huic maxime similis est hujusmodi mulier
Ingenio ; naturámque ut pontus variam habet.
Aliam verò ex cinere & dossuario asino *constituit* :
Quæ vix necessitate minisque adacta,
Tandem omnia facit & operatur
Quæ *viro* placent. Interim autem furtim aliquid devorat
Noctu & interdiu : quinetiam in foco comedit,
Ad opus autem Venereum

Quem-

Λέλιηθεν ἐδέν, ἐδὲ ἧβῃ ἀμειν όνων.
Τὸ μὴ γὰρ αὐτῆβ ὅτι πολλάκις κακόν,
Τὸ δ' ἐσθλόν· ὀργὴν δ' ἄλλοτ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἐκ κυνὸς λιτεργὸν, αὐτομήτορος·
Ἣ πάντ' ἀκῆσαι, πάντα δ' εἰδέναι θέλει,
Πάντη δ' ἀπαίνυσαι κῆ πανωμωμή
Λέλικεν, ἵν' κῆ μηδὲν ἀνθρώπων ὀφᾷ.
Παύσειε δή μιν ὅτ' ἀπειλήσας ἀνήρ,
Οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
Ὀδόντας, ἐδ' ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
Οὐδ' εἰ θεὸς ξείνοισιν ἡμῆν τύχῃ·
Ἀλλ' ἐμπεδῶς ἀπρηκτον αὐόνιν ἔχει.
Τὴν δ' πλάσαντες γυῖήνιν ὀλύμποι
Ἔδωκεν ἀνδρὶ πανηρόν· ὅτε γὰρ κακόν,
Οὔτ' ἐσθλὸν ἐδὲν δῖδε τοιαύτη γυνή·
Ἔργων δ' μέγιναν Ἐδίειν ἐπίσατο.
Χ' ὅταν κακὸν χειμῶνα πιήσῃ θεός,
Ῥιγῶσα δίφρον ἄσσον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης ἐν φρεσίν γ' ἤδη νόει·
Τὴν μὴ γελᾷ τε κῆ γένηται ἡμέρην,
Ἐπαινέσει ἂν ξεῖνον ἐν δόμοις ἰδών·
Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωίων γυνή
Ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, ἐδὲ καλλίων.
Τὴν δ' ἐκ ἀνεκτὸς ἐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
Οὔτ' ἄσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
Ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·
Ἀμείλιχον δ' πᾶσι, κἀπιθυμία,
Ἐχθρὴν ἵσα κῆ φίλοισι γίγνεται.
Ὥσπερ θύελλαι πολλάκις νηῦ μὴ ἀτρεμὲς
Ἔσκε ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
Θέρεϊ δ' ἐν ὥρῃ· πολλάκις δ' μαίνεται
Βαρυκτύποισι κύμασιν φορδμὴν,
Ταύτῃ μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνή·
Ὀργὴν· φυλὴ δ' ὡς πόντ δ' ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ' ἔκ τε ἀσθενῆς κῆ παλιντρέπτου δ' ὄνου·
Ἣ σωΐ τ' ἀνάγκῃ, σύν τ' ἐπιπῆσιν, μόγις
Ἔρεξε γῆν ἅπαντα κῆ ποιήσατο
Ἀρεσά· πόρρω δ' ἐδίει μὴ ἐν μυχῷ
Προνύξ, ἀεῖμεν· ἐδίει δ' ἐπ' ἐχάρῃ.
Ὅμως δ' κῆ τοῦ ἔχων Ἀφροδίσιον

Ἐλθόν

Quemvis advenientem suscipit socium.
Aliam ex mustela *creavit*, miserum & triste genus:
Huic enim nihil pulchrum, desiderandum,
Jucundum, aut amabile prorsus inest:
Sed aliena est à Venereo complexu,
Et præsentem maritum fastidio habet,
Et furando multum damni vicinis infert;
Quin & hostias sæpe nondum immolatas devorat.
Aliam equa mollis jubata genuit:
Quæ servilia opera & laborem abhorret,
Neque molam attingeret, neque cribrum
Levaret, neque stercus foras projiceret,
Neque juxta furnum evitans fuliginem
Sederet. Virum *non sponte sed* coacta amat.
Abluit autem sordes quotidie
Bis aut ter, & unguentis ungitur.
Semper autem & comas pexas gerit,
Densas, & floribus obumbratas.
Talis sanè mulier pulchrum spectaculum
Aliis est, habenti verò damnosum,
Nisi rex fuerit, aut princeps aliquis,
Qui ejusmodi rebus delectetur.
Aliam autem ex simia *creavit*: istud certè præcipuè omnit
Jupiter viris maximum malum contulit,
Talis mulier faciem turpissimam habens
Per urbem ingreditur, nulli non irrisa:
Ad cervicem vix potest flecti ob brevitatem,
Nates-exiles-habet, integro corpore. O miserum virum,
Qui malum hujusmodi amplectitur!
Novit enim omne genus consiliorum & mores
Instar simiæ, neque ridere solet.
Neminem beneficiis demeretur: sed illud spectat,
Et hoc quotidie consultat secum,
Ut malum aliquando facinus, idque maximum, edat.
Aliam ex apicula *fecit*: quam qui duxerit, felix est;
Ut quæ sola nihil reprehensione dignum habeat.
Floret autem sub ea & augetur res-familiaris,
Charáque charo consenescit conjugi,
Enixa pulchram & celebrem progeniem.
Hæc excellit inter mulieres

Cunctas

Ἐλθόντ' ἐπαῖρον ὀπηδὸν ἐδέξατο.
Τὼ δ' ἐκ γαλῆς ὑσλιον οἰζυερὴν ψιῦ·
Κείνη γὸ ἦπ καλόν, ἀδ' ἐφίμερον
Περόσεσιν, ἀδὲ τερπνὸν, ἀδ' ἐρόσμιον.
Εωπῆς δ' ἀδίωπς ὄζιν Ἀφροδίσης.
Τὸν δ' ἄνδρα τὸν τὸν παρόντα νωσίη δηδῆ,
Κλέπ̃ωσα δ' ἕρδει πολλὰ γείτονας κακά·
Ἄδυσα δ' ἱερὰ πολλάκις κατεδίει.
Τὼ δ' ἵππ· ἀζρὴ χωπίεσ' ἐγείνατο·
Ἡ δ' ἀλί' ἔρχ κ̃ δίλω πεικρέπει,
Κ' ἔτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, ἔτε κόσκινον
Ἄρειεν, ἔτε κόπεον ἐξ οἴκε βάλοι,
Οὔτε πρὸς ἵππον ἀσβολιὼ ἀλάμβάη
Ἰζοιτ'. ἀνάγκη δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
Λέ̃ωσι ᾗ πάσης ἡμέρης ἀπὸ ῥύπον
Δίς, ἄλλοτε τείς, κ̃ μύροις ἀλείφεται.
Αἰεὶ ᾗ χαίτην ἐκτενίσμβίλω φορεῖ
Βαθεῖαν, ἀνδέποισιν ἐσκιασμβίλω.
Καλὸν μὴ ἦν θέαμα τοιαύτη γυνὴ
Ἄλλοισι, τῷ δ' ἔχνπ γίγνεται κακόν,
Ἢν μή πς ἢ τύραννος, ἢ σκηπ̃ύχος ἦ,
Ὅσις τοιούτοις δυμῶν ἀγλαΐζεται.
Τὼ δ' ἐκ πιθήκε· τ̃ῦτο ᾗ διακειδὲν
Ζεὺς ἀνδρὶ μέμιξον ὦ πασεν κακόν.
Αἰσχρὰ μὲν πρόσωπα, τοιαύτη χωπὴ
Εἶσιν δ' ἄστος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως·
Ἐπ' αὐχένα βεβαχεῖα κινεῖται μόγις,
Ἄπυγος, αὐτόκωλος· οὗ πάλας ἀνήρ,
Ὅσις κακὸν τοιῆτον ἀγκαλίζεται.
Δίπεσα ᾗ πάντα κ̃ τρόπες ὁπίσατα,
Ὥσπερ πίθηκος, ἀδὲ οἱ γέλως μόνει.
Οὐδ' ἂν πν' ἓν ἔρξειεν· ἀλλὰ τ̃ῦθ' ὁρᾷ,
Καὶ τ̃ῦτο πᾶσαν ἡμέρην βιβλεύεται,
Ὅκως τι χ' ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.
Τὼ δ' ἐκ μελίσσης· τὼ τις εὐπυχεῖ λαβών,
Κείνη γὸ οἶκ μῶμος ἀ πρόσεστι ἄνευ.
Θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπάνεξεται βίος,
Φίλη ᾗ σὼ φιλεῶπ γηοάσκει πόσει,
Τεκ̃ῦσα καλὸν κ' ἐνομάκλυτον γόνος.
Κ' ἀειπρεπὴς μὴ ἐν γυναιξὶ γίγνεται

Πάσησι·

Cunctas ; & divina *quædam* grátia circundat *eam* :
Non gaudet cum mulieribus consídere,
Ubi Venereos narrant sermones.
Ejusmodi uxores viris largitur
Jupiter optimas & prudentissimas.
Sed etiam reliqua hæc *mulierum* genera consilio Jovis
Omnia sunt, & apud viros manent.
Jupiter enim hoc malorum maximum creavit,
Mulieres, etsi fortè prodesse videantur :
Habenti verò maximè sentitur malum.
Nunquam enim hilaris diem transigit
Totum, quisquis cum uxore degit :
Nec citò famem à familia arcebit,
Inimicam contubernalem, hostémque deorum.
Imò quando vir sibi maximè lætari videtur
In domo, sive divinitus, sive *alicujus* hominis gratiâ,
Tum verò mulier, invento quod culpet, ad pugnam arm
Ubi enim mulier est, nè ad domum *quidem*
Hospitem venientem blandè *vir* exceperit.
Porrò, quæ maximè bona esse videtur,
Ea plurimùm obesse solet.
Nempe oscitante, *id est*, *nihil ab ea metuente* marito. Vicini :
Etiam illum videre gaudent aberrantem.
Nam unusquisque suam callaudat memor
Uxorem, alterius verò reprehendit :
Nec agnoscimus æqualem nobis obtigisse sortem.
Jupiter enim hoc ipsum fecit maximum malum,
Et vinculo constrinxit indissolubili :
Ex quo *solutos* aliquos Pluto excêpit, *id est*, *mortem obieru*
Pro uxore depugnantes.

Ejusdem. III.

Uxore vir nullam rem possidet
Bonâ meliorem, neque malâ deteriorem.

Ejusdem. IV. *In vitam humanam.*

O fili, penes se habet Jupiter altitonans finem
Omnium, quæ fiunt ; & pro arbitrio suo disponit.
Nec in hominum caducorum potestate animus
Est, sed in diem nos mortales vivimus,

Πάσηι· δεῖπ δ' ἀμφιέδρομον χάρις·
Οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
Ὑκε λέγουσιν Ἀφροδίσιος λόγους.
Τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαίζεται
Ζεὺς τὰς ἀείσας, καὶ πολυφραδεστάτας.
Τὰ δ' ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῆι Διὸς
Ἐσίν τε πάντα, καὶ παρ' ἀνδράσι μένει.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
Γυναῖκας, ὧν τ καὶ δοκοῦσιν ὠφελεῖν·
Ἔρχηι δέ τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
Οὐ γάρ ποτ' ἔυφρων ἡμέρην διέρχεται
Ἅπασαν, ὅστις σωὶ γυναικὶ τέλλεται,
Οὐδ' εἶμα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
Ἐχθρὸν συοικητῆρα δυσμενέα θεῶν.
Ἀνὴρ δ' ὅταν μάλιστα θυμηδὲς δοκῆι
Κατ' οἶκον, ἢ θεῶ μοῖραν, ἢ ἀνθρώπω χάειν,
Εὑρεῖν μῶμον ἐς μάχλω κορύσσεται·
Ὑκε γυνὴ γάρ ὄζει, ἐπ' ἐς οἰκίαν
Ξεῖνον μολόντα σωφρόνως δεχοίατο.
Ἥπις δέ τι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
Αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη,
Κεχμύτῳ μὴ ἀνδρός· οἱ δ' γείτονες
Χαίρουσ' ὁρῶντες καὶ τόν, ὡς ἀιδρατάνεν.
Τὼ ὧ δ' ἔπαιθ ἀνέτει μεμνημένῳ
Γυναῖκα, τὴν δ' ἑτέρω μαμήσεσθαι·
Ἴσως δ' ἔχοντες μοῖραν ὑ γυνόμενον.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ' ἐποίησεν κακόν,
Καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἀρρήκτου πέδηι·
Ἐξ ὅτε τοῦ μὴ Ἅιδης ἐδέξατο,
Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδρυφελιμβύου.

Τῶ αὐτῶ γ'.

Γυναικὸς ἀδὲ χρῆμ' ἀνὴρ λαίζεται
Ἐσθλῆς ἀμεινον, ἀδὲ ῥίγιον κακῆς.

Τῶ αὐτῶ δ'. Εἰς βίον ἀνθρώπινον.

Ὦ πῦ, τέλῳ μὴ Ζεὺς ἔχει βαρύκλυτῳ
Πάντων, ὅσ' ὀζύ, καὶ πίθησ' ὅπη θέλει.
Νόῳ δ' ἐπ' ἀνθρώποισιν ὐκ ἐρημέροις
Ἔς', ἀλλ' ἐρημέροις βροτοὶ δὴ ζώομεν,

Ὅπως

Ità ut singulis Deus destinaverit.
Omnes autẽ spes divina pulchris rebus, *quas sibi quisque pro*
Temerè consultantes. Alii diem
Venturam expectant, alii annorum circuitus.
Novum autem annum nullus non hominum sperat
Divitiis bonísque plenum & charum affore.
Sed prævenit alium misera senectus, comprehendens
Antequam finis accedat: alios tristes ægritudines
Mortalium perdunt: alios Marte domitos
Sub terram Pluto demittit obscuram.
Sunt qui in mari procellis agitati
Et multis fluctibus purpurei sali
Moriuntur, cùm non amplius vivere possunt.
Nonnulli laqueo vitam infeliciter finiunt,
Et Sponte suâ lumen solis relinquunt.
Sic nihil malorum *in vita* abest: sed infinitæ
Mortalium sortes, & ineffabiles calamitates
Damnáque sunt. Quòd si me audirent,
Mala non diligeremus, neque doloribus
Animum applicantes malis discruciaremur.

Ejusdem. V.

Homo cùm sis, nunquam dixeris quid futurum sit:
Nec inspiciens hominem, Quamdiu sit victurus.
Etenim celeris, muscæ præpetis
Instar, *rerum fit* mutatio.

Ejusdem. VI.

Nullus planè sine vitio aut calamitate vivit.

In mortem. VII.

Mors etiam bello elapsum comprehendit.

Consolatorium. VIII.

De homine defuncto non cogitabimus,
Si quid sapiamus, ampliùs uno die.

Ὅπως ἔκασον ἐντελεῖται θεός.
Ἐλπὶς ὑ πάντας κάλλεσιν θείη τερέσει,
Ἀπρηκτον ὁρμαίνοντας· οἱ μὴ ἡμέρῃσι
Μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἑτέων περιτροπάς.
Νέωτα δ' ἀδεὶς ὅστις ὁ δοκεῖ βεβηκὼς
Πλούτῳ τε καὶ ἀνδρῶσιν ἔξοχος φίλοις.
Φθάνει ὑ τὸ μὴ γῆρας ἀπλοῦν λαβεῖν,
Πεὶν τέρμ' ἵκηται· τοὺ δ' ὑ δύσμοροι νόσοι
Φέρουσι θνητοὺς· τοὺ δ' Ἀρεῖ δεδμημένους
Πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός.
Οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονούμενοι,
Καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς
Θνήσκουσιν, ἔνθ' ἂν μὴ δυνήσωνθ' ζώειν.
Οἱ δ' ἀγχόνῃ ἄφαντοι δυσλίῳ μόρῳ,
Κ' αὐτάρχεοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
Οὕτω κακῶν ἄπ' ἀδὲν· ἀλλὰ μυρίαι
Βροτοῖσι κῆρες, κἀνεπίφραστοι δύαι,
Καὶ πήματ' ὄζιν. εἰ δέ μοι πιθοίατο,
Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῶμεν, ἀδ' ἐν ἄλγεσι
Κακοῖς ἔχοντες θυμὸν ἀκιζοίμεθα.

Τῶ αὐτῶ. ε.

Ἄνθρωπε ἐών, μήποτε φήσῃς ὅ, τι γίγνεται.
Μηδ' ἄνδρα ἰδών, ὅσων χρόνον ἔσεται.
Ὠκεῖα γάρ, ἁδὲ ταυτοπερεύγε μίμας
Οὕτως, ἁ μεπάσασις.

Τῶ αὐτῶ. ς'.

Πάμπαν δ' ἄμομος ἔπος, ἁδ' ἀκίνητος.

Εἰς θάνατον. ζ'.

Ὁ δ' αὖ θάνατος ἐφῆκε κὴ τὸν φυγομάχον.

Παρηγορικόν. ά.

Τῶ μὴ θνητὸς ὢν ἂν ἐνθυμοίμεθα,
Εἴ τι φρονοίμην, πλεῖον ἡμέρας μιᾶς.

E SUIDA, de RHIANO.

RHIANUS Cretensis erat Benæus: (Bene enim urb Cretæ) nonnulli Cereten, alii verò ex Ithaca Messene ipsum natum esse memoriæ prodider Hic priùs palæstræ custos & servus fuit: stea verò edoctus, Grammaticus factus est, temporaneus Eratostheni. Scripsit carmine Hera da, libris quatuor.

E RHIANO.

De Imprudentia.

OMnes profectò erramus animis
Homines, ferimúsque deorum variantia dona
Pectore insipiente. Nam qui victûs inops
Obversatur, diis gravem impingit culpam
Mœstus: virtutem verò suam animúmque negligit,
Nec dicere quippiam audet, neque facere
Præ timore, ubi viri locupletes adfuerint;
Sed animum ejus absumunt pudor & mœror.
At qui feliciter agit, cuique Deus opes tribuit
Et regnum in multos, hic obliviscitur quod telluri
Pedibus insistat, & mortales ei sint quod parentes:
Sed arrogantiâ animique vitiosâ elatione
Instar Jovis tonat, & caput supra cervicem tollit,
Quamvis parvus; pulchríque decorum cubitis Minervâ am
Denique viam aliquam requirit ad Olympum,
Ut diis annumeratus epulis eorum fruatur.
Ast Ate, levibus accurrens pedib s,
In vertice capitis insperata nullique visa,
Jam quidem vetulis *ipsa* juvenili formâ, jam verò contrà
Juvenibus senili insistit facie frandulenter,
Jovi deorum principi & justitiæ gratum faciens.

E NA

Ἐκ τῆς ΣΟΥΙΔΑ, περὶ ΠΙΑΝΟΥ.

Πιανὸς ὁ Κρὴς ἦν Βλυῶ. (Βλυὴ ἡ πόλις Κρήτης) ἄλλοι Κερατίτης, ἄλλοι δὲ Ἰθάκης ἢ τῆς Μεσσήνης αὐτὸν ἱστοροῦσι. Οὗτος ὁ ὢν τῆς παλαίστρας πρότερον φύλαξ καὶ δοῦλος. ὕστερον δὲ παιδευθεὶς ἐγένετο γραμματικός, σύγχρονος Ἐρατοσθένους. Ἐγεγράφει ἔμμετρα ποιήματα Ἡρακλειάδα ἐν βιβλίοις τέσσαρσιν.

Ἐκ τῶν ΠΙΑΝΟΥ.

Περὶ ἀφροσύνης, ά.

Ἦ Ἄρα δὴ μάλα πάντες ἀμβρότοι πελόμεθα
Ἀνθρωποι, φέρομεν δὲ θεῶν ἑτερόρροπα δῶρα
Ἀφραδέες κραδίην. βιότοιο δὲ ὅς κ' ἐπιδευὴς
Σοφίης ἄλλον μακάρεσσιν ἐπιφθονέοντα νέηται
Ἀχνύμενος· σφέλερον δ' ἀρετῶν καὶ θυμὸν ἀπίζει,
Οὐδέ τι θαρσαλέος νοέων, ἔπος, οὐδέ τι ῥέξαι,
Ἐλπίζων, ὅτι τ' ἄνδρες ἐχεπευκέες παφάασιν
Καί οἱ θυμὸν ἔδωσι κατηφίη καὶ ὀϊζύς.
Ὅς δέ κεν εὐοχθῆσι, θεὸς δ' ὄλβον ἐπάζῃ
Καὶ πολυπραγμονίῃσι, ἀπλήτοισι ἔνεκα γαίης
Ποσσὶν ὑπερβαίνει, ἀπιστοῖ δέ οἱ εἰσὶ πικῆες·
Ἀλλ' ὑποπτίῃ καὶ ἀμβροτωλῆσι νόοιο
Ἴσα Διὶ βεβρύχει· κεφαλὴ δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει,
Καί οἱ ἐὼν ὀλίγος· μυᾶται δ' εὐπιχὲς Ἀθωΐλῳ·
Ἠέ πιν' ἀτασθάλοισι τεκμαίρεται Οὐλυμπόν δε,
Ὥς κε μεῖ' ἀθανάτοισιν ἀριθμὸς ἐλαπνάζῃ.
Ἡ δ' Ἄτη, ἀπαλοῖσι μεταστρωφῶσα πόδεσσιν,
Ἀκρης ἐν κεφαλῆσιν ἀνώϊστος καὶ ἀφαυρὸς,
Ἄλλοτε μὲν γεραίτεροισι νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὁπλοτέρῃσι γηυῦς ἐφισταμένη ἀμπλακίῃσι,
Ζηνὶ θεῶν κρείοντι δίκην τ' ὀπίεσα φέρουσα.

EPITHALAMIO.

I.

Pulchrum sanè est, corpus castum habere, intactum manere
Virginem, & puris semper cogitationibus delectari;
Nec onus circa laboriosa ilia gestantem,
Neque dolores trementem suspirioſos Lucinæ:
Sed permanere quali reginam imbecillium mulierum,
Oculum animæ splendidum ad eam vitam erigendo,
In qua glorioſæ & veræ sunt nuptiæ, ubi commixta
Divinis verbis lumine plenas meditationes parit.
Quòd si te communis vitæ desiderium capit,
De ista quoque præscius dicam, quomodo te opporteat
Navigationem, ut aiunt, secundam animo læto.
Hic tibi sit maritus, quem parentes decreverint:
Et, si fuerit prudens, felicissima *es*; sin aliter
Virum sortita fueris, ferre & ipsum oportet.
Sed si quis prudens aliquid tibi dixerit,
Obsequere, nec dissentias ab ipso. Esto autem ei
Blanda: idque magis, cùm aliquâ curâ afficitur.
Viro enim indignanti consilium & solatium est uxor.
Relinque autem illi externa opera, quæ conficere potest
Tibi cura rei familiaris sit, & custodiæ domûs.
Nè ipsum interroges de rebus quas nefas est mulieribus
Nôsse: si tamen ipse te velit in consilium adhibere,
Ausculta statim ejus sermoni; sed serò responde cum ip
Deliberans, & nihil promitte, nec admone,
Ut tuo arbitrio res agenda permittatur: quia exitus va
Uxori prudenti sat maritus qui illam virgo duxit: neque
Adspicit alter lecto denudatam.
Primùm stultè agentem tolera; est enim necessarium:
Sæpius quoque morbum sustine, quantumvis anxia.
Contine in pectore curas tuas, neque dicas
Omnibus quæ agit, nec ipsis parentibus cuncta exponas.
Sola desipientem moneas, idque, ut decet, leniter:
Nam contumelia etiam prudentem *virum* irritare novit.
Sæpius oratio lenis virum insipientem demulcet.

Ἐκ τῆς ΝΑΥΜΑΧΙΑΣ.

ά.

Καλὸν μὲν, δέμας ἀγνὸν ἔχειν, ἁδμῆτά τε μίμνειν (χάρειν,
Παρθενικὴν, καθαρῆσί τ' ἀεὶ μελεδήμασι
Μήτε βαρυλήτων λαρύνων θεὸς φόρτον ἄλγος,
Μήτε πόνον τρομέουσα ἀγάστονον Εἰλειθυίης·
Ἀλλ' ἦδε βασίλειαν ἀφαυρῶν ἀπλυτεράων,
Ψυχῆς ὄμμα φαεῖνον ὑφ' βιότοιο χάρασσαν,
Ἔνθα γάμοι κεδνοὶ καὶ ἀληθέες, ἔνθα μιγεῖσα
Θεσπεσίοις ἐπέεσσι νοήματα φέσα πίκλει.
Εἰ δέ σε καὶ ξωοῖο πόθος βιότοιο κιχάνει,
Καὶ τοῦτο περδαλεὶς ἐρέω, πῶς χρή σε περῆσαι
Τὸν πλόον, ὥς φασιν, τὸν δεύτερον ἔυφρονι θυμῷ.
Ἔσσο σοὶ πόσις ἧτος, ὃν ἂν κείνοισι τυκῆες·
Κἂν μὲν ἔῃ πυτός, σὺ μαχεσσάτω· εἰ δέ κεν ἄλλως
Ἄνέρα μοιρήσσω, φέρειν καὶ τοῦτον ἀνάγκη.
Ἀλλ' ἰὼ μή πῃ σοὶ πεπυμένος ὅ, τι κεν εἴπω,
Πείθεο, μηδ' ἕσο βίος ἀνδίχα. χίνεο δ' αὖτως
Μειλιχίη, καὶ μᾶλλον ὅταν π ἔ κὰδ ἰκάνῃ.
Ἀνδρὶ γὰρ ἀχαλόωπι θεμιφάσις ὅδιν ἄκοιτις.
Λεῖπε δέ οἱ τὰ δύεφρι, τὰ καὶ δώσασα πονέεσθαι.
Σοὶ δ' οἰκωφιλίη μελέτω, μεγαρῶν τε φυλάσσειν.
Μηδέ μιν ὀξερέειν τὰ μὴ θέμις ἔδῃ γυναῖκας
Ἰδμῆναι· εἰ δ' αὐτός σ' ἐθέλει συμφράδμονα θέσθαι,
Σιωπέο μηδὲ τάχα μύθῳ· ἀμείξεο δ' ὀψὲ σὺν αὖτῳ
Φραζομένῃ, καὶ μηδὲν ὑπίσχεο, μηδὲ κέλευε
Σῇ ῥέζειν ἰότητι· τὸ γὰρ τέλος ὄδιν ἀφαυρόν.
Κερδίων πυτῆ πόσις ἄρκιος· ὐδέ τ' ἐκείνῳ
Δεύτερος ἀθρήσῃ λεχέων ὑπομωθεῖσιν.
Πρῶτα μὲν ἀφροσίνοντος ἀνάσσεο, καὶ γὰρ ἀνάγκη·
Πολλάκι πε καὶ νέσσι ἀναξέο, καὶ μάλ' ἐῶν.
Ἴσχεο δ' ἐν στέρνοις τὸν κῆδεα, μηδ' ἀγόρευε
Πᾶσιν ὅσα πρήσσει, μηδ' ἔνεπε πάντα τοκῆσι.
Μάνη δ' ἀφραδέοντα πυνοσέμνῳ· ἀλλὰ καὶ ἄσσα
Καὶ πυτὸν δεδάηκ' ἐρεθιζέμεν ἀνέρα λώβῃ
Πολλάκι δ' ἵππιος ἀνδρὸς ἐὼν ἄφρονα μῦθον ἔδεξεν.

At si pravis sociis conjunctus pravus fiat,
Nè adversus illum, ô filia, contendas ;
Sed socios instiga ut inter se dissentiant :
Facilis autem hæc ratio est dissipandæ societatis
Perversæ ; sociis amicum reddi bonis
Et prudentibus. Quis enim sponte stultum sibi jungeret ar
Sic tu quidem virum charum ex animo diligas ;
Et intelligat maritus tuus evidenter, quòd liberos
Ex animo ames : haud enim talis existit
Ut non sentiat amorem, nec fideles mores agnoscat.
Sed audi virgo ; Hæc te cuncta observare decet.
Nec proclivis nimiùm sis ad risum, nec tristis ;
Nec otiosa prorsus esto, sed moderatos subi labores.
Nec tuis famulis duram te aut valde lenem
Præbeas: negligentiores enim *domini* semper damnũ patiu
Sed TIMENtibus servis domini confidenter imperant.
Externos amore rejice, priusquam ab aliis
Revera cognoscas studia mentésque ipsorum.
Nec anum improbam tuis unquam ædibus recipias :
MULTOrum bene conditas familias pessundederunt an
Neque loquacem mulierem tibi sociam jungas :
CASTOS mulierum mores pravi sermones corrumpun
Nec afficiaris nimis auri studio, neque in collo
Purpureum hyacinthum geras, viridémque jaspin,
Quibus stulti superbiunt. Tu verò ornatu,
O virgo, inani non indigeas, neque in speculo
Manu discernens tuam contempleris formam ;
Sed neque circa comas multiplices necte nodos ;
Nec sub palpebris tuis vultum colore nigro inficias :
Non enim mulieribus natura corpus dedit imperfectæ
Formæ, ut & alia opus esset in corpore machinari.
Quomodo autem, ô filia, sustineres à prudenti viro con
Mortale tuum corpus tam variis exornans modis ?
Ex alia aliam factam téque tibi dissimilem video,
Unam mulierem sub multis formis mihi apparentem.

Ejusdem. II.

Vituperium divitiarum.

Aurum sanè & argentum pulvis sunt ; & qui reperiunt
Lapilli in calculosa maris crepidine ;
Multi autem jacent ad ripas fluviorum temerè ;

Εἰ δ' ὁλοοῖς ἐτάρῳσιν ἐφαπτόμενος κακὸς εἶμι,
Μὴ σὺ μὲν ἀνπείλῳ κείνῳ, τέκνον, εἰς ἕδνον ἔλθῃς,
Ἀλλ' ἑτάρης ὄπιθεν μὴ σοῖσι νείκεα βάλλειν.
Ῥηϊδίη δ' ὁδὸς ἥδε διακεῖνα φιλότητα
Λάβρακι λέων, ἑτάρεις ὃ φίλον ἀγαθοῖσι γηθεῖν,
Καὶ πινυτοῖς. πῆς γὰρ κεν ἐκὼν φίλον ἄφρονα θεῖτο;
Καὶ σὺ μὲν ὡς φίλον ἄνδρα κὴ ἀγχιπόλεως ἀγάπαζε·
Γνώτω δ' ἀμφασίῃ κὴ σὸς πόσις ὅτι κε τέκνα
Ἐκ θυμῷ φιλέῃς· ἐπεὶ ἦπ γε πῖθ' ἐπύχθη,
Οὐ ξέρξειν φιλότητα κὴ ἤθεα πρὰ δαλῦσαι.
Παρθενικὴ σὺ δ' ἄκκε τά σε χρὴ πάντα φυλάσσειν.
Μήτε φιλομμειδὴς μάλα γίγνεο, μήτε καπφής.
Μήτ' ἔσο πάμπαν ἀερτρόπος, ἄλις δ' ἔχε κὴ ποτε ἔχων.
Μήτε καχὴ δμώεσσι ποΐς ἔσο, μήτε μαλ' ἐσθλὴ
Φαίνεο· ῥηΐτερος γὰρ ἀεὶ πέλει πῆμα φέρεσθαι.
ΘΑΡΣΕΙ· δειδίσσομαι μάλ' ὀπιπρατέεσσιν ἄνακτες.
Ὀδυσέων φιλότητος ἀνανεύω, πείρηκεν ἀπ' ἄλλων
Εἰδυίης ἐτύμως μελεδήματα κὴ νόον αὐτῆς.
Μήτε γεραῖν ποτὲ σοῖσι κακὸν δέξαιο κακάθεσις.
ΠΟΛΛΩΝ χρῆς ἔσσεται ἐύκηπτα δόμοις ἀφόωσαν.
Μηδὲ μὴν ἀκειτόμυδον ἐπαείσσεσθαι γυναῖκα.
ΚΕΔΝΑ· κακοὶ φθείρουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι.
Μὴ σύ ποτε χρυσῷ θέσπιν νέον, μητ' ὄλβι δειπνῆς
Πορφυρέῳ ὑακίνθου ἔχρις, ἢ χλωρὸν ἰάσπιν,
Τοῖς ἔπι φυσιόωσι θαλίφρονες. ἀλλὰ σὺ κόσμῳ,
Παρθένε, τηὐσὶν μὴ δούεο, μηδὲ καπήρῳ
Χεῖρι δακείνεσσα τελῶ αὐχένος μορφήν.
Μηδὲ κόμης θέσπεσμα πολυσπάδας πλέκε σειρός·
Μηδὲ μέλαινε τοῖσιν ὕπο βλεφάρεσσιν ὀπωπάς.
Οὐ γὰρ θαλυτέρησι δέμας ὧπασεν ἡμιτέλεσσιν
Μορφὴν, ὄφρα κὴ ἄλλα θεὶ χρεὶ τεχμήσαιντο.
Πῶς δ' ἄν, κέρα, σωφρονέοιο δαίμονι φῶτι φανεῖσα,
Θνητὸν ἐφημείρη κομιδῇ χρόα ποικίλλεσα;
Ἐξ ἑτέρης ἑτέρῳ σε κὴ ἄλλῳ ἄλλοτε λεύσσω,
Φαινομένῃσι πολλῆσι μίαν μορφῆσι γυναῖκα.

Τῷ αὐτῷ β'.

Ψόγος πλούτου.

Χρυσός τοι κένις ὅστις κὴ ἀργυρος, ἠδὲ κὴ αὐτὴ
Λάης ἐπὶ ῥηγμῖνι πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
Πολλοὶ δ' ἐρρίφασ' ποτωιδῆ σφᾶς χείλεσιν αὐτῶς.

At vestes marinæ purpuræ cruor inficit:
Quibus inhiare solent stolidi nautæ.

E SUIDA, DE PANYASIDE.

PANYASIS Polyarchi, Halicarnassêus, Prodigiorum i[n]pres, & Poëta, Herodoti Historici patruelis. Vixit Olympiade, aut multò antiquior est. Recensetur a[u] inter Poëtas post Homerum.

E PANYASIDE.

In Incontinentiam. I.

AGedum hospes, quin & bibe: hoc etiam virtutis est,
Si quis in virorum convivio plurimum vini biberit
Rectè scitéque, aliumque simul provocaverit virum.
Æquè inter epulas vir fortis esse potest, atque qui in bel[lo]
Pugnas sequitur luctuosas, in quibus pauci
Animosi sunt, ac impetuosum Martem excipiunt.
Huic ego illum æquali laude contulerim, qui epulis
Assidens gaudeat, aliúmque pariter cœtum incitet:
Non enim vivere mihi videtur homo, neque agere
Vitam hominum ærumnosorum, quicunque à vino
Animum abstinens, aliam stultus potionem hauserit.
Vini enim non minor est quàm ignis mortalibus utilitas,
Bona, malorum amuletum, omnis cantilenæ comes.
Inest *vino* sacra pars convivii & splendoris,
Inest etiam saltationis, & amoris exoptati,
Necnon pugnæ, & tristis malevolentiæ.
Quare decet te inter pocula læto animo merum acceptar[e]
Potare: non cibo malè affectum instar vulturis
Sedere pleno ventre, oblitum gaudia.

Ejusdem. II.

Vinum quidem deorum donum optimum est,
Moderatè sumptum: immoderatè verò, pessimum.

Quo cùm impleviſſet magnum & ex auro splendidum cr[a]
Scyphos frequentes attollens, potum suavem bibit.

Εἵματα δ' εὐανθέα ἐρυθραίνεται αἵματι κόχλε
Τοῖς ἐπὶ φυσιόωσι θαλίφρονες ἀστραλιῆες.

ἘΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΠΑΝΤΑΣΙΔΟΣ.

Παυσανίας Πολυάρχου, Ἀλικαρνασεύς, τερατοσκόπος, ποιητὴς ἐπῶν, Ἡρόδοτε ἰσοεικὲς ἀδελφῷ. Γέγονε χρόνῳ οὐ πολλῷ πρεσβύτερος. Ἐνθουσιαστικὰ τὰ περὶ τὸν Ὀλυμπάδα, ἢ καὶ πολλῷ πρεσβύτερος. Ἐνθουσιαστικὰ τὰ περὶ τὸν Ὄλυμπον.

ἘΚ ΤΩΝ ΠΑΝΤΑΣΙΔΟΣ.

Εἰς ἀκρασίαν. ά.

Εἶεν ἄγε δὴ καὶ πῖνε· ἀρετὴ νύ τις ἔζεται καὶ αὐτή,
Ὅς κ' ἀνδρῶν πολὺ πλεῖσον ἐν ἐλαπίνῃ μένῃ
Εὖ καὶ ἐπισταμένως ἅμα τ' ἄλλον φῶτα κελεύειν. (πίνειν,
Ἰσον δ' ὅς τ' ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς ἀνήρ,
Τσμῖνας δείσας παλαπενθέας, ἔνθα τε παῦροι
Θαρσαλέοι τελέθουσι, μιμνούσί τε θᾶσσον Ἄρηα.
Τῷ μὲν ἐγὼ θείμην ἶσον κλέος ὅς τ' ἐνὶ δαιτὶ
Τέρπηται παρεών, ἅμα τ' ἄλλον λαὸν ἀνώγῃ.
Οὐ γάρ μοι ζώειν γε δοκεῖ βροτός, οὐδὲ βιώναι
Ἀνδρῶποιο βίον παλαισφορον, ὅστις ἀπ' οἴνου
Θυμὸν ἐρυπώσας πίνει ποτὸν ἄλλο νεόρρυτον.
Οἴνῳ γὰρ πνεῖ ἶσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειρον,
Ἐσθλόν, ἀλεξίκακον, πάσης σωοπόλον ἀοιδῆς.
Ἐν μὲν γὰρ θαλίης ἱερὸν μέρος ἀγλαΐης τε,
Ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος,
Ἐν δέ γε μὴν ἥβης καὶ δυσφροσύνης ἀλεγεινῆς.
Τῷ σε χρὴ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὐφρονι θυμῷ
Πίνειν· μηδὲ βορῇ κεκαπνωμένον ἠὔτε τῦφα
Ἠδὲ πλημμύρεντα, λελασμένον εὐφροσυνάων.

Τῷ αὐτῷ. β'.

Οἴνῳ μὲν θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
Πινόμενον καὶ μέτρον· ὑπὲρ μέτρον δ', χόλιον.

Τὸ κεράσας κρητῆρα μέγαν χρυσοῦ φαεινόν,
Σκυφὸς αἰνύμενος δαμέας ποτὸν ἡδὺ ἔπινεν.

E SUIDA, DE ORPHEO.

ORPHEUS, tempore Judicum qui Judæis præfuerunt, et Athenienſium imperio, notus fuit, philoſophus excellentiſimus, & multorum myſteriorum peritus. Feruntur ab eo ſcriptæ orationes de cognitione Dei.

EX ORPHEO.

De Deo. I.

LOquar quibus fas eſt; ſed fores claudite profanis
Omnibus ſimul: tu verò audi, ex lucifera oriun
Luna
Muſæe: narrabo enim vera: nec te quæ antea
In animo *tibi* viſa ſunt, charâ vitâ ſpolient. (ad
Reſpiciens verò ad divinũ *hanc* ſermonem, ei diligenter ani
Intendens cordis rationis-capax conceptaculũ: rectè auten
Viam, & ſolum adſpice mundi regem. (ſ
UNUS eſt per-ſe-genitus: ex eo uno omnia nata ſunt.
Ipſe verò in illis verſatur: nec quiſquam eum
Intueri-poteſt mortalium; ſed ipſe nihilominus omnes intu
Hic ex bono malum hominibus dat,
Et bellum horribile, & dolores lacrymoſos:
Nec quiſquam eſt alius. Tu verò facilè omnia adſpexer
Si videres eum antequam tandem huc ſuper terram *venit*
Fili mi, oſtendam tibi, quandoquidem video ejus
Veſtigia, & manum robuſtam potenti Dei:
Ipſum verò non *poſſum* adſpicere. Nubes enim eum circu
Reliqua mihi: ſiant autem decem orbes hominibus. (imp
Non enim quiſpiam mortaliũ videre poſſet eum qui homi
Niſi unigenitus quidam profectus ab-antiqua-origine gen
Chaldæorum: ſciebat enim aſtri curſum,
Et ut ſphæra motum circum terram circumvolvit,
Circularem æqualiter & in ſuo centro.
Ventos autem gubernat circum aërem & circa fluxum
Aquæ, & exerit fulgorem ignis potenter-facti.
Ipſe deinde ſuper amplam cœlum conſedit
In aureo ſolio, terra autem ſub pedibus jacet:

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΤΙΑΔΑ, ΠΕΡΙ ΟΡΦΕΩΣ.

ΟΡΦΕΥΣ ὁπὶ ἦλθ παρὰ Ἰωδμοῖς κριθῆ, καπιλυθείσης τῆς βασιλείας Ἀθωνείαν, ἐγνωρίζετο, σοφὸς ἄνεισος ἡμόλωθ, ἢ πολλὰ μυηεῖα διδαχθείς. Φέρονται γὰ αὐτὲ ἢ περὶ θεογωνίας λόγοι.

ΕΚ ΤΩΝ ΟΡΦΕΩΣ.

Περὶ Θεῦ. ά.

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐςὶ, σὺ δ' ἐπίσχεο βεβήλοις
Πᾶσιν ὁμῶς· σὺ δ' ἄκυε φαεσφόρε ἔκγονε μήνης
Μεταῖ· ἐξερέω γὰ ἀληθέα· μηδέ σε τὸ πρὶν
Ἐν ςήθεσι φωνέντα φίλης ἀϊῶνθ ἀμέρσῃ·
Εἰς ὃ λόγον θεῖον βλέψας, τέτω ἐφεσσάμενος,
Ἰδμώνων κραδίης νοερὴν κύτος· ἓν δὲ ἐπίβαινε
Ἀτρεκτῆ, μῆνον δ' ἐσόρα κόσμοιο ἀνακλα.
Εἷς δ' ἐς αὐτοχθής· ἐρὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται.
Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτος φανήσεται· ἀδέ τις αὐτὸν
Εἰσορόα θνητῶν, αὐτὸς δέγε πάντας ὁρᾶται.
Οὔτος δ' ἐξ ἀγαθοῖο κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
Καὶ πόλεμον κρυόεντα, ἢ ἄλγεα δακρυόεντα·
Οὐδέ τις ἐὼν ἕτερος· σὺ δέ κεν βέα πάντ' ἐσορήσας,
Αἰ κεν ἴδῃς αὐτὸν πρὶν δή ποτε δεῦρ' ὀπὶ γαῖαν.
Τέκνον ἐμὸν δείξω σοι, ὁπωπίκα δέρκομαι αὐτῆ
Ἰχνια, ἢ χεῖρα σιαξλὼ κραταιηίο θεοῖο
Αὐτὸν δ' ἐχ ὁρέω· περὶ γὰ ἠέρθ ἐσήκασι
Λοιπὸν ἐμοί· φᾶσιν ὃ δέκα πτυχαὶ ἀνθρώπισιν.
Οὐ γάρ κέν πε ἴδοι θνητῶν μερόπων κραίνοντα,
Εἰ μὴ μενοθυμής πε ὑποῤῥώξ φύλα ἀνωδεν
Χαλδαίων· ἴδεις γὰ ἕως ἄςροιο πορείης,
Καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει.
Κυκλοτερὲς γ' ἐν ἴσῳ, κ' ὃ σφέτερον κιόδακα.
Πνεύματα δ' ἤνιοχεῖ περί τ' ἠέρα, ἢ περὶ χεῦμα
Νάμαθθ, ἐκφαίνει ὃ πυρὸς σέλας ἰφιθμήτα.
Αὐτὸς δ' ὧν μέγαν ὦδιν ἐπ' ἠρανὸν ἐσήκλιται
Χρυσέῳ εἰνὶ θρόνῳ, γαίη δ' ὑπὸ ποσὶ βέβηκε,

Manúmque dextram ad limites Oceani
Extendit, & montium basis intus tremit,
Nec ingens illud robur ferre potest. Est autem omnino
Ipse cœlestis, & super terram omnia perficit,
Principium tenens simul & medium atque finem,
Ut habet sermo antiquorum, ut ex aquâ ortus *Moses* desci
Acceptâ divinitus lege quæ duplicia præcepta continet.
Non fas est aliter loqui. Tremo verò membris
In animo. Ex alto imperat omnibus ordine.
O fili, tu mentem tuam admove, linguam
Bene cohibens : in pectore verò conde hunc sermonem.

Ejusdem. II.

O rex cœli & inferni, marisque & terræ,
Qui tonitribus concutis validam domum Olympi,
Quem dæmones horrent, & deorum cœtus metuit,
Cui Parcæ quantumvis implacabiles obediunt,
Æterne ave-materne, cujus irâ omnia quatiuntur,
Qui agitas ventos, omniáque nubibus obducis
Igneis turbinibus diffindens latum aërem. Tuus quidem est
Locus, qui immutabilibus præceptis movetur :
Tuo autem splendido solio adstant laborioſi
Angeli, quibus curæ est quomodo mortalibus omnia perfi
Tuum ver recens relucet floribus purpureis,
Tua hyems frigidis advenit nubibus,
Quas olim ebrius Bacchus distribuit Autumni *tempore*.

Ejusdem. III.

Æternum, immortale, fandum duntaxat diis;
Veni maxime deorum omnium cum ponenti fato,
Horrende, invicte, magne, æterne, quem circundat aër,
Huc veni, aures mihi & purum auditum aperiens.
Audi omnem ordinem quem * conjectavit Deus
Et una nocte & ex uno die similiter.

* *Fortè melius legendum*, fabricav

Χεῖρα δ' ἀξιτερὴν ὀπὶ τέρμασιν Ὠκεανοῖο
Ἐκτέτακεν, ὀρέων δ' τρέμει βάσις ἔνδοθι θυμῷ,
Οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μόρον· ἔστι δ' πάντως
Αὐτὸς ὑπερφίαλος, καὶ ἐπὶ χθονὶ πάντα τελάσσας,
Ἀρχὴ καὶ τέλος ἔσχεν ἅμα καὶ μέσον ἠδὲ τελευτή,
Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὡς ὑδρογόνης διέταξεν,
Ἐκ θεόθεν γνώμησι λαβὼν καὶ δίπαλκα θεσπίσσας.
Ἄλλως δ' θεμιτὸν δ' λέγειν. τερμέω δ' ἔγωγε
Ἐν νόῳ. ἐξ οὗ πάντα κραίνει πρὸς πάντ' ἐνὶ τάξει.
Ὦ τέκνον, σὺ τοῖσι νόοισι πελάζεο, γλώσσῃσιν
Εὖ μάλ' ὑποκρατέων· σέβεσθαι δ' ἔνθεο φήμῃσιν.

Τῷ αὐτῷ. β'.

Αἰθέρος ἠδ' ἀίδα, πόντου γαίης τε τύραννε,
Ὃς βροντᾶς σείεις βειαρὸν δόμον Οὐλύμποιο,
Δαίμονες ὃν φείσασι, θεῶν δ' δέδοικεν ὅμιλος·
Ὦ, μοῖραι πειθοῦσι ἀμείλικτοί τε ἔασι,
Ἄφθιτε μητροπάτωρ, ὃ θυμῷ πάντα δονεῖται,
Ὃς κινεῖς ἀνέμους, νεφέλησί τε πάντα καλύπτεις,
Πρηνῆρες χίζων πλατὺ αἰθέρα· σὴ μὲν ἐν ἄσχεσις
Τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύνῃσι τέτυκται·
Σῷ δ' θρόνῳ πυρόεντα φορεῦσιν πολύμοχθοι
Ἄγγελοι, ὅσσι μέτρα βροτοῖς ὡς πάντα τελεῖται.
Σὸν μὲν ἔαρ λάμπει νέων ἀνθεσι πορφυρέοισι,
Σὸς χειμὼν φυχραῖσιν ἐφορμᾶται νεφέλῃσιν,
Ἃς ποτε βακχεύτοις βρόμιος δι' ἠνεμόεσσ.

Τῷ αὐτῷ. γ'.

Ἄφθιτον, ἀθάνατον, ῥητὸν μόνον ἀθανάτοισιν,
Ἐλθὲ μέγιστε θεῶν πάντων κρατερὴ σὺ ἀνάγκη,
Φείκλος, ἀήττητος, μέγας, ἀρρήτου, ὃν σέβει αἰθήρ,
Δοῦρά νυ, κατά μοι καθαρὸς ἀκοάς τε πεπάσας,
Κέκλυθι τάξιν ἅπασαν ὅσην * τεκμήρατο δαίμων
Ἐκ τε μιᾶς νυκτὸς ἠδ' ἐξ ἑνὸς ἤματος αὖτος.

* Ἰσ. βέλτιον, πεπτώκατο.

E SUIDA, DE MIMNERMO.

MIMNERMUS, Ligyrtiadæ filius, Colophonius, aut Smyrnæus, aut Astypalienſis, Elegiarum ſcriptor. Vixit Olympiade 37. ita ut præceſſerit ſeptem Sapientes. Nonnulli vero dicunt eum eodem cum illis tempore vixiſſe. Vocatus etiam fuit Ligyaſtades ob ejus induſtriam & ſuavitatem.

E MIMNERMO.

De Vita, Quòd brevis ſit. I.

NOS autem, velut folia producit floridum tempus
Veris, cùm ſubitò ſplendor ſolis augetur:
His ſimiles ad breve tempus floribus juventutis
Delectamur, à diis neque malum edocti
Neque bonum. Parcæ autem nigræ nobis adſtant:
Altera, gerens finem moleſtæ ſenectutis;
Altera, mortis. Breve autem tempus durat juventutis
Fructus, quamdiu ſuper terram ſpargitur ſol:
At poſtquam terminus temporis hujus præteriit,
Statim mori ſatius eſt, quàm vivere.
Multis enim malis animus afficitur. Aliquando res domeſtica
Laborat, & paupertatis opera triſtifica fiunt.
Alius rurſus deſiderat liberos, quos maximè
Cupiens, tellurem ſubit ad inferos.
Alius morbo animum-corrumpente tenetur: nec ullus eſt
Hominum, cui non multa Jupiter mala largiatur.

Ejuſdem. II.

Vituperium Senectutis.

* * * *

Sed breve tempus durat, inſtar ſomnii,
Juventus pretioſa. Difficilis autem deformiſque
Senectus ſtatim imminet capiti,
Odioſa ſimul & contempta, quæ virum reddit obſcurum,
Lædit autem oculos mentémque circumfuſa.
Tithono Jupiter malum immortale dedit
Senectutem, quæ vel triſti morte magis eſt timenda.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΣΟΥΙ΄ΔΑ, ΠΕΡΙ͂ ΜΙΜΝΕ΄ΡΜΟΥ.

Μίμνερμο͂, Λιγυρπάδη, Κολοφώνιο͂, ἢ Σμυρναῖο͂, ἢ Ἀσυπαλιεύς, Ἐλεγειοποιός. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῆς λζ΄ Ὀλυμπάδος, ὡς Φωτεινός φησι ζ΄ σοφῶν. Τινὲς δ᾽ αὐτοῖς συγχρονεῖν λέγουσιν. Ἐκαλεῖτο δ᾽ καὶ Λιγυαστάδης διὰ τὸ ἐμμελὲς καὶ λιγύ.

ἘΚ ΤΩ͂Ν ΜΙΜΝΕ΄ΡΜΟΥ.

Περὶ βίου, ὅπ βραχύς. ά.

Ἡμεῖς δ᾽, οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη
Ἠέρος, ὅτ᾽ αἶψ᾽ αὐξῇ καὶ αὔξεται ἠελίῳ·
Τοῖς ἴκελοι, πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
Τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες ἔτε κακόν,
Οὔτ᾽ ἀγαθόν. κῆρες δ᾽ παρεσίπασι μέλαιναι·
Ἡ μὲν, ἔχουσα τέλο͂ γήραο͂ ἀργαλέου·
Ἡ δ᾽ ἑτέρη, θανάτοιο. μίνυνθα δ᾽ γίγνεται ἥβης
Καρπός, ὅσον τ᾽ ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τῆτο τέλο͂ παραμείψεται ὥρης,
Αὐτίκα τεθνάναι βέλτιον, ἢ βίοτο͂·
Πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται. ἄλλοτε τ᾽ οἶκο͂
Τὐχεῖ͂, πενίης δ᾽ ἔργ᾽ ὀδυνηρὰ πέλει.
Ἄλλο͂ δ᾽ αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧντε μάλιστα
Ἱμείρων, κατ᾽ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην.
Ἄλλο͂ νῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ πε ᾔδῃ
Ἄνθρωπον, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ δίδῳ.

ΤΟΥ͂ ΑΥΤΟΥ͂. β΄.

Ψόγος γήρως.

* * * *

Ἀλλ᾽ ὁλιγοχρόνιον γίγνεται, ὥσπερ ὄναρ,
Ἥβη πικέασα. τὸ δ᾽ ἀργαλέον καὶ ἄμοιρον
Γῆρας κὴρ κεφαλῆς αὐτίχ᾽ ἑκάστῳ ἕπεται,
Ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ, τ᾽ ἄγνωστον ποιεῖ ἄνθρωπον,
Βλάπτει δ᾽ ὀφθαλμὸς καὶ νόον ἀμφιχυθείς.
Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς
Γῆρας, ὃ καὶ θνατὸν βίγνον ἀργαλέον.

Qui pulcherrimus erat olim, ubi forma præteriit,
Nec *ut* pater à filiis honoratur, nec ab amicis.

Ejusdem. III.

Qualisnam vita *foret*; aut quid jucundi sine aurea Venere?
Emoriar, quando ista mihi non ampliùs curæ fuerint.
Amor, *inquam*, occultus, blanda dona, & lectus,
Si rapidi sint juventutis flores
Viris & mulieribus: ubi verò molesta ingruerit
Senectus, quæ pulchrum etiam virum deformem reddit,
Semper tum graves animum rodunt curæ,
Nec solis adspectu delectatur *senex*:
Invisum est pueris, contemptúsque mulieribus:
Adeò miseram Deus senectam fecit.

Ejusdem. IV.

De fortitudine.

Non quidem illius robur, & fortem animum
Similem iis qui ante me fuerunt, credo; qui ipsum viderunt
Lydorum equitum confertas disturbare turmas,
Hermi per campum virum hastatum.
Ipsius quidem nunquam omnino culpavit Pallas Minerva
Acre robur pectore, quando in prima acie
Furebat, ac sanguinarii in pugna belli
Acerba per vim repellentis hostium tela.
Non enim illo hostium alius præstantior vir
Erat ad percurrendum pugna validæ
Opus, quamdiu luce fruebatur solis velocis.

***

Ejusdem. V.

Iambi.

nsigni cuipiam viro proni sumus omnes
nvidere vivo, mortuum autem laudare.

Ejusdem. VI.

In Medico.

--Sicut medici solent dicere,
eves affectus majores fiunt & graviores quàm timendum sit,
t seipsos extollant.---

Τὸ πεῖν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὶ ὧ δεδμείλεται ὥρη,
Οὔτε παπῆς παισὶν ἡμῖν, ὔτε φίλοις.

Τῦ αὐτῦ. γ'.

Τίς γὰ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφροδίτης;
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.
Κρυπταδίη φιλότης, καὶ μείλιχα δῶρα, καὶ εὐνή,
Ἄνθεα εἰ ἥβης γίγνεται ἀρπαλέα.
Ἀνδράσιν ἡδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
Γῆρας, ὃ, τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα πιθεῖν.
Ἀιεὶ μὰ φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
Οὐδ' αὐγὰς θεσπεσίων τέρπ' ἠελίου,
Ἀλλ' ἐχθρὸς μὰ πᾶσιν, ἀτίμητος δ' ὑπ γυναιξίν·
Οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

Τῦ αὐτῦ. δ'.

Περὶ ἀνδρείας.

Οὐ μὰ δὴ κείνῳ γε μάχῳ καὶ ἀγλαΐσρα θυμὸν
Τοῖον ἐμοὶ θεσπέσιον πεύσομαι, ὃς μιν ἴδοις
Λύδων ἱππομάχων πυκινὰ κλονέοντα φάλαγγας,
Ἔρμιον ἀμπέδιον φῶτα θερεμμελίῳ.
Τῦ μ' ἄρ' ὅποτε πάμπαν ἐμέμφατο Παλλὰς Ἀθηνὴ
Δειμὺ μάχῳ κραδίης, ἀλλ' ὅτ' ἀνὰ θεσπεσίχας
Σεῦ, ἠδ' αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
Πικρὰ βιαζομένῳ δυσμενέων βέλεα.
Οὐ γάρ πις κείνῳ δηΐων ἔτ' ἀμεινότερος φὼς
Ἔσκεν ἐποιχέσθ φυλόπιδ' ἀκαπεῖν
Ἔρχον, ἅτ' αὐγάσιν φέρετ' ὠκέῳ ἠελίοιο.

* * *

Τῦ αὐτῦ. ε.

Ἰαμβοι.

Δεινοὶ γὰ ἀνδρὶ πάντες ἐσμὰ ξυκλεῆ
Ζῶντι φθονῆσαι, καὶ θανόντα δ' αἰνέσαι.

Τῦ αὐτῦ. ς'.

Εἰς ἰατρός.

---Ὅσα δὴ φιλέσιν οἱ ἰατροὶ λέγειν,
Τὰ φαῦλα μείζω καὶ πὰ δεῖν ὑπὸ φόβου,
Πυγχάνοντες αὐτός---

E SUIDA, DE LINO.

LINUS Chalcidiensis primus literas ex Phœnicia ad C cos attulisse, Herculémque literas docuisse, & inter L cos Poëtas princeps extitisse dicitur.

E LINO.

In Prudentiam. I.

PRospice, animum intendens & muniens ex auditu
Nostri sermonis, viam præ cunctis veram :
Noxas repellens, sortésque damnosas, quæ profanorum
Vulgus subvertunt malísque per omnia implicant
Variis, fraudulentas sibi formas sumentes.
Has tu custodiâ mentis ab animo arceto :
Hæc enim expiatio revera te justè purgabit ;
Siquidèm re ipsâ oderis exitiosum earum genus ;
In primis verò materiam omnium malorum largitricem,
Quam cupido instar-aurigæ regit stolidis frænis.

Ejusdem. II.

In Spem.

SPeranda sunt omnia : quia nihil non sperari potest.
Omnia Deo facilia factu sunt, nihílque impossibile.

E SUIDA, DE CALLIMACHO.

CALLIMACHUS Cyrenæus, Grammaticus, dis lus Hermocratis. Fuit autem adeò studiosus, ut & ëmata carmine scripserit, & plurima etiam prosâ ora composuerit, ultra libros 800. Vixit tempore Ptol Philadelphi, Olympiad. 12.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ
ΠΕΡΙ ΛΙΝΟΥ.

ΛΙΝΟΣ Χαλκιδεὺς πρῶτος ἐπὶ Φοινίκης γράμματα εἰς Ἕλληνας ἀγαγεῖν λέγεται, γενόμενος ὑπὸ Ἡρακλέους διδάσκαλος γραμμάτων, καὶ τῆς λυρικῆς μέσης τρεῖς ἠγεμών.

ΕΚ ΤΩΝ ΛΙΝΟΥ.

Εἰς σωφρονισμόν. α'.

ΦΡάζεο δή, σταδιῶ ἐπιωλάμενος δ' ἀκοντίς
Μύθων ἡμετέρων, ἄτερπον δὲ παντὸς ἀληθῆ·
Κῆρας ἀποσπάλλων πολυπήμονας, ἄστε βεβήλων
Ὄχλον ἀϊσσώσας ἄπαις δὲ πάντα πεδῶσι
Παντοίας, μορφῶν χαλεπῶν ἀπατήματ' ἔχουσαι.
Τὰς μὲν ἀπὸ ψυχῆς ἐέργειν φυλακῇσι νόοιο·
Οὗτος γάρ σε καθαρμὸς δικαίως ὁσιώσει,
Εἴ κεν ἀληθείῃ μισέῃς ὅλον ψεῦδος αὐγῇ,
Ἠδ' ὕλην πρώτης ἀϊδρείης δώτειραν ἀπέντων,
Ἣν ἐπιθυμία ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς.

Τὸ αὐτό. β'.

Εἰς ἐλπίδα.

Ἐλπίδες χρὴ πάντ'· ἐπεὶ ἀκ ἐς' ἀδὲν ἀελπτον.
Ῥᾴδια πάντα θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον ἀδέν.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ,
Περὶ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

ΚΑλλίμαχος, Κυρηναῖος, γραμματικός, μαθητὴς Ἑρμοκράτους. Οὗτος ὁ γράψας τὰ ἐπιμελέστατος, ὡς γράφων μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξας δὲ καταλογάδην πλεῖστα καὶ βιβλία ὠ. Ἐπὶ δὲ τοῦ γέροντος ἦν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου, Ὀλυμπιάδι ρκζ'.

E CALLIMACHO,

Perjurium. I.

Juravit *quidem*: sed, ut aiunt, ô Dea, amatoria
Juramenta deorum non subeunt aures.

Ejusdem. II.

De Literis.

Etenim ego quæcunque capiti olim largitus sum,
Flava cum odoratis unguenta corollis,
Omnia statim odorem amiserunt: & quæ dentes
Intra, & ventrem ingratum subierunt,
Eorum quoque nihil in crastinum remansit. Quæ verò in au
Recondidi, ea sola mihi adhuc manent.

Ejusdem. III.

Neque divitiæ sine virtute viros promovere possunt,
Neque virtus *sine* divitiis.----------

Ejusdem. IV. *In Paupertatem.*

Dii semper tenuiter largiuntur tenuis fortunæ hominibus.

E SUIDA, de EVENO PARIO.

EVENOS duos commemorant, Elegiarum scriptor & utrumque Parium.

Ex EVENO PARIO.

I.

Multis quidem mos est in omnibus ex æquo contradicere:
Rectè verò contradicere non solent.
Et adversùs illos satis est antiquum sermonem respondere;
HÆC tibi videntur, illa verò mihi.

Ejusdem. II.

Ad sapientiam *quærendam* adhibere audaciam, perutile est:
Alioqui noxia est, damnúmque affert.

Ejus

Ἐκ τῆς ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἐποχείαι. ά.

Ὦ Μοσεν· ἀλλὰ λέγωσι, θεά, τέτυς ἐν ἔρκει
Ὄρκυς μὴ δώειν ὅατ' ἐς ἀθανάτων.

Τῶ αὐτῶ. β'.

Περὶ γεγωμάτων.

Καὶ γὼ ἐγὼ τὰ μὴ ὅσα καπάπ τῆμῳ ἔδωκε,
Ξανθὰ σωὶ ὐοδμοις ἀκρολιτῆ ςεφάνοις,
Ἄπιοα πάντ' ἐφύοντο φαρμακῆμ', ὅσσά τ' ὀδόντων
Ἔνδοθι, νεαίραν τ' εἰς ἀχάϊσιον ἔδυ,
Καὶ ἦς ἐδὲν ἔμεινεν ἐς ὠῶιον· ὅσσα δ' ἀκμὰς
Εἰσιδέμιλω, ἔπ μοι μῦνα πάρεσι τάδε.

Τῶ αὐτῶ. γ'.

Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβῳ ὀπίσσατα ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ, ἀφένοιο.

Τῶ αὐτῶ. δ'. Εἰς πενίαν.

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ δίδωσι θεοί.

Ἐκ τῆς ΣΟΥΙΔΑ, περὶ ΕΥΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

ΕΥΗΝΟΥ Σ ἀναγράφει δύο, Ἐλεγειῶν ποιητάς, καὶ ἀμφοτέρως Παείους.

Ἐκ τῆς ΕΥΗΝΟΥ ΠΑΡΙΟΥ.

ά.

Πολλοῖς ἀνθρώποις μὴ ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως
Ὀρθῶς δ' ἀνθρώπειον ἀκέπ τῶτ' ἐν ἔθει.
Καὶ πρὸς μὲν τέτυς ἀρκεῖ, λόγος ὡς ὁ πάλαιός,
ΣΟΙ μὲν τῶτα δοκοῦντ' ὄζιν, ἐμοὶ δ' ὐ τάδε.

Τῶ αὐτῶ. γ'.

Πρὸς συφίλιν εἰ ἔχειν τόλμαν, μάλα σύμφορόν ὄζι·
Χωρὶς δ' βλαβερή, καὶ κακότητα φέρει.

Τῶ

Ejusdem. III. *De Ira.*

Sæpe ira mentem hominum detexit
Latentem, quæ longè pejor est insaniâ.

Ejusdem. IV.

Exercitationem diuturnam permanere judico, amice: &,
Si aucta fuerit, hominibus alteram esse naturam.

Ejusdem. V.

Omnè enim quod ex necessitate fit, molestum est.

E SUIDA, DE ERATOSTHENE.

ERATOSTHENES, Cyrenæus, discipulus Philosophi ristonis Chii. Natus est 127 Olymp. Scripsit autem losophica, Poëmata, Historias, & alia multa.

EX ERATOSTHENE.

In Incontinentiam. I.

VInum igni aqualem vim habet. Ubi hominem
Subierit, conturbat eum ceu Libycum mare
Aquilo, aut Auster: unde quoque prodit latentia
In mentis recessu & virorum animum universum concut

Ejusdem. II.

De Zonis.

Quinque autem Zonæ rotundæ circumvolvuntur.
Duæ quidem glauco *sunt* obscuriores cyano:
Una verò, fabulosa, torridaque, & rubens,
Verberata flammis: quoniam eam partem sibi
Subjectam perpetuo ardentes radii torrent:
Reliquæ duæ ad utrumque polum extensæ,
Perpetuâ torquens glacie, pluviisque gravantur.

Τῆ ἀυτῆ. γ'. Περὶ ὀργῆς.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ὦξεκάλυψε
Κρυπτόμενον, μανίης πολὺ χερειότερον.

Τῆ ἀυτῆ. δ'.

Φημὶ πολυχρονίῳ μελέτῃ ἔμμεναι, φίλε, καὶ ἣν
Ταύτῃ ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶη.

Τῆ ἀυτῆ. ε.

Πᾶν δὲ ἀναγκαῖον πρῆγμ' ἀνιηρὸν ἔφυ.

Ἐκ τῆς ΣΟΥΙΔΑ,

Περὶ ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ, Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου. Ἐτέχθη ϛκζ' Ὀλυμπάδι. Ἔγραψε δὲ φιλόσοφα, ποιήματα, καὶ ἱστορίας, καὶ ἄλλα πολλά.

Ἐκ τῆς ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ.

Εἰς ἀκαμψίαν. δ.

Οἰνός τις πυκινὸν ἔχει μύθος, ἔνθ' ἂν ἐς ἄνδρα
Ἔλθῃ, κυκαίνει δ' ὅσα λίζυσαν ἄλλα
Βορρῆς, ἠὲ νότος· τὰ δὲ καὶ κεκρυμμένα φαίνει
Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐπίναξε νόον.

Τῆ ἀυτῆ. β'.

Περὶ ζωνῶν. β'.

Πέντε δὲ αἱ ζῶναι περιηγέες ἐστείρωνται.
Αἱ δύο μὲν γλαυκοῖο κελαινότεραι κυάνοιο·
Ἡ δὲ μία, φαφαρή τε καὶ ἔκπυρος, ὅσον ἐρυθρή,
Τυπτομένῳ φλογμοῖσιν, ἐπεὶ ῥά ἑ μοῖραν ἐπ' αὐτῷ
Κεκλιμένῳ ἀκτῖνες ἀειθερέες πυρόωσι·
Αἱ δὲ δύω ἑκάτερθε πόλοιο περιπρηῦαι,
Αἰεὶ χρυμαλέαι, αἰεὶ δ' ὕδατι μογέουσαι.

ΕΚ

E SUIDA, DE MENECRATE.

MENECRATES, Comicus. Comœdiæ ejus sunt MAI CTOR, sive HERMIONEUS.

E MENECRATE.

In Senectutem.

SEnectutem absentem quilibet exoptat; si quando autem Incusat: sed futura semper est melior. (ne

---

E SUIDA, DE POSIDIPPO.

POSIDIPPUS Cassandrius fuit, filius Cynisci, docuit a à Menandri obitu tertio, Comicus. Sunt autem ejus mœdiæ numero 30.

E POSIDIPPO.

QUod quis insistat vitæ genus? Nam in foro *Sunt* lites & actiones molestæ; in ædibus autem Curæ: ruri, labores nimii; at in mari Timor: in peregrinatione, si quid habes, metuendum Si eges, molestum est. Uxorem habes? Non sine curis Eris. Non ducis uxorem? Eò magis vivis solitarius. Liberi, dolores *pariunt*; orbitas, vita est sine liberis. Juvent Stolida *est*; senectus verò, infirma. Ex duobus his ergò alterum elige: aut, Nasci Nunquam; aut, Natum quamprimum mori.

E METRODORO Athenienſi Philoſopho,

Ex adverſis Superioribus.

QUamcunque vivendi rationem ineas, *utilitas aderit.* In fo Gloria & actiones prudentes; domi verò, Quies: ruri naturæ amœnitas; in mari autem, Lucrum: in peregrinatione, si quid habes, moleſtum es

Ἐκ τῆς ΣΟΥΙΔΑ, περὶ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ, Κωμικός. Δράματα αὐτῷ, ΜΑΝΕΚΤΩΡ ἢ ΕΡΜΙΟΝΕΥΣ.

Ἐκ τῶν ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Εἰς γῆρας.

Γῆρας ἐπᾶν μ' ἀπῇ, πᾶς εὐχῇ· ὧ δέ πολ' ἔλθῃ,
Μέμφεται· ἐστὶ δ' ἀεὶ κρεῖττον, ὀφειλόμενον.

Ἐκ τῶν ΣΟΥΙΔΑ, ΠΕΡΙ ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ.

Ποσίδιππος Καισαρεύς, ὁς Κωίσκε, τεῖτῳ ἔτει μὲν τὸ τελευτῆσαι τὸν Μένανδρον διδάξας, Κωμικός. Ἐστὶ δὲ δράματα αὐτοῦ ἕως τῶν λ'.

Ἐκ τῆς ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ.

Ποίαν τὶς βίοτον τάμοι τείχους ἐν ἀγορῇ μᾶλλον,
Νείκεα καὶ χαλεπὰ πρήξιος· ἐν δὲ δόμοις,
Φερνίδες· ἐν δ' ἀγορῇς, καμάτων ἄλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Τάφος· ἐπὶ ξείνης δ', ὧν μὴ ἔχῃς τι, δέος.
Ἢν δ' ἐσορᾷς, ἀνιηρόν. ἔχεις γάμον; ἢν ἀμείνω
Ἔσται· ἃ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερον.
Τέκνα, πόνος· πάρεσις, ἄπορος βίος· αἱ νεότητες,
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν, ἀδρανέες.
Ἢν ἄρα τοῖνδε δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γηρᾶσ
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα πικτόμενον.

Ἐκ τῆς ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ

Ἀσωπίας Φιλοσόφου,

Ἐκ τῶ ἐναντίω τοῖς πρόσθεν.

Ἀντίαν βίοτον τάμοις τείχους ἐν ἀγορῇ μᾶλλον,
Κήδεα καὶ πυκιναὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγορῇς, φύσις χαίρει· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Κέρδος· ὅπ' ξείνης, ὧν μὴ ἔχεις τι, κλέος.

Ἢν

Sin minùs, solus novisti. Celebras nuptias? Domus optim:
Erit. Non ducis uxorem? Vitam ages leviorem.
Liberi, amorem *pariunt*; secura est, prolis-expers vita. Juvent
Robusta; senectus contrà, veneranda.
Non ergò alterum è duobus eligendum est: aut, Nasci
Nunquam; aut, Natum quamprimum mori: omni n
vitæ commoda sunt.

COMICORUM QUORUNDAM Veterum *Sententiæ.*

IAMBI *sunt* TRIMETRI [& Latini.]

DE PHILEMONE.

ALEXANDRI regis temporibus floruit, undecimâ su
centesimam Olympiade, Menandro paulò antiqui
F

E PHILEMONE.

I.

PRoba uxor, ô Nicostrata, marito suo
Non debet esse superior, sed obsequens:
Nam grave malum uxor est superans virum suum.

Ejusdem. II.

Injuriam qui non facit, non protinus
Justus: sed ille qui potest, non vult tamen,
Manus nec ille qui suas parvo abstinet:
Ingentia sed impunè qui cùm tollere
Sibique habere possit, animo temperat.
Imò nec ille, observat ista qui omnia:
Sed ille mente præditus qui candidâ,
Re justus esse, non videri esse, expetit.

Ejusdem. III.

Si sacra faciens, Pamphile, Deo quispiam,
Hædósque mactans, vel boves quàm plurimos, vel certè
Alia hujusmodi; vel apparatum solennem *faciens*
Chlamydéve quæ sit purpurea vel aurea,
Ebore vel ullo, vel smaragdo denique,
Sibi reddidisse benevolum numen putat;

Er

Ἦν δ' ὁπόθεν, μόνος οἶδε. ἔχεις γάμον; οἶκος ἄεισος
Ἔστω. ἐ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόδος· ἄφρονες, ἄπνοι βίοτοι. οἱ νεόπτες,
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν, ὑσταλέες.
Οὐκ ἄρα τῷ διοῶν ἐνὸς ἄμεινον, ἢ τὸ ῥυέντα
Μηδέπο', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰ ἐσλὰ βίε.

ΚΩΜΙΚΩΝ ΤΙΝΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ Γνῶμαι.

Ἴαμβοι εἰσὶ Τρίμετροι.

Ἐκ τοῦ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Fuit patriâ Syracusanus, si Suidæ stamus; aut, si Straboni, Pompeiopoli Ciliciæ urbe natus.

Ἐκ τοῦ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

α'.

Ἀγαθῆς γυναικός ἐστιν, ὦ Νικοστράτη,
Μὴ κρεῖττον' εἶναι τἀνδρός, ἀλλ' ὑπήκοον.
Γυνὴ γὰ νικᾷ σ' ἄνδρα, κακὸν ἔστιν μέγα.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, ὃς οὐκ ἀδικῶν·
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βέλεται,
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέχεται·
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος, κρατεῖν αἰτημένος.
Οὐδ' ὅς γε ταῦτα πάντα διατεθύμηται·
Ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κἀδοκεῖν ἐθέλει.

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Εἴπερ ἦν θυσίαν θεοσφέρων, ὦ Πάμφιλε,
Ταύρων τὰ πλεῖστ' ἔθυσ', ἢ θεῖφων, ἢ νὴ Δία
Ἑτέραν τιν' ὑστάτην, ἢ καπνὸν ἀσμάτων,
Χρυσᾶς ποιήσας χλαμύδας, ἵππον πορφυρᾶς,
Ἢ δι' ἐλεφαντ[ί]νης, ἢ σμαραγδίνης ζώδια,
Ἔυνεν νομίζει τὸν θεὸν κεκτῆσθαι·

Πλαγάτ'

Errat profectò mente præditus levi.
Vir namque frugi temperare sic sibi
Debet, alienus ut sit haud tantummodo
Ab adulterio, & ab inferendo virgini
Stupro, à latrocinando, ab improbo lucri
Amore, suasor esse qui cædis solet:
Sed ut nec alius concupiscat conjugem,
Vel bona, vel ædes, servulum, aut ancillulam,
Equos, boves, jumenta, vel quæpiam alia,
Imò nec alius concupiscat sibulam.
Te namque cernit adstat qui tibi Deus,
Qui justa facta, non iniqua, amplectitur:
Et comparare quemque vitæ commoda
Suo labore, terram arando, non vetat.
Cole æquitatem, victimam gratam Deo,
Magísque corde quàm chlamyde sis splendidus,
Non ad tonitrûs fugeris unquam sonum,
Si nullius sis conscius tibi mali.

Ejusdem. IV.

Concentus ille est auribus gratissimus
Convitiante cùm tacetur quopiam:
Qui dissimulat enim convitium, facit
Convitians convitietur ut sibi.

Ejusdem. V.

Quamvis sit iste servus, est nihilominus
Homo; siquidem, ô here, procreatus est homo.

Ejusdem. VI.

Fortuna nulla est uspiam nobis Deus:
Sed quicquid homini fortè contingit, solet
Fortuna id omne passim nuncuparier.

Ejusdem. VII.

Nullus etenim medicus (probè si inspexeris)
Valere amicos nè suos quidem cupit,
Nec miles urbem cernere expertem mali.

Ejusdem. VIII.

Nihil est quod invenire non queas, modò
Perferre quærendi velis molestiam,

Ejus

Πλανᾶτ' ἐμεῖν Θ', ἢ φρένας κύφας ἔχει.
Δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον περιηίνας
Μὴ παῤθένας φθείροντα, μοιχεύοντα,
Κλέπτοντα, ἢ σφάπτοντα χρημάτων χάριν,
*Τ' ἀλλότρια βλέποντα, καὶ πεινῶντα. * Σπάζαν
Ἦτοι γυναικὸς πολυτελοῦς, ἢ δούλου Θ',
Ἢ κλήσεσ Θ', παιδός τε, παιδίσκης θ' ἁπλῶς,
Ἴππων, βοῶν, τὸ σωίλον ἢ κτιλῶν τινός.
Μηδὲ ζελοίης ἐν ἄμῳ * ἐπιθυμήσῃ, Πάμφιλε. *Ἰσ. ἐπιθυμᾷ, ἢ ἐπιθυμήσῃ, μέτρα χάριν.
Ὁ γὰρ θεὸς βλέπει σε πλησίον πιφών,
Ὃς ἔρχοις δικαίοις ἢ δέτοι, ἢ κἀδίκοις.
Πονοῦντα δ' ἐᾷ τὸν ἴδιον ὑφῶσα βίον,
Τὰ γλῶ ἀρῶντα, νύκ]α καὶ τὰ ἡμέρας.
Θεῷ ὃ ἅτε διὰ τέλους δίκαιος ὤν,
Μὴ λαμπρὸς ὢν * χλαμύσιν, ὡς τῇ κιρδίᾳ. * Ἰσ. πεῖς.
Βέρυτος ἀκάσας, μηδαμοῦ πόῤῥω φύγῃς,
Μηδὲν σωιεδὼς αὐτὸς σωτῆ, δέσποινα.

Τᾧ αὐτῷ δ'.

Ἥδιον ἁδὲν ἁδὲ μυσπικώτερόν
Ἐς', ἢ δωίαδ λοιδορέμενον φέρειν·
Ὁ λοιδορῶν γὰ, ἂν ὁ λοιδορέμενΘ'
Μὴ ἀντιποιῆται, λοιδορεῖτ' ὁ λοιδορῶν.

Τᾧ αὐτῷ ε'.

Κἂν δ' ἄλΘ' ἢ πε, ἁδὲν ἤπιον, δέσποτα,
Ἄνθρωπος ἔτός ἔστιν, ἐὰν ἄνθρωπΘ' ἦ.

Τᾧ αὐτῷ ς'.

Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἁδεμία τύχη θεός,
Οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ τωτομάτου ὁ γίγνεται
Ὡς ἔτυχ' ἑκάστῳ, ἀντιγοεύεται τύχη.

Τᾧ αὐτῷ ζ'.

Οὔτε γὰ ἰατρὸς ἁδὲ εἷς (ἂν ἓν σκοπῇς)
Τὺς αὐτὸς αὐτῷ βέλεθ' ὑγιαίνειν φίλυς,
Οὔτε σεμπώτης πόλιν ὁρᾷν ἀνὰ κράτ'.

Τᾧ αὐτῷ η'.

Πάντ' ὄξιν ἐξαρεῖν, ἐὰν μὴ τὸν πόνον
Φύγῃ τις, ὃς ἀνήκει τοῖς ζητεμένοις.

Ejusdem. XI.

Malè sese habere levius est multò malum,
Quàm malè se habentem cogier visentibus,
Quo se modo habeat, singulis exponere.

Ejusdem. X.

A. Heus tu Syra. *B.* Hem quid est? *A.* Satín' bellè te habes
B. Simulátque quempiam senem aut anum vides,
Malè sese habere credito.

Ejusdem. XI.

Ipse medicorum mos apertè id arguit:
Hos prædicare plurimis verbis scio
Ægris, quibus medentur, abstinentiam:
Ipsósmet at, si sua valetudo labet,
Audere facere quæ vetabant cæteris.

Ejusdem. XII.

A. Quis hic? *B.* Medicus. *A.* O quàm malè medicus se habe
Cùm neminem malè sese habere contigit!

Ejusdem. XIII.

Qui non loquetur ulla quæ sint usui,
Multiloquus hic existimetur vir tibi,
Licèt duarum syllabarum sermo sit.
Contra, Loquetur siquis apta plurima,
Quamvis loquatur, & trahat longàm moram,
Nè multiloquus hic censeatur vir tibi.
Exemplo Homerus esse vel solus potest:
Nam versuum tot scripserit cùm millia,
Multiloquus est vocatus unquam nemini.

EX ALAXIDE.

ALEXIS, Thurius Poëta, Menandri Com
Patruus. Cùm eam vix præ senectute incede
te

I.

SI, factus esset antequam quis ebrius,
Caput gravare jam soleret crapulâ,
Votare nemo vellet unquam largiùs:

Po

Τῦ ἀυτῦ. ϑ'.

Πολὺ μεῖζόν ὄζι τῦ κακῶς ἔχειν κακόν,
Τὸ καθ' ἑνα πᾶσι τοῖς ἐπισκοπεμένοις
Δεῖν τὸν κακῶς ἔχοντα πῶς ἔχει λέγειν.

Τῦ ἀυτῦ. ί.

A. Σύρα. Σύρα. B. Τί ὄζι; A. Πῶς ἡμῖν ἔχεις;
B. Ἐπάν μέροντά πνα ἴδῃς, ἢ γρῶν πνα,
Ἴσθ' ἀυδὺς ὅτι κακῶς ἔχει.

Τῦ ἀυτῦ. ιά.

Τεκμήριον ὃ πᾶν ἰατρὸς οἶδ' ἐγὼ
Ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα
Πάντας λαλοῦντας· εἶτ' ἐὰν πλαίσωσί τι,
Αὐτὸν ποιοῦντας πάνθ' ὅσ' ἂν εἶεν τότε
Ἑτέρως.

Τῦ ἀυτῦ. ιϐ'.

A. Τίς ὄζιν ὅτος; B. Ἰατρός. A. Ὡς κακῶς ἔχει
Ἅπας ἰατρός, ἂν κακῶς μηδεὶς ἔχῃ.

Τῦ ἀυτῦ. ιγ'.

Τὸν μὴ λέγοντα μῆτ' δεόντως μηδ' ἓν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ' ἓν λέγοντα, μὴ νόμιζ' εὖ μακρόν,
Μηδ' ἂν σοβαρ' εἴπῃ πολλὰ κ' πολλὰ χέρνιν.
Τεκμήριον ὃ τῶδε τὸν Ὅμηρον λαβε·
Οὕτω γὰρ ἡμῖν μυρία δαπόνων γένοιτο,
Ἀλλ' ὠδὲ φησὶ Ὅμηρος εἰρηκὼς μακρά.

Ἐκ τῆς ΑΛΒΞΙΔΟΣ.

tem quidam interrogâsset, quid agis Alexi? Paulatim, inquit, morior.

ά.

ΕΙ, τῦ μεθύσκειν φθάτερον τὸ πομπεῖον
Παρεχίνεθ' ἡμᾶν, ἢ δ' ἂν εἷς δύνῃ ποτε
Πρῶτος πλεῖον τῦ μετρεῖν· νικᾷ γὰρ τὸν

Pœnam sed istam se manere haud cogitans,
Ad pocula avidus est meraca quilibet.

Ejusdem. II.

Natura vini & hominis est simillima:
Necesse siquidem utrumque defervescere,
Necesse despumare sordes plurimas,
Et asperum esse postmodo. At vergente jam
Ætate defæcârit aliquis si bene,
Residere, & esse potui aptum denique,
Gratúmque reddi tempore reliquo omnibus.

Ejusdem. III.

Nullius arcis, nullius pecuniæ,
Custodia æquè difficilis ac fœminæ.

EX AMPHIDE.

AMPHIS Amphicratis filius, Athenienſis, Comicus. Vixit Platonis ætate, (ut Laër-

I.

UBI quis ullum passus infortunium est,
Lubenter illum non propinquat ad locum.

Ejusdem. II.

Adhibere qui non vult fidem jurantibus,
Est ipsemet proclivis ad perjurium.

EX ANAXANDRIDE.

ANAXANDRIDES Anaxandri filius, Camiræus Rhodo insula, vel (ut alii scribunt) Co'ophonius. N

I.

COmmissa cui sunt verba, depositum velut;
Si tetigit, est iniquus, aut est garrulus:

Τιμωείαν ἀ πεφσδοκῶντες τῆς μέθης
Ἥξειν, πεφχείφως τοὐ ἀκρήτυς πίνουδν.

Τῆ αὐτῆ. β'.

Ὁμοιότατος ἄνθρωπ☉ ὄινῳ πὼ φύσιν
Τρόπου πιν' ὄδί· τὸ γὸ δῖνον τὸν νέον
Πολλή γ' ἀνάγκη κἠτὸν ἄνδρ' ἀποζέσαι,
Πρώπεα ἀπαφείσαι κ' ἀπανθῆσαι, πάλιν
Σκληρὸν γλυκάζ. φρόνημά σωτα δ' ὧν λέγω
Τῶπων ἁπάντων ἀπαρυθέντα πὼ ἄνω
Ταὐτὼ ἀνοιαν ἐπιπολάζειαν, ποτὲ
Πόπιον γλυκάζ, κἠ κατισῆναι πάλιν,
Ἡδωὺ δ' ἅπασι τὠπλοιπον διατελεῖν.

Τῆ αὐτῆ. γ'.

Οὐκ ἔσιν ὅτε τεῖχ☉, ὅτε χρήματα,
Οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον ὧδὲν ὡς γυνή.

Ἐκ τῆς Ἀμφιδος.

Laërtius scribit) quem & carminibus perstrinxit.

ά.

Ἐν ὅις ἂν ἀπυχήσῃ πις ἄνθρωπ☉ τόποις,
Ἥκιστα τόπις πικιάζων ἥδεται.

Τῆ αὐτῆ β'.

Ὅσπις γὸ ὀμύουπι μηδὲν πείδεται,
Αὐτὸς ἐπορκεῖν ῥᾳδίως ἐπίσαται.

Ἐκ τῆς Ἀναξανδρίδου.

est (ut creditur) Philippi Macedonis temporibus, Olympiade CI. Fabulas sexaginta & quinque scripsisse deciésque vicisse proditur.

ά.

Ὅσπις λόγως γὸ, φρόνημα πλήθυν ὡς λαοῦν,
Ἐξεῦπεν, ἄδικός ὄδιν, ἢ ἀνεμπὶς ἄγαν.

Si spe lucri, *est* iniquus; hac sine, garrulus.
Censendus autem uterque pariter improbus.

Ejusdem. II.

Non est senectus (ut *tu* opinaris, pater)
Onus gravissimum: sed impatientius
Qui fert, sibi ipse est autor illius mali.
Patienter at qui, sibi quietem comparat,
Dum dextrè sese accommodat ejus moribus:
Nec ille solum detrahit molestiam,
Accersit aliquam sed voluptatem sibi.

EX ANTIPHANE.

Fuit inter antiquissimos Poëtas Antiphanes Carystius ad usque tempore. quo Thespis floruit, à quo & Como

I.

JUrantis ille verba qui temnit viri,
Cui nullius sit conscius perjurii,
Mihi videtur esse contemptor deûm,
Perjuriique sibimet ipse conscius.

Ejusdem. II.

In terra egenum satius est te vivere,
Quàm navigare possidentem plurima.

Ejusdem. III.

Mercator operibus insolens tumet suis:
Cùm dominus harum sæpe sit ventus tamen.

Ejusdem. IV.

——— Celare, Phidia,
Præter duo aliquis reliqua possit omnia:
Amore captus si sit, aut sit ebrius.
Oculis ab ipsis etenim utrumque proditur,
Itémque verbis: ut, negare qui volunt,
Ita evidenter arguant mendacii.

Ὁ μὲν διὰ κέρδος, ἄδικος· ὁ δὲ τέτυ δίκαιος,
Ἀκέραιος· ἴσως δέ γ' εἰσὶν ἀμφότεροι κακοί.

Τῦ ἀυτῦ. β'.

Οὔτοι τὸ γῆρας ὄζυν, (ὡς ἔιπε πάτερ)
Τῶν φορτίων μέγιστον· ἀλλ' ὃς ἂν φέρῃ
Ἀγχαμόνως αὖθ', ἕτος ὄζυν ἔπος.
Ὁ δ' εὐκόλως, ἐνίοτε κομίζειν πιῶ,
Μεταλαμβάνων ἐπιδέξι' ἀυτῦ τὸν τέρπον,
Λύπλω ἀφαιρῶν, ἥδονλύ τε προσπάθεις.

Ἐκ τῦ ΑΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

& versus Antiphanius dictus est, ut est apud celebres tum Græcos tum Latinos Grammaticos.

ά.

Δεῦτε, ὅταν τις ὀμυόντος καταφρονῇ,
Ὦ, μὴ σωίοιδε πρότερον ἐπιορκικότι·
Οὗτος καταφρονεῖ τῦ θεῶν ἐμοὶ δοκεῖ,
Καὶ πρότερον ὁμόσας αὐτὸς ὀπωρκικέναι.

Τῦ ἀυτῦ. β'.

Ἐν γῇ πένεσθαι κρεῖττον, ἢ πλουτῆντα πλεῖν.

Τῦ ἀυτῦ. γ'.

Ἐπὶ χρήμασιν δ' ἓν ἔμπορος φρονεῖ μέγα·
Ὧν ὀλίγ' πάντων ἐνίοτ' ἄνεμος κύει.

Τῦ ἀυτῦ. δ'.

——— κύλαι, Φειδία, ✗
Ἅπαντα τἄλλα τὶς δυνατ' ἂν πλὴν δυοῖν·
Οἴνου τε πίνειν, εἰς ἔρωτά τ' ἐμπεσεῖν.
Ἀμφότερα μιλύει γὰρ ἐπὶ τῦ βλεμμάτων,
Καὶ τῦ λόγων αὖ· ὥστε τοὺς ἀγνοημόνας
Μάλιστα ταῦτα καταφανεῖς πολλοῖς ποιεῖν.

Ejusdem. V.

Oneribus haud est gravius ullum ex omnibus;
Quàm fœmina est, dotem marito quæ tulit.

Ejusdem. VI.

Modicè propinquos luge, amice mi, tuos:
Nam mortui haud sunt, sed iter emensi prius,
Emetiendum cæteris quod omnibus.
Et in quod hi venere diversorium,
In illud ipsum postmodum aggregabimur,
Reliquum omne tempus commoraturi simul.

Ejusdem. VII.

Ingenii hominis opes *esse solent* indices.
Nam, fœda si quis perpetrat dum dives est,
Quid pauperatum non patraturum putas?

Ejusdem. VIII.

Mala ad senectutem, officinam ceu *suam*,
Humana tandem congregantur omnia.

Ejusdem. IX.

Est nostra vino vita quàm simillima:
Acescit, est cùm reliqua parva portio.

Ejusdem. X.

Nónne ille mortis est stipendiarius,
Qui morte quærit unde possit vivere?

Ejusdem. XI.

Seníum malorum ara velut est mortalibus?
Confugere ad illud conspicamur omnia.

Ejusdem. XII.

Ecquos in usus aliquis à diis expetat
Pecuniarum copiam quam maximam,
Nisi sublevare uti laborantes queat
Suos amicos, atque fructum Gratiæ
Serere, dearum quæ suavissima omnium?

Τοῦ αὐτοῦ. ε.

Οὐκ ἔστιν οἰκίην βαρύτερον οὐδὲ φορητὸν
Ὄνπως γυναικὸς ἀρρένα φερέσπις.....

Τοῦ αὐτοῦ ς'.

Πειθοῖ δ' μετείως τοὺ πρησπόνλας φίλους·
Οὐ γὰρ τεθνᾶσιν, ἀλλὰ πῶ αὐτῶ ὁδόν,
Ἣν πᾶσιν ἐλθεῖν ἐς' ἀναγκαῖον ἔχον,
Περελπλύθασιν. εἶτα χ' ἡμεῖς ὕστερον
Εἰς τ' αὐτὸ κἀπαγγεῖον αὐτοῖς ἥξομεν,
Κοινῇ τὸν ἄλλον σωσιαλείφοντες χρόνον.

Τοῦ αὐτοῦ. ζ'.

Πλοῦτος δ' βάσανός ὅζιν ἀνθρώπε τρόπων.
Ὅταν ἐυπορῶν γὰρ αἰσχρὰ πράξῃ πρός γναται,
Τί τοῦτον ἀπρήσωσ' ἂν ἐκ οἶει ποιεῖν;

Τοῦ αὐτοῦ. η'.

Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἐρασπέιον,
Ἅπαντα πάνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά.

Τοῦ αὐτοῦ. θ'.

Σφόδρ' ὅζιν ἀνὴρ ὁ βίῳ ὕπνῳ προσφερής·
Ὅταν ἢ τὸ λοιπόν, ἔξω γίγνεται.

Τοῦ αὐτοῦ. ι'.

Τί δ' ἀχθεσθνάτε μισθοφόρῳ, ὦ φιλτάτη,
Ὅς ἕνεκα τοῦ ζῆν ἔρχετ' ἀποθανούμενῳ;

Τοῦ αὐτοῦ. ια'.

Τὸ γῆρας ὥσπερ βωμός ὅζιν πᾶν κακῶν·
Πάνθ' ἑς' ἰδεῖν εἰς τοῦτο καταφρυγόμενα.

Τοῦ αὐτοῦ. ιβ'.

Τοῦ γάρ τις ἄλλο πρὸς θεῶν ἂν ἔνεκα
Εὔξαιτο πλουτεῖν ἐυπορεῖν τε χρημάτων,
Ἢ τοῦ δυνάσθ' ἀπολαύειν τοῖς φίλοις,
Σπείρειν τε καρπὸν χάριτος ἡδίστης θεῶν;

Sunt namque potûs, sunt voluptates cibi
Cunctis eadem, nec opipara convivia
Famem magis sedaverint.----

EX APOLLODORO.

APOLLODORUS Geloïs Poëta fuit Menandri συγχρ
Fabulas multas composuit. Fuit verò inter primos n

I.

CLauduntur ædes pessulis, repagulis:
Sed januam faber haud ità unquam muniit,
Ut non pateret feli aditus & adultero.

Ejusdem. II.

Annis juventæ fato acerbo quos rapi
Videbam, eorum condolescebam vicem:
Nunc lacrymis senile funus prosequor;
Quòd sit eadem mihi via insistenda mox.

Ejusdem. III.

In miseriis nullis labascere convenit,
Meliora sed sperare semper affore.

Ejusdem. IV.

Habent perampla dona fortunæ metum,
Periculóque non carent præclustria:
Nec ulla celsa tuta sunt mortalibus,
Quæ evertere vel invidia, vel tempus solet,
Felicitatis culmen ubi quis attigit.
At tutior mediocritas in omnibus:
Neque niente deprimente sese ad humum nimis,
Neq e contrà in altum se efferente superbiùs:
Namque minùs alto si quis è gradu cadat,
Celabitur facilè ejus infortunium;
Ingentis at molis ruina ingens erit.
Nam rebus obstat invidia præclustribus;
Subvertit & fortuna quos evexerit.

Τῷ μὴ πεῖν ἢ γὰρ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
Ἐχρῶν ὁμοίας· ἐχὶ ὃ τοῖς λαμπροῖσι χὰ
Δειπνοῖς τὸ πεινῆν παύεται.---

Ἐκ τῆς ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ.

Comœdiæ Poëtas: à quo, teste Donato, Terentius Phormionem & Hecyram fabulas transtulit.

ά.

Καὶ κλείεθ' ἡ θύρα μοχλοῖς· ἀλλ' ὑδὲ εἷς
Τέκτων ὀχυρὸν ὕτως ἐποίησεν θύραν,
Διὰ ἧς γαλῆ κὴ μοιχὸς ὐκ ἐσέρχεται.

Τῆ αὐτῆ. β'.

Ὅτε μειράκιον ἦν, τοὺ ἀῶρος ἤλεγν.

Νυνὶ ὃ ὅταν γέροντ' ἐκφοβῆν ἴδω,
Κλαίω· τοῖς ἐμὲ γὰρ ὅτι ταυτὸ κεῖν' ὁδῆ.

Τῆ αὐτῆ. γ'.

Οὐδέποτ' ἀθυμεῖν τὸν καλῶς πράσσοντα δεῖ,
Ἄγαθε, τὰ βελτίω ὃ τροσδοκᾶν ἀεί.

Τῆ αὐτῆ. δ'.

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον,
Καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν ὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ·
Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὅ,τ' ἂν ἡ τύχη γένει,
Ὃ τειρήνευεν ἢ χρόνῳ τὸς ἢ φθόνῳ,
Ἐπὴν ἐπ' ἀνδρὸν τὸς καλὸς τράπηται δρόμῳ.
Ἡ ὃ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα·
Τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς ψυχῆς
Μέρει φέρεσθ', μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
Κἂν γὰρ πέσῃ τις ἐξ ἐλάττονος μέτρου,
Εὐσθενηλυτὸν ἔχει τὸ δυσπραξίας·
Ὄγκος ὃ μεγάλης πτώσεως γίγνεται μέγας.
Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται·
Σφάλλει δ' ἐκείνους ἧς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

E DIPHILO.

DIPHILUS à Clemente Alexandrino & Eusebio Pam
κωμικώτατος καὶ γνωμικώτατος (hoc est maximè Comi
sententiis refertissimus) vocatur. Fuit hic (ut Strabo sc
Sinope

I.

HOC dixit inter multa pulchre Euripides,
MEUS iste venter miser & inopia me domat:
Quid esse namque ventre miserius queat?
Tu siquidem in ipsum congeris res quaslibet,
Quas non in aliud vas. Feret panem quidem
Tua pera, non jus; alioqui corruperis:
Mazamque sportulæ injicis, lentem nequis:
Vinum lagenæ, carabum non injicis.
At in hunc sceleſtum, vel sibi pugnantia
Modo sine ullo quælibet recondimus:
Nec illud addo, Propter hunc nefarium
Etiam solere patrari mala omnia.

Ejusdem. II.

Medetur omni tempus ægritudini.

Ejusdem. III.

Qui perpetrati conscius sibi mali,
Non erubescit ipse vel se ipsum tamen,
Quinam erubescet illius non conscium?

Ejusdem. IV.

Haud ullus unquam paupere est beatior:
Haud namque pejor metuitur ab eo status.

E MENANDRO.

ER Athenienſis inter omnes novæ Comœd
orinceps, Comœdias 108 compoſuiſſe trac
tur

I. ES

Ἐκ τῆς ΔΙΦΙΛΟΥ.

Sinopensis; & eâdem ferè ætate cum Menandro floruit: fabuláfque centum scripsisse dicitur, inter quas Terentius & Donatus SYNAPOTHNESCONTES commemorant.

α'.

Ἐγὼ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πολλ' Εὐριπίδης,
ΝΙΚΑ, ὦ χρεία μ', ἡ ταλαίπωρός τε μᾶ
Γαστήρ· ταλαιπωρώτερον οὐδὲν ὄζει χθὲ
Τῆς χαρᾶς· εἰς ἓν πρῶτον ἂν πάντ' ἐμβάλοις,
Ἀλλ' οὐχ ἕτερον ἀγγεῖον. ἐν πίρᾳ φέρεις
Ἄρτους ἂν, ἀλλ' ἃ ζωμόν· ἢ διαφθερεῖς.
Εἰς σπυρίδα μάζας ἐμβαλεῖς, ἀλλ' ἃ φάκελλα.
Οἰνάριον εἰ λάγυνον, ἀλλ' ἃ κάρδαρον.
Εἰς τἀὐτὸ θεοῖς ἐχθρὸν ὃ ταὐτὸν εἰσφορεῖς
Τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς μηδὲν ὁμολογούμενα.
Κἀγὼ σφετερίζομαι τἄλλα, πλὴν παντοχᾶ
Διὰ τἀὐτὰ πάλαιναν πάντα ταὐτὰ γίγνεται.

Τᾶ ἀυτᾶ. β'.

Λύπης ὃ πάσης γίγνετ' ἰατρός, χρόνος.

Τᾶ ἀυτᾶ. γ'.

Ὅσπις γὰρ αὐτὸς αὑτὸν ἐκ ἀρχῆς τινα
Σωφρονιστὴν αὐτῷ φαῦλα διαπεφασμένῳ,
Πῶς τὸν γε μηδὲν οὐδὸτ' ἀνχωνήσεται;

Τᾶ ἀυτᾶ. δ'.

Πένητος ἀνδρὸς ἥδιον ζυγὸν χέρος
Ἰὼ γὰρ ὅτι τὸ χεῖρον μεταβολὴ σ' ἀφορμᾷ.

Ἐκ τῆς ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

tur; ab aliis, 109. Sed Apollodôrus centum & quinque suo carmine prodidit.

α'. Ἀεὶ

I.

EST tempore omni vera proloqui optimum :
Hoc facere adhortor ; quippe quòd sit roboris
Securè ad ævum transigendum maximi.

Ejusdem. II.

Si navigandum quatuor sit per dies,
De commeatu cura nobis maxima :
At si in senectam quid licet comparcere,
Non instruemus nos eo viatico ?

Ejusdem. III.

Animantium unumquodque felicissimum est ;
Magisque multò quàm genus hominum sapit.
Ac primùm asellum hunc intuere, si libet ;
Sors est quidem illi (quis negat ?) durissima :
Accersit ullum nec sibi tamen malum,
Perfert sed illa sola quæ natura dat.
Nos, præter illud quod necessitas affert,
Nobismet ipsi adscisimus multum mali.
Si sternuat quis, angimur ; verba ob mala
Irâ repente accendimur ; si omnia
Sunt visa cuiquam, nos metus statim opprimit ;
Audita si vox noctuæ, expavescimus.
Leges, placita, contentiones, ambitus,
Hæc cuncta naturam mala addita ad tuam.

Ejusdem. IV.

Seni senilis lingua jucundissima ;
Puérque puero, & apta mulier mulieri ;
Et æger ægro : pressus infortunio
Lenimen est homini malis exercito.

Ejusdem. V.

Est permolesta sumptuosa fœmina,
Nec vivere arbitrio virum sinit suo.
Sed est boni aliquid ex ea : dat liberos ;
Ægróque sedula officia præstat viro ;
Huic rebus etiam comes in adversis manet,

Functi

ά.

Ἀεὶ κράτιστόν ὅτι τἀληθῆ λέγειν·
Ἐν πυκνῷ καιρῷ τοῦτ' ἐγὼ παρεγγυῶ
Εἰς ἀσφάλειαν τῷ βίῳ πλεῖστον μέρος.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ἂν μηδὲ πλέωμεν ἡμερῶν πε τεσσάρων,
Σκεπτόμεθα τἀναγκαῖ' ἑκάστης ἡμέρας·
Ἂν ἢ ὑ φείσασθαί π τῶν ὑπαρχόντων χάειν,
Οὐ φειδόμεθα, ἐφόδια περιποιούμενοι;

Τοῦ αὐτοῦ. γ'.

Ἅπαντα τὰ ζῷ' ὅτι μαχαιρώτατα,
Καὶ νῆν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.
Τὸν ὄνον ὁρᾶν ἔξεστι πρῶτα τοῦτό·
Οὗτος χαλεπαίνων ὅσον ὁμολογεμένως.
Τοῦτῳ χαλὸν δι' αὐτὸν ἐδὲν γίγνεται·
Ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ' ἔχει.
Ἡμεῖς δ' ὑχεῖς ὅμοι ἀναγκαίων χαλῶν;
Αὐτοὶ παρ' αὐτοῖς ἕτερα περιποιέζομεν.
Λυπούμεθ', ἂν πάθῃ τις· ἂν εἴπῃ χαλῶς,
Ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, φόβος
Φοβεῖται· ἂν γλαῦξ ἀνακεκράγῃ, δεδοίκαμεν.

Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοπμίαι, νόμοι,
Ἅπαντα ταῦτ', ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

Τοῦ αὐτοῦ. δ'.

Γέρων γέροντι γλαῦσαν ἡδίστην ἔχει,
Παῖς παιδί, καὶ γυναικὶ σωφρονοῦσα γυνή.
Νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι· καὶ δυστυχεῖ ἴσα,
Ληφθείς, ἐπωφθός ὅτι τῷ τυραννοῦντι.

Τοῦ αὐτοῦ. ε.

Γυνὴ πολυτελὴς ἐς' ὀχληρόν, ὃς' ἐᾷ
Ζῆν τὸν λαβόντα· ὡς βούλεται· ἀλλ' ἔνεστί π
Ἀγαθὸν καὶ αὐτῆς, παῖδες· ἐλπὶς εἰς νόσον
Τὸν ἔχοντα τοῦτο ἐφεδρεύσασα σπουδαίως·
Ἀπυχοῦντι συμπαρέμεινεν, ἀποδυνόντα τε

Functíque fato funeris curam gerit.
Ad singulas hæc cogita molestias:
Sic namque poteris ferre moderatè omnia.
At si molesta sola tu recenseas
Illísque nolis quæ juvant opponere;
Haud fuerit ullus tibi doloris terminus.

Ejusdem. VI.

A matris alvo, Trophime, si tu prodiens,
Hâc lege in auras luminis receptus es,
Arbitrio beatus ut vivas tuo,
Et hoc spospondit quispiam deûm tibi,
Irasceris jure; quoniam fallit fidem:
Sin lege eâdem tu quoque aërem trahis,
(Tragicè tibi ut loquar) homines quâ cæteri;
Moderatiùs sunt hæc ferenda & leniùs.
Nam, verbo ut uno finiam, Natus est homo,
Quo nullum animal obnoxium forti magìs
Ipsum erigenti & deprimenti postmodum.
Et jure; namque est omnium infirmissimum:
Tamen implicari maximis rebus solet,
Ruináque ejus multa conterit bona.
At tibi bona nec amissa sunt ingentia,
Nec magna sunt, Trophime, ea quæ pateris mala.
Mediocris ergò sit tuus posthac dolor.

Ejusdem. VII.

Malis mederi si valerent lacrymæ,
Et cogeretur mœror illis cedere,
Auro parandæ quolibet nobis forent:
Nunc res acerbæ nil morantur lacrymas,
Sed, sive plores, sive non plores, suam
Uno tenore semper insistunt viam.
Quid ergò prodest flere? Nil: sed lacrymas
Fert mœror, arbores suum ut fructum ferunt.

Ejusdem. VIII.

Alit colonum pax vel in saxis bene:
Alit bellum in ipso noxium campo quoque.

Ejus-

Ἔθαψε, θελέσκλεν οἰκείως. ὅσσα
Εἰς ταὐτὸ, ὅταν λυπῇ πῆμ' ἡμέραν.
Οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν δ' λέγῃς
Ἀεὶ τὸ λυπῶν, μηδὲν ἀνθρωπηθείς
Τῶν θερσιλεοντείων, ἡ δυνήσῃ διὰ τέλους.

Τοῦ αὐτοῦ ς'.

Εἰ γὰρ ἐγὼ σύ. Τρέφιμε, θῆλυ πάντων μόνον,
Ὅτ' ἔπκτεν ἡ μήτηρ σ', ἐρ' ᾧγε διατελεῖν
Πρέσσων ἃ βέλει, καὶ δίκαιον ἀεί,
Καὶ τοῦτο θῆλυ θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
Ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γὰρ ἐφάσμιον,
Ἀτοπόν τε πεποιήκει. εἰ δ' ὅπῃ ταυτοῖς νόμοις
Ἐφ' ὅπερ ἡμεῖς ἔασπας τὸν ἄεθλα
Τὸν κοινὸν (ἵνα σοι καὶ τραχυτέρως λαλῶ)
Οἰσέον ἄμεινον ταῦτα, καὶ λογιστέον,
Τὸ μὴ φάλλον θῆλυ λόγων. ἀνθρωπον εἶ,
Οὗ μεταβολὴ δᾶπον θεοῖς ὑφ', καὶ πάλιν
Ταπεινότητα ζῶον ἐδὲν λαμβάνει.
Καὶ μάλα δικαίως· ἀδενὲς πιν γὰρ ὂν
Φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν,
Ὅπως πέσῃ ὄ, πλεῖστα σωτηρίαι καλά.
Σὺ δ' ἔθ' ὑπερβάλλοντα, Τρέφιμ', ἀπώλεσας
Ἀγαθά· τὰ νῦν δὲ δεῖ μέτρια σοι καλεῖ.

Τοῦ αὐτοῦ ζ'.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν θῆλυ κακῶν ἦν φάρμακον,
Ἀεὶ θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
Ἡλαπτόμεθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον·
Νῦν δ' ἐ θερσέχει τὰ πράγματ', οὐδ' ἐπιβλέπει
Εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὼ αὐτὼ ὁδόν,
Ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ, πρεύσεται.
Τί ἦν πλέον ποιοῦμεν; ἐδέν· ἡ λύπη δ'
Ἔχει ὥσπερ τὰ δένδρεα καρπὸν τὰ δάκρυα.

Τοῦ αὐτοῦ η'.

Εἰρωνίη χαιρὸν κὰν πέτεσις πέρεται καλῶς·
Πόλεμος ὃ κὰν πεδίῳ κακὸς ἔφυ.

Ejusdem. IX.

Ætatis est quæ nubilis jam filia,
De se silendo plurima loquitur tamen.

Ejusdem. X.

Spectare noli simne juvenis qui loquor,
Viri sed utrùm verba prudentis loquar.

Ejusdem. XI.

Valde in monendo si quis asper filio,
Verbis acerbus est quidem, sed re pater.

Ejusdem. XII.

Qui præbet aurem credulam calumniis,
Vel ingenio is est præditus vir improbo,
Vel mentis haud plus quàm puer quivis habet.

Ejusdem. XIII.

Retineri ut à te non potest jactus lapis:
Sic ore verba emissa quæ semel tuo.

Ejusdem. XIV.

Existimandus ille præstantissimus,
Injurias qui ferre novit plurimas.

Ejusdem. XV.

Cupido habendi aliena, maximum malum:
Aliena namque qui student adscíscere,
Sæpe excidentes spe suâ, contrà bonis
Alius addunt ipsimet tandem sua.

Ejusdem. XVI.

Malum te egestas omnium levissimum
Contristat. Etenim quantulum est illud malum,
Cujus medela prompta amico sit tuo?

Ejusdem. XVIII.

Ad res agendas his tribus compellimur,
Necessitate, Lege, Consuetudine.

Τῦ ἀυτῦ. δ'.

Θυχάτηρ ἐπίχαμε, καὶ ὅλως μηδὲν λαλῆ,
Διὰ τὸ σιωπᾷν πλείστυ ὧδε αὐτῆς λέγει.

Τῦ ἀυτῦ. ί.

Μὴ τῦτο βλέψῃς, εἰ νεώτερ λέγω,
Ἀλλ' εἰ φρονεῖ τὰ λόγυς αἰές ἐρῶ.

Τῦ ἀυτῦ. ιά.

Ὁ σκληρότε ὧδὲ τὸν υἱὸν ἐν τῷ παιδεύειν,
Τοῖς μὴ λόγοις πικρὸς ὅδιν τοῖς δ' ἔργοις πατήρ.

Τῦ ἀυτῦ. ιϛ'.

Ὅσπις ἢ διαβολίαις πείθεται ταχύ,
Ἤτοι πονηρὸς αὐτὸς ὢν τὰ τρόπυς,
Ἢ παντάπασι πυιδαείᾳ γνώμιμω ἔχει.

Τῦ ἀυτῦ. ιγ'.

Οὔτ' ἐκ χερὸς μεθέντα καρτερὸν λίθον
Ῥᾷον καταχεῖν, ὅτ' ἐπὶ γλώσσης λόγον.

Τῦ ἀυτῦ. ιδ'.

Οὗτος κεράπτης ἐς ἀνὴρ. ὦ Γοργία,
Ὅσις ἀδικεῖδαι πλεῖς ἐπίσταται βεβηλ.

Τῦ ἀυτῦ. ιέ.

Πλεονεξία, μέγιστον ἀνθρώποις κακόν.
Οἱ γὰρ θέλοντες τοῖσι λαβεῖν τὰ τῆλ πέλας,
Ἀποτυγχάνυσι πολλάκις νικώμενοι,
Τὰ δ' ἴδια τοῖσπερ θέασι τοῖς ἀλλοτρίοις.

Τῦ ἀυτῦ. ις'.

Τὸ κυφότατόν σε τῆλ κακῶν πάντων δάκνει,
Πενία. τὶ γὰρ τῦτ' ἔστιν, ἢ γλῶσιτ' ἂν εἶς
Φίλῳ βοηθῆσαι ἰατρὸς ῥᾳδίως;

Τῦ ἀυτῦ. ιζ'.

——— Τεία χαίρ ὅδι, δέσποτα,
Δι' ὧν ἅπαντα γίγνεται, ἢ κτί νόμυς,
Ἢ ταῖς ἀνάγκαις, ἢ γε τοῖτον ἔθει πρί.

Τῦ

Ejusdem. XVIII.

Quærendus ægro medicus est ut corpori ;
Sic est amicus mentis ægritudini :
Nam verba amica sunt medela commoda.

Ejusdem. XIX.

Immodicus affert luxus arrogantiam ;
Faciúntque opes ut dominus in mores novos
Impingat, habeant qui simile nil pristinis.

Ejusdem. XX.

Existimabam divites, ô Phania,
Queis fœnerari non necesse, carpere
Somnum quietum, haud clamitantes, (Hei mihi!)
Versare se sursum & deorsum noctibus,
Contingere sed hæc pauperi tantummodo.
Nunc video vos quoque, qui beati nomine,
Eadem solere facere quæ soliti sumus.

Ejusdem. XXI.

Carere amantes mente si quis non putat,
Quos esse potiùs mentis expertes putes?

Ejusdem. XXII.

Quicunque damnat rémque non planè audiit,
Est improbus vir, ideo quòd credit malè.

Ejusdem. XIII.

Multos necèssitate' factos improbos
Scio, premente sorte, nec naturâ eos
Tales fuisse sponte.----

E DIODORO
Sinopensi.

HAnc ergò legem jam fero ipsemet mihi,
Id facere dictum quod fuit, consentiens:
Námque educatam prælat uxorem bene

Si

Τῆ ἀυτῆ. ιή.

Τῷ μὲ τὸ σῶμα διατεθειμένῳ καλῶς,
Χρεὼ ὀξὺν ἰατρὸ· τῷ ὃ τὼ ψυχὼ, φίλε.
Λύπλων γὸ εὖνος δίδε θεραπεύειν λόγῳ.

Τῆ ἀυτῆ. ιθ'.

———— Ὑφάνον γίνεθ' ἡ λίαν τρυφή·
Ὅ, τε πλῆτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον
Εἰς ἕτερον ἦθος, ἀν ἐν ᾧ τὸ πρόσθεν ἦν.

Τῆ ἀυτῆ. κ'.

Ὤμμιν ἐγὼ τοὺ πλουσίους, ὦ Φανία,
Οἷς μὴ τὸ δανείζεθαι πρέσβιστ', ὃ ζῆνειν
Τὰς νύκτας, ἀλλὲ τρεφομένους ἄνω κάτω
Οἷ μοι λέγειν, ἰδὼν ὃ κ' πρᾴον πνα
Ὕπνον καθεύδειν, ἀλλὰ πῦρ πᾶσιν πνα.
Νυνὶ ὃ κ' τοὺ μακαρίους καλεμένους
Ὑμᾶς δρῶ ποιεῦνας ἡμῖν ἐμφερῆ.

Τῆ ἀυτῆ. κά.

Ἀλλ' ὅταν ἐρᾶν τα νὸν ἔχειν τις ἀξιοῖ,
Παρὸ τίνι τὸ ἀνόητον ἔτος ὄψεται;

Τῆ ἀυτῆ κδ'.

Ὁ πρεσβύτερον ὃ πρὸν ἀπεδόμαν σαφῶς,
Αὐτὸς πενηρός ὄξι, πεσεύσας κακῶς.

Τῆ ἀυτῆ. κγ'.

Πολλὲς δ' ἀνάγκλων γὸ πενηρὲς ὄιδ' ἐγώ.
Ὅταν ἀτυχήσωσιν, γενόντας, ὁ φύσει
Ὄντας τοιέτους. ---

Ἐκ ΤΩΝ ΔΙΟΔΩΡΟΥ Σινωπέως.

Ἐγὼ μὲν ἓν τὸν νόμον ἐμαυτῷ τιθεὶ
Τίθεμαι, δοκιμάζων ὥσπερ εἴρηται ποιεῖν·
Κρεῖττον γάρ ὄξιν ἓν τεθεμμένῳ λαβεῖν

Γνώμη

Sine dote habere, quàm malè atque divitem,
Quæ juncta erit vitæ mihi consortio.

EX EUBULO.

TRes solùm ego calices viris prudentibus
Infundo. Sanitatis unum; quem ebibunt
Primum: Est Amoris & Voluptatis dehinc:
Infundo Somni tertium; quem ut hauserint
Nomen qui habent sapientum in ædes ilico
Suas redibunt: non enim quartus calix
Noster, sed est Proteriæ: Clamoris est
Quintus; Furoris sextus, & pugnas ciet.
In parvum enim vas quando largum infunditur,
Supplantat ipsum sæpe potorem merum.

EX HIPPARCHO.

HAud ulla pretiosior hominibus omnibus
Possessio Arte, vitæ & utilis magis:
Sortis etenim dubiique Mavortis vices
Ut cætera rapiant; manet salva ars tamen.

E NICOSTRATO.

SI funditare verba multa jugiter
Et celeriter, signum putas prudentiæ;
Prudentiores homine sunt hirundines.

E PHERECRATE.

OQuàm senectus es gravis mortalibus,
Et quàm molesta ubique! eo vel nomine,
Quòd, quando agendis rebus est nil virium,
Prudentiam illo tu doces nos tempore.

Γυναῖκ' ἄπρεπτον, ἢ κακῶς μὴ χρημάτων,
Τῷ ἐσομβρίῳ μὴ ταῦτα μέτοχον τῷ βίῳ.

Ἐκ ΤΩΝ ΕΤΒΟΥΛΟΥ.

Τρεῖς δὲ μόνας κρατῆρας ἐγκεραννύω
Τοῖς ἐν φρεσὶν σοῖσι· τὸν μὲν ὑγιείας ἕνα,
Ὃν πρῶτον ἐκπίνουσι· τὸν δ' εὐτυχῆ
Ἔρωτος ἡδονῆς τε· τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
Ὃν εἰσπόντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
Οἴκαδε βαδίζουσ'· ὁ δὲ τέταρτος οὐκέτι
Ἡμέτερός ἐσ', ἀλλ' ὕβρεως· ὁ δὲ πέμπτος, βοῆς·
Ἔκτος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν τινά.
Πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς
Ὑποχαλίζει βάρος τοὺς πεπωκότας.

Ἐκ ΤΩΝ ΙΠΠΑΡΧΟΥ.

Πολύ γε μᾶλλον ὄντι κλῆμα τιμιώτατον
Ἅπασιν ἀνθρώποισιν εἰς τὸ ζῆν, τέκνον.
Τἀ μὲν γὰρ ἄλλα, καὶ πολεμοῦσι καὶ μεταβολαὶ
Τύχης ἀναλώσαι· ἡ τέχνη δ' οὐ σάζεται.

Ἐκ ΤΩΝ ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ.

Εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ καὶ ταχέως λαλεῖν
Ἦν τὰ φρονεῖν εὖ δεῖγμα· αἱ χελιδόνες
Ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σοφώτερον εἶναι πολύ.

Ἐκ ΤΩΝ ΦΕΡΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Ὦ Πῆρες, ὡς ἐπαχθὲς ἀνθρώποισιν εἶ,
Καὶ πανταχῇ λυπηρόν, ὡς καθ' ἓν μόνον·
Ἐν ᾧ γὰρ ὁδὲν δυνάμεθ', ἐσ' ἰσχύομεν·
Σὺ τἀναντία ἡμᾶς διδάσκεις ἓν φρονεῖν.

Ἐκ

E PHILIPPO.

Difficile non est admonere quempiam
Ægrum, cibis ut abstineat incommodis;
Pugilémque facile est increpare cuilibet,
Dum pugnat: at pugnare, res non facilis est.
Aliud loqui de re, aliud est sentire eam.

E PHILIPPIDE. I.

FOEdæ es maritus conjugis, sed divitis:
Insuaviter dormito, pastus suaviter.

Ejusdem. II.

Adversa tibi si fortè sors, here, ingruat,
Euripidis memento, mœrorem ut leves.
BEATUS omni ex parte nullus usquam:
Unum esse de multis putato te quoque.

E SOTADE.

REX sis licèt, Mortalis audias tamen.
Si grande despuis, Tibi pituita inest.
Pulchrósne pannos indueris? Hos ante te
Ovicula tulerat. Quin es auro splendidus?
Fortuna in istum nempe te extulit gradum.
Es dives? Id iniqua est potentia temporis.
Es insolens? Fremere facit te amentia.
At es modestus? Hoc deûm munus puta.
Modestia autem vera tunc erit tibi,
Si metiare te pede ac modulo tuo.

E CRATETE. I.

ME tempus incurvavit, haud faber bonus,
Infirmiora sed facit quod omnia.

Ejusde

Ἐκ τῆς ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Οὐ καλεπόν ὅτι τις κακῶς διακειμένῳ
Εἰπεῖν πν' ἐθέοντα, Μὴ κακῶς ἔχε.
Πύκτην τ' ὀπτιμᾶν οὐδὲν ἔχρον μαχομένῳ·
Αὐτὸν δ' μάχεσθαι οὐχὶ ὅτι ῥᾴδιον,
Ἕτερόν τι τὸ λέγειν ὅτι τὸ πεπονθέναι.

Ἐκ τῆς ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ. α'.

Ἀιχρὴν γυναῖκ' ἔγημας, ἀλλὰ πλουσίαν·
Κἀθάδ' ἀηδῶς ἡδέως μαστιμῶσ.

Τοῦ αὐτοῦ. β'.

Ὅταν ἀπυχεῖν σοι συμπέσῃ τι, δέσποτα,
Εὐειπίδει μὴ δῶπα σύ· κῆ ῥᾴων ἔσῃ.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
Εἶναι δ' ὑπόλαβε καί σε τῶν πολλῶν ἕνα.

Ἐκ τῆς ΣΩΓΑΔΟΥ.

Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς ἅπαντὸς ἄκουσον.
Ἂν μακρὰ πτύῃς, φλεγματίῳ κρατῆ θελοτῷ.
Ἂν εὐιματῇς, ταῦτα σοὶ σὲ σεβάσιον εἴχειν.
Ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ὅτιν ἄθαμα.
Ἂν πλουσίῳ ᾖς, τοῦτο χρέος ἀλλοτρίως ἰσχύς.
Ἂν αλαζονῇς, τοῦτ' ἀνοίας ὅτι φρύαγμα.
Ἂν δ' σωφρονῇς, τοῦτο θεῶν δῶρον ὑπάρχει.
Ἡ σωφροσύνη πάρεστιν, ἐὰν μετῇς σαυτόν.

Ἐκ τῆς ΚΡΑΤΗΤΟΣ. α'.

Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων ἡ σοφός,
Ἅπαντα δ' ἐργαζόμενος ἀδενέστερα.

Ejusdem. II.

Mihi senectutem objicis, grande ut malum,
Quâ non potitus, morte multatus fuit;
Quam cupimus omnes: consequuti quam tamen,
Dolemus. Ingratum genus adeò sumus:
Nam nullus adeò cupidus est vitæ ut senex.

EX ERIPHO.

RAtione verbum non caret vetus, pater.
Vinum quod esse tantæ ait potentiæ,
Ut ad choréas vel senes ipsos trahat.

E POSIDIPPO. I.

DIfficile, mœrorem effugere: dies enim
Subindè curas procreat nobis novas.

Ejusdem. II.

Qui navigavit nunquam, is ignarus mali:
Esse gladiatorem, miseria levior est. *Vel,*
Certare satius singulari prælio.

Ejusdem. III.

Chlænam alloquebantur meam, non me antea:
Haud namque quisquam verba nunc mihi facit.

Ejusdem. IV.

Rerum, precatur quas homo à diis, omnium
Censetur esse maxima immortalitas.

E TIMOCLE. I.

FOrum refertum conspicari obsoniis,
Est dulce diviti: ast acerbum pauperi.

Ejusdem. II.

Adverte, quæso, num quod ex usu est loquar.

Τῷ ἀυτῷ. β'.

Ὠνείδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα,
Οὗ μὴ τυχόντι δεινότης ἐδὴ πάρα,
Οὗ πάντες ὀπτῶμεν· ἀν δ' ἔλθῃ ποτέ,
Ἀνιώμεθ'. ὥστως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει·
Τῷ ζῆν γὰρ ἡδεῖς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.

Ἐκ τῆς ΕΡΙΦΟΥ.

Λοιγὸς γάρ ἐς' ἀρχαῖος, ὁ κακῶς ἔχων·
Οἶνον λέγουσι τὸν γέροντας, ὦ πάτερ,
Πείθειν χορεύειν ὁ θέλοντας.----

Ἐκ τῆς ΠΟΣΙΔΙΠΠΟΥ. ά.

Ἔργον γε, λύπλω ἐκφυγεῖν· ἡ δ' ἡμέρα
Ἀεί τε κμνὸν εἰς τὸ φρονπίζειν φέρει.

Τῷ ἀυτῷ. β'.

Ὁ μὴ πεπλακώς, ἁδὲν ἑώρακεν κακόν·
Τῶν μονομαχόντων ἐσμὲν ἀθλιώτεροι.

Τῷ ἀυτῷ. γ'.

Τὴν χλανίδα πάντες (ὡς ἔοικεν) ὠκ ἐμὲ
Περιπτύξεσθον· ἁδὲ εἷς νυῦ μοι λαλεῖ.

Τῷ ἀυτῷ. δ'.

Ὧν τοῖς θεοῖς ἄνθρωπος ἔυχεται τυχεῖν,
Τῆς ἀσθενασίας κρεῖττον ἁδὲν ἔυχεται.

Ἐκ τῆς ΤΙΜΟΚΛΕΟΥΣ. ά.

Ἀγορὴν ἰδεῖν ἔυοψον, εὐπορεῦντι μὲν
Ἥδιστον· ἀν δ' ἀπορῇ τις, ἀθλιώτατον.

Τῷ ἀυτῷ. β'.

Ὦ πᾶν, ἄκουσον ἥντι σοὶ δοκῶ λέγειν.

Est calamitosum animal suâ naturâ homo,
Multâsque secum vita fert molestias :
Mali levamen repperit sed hoc sui ;
Ut calamitatis immemor jam mens suæ,
Habénsque ab alieno malo solatia,
Documenta capiat, recreata paululùm.
Primùm Tragœdi quanta commoda afferant
Perpende, sodes. Si quis est pauperculus,
Majore pressum si videbit Telephum
Mendicitate, leniùs suam feret
Mendicitatem. Insanus éstne quispiam ?
Furiosum is Alcmæona proponit sibi.
Captus quis oculis ? Adspicit cæcum Oedipum.
Gnatus obiit ? Niobe dabit solatium.
Claudus aliquísne senex ? Is Philoctetem adspicit.
Miser, aliquis senex ? Tuetur Oeneum.
Alterius etenim quisquis ærumnas viri
Esse graviores viderit quàm sint suæ,
Animo æquiore miserias feret suas.

E CLEARCHO.

HIS si diebus ebrii qui singulis,
Caput meraca doleret ante pocula ;
Omnes ab illis abstinerent poculis.
At nunc voluptas dum dolorem prævenit,
Privantur illo quo frui vellent bono.

SENTENTIÆ SINGULI VERSIBUS Contentæ.

E diversis Poëtis.

De bonis Viris. I.

VIR bonus bonum nunquam odit.
Consilii enim boni bona opera sunt.
Bono quidem viro bona etiam dat Deus.

Ἄνθρωπός ὄζει ζῶον ὀλίπονον φύσει,
Καὶ πολλὰ λυπῆ᾽ ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.
Παρεψυχὰς ἔν φρενπόδων ἀνεύρατο
Ταύτας· ὁ γὰρ θεὸς ἡμῖν ἰδίων λήθην λαβών,
Πρὸς ἀλλοτείῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
Μεθ᾽ ἡδονῆς ἀπόλλε, παιδαθεὶς δ᾽ ἅμα.
Τὸν γὰρ τραγῳδὸν πρῶτον εἰ βάλει, σκόπει
Ὡς ὠφελῶσι πάντας· ὁ μὲν γὰρ ὢν πένης,
Πτωχότερον ἑαυτὸν καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
Γενόμενον, ἤδη τὴν πενίαν ῥᾴον φέρει.
Ὁ νοσῶν ὁ μανικὸς Ἀλκμαίων᾽ ἐσκέψατο.
Ὀφθαλμιᾷ τις; Οἰδίπειν ἔνιδε τυφλόν.
Τέθνηκέ τῳ πῶς; ἡ Νιόβη κεκένφικε.
Χωλός τις ὄζι; τὸν Φιλοκτήτην ὁρᾷ.
Γέρων τις ἀπυχεῖ; κατέμαθεν τὸν Οἰγέα.
Ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον᾽ ἢ πέπονθέ τις
Ἀτυχήματ᾽ ἄλλοις γεγονότ᾽ ἐννοούμενος,
Τὰς αὐτὸς αὑτῷ συμφορὰς ῥᾴον φέρει.

Ἐκ τῆς ΚΛΕΑΡΧΟΥ.

Εἰ τοῖς μεθυσκομένοις ἐκάστης ἡμέρας
Ἀλγεῖν συνέβαινε τὴν κεφαλὴν περὶ τοῦ πίνειν·
Τὸν ἄκρατον ἤδη ἂν ἐς ἔπινεν ἄν.
Νῦν δ᾽ περίτερόν γε τοῦ πόνου τὴν ἡδονὴν
Περιλαμβάνοντες, ὑστερον τὸν πόνον.

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΑΣΤΙΧΟΙ Κατὰ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Ἐκ διαφόρων ποιητῶν.

Α. Εἰς ἀγαθὸς ἄνδρας. ά.

Ἀνὴρ ὁ χρηστὸς χρηστὸν ἀμοιβὴν ποτε.
Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γίγνεται.
Ἐσθλῷ γὰρ ἀνδρὶ ἐσθλὰ κἠ διδοῖ θεός.

Propone tibi ad imitandum bonum virum & temperantem.
Morum index est hominibus tempus.

In Veritatem. II.

Lingua errans vera dicit.

In Peccatum. III.

Turpe nihil fac, neque dice.
Bis perperam facere idem, non viri est sapientis.
A rebus malis manum liberam habe.
Qui nihil novit, nihil delinquit.

In Necessitatem. VI.

A necessitate omnia in servitutem rediguntur statim.
Præ necessitate multa facimus mala.

In Virtutem. V.

Quæ non decet, neque audi, neque vide.
Remissio est malorum vitæ tranquillitas.
Melius est corpore quàm animo ægrotare.
Ingenui enim viri est, vera dicere.
Ingenuos tuere tuos mores.
Modestum esse eum, qui ad convivia invitatur, oportet.
Bonum producunt fructum honesti mores.
Fructus bonus est, bene composita vita.
Cape curam honestæ vitæ.
Beatus est qui beatis inservit.
Scutum maximum est virtus mortalibus.
Te ipsum serva moribus liberum.
Thesaurus virtutis est, temperantia sola.
Animi curam gere tui, quantum potes.

In ingratam Memoriam. VI.

Semper qui servatus est, est ingratus naturâ.
Simulátque quis misericordiâ affectus est, periit beneficium.
Ingratus est, quisquis beneficio affectus immemor est.
Obliviscuntur omnes, qui beneficium acceperunt.
Pulcher Thesaurus est, reposita gratia.
Post donum celerrimè senescit gratia.
Beneficium qui accepisti tempestivum, in tempore repend

Ζήλω τὸν ἐθέλον ἀνδρα, ἢ τὸν σώφρονα.
Ἤθης ἢ βάσανός ἐστιν ἀνθρώποις χρόνος.

Εἰς Ἀλήθειαν. β'.

Ἡ γλῶσσ' ἁμαρτάνουσα πολλοῖς λέγει.

Εἰς Ἁμαρτίαν. γ'.

Αἰσχρὸν ἢ μηδὲν πεῖσαι, μηδὲ μάθειν.
Δὶς ἐξαμαρτεῖν τοῦτον, ὃν ἀνδρες σοφόν.
Ἔργων πονηρῶν χεῖρ' ἐλευθέραν ἔχε.
Ὁ μηδὲν εἰδώς, οὐδὲν ἐξαμαρτάνει.

Εἰς Ἀνάγκην. δ'.

Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πάντα δουλεύει τάχα.
Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πολλὰ ποιεῖμεν κακά.

Εἰς Ἀρετήν. ε.

Ἃ μὴ σωφρονεῖ μήτ' ἄκουε, μήθ' ὁρᾶ.
Ἀνάπαυσίς ἐστι φροντίδων κακῶν ἀπραξία.
Βελτίον ἐστὶ σῶμα γ' ἢ ψυχὴν νοσεῖν.
Ἐλεύθερος δ' ἀνδρός, πολλοῖς λέγειν.
Ἐλεύθερον φύλαττε τὸν σαυτοῦ τρόπον.
Εὔτυκτον εἶναι πολλοστεῖα δεινοῦντα δεῖ.
Καλὸν φύσει κρατοῦν οἱ σεμνοὶ τρόποι.
Κρατὸς ἢ ἀγαθός ἐστιν, ἑαυτοῦ βίου.
Λάβε σωφρονισμὸν τὸ σωφρονοῦντος βίου.
Μανθάνει ὅστις μανθάνοις ὑπηρετεῖ.
Ὅπλον μέγιστόν ἐστιν ἡ ἀρετὴ βροτοῖς.
Σαυτὸν φύλαξε τοῖς τρόποις ἐλεύθερον.
Ταμεῖον ἀρετῆς ἐστι, σωφροσύνη μόνη.
Ψυχῆς ἐπιμελοῦ τῆς σαυτοῦ, καθαρὰ διώκων.

Εἰς Ἀχαριστίαν. ς'.

Ἀεὶ δ' ὁ σωθεὶς ἐστιν ἀχάριστος φύσει,
Ἅμ' ἰλέπτω, ἢ τέθνηκεν ἡ χάρις.
Ἀχάριστος, ὅστις εὐ παθὼν ἀμνημονεῖ.
Ἐπλανήθησαν πάντες οἱ παθόντες εὖ.
Καλὸν ἢ ἔπαινέσαι, κερδῶν χάριν.
Μετὰ πίστ δόσιν τάχιστα γράφεσθαι χάριν.
Χάριν λαβὼν, ἔνεγκεν, ἐν κυμβῷ δίδου.

Beneficium ubi acceperis memento : & ubi dederis, obliviſ
Beneficium confer, quatenus potes tamen.
Munera juſta & da, & accipe.

In Regem. I.

Regnum tibi cùm paraveris, ſis eo dignus.
Imago Rex eſt animata Dei.

In Vitam. II.

Securus vitæ ferè non ſolet honeſtè agere.
Vivit nemo, quam probare ſolet vitam.
Vita fortunis egens, non eſt vita.
Vita eſt, ſi quis victu fruatur vivens.
Vita vocata eſt, cui gravi labore alimenta parantur.
Terra omnia parit, & rurſum recipit.
Vivimus non ut volumus, ſed ut poſſumus.
Non licet vitam invenire à moleſtiis vacuam in quopiam
Vivere ſine moleſtia, hominis eſt felicis.
Res cæca & infortunata *eſt* hominibus vita.
Quàm ſuavis eſt vita, ſi quis eam non cognoverit !

In Auxilium. III.

Vir virum, & civitas ſervat civitatem.
Manus manum lavat, & digitus digitum.

In Conſilium. IV.

Malo conſilia multas jacturas faciunt mortales.
Vir inconſultus fruſtra laborat currens.
Vir inconſultus voluptatibus capitur.
Conſilium ante quodvis opus cape.
Conſilio recto nihil tutius.
Noctu conſilium à prudentibus initur.
Res ſacra revera eſt conſilium.
Sapiens ſapientum eſt conſilium.
Sapienti à viro accipe conſilium.
Conſiliarius bonus, non malus ſis amicis.
Conſiliarius ſis bonorum, non malorum.

Χαίειν λαβὼν, μέμνησο· καὶ δῦς, ἐπλάθυ.
Χαίειν χαίζυ, καθ' ὅσον ἰσχύεις ὅμως.
Χάειτας δικαίας καὶ δίδυ, καὶ λάμβανε.

Β. Εἰς Βασιλέα. α'.

Ἀρχῆς τετάχωϛ, ἴσθι ταύτης ἄξιοϛ.
Εἰκὼν ἡ βασιλεύς ὄτιν ἔμψυχοϛ θεῦ.

Εἰς Βίον. β'.

Ἀμελῆντα τῦ ζῆν ἀκ ἔνεϛ εὐχημογεῖν.
Βιοῖ μὴ ἴδεις ὃν πεφυκεῖτυ βίον.
Βίοϛ βίυ δεόμωϛ, ἀκ ἔϛιν βίοϛ.
Βίοϛ ὄϛιν, ἂν πϛ τῷ βίῳ χαίρῃ βιῶν.
Βίοϛ κέκλητα δ', ὃϛ βίᾳ ποεῖζεται.
Γῦ πάντα τίκτει, καὶ πάλιν κομίζεται.
Ζῶμαι γὰ ἔχ ὡϛ θέλομεν, ἀλλ' ὡϛ δυνάμεθα.
Οὐκ ἔϛι βίον εὑρεῖν ἀλυπον ἐν ἑλενί.
Τὸ ζῆν ἀλύπωϛ, ἀνδρεῖ ὄτι εὐτυχῆϛ.
Τυφλὸν ἡ καὶ δύϛηνον ἀνθρώποις βίοϛ.
Ὡϛ ἡδὺϛ ὁ βίοϛ, ἂν πϛ αὐτὸν μὴ μάθῃ.

Εἰς Βοήθειαν. γ'.

Ἀνὴρ γὰ ἄνδρα, καὶ πόλιϛ πόλιν.
Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλόϛ τε δάκτυλον.

Εἰς Βυλλώ. δ'.

Ἀβυλία γὰ πολλὰ βλάπτονται βροτοί.
Ἀνὴρ ἄβυλοϛ εἰϛ κενὸν μοχθεῖ τρέχων.
Ἀνὴρ ἄβυλοϛ ἡδονᾶϊϛ δηρεύεται.
Βυλλὼ ἡ παντὸϛ πρᾶγματοϛ περιλάμβανε.
Βυλῆϛ γὰ ἀρθῆϛ ἄδεν ἀσφαλέϛτερον.
Ἐν νυκτὶ βυλὴ τοῖϛ σοφοῖϛι γίγνεται.
Ἱερὸν ἀληθῶϛ ὄτιν ἡ συμβυλία.
Σοφὴ σοφῶν γὰ γίγνεται συμβυλία.
Σοφᾶ παρ' ἀνδρὸϛ περιδέχυ συμβυλίαν.
Σύμβυλοϛ ἐσθλόϛ, μὴ κακὸϛ γίγνυ φίλοιϛ.
Σύμβυλοϛ ἴσθι σῷ ἀγαθῶν, μὴ σῷ κακῶν.

In Nuptias. I.

EXPertem molestiarum vitam habebis absque nuptiis.
Ducture uxorem respice ad vicinos.
Qui ducturus est uxorem, in pœnitentiam fertur.
Nuptiæ enim hominibus optabile malum.
Deus tibi ipsi, si divitem duxeris, eris.
Mores præferre pecuniis, eum qui ducit uxorem oportet.
Existima, ubi duxeris uxorem, te esse servum in vita.
Qui non ducit uxorem homo, non habet mala.
Faciliùs vitam degis, si uxorem non alis.
Nam infeliciſſimus est, qui, cùm pauper sit, uxorem dux

In Risum. II.

Ridet stultus, etiamsi nihil ridiculum sit.
Risus intempestivus inter mortales grave malum.

In Senectutem. III.

Senectus delet omnes vires corporis.
Senectutis autem malæ quæ fiat depulsio?
Sententiæ meliores sunt seniorum.
Viaticum ad senectutem semper reconde.
Veniet senectus quamlibet querelam offerens.
Pulchrum, senescere; & non senescere, rursum.
Consortia seniorum ama.
Molestus vir est, inter juvenes senex.
Canities temporis indicatio est, non prudentiæ.
Time senectutem: non enim venit sola.
Grave senectus est hominibus pondus.

In Parentes. IV.

Velis parentibus ante omnia honorem deferre.
Parentes cole, & amicos affice beneficiis.
Spera te colentem parentes prosperum rerum successum
Dii maximi prudentibus parentes sunt. (tu
Satis vives, in senectute alens parentes.
Existima tibi ipsi parentes esse deos.
Adversus filium indignationem non alit probus pater.

Γ. Εἰς Γάμον. ά.

Λυπον ἔξεις τὸν βίον χωρὶς γάμου.
Γαμεῖν ἢ μέλλων, βλέψον εἰς τοὺς γείτονας.
Γαμεῖν ὁ μέλλων, εἰς μετάνοιαν ἔρχεται.
Γάμος δὲ ἀνθρώποισιν ἐυκταῖον κακόν.
Δαίμων σεαυτῷ πλοῦσίαν γῆμας ἔσῃ.
Ἡ σὺ μὲν ἐκείνην χρημάτων χαμᾶζε δεῖ.
Νόμιζε γῆμας δοῦλος εἶ τῷ βίῳ.
Ὁ μὴ γαμῶν ἀνδρῶν ἀκ ἔχει κακά.
Ῥᾴον βίον ζῇς, ἂν γυναῖκα μὴ τρέφῃς.
Ὡς τοῖς κακοδαίμων, ὅστις ὢν πένης γαμεῖ.

Εἰς Γέλωτα. β'.

Γελᾷ δ' ὁ μωρός, κἂν τι μὴ γελοῖον ᾖ.
Γέλως ἄκαιρος ἐν ἑαυτοῖς δεινὸν κακόν.

Εἰς Γῆρας. γ'.

Ἄπιθ' ἀφανίζει γῆρας ἰσχὺν σώματος.
Γήρως ὃ φαύλως τίς χθόνιος ἀνατραπή;
Γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῷ γεραιτέρῳ.
Ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας αἰεὶ κατατίθου.
Ἥκει τὸ γῆρας πᾶσαν αἰτίαν φέρον.
Καλὸν, τὸ γηρᾶν· κ' τὸ μὴ γηρᾶν, πάλιν.
Ὁμιλίας ὃ πᾶς γεραιτέρας φίλει.
Ὀχληρὸς ἀνὴρ ὄζιν, ἐν νέοις γέρων.
Πολιὰ χρόνου μείωσις, ἃ φρονήσεως.
Φοβοῦ τὸ γῆρας· ἃ γὰρ ἔρχεται μόνον.
Χαλεπὸν τὸ γηρᾶς ὄζιν ἀνθρώπου κάρος.

Εἰς Γονεῖς. δ'.

Βάλε γονεῖς πάντος ἐν πραΐς ἔχειν.
Γονεῖς ὃ τίμα, κ' φίλως ἐυεργέτει.
Ἔλπιζε πρᾶξιν τοὺ γονεῖς πράξειν καλῶς.
Θεοὶ μέγιστοι τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.
Ἰκανῶς διώσεις, ὑπερβοσκῶν τοὺ γονεῖς.
Νόμιζε σαυτῷ τοὺ γονεῖς εἶ θεούς.
Πρὸς ἡδονὴν ὀργιλοὺ ἀκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.

In Mulierem. V.

Vitæ egestas est viris mulier.
Uxorem funerare satius est, quàm ducere.
Mulieri imperare non concedit natura.
Mulieri ornatus mores sunt, & non ornamenta aurea.
Mulieri nè credas tuam vitam.
Mulieri cuilibet ornamentum silentium affert.
Mulierem bonam nanciscì non est facile.
Mulieris bonæ est, tueri domum.
Mulier enim domi damnum est & salus.
Mulier enim nihil novit, nisi quod vult.
Mulier à muliere nihil unquam differt.
Mulier proba gubernaculum est domûs.
Mulier justa, vitæ salus est.
Mulier prorsus res est, quæ magnos sumptus facit naturâ.
A mulieribus perit mundus magnus.
In mulieribus fidem non licet videre.
Mulieris æmulatio totam turbat domum.
Vivere non oportebat mulierem multis de causis.
Quære mulierem coadjutricem rerum agendarum.
Mare, & Ignis, & Mulier, mala tria sunt.
Feris omnibus immanior, mala mulier.
Thesaurus est malorum, mala mulier.
Venenum est aspidis, mala mulier.
Par est leænæ & mulieris crudelitas.
Telæ, mulierum opera sunt; & non conciones.
Est honestum, mulieris videre bonos mores.
Bona planta est in vita, mulier.
Cum leone vivere, quàm cum muliere, *præstat.*
Molestia præsens semper est mulier.
Plenum malorum est onus, mulier.
Sponsa sine dote non habet loquendi libertatem.
Nihil muliere deterius est, vel bonâ quidem.
Multi mulierum causâ incidunt in calamitates.
Mulier perinde est ut sordes argentatæ.
Jucundum malum est viris mulier.
Superba est res formosa mulier.
Pro uxore & amico laborem capere oportet.
Procella domestica est viris mulier.
Quàm infida res est muliebris natura!

Εἰς Γυναῖκα. ε.

Βίᾳ πανίης πέφυκεν ἀνδρεάσιν γυνή.
Γυναῖκα σιγᾶν χρεῖσσόν ἐστιν, ἢ γαμεῖν.
Γυναικὶ δ' ἄρχειν ὁ δίδωσιν ἡ φύσις.
Γυναικὶ κόσμος, ὁ τέρπων· καὶ χρυσία.
Γυναικὶ μὴ πίσευε τὸν σαυτῆς βίον.
Γυναικὶ πᾶσι κόσμος ἡ σιγὴ φέρει.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐπιτυχεῖν ἐ ῥᾴδιον.
Γυναικὸς ἐσθλῆς ἐστι, σῴζειν οἰκίαν.
Γυνὴ μὲν οἶκος πᾶσι, καὶ σωτηρία.
Γυνὴ δὲ ἀνδρὶ δίδε πλοῦτος ὃ βέλτιστος.
Γυνὴ γυναικὸς πώποτ' ἀνδρὶ διαφέρει.
Γυνὴ ὑ χρηστὴ πανδήμου ἐς' οἰκίας.
Γυνὴ δίκαια, τοῖς ἐὶν σωτηρία.
Γυνὴ τὸ σωφρόνειν ἐστὶ διαπαντὸς φύσει.
Ἐκ ἦρ γυναικῶν ὄλυτται κόσμος μέγας.
Ἐν μὲν γυναιξὶ πίστιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν.
Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.
Ζῆν οὐκ ἔδει γυναῖκα, καὶ πολλὰς τρέφειν.
Ζήτει γυναῖκα σύμμαχον ἦρ πραγμάτων.
Θάλασσα, καὶ πῦρ, καὶ γυνὴ, κακὰ τρία.
Θηρῶν ἁπάντων ἀγριωτέρα, κακὴ γυνή.
Θησαυρός ἐστι ἦρ κακῶν, κακὴ γυνή.
Ἰὸς πέφυκεν ἀσπὶς, κακὴ γυνή.
Ἴσον λεαίνης καὶ γυναικὸς ὠμότης.
Ἰσοὶ γυναικῶν ἔργα, καὶ οὐκ ἐκκλησίαι.
Καλὸν, γυναικὸς εἰσορᾶν καλὰς τρόπους.
Καλὸν φυτὸν πέφυκεν ἐν βίῳ, γυνή.
Λέοντι συζῆν, ἢ γυναικὶ συμβίῳν.
Λύπη παρῆσα πάντοτ' ἔστιν ἡ γυνή.
Μισὸν κακῶν πέφυκε φορτίον, γυνή.
Νύμφη δ' ἀσφαλὲς οὐκ ἔχει παῤῥησίαν.
Οὐδὲν γυναικὸς χεῖρον, οὐδὲ τῆς καλῆς.
Πολλοὶ γυναικῶν δυσυχῶν εἵνεκεν.
Ῥύπος γυνὴ πέφυκεν ἠρυθρωμένος.
Τερπνὸν κακὸν πέφυκεν ἀνδρεάσιν γυνή.
Ὑφήφανον τρέφημ' ἐστὶν ὡραία γυνή.
Ὑπὲρ γυναικὸς καὶ φίλα πονητέον.
Χειμὼν κατ' οἶκος ἐστὶν ἀνδρεάσιν γυνή.
Ὡς ἓς' ἄπιστον ἡ γυναικεία φύσις.

In Populum. I.

RES violenta turba est: non habet autem mentem.

In Justum. II.

Viri justi fructus non perit.
Vir justus est, non is qui non nocet;
Sed qui nocere cùm potest, non vult.
Vade viâ rectâ, si justus sis.
Vitæ justæ est finis bonus.
Justa operatus coadjutorem habebis Deum.
Justus esse magis quàm utilis velis.
Justus sis, ut etiam justa assequaris.
Judicare id quod justum, non quod utile est, velis.
Adversus bene dicentes nihil contradicere possum.
Mores justi, possessio pretiosissima est.

In Gloriam. III.

Nitere tibi ipsi gloriam relinquere.
Bene audire magis quàm ditescere velis.
Vanâ gloriâ nihil miserius.

In Servos. IV.

Servo deterius nihil, vel bono quidem.
Unus est servus domûs, herus.
Angit me servus, domino majores attollens spiritus.
Quam jucundum est servo, dominum probum nanciscî!

In Infortunium. IV.

Oportet alios esse miseros, alios felices.
Quercu lapsâ unusquisque ligna incîdit.
Ex voluptate nascitur infortunium.
Viro infortunato nè affingas malum.
Nunquam de ipso infortunatus desperes.
Nè insulta infortunato: communis enim fortuna est.
Existima communia omnia infortunia.
Hei mihi! Etenim repentè infelicem esse, generat furorem.
Infortunatorum fortunatus nullus amicus.

In

Δ. Εἰς Δῆμον. ἀ.

Ἰσχυέν, ὄχλῳ ὄζιν· ἐκ ἔχει ὃ νεῦν.

Εἰς Δίκαιον. β'.

Ἀνδρὸς δικαίου κῆρες ἐκ ἀπόλυνται.
Ἀνὴρ δίκαιός ὄζι, ὃς οὐ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενός γ' ἐ βέλεται.
Βάδιζε πῶ εὐθεῖαν, ὦ δίκαιος ἦς.
Βίᾳ δικαίᾳ γίγνεται τέλος καλόν.
Δίκαια δρέσας, συμμάχε τεύξῃ θεῶ.
Δίκαιος εἶ μᾶλλον ἢ χρηστὸς θέλε.
Δίκαιος ἴσθ', ἵνα κ' δικαίων δὴ τύχῃς.
Κείνειν δίκαιον, μὴ τὸ συμφέρον, θέλε.
Πρὸς ἓν λέγοντας ἁδὲν ἀντεπεῖν ἔχω.
Τρόπος δίκαιος, κτῆμα πιώτατον.

Εἰς Δόξαν. γ'.

Ζήτει σαυτῷ δόξαν ἐκ καταλιπεῖν.
Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλε.
Κενῆς ὃ δόξης ἁδὲν ἀθλιώτερον.

Εἰς Δέλεας. δ'.

Δέλεαρ ὃ χεῖρον ἁδέν, ἁδὲ τῶ καλῶ.
Εἷς ὄζι δῆλος οἰκίας, ὁ δεσπότης.
Λυπεῖ με δῆλος, δεσπότου μεῖζον φρονῶν.
Ὡς ἡδὺ δῆλῳ δεσπότου χρηστῶ τυχεῖν.

Εἰς Δυσυχίαν. ε.

Δεῖ τοὺ μὲν εὖ δυσυχεῖς, τοὺ δ' εὐτυχεῖς.
Δρυὸς πεσούσης πῶς ἀνὴρ ξυλεύεται.
Ἐξ ἡδονῆς γὰρ φύεται τὸ δυσυχεῖν.
Ἐπ' ἀνδρὶ δυσυχοῦντι μὴ πλάσῃς καλόν.
Μηδέποτε σαυτὸν δυσυχοῦντ' ἀπελπίσῃς.
Μὴ μ' ἐμβαινε δυσυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη.
Νόμιζε κοινὰ πάντα δυσυχήματα.
Οἴμοι. τὸ γὰρ φρονεῖν δυσυχεῖν, μανίαν ποιεῖ.
Τῶν δυσυχούντων εὐτυχὴς ἁδεὶς φίλος.

In Continentiam. I.

VEntris nitere omnes habenas retinere.
Venter & multa capit, & pauca.

In Spes. V.

Spes alunt inanes mortales.
Vir infelix servatur spe.
Spera omnia ad senectutem usquè, mortalis cùm sis.

In Laudem. III.

De ipso laudes nè habueris.
Amicos laudibus magis quàm te celebres.

In Amantem. IV.

Senex amator, extrema mala fortuna *est*.

In Nobilem. V.

Vir optimus nunquam fuerit ignobilis.

In Pietateem. VI.

Deum cole; & omnia facies divino instinctu.
Mortalis cùm sis, nè sapias quæ supra Dei voluntatem sunt.
De pietate & loquere, & disce.

In Felicitatem. VII.

Æquum *est*, Felicem meminisse Dei.
Suo judicio nemo est felix.
Commune bonum est, bonus felix.
Nullus est qui in omnibus sit felix.
Multi quidem felices sunt; at non sapiunt.
Felicem etiam sapientem esse existimamus.
Fortunato quævis terra patria *est*.
Felicium omnes sunt cognati.
Quàm facilè cadunt splendidæ fortunæ!

In preces. VIII.

Preces justas audit Deus.

In Odium. IX.

Immortale odium nè serves, mortalis cùm sis.

Inimi-

Ε. Εἰς Ἐγκράτειαν. ά.

Γ Ἀσρὸς ὁ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατῆν.
Ἡ κοιλία κὴ πολλὰ χαίρει, κὼλίγα.

Εἰς Ἐλπίδας. β'.

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τὸν κενὸς βεσηφῆ.
Ἀνὴρ ἀτυχῶν ὁ σώζετω ταῖς ἐλπίσιν.
Ἔλπιζε πάντα μέχρι γήρως, ἄνητὸς ὤν.

Εἰς Ἔπαινον. γ'.

Γ Ὑπὲρ σεαυτὸν μὴ φρόνησις ἐγκώμια.
Φίλων ἔπαινον μᾶλλον ἢ σαυτὸν λέγε.

Εἰς Ἐρῶντα. δ'.

Γέρων ἐρασὴς, ἐχάτη κακὴ τύχη.

Εἰς Εὐγλωῆ. έ.

Ἀνὴρ ἄειστος ἐκ ἂν εἴη δυσγλοής.

Εἰς Εὐσέβειαν. ς'.

Θεὸν σέβε· κὴ πάντα πράξεις εὐθέως.
Θνητὸς πεφυκὼς, μὴ φρονῆς ἀθάνατα.
Ὑπὲρ εὐσεβείας κὴ λάλει, κὴ μὰν θανε.

Εἰς Εὐτυχίαν. ζ'.

Δίκαιον, ἓν πρόπολον τε μεμνῆσθαι θεῦ.
Κατ' ἰδίαν φρόνησιν ἕδεις εὐτυχεῖ.
Κοινὸν ὁ καλόν ὅτι, χρησὸς εὐτυχῶν.
Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ.
Πολλοὶ μὲν εὐτυχοῦσιν, ἃ φρονοῦσι δέ.
Τὸν εὐτυχοῦντα κὴ φρονεῖν νομίζομεν.
Τῷ γὸ καλῶς πράσσοντι πᾶσα γῆ πατρίς.
Τῶν εὐτυχούντων πάντες εἰσὶ συγγενεῖς.
Ὡς εὐκόλως πίπτουσιν αἱ λαμπραὶ τύχαι.

Εἰς Εὐχήν. ή.

Εὐχῆς δικαίας ἐκ ἀνήκοος θεός.

Εἰς Ἔχθραν. θ'.

Ἀθάνατον ἔχθραν μὴ φύλαττε, θνητὸς ὤν.

Ἐχθροῖς

Inimicis diffidens, nunquam patieris incommodum.
Inimicos ulciſcere, non cum tuo incommodo.
Sermonem inimici nunquam putes amicum.

In Vitam.

VIvere turpe eſt, quibus vitam invidit fortuna.
Vivere volens, nè facias morte digna.
Omnes præclarè vivere volumus; ſed non poſſumus.
Quàm jucundum eſt vivere, non invidente fortuna!

In Voluptatem.

INtempeſtiva voluptas parit damnum.
Nam ferè propter voluptates moleſtiâ afficimur.

In Mortem. I.

MOrtalibus omnibus vitâ excedere neceſſe eſt.
Vitâ improbâ mors optabilior eſt,
Aut vivere citra moleſtiam, aut mori feliciter *oportet.*
Mortalis natus cùm ſis, nè irrideas mortuum.
Pulchrum Mori, quibus vita injuriam affert.
Præſtat non vivere quàm vivere miſeré.
Quem amat Deus, is moritur juvenis.
Nunquam beatum cenſui ſumptuoſum mortuum.
Mori non turpe eſt, ſed turpiter mori.

In Deum. II.

Deus adjuvans omnia facit facilé.
Deo volente, etiam in crate naviges.
Animus nobis eſt in unoquoque Deus.
Ubique eſt, omniáque reſpicit Deus.
Quod alit me, id ego judico Deum.

In Medicos.

MEdicus garrulus, laboranti rurſus morbus eſt.
Multorum medicorum viſitatio me perdidit.

In Tempus. I.

OMnia in tempore gratiam habent vindemiata.
Tempora diſſolvunt regna.
Tempus eſt multò potentius legibus.

Tempu

Ἐχθροῖς ἀπιστῶν, ὅπως ἂν πάθοις βλάβην.
Ἐχθρὸς ἀμωμήτω, μὴ πίστευε σαυτὸν βλάβῃ.
Λόγον πρὸ ἔργου μήποθ' ἡγήσῃ φίλον.

Ζ. Εἰς Ζωλώ.

ΖΗΝΩ αἰχρόν, ὃς ζῆν ἐφθόνησεν ἢ τύχη.
Ζῆν βούλομαι θ', μὴ πράττε θανάτου ἄξια.
Πάντες καλῶς ζῆν ἐθέλομεν, ἀλλ' ὡ θνητὰ μέθα.
Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν, μὴ φθονήσῃς τῆς τύχης.

Η. Εἰς Ἡδονώ.

Ἡ Γὰρ παρήκμασ' ἡδονὴ πίκτει βλάβην.
Ὡς πολλὰ διὰ τὰς ἡδονὰς λυπούμεθα.

Θ. Εἰς Θάνατον. ά.

Βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται.
Ζωῆς πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος.
Ἢ ζῆν ἀλύπως, ἢ θανεῖν εὐδαιμόνως.
Θνητὸς πεφυκώς, μὴ γέλα τεθνηκότα.
Καλόν, τὸ θνήσκειν, ὅς ὕβριν τὸ ζῆν φέρει.
Κρεῖσσον τὸ μὴ ζῆν ὄντι, ἢ ζῆν ἀθλίως.
Οὐ γὰρ φιλεῖ θεὸς γ', ὅστις θνήσκει νέος.
Οὐ πώποτ' ἐζήλωσε πολυτελῆ νεκρόν.
Τὸ γὰρ θανεῖν ὃν αἰχρόν, ἀλλ' αἰχρῶς θανεῖν.

Εἰς Θεόν. β'.

Θεὸς σωτηρῶν πάντα ποιεῖ ῥᾳδίως.
Θεῷ θέλοντι, κἂν ὑπὲρ πόντου πλέοις.
Ὁ νῦς γὰρ ἡμῖν ὄντιν ἐν ἑκάστῳ θεός.
Πάντη γάρ ὄζι, πάντα τ' ἐλέγχῃ θεός.
Τὸ γὰρ κρέσσον με, τοῦτ' ἐγὼ κρίνω θεόν.

Ι. Εἰς Ἰατρούς.

Ἰατροὶ ἀδόλεροι, νοσοῦντι πάλιν νόσον.
Πολλῶν ἰατρῶν εἷς ὁδὸς μ' ἀπώλεσεν.

Κ. Εἰς Καιρόν. ά.

Ἅπαντα καιρῷ χάριν ἔχει τρυγώμενα.
Καιροὶ καταλύουσι τὰς συμφυίδας.
Καιρὸς γάρ ὄζι ἢ νόμων κρείττων πολύ.

Καιρὸς

Tempus fortitus mendicus potest multum.
Pulchrum est, cujusvis temporis nôsse modum.
Multos tempus viros, cùm non sint, facit.
Multorum tempus fit autor.
Celerrimè tempus transmutat res.
Occasionem precare assiduè propitiam habere.
Tempus omnia vitæ judicat bene.
Quàm magna est res parva, in tempore data!

In Pulchritudinem. II.

Nè facias judicium videns pulchritudinem, sed mores.
Quàm jucunda pulchritudo, cùm habet mentem sapientem.

In Lucrum. III.

Optime, nè lucrum tibi in omnibus proponas.
Victum compara ex qualibet re, præterquam ex malis rebus.
Volumus ditescere omnes: sed non possumus.
Velis cogere ex justis rebus victum.
Mores improbos fuge, & lucrum improbum.
Lucrum improbum detrimentum semper affert.
Lucrum improbum nè accipere velis unquam.
Ubi lucrum, contra naturam serviendum est.
Parva lucra majora detrimenta afferunt.
Turpia lucra calamitates afferunt.
Lucrum existima lucrum esse, si justum sit.

In Judicium, & in Divinam Justitiam. IV.

Ducit numen malos ad pœnas.
Inexpensum nè punias quenquam.
Est justitiæ oculus, qui omnia videt.
Dei pœnas non effugit mortalis.
Deferre non licet, & ferre judicium simul.
Te latiturum semper nè putes, improbus cùm sis.
Acer Dei est oculus ad omnia videndum.

In Occulta. V.

Relictis certis, nè persequare incerta.
Vel nè facias tegendum, vel solus facias.
Suspicio grave est hominibus malum.

Καιρὸς τυχὸν γὰρ πάσχος ἰσχύει μέγα.
Καλὸν, τὸ καιρῷ πάντας εἰδέναι μέτρον.
Πολλὰς ὁ καιρὸς ἄνδρας ἐκ ὄνλας ποιεῖ.
Πολλῶν ὁ καιρὸς μίγνυται θεραπόν.
Τάχιστ' ὁ καιρὸς μεταφέρει τὰ πράγματα.
Τὸν καιρὸν ἔυχε πάντα δ' ἰλεων ἔχειν.
Ὥρα τὰ πάντα τὸν δίκαιον κείνει καλῶς.
Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ὄξιν, ἐν καιρῷ δοθέν.

Εἰς Κάλλος. ϛ'.

Μὴ κρῖν' ὁρῶν τὸ κάλλος, ἀλλὰ τὸν τρόπον.
Ὡς ἡδὺ κάλλος, ὅταν ἔχῃ νοῦν σώφρονα.

Εἰς Κέρδος. γ'.

Βέλπτε, μὴ τὸ κέρδος ἐν πᾶσι σκόπει.
Βίον πρείζε πάντοθεν, πλὴν ἐκ κακῶν.
Βυλόμεθα πλυτεῖν πάντες· ἀλλ' ἐ δυνάμεθα.
Ζήτει σωφρονεῖν ἐκ δικαίων τὸν βίον.
Ἦθος πονηρὸν φεῦγε, κ̀ κέρδος κακόν.
Κέρδος πονηρὸν ζημίαν ἀεὶ φέρει.
Κέρδος πονηρὸν μὴ λαβεῖν δίκη ποτέ.
Ὅπου τὸ κέρδος, θεὸς φύσιν δικαιόν.
Τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει.
Τὰ δ' αἰσχρὰ κέρδη συμφορὰς ἐργάζεται.
Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος, ἂν δίκαιον ᾖ.

Εἰς Κείσιν, κ̀ εἰς τὴν Θείαν Δίκην. δ'.

Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.
Ἀνεξέταστον μὴ κόλαζε μηδένα.
Ἔστιν δίκης ὀφθαλμός, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.
Θεοῦ γ' πληγὴν ἐκ ὑποπτεύσῃ βροτός.
Καταφρονεῖν ἐκ ἔστι, κ̀ κείνων ὁμῶς.
Λήσειν δικὴ τέλος μὴ δόκει, πονηρὸς ὤν.
Ὀξὺς θεοῦ δ' ὀφθαλμὸς εἰς τὸ πάνθ' ὁρᾷν.

Εἰς Κρύφια. ε.

Ἀφεὶς τὰ φανερὰ, μὴ δίωκε τἀφανῆ.
Ἢ μὴ ποίει τὸ κρυπτόν, ἢ μόνῳ ποίει.
Ὑπόγοια δεινὸν ὄζιν ἀνθρώποις κακόν.

In Famem. I.

FAmes ſummus dolor hominibus eſt.
Fami enim nullum licet contradicere verbum.
Multorum fames eſt magiſtra.

In Orationem. II.

Viri character ex verbis deprehenditur.
Vehementius nihil eſt oratione.
Verbis penſa, verbis qui ſuadet tibi.
Oratio enim moleſtiæ medicamentum eſt ſola.
Ratione regitur vita mortalium ſolâ.
Sermone mihi perſuaſiſti medicamento optimo.
Mœrorem benevola ſcit curare oratio.
Maximum eſt iræ medicamentum oratio.
Oratio eſt medica animi affectûs.
Verbum intempeſtivè dictum ſubvertit vitam.
Jaculatus verbum aliquis, non recipit rurſum.
Aliud eſt dicere multa, & *dicere* tempeſtiva.
Animi ægroti medicamentum eſt oratio.

In Mœrorem. II.

Semper, quod triſtitiam inferat, ejice è vita.
Ergò cognata quædam res eſt mœror & vita.
Vivere ſine triſtitia mortalem non eſt facile.
Mœrores hominibus pariunt morbos.
Non eſt mœrore deterius hominibus malum.
Navigii portus quidem; animi autem tranquilitas portus
Vivere ſine triſtitiâ, viri eſt felicis. (vi

In Ebrietatem. I.

PRæſtat ſobrium eſſe, quàm multùm crapulari.
Multum merum parùm cogit ſapere.

In Futurum. II.

Mortalis natus, quæ à tergo ſunt, nitere reſpicere.
Manet unumquemque id quod paſſurus eſt.
Nè mihi contingant quæ volo, ſed quæ ſunt utilia.
Nemo de futuro tutò deliberat.

Α. Εἰς Λιμόν. αἰ.

Λιμὸς μέγιστον ἄλγος ἀνθρώποις ἔφυ.
Λιμῷ γὰρ οὐδὲν ἔστιν ἀντιπρᾶξαι ἔπος.
Πολλῶν ὁ λιμὸς γίγνεται διδάσκαλος.

Εἰς Λόγον. β'.

Ἀνδρὸς χαρακτὴρ ἐκ λόγου γνωρίζεται.
Ἰσχυρότερον δὲν γ' οὐδέν ἐστι τοῦ λόγου.
Λόγοις ἀμείβου τὸν λόγοις πείθοντά σε.
Λόγος γὰρ ἔστι λύπης φάρμακον μόνον.
Λόγῳ διοικεῖται δεσπὼν ἔθνη μόνῳ.
Λόγῳ μ' ἔπεισας, φρμάκῳ σοφωτάτῳ.
Λύπιμι γὰρ ἕως οὐδὲν ἰᾶται λόγου.
Μέγιστόν ἐστιν ὀργῆς φάρμακον, λόγος.
Ὁ λόγος, ἰατρὸς τοῦ κατ' ψυχὴν πάθους.
Ῥῆμα παρὰ καιρὸν ῥηθὲν ἀνατρέπει βίον.
Ῥίψας λόγον τις οὐκ ἀναιρεῖται πάλιν.
Χωρεῖς, τό, τ' εἰπεῖν πολλά, καὶ τὰ κμίζεια.
Ψυχῆς νόσους ἔστι φάρμακον λόγος.

Εἰς Λύπην. γ'.

Ἀεὶ τὸ λυπεῖν ἐμφιλίωκε τὸν βίον.
Ἆρ' ἔστι συγγενές τι λύπη καὶ βίος.
Βίον ἀλύπως ζῆσαι τὸν ὄντ', ὦ ῥᾴδιον.
Λύπαι γὰρ ἀνθρώποισι πίκτουσι νόσους.
Οὐκ ἔστι λύπης χεῖρον ἀνθρώποις κακόν.
Πλοῖα λιμένι μᾶλλον, ἀλυπία δ' ὅρμος βίου.
Τὸ ζῆν ἀλύπως, ἀνδρός ἐστιν εὐτυχοῦς.

Μ. Εἰς Μέθην. αἰ.

Καλὸν τὸ νήφειν, τὸ δὲ πολλὰ κραιπαλᾶν·
Ὁ πολὺς ἄκρατος μικρὰ ἀναλαμβάνει φρονεῖν.

Εἰς τὸ Μέλλον. β'.

Θνητοὺς πεφυκὼς, πῶπισω πειρῶ βλέπειν.
Μένει δ' ἕκαστον τοῦτ' ὅσῳ μέλλει παθεῖν.
Μή μοι γένοιτ' ἃ βέλομ', ἀλλ' ἃ συμφέρει.
Οὐδεὶς τὸ μέλλον ἀσφαλῶς βιοτεύεται.

Εἰς

In Pœnitentiam. III.

Pœnitentia est hominibus judicium.

In Moderationem. IV.

Hominem esse teipsum submone semper.
Velis placere omnibus, non tibi solùm.
Si mortalis es, optime, mortalia etiam cogites.
In comiter-salutantibus est quædam gratia.
Æqualis sis omnibus, etiamsi opibus præcellas.
Salutis argumentum, placidi mores.
Illud, Nosce teipsum, ubique est utile.

In Novercam. V.

Gravius nullum aliud novercâ malum.

In Juventutem. I.

VIgor ætatis omnino nihil à flore differt.
Memento juvenis cùm sis, quòd senex eris aliquando.
Juvenis cùm sis, multa utilia disce.
Juvenis cùm sis, audire seniores velis.
Juvenem tacere magìs quàm loqui decet.

In Leges. II.

Vi præsente, nihil potest lex.
Res fortis lex est, si Principem habeat.
Leges sequi patrias, pulchrum *est*.
Lege omnia fiunt, & judicantur.
Orator improbus leges subvertit.

In Hospites.

HOspitii curam habe : nè vincaris.
Peregrinis succurrens, paria obtinebis aliquando.
Peregrinis fidis fidelis sis amicus.
Hospitem injuriâ nunquam afficies, occasionem nactus.
Hospitem tacere melius *est*, quàm vociferari.
Hospitem præferre magìs, hominibus mos *est*.
Hospes cùm sis, hospites *tuos* cole.
Peregrinus cùm sis, pacatus esto : & bene tecum agetur.
Peregrinos hospitio suscipe ; etenim & tu hospes eris.

Ho

Εἰς Μετάνοιαν. γ'.

Ἡ μετάνοια γίγνετ' ἀνθρώπου κρίσις.

Εἰς Μετριότητα. δ'.

Ἄνθρωπον ὄντα σαυτὸν ἀναμίμνησκε ἀεί.
Βάλλε δ' ἀρέσκειν πᾶσι, μὴ σαυτῷ μόνον.
Εἰ δυνατὸς εἶ, βέλτιστε, δυνατὰ μὴ φρόνει.
Ἐν δ' εὐτραπεζίᾳ μὴ πρόσεισιν ὅστις πᾶς χάρις.
Ἴσθι μὴ ἴδιος πᾶσι, κἂν πρὸς ἡμᾶς βίᾳ.
Σωτηρίας σημεῖον, ἥμερος τρόπος.
Τὸ γνῶθι σαυτόν, παντα χοῦ ἐστι χρήσιμον.

Εἰς Μητρυιάν. ε.

Δεινότερον οὐδὲν ἄλλο μητρυιᾶς κακόν.

Ν. Εἰς Νεότητα. ς'.

Ἀκμὴ τὸ σωφρονεῖν οὐδὲν ἀνδρὸς διαφέρει.
Μέμνησο νέος ὤν, ὡς γέρων ἔσῃ ποτέ.
Νέος πρωκώς, πολλὰ χρῆσαι μάνθανε.
Νέος ὤν, ἀκοῦσαι μᾶλλον γεραιτέρων θέλε.
Νέῳ σιγᾶν μᾶλλον ἢ λαλεῖν πρέπει.

Εἰς Νόμους. β'.

Βίας παρούσης, οὐδὲν ἰσχύει νόμος.
Ἰσομερὴς ὁ νόμος ὀφὰν, ἣν ἄρχοντ' ἔχῃ.
Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν εὖ χωρεῖς, καλόν.
Νόμῳ τὰ πάντα, γίγνεται. καὶ κεῖνται.
Ῥήτως πονηρὸς τοὺς νόμους λυμαίνεται.

Ξ. Εἰς Ξένους.

Ξενίας ἀεὶ φρόντιζε· μὴ καθυστέρει.
Ξένοις ἐπαρκῶν, μὴ ἴσον τοῦτο ποτέ.
Ξένοισι πιστοῖς πιστὸς ὢν γίγνε φίλος.
Ξένον ἀδικήσεις μηδέποτε, καιρὸν λαβών.
Ξένον ὃ σιγᾶν κρεῖττον, ἢ κεκραγέναι.
Ξένον πέμπειν μᾶλλον, ἀνθρώπους ἔδος.
Ξένος πρωκώς, τοὺς ξενοδόχους σέβε.
Ξένος ὤν, ἀπραξίαν ἴδιος· καὶ πράξεις καλῶς.
Ξένους ξένιζε· καὶ τὸ δὸς ξένος γ' ἔστι.

Hospites pauperes nè negligas, cùm videris.
Peregrino maximè confert modestia.
Peregrinatio vitam reddit modestiorem.

In Iracundiam. I.

HOmo cum sis, da operam iram ut cohibeas.
Lædit virum animus in iram lapsus.
Sis ad iram non celer, sed tardus.
Vives vitam optimam, si animum cohibeas.
Animum comprimere & cupiditatem, optimum est.
Vince iram rectâ ratione.
Ira, multa facere cogit mala.
Ira amantium parvum viget tempus.
Iram socii & amici nitere ferre.
Nemo cum ira tutò consultat.
Fugere semper oportet dominos iratos.

In Jusjurandum. II.

Virorum improborum jusjurandum in aqua scribe.
Deum, dum pejeras, nè te putes latere.
Jusjurandum fuge, vel si justè jures.

In Liberos. I.

SPontanea molestia est liberorum procreatio.
Beatum est, filium bonis moribus præditum alere.
Beatus est, qui felix fuit in liberis.
Columna enim domûs filii sunt masculi.
Amicitiæ maximum vinculum est filiorum partus.

In Doctrinam. II.

Doctrina est mortalibus possessio, quæ nullâ vi auferri pote
Omnes eruditio placidos facit.
Baculus est eruditio vitæ.
Respiciens, edoctus sum in aliena mala.
Præmium virtutis est bona institutio.
Literas dicere oportet; &, ubi didiceris, prudentem esse.
Duplum vident, qui literas didicerunt.
Pulcherrima est possessio doctrina hominibus.
Pulchrum seni discere vehementer.
Etiam inter rusticos est doctrinæ ratio.

Ξένης πέμπλας μὴ ἅψασθαι μῆνις, ἰδών.
Ξένῳ μᾶλλον συμφέρει τὸ σωφρονεῖν.
Πλανᾶν βίον πᾶσι σωφρονεῖν ἔστιν.

Ο. Εἰς Ὀργήν. ά.

Ἄνθρωπος ὤν, γίγνωσκε τῆς ὀργῆς κρατεῖν.
Βλάπτει τὸν ἄνδρα θυμὸς εἰς ὀργὴν πεσών.
Γίγνου δ' ἐς ὀργὴν μὴ ταχύς, ἀλλὰ βραδύς.
Ζήσεις βίον κράτιστον, ἂν θυμῷ κρατῇς.
Θυμῷ κρατῆσαι καρδιωμίας, καλόν.
Νίκησον ὀργὴν τῷ λογίζεσθαι καλῶς.
Ὀργὴ ὃ πολλὰ δρᾶν ἀναγκάζει κακά.
Ὀργὴ φιλέντων μικρὸν ἰσχύει χρόνον.
Ὀργῷ ἑταίρᾳ καὶ φίλῳ πειρῶ φέρειν.
Οὐδεὶς μετ' ὀργῆς ἀσφαλῶς βιοτεύεται.
Φεύγειν ἀεὶ δεῖ δεινοτὰς θυμουμένους.

Εἰς Ὄρκον. β'.

Ἀνδρῶν ὃ φαύλων ὅρκον εἰς ὕδωρ χέῃς.
Θεὸν ἐποψῶν μὴ δόκει λελῆθέναι.
Ὅρκον ὃ φεύγει, κἀν δικαίως ὀμνύῃς.

Π. Εἰς Παῖδας. ά.

Ἀτεκνίᾳ κρεῖσσον ἢ τέκνων πόρος.
Μακάριόν ἐστιν, ἢν ἔνταυκτον τρέφειν.
Μακάριος, ὅστις εὐτύχησεν εἰς τέκνα.
Σπλὴν γὰρ οἰκεῖ παῖδες εἰσιν ἄρρενες.
Φιλίας μέγιστος δεσμός, αἱ τέκνων χαραί.

Εἰς Παιδείαν. β'.

Ἀναφαίρετον κλῆμ' ὄντι παιδεία βροτοῖς.
Ἀπαίδας ἢ παίδευσις ἡμέρας ποιεῖ.
Βακτηρία γάρ ὄντι παιδεία βίᾳ.
Βλέπων, πεπαίδευμαι, εἰς τὸ σῶφρ ἄλλων κρεῖσσον.
Βραβεῖον ἀρετῆς ὄντιν εὐπαιδευσία.
Γράμματα μαθεῖν δεῖ, κἢ μανθάνειν νῶν ἔχειν.
Διπλῶν ὁρῶσιν, οἱ μανθάνοντες γράμματα.
Κάλλιστόν ὄντι κτῆμα παιδεία βροτοῖς.
Καλὸν ὃ κἢ γέροντα μανθάνειν σφόδρα.
Κἀν τοῖς ἀγρείκοις ὄντι παιδείας λόγος.

Qui literas novit, fit longè prudentior.
Literarum expers, non videt videns.
Qui non vapulavit, non eruditur.
Prudens secum circumfert opes.
Non est doctrinâ possessio pretiosior.
Prudentia est etiam, discere quod ignoras.
Sapientia divitiis possessio pretiosior.
Docti tegunt suas jacturas.
Doctorum consuetudine etiam evades doctus.
Doctus non est, qui ad omnia offendit.
Docto ab homine oportet edoctum quippiam discere.
Prudentem apud virum primum inventa est ratio.
Honorem omnibus affert doctrina mortalibus.
Quàm nihil est doctrina, nisi mens adsit!

In Cortationem. III.

Omnes sumus ad monendum prudentes:
Nos verò errare non cognoscimus.

In Paupertatem. IV.

Honestè pauperem esse *præstat*, quàm improbè ditescere.
Tenuiter, honestè vivere melius est; quàm lautè, malè.
Odi pauperem diviti dantem.
Nullum paupertate gravius est onus.
Pauperes otiosos non alit ignavia.
Paupertas ingratos multos facit.
Paupertas ignobilem *è nobili* etiam nobilem facit.
Paupertatem ferre & senectutem, est difficile.
Paupertatem ferre non est cujusvis, sed viri sapientis.
Pauperum rationes pondus non habent.

In Fidem. V.

Nè omnia nitaris omnibus credere semper.

In Avaritiam. VI.

Mediocritatem sectare, avaritiam fuge.
Malum maximum *est* in hominibus, aviditas.

In Opes. VII.

Potentia sunt mortalibus opes.

Poss

Ὁ γεφυματ' εἰδώς, κ) θεωσὸν νῦν ἔχει.
Ὁ γεαμμάτων ἀπειρ⊖, ὁ βλέπ⊖ βλέπων.
Ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπ⊖, ὁ πωδ' εὔετω.
Ὁ σοφὸς ἐν αὐτῷ θεωφέρει πῶ ὐσίαν.
Οὐκ ἔστ' σοφίας κλῆμα πμιώτερον.
Σοφία γὰρ ὄζει, κ) μαθεῖν ὃ μὴ νοεῖς.
Σοφία ὦ πλάτ' κλῆμα πμιώτερον.
Σοφοὶ ὦ συγκρύπ⊖σιν οἰκείας βλάβας.
Σοφοῖς ὁμίλων, κ) αὐτὸς ἐκβήσ⊖ σοφός.
Σοφὸς γὰ ὤδεις, ὃς τὰ πάντα θεσκύπ⊖ι.
Σοφῶ πας' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν π μανθάνειν.
Σοφῷ πας' ἀνδεὶ θεῶτον ἐυρέθη λόγ⊖.
Τιμὴ πέφυκε πᾶσι πωδεία βεοτοῖς.
Ὡς ὤδεν ἡ μάθησις, ἂν μὴ νῶς παρῇ.

Εἰς Παράνεσιν. γ'.

Ἅπαντες ἐσμὸν εἰς τὸ νωθετεῖν σοφοί·
Αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες ὐ γιγνώσκομεν.

Εἰς Πενίαν. δ'.

Καλῶς πένεσθ μᾶλλον, ἢ πλουτεῖν κακῶς.
Λεπτῶς, καλῶς ζῆν κρεῖσσον· ἢ λαμπρῶς, κακῶς.
Μισῶ πένητα πλουσίῳ δωρήμονα.
Οὐδὲν πενίας βαρύτερόν ὄζι φορτίον.
Πένητας ἀργὸς ὐ τρέφει ῥαδυμία.
Πενία δ' ἀγωνώμονάς γε τοὺς πολλοὺς ποιεῖ.
Πενία δ' ἄπνον κ) τὸν εὐγλωῖ ποιεῖ.
Πενίαν φέρειν κ) γῆρας, ἔστ δύσκολον.
Πενίαν φέρειν ὐ πάντ⊖, ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ.
Τῶν γὰ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοί.

Εἰς Πίστιν. ε.

Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν ἀεί.

Εἰς Πλεονεξίαν. ς'.

Ἰσόπλατα ὦ αἰρῶ, πλεονεξίαν μὸ φύγε.
Κακὸν μέγιστον ἐν βεοτοῖς, ἀπληξία.

Εἰς Πλοῦτον. ζ'.

Δωίαμις πέφυκε τοῖς βεοτοῖς τὰ χρήματα.

Possunt divitiæ humanos homines reddere.
Si habuerimus nummos habebimus amicos.
Jucundissimum est, opes tenere.
Mimineris, cùm fueris dives pauperes juvare.
Nè properes ditescere, nè citò pauper fias.
Nullus dives evasit repentè, justus cùm esset.
Divitiis fretus, injusta nè nitaris facere.
Si iis desidiosus, tu dives eris pauper.
Aurum aperit omnia, vel Orci portas.

In Curiositatem. VIII.

Multi otium agunt in deterioribus rebus.
Curiosè observare aliena nè velis mala.
Multa facere, est ubique putidum.
Multa facere, etiam dolores multos complectitur.

In Improbos. IX.

Viri improbi cor non emollitur.
Viri improbi fuge comitatum semper.
Vir improbus infelix est, etiamsi felix sit.
Res quæ emendari non potest, est improbitas.
Res rationis expers est improbitas.
Deformis sim potiùs quàm pulcher malus.
Se esse improbum nemo fatetur, etiamsi sit.
Mores improbi naturam distorquent.
Dei dedecus est, improbos esse fortunatos.
Et vivens malus, & mortuus, punitur.
Cum improbis consuetudinem si habeas, tu evades improbi
Mali viri munera utilitatem non afferunt.
Cum improbo viro nullo pacto iter facias.
Improbum virum nunquam facias tibi amicum.
Dolosum virum fuge per totam vitam.
Aiunt pessimos esse improbi bonos.
Corrumpunt bonos mores colloquia prava.
Bonus improbis non vulneratur verbis.
Quàm difficile est bene vivere inter improbos mores!
Ut omnia commendantur, exceptis malis moribus!

In Attentionem. X.

Nisi serves parva, perdes ampliora.
Diligentiæ omnia serviunt.

Δωίατια τὸ πλυτεῖν καὶ φιλαργύρυς ποιεῖν.
Ἐὰν δ' ἔχωμεν χρήματ', ἐξουσίαν φίλυς.
Ἡδιςόν ἐςι, φησὶ, τῶν ἀρχόντων κρατεῖν.
Μέμνησο πλυτεῖν τοὺς πένητας ὠφελεῖν.
Μὴ πεῦδε πλυτεῖν, μὴ πένης ᾖς ταχύ.
Οὐδεὶς ἐπλέυσε ταχέως δίκιμος ὤν.
Πλύτῳ πεποιθὼς, ἄδικα μὴ πειρῶ ποιεῖν.
Ῥᾴθυμος ὢν σὺ πλῦνε, πένης ἔσῃ.
Χρυσὸς δ' ἀνοίγει πάντα, καὶ δὺς πύλας.

Εἰς Πολυπραγμοσύνην. ῆ.

Πολλοὶ σχολὴν ἄγουσιν εἰς τὰ χείρονα.
Πολυπραγμονεῖν τἀλλότρια μὴ βέλτιςον κακόν.
Τὰ πολλὰ πράττειν, ἔστι πανταχοῦ σαπρόν.
Τὰ πολλὰ πράττειν, κῶδίνας πολλὰς ἔχει.

Εἰς Πονηρούς. ϑ'.

Ἀνδρὸς πονηροῦ σπάνιον ἡ μαλάττεται.
Ἀνδρὸς πονηροῦ φεῦγε συμβολὴν ἀεί.
Ἀνὴρ πονηρὸς δυστυχεῖ, κἂν εὐτυχῇ.
Ἀνεκτότερόν ἐςιν ἡ πονηρία.
Ἀσυλλόγιςόν ἐςιν ἡ πονηρία.
Δύσμορφον εἶναι μᾶλλον ἢ κακὸς κακός.
Ἑαυτὸν ὅδεις ὁμολογεῖ, κακὸν ὢν.
Ἤδη πονηρὰ πῶς φύσιν διαφθερεῖ.
Θεοῦ δ' ὄνειδος, τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.
Καὶ ζῶν ὁ φαῦλος, καὶ θανὼν, κολάζεται.
Κακοῖς ὁμιλῶν καὶ τὸ εὐβίωτον κακόν.
Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Κακῷ συμβουλεύσας μηδ' ὅλως ὀφθῇ πόρει.
Πονηρὸν ἄνδρα μηδέποτε ποιοῦ φίλον.
Τὸν ὅλιον ἄνδρα φεύγειν παρ' ὅλον τὸν βίον.
Φασὶν κακίστους οἱ πονηροὶ τοὺς κακούς.
Φθείρουσιν ἤδη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί.
Χρηστὸς πονηροῖς ὢ πεφώνηται λόγος.
Ὡς ἔργον εὖ ζῆν ἐν πονηροῖς ἤδεσιν.
Ὡς πάντα πρὸς ὅδι, πλοῦ κακοῦ τρόπου.

Εἰς Περισχολήν. ί.

Βίου μὴ φυλάσσης μίκρ', ἀπολεῖς τὰ μείζονα.
Τῆς ἐπιμελείας πάντα δῆλα γίγνεται.

In Silentiam. I.

Linguam stultam damnum sequitur.
Linguam maximè ubique nitere cohibere.
Paucis iracundum accusa.
Nonnullis silentium est melius quàm loqui.
Res contemptibilis, taciturni mores.
Lingua multos in perniciem duxit,
Lingua multorum causa est malorum.
Vel tacendum est, vel meliora dicenda.
Vel dic quippiam silentio melius, vel silentium tene.
Melius est tacere, quàm loqui quæ non decet.
Non oportet tacere & loqui, ubi est necesse.
Nihil est silentio utilius.
Multis responsio silentium est.
Silentium aliquando potius sermone.

In Conscientiam. II.

Mortalibus omnibus conscientia Deus est.

In Artem. I.

Portus infelicitatis est hominibus ars.
Fortuna artem invênit, non ars fortunam.

In Honorem. II.

Dum honore afficiuntur, omnes lætantur mortales.

In Audaciam. III.

Est audere, ô amice, viri non sapientis.
Te esse animi præstantem statue, non audacem.
Temeritas multis est autor malorum.
Multa temerè aggredi, in multis errare facit.

In Fortunam.

Cùm sis homo, memineris communis fortunæ.
Constans nihil in vita videtur esse.
Ubi dederis fortunæ parvum, accipies magnum.
Fortuna res est, quam non facilè assequaris.
Cum Deo pugnare grave est, & cum fortuna.
Aliis dat, aliis aufert fortuna.

Omni

Σ. Εἰς Σιωπήν. ά.

Γλώσσης ματαίας ζημία μεγίστη ἔστω.
Γλώσσης μάλιστα παντὸς πειρᾶν κρατεῖν.
Διὰ σιωπῆς πιθανώτερον καταρρέει.
Ἐνίοις τὸ σιγᾶν ὄζει κρεῖττον τοῦ λέγειν.
Εὐκαταφρόνητόν ὄστις σιγηρὸς τρόπος.
Ἡ γλῶσσα πολλὰς εἰς ὄλεθρον ἤγαγε.
Ἡ γλῶσσα πολλῶν ὄζει αἰτία κακῶν.
Ἡ δεῖ σιωπᾶν, ἢ λέγειν ἀμείνονα.
Ἡ λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σίγα ἔχε.
Κρεῖττον σιωπᾶν, ἢ λαλεῖν ἃ μὴ πρέπει.
Οὐ δεῖ σοπᾶν, ἢ λαλεῖν, ὅτι χρεών.
Οὐδὲν σιωπῆς ὄζει χρησιμώτερον.
Πολλοῖς ἐπῆκεισε ἡ σιωπὴ τυγχάνει.
Σιγὴ που ὄζειν αἰρετωτέρα λόγου.

Εἰς Σωφροσύνην. β'.

Βροτοῖς ἅπασιν ἡ σωφροσύνη θεός.

Τ. Εἰς Τέχνην. ά.

Λιμὸν ἀτυχίας ὄζειν ἀνθρώπου τέχνη.
Τύχη τεχνὴν ἔυρηκεν, ἡ τέχνη τύχην.

Εἰς Τιμήν. β'.

Τιμώμενοι γὰρ πάντες ἥδονται βροτοί.

Εἰς Τόλμαν. γ'.

Ἔστιν τὸ τολμᾶν, ὦ φίλ', ἀνδρὸς ἡ σοφίᾳ.
Εἰ τολμᾷ εἶ, κρῖνε, τολμηρὸς ὢ μή.
Πρεπέστερα πολλοῖς ὄζειν αἰτία κακῶν.
Τὸ πολλὰ τολμᾶν, πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

Εἰς Τύχην. δ'.

Ἄνθρωπος ὤν, μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.
Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δοκεῖ φέρειν.
Δὸς τῇ τύχῃ τὸ μικρόν, ἐκλήψῃ μέγα.
Δυσπαρακόλουθον ὂν πρᾶγμ' ἔδοξ' ἡ τύχη.
Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ὄζει καὶ τύχῃ.
Οἷς μὴ δίδωσιν, οὐδὲ δ' ἀφαιρεῖται τύχη.

Omnibus sapientibus favet fortuna.
Multos miseros erexit fortuna.
Stertunt præsente fortunâ res.
Versat omnia parva in vitâ fortuna.
Mortalia omnia mutationes multas habent.
Casus meliora quàm nos init consilia.
Fortuna mortalium res, non consilium, moderatur.
Tempestas transit facilè in serenitatem.
Quàm varia res est, & fallax, fortuna!

In Injuriam. I.

INfelix sis magìs quàm maledicus.
Ensis sauciat corpus, mentem verò sermo.
Nihi passus es grave, nisi præ te feras.

In Sanitatem. II.

Non est sanitate melius quicquam in vita.
Sanitas & mens, bona vitæ duo sunt.

In Superbiam. III.

Superbiæ nullus fugit pœnas.
Cùm fueris felix maximè, nè superbias.

In Somnum. IV.

Somnus mortis quædam præmeditatio est.
Somnus est omnibus sanitas vitæ.
Somnus famem extremum malorum domat.
Somnus est corporis salus.
Somnus, parva mortis mysteria.

In Tolerantiam. V.

Viri *est*, quæ accidant generosè ferre.
Fer mœrorem & jacturam fortiter.
Leviter ferre oportet circumstantes fortunas.
Vince ratione præsentem calamitatem.
Nitere fortunæ ignorantiam facilè ferre.
Facilius est monere, quàm, cùm quid tibi acciderit, tolerare
Fortiter ferre incommodum oportet generosum.
Eorum qui rerum potiuntur disce ferre licentiam.
Mortalem necesse est ferre fortunam.
Viri sapientis est, damnum facilè ferre.

Πᾶσιν γὸ ἓυ φρονῆσι συμμαχεῖ τύχη.
Πολλὸς καλῶς πεφάντας ὤρθωσεν τύχη.
Ῥέγχει παφόσης τῆς τύχης τὰ πρόγματα.
Στρέφει ὃ πάντα τὰν βίῳ μικρὸ τύχη.
Τὰ θνητὰ πάντα μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.
Ταυτόματον ἤμῆ καλλίω βεβλεύεται.
Τύχης τὰ θνητῆ πρόγματ', ὐκ εὐβελίας.
Χειμὼν μεταβάλλει ῥᾳδίως εἰς εὐδίαν.
Ὡς ποικίλον πρόγμα ὄζι, ἢ πλάνον, τύχη.

Υ. Εἰς Ὕβριν. ά.

Υ'σμοις Θ ἴδι μᾶλλον ἢ καπήλοις Θ.
Ξίς Θ πτρώσκει σῶμα, τὸν ὃ νῶν λύγ Θ.
Οὐδὲν πέπονθας δεινόν, ἂν μὴ προσποιῆ.

Εἰς Ὑγίειαν. β'.

Οὐκ ἔσθ' ὑγιείας κρεῖσσον ὀδὲν ἐν βίῳ.
Ὑγίεια ἢ νῶς, ἐσθλὰ τῷ βίῳ δύω.

Εἰς Ὑφηφανίαν. γ'.

Ἀλαζονείας ὅπις ἐκφεύγει δίκιλον.
Ὅτ' ἐυτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει.

Εἰς Ὕπνον. δ'.

Ὕπν Θ ὃ θνητὰ τις προμελέτησις πέλει.
Ὕπν Θ ὃ πᾶσίν ὄζιν ἢ ὑγεία βίε.
Ὕπν Θ ὃ πείναν τὠ καλέφαγον δαμᾷ.
Ὕπν Θ πέφυκε σώμαΘ σωτηρία.
Ὕπν Θ, τὰ μακρὸ τῶ θνητὰ μυστήρια.

Εἰς Ὑπομονήν. έ.

Ἀνδρὸς, τὰ προσπίπτοντα γενναίως φέρειν.
Ἔνεγκε λύπην ἢ βλάβην ἐρρωμένως.
Κόσμος φέρειν δεῖ τὰς παρεστώσας τύχας.
Νίκα λογισμῷ τὠ παρόντα συμφορᾶν.
Πειρᾶ τύχης ἄγνοιαν εὐχερῶς φέρειν.
Ῥᾴδιον παραινεῖν, ἢ παθόντα καρτερεῖν.
Στερρῶς φέρειν χρὴ συμφορᾶν τὸν εὐγενῆ.
Τὠ μὴ κρατοῦντων μηδὲ φέρειν ὐξουσίαν.
Φέρειν ἀνάγκη θνητὸν ὄντα τὠ τύχη,
Φρενῶντός ὄζι, ζημίαν ῥᾴδιον φέρειν.

In Invidiam. I.

Tu pauper effectus, divitibus nè invide.

In Amicos. II.

Iniquum est, molestiâ afficere amicos ultro.
Ab homine infortunato longè discedunt amici.
Omnibus felicibus lætor amicis.
Constans sis, & constanter utere amicis.
Oportet amantes fidem, non verba, habere.
In rebus adversis, pecuniâ melior amicus est.
In rebus adversis amicos beneficiis affice.
Precare habere aliquid : & si habeas, habebis amicos.
Communes existima amicorum calamitates.
Perinde ut Deum tu amicos colere velis.
Malum proferunt fructum mali amici.
Pulchrum spectaculum est felix amicus.
Pulchrum *est*, nihil in amicos peccare.
Arguit amicos tempus, ut aurum ignis.
Nimis te amans, non habebis amicum.
Felix, quisquis nactus est generosum amicum.
Nunquam contendas duorum amicorum esse judex.
Ne fuge socium in malis constitutum.
Eum qui te odit, oderis : qui amat, vehementer ama.
Existima fratres veros amicos.
Iræ causâ, arcana ne vulgaveris amici.
Nemo est qui non se amet.
Nulla est possessio pretiosor amico.
Nitere amicis non malus esse amicus.
Multi mensæ, non veritatis, amici.
Pecuniæ hominibus conciliant amicos.
Nemo seipso plùs amat quenquam.
Amicitiæ justæ possessio est tutissima.
Amicum constantem in adversis ne metuas.
Amicum propter iram in rebus adversis ne negligas.
Amicus mihi incommodans, nihil ab inimico differt.
Amicus enim cum amico laborans sibi laborat.
Amicus habens, existima thesauros habere.
Amici mores nosce, non autem oderis.

Φ. Εἰς φθόνον. ά.

Ἀγαθὸς πεινωθείς, τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.

Εἰς φίλους. β.

Ἄδικον, τὸ λυπεῖν τοὺς φίλους ἐκουσίως.
Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐμποδὼν φίλοι.
Ἅπασιν ἓν πράγμασιν ἥδομαι φίλοις.
Βέβαιος ἴσθι, κἂν βεβαίως χρῶ φίλοις.
Δεῖ τοὺς φιλοῦντας πίστιν, ἀλόγως, ἔχειν.
Ἐν τοῖς ἓν δεινοῖς, χρημάτων κρείττων φίλος.
Ἐν τοῖς κακοῖς ἂν τοὺς φίλους εὑρήσετε.
Εὔχου δ' ἔχειν π' ἂν ἔχῃς, ἕξεις φίλους.
Ἰδίας νόμιζε τὰς φίλων τὰς συμφορές.
Ἴσον θεῷ σὲ τοὺς φίλους πρᾶξαι δέλει.
Κακὸν φέρουσι καρπὸν οἱ κακοὶ φίλοι.
Καλὸν θάμα δ' ὄντ' ἓν πράττων φίλος.
Καλόν, τὸ μηδὲν εἰς φίλους ἁμαρτάνειν.
Κείνει φίλους ὁ καιρός, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.
Λίαν φιλῶν σεαυτὸν ἐχ' ἕξεις φίλον.
Μακάριος, ὅστις ἔτυχε γενναίᾳ φίλᾳ.
Μηδέποτε πείρᾳ δύο φίλων ἓν κρείττης.
Μὴ φεῦγ' ἑτοίμως ἐν κακοῖσι κείμενον.
Μισοῦντα μίσει, τὸν φιλοῦντ' ἀντιφίλει.
Νόμιζ' ἀδελφὸς τοὺς ἀληθινοὺς φίλους.
Ὀργῆς χάριν, τὰ κρυπτὰ μὴ κράτυνε φίλου.
Οὐκ ἔστιν ὅδε ὅστις ἐχ αὐτὸν φιλεῖ.
Οὐκ ἔστιν ὅδε κτῆμα κάλλιον φίλου.
Πείρᾳ φίλοισι μὴ κακός γ' ἓν φίλος.
Πολλοὶ τραπέζης, ἐκ ἀληθείας, φίλοι.
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὐεί σκει φίλους.
Φιλεῖ δ' ἑαυτὸν πλέον ὅδεὶς ὅδένα.
Φιλίας δικαίας κτῆσις ἀσφαλεστάτη.
Φίλον ζέβαιον ἐν κακοῖσι μὴ φοβοῦ.
Φίλον δ' ὀργὴν ἐν κακοῖς μὴ παίδευε.
Φίλῳ με βλάπτων, ὅδεν ἐχθρὸν διαφέρει.
Φίλῳ φίλῳ γὰρ συμπονῶν αὐτῷ πονεῖ.
Φίλους ἔχων, νόμιζε θησαυρὸς ἔχειν.
Φίλα τέρπεις γίνωσκε, μισήσεις δ' μή.

Εἰς

In Industriam. III.

Ipsa te docent vitæ negotia.
Multis laboribus quæ pulchra sunt comparamus.
Re ipsa gnavus sis, non verbis solùm.
Laborare necesse est eos, qui volunt esse felices.
Industrius sis: & vitam comparabis honestam.
Quàm suave est doctis meminisse laborum!
Quàm multa mortalibus otium affert mala!

In Prudentiam. IV.

Bonum maximum prudentia est semper.
Semper potissimum est, quod est tutissimum.
Viri character ex oratione cognoscitur.
Si rectè sentias, in omnibus felix eris.
Optimum est, omnium nôsse honesta.
Peritia imperitiam superat.
Nonnulli sunt inconsulti felices.
Suavissimum est, divitem esse prudentem.
Res suavis pater, prudentiam loco iræ habens.
Odi sapientem, quicunque sibi non est sapiens.
Mente aliquid agitare est potius, quàm quiescere.
Præceps prudentia odium generat.
Nemo quod intelligis novit, sed quod facis videt.
Non ubique prudens convenire videtur.
Si sis prudens, fuge improbitatem.
Illud, NIHIL temerè, ubique est utile.
Animi magnum frænum est hominibus mens.
Quàm nihil est eruditio, nisi mens adsit!

In Naturam. V.

Quæ dedit omnia, etiam recipit, natura.
Natura omnes doctrinas superat.
Natura cujusque generis est patria.
Naturam pravam mutare non est facile.

In Tempus. I.

PRofert in lucem veritatem tempus.
Longa ætas calamitates multas habet.
Omnia retegens tempus in lucem fert.

Consili-

Εἰς Φιλοπονίαν. γ'.

Αὐτὰ σε διδάσκει τῶν βίᾳ τὰ πράγματα.
Ἐν μυείοις τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.
Ἔργοις φιλόπονον ἴδοι, μὴ λόγοις μόνον.
Μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.
Φιλόπονον ἴδοι· κἀβίον κτήσῃ καλόν.
Ὡς ἡδὺ τοῖς σοφοῖσι μεμνῆσθαι πόνων.
Ὡς πολλὰ δυπτοῖς ἡ σχολὴ ποιεῖ κακά.

Εἰς Φρόνησιν. δ'.

Ἀγαθὸν μέγιστον ἡ φρόνησις ἐς' ἀεί.
Ἀεὶ κράτιστόν ὄζει τὰσφαλέσυτον.
Ἀμβλὺς χειραγκπὶς ἐν λόγῳ γνώσιζεται.
Ἂν ἓν φρονῇς, τὰ πάντά γ' εὐδαίμων ἔσῃ.
Ἄειστόν ὄζει, πάντ' ὀπίσωθεν καλά.
Ἐμπειρία γὰ τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.
Ἔγιοι καλῶς φρονοῦσι πράσσοντες καλῶς.
Ἡδιστόν ὄζειν εὐτυχοῦντα νοῦν ἔχειν.
Ἡδύ γε πατὴρ φρόνησιν ἀνὴ ὀργῆς ἔχων.
Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.
Νοεῖν γὰρ ὄζει κρεῖσσον, ἢ σιγὴν ἔχειν.
Ὁ πὰρ' ἡλικίαν νοῦς μίσος ἐξεργάζεται.
Οὐδεὶς ὁ νοεῖς μὴν ὅιδεν, ὃ δ' ποιεῖς βλέπει.
Οὐ παντυχῆ δ' ὁ φρόνιμος ἁρμόσειν δοκεῖ.
Σωστὸς πφυκὼς, φεῦγε πὴν κακοτρίαν.
Τὸ Μηδὲν εἰκῆ, παντυχοῦ 'στι χρήσιμον.
Ψυχῆς μέγας χαλινὸς ἀνθρώποις, ὁ νοῦς.
Ὡς οὐδὲν ἡ μαθησις, ἢν μὴ νοῦς παρῇ.

Εἰς Φύσιν. ε.

Ἡ δοξα πάντα, κἀ νομίζεται φύσις.
Ἡ φύσις ἁπάντων δὴ διδαγμάτων κρατεῖ.
Ἡ φύσις ἐκ τοῦ γλυκὺς ὄζειν πατεῖς.
Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον.

Χ' Εἰς Χρόνον. ά.

Ἄγει δὲ πρὸς φῶς πὴν ἀλήθειαν χρόνος.
Μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει.
Πάντ' ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς φῶς φέρει.

Σύμβα-

Consiliarius nemo est melior quàm tempus.
Tempus evertit omnia, & oblivionem inducit.
Tempus justum virum arguit solum.
Tempore omnia fiunt, & judicantur.

In Mutuum. II.

Postquam accepisti, redde ô homo ; & accipies rursum.
Debita servos liberos faciunt.

In Mendacium. II.

MEntiens nemo latet & alios multo tempore.
Mendacium odit quisquis sapiens est, & probus.
Mendacii calumnia vitam labefactat.

In Vituperium. II.

Mores justos mala non attingit oratio.
Opprimit semper calumnia meliora.
Eundem laudare & vituperare, hominis *est* improbi.

In Animum. III.

Animum exerce in bonis operibus.

FINIS.

Σύμβολον ἀδελφὸς ἐσθλὸν ἀγαθόν.
Χρόνος δ' ἀναιρεῖ πάντα, καὶ λήθην ἄγει.
Χρόνος δίκαιον ἄνδρα δεικνύει μόνον.
Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεται, καὶ κείνεται.

Εἰς Χρέος. ϛ'.

Λαβών, ἀπόδος ἄνθρωπε· καὶ λήψῃ πάλιν,
Τὰ δάνεια δέλεας τοῦ ἐλευθέρους ποιεῖ.

Ψ. Εἰς Ψεῦδος. ά.

Ψευδόμενος ἀδελφὸς λανθάνει πολλοὺς χρόνον.
Ψεῦδος ὃ μισεῖ πᾶς σοφός, καὶ χρήσιμος.
Ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμαίνεται.

Εἰς Ψόγον. ϛ'.

Ἡδὺς δικαίῳ φαῦλος ὁ ψαύει λόγος.
Νικᾷ μὲν αἰεὶ διαβολὴ τὰ κρείσσονα.
Τὸν αὐτὸν αἰνεῖν καὶ ψέγειν, ἀνδρὸς κακοῦ.

Εἰς Ψυχήν. γ'.

Ψυχὴν ἔσωζε πρὸς τὰ χρησὰ πράγματα.

ΤΕΛΟΣ.

INDEX eorum quæ ad Philosophiam *Moralem præcipuè pertinent.*

Prior numerus, sequente [,] subdistinctione, paginam indicat: posterior, ipsum versum. Unicus si occurrat numerus sequente [.] plenâ distinctione, paginam solam indicat: ubi non difficilis erit versûs investigatio. Asteriscus [*] ipsum in citata pagina titulum indicat: sub quo continentur plurima, inter se sæpe, ut fit, diversa, sed titulo tamen suo in genere consentanea.

Abstinendum ab alienis 431, 4. 433, 32. vide, non *Concupisces.*

Adde parum parvo, magnus acervus erit 21,359

in *Adulterium* 439, 166. in *Adulterum* 514

Ægritudinem animi medela quæ 525

Ægro consilia recta dare, facile 521

Æmulatio 3, 23. 435, 60

Æquitatis laus 455,32

Ætas
- *Aurea* 7,109
- *Argentea* 9,126
- *Ænea* 9,142
- *Ferrea* 11,174
- *Heroum* 9,156

Ætatis flos citò labitur 417, 979. 419,1011. 491, 7. vide *Juventutem*

Agriculturæ fructus 43,2

In *Amantem* 545.* *Amantes, Amentes* 524. *redamandi* 319, 19, 27.

in *Amicitia tenendæ regulæ* 385, 323. 445, 7.

Amicus fidus quanti æstimandus 373,77. *quis* 389,415. 391,450

Amici qui eligendi 445. 5. *qui non* 375,113. *Amici veri, rari,* 189,15. 331. 373,74,77, &c. 389,415. 391,449. *Amici fortunæ comites* 401, 643. 403, 697. 411,857. 415,925. 531

In amicos 563.* *in Amicos infidos* 373,87. 375. 115. 379,209 399,595. 411,849. 417,972

Amor cæcus 179, 20. *celari non potest* 511. *fugiendus* 295, 27 327. 13. *non deus sed passio* 441, 182.

Amoris (i.e. *Cupidinis*) *descriptio* 295,6,7, &c. *oscula veneni plena* 295,27

Amoris vis igne fortior, 139, 134. 295,23.

Amori pulchra videntur ea quæ non sunt 161,18.

Anima immortalis 437,400, & 110.

in *Animum* 568*

Arcana non revelanda 509

in *Arrogantem* 379,221

in

in *Artem* 527,563.*
in *Attentionem* 561.*
Avaritia radix omnium malorum 433,38. *In avaritiam* 559.* *Avarus semper eget* 211,65 445,16. *Auri fur di* 211,60 *Audacia bona & mala* 417. *In audaciam* 563.* *Aurora opus & iter promovet* 31, 196.
in *Auxilium* 537.*

Beatus perfectè in vita nemo 377,167. 391,441. 427, 1159. 457,15. 525,529. *Bellicæ virtutis laus* 461.* *Beneficium dando accepit, qui digno dedit* 373,111. *Beneficium malè locatum, maleficium* 153,38. 373,105. 415,949 439,142
de *Bonis viris* 533.*

Calumniatores non audiendi 385,323. 423,1147. 522 *Cognati diligendi* 441,206 *Coma in masculis non nutrienda* 441,198
in *Commendando, cautio* 417, 957. 423,1078
non *Concupisces aliena* 505, 11, &c. 523 *Conjugium felix* 441,184. *Conjugii inæqualis vituperium* 391,457
in *Conscientiam* 505,22. 561* 563.*
in *Consilium* 537. * *Consilium malum consultori pessimum* 1?, 263. 423,1085. *Consilium vel à servo capiendum* 443,214
Consolatorium in funere ami 477,51
Consuetudo, altera natura 49 *Consuetudo bonorum eligen* 375,32. 427,1167. *consueti do malorum vitanda* 369, 3 375,113. 383,305. 327,11 437,12
Consulendi qui 373,6
Consultandum ante opus 445,2 447,39,6
Contentio bona & mala 3,1
in *Continentiam* 545
in *Contradicentes* 49
Convitia neglecta in convitiat rem recidunt 50
Convivalia præcepta 383,30 391,467. 411,835. 41? 977. 443,
Corpus humanum è terra format in terram redit 437,10
Credendum nec omni nec nul 21,37
Curo facit canes 7,93. 187, in *Curiositatem* 561

Deus colendus 431,6. *invisibilis* 487,9. *omnia viden* 487,10. *omnium parens* 487,8 *per se existens* ibid. *unus* 433,45 487.8. *unus, sapiens, potens. Dives* 433,49. *Dei consilium inscrutabile* 459. *de Dei unigenito* 487,20. *de Deo* 487.* *Deo nihil impossibile* 495. *Deo servire, hominibus utile* 287,3 *Dies indicabit omnia* 417,961. *dies quæ bonæ, quæ malæ, secundum Hesiodum* 41,1,2, &c. *Dii colendi* 19,334. *Dii invocandi* 25,83.

5,83. 447,49. 459. *Dii ti-*
endi 403,1181. *cum Diis*
on pugnandum 403,687
imidium plus toto 5,40
vitiæ, incerta possessio 445,16
inflant 423,1111. 433,57. 511
ortuos deserunt 437,104. *ple-*
amque conglutinant nuptiæ
77,185, repositæ nemini pro-
nt 209,22. *tegunt peccata*
21,1057. 413,1114. Divi-
iarum sitis inexplebilis 379,
27. 427,1154. 451.71. ve-
us usus 513. *vituperium* 485.
De divitis vide plur. *sub* titul.
pes, &c.
Doctrinam 555*
mi manendum 21,863
rmituri officium 447,40
Decalogi duabus tabulis 489,
34

Brietas celari non potest 511.
In ebrietatem 551. * vide
num immoderatè sumptum.
ebrios 509. vide tit. *Vinum*
moderatè sumptum pe mum.
curetorum dicta 421, 1043,
& 1063. 431,5
methei stultitia 7,85
ntus consiliis non semper re-
ndent 377,861. *eventus re-*
incerti 375.133. 397,585
01,659. 423,1073. 451,65
Abula Accipitris & Luscinia
11,200
lum, infectum reddi non po-
t 435,51
, malum, &c. 41,379
es, ignaviæ comes 15,300
In Famem 551*
in *Felicitatem* 545*
Festina lentè 153,31. 385,329,
& 335. 389,401. 401,633
Fide, sed cui vide 373,73, &c.
409,825. 435,75. *Fides pe-*
rit 425,1133. *servanda* 433,
11. in *Fidem* 557*
in *Fœneratores* 435,79
Fœtus in utero non corrumpendus
441,172, *editus non exponen-*
dus 441,173
Forma bonum fragile 247,28
275,8. 417,979. vide tit.
Ætatis flos, &c. & Juvent.
Formæ vis 355,92
Formosæ encomium 357,135
Fortis, commune bonum 419,
999. 461,15
Fortitudinis laus 461 * de *For-*
titudine 493. * vide tit. *Bel-*
licæ virtutis laus
Fortuna miserrima tuta est 515
non est dea 505. *Fortunæ media-*
critas, optima 375,129. 425,
1151. vid. tit. *Sublimia, &c.*
Fortunæ rota 401,662. 477. in
Fortuna 561* in *Fraude* 431,2
Fur, uterque & qui furripuit, &
qui furrepta accipit 437,129
in *Furtum* 433,16
Futura, homini incerta 477 vide
tit. *Eventus*
in *Futurum* 551

IN *Garrulum* 383,295. 389,
421. 399,613. 527
in *Gloriam* 543*
de *Gratitudine* 435,76
Gutta cavat lapidē, &c. 333,18

Homo

Homo animalium omnium, sed suâ culpâ, infelicissimus, 519. *pulvis* 437,103
in *Homicidium* 431,2. 433,29 & 31
in *Honorem* 563*
in *Hortationem* 557*
in *Hospites* 553*
Hospitii regulæ 39,333, & 340 435,77

Ignavi ad furta proclives 439, 144
Ignaviæ pœna, & vituperium 15,301. 27,90. 223,26
Immortalitas, res longè desideratissima 531
Impietas seculi 425,1133
in *Improbos* 559*
de *Imprudentia* 479*
in *Incontinentiam* 485.* 499*
Industriæ laus 25,89 in *Industriam* 563*
Infantes molliter tractandi 439, 140
in *Infortunium* 543*
in *Ingratam memoriam* 535*
* *Ingrati, sibi injurii* 415,951
Inimici jumentum si in via ceciderit, sublevandum 439, 133
in *Injuriam* 559*
de *Injuriis ferendis* 523
Injustitiæ pœna comes 13, 211 15, 236. 431,9
Intemperantia. Vide *Vinum immod.*
Invidia vitanda 435,66.447, 36. *vivos insequitur, mortuos deserit* 403
in *Invidiam* 565
Ira cohibenda 413,893. 421 435,52. & 53, & 54. *I furor* 4
in *Iracundiam* 555
in *Judicem corruptum* 5
in *Judicium & justitiam di nam* 54
Juranti qui non credit, ipse perjurium proclivis est 509,
in *Jusjurandum* 555 * *Serv dum* 44
Justus quis 54
Justi, beata generatio 17,2
Justi officium 415,339.437,1
in *Justum* 54
Justitiæ fructus 13,223. 375, 157. 381,245. 455, *præcepta* 431,7. 433,12, &
in *Juventutem* 553.* vide *tatis florem.*

Labor. Vide *Industriam.*
Laboris fructus 17,3
Laborandum, 23, 15. 439, &c.
Lacrymæ inanes 5
in *Laudem* 5
in *Leges* 5
Liberi castigandi leviter 4 195. *corrigendi acriter* 5
Liberi piorum, beati 273
in *Liberos* 555.* *ingratos* 3 273. 409,8
Lingua cohibenda 39,337. *cohibitæ pœna* 39,3
Lis litem gignit 435,74. *vit da* 3,27. 447,
de *Literis* 49
Livor post fata quievit 4
in *Lucrum* 549* *Lucra m damna* 19,350. 391,4

Magici libri non legendi 439,139
Magistratus imperiti non eligendi 435,82
Major cura. major fructus 21, 378. 35,262
Malus vir, commune malum 15, 238.371,44
Maleuli pueri non castrandi 441, 175
Medicos 493. * 505,26. 507,7,9
Mediocritatem serva 37,312
Memento te esse mortalem 437, 104. 445,15
Mendacium 399,607,431, 5, & 10. 569*
Merces laboranti tribuenda 433, 17
Meris succurrendum 433,20, 437,134
Moderatio in utraque fortuna tenenda 401,657. 437,111
Moderationem 553 *
Modus optimus 433,12. 433, 435,64. 437,93. 447,38
Modi 445,34
Mœrorem 551 *
Morbo pejus est, de morbo cuilibet recitanti respondere 507,9
Mors inevitabilis 405,727.427, 87. *sceptra ligonibus æquat* 7,106. *Mortis plerique immemores* 331,13. *Stipendiarii* 513. in *Mortem* 547 * *mortem nulla voluptas* 7,967. *à Morte ad vitam datur regressus* 309,107 *Mortui præter modum non lugendi* 477. *sepeliendi* 437,94 *Mortuorum sepulchra non violanda* 437,95
de *Mose* 489,33
Mulier, malum necessarium 101, 603. 519, &c. *Mulieris custodia, difficillimum* 509. *Mulieri gravidæ manus non inferendæ* 441,174. *Mulieri non credendum* 21,373. *quando nubendum* 37,316. *Mulierum decem genera* 472, &c. *defensio* 519. *quatuor genera* 443 *quod genus optimum* 443,473 *in Mulieres* 443,519, &c. 541 de *Mulieribus* 469 *
Multiloquus. vide *Garrulum. Multiloquus quis* 507. *quis non* ibid.
in *Mutuum* 569

Navigatio, periculosa 37, 307. 433,23. 531 in *Naturam* 567*
Necessaria molesta 499
Necessitas, artium mater 229,1 in *Necessitatem* 535*
Nemo alterius non indigens 259, 50
in *Nobilem* 545
Non nasci, optimum: proximum quamprimum mori 389.425 501. & *contrà,* 503 in *Novercam* 553
Nuptiæ, molestiarum plenæ 275, 24. *non contrahendæ divitiarum gratiâ* 377,185. 441,188. in *nuptias* 539.* *furtivas* 433,1. *secundas* 441,194
in *Obtrectatores* 399,611 *Occasio arripienda* 29, 121. 31,193. 37,312
in

in *Occulta* 549*
in *Odium* 545*
in *Opes* 557. * vide *Divitiæ*
Opes injustè partæ, damnum 379, 199. 431,3. 449,7,11. (Vide *Lucra mala*) *justè partæ longè meliores* 19,318. 379,197. 431,3. 449,9. *Opes ingenium indicam* 513
in *Orationem* 551*
in *Otium* 439,144. Vide *Ignaviam.*

Pandoræ descriptio 5,60. *dolium* 7,94
in *Parasitos* 375,115. 401,645 435,86
in *Parentes* 539.* *Parentes honorandi* 431,6. 445,4. *parentem officia erga liberos* 441 195,&c. 523
Parsimonia in fundo, sera 21, 366. 439,131
Patientia in malis 387,355 397,555, & 591. 409,815 427,1163. 427,114. 445,18 517. 521
Pauperes non affligendi 433,17 *Sublevandi* 433,20. vide *Miseris succurrendum. Paupertas, animorum index* 389, 393 *Grave jugum* 377,173. 385, 351. 401,649. *magna ad peccandum illecebra* 387, 289. *mutos homines facit* 401,669 *virtutem celat* 421,1058. *Paupertatis consolatorium* 523. *Paupertati omnes obnovii* 433,36 521 (vide *Vitæ calamitates omnibus communes*) in *Paupertatem* 497*. 557*. *Paupertatem nemini exprobres* 39, 377,
in *Peccatum* 5
Pecuniæ omnia serviunt 37, 403,
Perjurii pœna 17,280. in *Perjurium* 429,1195. 433 4
Personarum acceptio probi 407,8. 5
in *Pietatem* 5
Piscator ictus sapit
Placere omnibus impossibile 367. 409,793. 433
Plus ultra
in *Pœnitentiam*
Poetæ neglecti 209
in *Populum*
Potentioribus cedendum 13,
de *Præteritis non dolendum* 4 50. vide *Factum infectum,*
in *Preces*
Principis obsta 425,1129. 4
Procrastinatio mala 23
Promethei furtum 5
Proximus sum egomet mihi 2
Prudentia rarò facundiæ c 427, 1185. in *Prudeni* 495,
Prudentis officium 427,1
Prudentum tres tantùm ca vide *Tres tantum, &c.*
Pudor bonus 389,409. *pe* 13,197. 383,291. 401,
Pudor malus. 19,
Pulchritudo & virtus rarò veniunt 415,929. in *Pulc tudinem* 5

li unà cum matre è nido non eferendi 435,80

Q

VÆ supra nos, nihil ad nos 231,9
i quærit, inveniet 505,7

Atio, telum ferro pene-trantius 437,117
Regem 437*
rehendere, cuivis in proclivi ;rectè facere, non item 387, 370. 399,611.529
irrectionis spes 437,98
isum 539*

Anctè vivendum, & sanctis placendum 273,30
anitatem 563*
re per se, sapientiæ gradus amus 17,291
ens per omnia, nemo 413, 8. *sapienti auscultare, sa-ntiæ gradus à summo pro-nus* 17,293. *sapientiæ laws* 7,122, &c. *sitis inexple-s* 427,1155
tas injuriam parit 377,153 7, 19. *malum* 425, 1177. *res perdidit quam fames* 399 605. 403,693
rati, detegendi 437,125
ius ipsa morbus 507. *vene-lis* 433,11. 441,207. *vi-rium* 491. *senectutis defen-* 11,3. in *senectutem* 501* ,10. 497,1,24. 539,
hri jactura, facilis 427, 1191, &c.
s justa præbenda 441,210
Stigmata non inurenda 441, 212. in *servos* 543* *Servos ad dominos deferre, odiosum* 411,213
in *Silentium* 561*
Simile simili gaudet 171,31.519
Solamen miseris socios habuisse doloris 531
in *Somnum* 563*
Sorte tuâ contentus abi 431,4
Spera meliora 516. *speranda omnia* 147,41. 455
Spes est in vivis, spes non est ulla sepultis 149,42. *spes, sola in terris relicta Dea* 25,1131 *spes vana* 231, 44. in *spem* 495*. 545*
Spiritus, Dei donum & imago 437,101
Stultitiam patiuntur opes 4[illegible]3, 683
Stultus est, quisquis audire non didicit 435,84. *Stultus non nisi læsus sapit* 13,216
Subtilia, parum tuta 517
Summa petit liver ibid.
in *Superbiam* 433,42 563*
Sus Minervam docet 151,23 157,1,36. 1 5,41

T

Eipsum revertere 445,12, &c.
Temperantiam exerce 475,72 445 19, & 33, &c.
Tempus, malorum omnium medicina 517. *Tempori servi* 437, 113. in *Tempus* 547*. 457
Tentando omnia fiunt 20 ,61
in *Tolerantiam* 563* vide *Patientiam*

Tres tantùm prudentum calices, Sanitatis, Voluptatis, Somni 527
Tria cogendi vim habent, Necessitas, Lex, Consuetudo 525
Tria cohiberi nequeunt, Vulgus, Aqua, Ignis 437.91
Tyranni, odiosi 427,1183.429, 1203

V*Ajetudo curanda* 445,32 in *Venerem illicitam* 431 1. 441,178. *masculam* 441, 180. 341,201, &c.
Verbum emissum irrevocabile 523
in *Veritatem* 517,535*
in *Versipelles* 433.44
Verum loqui, optimum 517
Vicino bono nihil melius 19,344
Vicino malo nihil pejus 19,344
Victûs ratio 447,35
Vindicta Dei certissima 7,105 19,325, &c. 101,613. 191, 17. 141,63. 449,27
Vinum immoderatè sumptum pessimum 121,2, &c. 379,211 393, 479, 595. *moderatè sumptum, optimum* 379,211 393,510.485. *nec bonum, nec malum* 411,871, &c.
Vini & hominis comparatio 509, 513. *Vini laus, & vituperium* 485*
in *Virginem nubilem* 523
Virginitas conjugio præferenda 481,1, &c. *servanda* 433, 1
Vir inutilis quis 17,294. *optimus quis* 17,29
Virtus, Dei donum 221,1 *invitis præferenda* 385,31 &c. *donum optimum* 419.9 *non innata* 389,429, &
Virtutis gloria, æterna 411,8 *via aspera* 17,287, &
in *Virtutem* 57
Vita, brevis 437,109. 469 479. *Vita hominis divisa decem septenarios* 457,1, &
Vitæ calamitates, omnibus communis 433,25. 433,36. 4 54. 463,5
Vitæ nullum genus bonum 5 *omne genus bonum* 501, & 5
in *Vitam humanam* 475. 53 54
Vitii via, trita & facilis 17,2
in *Vituperium* 56
in *Voluptatem* 54
Vulgus, Aqua, & Ignis, cohibi nequeunt 437.
Vulgo non fidendum 437,
Uxor diligenda 441,184. *cenda* 439,164. *non dotis gratiâ* 379, 185, &c. 441, 1 *qualis ducenda* 443, 12. 4 83. *quando* 37,313, &
Uxoris bonæ laus 37,320. 4 3. 441,184. *officium* 481, &c. 503. *malæ vituper* 37.3
Uxore bonâ nihil melius. m nihil pejus. 4

RADU

ADULPHI WINTERTONI

In Observationes suas *Proœmium.*

Scholia *siquis hîc fortè expectet, aut* Ἐξηγήσεις, *sive Historicas, sive Philosophicas, sive Dialecticas, næ ille vehementer errat. Consulendi huic sunt* Moschopulus, Proclus, Tzetzes, Joannes Diaconus: *Suppeditabunt hi, viris doctissimis & Græcæ linguæ peritissimis d omni in genere abundè satisfaciat, & in quo se exerceant. uiora sunt hæc quæ à me apparantur, quàm ut digna existiin quæ à doctis legantur: nec indigna tamen quæ à pueris cogantur, quibus præcipuè hæc qualiscunque à me navatur opera. mma omnium quæ sequuntur ad hæc tria capita, sive* Grammae partes, *posse reduci videtur,* Orthographiam, Orthomem, Orthotoniam: *Quæ nisi à teneris unguiculis probè edisur (est enim illa ætas ad discendum à natura maximè compa, dum metus & magister ad studium impellunt) ætatis prou, (sæpe ut fit) dum ad res cognoscendas summo studio & acontentione festinatur,* à plerisque (τῦς πολλοὺς, *ut olim us est* Lascaris, ὀλιγωρεῖται δὲ τῦ ἀγνοίαν) *negligunpropter ignorantiam; à plerisque inquam, qui, nequid exquæ sciri oportuit ignorare videantur, in hujusmodi minutiomalè locatam aiunt esse operam: esse enim hominis cujusvis. Nihil enim mihi arroge præter hoc unum, Quòd me ex rari sim, rudimenta quædam Græcæ linguæ, & minutiora (ut obris loquuntur) minutioribus & erudiendis, non eruditis randioribus legenda, ut attexerem. Alia ætas aliud scriegenus postulat: Quanquam nec hoc eò dico, quo nihil hîc uam expectet quisquam præter puerilia. Sint minutiora hæc: rtè ejusmodi sunt, de quibus ipsum* Eustathium, & Scholos veteres, *quibus debeo pene omnia, in suis Scholiis pluribus neutiquam puduit, ut à quibus penderent grandiora, quineglectis Græcâ lingua à Barbarorum parum differret. inquam, non puduit: nedum me puderet. Hactenus consineum in Observationibus sequentibus attexendis communicaportuit.*

bus Autoribus *usus sim, quorúmque* Editiones *secutus,* ad Observationum *indicabit* Syllabus.

Obſervationes & Lectiones ejuſdem, in HESIODI *Operum & Dierum* Librum I.

VERS. 1. Μῶσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι. Verſus hic & ſequens, propter *Enallagen* Pedis, nempe *Spondei* pro *Dactylo* (ſunt enim æqualium temporum) Græcè dicitur Σπονδειακός. Cujus generis infinita ſunt exempla apud Græcos poetas, quos imitantur etiam interdum Latini: *Virgilius* vicies certò ſcio, & plùs eo. Duo exempla proferam: *Ecl.* 5. v. 3

Pro molli viola, pro purpureo narciſſo.

Et *Georg.* 1. 221.

Ante tibi Eöæ Atlantides abſcondantur. Ubi notandi obiter, æ in Eöæ neglectâ *Synalœpha* ſervare ſua tempora: contrà interdum alterum tempus amittit, *Æneid.* 3. 211.

Inſulæ,

Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno.

------ἀοιδῇσι κλείουσαι] Syllaba --σι naturâ brevis per tertiæ *poſitionis* genus, quod apud Græcos eſt uſitatiſſimum, producitur: quod genus *poſiticnis* apud Latinos rariùs occurrit, id ferè ſemper in *Cæſura*, ut hîc; quamvis apud Græcos quovis loco admitti & poteſt & ſolet. Particula verò Enclitica præ reliquis hoc privilegium quodam modo ſibi vendicat, ut *Enneëmimeri*, *Æneid.* 9. 767.

Alcandrúmque, Haliúmque, Noëmonáque, Prytanínque.

Quem verſum tranſtulit *Virgil.* ex *Hom.* Iliad. ε. 678.

Ἄλκανδρόν θ', Ἅλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν

In *Trieniimeri* verò frequentiùs, *Eclog.* 4. 51.

Terráſque, tractúſque maris, cœlúmque profundum.

Et *Georg.* 1. 164.

Tribuláque, trabeæque, & iniquo pondere raſtri. Multi aliis in locis, præſertim verò in *Polyſyndetis.*

Verſ. 2. Δεῦτε, Δί' ἐννέπετε] χ. Δεῦτε δή. Quam lectionem jure averſatur *Stephanus* ut vitioſam: ſed in margine adſcita tamen, cùm extet in *Ald.* & *Flor.* Editionibus. Ego, tyro & perſpicuitatis gratiâ, poſt Δεῦτε, interpunctione utor, & ſcribo Δί' initiali literâ majuſculâ. Quod verò attinet ad veram lectionem per particulam δή, ſi liceat mihi conjecturam meam in medium proferre, non dubito equidem quin acceperit ex eo, quòd apud poſteriores, opinor, Græcos, (nam ipſi veteres aliter fuiſſe pronunciandi rationem facilè probari po-

& apud hodiernos etiamnum Græcos, ι & η candè planè vim
ebebant in pronunciando: cujus vestigium apparet in ipsorum
ementorum vi prophorica, Alphabetico ordine, in quibusdam
rammaticis, expressa: β, *Vita*; η *Ita*; ϑ, *Thita*. Quò facit
iam εὐμετάβλησία harum vocalium in linguarum derivatio-
, ut ab ἀναχωρητής, *Anachoreta*, Anglicè *Anchorite*: πατήρ,
ter, Anglicè olim *Vadir*. Sed leve est hoc, dicet non nemo, & in-
gnum de quo tam multa dicerentur. Addam igitur illud, quod
m jucunditate non nullam fortè utilitatem conjunctâ habeat.
ùm incidissem aliquando in *Aldinam* Septuaginta Veteris Te-
menti interpretum, & Novi etiam, in eodem volumine, Edi-
nem, omnium longè corruptissimam, in qua vix ulla colum-
reperiri possit, quæ non turpissimis mendis scateat, observa-
one frequenti tandem intellexi accidisse penè omnia à corrup-
pronunciatione, *Anagnostâ* fortè diversas vocales & diphthon-
s confundente, & *Exceptore* seu *Transcriptore*, ante usum ar-
Typographicæ inventum; aut post inventum, *Collatore* seu
aminatore, non discernente quæ à se invicem discerni debe-
nt. Et hic mihi in mentem venit cujusdam Græci, cujus a-
uando, jam tum Recens in Academia, colloquio usus sum.
ic me in primo congressu pronunciatione suâ, ante illud tem-
s mihi prorsus inauditâ, cruciavit plurimùm. Nam interro-
nti mihi nescio quid, interrogando respondit ut qui quid vel-
n non intelligeret, Τί με λέγις κύειε; Mirabar quid esset:
gavi ut verba prolata in charta describeret. Descripsit, Τί
με λέγεις, κύριε; Rectè & *Orthographicè*. *Orthographiam* lau-
vi: pronunciationem ut vitiosam vituperavi. Ille verò con-
meam, ut agrestem planè: pronunciabam enim more no-
atium, *Ty moi legeis kurie*. Hæc ubi audiret, temperare sibi
n potuit, quin rideret. Προφέρεις, inquit, ἀγεϊκῶς πως· id
, *pronuncias more rustico*. Ἄκουσον κύειε· δεῖ ὕτω προφέρειν,
ἄστως πως· (scribo enim, uti pronunciabat ille) *Audi Domi-
sic oportet proferre, more urbano*, Τί με λέγις κύειε; ἄλλως
γεφίριν, Τί μοι λέγῃς κύειε. Pergebam orare ut vellet vim
phoricam vocalium & diphthongorum in charta describere.
scripsit ad hunc modum.

Δεῖ προφέρειν τὸ { η, υ, ει, οι } ὡς ι, ὅταν { τη, τυ, τῃ, τοι } π.

τῶ· αι· ὡς ε, ὅταν· τω· πε.

Ex illo cœpi faciliùs assequi vim verborum, pronuciante illo su more. Urgebam, Πῶς ἂν διαφέρῃ τοῦτο ἀπ' ἐκείνου, ἡμεῖς ὑμεῖς; ἢ πῶς διαγνοίη τις ἄν, εἰ δεῖ ὁμοίως προφέρειν, ἰμᾶ ἰμεῖς; Respondit, διὰ τῆς συντάξεως, thia tis syntaxeos, ἰμῶ λέγομεν, ἰμεῖς λέγετε. Sed quid ago? Abrumpendum h censeo cum homine Græco de potestate Græcarum literarur & diphthongorum colloquium, nè diutiùs intermisso, quo mihi propositum ab initio ἔργον erat, plùs æquo παρέργου pr sequi videar. Quod verò ad pronuntiationem istam, de qu tam multa dicta sunt, attinet, hoc meum judicium est. U propter multiplicem vocum confusionem & frequentissimar erratorum occasionem, mihi neutiquam placet: Sic nec nu lum esse ejus usum etiamnum judico. Nam & in familiaribu colloquiis, siquando occurrat homo Græcus, & in originibu linguæ Latinæ, quæ à Græca multa deducit, investigandis, denique in erratis antiquissimorum Typographorum in Græc detegendis, est utilis admodum. De usu in Colloquiis, nemi dubium esse potest: In iis, quæ à Græcis multa descendunt partim ex iis quæ jã dicta sunt intelligi potest, partim ex iis qu sequuntur, demonstrari; ut à δείνω, dico; Δαρεῖος, Darius εἰρωνεία, Ironia; ἀλείπτης, Alipta: ὄιν, per Digamma Æo lοί, per Tropen τῆς F in V consonantem Vinum; οἶνη A glicè a Vine; Κῦρος, Cyrus; γυμνάσιον. Gymnasium; ὕμνος hymnus; Ὑοσκύαμος, Hyoscuamos; Μῶσα, Musæ; ναὶ, næ; αἰ, hæ δίαιτα, diæta, &c. nam æ & o, sive vocalis longa sit, sive bre vis, sonum habent eundem.

Quem denique usum habeat ad errata detegenda, sequer indicabit *Syllabus*; continet enim errata quædam in *Aldin* Editione *Evangeliorum* (de qua suprà;) & in Editione *He siodi Trincavelliana*, quæ errata orta sunt omnia ex confu sione vocalium & diphthongorum inter se propter soni simi litudinem.

Ald. (in sequenti Syllabo) Editionem *Aldinam* significa *Evangeliorum*, Ann. 1518. *Mt. Matthæi* Evangelium *Ma. Marci*, *Luc. Lucæ*, *Jo. Joannis*.

Tr. Editionem *Hesiodi Trincavelianam*, Ann. 1537. α'. significat *Oper. & Dier.* lib. 1. β'. 2. γ'. *Dies. Sc. Scutum Herculis. Th. Theogoniam.*

SYLLA-

YLLABUS erratorum quorundam, quæ ex vocalium & diphthongorum quarundam confusione orta sunt, positis aliis atque aliis per incuriam pro aliis atque aliis ejusdem potestatis proportionicæ.

αι pro *ε*.

Ald. κραυσπαιδε pro κρεμασθε *Mt.* 9. 20. ubi etiam *αυ* pro *ε*--σωίται pro σωῆτε, *Mt.* 13. 14. ubi etiam *ί* pro *ῆ*. & *bid.* βλέψῃ pro βλέψετε. κωνὸν pro κενὸν, *Mr.* 12. 3.

r. ὑπαίδεκτο pro ὑπέδεκτο, *Th.* verf. 513. φαίνεται pro φαίνετε. 650.

ε pro *αι*.

Ald. ἔγερε pro ἔγερσι, *Mt.* 9. 5. ἀνέρεοι pro ἀνέρεσι, 10. 16. ἔρχετε pro ἔρχεται, 17. 11. ποιμαίνονται pro ποιμαίνοντα, *Luc.* 17. 7.

Tr. παραχέεια pro παραχάιεια *á.* 327. ubi etiam *χ* pro *κ*. πυμάχει pro πυμάνει, *Th.* 232. ἐφιερκέλδον pro ἀφιερκέλδον, *Th.* 379.

η pro *ι*.

Ald. διεφήμησαν pro--ισαν, *Mt.* 9. 31. ἀπεκεφάλησε pro--ισε, 14. 10. ἐπαναβαλήβησαν pro --ίβησαν, 15. 12. βαπηδιβῶαι pro--ιβῶαι, *Luc.* 3. 21. ἰδεῖν pro ἰδεῖν, *Jo.* 3. 3. *r.* πεδήλοις pro--ίλοις, *Th.* 12. μεγήρητα pro--ιτα, fecundum *Stephanum*, vel potiùs μεγήραται, 240. ὑφηγεμετῶν, pro ὑφι--563. ἄφθητον pro --ιτον, 805.

η & *ῃ* pro *ει*.

Ald. μνησάθήσης pro--είσης, *Mt.* 1. 18. σκανδαλίζῃ pro σκανδαλίζει, 5. 29. προσθῶαι pro --εῖναι, 6. 27. ὑπρράπτῃ pro --άπτει, *Mr.* 2. 21. παραβῶαι pro--εῖναι, 8. 7. ὑπωιαχθησῶν pro--εισῶν, *Luc.* 12. 1. ζητῆτε pro εἴτε, 12. 29. *r.* Ποσηδάωα pro--ειδάωα, *Th.* 15.

η pro *υ*.

Ald. ἡμεῖς pro ὑμεῖς, *Mt.* 6. 26. ἡμῆν pro ὑμῖν, 12. 27. μῆλ☉ pro μύλ☉, 18. 6. νηκτὰ pro νύκτα, *Luc.* 2. 37.

Tr. ἀλωσεὲς pro ἀλωσεὲς, *Th.* 107. & 964. φορκῶ pro --ῶ, 237. κλωτῆ pro κλυ-- 274. & 294. ἐυρὴς pro --ὺς, 679. κεκαλημυδῆν pro --υμυδῆν, 757. νησῶ pro νησῶ, 899.

η & *ῃ* pro *οι*.

In Edit. *Ald.* exemplum nondum observavi.

Tr. ἐδλῆσιν pro --οῖσιν, *á.* 119. ὠδίνσιν pro --οισιν, *Th.* 80. ἐπιχθονίησι pro --οισι, *Th.* 755.

ι pro η.

Ald. μετειθήσετω pro ἀνταμειφθήτω--*Mt.* 7. 2. βαπτιδίσιδε pro--ίσεδε, 20. 32. ἐπερώτησαν pro ἐπηρώτησαν, 22. 23. Ναζαρινέ pro--ληέ, *Mt.* 1. 24. ἐχάρισ pro--ησ, 14. 11. *Tr.* ὠμασὴν pro ὠμωσὴν, *Th.* 300 Ἀλδισκον pro Ἀρδισκον, 355 ubi etiam λ pro ρ. Ἰρλω pro Ἥρλω, 454. ὑπερφέας pro ὑπερφέας, 598.

ι pro ει.

Ald. ἀδενίας pro--είας *Mt.* 8. 17 ἐνεπίλατο pro--πέλατο, 19. 7. σωτιλίας pro--είας, 28. 20. ἀνηπεῖν pro--ειπεῖν, *Luc.* 21. 15. *Tr.* Κείω pro Κρείφ. *Th.* 375. & apud *Stephanum* etiam.

ι pro υ.

Ald. διοείσασι, pro ὑσασ *Mt.* 6. 16. κηείσων pro--ύσων, *Mr.* 14. ὀκήειξαν, pro --υξα 16. 20. πφλοὶ pro πυφλοὶ, *Luc.* 22. κεκειμιλίον pro--υμιλίον. *Tr.* κισαμιθόη pro κυσ--*Th.* 128. καλίψας pro ὑψα 541.

ι pro οι.

Ald. ὁμιωθήσεται pro ὁμοιωθήσεται, *Mt.* 7. 26. Rariora sunt in *Ald.* Edit. errata hujusmodi.

Tr. Λιμὸν ὁμὲ χ̓ λιμὸν pro λοιμὸν, ἁ. 241. χάρ πρ χάρ τοι, 300. νηλεσπίνες pro --πίνες. *Th.* 217.

υ pro η.

Ald. δωμέιον pro δῶμ-- *Mt.* 20. 9. ὑῶ pro ἠῶ, *Mr.* 9. 40. μυλεὶ pro μηλεὶ, *Luc.* 12. 53. ἀπόλλυται pro ἀπόλητα, 21. 18. ubi redundat etiam λ. *Tr.* Ὑθλω pro Ἥθλω, *Th.* 17. δωέα pro δήν--236. ῥηξωόρεα pro --ήνορεα, 1007.

υ pro ει.

Hujus generis errata neque in *Ald.* neque in Trinc. Edit. observasse me memini.

υ pro ι.

Ald. ἐσπλαγχνύθη pro--ίθη *Mt.* 9. 36. ψυχίων pro ψ χίων, 15. 27. *Tr.* Νυσσηλύων pro Νισσ--ul *Steph.* Νεισ--*Th.* 71. ταυῦ ῥυζοὶ pro -ιζοι, ubi *Step* --οιζοι, *Sc.* 337. δωήεντ pro--δην. *Th.* 337.

υ pro οι.

Desideratur & hic exemplum Esse tamen haud dubium e utriusque generis, siquis in ter legendum accuratiùs ob servet.

ει pr

ει pro *η*, & *η*.

Ald. ἀφειλεύσουσι pro -σῃ, *Mt.* 5.
Ald. φονεύσει pro σῃ, 21. ἀποστήσει pro σῃ, 31. γαμήσει pro *η*, 32. πιεῖς pro -ῇς, 6. 2.
Ald. ἐλεύσεται pro ἐλήι-11.11.
Ald. δοκεῖναι pro -ῆναι, *Mr.* 6.45.
Ald. ἔχει pro ἔχῃ. *Th.* 462.

ει pro *υ*.

Desideratur exemplum.

ει pro *ι*.

Ald. σκοτεία pro ἰᾳ, *Mt.* 10.27
Ald. σκανδαλεισθήσεσθε pro -ισθήσεσθε, *Mr.* 14.27.
Tr. ἀλγεινίεντα pro ἀλγι-*Th.* 266.

ει pro *οι*.

Ald. πλεῖον pro πλοῖον, *Mt.* 13.2
Tr. ἀπόλειτ' pro ἀπόλοιτ', ά. 346.

οι pro *η*, & *η*.

Ald. ἔνεγοι pro ἕνεκα, *Luc.* 15.18
Ibi etiam peccatur ratione tentûs: nam esse deberet προξύτονον, cùm *οι* in Opt. oducatur.
Ald. πολλοὶ pro πολλῆ, *Th.* 418.

οι pro *υ*.

Desideratur haetenus exemplum.

οι pro *ι*.

Ald. τοῖς pro τῆς indefinit. *Mt.* 12. 19.
Tr. ποῦ τατοι pro πότατοι, *β'*. 203. ὅπου pro ὅπι, *γ'*. 59. λοιπαρεῖ τε pro λιπαρεῖ τε, *Th.* 63. ὅιαχε pro ἴαχε, 69.

οι pro *ει*.

Tr. ἐμοῖο pro ἐμεῖο, *St.* 429.
Tr. ὁιλιπόδων pro εἰλιπόδων, *Th.* 983.

Suppleat cui vacat, siquid occurrat inter legendum in hoc Erratorum genere observandum.

His adjungere alia diversorum generum Errata non difficile st mihi, ut *η* & *ω* pro *ε* & *ο*, & vice versâ: *ε* pro *ει*, & *ο* pro *υ*; pro *σ* aut *ς*, & vice versâ, &c. Sed de Erratis satis: vereor im nè plùs satis. Redeo jam tandem in viam, unde digressus , non tamen animo digrediendi, sed juventutis nimis infelicisæpe ut fit, credulæ studio potiùs præmuniendæ, nè temere ta Typographorũ, antiquissimorũ præsertim, pro veris & gemis lectionibus amplexentur, séq; errare ac decipi patiantur.

[illegible] 2. Ὄντε δὲ] δὲ propter *Anastrophen* non patitur toni *Abbreviatum*, ut nec ἀνὰ, nè cùm Διὰ & ἄνα *Nominibus* con[illegible]ntur.

Vers. 5. Ῥεῖα μὲν δὲ βεαίει, ῥέα δ' βεάουσα χαλέπτει. Hujus versûs recta mensurandi ratio cruciavit multos. δὲ Ῥέα δὲ] expuncto μὲν. credo, quòd metri rationem turbare videretur: sed injuriâ; cùm sequatur δ', & in versu retento etiam μὲν, redundet nihil. Qui sic legunt, expuncto μὲν, nè errent solliciti, non animadvertunt se in errorem oppositum incidere: dum enim temporum *Excessum* apparentem tantùm, stante μὲν, in versu verentur imprudentiùs; non verentur, expuncto μὲν confidentiùs, *Defectum* temporis manifestum, dum producunt ultimam in Ῥεῖα quæ naturâ corripitur, & non videtur aliquo modo excusari posse, nisi dicatur, versum esse Ἀνάπαλον. Alii legunt Ῥέα μὲν δὲ] Quæ quidem lectio, quod ad metrum attinet, defendi potest: Sive dicamus Ῥέα μὲν esse *Anapæstum* pro *Dactylo* (qui pedes æqualium temporum) ut apud *Hom.* Iliad. *i.* 5.

Βορέης τ' Ζέφυρός θ', τὼ τε Θρῄκηθεν ἄητον.

& apud *Virgil.* Georg. 1.482.

Fluviorum rex Eridanus, campóque per omnes.

Sive, versum esse Ἀνάπαλον· sive, Συνίζησιν esse in *Adverb.* Ῥέα, eámque duplicem in eodem versu.

Bailius lectionem nostram agnoscit, sed novam defendendi rationem molitur, quam ego neutiquam admittendâ hîc censeo. Tradit hanc regulam in libro *De syllabarum quantitate*, (si *Scoto* credendum sit: ipse enim *Bailium* non vidi) *Interdum monosyllabæ particulæ* (inter quas recenset μὲν, δὲ) *syllabæ præcedentes, etiam diphthongos, communes reddunt.* Exempla quatuor producit ex *Hesiodo* nostro; de quibus singulis dicetur infrà suis in locis: quartum est hoc præsens, Ῥεῖα μ' δὲ] *Hesiodus*, inquit, *particulam μ' ante δὲ corripuit.* Tibi verò *Bailî*, hac in re minimè assentior.

Quid verò *Steph.* Is Συνίζησιν in Ῥεῖα agnoscit: Rectè. Sed quod adducit exemplum Συνίζησιν indubitatò non probat, lectionem tamen confirmat. *Iliad.* ζ'. 461.

Ῥεῖα μὲν δὲ φεύγοντε νέ' ἐπὶ Τρώων ὀρυμαγδόν.

In quem versum incidi & ego ante visum à me *Steph.* quî quidem multùm apud me valuit ad conjecturam meam confirmandam, mihi tamen plenè non satisfecit. Unicum igitur addam exemplum, loco *Coronidis*, quod ejusmodi est, nihil ut dubitationi relinquat loci, *Iliad.* ν. vers. 101.

Ἶσον

Ἴσον τείνειν πολέμῳ τέλος, ἔ με μᾶλλα ῥεῖα
Νικήσει. Quid verò contrà quod objiciat excogitare
poteſt quiſquam? Nam *primò* verſus non eſt *Hypermeter* cu-
jus ultima ſyllaba abſorberi poſſit à prima verſûs ſequentis,
cùm à conſonante inchoetur. *Dein*, ſi quis objicat -λα ῥεῖα
æqualia habere tempora cùm *Spondeo*; ideóque ſcribi ῥεῖα,
non ῥέα, ut ſuppleat defectum unius temporis in -λα. Ego
quod reſpondeam habeo, Nullâ metri neceſſitate adductum
poetam ut legeret ῥεῖα, cùm metri ratio ſatis conſtaret, ſi
ſic legeretur -λα ῥέα per συνίζησιν. Habet enim ρ poteſta-
tem producendi ſyllabam brevem præcedentem ſive in ea-
dem, ſive in diverſis dictionibus. Quod quidem infinitis
exemplis probare hîc poſſem, ſi liceret: verùm non libet; li-
cebit fortaſſe aliàs.

Verſ. 7. Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν, καὶ ἀγλαὸν ἐξ ἀμάρσαι.
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης] Ego, poſt σκολιόν, interpungo, ut in ſupe-
rioribus, & ſcribo ὀξύτονος· ſcribo, inquam: nam ſive *Acuto*
ſive *Gravi* ſignetur; τόνος ſive τάσις, *Accentus prophoricus*,
ſive vocis tenſio, non differt. Quod hîc obſervatum volo,
cùm ſciam verba illa, *Acutus vocem tollit*, *Gravis deprimit*,
non rectè accipi à pleriſque; qui, ſicubi pingatur *Gravis*, illic
vocem deprimendam autumant. Non rectè, inquam. Nam
ſolebant olim ſingulæ dictionum ſyllabæ ſignari accentibus:
ut ἄνθρωπος, à proprio tamen accentu nomen ſortiri; ex-
empli gratia, ἀνθρώπος, propter *Acutum* in antepenultima,
vocem tollit, & dicitur Nomen Περισπώμενον· propter
Gravem in penultima & ultima ſive *ſignatum* (utſuprà) ſive
poteſtate (ut in ἄνθρωπος· nam in omni ſyllaba ſubintelli-
gitur, ubi nullus eſt *Accentus*, & indè dicitur *Tonus ſyllabi-
cus*; & verba Βαρύτονα, quæ *Gravem* habent poteſtate, ſunt
tamen propriè Παροξύτονα, ut τύπτω, γράφω, λέγω) dici-
tur Διβαρύτονον, & bis vocem deprimit. Nunc dierum au-
tem nunquam pingitur niſi in ultima, ut in Θεὸς, ἔχει Θεὸς
ἕλκιχον ὄμμα, ubi Θεὸς eſt Ὀξύτονον, reſpectu *Toni vocalis*,
ſive *Prophorici*, poſcente licèt *Orthographiâ*, nullo ſequente
puncto, aut particulâ encliticâ, *Gravem* pictum.

Sic *verſ.* 15. ſcribo βεβοτός (non βεβοτὸς) ſequente
puncto. Quam ſcribendi rationem in aliis ſequor non modò
poſt *plenam diſtinctionem*, quod faciunt omnes; ſed etiam poſt
Mediam, quod plerique omnes; nec ita ſolùm, verùm etiam

post *Subdistinctionem*, quod in quibusdam exemplaribus animadverti factum, idque potissimùm in *Zeugmate*, aut *Ellipsi*, aut *Asyndeto*, perspicuitatis gratia, Lectoris præproperum fortassis alioquin ad sequentia transitum retardandi animo.

Vers. 17. θεοτέρῳ] *lege* θεόπερον.

Vers. 20. Ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ὀπὶ ἔργον ἐγείρει. *Gretserus* ἀπάλαμον--*Dactylum* facit, in sua Grammatica, ubi præmissâ hâc regulâ *Vocalis brevis fit apud Græcos communæ ante literas μν, κλ, πτ*, subjungit exempli gratiâ hunc versum. Verùm (quod tanti viri pace liceat) minùs rectè. Nam concedamus licèt α hîc corripi posse ante μν cùm ν *Paremptoticum* sit, & liquescat facilè, ut ε in *Anadiplosi* Participii præt. μεμνημένον apud *Solon.* ἰά. 9.

Πέμπτῃ δ' ὤειον ἀνδρὸς μεμνημένον ἐς γάμον ἔλθεῖν.

versus tamen non constabit, cùm α *Privativum* corripiatur: (Nam ἀπάλαμος ducitur à particula Privativa α, & παλάμη "quasi vellet poeta hoc significatum hominem inertem nihil à manibus carente differre) ut *Iliad.* ε. 597,

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος ἰὼν πολέος πεδίοιο.

& apud *Theognid.* 281,

Δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πέρα πόλλ' ἀνελέσθαι.

Et vers. 481.

Μυθεῖται δ' ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσ' εἴδεται αἰχεῖ.

Et apud *Solon.* etiam, ut reliquos omittam,

Οὔθ' ἕρδειν ἔθελ' ὅμως ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει.

Nusquam verò lego primam productam. Non est igitur *Dactylus*. Quid autem? *Anapæstus* proculdubiò pro *Dactylo*: ut in--εἰπεπ--apud *Eratosth.* ε. 6.

Αἱ δ' δύο ἑκάτερθε πόλοιο θεὶπεπηγυῖαι.

Vers. 30. Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε. In hoc versu duplex est συνίζησις vocalium εω in νεικέων *Gen. plur. Ion.* pr. Decl. Contr. & in ἀγορέων secundæ Decl. Simpl.

Hîc autem operæ pretium facturus mihi videor, si Græcæ linguæ studiosorum gratiâ de *Synizesi*, quoniam ejus usus apud poetas est frequentissimus, pauca præmittam, *Quid sit*, & *Quemadmodum fiat*.

Est igitur Συνίζησις, εἴτε Συμφώνησις, εἴτε Συναφώνησις (secundum *Hephæstionem*) εἴτε συναίρησις (secundum *Herodianum*) ἀπόπιν δύο συλλαβαὶ, σύμφωνον μὴ ἔχουσαι μεταξὺ

μεταξὺ ἀλλήλων ἀντὶ μιᾶς φθεγγομένων. Apud *Eustath.* de hac metri Passione vide plura, *Iliad. ά.* p. 9. lin. 27, &c.

Fit autem quatuor modis.

Vel ex duabus syllabis longis:

Sive in utraque syllaba fuerit vocalis longa, ut ηω in βασιλῆων, infrà v. 259.

Sive diphthongus in utraque, ut οισι in χρύσεοι apud *Apoll.* Argon. ε. 698. (nisi rectiùs fortè legendum χρύσεοι) & ειη in χαλκείησιν, ibid. 1353. (nisi fortè legendum χαλκέησιν) Et in diversis dictionibus, ut ει ου in ἐπεὶ ἔτε, *Odyss. υ.* 227. Sive in priore vocalis, in posteriore diphthongus, ut ηαι in βέλεαι (si sequatur ϑ, ut legunt quidam) *Oper.* ζ'. 265. Et in diversis dictionibus, ut η ε apud *Theocritum*,

Ἤ ἐ μέμνασ' ὅτ' ἐγὼν] Idyll. ε. 116. Qui versus dicitur μακρομέτρος. Et apud *Homer.* Iliad. ί. 533.

Ἤ λάθετ', ἢ ἑκὼν ἐνόησεν] Qui versus dicitur Περσοίλιος.

Sive in priore diphthongus, in posteriore vocali, ut εω in ἀρετῶν apud *Tryphodor.* in Ilii Excid. vers. 379. (nisi fortè hic *Enallage* pedis, Ἀναπαιστ. pro *Dactylo*) Et in τέως apud *Pollen.* Argon. γ'. 1324.

Vel ex duabus vocalibus brevibus: Ut εα in νείκεα, infrà v. 3. τὰ δ' ἄχεα, 149. εο in Χρύσεον, 109. in Ὄρσεο apud *Hom.* Iliad. ε. 109. (Ubi notandum, duas breves haberi pro una, quente etiam consonante: nisi fortè legendum Ὄρσο per ncopen, ut *Iliad. ώ.* 88. & *Odyss. ή.* 342.) αο in φάος, apud *Museum*, 224. ιο in Αἰθιόπιον, apud *Dionys.* De Sit. Orbis, 38. Ubi tamen γρ. Αἰθιόπων.

Vel ex syllaba longa (sive vocali, sive diphthongo) *& brevi:* ει in ἐασιλῆες, *Oper. ά.* 261. Nam sequens ἰδύνετε priorem syllabam producit suprà vers. 7. Et in ευ in ἐπευπυρόν, *Oper.* ζ'. 225. Et εια in Ῥεῖα suprà v. 5. & in Ἔλαιαι infrà v. ζ'. 80.

Vel ex syllaba brevi & longa, (sive vocali sive diphthongo:) εω in Κρονιδέω, *Gen.* sing. 1 Parisyllab. infrà v. 71. in ὑδρέω (ubi pro una syllaba brevi habenturpropter sequentem vocalem) *Dat.* 3. Parisyllab. *Oper.* ζ'. 201. ut apud Homerum etiam in Χρυσέῳ. *Iliad. ά.* 15, & 374. Et ειη in χρυσείῃ, ἀσπὶς Scut. 139. & ειη in ἀργαλέῃ, *Oper.* ζ'. 258. Et εοι in Θεοὶ, apud *Theogn.* 142. & in χάλκεοι infrà v. 149. in n. plur. 3. Parisyllab. & in *Dat.* in Θεοῖς, apud *Theogn.*

vers.

verſ. 171. & in χρυσέοισι, infrà *Theogon.* v. 12. Et εω in νέω *Nom. particip.* infrà v. 284. & in Βειάτεων *Accuſ. ſing.* 4. Pariſyll. *Theogon.* 817. & in θεῶν *Gen. plur.* 3. Pariſyll. infi *Theogon.* v. 44. & in ἀγγέων *Gen. plur.* 1. *Contr.* infrà *Ope* Ϛ'. 99. & in Βαυνσέων *Gen. plur. partic.* 2. *Declin.* Pariſy ut redeam tandem, unde digreſſus ſum.

His præcognitis, non difficile erit vel tyronibus in lingu Græcæ ſtudio, ſicubi in verſu σωιζησις acciderit, ſuis pec bus ritè metiri.

Lubens nunc tranſirem ad ea quæ deinceps ſequuntu niſi quòd mihi leviter perſtringendi videantur hoc loc qui, dum, quod recto conſilio à poetis factitatum eſt, q factum ſit non intelligunt, improbè poetas accuſant, ut q nimiâ licentiâ uti ſint & nobis neutiquam imitandâ. Quc quidem dum faciunt, ſatis ignorantiam ſuam produn Mitto reliqua exempla ſuperiùs adducta, nec adducam n va, quæ tamen infinita adduci poſſent, quæ pleraque om nia, nullâ metri neceſſitate coactos poetas ad uſum σωιζ σεως apertè per ſe demonſtrant, cùm *Craſi* Atticâ uti lic ret. Hanc tamen averſantur, illam verò *Dialecti Ionicæ* formæ incontractæ *Nom. Pronom. Verb. Particip.* &c. ſu vitate delectati, ubique ferè amplexantur. Quis enim nc videt, quod ad metri rationem attinet, nihil intereſſe, ſi formâ incontractâ, ſive contractâ uſus eſſet *Heſiodus* noſter Placuit huic tamen magis incontracta & *Ionica* --νεικέων· ἀγορέων τε, quàm contracta & *Attica* --νεικῶν τ' ἀγορῶν τ Hæc hactenus. alia aliàs.

Verſ. 33. Τὸ κεκορεσμένον νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις. Hic verſus dicitur παροιμιώδης, à ventris quaſi tumore: ſe ſanatur per σωιζησιν vocalium εα in νείκεα· quæ poet magis placuit quàm *Craſis* Attica, νεῖκη. Æquè utrumqu erit metri ratio.

Verſ. 39. Δωροφάγοι, οἳ τοῦ δὲ κλέος εὐθέλουσι δικάσσαι. *Stephanus* legit δικάσσαι· ſed Accentûs ratio non patitur. Met ratio *Spondeum* poſtulat: ſi in *Spondæum* deſinat, ſcribendu erat δικῆσαι, Περσεφασσωλόγως. Sed nec illa mihi ſcriptur placet. Quamobrem *Diplaſiaſmo* lubentiùs utor τοῦ σ, ut a pud *Phocylidem*, v. 9. ubi etiam *Stephano*, de ſcribendi rati one per σσ. mecum convenit, unde conſtat penultimam, bre vem *Naturâ*, produci *Poſitione* per *Anadiplaſiaſmum*.

*H

Ἦ σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ δὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.

Vers. 44. Ὡς τε σε κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀρχὸν ἐόντα.

Stephanus scribit Ὡς τέ σέ κ' εἰς] Rectè, si κ' pro κὲ *Enclitì* per *Apostrophum* relinquatur: Ego verò (suadente interprete (pro καὶ positum existimo, quod non est *Encliticum*; ideóque cum *Ecthlipsi* diphthongi *αι* amittit prorsus accentum suum, non inclinat.

Vers. 48. Ὀπί μιν] μὶν inclinat, ut τὲ suprà 37. ἀλλά τε. Nam ὅπι & ἄλλα sunt *Trochaïca*. In superiori loco *Stephano* mecum convenit: hìc verò apud *Stephanum* μὶν prorsus amittit.

Vers. 51. Διὸς πίεζε μητρὸεντ☉] *Stephanus* in πίεζε non transfert accentum. Ego cur *à Stephano* viro doctissimo, super tono hujus Præpositionis (ut & reliquarum omnium bitemporearum, præter διὰ, & ἀνὰ, quoties locum inter Substantivum & Adjectivum sortiuntur) dissentiam; nec à *Stephano* solùm dissentiam, sed & à communi usu à quorundam Grammaticorum præceptis recedam, reddendam hoc in loco rationem censeo. *Franklinus* nostras in Ὀρθοτονίας lib. 2. pag. 126. hanc regulam tradit, *Cum* [Præpositio] *præponitur Adjectivo, quod cohæret cum Substantivo, cui sic postponitur, tum nec tonum semper retrahit*: ut *Iliad. δ.* 531.

Ἦλθεν ὑξ Ἐφύρης τοταμῦ ἀπὸ Σελλήεν☉.

Scotus in Eitione sua Lugdunensi, Ann. 1613. pag. 728. hanc contrà tradit regulam, *Si inter duo Nomina, alterum Proprium, alterum Appellativum vel Adjectivum, sit Præpositio, hanc inverti necesse est, ut ante totam construatur orationem--ποταμῦ ἄπο Σελλήεν☉, fluvio à Sellente.-Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι. Xantho in vorticoso.* Hanc regulam, ut & alias ibidem omnes, è *Theodoro Gaza* verbatim transtulit. Regulis de Præpositionum *Anastrophe* subjungit Generales quasdam de Præpositionibus regulas (*Sylburgii, ni fallor*) pag. 730. Inter reliqua exempla illic adducta hæc habet, μάχη ἐνὶ νυδαλείῃ, [*Iliad. ζ'.* 124.] χερσὶν ὑπὸ σφετέρῃσι· πυγῆς ὑπὸ Κηφισσοῖο [*Iliad. β'.* 253.] νηῶν ὑπὸ καὶ κλισιάων [*Iliad. β'.* 91.]. Quæ omnia exempla, ἐνὶ, ὑπὸ, ὑπὸ, pugnant cum superioribus ab ipso addictis, ἄπο, ἔπι. Non animadvertit enim, utì videtur, dum diversa è diversis Grammaticis corradit, eáque sæpe, si inter se conferantur, sibi invicem contraria, malè mereri se de imperita juventute, qui in tanta varietate,

quid

quid ſtatuant, non inveniunt. Sed quid ego rivulòs ſequor? Ad fontem redeo, unde regulas de Præpoſitionum *Anaſtrophe* hauſit *Scotus*, *Theodorum Gazam* intelligo. Is lib. 4. De Conſtruct. (pag. 56. ſecundum Editionem Pariſ. Ann. 1529.) docet Præpoſitiones διχόνως καὶ διασυλλάβως (ſuis caſibus immediatè poſtpoſitas) præter ἀνὰ, & διὰ, ὀρθοτονεῖσθαι ὅτι τῆς ἀναλογούσης ὀρθείας [ἴσ. legend. ὀξείας] πάσει, πάς ἢ περισπόνως ἔ· ut κατὰ, παρὰ, ὑπὲρ· & paulò pòſt hæc habet, quæ *Scotus* tranſtulit, Εἰ μεταξὺ δυοῖν ὀνομάτων ἡ ἀναφορὰ [ὄξυν,] τῷ μὲν κυρίῳ τῷ ἀναφορικῷ ἢ ὑπαδέτῳ, ἀναστρέφειν δεῖ, ἵνα τῷ ὅλῳ ἀναφορικῷ τὸ λόγῳ· οἷον, ποταμὸς ἀπὸ Σελλήεντος (contra quod à *Franklino* præceptum eſt, & communem uſum) &, Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι. Hujus judicio ſubſcribit *Caninius*: aut certè in contrarium expreſsè ſcribit nihil. Accedit his *Ceporinus*. His egon' ut tantis viris adverſarer? Iniquum eſſet. Habes expoſitum, Lector candide, quos ſequendos duxerim autores transferendi accentûs à ſede ultima in penultimam in hoc exemplo--Διὸς ἀναφορικὸν ὑπόεντος, ut & in aliis Præpoſitionibus Dichronis immediatè ſuis caſibus poſtpoſitis, aut inter Subſtantivum & Adjectivum poſitis. Pergo nunc ad ea quæ deinceps ſequuntur.

Verſ. 65. Καὶ χάλκειον ἀμφιχάλκεα κεφαλῆ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ.
Mallem χρυσέῃ Ionic. incontract. ſanato verſu per Συνίζησιν, ut in *Scut.* verſ. 199.
Ἔγχος ἔχων' ἐν χερσὶ, χρυσείῃ τε τρυφαλείᾳ.
Et *Theogon.* 578.
Ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ χρυσείῃ κεφαλῆφιν ἔθηκε.
Et apud *Coluth. Theban.* in Helen. rapt. verſ. 382.
Πυκνὰ δ' ἔπλε κόμῃ χρυσείῃ δ' ἔρρηξε καλύπτρῃ.
Et apud *Apollon.* Argon. Δ'. 729.
Οἷόν τε χρυσείῃ ἀνθρώπου ἔσαν ἄγαλμα.
Et apud *Homer.* Iliad. Δ'. 131.
Πᾶν δ' ἦν λειήνας, χρυσείῃ ἐπέθηκε κορώνῃ.

Verſ. 71. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Idem hic verſus habetur in *Theog.* num. 572. Eſt autem verſus Περικλίτειος· ſed ſanatur per Συνίζησιν vocaliũ εω in Κρονίδεω, *Gen. Ion.* 1. Decl. Pariſyllab. Hujus generis exempla ſunt penè infinita: ut Ἀΐδεω, *Theog.* 311, & 768. Et apud *Theocrit.* Idyll. κδ'. Αὐγείεω, verſ. 160. Et apud *Homer.* (mitto enim reliquos poëtas) in Πηλείδεω, Iliad. α'.

Μῆνιν

Μῦθον ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
Et in *Hymn. Lun.* in Κρονίδεω, vers. 2.
Ἠέλιε εἴδεα Κρονίδεω Διὸς, ἴσορε φάανς.
vers. 80. Θῆκε θεῶν κήρυξ] *Stephanus* facit πρωτοπαράγωγον, κῆρυξ, contra autoritatem *Gazæ*, lib. 3. de quant. syllab. pag. 11. Ubi hæc habet, Τὰ εἰς ξ ὑπὸ μίαν συλλαβὴν, δίχρονον πρωτοτ ξ ἔχοντα, ἀρσενικὰ μὴ ὄντα, μακρὸν αὐτὸ ἔχει· [οἷς] Φύλαξ, φοίνιξ, ἥλιξ· θηλυκὰ δ, βραχύ. [οἷς] αὖλαξ, κύλιξ, ἄντυξ, πέρδιξ. In Κήρυξ *Stephano* mecum convenit, in *Scut.* 472. imò & in κήρυξ etiam, *Iliad.* Λ'. 198. Quidni etiam in hoc loco? Nam eadem utrobique est ratio.

bid. --ὀνόμηνε δ πήνδε γυναῖκα. *Stephanus scribit* ὀνόμνε, per η diphthongum pro monophthongo: quam tamen scribendi rationem non ubique observat. Nam *Iliad.* Λ'. vers. 111. scribit λειήνας, non λειήνας, & *Iliad.* β'. 318, & 324. ἔρλω non ἔρηνεν· & contrà *Odyss.* ό. 18. ἔρηνε non ἔρλωεν. At in Edit. *Froben.* Basil. Anno 1559. scribitur ἔρλωεν, ut & in aliis locis. Apud *Stephanum* legimus μήνη, non subscripto ι in medio η, *Iliad.* β'. 141. & ibid. apud *Frobenium* μήνη, subscripto utrobique ι & in medio & fine. Sic pugnant *Stephanus* & *Frobenius*, (vel horum potiùs *Editiones*) aliàs inter se, aliàs uterque secum. Quid pueris fiet, qui plerique omnes sua exemplaria, vitiosa nécne parùm interest, sed sequuntur tamen potiùs quàm rectæ rationis ductum? Horum ego gratiâ, controversiam hanc de orthographia *Aor.* 1. *Act.* 5. *Baryt.* à *Præsent.* habente αι in penultima, ad Grammaticorum & rectæ rationis κειτήριον examinandam lubens suspicio.

Ὀνόμλωε] *Aor.* 1. Formatur secundum Grammaticos à *Fut.* 1. ὀνομανῶ, quod à *Præs.* ὀνομαίνω, *Conjug.* 5. *Baryt.* In qua *Conjug. Fut.* penult. corripere debet, ubi si fuerit α, aut mutatur in η, aut in α longum; ut ἐμίλωα *Atticè*, & ἐμίλανα communiter, à μαίνω, νῶ, non ἐμήνα aut ἐμάνα per diphthongum in penultima: Nam ex α monophthongo non potest fieri diphthongus; ut patet in Augmentis. At ει in penult. *Præs.* stat etiam in *Aor.* penultima. *Primò*, Non stat: Fit enim à penult. *Fut.* per *Parenthesin* τῶ ι, ut producatur penultima. *Dein*, Fac stare: Quid ergo? Ergò ab αι *Præs.* formatur α aut η in penult. Aoristi? Non α aut η, sed αι, si-

qua

qua hujus vis argumentationis. At non ω. Ergò non ἰ *Præsenti*, sed *Futuro* formatur per *Ectasin* vocalis mutabilis; ut, quæ per ει, per *Parenthesin*: nam *Parenthesin* ab *Epenthesi* sic distinguo, ut *Parenthesis* temporum solùm numerum augeat; *Epenthesis* verò, syllabarum. Rectè igitur repositum, ὀνόμλωε.

Hanc scribendi rationem per η monophthongum in cæteris ejusdem naturæ (quod hîc præmonitum lectorem volo) constanter observo; quam pro vera & genuina agnoscunt sequentes GRAMMATICI: *Gaza*, lib. 2. p. 26. lin. 3. *Lascaris*, lib. 1. pag. 63. lin. 26. *Urbanus*, lib. 1. fol. 49 versâ paginâ, lin. 16. *Etymolog. magni* quisquis fuerit autor, col. 38. lin. 22. *Clenardus*, pag. 104. lin. 24. *Caninius*, pag. 159. lin. 28. *Ceporinus*, pag. 26. lin. penult. *Crusius*, pag 55. lin. 23. & de Orthogr. pag. 134. lin. 10. *Sylburgius*, pag. 111. lin. 20. *Ramus*, pag. 180. lin. 11. *Golius*, pag. 129. lin. 15. *Gretser*, pag. 119. lin. 16. *Grammat. Genevens.* pag. 70. lin. 5. *Camdenus in Aor.* 1. Qui omnes docent α *Fut.* quintæ, mutari in η in *Aor.* 1. aut in α longum. *Autorum & Editionum Syllabum require in calce observationum.*

Vers. 89. Αὐτὰρ ὁ δξάμλωθ, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε. Sanatur hîc syllaba brevis, in *Penthemimri*, à ς finali & puncto Spiritu etiam sequente aspero.

Vers. 109. Χρύσεον μὸ πρῶτα ϟόθ μελέπων ἀνθρώπων. Hic versus est Μακρολόφαλθ, & capite quasi tumens; sed sanatur per Σωίζηση vocalium εο in Χρύσεον, ut in χάλκεον *Theogon.* vers. 764. qui versus est Περοκόιλιθ.

Τῷ ὃ σιδηρέη μὸ κραδίη, χάλκεον δ' ἔι ἦτορ. Ubi notanda est & altera Σωίζησις vocalium εη in σιδηρέη. Apud *Homer.* Odyss. τ'. vers. 35. reperitur & Χρύσεον eodem modo & loco positum,

Χρύσεον λύχνον ἔχετα, φάος πρεικαλλὲς ἐπίεν.

Vers. 112. Ὥστε θεοὶ δ' ἔζωον] ϗ. Ὥστε θεοῦ ζάεσκον.

Vers. 123. Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας] Si sic legend. cum *Steph.* sanatur syllaba brevis in *Penthem.m.* vi Acuti accentûs, & literæ initialis *Anadiplasiasmi* capacis. Fortè tamen legend. rectiùs φυλάσσουσιν, addito ν, ut Τίκτουσιν ὄ] infrà vers. 233. & Τοῖσιν δ'] 240. Imò proculdubio sic legendum: nam infrà vers. 251. legitur addito ν, ubi verba eadem repetuntur.

Vers.

rſ. 128. *Χρυσέῳ ἔτε φυλὼ ἐναλίγκιον, ἔτε νόημα.*
Χρυσέω aut *Dactylus* eſt amittente ῳ tempus propter ſequentem vocalem more apud Græcos uſitatiſſimo, quem etiam poëtarum Latinor, princeps imitatus eſt in *Ilio, Pelio:*

Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſan, Georg. 1. 281. ubi etiam in *conati* negligitur *Synalœpha*, nullo amiſſo tempore. & *Æneid.* ς. 261:

Victor apud rapidum Simœnta ſub Ilio alto.

Aut per Συνίζησιν duæ ultimæ ſyllabæ in Χρυσέῳ in unam quaſi coaleſcunt: ut apud *Apoll.* Argon. β'. 1275. qui verſus eſt Περκοσίου,

Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης χρυσέῳ πιτυμόν δε κυπέλλῳ.

& in *aureo* apud *Virgil. Æneid.* 10. 116.

Hic finis fandi, ſolio tum Juppiter aureo
Surgit.

rſ. 129. Ἀλλ' ἑκατὸν μοῦ πεῖς ἔτεα θῆρ' μητέι κεδνῇ.
Verſus eſt λαγαρός· α enim in ἔτεα unius tantùm eſt temporis, ſed pro longa habetur ſyllaba per *Ectaſin*, in *Hepthemim.* ſequente π *Anadiplaſiaſmi* capace: ut in *Penthemim.* ſequente ν (interveniente etiam puncto) *Theogon.* 803.

Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ] Et in *Triemim.* apud *Homer.* ſequente τ, (vi etiam Acuti accentûs accedente) *Iliad.* υ. 295.

Πόλλ' ἔτεά τε κἠμεῖς.

rſ. 139.--ὦ ἔνι ὄικῳ. Non ἐνὶ, teſte *Gaza*, ut dictum eſt, *bſervat.* in verſ. ſuprà 51. Sic verſ. 135.--ἱεροῖς ἔπι βωμοῖς, non ὅπι, cùm *Præpoſitio* ſit δίχρονος, & immediatè collocetur inter *Adjectivum* & *Subſtantivum.* At, ἀμφιδρυφὲς ζώεσκον ὀπὶ χρόνον] verſ. 132. non ἔπι Παροξυτόνως propter interjectum ζώεσκον.

rſ. 140--ὑποχθόνιοι. γε. ὑποχθόνιοι.

rſ. 149. Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μοῦ τάδ' ἔργα, χάλκειοι δέ τε οἶκοι. Hic duplex obſervanda Συνίζησις, altera vocalium εα in τεύχεα· vocalis & diphthongi altera, nempe εοι in χάλκειοι. Voluit *Heſiodus* hic formâ contractâ uti τεύχῃ, & χαλκοῖ, ſic cèt verſus nihil pateretur. Sequente verò verſu legimus Χαλκῷ. Rectè, ſed à *Subſtantivo* χαλκὸς, non ab *Adjectivo* χάλκεος, ὄς. Prioris Συνίζήσεως exemplum habes ſuprà in νείκεα, verſ. 33. Poſterioris autem in θεοί, apud *Theocritum* Idyll. ιζ'. verſ. 25. Ἀθάνατοι ὄμ κηλεῶντι, θεοὶ νέποδες γεκῶντες. quamvis non ſim neſcius, eſſe qui αι in κηλεῶντι corri-

corripiunt : quibus equidem non assentior. Nam frequen est Συνίζησις in θεοὶ apud poetas. ut apud *Theognid.* ver. 142, & 665. qui versus sunt Μακρηκέφαλοι,

Θεοὶ ὃ κτί σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον. &
Θεοὶ ᾗ γὰ νεμεσσῶ' ὅτιν ἔπεσι τέλῃ.

Et apud *Hom.* Iliad. ά. v. 18. qui versus est πρεσκοίλιῃ,

Τμῆν μὲν θεοὶ δῶεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

Vers. 192. --ὅτι δ' ὄρκον ὀμεῖται. Per *Tmesin* pro ἐπίορκον non ἐπιμεῖται · ut videre est vers. 280. --ὅτιορκον ὀμόσσας.

197. - ἴπυν. χρ. ἴτυν.

214. --ἑτέρηφι. χρ. ἑτέρῃφι, *Adverb.*

228. --ἰθυδίκῃσι. Malim ἰθυδίκῃσι secundùm Dialect. Ionicam, ut apud *Homer.* ναύτῃσιν, ὕδρεισῆσιν, ἀλφεσῆσιν ὠμησῆσιν ab ης Nominativi.

229. --δαλίης, *Dat. plur.* χρ. δαλίης, *Gen. sing.*

238. --ἐπαυρεῖ. χρ. ἀπάυρᾳ.

259. Δῆμῳ ἀταδαλίας βασιλῆι, ὃι λυγρὰ νοέοντες. In βασιλῆι *Gen. Ion.* est Συνίζησις vocalium ηι. *Stephanus* faciliorem & usitatiorem agnoscit Συνίζησιν in communi terminatione εῳ. In reliquis Declinationibus fateor: in tertia Contractorum exemplum desidero. In *Gen. sing. Attic.* occurrit exemplum apud *Aratum* in Phænom. vers. 249.

Περσέως, ὅτι ῥά ὁι αἰὲν ἐπωμάδιοι φορέοντο.

Et apud *Theognid.* v. 23.

Τῷ Μεγαρέως, πάντας ὃ κατ' ἀνθρώπους ὀνομαστῷ.

Ego retinendum censeo βασιλῆι· Nam apud *Homer.* Iliad. ϛ'. 811, in 2. Contr. συνίζησις est terminationis *Poeticæ* in *Gen. sing.* πόλῃ.

Ἔστι δή τις ἐφεπτὸς ἐν πόλῃ αἰπεῖα κολώνη.

Nisi fortè quis malit hic *Anapæstum* pro *Dactylo*, aut aliter legendum putet, at πόλε formâ *incontractâ Ionicâ* aut πόλεος *contractâ*, aut πόλεως *Atticâ*.

261. Τοῦτα φυλακομύθοι βασιλῆες ἰθύνετε μύθῳ. In βασιλῆες *Nom. plur. Ion.* est συνίζησις vocalium ηε. Nam ἰθύνω primam producit v. 7.

Ῥεῖα δέ τ' ἰθῦναι--multisque aliis in locis.

284. Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω μέγα νήπιε Πέρση. In νοέων *Particip.* συνίζησις est vocalium εω, ut in φωρέων apud *Theocrit.* Idyll. 15'. 44.

Εἶ

Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κῆϊ& ἀόλα φωνέων.
Et in Ὑμνέων *Idyll.* κϐ'. 26.
Ἀμφοτέρως ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.
Et in Θωρσέων, *Epigramm.* κά. 4.
Θωρσέων καθίζω, κἢν θέλῃς, ἀπόδειξον · Qui versus est *Trimeter Scazon.*

89. --ἐπιλὼ δ' εἰς ἄκρον ἵκηαι. *Ubi ad summum ventum fuerit*, id est, *veneris. Stephanus* legit ἵκητα.

90. Ῥηϊδίην δ' ἤπφτα] Sic legendum puto per *Crasin.* δ' ἤπφτα, secundum *Caninium* in H p. 23. ut fiat à ᾗ ἔπφτα, aut δ' ἔπφτα, quod malo: nam præcedit δ' versu proximo, & exponit *Moschopul.* in Scholiis per δ' ἔπφτα · & *Eustathius* etiam in *Iliad.* ὁ. 163. *Stephanus* scribit δ' ἔπφτα, per *Thlipsin* τῶ ε quasi à ᾗ, & *Ectasin* τῶ ε in ἔπφτα, mutato ε in η. Non rectè. Potest tamen sic scribi, δ' ἤπφτα, à δ' ἔπφτα, ut ἀρηπὴ ἔην (apud *Theognid.* v. 147.) per *Aphæresin* minoris vocalis, unius temporis, ob præcedentem majorem, duorum temporum. Potest autem scribi ἀσυμφάλῳσι, per ᾗ, sive δ', stante etiam vel sic metro: sed tum concurrerent quinque *Dactyli*: quorum fortasse concursus non nullum habeat usum ad progressum faciliorem & expeditiorem in via *Virtutis* significandum. *Vid.* plur. de Orthographia, Observat. in *Theogon.* v. 405.

93. Ἕσλος δ' αὖ κἀκεῖν&] *Stephanus* scribit κἀκεῖν& per ᾳ diphthongum, ut & κἀκεῖ, κἢν pro κὴ ἂν, κἀν pro κὴ ἐν, κἀπ', &c. Minùs rectè. Non enim hìc contractio fit ex αι & ε, sed ex α, & ε, factâ priùs *Thlipsi* τῶ ι in καί · ut κὴ ἐγὼ, per *Thlipsin* κα ἐγὼ, per *Crasin* vocalium α ε in α longum κᾱγὼ · ι verò nullo modo subscribi potest, nisi supponamus, præter *Crasin*, *Synæresin* etiam. Nulla enim est *Synæresis*: ι enim in prædictis non subjungitur *Crasi* factæ (subjungi autem oportuit, ut fiat *Synæresis*: Nam quod subscribitur posterius est eo cui subscribitur, ut apparet in omni *Diæresi*, quæ *Synæresi* opponitur, ubi ι subscribitur, Νηϊάδες, Νηρηΐδες) sed medium locum occupat inter α & ε ante factam *Crasin*: Non potest igitur subscribi ι in hujusmodi contractis.

Est verò ubi in contractis à κὴ subscribitur ι, non tamen ut Subjunctiva vocalis diphthongi αι in κᾳ, sed diphthongi sequentis: unde in contractis hujusmodi existit triplex

Passio,

Passio, *Thlipsis*, *Crasis*, & *Synæresis*: ut ᾗ εἶπα per *Thlipsin* τῶι, κἀ εἶπα, per *Crasin* vocalium α ε κἆπα. & per *Synæresin* α vocalis longæ ex contractione factæ, cum Subjunctivi vocali ι, κἆπα· sic κἤπι *Dor.* pro ᾗ εἶπι. κῷν☉ pro ὅτι☉ (at κῶν☉ non subscripto ι pro ᾗ ὄνος) ὡπόλοι pro ὅτι ἀπόλοι (at ὦπόλ☉ pro ὁ ἀπόλ☉, per *Crasin* & *Synæresin* tantùm, ubi *Thlipsi* nihil est loci) χῶ pro ᾗ ὅι, χῶ non subscripto ι, pro ᾗ ὁ.

Scribendum igitur κἀκεῖν☉ per *Thlipsin* & *Crasin*: *Synæresi* nihil hîc est loci: cum post *Crasin* nullum sit α.

298. --ὃ ἐϋσ'έφαν☉· *Sch.* δὲ σ' ἐϋσέφαν☉.

299. --πιμπλέησι] Notanda Σωιζήσις syllabarum ἑη.

310. Εἰ δέ κεν ἐρχάζῃ. τάχα σε ζηλώσει ἀερσόρ.

Sic *Stephanus*: *Barlius* erò & *Langius* sic legunt,

Εἰ δέ κεν ἐρχάζῃ, τάχα σε ζηλώσει κ' ἀερσόρ.

Et hanc quidem lectionem videtur secutus interpres: quæ etiam defendi potest exemplis ejusmodi. Hîc tamen consultò prætereo, de iis dicturus aliàs.

322. αἰδῶ] *Accus.* 4. *Contr.* ut ἦῶ, à *Nominat.* in ὠς, secutus *Lascarin*, *Urbanum*, *Antesignanum*, & alios Grammaticos, ut & exemplar *Stephani* aliis in locis, Iliad. β'. 262. ὁ. 561. χ'. 75. ὠ. 111. &c. scribo ἀϑεμιστοπολήας. Cujus scripturæ rationem reddit *Urbanus*, fol. 99. lin. 24. versâ paginâ, hisce verbis, *Quoniam non eundem sonum sive literaturam habet cum Nominativo*, ut ἦ αἰδῶς, τὼ αἰδῶ, non αἰδῶ. At ἦ Λιπτώ, τὼ Λιπτώ, Ὀξυτόνως, quoniam *Nominativus* & *Accusativus* sono sive literaturâ non differunt. *Lascaris* etiam pag. 231. lin. 7. hanc regulam tradit, Αἱ αἰπαιτικαὶ ᾗδι εἰς ω ὀξύσιον, ὁμοίως τῇ ὀνομαστικῇ· μόναι δὲ ᾗδι εἰς ω ἀϑεμιστοπόλητα. οἷον, αἰδῶ, ἦῶ.

328. ἀλιτροσύνες] *Sch.* ἀλιτανίνες.

330. Νήκεῖη, χαλεποῖσι καὶ ἀπροόπτοισι ἐπέεσσι. Syllaba brevis in *Enneadimeri* sanatur vi finalis ς· ut apud *Virg. Geo.* 2. 5.

Muneribus, tibi pampineo gravidus Autumno.

Ecl. 6. 53.

Ille latus niveum molli fultus hyacintho.

Æneid. 10. 720.

Gratus homo, infectos linquens profugus hymenæos.

quamvis in duobus postremis exemplis ad ς finalem accedit etiam vis Spiritûs asperi *Efflatica*. Apud Græcos poetas infi-

infinita sunt hujusmodi exempla: apud Latinos verò rariora. vers. 336. Ἄλλοτε ἦ ἀπαλῇσι θυέεσσί τε ἱλάσκεσθε. Sic legit *Stephanus*. Et hic versus est θεσκέλιος, qui sanatur per Συνίζησιν vocalium ee in θυέεσσι. Sed legendum fortè rectiùs θυέσσι per *Syncopen*, pro θυέεσσι; ut μέλεσσι pro μελέεσσι. *Scut. Herc.* 51. & σπέσθαι pro σπέεσθαι, 129. & τέκεσσι pro τεκέεσσι, 247.

42. Εἰ γάρ τοι κἠν χεῖμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται.

Quidam autem sic legunt,

Εἰ γάρ τι κἠν χεῖμα ἐγχώριον ἄλλο γένηται,

χεῖμα] ἀσυναλοίφως· sed nec *Stephano*, nec *Gretsero* placet hæc lectio, ut nec mihi. Erratum est Typographicum proculdubio. Vocalem brevem, & ancipitem ante χ sæpe correptam lego, ut in τεύχνα, apud *Theocrit.* Idyll. *i.* vers. 37. λύχνον, Idyll. *ιδ'.* vers. 23. τέχνῳ, Epigramm. *Theocrit.* *ζ'.* vers. 6. At verò ante γχ (ubi γ potestatem habet τοῦ ν) nec lego usquam, nec legi posse existimo; cùm *Cribographiæ* repugnet, si dictio dividenda sit: non enim scribendum ἐ-γχώριον sed ἐγ-χώριον.

35. --δοίη] *Subjunct.* à δόω verbo *poetico*. *Stephanus* scribit δώῃ, *Optat.* more *Attico* pro δοίη.

38. Καί τε σμικρὸν ἐὸν, τό, τ' ἐπάγχασεν φίλον κῆρ.

Accentûs ratio, respectu quantitatis, postulât ut scribatur φῖλον. Περισπωμένως. Sed memini me legisse apud *Eustathium*, *Accentum acutum* (de quo dicitur inferiùs) syllabam etiam naturâ brevem sanare posse. Quamobrem *Accentum* non mutandum censui, præsertim cùm ι vocalis sit unceps, ut nec in σάκος infrà in *Scut. Herc.* pag. 69. vers. 461. quanquam vers. præced. & vers. 455. penult. corripit. Notandum hîc obiter ι breve sæpe produci ante sam Liquidam: e. g. ante λ (ut mittam reliquas liquidas, e quibus alias) ut in φιλήτησι infrà, vers. 373. in φίλ', pud *Nicand.* in *Theriac.* vers. 3. Φίλ' Ἑρμησάναξ.-- Nisi uis dixerit vers. hunc esse Ἀκέφαλον. & apud *Homer.* Il. *ψ'.* 195. Φίλε κασίγνητε.

n ἀμφι--ut in *Theogon.* pag. 83. vers. 229.

Νείκεά τε, ψεύδεά τε λόγους, ἀμφιλογίας τε.

n θει--apud *Theocrit.* Idyll. *κε.* pag. 279. vers. 226.

Σπίσθε ἀτε· γλαῶσῃ ἦ θειλιχμάτω χθόνιον.

370. Πίστις

370. Πίστις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπιστίαι ὤλεσαν ἀνδρας.
Et hîc etiam α penult. in ἄρα producitur ob sequentem Liquidam ρ (nec tamen scribitur ᾱρᾱ πίστις ὁμῶς, ut in proxima Observatione dictum est de φίλον: & nè confundere tur etiam cum *Interrogat.* ἆρα) sic τὰ producitur ante apud *Theocrit.* Epigram. ά. p. 285. v. 1.

Τὰ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἢ κατὰ πυκνὸν ἐκείνη.
Nili quis dixerit potius Ἀκέφαλον esse hunc versum. Si πυρ--in παρεῖσι apud *Tryphiod.* vers. 379. in παείδης pag in Φ. 6'. vers. 30.

Φίλον δ' ὀφθαλμὸν ἐν κακοῖς μὴ παείδης.
Versus est *Trimeter Acatalectus.*
Quod verò ad accentum attinet, dissimulare non debe
Ἄρες apud *Homer.* Iliad. έ. v. 31. μαιμῶᾶδᾰλιπτον, scrib secundum *Stephanum* & *Frobenium* ᾱρᾱ πίσι πωμῆμι.
Ἄρες ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.
Hujus tamen διορθώσεως *Eustathius* rationem reddit his verbis, Ἐκλείνει ἐν τῇ πρώτῃ κλίσει τὸ δίχρονον, συστέλλ ἐν τῇ δευτέρᾳ. Καλῶς ὅπως ὁμοῦ παρέθετο τὸ αὐτὸ ὄνο μα ἐν ἐπιτάσει τε διχρόνῳ καὶ ἐν συστολῇ. ὡς ἂν ἐνδείξη τ συρέσαι πῶς διφορήσιν ἡδὺ δοκίμων δ.χρέναν, ὅπως πλ λαχῶ φαίνε.). Καὶ μὴ ἐνταῦθα δόξει ἀνάλογος κανονικὸ ὑπεῖναι τῇ διορθώσει· ἵνα τὸ μὲν δεύτερον Ἄρες συστελλ τὸ δίχρονον, ὡς τὸ Ἄρες βραχυνομένῳ ἐν τῷ τεφπικῷ καὶ ἐν τῷ ῥῶ τὸ λέγω συκινομένῳ κατὰ πυκν· τὸ δὲ πρῶτο Ἄρες ἐκλείνῃ πῶς ἀρχαῖ, καὶ ἐν τῆς ἀρᾶς καὶ τῷ ἀρᾶσθαι Summa huc redit. Penultimam prioris Ἄρες producit *Homer.* quasi deduceretur ab ἀρά, & ἀρᾶσθαι, quæ priman naturâ longam habent: Hinc πρῶτον πῶτα. Penultimam posterioris corripit, quasi componeretur ex α Privativa particula & ῥῶ significante *dico*, α autem Privat. corripitur Hinc πρῶξυπονεῖται. Mitto alias rationes.

In

In HESIODI

OPERUM & DIERUM

LIBRUM II.

Stephanus *Operum* unicum librum constituit, & *Dierum alterum*. Ego *Philipp. Melanchthonem, Crispinum*, & *Henischium* secutus sic distinxi, ut duo sint *Operum* & *Dierum*, & *Dierum* unus.

Vers. 16.--Δεπκμήριον per η Monophthongum. *Stephanus* scribit per η Diphthongum. *Vide* Observat. in ὀνόμλυσε vers. 80.

Ib. Τῦμ' ἀς' ὑλοτομεῖν μεμνημένῳ & ἄριον ἔργον.

Hic με in μεμνημένῳ ante duas liquidas producitur Positione: infrà verò apud *Solon.* corripitur, pag. 443. *d.* vers. 5.

Πέμπτη δ' ὤριον ἄνδρα μεμνημένον ἀς γάμε ἔτ).

Gretserus De syllabarum dimensione, pag. 12. hæc habet. *Vocalis brevis fit apud Græcos communis ante literas* μ, κ, π, Exemplum voc. corrept. ante μ adducit ex *Hesiodi* Oper. & Dier. lib. 1. vers. 20.

Ἥτε χὴ ἀπάλαμόν ὧρ' ὄμως ὅπι ἔργον ἐγείρει.

Sed quàm non quadret hoc exemplum, dictum est suprà suo loco: ἀπάλαμον & ab α Privat. particula deducitur & παλάμη, unde ἀπάλαμος, & per *Epenthesin* sive, ut distinctiùs loquar, per *Parenptesin*, syllabæ penultimæ producendæ gratiâ, ἀπάλαμνος. Est autem hic *Enallage* pedis, nempe *Anapæsti* pro *Dactylo*.

Alii dictæ regulæ confirmandæ gratiâ *Solon.* vers. citant, sed rectè. Cur autem corripitur vocalis brevis ante μ, duas liquidas, κλ, πτ, duas mutas? Credo propter *Anadiplosin*, præsertim in verborum Præteritis, cùm themata ipsa μν, κλ, πτ, inchoentur: Quam analogiam sequuntur & aliæ orationis partes: hoc tamen observato, ut prior Liquida vel Muta non pertineat ad præcedentem vocalem: Dato quidem quòd κε in κέκπμαι corripi possit, non sequitur ε in κτείνω corripi posse. Diversa enim scribendi ratio hoc satis indicat, in divisione syllabarum: nam κε-κπ-μαι rectè scribitur, non -κλείνω sed ἐκ-λείνω· quamvis rectè ἔ-κλεινε κλείνω, ubi ε corripi potest, cùm thema à κλ incipiat.

48.--ος in δμῶ⊙, sequente vocali, producitur, in *Hepthemimeri*, vi finalis ς. Mallem δμωός.

61.--ἰθείλω] *Stephanus* legit ἰθεῖαν.

65. ὀμβρωθῇ, γρ. ὀμβρηθῇ.
Δεπνύει ὀμβρίωθε, κεραΐλιο δ' ἔδρακ' ἀνδρὸς ἀβώτεω.
Versus hic à Græcis dicitur Δολίχυρ⊙, *longam quasi caudam habens*; sive Μακρομελής *longa crura habens*. Sanatur autem per Συνίζησιν vocalium εω in *Genitivo* Ionico ἀβώτεω, ut in Κρηνίδεω lib. præced. vers. 71.

71. Ῥηΐδιον γὰρ ἔπ⊙ εἰπεῖν] Notandum ⊙ in ἔπ⊙ pro duci in *Penthemimeri*, vi finalis ς, & præcedentis Acuti.

72.--ἀπανήνασθ'] *Stephanus* scribit per η. Ego cur à *Stephano* in hoc & huic similibus dissentiam, dictum est supra in lib. 1 vers. 80. in ὀνόμηνε.

76. ἀρητός, non ἄρστος: nam *arandi tempus* hîc significat, ut suprà vers. 68. ἀρητοῖό τε, ab ἀρητὸς idem significante at ἀρότιο 78. ab ἄρστος *arationem* significante (ubi *Stephano* mecum convenit) hîc tamen apud *Stephanum* est Πρόπαρ ξύπονον: Sed erratum credo esse Typographicum.

80. Εἶαι πολεῖν· Θέρε⊙ ὑ νεωμήν ἑ σ' ἀπαμῦσει.
Aut hîc Συνίζησις est *Diphthongi* ει & *Vocal.* α in Εἶαι, aut *Enallage* pedis, nempe *Proceleusmat.* Εἶαι πο -pro *Dactylo*, aut *Spondeo*: nam ει hîc θέσει ante α pro communi syllab haberi potest: Sed Συνίζησις hîc magis placet, ut supr lib. 1. vers. 5.
Ῥεῖα μὲν γὰ βεμάει---

85. Ἀρχέμυ⊙ ταφεῶτ' ἀρότυ] --*Stephanus* legit ἀρότρε Minus rectè meo judicio: nam aliud est *Incboare aratrum* aliud, *inchoare arationem*: illud enim est τὸ ἀροτρεπτῆ hoc verò τὸ γεωργῆ.

93. Ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀρόχια· ---
Hîc Συνίζησις est terminationis Gen. Plur. primæ Contr ἑων in ἀγγέων. Hujusmodi exempla sunt infinita: νεκέων lib. 1. vers. 30. τάλχέων pag. 53. 71. κνδέων pag. 83. 102 κεφδέων pag. 233. 15. σιδέων. pag. 299. 237. τεκέων pag. 455. 945. &c.

59. Εὐοχέων δ' ἴξεαι πολιὸν ἔαρ, ὄφρ' ἐς ἄλλυς.
Hîc Συνίζησις est terminationis secundæ person. *Ionic.* Fut prim. Med. in ἴξεαι. Aliud hujusmodi exemplum nondum observavi in his Poëtis. Πολιὸν ultimam hîc producit

ir

n *Hepthemimeri*, vi *Toni* & *Liquidæ* finalis.

10. Μυτ' ἔαρ' γινόμενον πολιόν, μήθ' ἄεικ& ὁμιλε&.

Hìc Σωίζηται est vocalium εα in ἔαρ, ut in Κλεαείδ' apud *Theognidem*, pag. 435. vers. 514,

Κλεαείδ' ὅτ' ἔχομαι, χ' οἷα δίδωσι θεοί.

11. Παὶ δ' ἴδε χάλκειον τῆκον, χ) ἐπ' ἀλέα λέχλιν.

Trincavelus in Editione suâ Ann. 1537. legit ἐπ' ἀλέα, quasi esset Accusativus ab ἀλής. *Mschopulus* in Scholiis ab eodem *Trincavelo* editis legit ἐπ' ἀλέᾳ, uti & ego, & inte me *Stephanus*: qui in *Annotatione* in hunc versum hæc habet, ἐπ' ἀλέα, *sic Eustathius* [ubi tamen, non repe-io] *non* ἐπαλέα· *at quomodo stante versa viderit.* Sive *Eustathius*, sive *Mschopulus*, sive quis alius hujus lectionis iutor fuerit, mihi placet: nec est cur quis sollicitus sit de versu ut constet, si enim ab ἄλι& *Dorico* pro ἥλι&, duatur, ut quidam volunt, & antepenultimam naturâ prolucat: agnoscenda est hìc Σωίζησις syllabarum εα in ἀλέα ic autem versus erit Σπονδειακός. Si verò, ut volunt alii, b ἀλάω, id est, πλανῶμαι, aut quocunque alio ducatur, & ntepenultimam corripiat: *Enallage* est *Anapæstici* pedis pro *Dactylico*; qualis est suprà in ἀπάλαμνον; lib. 1. vers. 20. & infrà in *Theogn.* pag. 79. vers. 32. in ἵνα κλεί---

Θείην, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Et apud *Eratosthenem* pag. 517. β'. vers. 6. in --- εἰπεπα--

Αἱ ὄ δύω ἑκάτερθε πόλοιο φερεπαγῆα

Et apud *Coluthum Thebanum*, in Helen. rapt. vers. 206. in Τόρρα,

Τόρρα χ) Δαφοίνιον χ) Τρηΐον ὕδας ἀμείψης.

Et apud *Apollon. Argon.* β'. 311. in Ἀτρεκέως.

Ἀτρεκέως, ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον ἦν ἐπικεύσω.

Hìc autem Σωίζησις est etiam syllabarum ἑω. Et apud eundem in γ'. 1213. in Ἱερῆς.

Ἱερῆς Αἰσονίδαο πέμξ δέ μιν ἐξεφάνωσε.

Et apud *Homerum* Iliad. ι. vers. 5. in Βορέης.

Βορέης χ) Ζέφυρ&, τό τε Θρήικηθεν ἄητον.

Sed notandum, respectu loci primi ubi hæc *Enallage* est, versus hujusmodi ab *Eustathio* dici ἀκεφάλους sive μικροκεφάλους, διὰ τὸ ἐμπεσεῖν τῆς κ' τῶν ἀρχαίων ἐπιτάσεως, *quòd prima syllaba primi pedis brevis sit*: non obstante quòd Βορέης & ejusmodi dictiones sint τετρασχεσιοι χ) ἰσοδάκτυλοι

quatuor temporum & Dactylo æquales. Talis occurrit versus apud *Virgil.* Georg. 1. 482,

Fluviorum rex Eridanus, campóſque per omnes.

113. μέγα] γρ. μέγαν.

141. ἔνδοθεν] γρ. ἔνδοθι.

159. --βοὸς ἴρι κλαμύοιο] - ὸς in βοὸς producitur in *Hephthemimeri* vi *Toni* & *finalis* ς.

163. --κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν, (non ἦρι ſecundum *Stephan.*) κρυπτῷ & ὕπερθεν 362.

177. Τῆμος δ' ἤμισυ βυσσὸν, ὅτι δ' ἀνέει τὸ πλέον εἶη. Si ſic legatur hic verſus, --τὸ δ' ἀνέει *pedem* conſtituit *proceleuſmaticum.* Mallem ſic legere,

Τῆμος δ' ἤμισυ βύσ' ὅτι δ' ἀνέει τὸ πλέον εἶη.

182. Εὖτ' ἂν δ' ἐξήκοντ]α μὴ τεσσᾰ̃ς ἠελίοιο. Notand. α terminationem Accuſativi Pluralis primæ ſecundæ Declin. Simplicium ſæpe corripi per *Syſtolen* Doricam.

In prima, μεταμέτας in *Theogon.* pag. 91, verſ. 401, Πομπὰς δ' ἤματα πάντα ἐὰς μεταμέτας ἔῃ). Et apud *Theocrit.* Idyll. κγ'. pag. 249. verſ. 63. αἴτας. Στέργετε δ' ὔμμες αἴτας · ὁ γὰρ θεὸς ὄιδε δικάζειν. In *ſecunda* Declinatione frequentior eſt *Syſtole,* ut in τεσσᾰ̃ς, ſuprà : & rurſum verſ. 281.

Ἤματα πεντήκοντα μὴ τεσσᾰ̃ς ἠελίοιο.

Et verſu 293--δεινὰς ἀήτας. Et in *Theogon.* verſ. 60. κῦμα & 267, Ἄσπιγας. & 633, βιλάς. Apud *Theocrit.* pag. 133. Idyll. α. verſ. 134, ὄχνας. β'. 160, Μοῖρας. γ'. 2, αὐτὰ 3, πάς. δ'. 2, αὐτάς. 3, πᾶσις. 29, νύμφας. ε. 103, ἀντλάς. 121, Σιλήνας. 136, κίσσις. ς'. 32, δύργς. ζ'. 87, κλάς, &c.

186. Ἰὸν δὲ μετ'] At *Stephanus,* Τὸν δὲ μέτ'. Hic Lectorem obiter præmonitum volo, me *Gazam* ſecutum (pag. 56. lib. 4. De Conſtructione) non transferre accentum in Præpoſitionibus, quamvis tranſpoſitis, Apoſtrophum paſſis Verba *Gazæ* hæc ſunt, Αἱ ποθέσει ἢ ἔκθλιψιν τῶ φωνέντος ἐκ ἀναστρέφοντα. εἰ μὴ σῆμα ἐπιφέροιτό τις.

189.--ἂν φυτὰ βαίνῃ] γρ. ἀμφυτά. *Stephanus* ſcribit ἄν ſine accentu: minus rectè, cum non patiatur *Apoſtrophum,* ſed *Apocopen,* pro ἀνά. ut πὰς pro πρός. *Tmeſin,* inquiet, patitur, ἀνὰ φυτὰ βαίνῃ, pro ἀμβαίνῃ · Et id ſcio; verùm extra

extra Compositionem, à suo verbo per *Tmesin* divisa præpositio suum nihilominus habebit accentum.

90. --δινέων] Hic Συνίζησις est terminationis Ionicæ -έων in Genit. plur. secundæ declinat. Simpl. Hujus generis Συνιζήσεως exempla sunt plurima: supra libri primi vers. 30. ἀγρεῶν. in *Scut. Hercul.* pag. 49. vers. 68. ἐυχωλέων. 232. Βαινσέων. in *Theogon.* pag. 75. vers. 79. δ' παστέων. 130. Νυμφέων. 828, Παστέων κεφαλῆσι. Et apud *Theocrit. i.* pag. 289. vers. 4. Μκσέων, &c.

98. Ἠώς, ἥτε φανείσα πολέας ἐπέζησε κελεύθες. Hic Συνίζησις est duarum syllabarum brevium, ἑας in πολέας, Accent. quintæ Simplic. Unicum hoc exemplum hujus generis in hisce Minoribus poëtis observavi. Apud *Homerum* bis reperitur eadem Συνίζησις in eodem loco, id est, in *Hephthemimeri*, Iliad. α'. 559,

Τιμήσῃς, ὀλέσῃς ἣ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Iliad. β'. 4,

Τιμήσῃ, ὀλέσῃ ἣ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

99. Ἀνθρώπους πολλοῖσι δ' ὄπι ζυγὰ βεσὶ πάσσιν. *Stephanus* legit πολλοῖς δ' ὀπί, & *Stephanum* secutus *Leclerc.* Sed metri ratio hanc lectionem non admittit; Legi potest πολλοῖς ἣ ὀπί. Sed nec hæc placet lectio, præsertim cum *Trincavelius*, qui *Stephano* antiquior est, lectionem nostram confirmet.

1. Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν κατακόσμεε ἀοιδήν. Hic Συνίζησις est duarum syllabarum --έω in Δενδρέῳ quæ pro uno tempore habentur ob sequentem vocalem: ut apud *Homerum*, Iliad. γ'. vers. 152,

Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἰεῖσι.

Stephanus hoc in loco scribit Περπερεξυτόνως, Δένδρεῳ· in superiore, Παρεξυτόνως, Δενδρέῳ. *Frobenius* & *Trincavelius*, ille apud *Homerum*, hic apud *Hesiodum*, ut nos, Παρεξυτόνως: et rectè; nam legimus δένδρεα à sing. δένδρεον (pag. 83. *Theogon.* vers. 216.) Quod in *Genitivis* & *Dativis* fit Περισπωμένως, lege *Nominat. sing.* Περπερεξυτόνως. Item, in χρυσέῳ, Iliad. α'. vers. 15, & 374,

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς.

97. --Βύβλινα οἰνα] Sic *Trincavelius* & *Melanthon.* *Stephanus* legit, Βύβλινα· aliàs in *Thesaur.* & *Etymol.* Hujus διορθώσεως causa est, uti conjicio, & in hac dictione & in

aliis multis, similitudo prolationis τῆ ι & τῆ υ, ut sup animadversum est in Δι'] vers. 2. libri primi. Sic ap *Tyrtæum*, (secundum *Crispin.* & *Stephanum*) in β'. vers. legitur ἀμφιπεκπ'ονας, corruptè, pro ἀμφιπεκπόνας; apud *Homerum* Odyss. β'. vers. 65. πεκπόνας (secundi ipsum *Stephanum* & *Frobenium*) nam à κπ'ζω, *condo*, formati

212. Ἀντίον ἐυκεφάλῳ & ἀνέμῳ] -ῳ in ἐυκεφάλῳ producit in *Penthemimeri*, vi Finalis ς & præcedentis Toni. χ. ἐυκ ἐῳ ζεφύρῳ.

214. Τεὶς ὕδατ]ῳ πεζχέειν, τὸ ὃ τέτρατον ἴεμεν ὄιτε · Versus hîc à Græcis Ἀκέφαλῳ sive Μικροκέφαλῳ dicit quòd incipiat à syllaba brevi. (apud *Homerum* τεὶς unius temporis, *Odyss.* ι. 65.

Πεὶν πινα πᾶσι δειλοῖν ἐπίρρων τεὶς ἕκαστον ἀὖτις.

Item, apud *Theognid.* pag. 401. vers. 633,

Βυλεὺς δ'ὶς κ' τεὶς, ὅτι κ' δὴ τὸν νόον ἔλθῃ)

Ἀκέφαλοι sunt & sequentes versus: Apud *Theocrit.* Idyl. 26. pag. 267. vers. 222,

Πεὶν ἰδέειν, ἀλλ'ὦς τε μετάυπια πᾶξηθλῖῶαι. nam vs 236. πεὶν corripitur.

Apud *Aratum* in *Diosem.* vers. 764,

Παξειπὼν ἄνπσεν ὅτ' ἐγγύθεν ὦεξε χειμών.

Apud *Dionys.* de situ orbis, vers. 343.

Ὅρά τε κυκλήσκουσιν Ἀπέννιον · ἐν ὃ βοξείης·

γξ. Οἵ ῥά τε---

Apud *Apollon.* in *Argonaut.* γ'. 984.

Πεὸς αὖτῆς Ἑκάτης μειλίσσεσθαι, ἠδὲ τοκήων.

Quanquam citati versus omnes, ut & *Hesiodi*, sanari vi tur per *Ectasin* vocalis brevis, aut ante Liquidas ν, ρ, aut nal. ς, quæ aliis etiam in locis syllabas breves producu de quibus aliàs. Sed qui sequuntur versus nullo modo dentur posse excusari, quin defectum temporis patiantur, verè sint Βραχυκέφαλοι, sive Ἀκέφαλοι.

Apud *Homerum Iliad.* Ψ'. 2.

Ἐπειδὴ νῆάς τε κ' Ἑλλήσποντον ἵκοντο,

Et *Odyss.* μ'. 423.

Ἐπτον & βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετυχώς.

217. Χάρῳ ἐν ἐυαεῖ. κ'] Syllaba brevis in *Penthemimeri* natur à præcedente *Acuto*, & sequente *puncto*, ut & ini literâ *Anadiplasiasmi* capace.

219.

219. κατάδηαι] *Stephanus* legit κατάδηαι subscripto ι. (quanquam supra lib. 1. vers. 348. scribit δύναι. & lib. 2. vers. 86. ἵκαι, non subscripto ι, & multis aliis in locis) Ego verò nusquam subscribo in terminatis *Ionicè* in---αι in *Subjunct.* Pass. & Med. ut nec *Canonem*. Canon enim est, Οἱ Ἴωνες ὑπεβάλλοντες τὸ τ τῷ τείτῳ προσώπῳ δεύτερον ποιῶσιν, ὡς τό. κέλευέ με [ἀ κέλεται] ὅτως ἴδηται ἴδηαι, Vide *Etymol. Magn* Col. 466. lin. 7. in Ἴδηαι. *Eustathius* in Ἴδῃ (*Iliad. α.* vers. 201.) secunda persona. *Aor. 2.* Subjunct. Med. factum docet ἴδῃ ex ἴδηαι per *Crasin*, addo etiam & *Synæresin*: Nam contractis ηα in η per *Crasin*, ι Subjunctiva vocalis, quoniam postscribi non potest, subscribitur per *Synæresin*, ut indè fat η diphthongus: quæ si per *Hypexæresin* & *Dialysin* resolvatur, redibit ηαι, ab ητυ tert. person. per *Ecthlipsin* literæ τ. Non subscribendum igitur ι terminatis ab ηαι in Subjunctivo.

220. Θῆτα ἄοικον] *Stephanus* legit Θῆτ' ἄοικον, ità ut producatur α particula Privata, sequente etiam ο parvo.

225. Βωτὴ δ' ἡμιόνοισιν ἐπιστερνίδιον. Αὐτὰρ ἔπειτα. Observanda Συνίζησις vocalium ηε in ἐπιστερνίδιον.

258. Ἄσκρη, χεῖμα κακὴ, θέρεϊ ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή. Hic versus est Περισπώμενος, sive *prominentem* quasi *ventrem habens*: sed sanatur per Συνίζησιν syllabarum---έη in ἀργαλέη (ut & -έῃ in Δενδρέῳ, vers. 201.) quæ pro una syllaba habentur, cáque brevi, propter sequentem vocalem. Quidam legunt,

Ἄσκρη, χεῖμα κακὴ, θέρεϊ δ' ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή, negligentes prorsus in metri ratione particulâ *Apostrophum* passam: quam lectionem reprehendit *Stephanus* ut vitiosam.

265. Βάλλειν χρέα τε πεσσύγεσιν, κλίμον ἀπερῶν. *Stephanus* legit Βάλλειν ὄχρέα τε πεσσύγεσιν, &c. Cur per η Monophthongum scripserim Βάλλαι, vid. supra in κατάδηαι, vers. 219. Quod ad particulam ὄ attinet, secutus judicium *Philippi Melanchthonis* delendam putavi, magisque id adeò quòd *Stephanus* aliis in locis aversatus sit particulas ὅ & ὄ etiam *Apostrophum* passas, *Oper. α.* vers. 310.

Ἤ τι δὲ καὶ ἐργάζῃ, παῦσαι σε ζηλώσει ἀεργός· non κ' ἀεργός· & 6'. vers. 258,

Ἄσκρη, χεῖμα κακὴ, θέρεϊ ἀργαλέη, οὐδέποτ' ἐσθλή· non θέρει δ' ἀργαλέη· Contra autoritatem superiorum Editio-

num. *Barlius* legit Βέλεα ὦ] inchoans versum à *Dactylo*, addítque, Monosyllabas particulas communes reddere præcedentes etiam diphthongos. Non memini tamen legisse unquam diphthongum correptam sequente monosyllabâ particulâ integrâ : sequente *Apostrophum* passâ, fateor. Quanquam non nego quin corripiantur sæpius αι & οι in fine, sequente etiam consonante : De quibus aliàs dicetur. Hæc tamen Lectio [Βέλεα ὦ] si retinenda sit, mallem sanare pathos, à quo versus dicitur Πεχολίσθη, agnoscendo Σωσί ζωσιν, ut in *Indicat.* in ἴξεαι pro ἴξῃ. *Oper.* 6'. vers. 95.

Εὐοχέων δ' ἴξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ σε χρὴ ἄλλες.

Utrobique uti potuit poëta *Crasi* & *Synæresi* Attic. ἴξῃ, βάλλ' : noluit tamen.

266. Δείξω δή τοι] Sic *Philipp. Melanchthon.* Quam lectionem etiam *Moschopulus* videtur agnoscere, Δείξω δή σοι, ἤγουν δηλώσω σε. Sic ille. *Stephanus* legit, Δείξω δέ τοι] *Barlius* lectionem *Stephani* agnovit &, hinc ansam arripit regulæ tradendæ, quæ est hujusmodi, *Quædam monosyllabæ dictiones.* τέ, νύ, δέ, γέ, μήν, γάρ, πώς, & *similes, vices Liquidarum subeunt, & interdum seipsas producunt.* Produci posse fateor in *Cæsuræ* speciebus. Seipsas producere, eò quòd sint Monosyllabæ, id verò pernego : nam & Dissyllaba & Polysyllaba in *Cæsura*, ultimam brevem possunt producere, ut in *Triemim.* pag. 55. vers. 167. *Scut.* Κυάνεα.

Κυάνεα κάτα νῶτα, μελανθήσων ὦ ἠΰτε.

Et apud *Moschum* idyll. 6'. vers. 61. Χρυσοῦο,

Χρυσοῦο τανύσειο πρὸς ἄκρεα τηλοτύπης.

Quanquam utrobique videtur syllaba brevis fanari à consonante *Anadiplasiasmi* capace. Monosyllabas ab ε psilo terminatas, in hisce minoribus poëtis nusquâ lego productas nisi in aliqua *Cæsuræ* specie, & potissimùm in *Triemimeri*, nec in *Triemimeri*, nisi sequente Liquidâ, ut in *Theogn.* vers. 340. Φασίν τε Ῥῆσόν τ'] & 341. Νέαν τε Ἰόδοκον θ'] & 649. Ὑμεῖς ὦ μεγάλων] & 901. Κλωθώ τε Λάχεσίν τε] & apud *Theocrit.* Idyll. κβ'. 118. Ἦτοι ὄγε ῥέξαι] & κέ 73. Τὰς μὲν ὄγε λάσσων] Ut *que* apud *Virg.* Æneid. 3. 91. *Luminaque lauri usque dei*, [--ὦ verò producitur in *Scut.* sequente δ ; sed, ut dixi, in *Cæsura*, viz. *Hephthemimeri*, pag. 51. vers. 195,

Δίῤῥῳ ἐμβεβαώς· Φόβος δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε. & 236,

Ἄγχι δερκομένῳ· ἐπὶ δ' δεινοῖσι καμόντος.

Extra

Extra verò *Cæsuram* nusquam, quod scio, nisi sequente *Liquidâ*, ut apud *Menandr.* pag. 489. in ε. vers. 8,

Οὕτω γὰρ ὄψεις πᾶν τὸ πεφιγμ'. ἂν ᾖ λέγῃς.

Vers. est. *Trimeter* Acatalect. ubi ᾖ per *Ectasin* supplet *Spondeum* sequente λ.

Monosyllabas μὴ, γὰρ, τίς, κὲν, σωὶ, &c. à *Liquida* aut ς terminatas posse produci concedo, & in Cæsur. & extra: De quibus alias.

1 --μὴ τερπὰς ἠελιοιο] De *Systole* in τερπὰς vid. suprà *Observat.* in vers. 182.

3 --δειρὰς ἀΐπτας.] De *Systole* in δειρὰς vid. ibidem.

5.--ὅσσ' ἀγορεύω] χρ. ὥς σ' ἀγορεύω.

4. Μήτε τεικόντων ἑτέων] χρ. τεικόντα.

8. Ἦ τ ἔπος εἰπών] Notandum, Θ-, in ἔπΘ- produci *Triemimeri* (ut suprà vers. 71, in *Penthemimeri*, Ῥηΐδιον γάρ τοι εἰπεῖν) vi præcedentis *Acuti*, & *Finalis* ς.

.--δειλός περ] χρ. περ.

. Εἰ ὀ κακὸν εἴποις.] Hic ον in κακὸν in *Trimeri* habetur ro syllaba longa: ut Θ- in ἔπΘ- 328. χρ. Εἰ ὀ κακόν τ' εἴποις. Sic legant quidam, versûs sanandi gratiâ. Quanquam uid opus est τ' sive pro particula impletiva τέ, sive indefini- τί; Exempla productæ vocalis brevis tonum habentis ante iquidam, & ς in *Cæsura* præsertim, ubique occurrunt.

.-- ἔασι.] versum claudit. *Stephanus* legit hoc in loco ἔασιν r *Anadiplasiasmum* τῷ σ. Sed quid opus est *Anadiplasiasmo*? riginta ad minimum in locis à *Stephano* apud *Homerum* legi- per σ unicum.

Μηδ' ἐπὶ δ' ἀενάων ποταμῶν κελαρύοντα ἴδωρ.

ic versui *Stephanus* præmittit versum sequentem,

Μηδὲ ὅπι κρωαίων ἔρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι· addítq; in notationibus in hunc versum omitti in *Aldina* & aliis edinibus; cùm non animadvertit redundare potiùs in sua: m bis legitur, nempe hoc loco, qui versus est secundum il- , 735, & infra 757, in Editione verò nostra (nam duos γων καὶ Ἡμερῶν constituimas libros) 376.

--θεός τοι καὶ τὰ νεμεσσᾶ] Sic legit *Philipp. Melanchthon*, m secutus sum. *Stephanus* etiam hanc lectionem in margine ribit. In textu tamen legit --θεός νύ π καὶ τὰ νεμεσσᾶ,

-φημίζουσι] χρ. φημίζουσι, νύ τις] χρ. νύ τις.

In HESIODI *Dies.*

Vers. 19. Ἀνδρεγόω τ' ἀλαθέι.] γρ. δ' ἀλαθέι. ut infrà ver. 24. Ἐθλὸν δ' ἀνδρεγόω.

29. --μέλα] *Stephanus* legit μέγα. πεπυκασμένῳ] γρ πεπυμμένῳ.

46. --ὑπὸ δείελα] γρ. ὑπὶ δείελα.

48. --φυτάλμιον] γρ. φυτάλιον.

55. πέει] Παρξυτόνως · nam excellentiam significat.

57. --ὑπὸ δείελα] γρ. ὑπὶ δείελα.

64. --ὑπερβασίας ἀλεείνων] ὑπέρβασίας ultimam producit cùm sit secundæ Declin. *Parisyllab.* non secundæ *Contract.* quod etiam accentus indicat.

In HESIODI *Scutum Herculis.*

Vers. 3. Ἀλκμήνη συγάτηρ λαοσσόε Ἠλεκτρυόνος. *Baillius Dactylum* agnoscit hîc in quinto loc corripiendo ε ante κτρ, & vers. 16. in Ἠλεκτρυόνης. Malem tamen dicere, hîc Συνίζησιν esse vocalium υω, ità versus fiat Σπουδείαν.

5. Εἶδέ τε μεγέθει τε · νόον γλυκὺν ἔπλετο ἔριζεν. Notandum particulam τε produci in *Trisemimeri*, sequente Liquidâ μ.

7. Τῆς ἡ ἀπὸ κρῖθεν. βλεφάρων τ' ὑπὸ κυανεάων. *Stephanus* legit κυανέων. Sic autem si legatur, quî constabit metratio ? Nam antepenultima ubique corripitur, ut infra vers. 167. Κυάνεα κείτα νῶτα--] *Trincavelius* legit κυανέων. Sic quidem lanatur metrum : sed quænam hæc *Syntaxis* Substantivi *Neutrius*, & Adjectivi *Feminini* ? Nisi fortè dicat quispiam, βλεφάρων, pati *Syncopen*, & poni pro βλεφαείδων · aut etiam, concesso quòd βλεφάρων descendat à βλέφαρον, cùm tamen βλεφαεὶς sit ejusdem significationis, κυανεάων, metri ratione id postulante, posse referri ad βλεφαείδων. Quale exemplum est illud *Homeri* Odyss μ'. vers. 74. 75. --νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη, τὸ μὲν ὄπιθ' ἐσῆι-- ubi observat *Plutarchus* quo-

quod, referri ad *νέρ⊖ subintellectum*, non ad *νεφέλω substantivum expressum*.

Stephani lectio non videtur posse defendi, nisi dicamus versum esse *μείρον*, sive *μύρον*, cùm in *Iambicum* desinat, & antepenultimam etiam in *κυανέων Ectasin* pati, producto dichrono ante *ν*. Sic autem versus esset *πολυπαθέστερος*. Quamobrem *κυανέων Stephani* lectio non placuit. *Κυανεάων Trincaveli*, vidissem modo tempori, retinuissem; ante librum excusum. Reponendum igitur censui *κυανεείων*, sic constante & *metri* ratione & *syntaxeos*; favente etiam nobis analogiâ, sive dicamus, ut pro *δεῖον δέειον* (per *Epenthesin* Poet. literæ psili ante & Diphth.) unde *δεείω* (apud *Theocritum* Idyll. *κδ'*. vers. 94.) sic *κυανέειον*, unde *κυανεείων* pro *κυάνεον* poni; nam *Etymolog.* agnoscit utrumque, *κυάνεον* & *κυάνειον*) sive dicamus esse *Epenthesin* Diphthongi *ει* in *κυανείων* pro *κυανέων*, qualis accidit in multis aliis.

20. *Ὡς γάρ οἱ δέκετο*–] Hic versus *Μικροκέφαλ⊖* dici potest, quod à *Trochæo* videatur inchoari, qui à *Spondæo* desinit uno tempore. Sed sanatur multis modis: Et quod [*γάρ*] *Oxytonon* sit; & quòd in *Liquidum* desinat; & quòd sequens sit *δισυνόμβριον*. Vide *Eustath.* de diversa ratione sanandi syllabas breves in v. 172. Iliad. *γ'*.

Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρέ, δεινός τε.

Apud *Apollon.* in Argon. ter observavi particulam [*γάρ*] eodem in loco positam sequente *οἱ*. Argon. *α'*. 526.

Εἰ γάρ οἱ δόρυ δεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσον.

ubi *τό* etiam in *Enneemim.* producitur ante *ῥ*.

Arg. *ά* 1231. *Πρὸς γάρ οἱ δ' ἀχόμενοις ἀπ' αὐδήεσσ' ὠιάζετο* Arg. *γ'*. 87. *Εἰ γάρ οἱ κείνη συμφράσσεται ἐυμήτεα.*

Eandem etiam rationem sequitur & particula *μὴ* apud *Theocritum* infrà pag. 217. Idyll. *ιζ'*. vers. 82.

Τρεῖς μὴ οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐγδέδμηνται.

29. *--φυτεύσῃ*, Aor. 1. *subjunctivi*] *γρ. φυτεύσω*, *Optativi*.

36. *Εὐνῇ κ' ἰφιλόπτη μίγη*] *γρ. Εὐνῇ ἐν φιλόπτη μίγη*.

44. *Αὐτὰρ ἰφικλῆϊ γε δόρυπαν' ἀμφιτρύωνι*. Hic versus est *δισπαθής*. Respectu primi pedis *σκάζει*, *claudicat*, & tempore deficit, & dicitur *Ἀκέφαλ⊖*, sive *μικροκέφαλ⊖*, sive *βραχυκέφαλ⊖*: respectu tertii pedis *πλεονάζει*, *redundat* syllabâ, & dicitur *σχολιόν*. Sed sanatur utrumq; *παθος*.

Alterum κατ' ἔκτασιν vocalis ancipitis ante Liquidam in Αὐτάρ, *Oxytono*: ut apud *Homerum* in versu λαγαρῷ Il. ζ'. 197.

Ὦ πατερ· αὐτάρ ὅι Περσῖτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·

(quanquam hic excusari etiam potest ob sequens δασυνόμενον, ut dictum est suprà in γαῖά ὅι, vers. 20.)

Alterum πάσχος sanatur χατ' συνίζησιν, coëuntibus quasi in unam syllabam -ῆα in Ἰφικλῆα *Accus. Ion.* prim. *Contract.* (ut -ήων in βασιλήων, *Gen. Ion.* 3. *Contract. Oper.* ά. vers. 159. & -ῆες in βασιλῆες, *Oper.* ά. 261. & -ῆϊ in Ἡρακλῆϊ, *Dat. Ion.* 1. *Contract.* in *Scutum Herc.* v. 458.)

Potest etiam duobus aliis modis πολύζυγος hic versus: sive admittamus *Dactylum* secundo loco, amittente ι unum tempus ob sequentem vocalem, & producto α in *Penthem.* Sive tertio loco admittamus pedem *Proceleusmaticum.* Occurrunt exempla in utroque genere, quæ prudens omitto. Magis tamen placet prior mensurandi ratio.

A *Dactylo* verò inchoari non potest: cùm Ἰφι, unde componitur Ἰφικλέης ῆς, penult. naturâ producat; id quod vel accentus indicat, & constans poëtarum usus, ut in Ἰφικλείδλω infrà vers. 111. Οὐδ' Ἰφικλείδλω δειδίξεται in Ἰφικλείδαι *Iliad.* λ'. 221. in Ἰφιμέδειαν, *Odyss.* λ'. 304. in Ἰφικληείης, *Odyss.* λ'. 289;

Ἐκ φυλακῆς ἐλάσσας βίης Ἰφικληείης. Et vers. 295, Καὶ τότε δή μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληείη. Et in Ἰφίκλε, *Il.* β'. 705, Ἰφίκλε υἱὸς πολυμήλε Φυλακίδαο. Ut & apud Propert.

Cognitus Iphicli surripuisse boves.

58. Εὖρε δὲ ἐν πεμπάμῃ ἑκατηβόλε Ἀπόλλωνος. Versus est σπονδειακός· nam α in Ἀπόλλωνος habetur pro syllaba longa, producta per *Ectasin*: ut in ἀπονέσθαι, apud *Aratum* in *Diosem.* v. 1032,

Τήνου θ', προφύσας ὃ παλιμπετὲς ἀπονέσθαι.

Sed redeo ad exemplum præsens. Ἀπόλλων infrà v. 68. primam syllabam correptam habet, & Ἀπόλλωνος v. 70,

Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βῶμος Ἀπόλλωνος Παγασήυ.

Et sic apud *Homerum* modò productam, modò correptam legimus. Producitur *Iliad.* ά. v. 14,

Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος.

& vers. 21, Ἄζόμενοι Διὸς υἱὸν ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα.

& vers. 36, Ἀπόλλων, ἄνακτ' ὃν τέκε Λητώ.

Ubi

Ubi hæc *Eustathius*, Παρὸ τῷ πιπτῇ ἐπαμφοτερίζει ἡ ἄρχυσα τῷ Ἀπόλλωνι· καὶ ἐν μὲν τῷ, Ἀπόλλωνι ἀναπ--, καὶ περὶ τόπων, ἐν τῷ -ικπέδλα Ἀπόλλωνι, καὶ ἀλλαχοῦ ἔκτεινε) Ἀπικῶς· καί τι τῆς ἐν τῇ φαλαγγόσῃ σὺν περιθέσεων ἀναλογίας συτέλλεται ἀπυτύσης αὐτό. Ἐν ᾧ τῷ --ἐχώσατο Φοίβῳ Ἀπόλλωνι, καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις τόποις συστέλλε).

9. Αὐτὸν καὶ πατέρ' ὄν Ἀρ--Hic ὄν producitur in *penthemimeri*, vi *Toni* & *v Liquidæ* finalis.

52. --ἀμφιδεδήει. Rectè hîc in penultima subscribitur ἰῶτα, eò quod stet αι diphth. propria in *Fut.* 1. *Act.* Alioquin enim non subscriberetur: malè igitur scribitur κέχηνα per η, cùm in penultima *Fut.* 1. χανῶ sit α tantùm: malè etiam, ficubi occurrat, πέφηνα, & alia ejusdem ordinis: Non enim formantur à penultima *præsent. Act.* (ut volunt quidam Grammatici) ut patet ex analogia in cæteris. Si à penultima *præsentis* formaretur, cur non & ἔπτηκα, aut ἔπτηρα, à πτείρω: At ἔπτορα *prat. Med.* ab omnibus agnoscitur. Contrà verò πείθω facit πέποιθα. Cur? Quia à πείθω? Neutiquam: Sed quod ει diphth. in *Fut.* retineatur. Sic etiam κτονίζει *Joan. Diaconus*, à δάιτω.

58. Ἀλλά οἱ εὐχωλέων ὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων. *Oedema* est in pede tertio: sed sanatur per σωίζησιν.

59. Αὐτὸς γὰρ οἱ ἐπῶρσε βίλω Ἡραικλείλω. Claudicat hic versus secundo pede, à priori: sed sanatur in *Triemimeri* tribus modis: Et quòd [γὰρ] *Oxytonon* sit; & quod in *Liquidam* desinat; & quòd sequens οἱ sit δασυνόμενον.

61. Λάμπεν ὑπαὶ δεινεῖο θεοῦ τόξοιό τε καὶ αὐτοῦ. Et hic versus *Oedematicus* est pede quinto, à priori: sed sanatur per Σωίζησιν terminationis Ionicæ in *prima Contracti.* in τόξοιο, ut suprà v. 69. in εὐχωλέων *secund. simpl.*

67. Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον ποσσὶφθι κρατερὸν Ἰόλαον. Hic versus claudicat quinto pede, à priori; sed sanatur in *Enneemimeri* duobus modis: & quòd κρατερὸν naturâ sit *Oxytonon*, & quòd in *Liquidam* desinat, quæ potestatem habet producendi vocalem brevem præcedentem.

72. Τὸν δ' αὖτε ποσσὶπεπιν ἀμώμητος Ἰόλαος. Claudicat & hic versus quinto pede, ut suprà v. 77. sed sanatur κατ' ἔκτασιν vocalis brevis ante ς, quod potestatem habet producendi syllabam brevem præcedentem etiam extra *Cæsuram*:

ut

ut apud *Theocritum*, Idyl. λ. vers. 32. Καὶ μὰ χατεσίναζε. *Iamb. Dimet. Catalecticus, Anacreonticus* : ubi notandum, ε ante σ in χατεσίναζε produci; alioquin enim versus non staret. Item, Idyl. μή. vers. 2.

Γωαιξὶ νόῳ διχωφελέεσσι σὺς ἐπίδυλον. Ubi ι in διχωφελέεσσι habetur pro syllaba longa, sequente σ in proxima dictione. Nam versus est *pentameter Choriambicus*.

In omni verò *Censurae* specie syllabam brevem præcedentem sæpe producit: ut dictum est suprà.

103. Ὠθεῖ] *Stephanus* legit Ἠθεῖ, & in margine adscribitur Ὠθεῖ. Ego lectionem Ἠθεῖ in margine rejeci, ut quæ cum interpretatione nostra minimè cohæreat: & lectionem alteram Ὠθεῖ lubentiùs amplector, ut quæ interpretationi aptè respondeat.

114. --- πολὺ φίλτερος. γρ. φέρτερος.

116. Θυμῷ γηθήσας] γρ. μύθῳ γηθήσας. Hîc obiter observanda *Synthesis*, sive *Enallage Generis*: γηθήσας enim non refertur ad voces Εἶν Ἡρακληείῃ, v. præced. sed ad personam per *periphrasin* significatam, nempe *Herculem*: ἃ πρὸς τὸ φωνούμενον, ἀλλὰ πρὸς τὸ νούμενον· vel, ut *Joannis Diaconi* verbis utar in Scholiis, πρὸς τὸ σημαινόμενον τὸν λόγον συμβιβάζει. Talis est & illa *Enallage* in *Theogonia*, v. 951.

Ἷς Ἡρακλῆϊ τελέσας σοὺς ἐνέηκας ἀέθλους. τελέσας Genere concordat cum *Hercule*, qui per *periphrasin* describitur his verbis. Ἷς Ἡρακλῆϊ, ut suprà Εἶν Ἡρακληείῃ. Talis & illa *Coluthi* in *rapt. Hel.* v. 370.

Τέκνον ἀκηχεμένη, non ἀκηχεμένον, îdque sexûs discernendi gratia. Tales & illæ Homericæ, Iliad. ε. 382.

Τέτλαθι τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

& Iliad. χ'. 84.

Τῶν μὴ σὺ φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ θᾶσσον ἀνδρί.

& Odyss. ὁ. 125.

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Illa verò Odyss. λ'. vers. 90, 91,

Ἦλθε δ' ὅπ ψυχὴ Θηβαίης Τειρεσίαο

Χρύσεον σκῆπτρον ἔχων, Per omnia similis est huic nostræ *Hesiodeæ*: Nam per *periphrasin* ψυχὴ Θηβαίης Τειρεσίαο ponitur pro Τειρεσίας, cum quo concordat Genere *participium* ἔχων· ut suprà βίη Ἡρακληείη, pro Ἡρακλῆς, cum quo genere concordat *participium* γηθήσας.

Hinc

Hinc etiam sunt illæ *Virgilianæ*:

Centauro invehitur magna---Æneïd. 5. 122.

ubi *magna* concordat Genere cum *navi*, cui nomen *Centaurus*.

Præneste sub ipsa. Æneïd. 8. 561.

ubi *ipsa* concordat Genere cum *urbe*, cui nomen *Præneste*. Sic dicimus, *Eunuchus Terentiana*, ubi intelligitur *Comœdia* cui nomen *Eunuchus*: & *Mea Glycerium*, ubi intelligitur *amica* cui nomen *Glycerium*. Sed in his postremis exemplis, nempe Latinis, potest agnosci *Ellipsis Rei* aut *Personæ* significatæ, cáque non invenusta. Et hæc hactenus obiter, uti dixi, de *Enallage* generis.

143. κυάνε--] γρ. κυανᾶ. διὰ πῦχες] *Divisim.* Sic legendum puto, ut referatur διὰ ad ἠλύλαντο, à quo per *Tmesin* dirimitur. *Stephanus* & *Trincavelius* legunt διαπῦχες] *Conjunctim.* Sed neque apud *Stephanum* in THESAURO Græco, nec apud alios *Lexicographos* ejusmodi Nomen compositum reperio. Erratum esse credo Typographi, qui fortè cùm in exemplari legeret διὰ sine accentu, relicto nullo *Diastemate* inter διὰ & πῦχες *Præpos.* cum *Nom.* in unum contraxit. Quam conjecturam meam accentus etiam in διαπύχες confirmat. Nam, secundum analogiam, si admittenda esset illa compositio, scribi deberet διάπυχες, Παεξυτόνως, tanquam à Nom. Sing. διάπυξ, Παεξυτόνως, ut ἀκρόνυξ à νύξ· non διαπύχες, Παεξυτόνως, ut hic, tanquam à διαπύξ, Ὀξυτόνως.

152. ι ante ρ. & 158, α ante μ producuntur in *Hephthemim.*

153. κλαυγῇ] γρ. μιλάνῃ.

156. κἄρ.] Ὀξυτόνως. *Steph.* leg. κᾶρ.] Περιεσπωμένως.

158. πεδνεικῶτα] *Steph.* πεδνικῶτα. at vers. 175. nobiscum legit πεδνῳῶτες.

165. δωῦτα] γρ. δαῦματα.

167. Κυάνεα κἄτα νῶτα] α Finale in Κυάνεα in *Triemimeri* habetur pro syllaba longa, γρ. Κυάνεοι.

169. Ἐς σφέας δερκομένων] Συνίζησις vocalium εα in σφέας.

170. Τῶν ἢ ὁμιλαδὸν εἴχες ἵππων --] γρ. ὁμιλαδόν.

171. Οὐδ' ἕτερος τείτλω] Sic videtur interpres legisse. *Stephanus* legit Οὐδέτερος.

175. πεδνεικῶτες] à πεδνεικώς, per *Parenthesin* τῶι pro πεδνεικώς, *Ionico*] à πεδνικώς, communi *præt.* per *Ellipsin* abjecto κ, & per *Syncopen* mutato η in ε. *Stephanus* suprà 158. leg.

leg. τεθνιῶτα à τεθνιώς, per *Ellipsin* τοῦ κ tantùm à τεθνικώς, *præterito* communi. In penult. utriusque terminationis --ῶτα & ῶτες *Ellipsis* Poëtica est, mutáto ο in ω, contra communem analogiam. Ab utroque recto, τεθνεώς, & τεθνηώς, obliquos reperio apud *Homerum*: hanc tamen differentiam observavi, quòd qui à τεθνηὼς desecundunt casus, pauci admodum sunt, iique omnes *ἐξαχυπαρέλκυστοι*, ut τεθνηότος, Il. ρ'. 435. τεθνηότα Il. τ'. 300. τεθνηότας, Od. ψ'. 84. Qui verò à τεθνεώς, plurimi, iique *μακροπαρέλκυστοι*, ut τεθνειῶτος, Il. ι'. 629. ν'. 659. σ'. 173. alibique multis in locis. τεθνειῶτι, Od. κ'. 494. τεθνειῶτα, Il. ζ'. 464. π'. 858. ρ'. 229, &c. τεθνειώτων, Il. π'. 16. (Legotamen τεθνειότος, Od. ω'. 56. & τεθνειότα, Il. ω'. 20. quamvis aliàs nusquam: sæpe tamen, ut dixi, τεθνειῶτος & τεθνειῶτα.) Et hujus quoque διαφορᾶς fortè causa est, quòd ει & η apud recentiores, & apud hodiernos etiamnum Græcos similem sonum habeant.

176. κοτέοντι] γρ. κότεόν τε.

185. Ἀμφὶ μέγαν Πετρηΐον, ἰδ' Ἄσβολον ὀιονισμῷ.
Sic legendum, ut vers. 18, *Theogoniæ*. *Stephanus* legit ἰδ' Ἄσβολον] vel potiùs, *Stephano* imprudente, aut quisquis à *Stephano* illi negotio præfectus erat, (ὃς γὰρ ὀφθαλμὸς ἐ πάνθ' ὁρᾷ.) per errorem irrepsit in hunc locum pro ἰδ' Apostrophum passo, cùm sensum non metrum attenderet: sunt enim hæ particulæ ἠδὲ & ἰδὲ ἰσοδυνάμοι, respectu significationis, & pronunciationis etiam propter similem sonum τῆ η & τῆ ι; non tamen ἰσόχρονοι, respectu metri.

186. Ἄρκλον τ', Οὐρεῖόν τε] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit Ἄρκλον θ' Οὐρεῖόν τε] *Trincavelius* legit Ἄρκτον Θέκλόν τε].

188. Ἀργύρεοι, χρυσέας] Sic debet ποδίζεσθαι hic versus, ut in secundo loco sit Spondêus per Συνίζησιν vocalium εα in χρυσέας: ut in σφέας *pronom.* vers. 169.

195. Δίφρῳ ἐμβεβαώς· ἠδὲ ὁ Δεῖμός τε Φόβος τε.
Hic versus est λαγαρός, claudicans quarto pede, à priori: sed fanatur in *Hephthem* tribus modis (ut in *Eneëmimeri* versus ille apud *Homer.* Il. γ'. 172.

Ἀιδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρέ, δεινός τε·

Mitto λαγαρότητα in syllaba--λε dicturus tantùm περὶ λαγαρότητος in--γε: de qua sic *Eustathius*, Ἡ γε συλλαβὴ ἐλ-

τεινο-

τεινομένη τειχῶς λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς, διὰ τὸ ὀξέως τονεῖσθαι, καὶ διὰ τὸ πέρας εἶναι λέξεως, καὶ διὰ τὸ μηκύνεσθαι τῷ σ', δυναμένης καὶ ὡσπὲρ τειχῶς ἐκτείνειν, διὰ τὸ περιεκτικὴν εἶναι διπλασιάζεσθαι, ἀποδεῖον ἐστὶ τελεῖ) Et quòd ῆ naturâ sit Ὀξύτονον, (quamvis hic gravem sortiatur accentum in progressu sententiæ, nullâ sequente distinctione, aut particulâ Enclitica) & quòd ε dictionem claudat, & quòd sequens à σ incipiat literâ quæ *Diplasiasmi* est capax. Addò & quartum, διὰ τὴν ἐφεξῆς θέσιν πολλῶν [συλλαβῶν] nempe Δεῖ--ut ῆ in ὁλοῇσι, teste *Eustathio* in vers. 342. Il. α'.

Τοῖς ἄλλοις. ἢ χθ ὄγ' ὁλοῇσι φρεσὶ δύει.

98. Τῇ ἰκέλη] *Stephanus* hîc scribit δασυνομένως, suprà tamen *Oper.* α. vers. 71. scribit ψιλουμένως. Ἴκελον. Apud *Homer.* Il. ϛ'. versu 478, Ἰκελ Θ'. σ'. 86. ἰκέλη, multisque aliis in locis scribit δασυνομένως. Il. ρ'. 88. σ'. 154, &c. Ἴκελ Θ'. Il. ω'. 80, ἰκέλη. Il. ξ'. 386. Ἴκελον, multisque aliis in locis scribit ψιλουμένως. Quid igitur statuendum de hujus nominis *Prosodia*? Proculdubio scribendum, ἴκελ Θ', ἴκελη, ἴκελον, ψιλουμένως: fit enim ab εἴκελ Θ' (quod ab εἴκω, *similis sum*) per *Ellipsim* sive ὑποβολὴν τῆς ε, idque metri causa, διὰ χρείαν μέτρου ὑποβάλλει τῆς ει διφθόγγου τὸ ε, teste *Etymolog.* in Ἐναλίσιμ Θ'. Imò ipse *Stephanus* in *Thesauro* Græco scribit ψιλουμένως, citátque hunc ipsum *Hesiodi* versum Τῇ ἰκέλη] Hæc hactenus tyronum gratiâ, qui quid in re dubia statuant incertum est: non animo *Stephani* perstringendi, quem pro dignitate nullâ unquam oratione satis laudare possum, sed studio veritatis investigandæ, & defendendæ, meæque fidei liberandæ. Nolo equidem à *Stephano*, quem præ reliquis mihi imitandum proposui, temerè & meo solius fretus judicio recedere: sed neque ità pertinaciter *Stephano* fidem obstrinxi meam, neque id, credo, voluisset *Stephanus*, si viveret, ut nihil usquam loci dubitationi relictum sit. *Stephani* judicium plerisque in locis sequor, sicut æquum est; *Stephani* vel potiùs Typographi (distinguo enim *Stephanum* ab operis *Stephani*) errata, quæ tamen rara sunt admodum nusquam sequenda dixi: quod non nemo facit, qui satis se omnia probâsse putat, si hæc tria verba inferat, *Sic legit Stephanus*, Quasi diceret, *Sic excusum est*. Quod quidem dum facit, Canonas veterum Grammaticorum violat, & pro *Junone* umbram, pro veris errata imperito lectori sæpe obtrudit.

199. Ἐγ-

199. Ἔγχος ἔχυσ' ἐν χερσί, χρυσέλω τε τρυφαλείαν.
Hic est versus φαγκοίλιος· sed sanatur per Συνίζησιν syllabarum -έλω in χρυσέλω· ut apud *Homer.* Il. Ψ. 253.
Ἄλειφον ἐς χρυσέλω φιάλλω, ἠδὲ δίπλακα δημόν.
& apud *Coluth. Theb.* in *Hel. rapt.* vers. 382,
Πυκνὰ δ' ἔπιλλε κόμιλω, χρυσέλω δ' ἔρρηξε καλύπτρελω.
& infrà apud *Hesiod.* in *Theogon.* vers. 578,
Ἀμφὶ δ' ἑ δὶς τεφάνοιλω χρυσέλω κιφαλῆφιν ἔθηκε.
202. Ἴωερέν κιδάειζε Λητὸς καὶ Διὸς υἱός. Sic videtur legisse interpres. *Trimetrius* autem hic legit,
Ἴωερέν κιδάειζε Διὸς καὶ Λητὸς υἱός. & sic versus est Σπονδιακός. *Stephanus* legit,
Ἴωερέν κιδάειζεν Λητὸς καὶ Διὸς υἱός. & sic versus est ἀπιθής. Et in Annotationibus, *Deest fortasse*, inquit, *articulus* ὁ *ante* Λητὸς, *ad explendum versum.* Non ad explendum versum certè: est enim integer. Ferre tamen potest metrum interjectum articulum. & sic versus esset Δακτυλικώτερος imò Ἰωνικὸς ἐξηγητικῶς in Scholiis addit ὁ, Ἐκιδάειζεν, inquit, ὁ Ἀπόλλων ὁ υἱὸς τῆς Λητοῦς καὶ τοῦ Διός. Ego non video quidni etiam legatur,
Ἴωερέν κιδάειζε Λητὸς καὶ Διὸς υἱός, expungendo particulam τί, articulum ὁ, & paragogicum ν. Neque enim de metro periculum est, ut stet. Nam suprà vers. 199. legimus, Ἔγχος ἔχυσ' ἐν χερσί, χρυσέλω τε τρυφάλειαν, non χερσίν, quamvis χερσὶ in eadem fede sit βραχυκατάληκτον. At sanatur, inquies, per tertium Positioni genus. Concedo; sed addo etiam & --ζε in κιδάειζε sanari posse à sequente Liquidâ λ, quæ potestatem habet producendi præcedentem syllabam brevem extra *Cæsuram*, ut apud *Homerum* Il. ad. α. vers. 4. in eadem fede,
Ἡρώων, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κυσὶν.
Quam lectionem agnoscit *Eustathius* καὶ Σωκολοφιλῶ (quamvis non ignorem legere alios, ἀτωκαλεί πως, --ῷ ἑλώρια, necnon & alios, κατ' Ἀναδίπλασιασμὸν ἑλλώρια. Et apud *Menandrum* infrà pag. 489. vers. 8. in ἑ.
Οὕτω γὰρ δίοισις πᾶν τὸ πρᾶγμ' ἂν ᾖ λέγης.
Versus est *Trimeter Acatalectus.* ubi in quinto pede est *Trocheus* (præter metri legem) nisi quòd sanetur ᾗ a sequente Liquida λ, & sic habeatur pro syllaba longa, ut *Spondeum* absolvat.

232.--νόημ'

222. --γοῆμ' ἐποπᾶτο] γρ. νόημα πυτᾶτο.

232. Βωνυσέων ἰάχησε σὺν κῦδι μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
Versus est Περκοίλιος · sed sanatur per σωίζησιν syllabarum --ξων in terminatione *participii* Βωνυσέων.

234. Δοιῷ ἀπηωρεῦντ'] *Stephanus* hoc in loco scribit per η *menophthongum*; ut & ἀπήωρεν, *Odyss.* μ'. 435. Cùm tamen in THESAURO Græco citet utrumque locum, & per η *diphthongum* scribat: rectè. Nam *Temporale augmentum* est, factum ex diphthongo propria ευ, in εὐωρέαμαι--ῆμαι · at ευ in ἀπαίωρεν, suavitatis causâ, mutatur in η, κατ' ἔκτασιν καὶ συνίζησιν, mutatâ *præpositivâ vocali* in η, & *subjunctivâ* subscriptâ, ut in κρήθων pro κρείθων apud *Homer.* Iliad. α'. 41, & 504. ubi tamen *Stephanus* non subscribit ι · videtur enim ducere à κρείνω, κρίθων, & Πλεοναστικῶ τῷ η, κρήθων, secutus *Etymologicum*. *Caninius* ducit à κρεμαίνω, & ante *Caninium Eustathius*: quos ego autores sequendos duxi. Hoc verò obiter.

236. Ἄγεια δερκομόωσ' · ἐπὶ δ' ἀσπίδι χαλκείοις. Quâ sanetur hujus versûs λαχαρότης in *Hephthemim. Vid.* in exemplo simili, vers. 195.

237. Τοξεύοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος · οἱ δ' ὑπὸ αὐτέων.
Hic versus est δολίχυρος sive μακροσκελής, propter *Epenthesin* Ionicam τῆς ε pisli in αὐτέων versum claudente: sed sanatur per συνίζησιν syllabarum--ἑων.

242. --ἐϋδμήτων ἔπι πύργων] γρ. ἄπο.

245. --γῆρας τε μέμαρπεν] γρ. τ' ἐμέμαρπεν.

246. --ἀν' ὤμοις θεοῖσι χεῖρας ἔχον--] pro ἀνέσχον per *Tmesin*. *Stephanus* scribit ἀν' ὑλυμπίους καὶ ἀτόνους. Ego cur accentu suo signârim hîc & alibi, dictum est suprà in *Oper.* β'. 189.

252. μεμάποιεν] γρ. μάρποιεν.

262. Συμβώσαι] *Stephanus* scribit συμήνασαι, per η *diphth.* Ego cur à *Stephano* dissentiam de hujusmodi *Aorist.* orthographia, vide supr. in *Oper.* α'. vers. 80. in ὀνόμλως.

268. --Αἶμ' ἀπελείβετ' ἔραζε · ἡ δ' ἄπτερον σεσαρῦα.
Stephanus legit ἔραζε, ἀσωαλείπως · vel potiùs clam *Stephano* irrepsit ε ΦΒΔ μέτρου. Nisi fortè quis velit hanc lectionem sic defendere, ut dicat, Dactylum esse in loco tertio, correpto η, & neglectâ particulâ Apostrophum passâ: ut *Oper.* α'. v. 310, & β'. 258. quibus in locis corripitur ει ante κ' & δ' secundùm *Bailium*, *Langium* & *Golium*: quam lectio-

lectionem aversatur *Stephanus*. Vide Observat. nostras in vers. citatos & in vers. etiam 265. *Oper. & D.* Quorsum plura in re minimè dubia? Esto erratum in Editione *Stephani*, non error judicii. Nam *Trincavelus* multis qui ante *Stephan.* annis vixit, legit χῖ σωκλοιῳλὼ (ut *Eustathii* verbis utar) sive per *Apostrophum*, aut *Thlipsin* τῷ ε psili. De vocalibus longis & diphthongis ante consonantes correptis aliàs erit divendi locus in *Theogon.*

273. ἐϋσωτρῳ ἐπ' ἀτρύνῃς] *Stephanus* hìc scribit sine *Anadiplasiasmo* τῷ σ. Contrà in THESAURO scribit per *Anadiplasiasmum*, ubi citat hunc ipsum versum *Hesiodi*: ut & ἐπ'σωλεσ apud *Hom.* Iliad. ε. 725. ἐπισώτροιν, Iliad. λ'. 537. ἐπισώτροις, Iliad. υ. 394. Rectè. Nam & ἐϋ- pro ἐυ-, per *Diæresin*, & ὅπ-βεαχυταλικῶς. Sed sanatur syllaba brevis per *Anadiplasiasmum*. Σῶτρον *Rotæ umbilicum* significat, unde Adject. & ab ἕυ compositum ἕυσωτρῳ, per *Diæresin* diphthongi ἐϋσωτρῳ, per *Anadiplasiasmum* consonantis sequentis, ἐϋσωτρῳ, ἐϋσώτρῳ· ut ἐϋσέλμῳ à σέλμα, *Odyss.* μ'. 358.

276. ἀγλαΐας] χρ. ἀγλαΐῃ.

277. παΐσιν] In editione *Stephani* legitur ποῖσιν. Sed erratum esse credo Typographi.

281. --ὑπ' αὐλῇ] Mallem cum *Trincavelo* ὑπ' αὐλῷ, ut vers. seq. ὑπ' ὀχθῳμῷ ἠδ' αὐοσῇ.

283. Τοίγε] Mallem cum *Trincavelo* Τοὶ δέ.

288. Ἔσαλτο] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit Ἐπάλατ' pro ἐσάλατο, *plusquam perf. Ionico*, pro ἐσαλμένοι ἦσαν, adeò ut χιτῶνας sit *Accusativus synecdochicus.*

289. --κορωνιόωντα πέπλα] *Trincavelus* legit κορωνιόεντα.

291. Οἱ δ' ἅρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον, ἠδ' ἔπιλον ἁλωλώ. *Trincavelus* legit, Οἳ δ' ἅρ ἐλλεδανοῖσι δέον, ἠδ' ἔπιλον ἁλοίην.

293. --ἐς παλάρης ut v. 296.] *Trincavelus* legit, ἐν παλάρεις.

299. Τοίγε] *Stephanus* legit, Τῷγε.

302. --Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἥρδων] Λαγός, *Accusativ.* plur. *Dor.* 3. Declin. Simplicium, pro λαγώς, per *Systolen*: λαγὼς autem pro λαγές, per *Metalepsin* Doricam mutando ε in ω, ut in *Genitivo* singulari. Exempla hujusmodi apud *Theocritum* extant plurima. *Idyll.* ά. vers. 90. pag. 129, Καὶ τὰ δ', ἐπεὶ κ' ἔσορῇς τὰς παρθένῳ οἷα γελῶντι, pro παρθένας, *Idyll.* ε. 84.

Πλαὺ

Πλὴν δύω τὰς λοιπὰς διδυματόκος ἄϊγας ἀμέλγω,
pro διδυμητόκους, & Idyll. 20. eodem versu 10,
Χ' ἁμῆν ὃς κύων φιλοπίμνιος, ὃς λύκος ἄϊσσε,
pro λύκους. Multisque aliis in locis.
104. --ὖσαλύξαι] χρ. ἀπαλύξαι.
124. Δίϊρρε ἐπεμβεβαώς] Iuprà ver. 195, legitur Δίϊρρῳ ἐμβεβαώς.
126. Καί σφεας φωνήσας'] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit Ἀφεσώσατ', & adscribit in margine φωνήσας'.
130. Ἄλλο δ' ὅσσί π ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν. Producta est ος syllaba brevis, in *penthemimeri*, vi finalis ς. χ.
Ἄλλο δέ τοι ἔπος ὄϊσερέω, μέγα φέρτατε λαῶν.
Et sic versus est ἀπαθής.
133. --ἐπόντα δολοεύσας] χρ. ὅπ νῶτα δολοεύσας.
136. Ἀλλ' ἀναχωρήσασ', ἐπεὶ ἤνύ τι αἴσιμόν ὄϊσι. Sic legit *Melanchthon*. *Stephanus* legit ἀναχάσασθε.
140. Ἐσυμβρώς. Τότε δή ῥα διόγνητος Ἰόλαος · ος in διόγνητος, sequente vocali, producitur in *Enneëmimeri*, ut suprà vers. 102,
--ἀμώνη]ος Ἰόλαος · & v. 323, κρατερὸς Ἰόλαος.
154. --θεοσεναίχμε] χρ. θεοσεναίχμη.
164. Παντὶ μὲν ἐρεμνὸν ὀδύσσω, διὰ δ' μέγα σῆκος ἄερξα.
Hic ῃ in *Hephthemimeri*, sequente liquidâ μ, producitur; ut apud *Apollonium* in Argon. δ. 670,
Βάκτρῳ ἐρεισάμενος · τὸν δ' μνύεαν ἀγρεῦται. & 1191,
Ἀχερωΐδι ὄζοις, ὅθι μέγα πλεῖσται. & γ'. 1209,
Πῦρ ἐνέγειρεν ἰείς · τὸ δ' μιγάδας χέε λοιβάς.
σῆκος] sic legit *Philipp. Melanchthon*, Περπερεσπωλώδης, producendæ vocalis ancipitis gratiâ, cùm alàs corripiatur, et vers. præcedente, Οὐτιμλόε σάκος. *Steph.* legit σάκος, Παρξυτόνως, præter analogiam *præsodiæ*, stante versu. Sed & hæc scriptura defendi potest cùm (teste *Eustathio* in vers. 172, Iliad. γ'. & 208. Iliad. μ'.) ὀξεῖα ἁπλῆ sit ἐκτατική, *accentus acutus vim habeat producendæ vocalis brevis*. Hic obiter observandum, poëtas sæpe accentus vocalium ancipitum pro determinatâ quantitate mutare.
Nam exigente metro, περισπώμενα μακρὰ καταλήκτα ciunt, interdum ὀξύτονα βραχυκαταλήκτα · ut ἡμῖν, ὑμῖν, ro ἡμῶν & ὑμῶν. Et παροξύτονα βραχυπαράληκτα faciunt

περι-

πεφυτευκότα μακρῷ ἀφεστηκότα· ut ἴσον pro ἴσον, apud *Theogn.* 106,

Ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.

apud *Hesiodum* Oper. ϛ'. 325,

Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον.

apud *Homerum* Iliad. α. 187,

Ἴσον ἐμοὶ φάσθ' ὑμῖν ὁμοιωθήμεναι ἄντιον. Nam apud παροξυτόνους, sive prosæ scriptores, sæpiùs scribitur παροξύτονος. Imò *Eustathius* in vers. 441, Iliad. ε,

Ἴσ' ἔθελε φονέειν--hæc habet Ὅμηρος μὲν ἐνταῦθα τῷ ἀρχαίῳ τῷ ἴσος, οἱ δὲ τραγικοὶ συστέλλουσιν.

Sic Ἄρες pro Ἄρης Iliad. ε. vers. 31, & 435,

Ἄρες Ἄρες βροτολοιγέ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα.

quamvis & hujus διορθώσεως suprà ratio reddita est, in *Oper* α. vers. 370.

Sic etiam σῦκον pro σῦκος. Quamvis dissimulare non debeo infrà vers. 461. legi σῦκον, Παροξυτόνως: sive id factum sit imprudente me, sive sententiâ mutatâ, cùm incidissem in locum illum *Eustathii*, ubi observat accentum sanare syllabam brevem. Sed quicquid fuerit, factum esse ingenuè profitendum fuit. Nec tamen, uti dixi, non agnosco utramque scripturam defendi posse per analogiam utroque genere.

Mutant porrò aut transferunt accentus poëtæ, Dores præsertim multis aliis modis, factâ tamen plerunque priùs Syncope aut *Ecthlipsi*: de quibus infrà, siquis locus acciderit.

369. Τῷ ἐπιπεδόμῳ ἐχέθω ἐρυσίμαλας ἵππους. *Homer.* Iliad. ο. 354.

Πάντες ὁμοκλήσαντες ἔχον ἐρυσίμαχας ἵππους.

Versus prior est τειραθής· nam λαγαρὸς bis patitur nempe in *Penthemim.* & *Hephthemim.* quæ tamen sanatur à sequente ϛ. aut Liquidâ. Posterior verò in *Hephthemim* tantùm: quæ sanatur à finali Liquidâ. *Metaplasmum* iterque patitur in ἐρυσίμαχας, mutatâ terminatione *tertii Simpl.* in terminationem *quintæ*, teste *Eustathio* in v. 370 Iliad. π.

Πολλοὶ δ' ἐν πάρῳ ἐρυσίμαχες ὠκέες ἵπποι·

ubi hæc habet Τὸ δὲ ΕΡΥΣΙΜΑΧΕΣ μεταπλασμὸν ἔχει· ἄρμα γὰρ ἄρματος· ὅθεν ὁ ἐρυσίμαχος, καὶ πληθυντικόν, οἱ ἐρυσίμαχοι· ἀφ' ὧν μεταπλάσει τὸ ἐρυσίμαχος

& *Etymolog.* col. 105. lin. 50 in ΑΝΕΙ'ΜΩΝ, ἐρυσίεμαποι, ἐρυσίπατες, Μεταπλασμός.

77. --παυρρίζοι] *Steph.* legit παυρρόιζοι, *Trincavelius* legit παυρρυζοι. Erratum esse in Editione *Trincaveli*, quæ in penult. υ habet, necnon in Editione *Stephani*, quæ οι, latis vel illud indicat, quòd ipse *Steph.* in THESAURO lectionem nostram agnoscat per ι, ubi in ΤΑΝΤ'ΡΡΊΖΟΣ citat hunc ipsum *Hesiodi* versum, Αἴγλεσί τε παυρρίζοι. Sed (quod sæpe in aliis monui) erroris occasio hinc orta est, quòd οι & υ, (addo etiam η & ει) sono, apud posteriores & hodiernos etiamnum Græcos ab ι nihil differant.

80.--ὅσσε δέ οἱ πυεὶ λαμπετόωντι ἐίκτην.

Idem *Hemistichion* extat apud *Homer.* Iliad. δ. 104. de *Agamemnone.*

ὅσσε δέ οἱ πυεὶ λαμπετόωντι ἐίκτην.

ὅσσε] De hujus dictionis Passione diversum est doctorum judicium. Sunt qui ducunt ab ὄσσ- *Neutro*, ἀφωμένοι τὸ ἔ- ὸς ε in *Duali*, secundùm *Etymolog.* Vel ἀπὸ συγκοπὴ ἢ ἀποκοπὴ, secundùm *Eustathium* in hunc *Homeri* versum. Alii metri causâ per *Metaplasmum* factum volunt ab ὄσσω, *Nominat. Dual.* ab ὄσσος *Masculino*, teste eodem *Eustathio*: Cujus verba non gravabor in medium proferre. Ὄσσε κλίνεται κατὰ μὲν πτῶσιν ἀπὸ τοῦ ὄσσ- ἑτέρως ἐνόμασε, ἢ εὐθείᾳ ὄσσος ὡς Δύκιος ὄσσε, καὶ κατ' ἀποκοπὴν, ἢ συγκοπὴν, ὄσσε· Ἕτεροι δέ φασιν ὅτως, ἀπὸ τοῦ ὄσσ- ἀρσενικὸν κατὰ μεταπλασμόν, ὄσσε· ἦγουν κατὰ μεταποίησιν τοῦ ω τελικοῦ τῆς εὐθείας εἰς τὸ ε. Ego *Eustathii* & posteriorum judicium equior, & *Metaplasmum* potiùs hîc agnosco, quàm *Syncopen*, ut *Apocopen*, cùm apud *Euripidem*, teste *Eustathio*, legatur ὄσσων, & aliàs ὄσσις, & ὄσσιν ab ὄσσος· ε nusquam verò ὀσέων, ὧν, aut ὄσσι. Vide *Eustathium*, pag. 328. lin. 20. Iliad. γ'. in vers. 427. ubi hæc habet, Τὰ δὲ Ὄσσε παρὰ μὲν τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς προδήλωται· νικᾷ δέ, ἀρσενικῶς ἐξ, &c.

81.--ἠχέτα τέλλιξ] pro ἠχέτης, metri causâ abjecto ς, & mutato η in α breve, more *Macedonum*: ut suprà *Oper.* 6'. vers. 200. & suprà in *Scut.* vers. 219. ἱππόται Περσεύς. Utuntur autem poëtæ interdum hoc *Nominativo Macedonico* pro communi, nullâ metri necessitate coacti, ut *Oper.* δ. 227. & apud *Homerum*) Il. ε. 265, εὐρύοπα Ζεύς. *Oper.* δ. 104.

&

& (apud *Homerum*) Il. *α*. 175, *μητίετα Ζεύς* · & infrà *Theogonia*, vers. 558. & (apud *Homerum*) Il. *α*. 511, *νεφεληγερέτα Ζεύς*, pro *εὐρυόπης*, *κυπέρης*, *νεφεληγερέτης* · fort propter *κακαφωνίαν τῶ ς* ante *τὸ ζ'*.

402. Ὡς ὅ λέοντε δύο *αμφὶ κλαμβίνῃ ἐλάφοιο.* Versus est *λειαρὸς*. Sed videtur quodam modo sanari (in *Penthemimeri*) syllaba brevis à præcedente *Acuto*, *διὰ τὸ παροξυμβόλως ὀξεῖαν*, ut docet *Eustathius* in *φίλε* (in *Hephthemimeri*) i vers. 172, Il. *γ'*.

405. Ἦλ' ὥστ' *αἰχμητοὶ γαμφώνυχες.*] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit, Ὄι δ'--

409. --*ἀπαλήσατο*] Sic interpres. *Stephanus* legit *ἀπαλήσετο*.

411. Ἐσυμβόρως οἱ *αμφὶ μάχῃ δεμεΐαν* ἔθεντο. *Stephanus* legit *δέ οἱ*. Sed redundare videtur *δέ*, si sensum respicias cùm præcedat particula ὅ vers. proximo, *Apostrophum* quidem passa; quamvis per metrum stare potest, *αμφὶ Præpositio οἱ* suo *Pronomini* postposita accentum suum hîc retinet cùm sit è numero ΔΔ Τειχέων.

425. *ὀπόντα*] *γρ. παροπέντα.*

431. Ὀυρῆ *μαιζων*] Sic legendum censeo: nam sæpe apud *Homerum* legitur *μάϊξε* à *μαϊζω*. *Stephanus* hîc legit *μαιόων*. In THESAURO verò citat hunc ipsum versum, & legit *μαιγόων*. *γρ. μαιχόων*, teste etiam *Stephano*. Si *μαιόων* legatur, credo *Ecthlipsin* pati *τὸ γ*. pro *μαιγόω* metri gratiâ. Si *μαιγόων*, (ut in THESAURO) agnoscenda est Συνίζησις syllabarum ---*όων*, ut in *βοῶν* infrà *Theogon.* vers. 983,

Βοῶν ἕνεκ' *ειλιπόδων αμφιρρύτῳ εἰν'* Ἐρυθείῃ.

Nam *μαιγόων* antepenultimam producit, cùm descendat à *μάϊξ* producente penultimam *Genitivi μάϊγος* semper apud *Homerum*. Hîc tamen dissimulare non debeo (Iliad. *δ*. 500.) Μάϊγι] *βραχυπερίλημτον*,

Μάϊγι δ' *αἰὲν* ἔλαυνε *καπνομαδόν* · *οἱ δέ οἱ ἵπποι.*

Quanquam fortasse legendum hic *μάϊϊ*, sive pro *μάϊγι* per *Ecthlipsin τὸ γ*, sive à *Nominativo μάϊς Secund. Cent.* nulla factâ contractione. Imò ipse *Eustathius* in hunc versum aliam lectionem agnoscit, nempe *μάϊσι Dat.* per *Crasin*, pro *μαϊϊ*, ut *μὴπ* pro *μήπῃ*. Postrema verò lectio *μαιχόων* nimirum iam placet, ut quæ per *χ* mendosè scribi videatur pro *μαιγόων* · nam in literis facilis est error.

Apu

Apud *Homer.* Iliad. *υ'.* 171, legitur Μασίϛ, in re plane simili, Οὐχ ἧ πάρος τε καὶ ἶσχε ἀμφοτέρωθεν Μασίϛην. & Iliad. *ρ'.* 622, Μάσιε.

Μάσιε νῦν, εἴως κε δοὰς ἔπι νῆας ἵκηαι,

pro Μάσιζε, metri causâ expuncto ζ. (ut & in μασίϛ pro communi μασίζϛ) teste *Eustathio* in hunc ipsum versum, ubi hæc habet, "Οπ ὁ μόνον μασίζω κοινῶς, ἀλλὰ καὶ μασίω πιπτικῶς, ὡς ἐκ τοῦ Μάσιε νῦν, ἦγον μάσιζε unde μασιέτω *Hesiod.* infrà v. 466. Rectè igitur mihi videor hoc in loco reposuisse μασίζων, dum lego

Οὐχὴ μασίζων] non μασιόων, μασιῶν, aut μασιχέων.

37. Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλης πέτρης περιῶν ὀχέσσα. *Stephanus* legit ἀπεί. Sed quid opus est hâc productione ultimæ syllabæ *præpositionis*? Satis constabit versus, *præpositione* nihil passâ. Sanatur enim syllaba brevis in *Triememeri* à sequente *liquida*. Exempla hujusmodi ubique occurrunt, ut in *Theogon.* 195,

Ἀπό.] Ποσὶν ὑπὸ ῥαδιναῖσιν ἐέξατο. Ἦ δ' Ἀφροδίτη.

Ἐπί.] Σαώσει· ὅπῃ ῥεδίεσσι; τί μοι πόνον ἠνίπατε; apud *Mosch.* Idyll. *δ'.* v. 3.

Ἐνί.] Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσῃσιν, Ἀπαμείνιος πολίεθρον, apud *Dionys.* v. 918, *De situ Orbis.*

Διά.] Ἀλλὰ διὰ νεφέων ἄρνω πέλας αἴσσετε, apud *Apoll.* in *Argon.* *ζ'.* 187.

Ἐξά.] Λοξὰ δ' ἐξὰ λιπαρὴν ὁρμὴν ἐνέτο κελεύθου, *Argon.* *γ'.* 441. & (ut reliquas *præpositiones*, ut & particulas δέ, κέ γέ, τέ, &c. taceam) *Argon.* *γ'.* 534.

Ἀπό.] Τῆς μὲν ἀπὸ μεγάροιο κιὼν ἐς δῆμον ἰόντες. En exemplum hunc nostro [Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγ'--] per omnia simillimum.

41. Τόφρα ὁ μὲν ἰαχῇ ἐπεπάρμενος ἔκλε' Ἄρηϊ. Ut in Observatione proximè præcedente μ initiale ο præcedentis finale in *Trimimeri* producebat: simili modò & hîc ν finale ε vocalem brevem præcedentem producit. Sic apud *Apoll. Argon.* *γ'.* 137,

Χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχατο, ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ

Et apud *Theocr.* Idyll. *α'.* v. 86. Βάτιν μὲν ἐλέγθ'] Sic κέν, μάϛ, &c. à liq. terminat.--ut in *Theogn.* v. 56,

Ἐννέα γάρ ὁ κύκλος ἐμίσγετο] & *Scut.* 69.

Αὐτὸς γάρ οἱ] & 20, Ὡς γάρ οἱ] extra *Cæsuram*;

ram ; & apud *Dionys.* De Situ Orbis, vers. 885,

Ἡ τάχα κεν ἄλλοισιν ὀπιπαμῴως ἀγορεύοις.

Vide plur. in Observat. in *Scut.* vers. 20, & 69.

451. Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων.

In hoc versu est λαγαρότης quæ damnat sed sanatur in *Triemimeri* τῇ τριημιμερῇ ὀξείᾳ, καὶ τῇ ὀπισθομερῇ φωνήεντι, ut cum *Eusta.* loquar in causa non dissimili. Poëta hic τεχνικῶς hiatum affectat, quem aliàs vitâsset, & ut intendat clamorem, & magno quasi majorem efficiat, syllabam brevem pleno hiatu extendit : in hoc imitatus poëtarum principem, Il. ρ'. v. 213.

Βῆ ῥα μέγα ἰαχών· ἐνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσι.

455. Ἐν σακέϊ μεγάλῳ] sanatur hujus vers. λαγαρότης à sequente Liq. ut suprà v. 437.

457. --εἵλεν· ἐρυσσάμενον] γρ. ἔχεν· ὀρεξάμενον.

458. Ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι· τὸν δ' ὀπίπτει.

Hic versus prominentem quasi ventrem habet, & indè dicitur Περιοίλιος. Sed sanatur per συνίζησιν syllabarum ῆϊ in Ἡρακλῆϊ, ut ῆϊ in ῆϊόσιν, apud *Dion.* De situ Orbis, v. 575 :

Οὐχ ὅπω Θρῄκηός ἐπ' ἠϊόσιν Ἀφρώδητο (nisi fortè hic rectiùs scribendum ἤδσιν per *Synæresin*, aut dicendum ἠϊόσι pedem esse *proceleusmaticum*, aut ἰο syllabas per συνίζησιν absorptas esse in unam syllabam eámque brevem:) & apud *Theognid.* v. 552. ῆϊ in Δηΐων,

Δηΐων δ' σφ' ἀνδρῶν ἀνπάσιν δοκέω.

Nisi fortè quis dixerit hic in Δηΐων *Enallagen* esse *dactyli inversi*, sive *Anapæsti* pro *Dactylo*, ut & in κλῃΐ κρατερ*pedis proceleusmatici* pro *Dactylo*.

461. Οὕτως' ὀπικρατέως· διὰ δ' μέγα σάκος ἄραξε.

Hic versus est διπαδὴς λαγαροειδὴς, nempe in priori quart pedis & quinti : sed sanatur utrobique ab accentu & litera sequente *Anadiplasiasmi* capace ; ut observat in multis *Eustathius*. Vid suprà v. 364.

466. Ἵππους μαιμάτω, ἵκοντο δ' μακρὸν Ὄλυμπον.

Μαιμάτω] à μαιμάω verbo Poëtico pro μαιμάζω per *Ecthlipsin* τοῦ ζ. de quo vid. plur. in v. 431. ἵκοντο] hic primam producit, at v. 469, corripit. Quamobrem? Quia (quod tyronum gratiâ observatum volui) Poëtæ, ut pro arbitrio Augmenta Temporum aut observant aut negligunt : Sic etiam in Temporibus quæ Augmentum accipiunt, vocales ancipites Thematis initiales ι & υ (nam α communiter muta-

sui

tur in η, ut in Augmentis præceptum est) breves in Præsenti, producunt aut corripiunt in Præteritis & Aoristo. (nisi regula generalis prohibeat) pro arbitrio & metri necessitate.

4 7. Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης κὺ κυδάλιμος Ἰόλαος.

De Passione hujus versûs, vid. supr. Observat. in v. 102.

473. Οἳ ῥ' ἐγγὺς νάον πόλιος κλειτῆς βασιλῆος.

Sic videtur legisse interpres, i.e. τὰς ἐγγὺς ἔσας, nempe Ἀνθήν, Μυρσινόην τε πόλιν, &c. *Stephanus* legit ἐγγὺς πόλιος, i.e. τῆς πόλεως τῆς Τεγαίης πλησίον, ut interpretatur *Joan. Diaconus* in Scholiis.

In HESIODI *Theogoniam*.

Vers. 5. Τ' Ερμησσοῖο] Sic interpres, *Stephanus* legit Περμησσοῖο, & adscribit in margine Τερμησσοῖο.

6. Ἵππου κρήνης] Sic *Trincavelus*, & interpres. *Stephanus* legit Ἱππουκρηνίης, & adscribit in margine Ἵππου κρηνίης.

9. --ἠέρι πολλῷ] χρ. πολλῇ.

12. Ἀργείῃσι, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαῶσαν.

Hic versus est ἀσκόλιος· sed sanatur per συνίζησιν syllabarum εοι, ut apud *Homer.* Il. ί. 666,

Τὰς μὲν ἄρα χρυσέοισι κυπέλλοις ἧες Ἀχαιῶν.

15. Ἡδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον.

Observan. *diphthongum* αι in γαιήοχον, ut & alias *diphthongos* in medio dictionum sequente *vocali* aut *diphthongo* interdum sed rariùs corripi: ut αι in γεραιὲς apud *Tyrtæum*, inf. p. 467. in δ'. v. 20. Μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺ γεραιές. Versus est *pentameter*.

οι] in ποιησεῖς apud *Theocritum* infrà pag. 143. Idyll. γ'. v. 9. Νύμφα, κὴ σεσγένεσς; Ἀπάξασθαί με ποιησεῖς.

αι] in Εὐηρείδα pag. 139. Idyll. κδ'. v. 70.

Μάνη Εὐηρείδα μάλα σε φρενόοντα διδάσκω.

ει] in ἐπειή, apud *Homer.* Il. ά. 156.

Καφπὸν ἐδηλήσαντ' · ἐπειὴ μάλα πολλὰ μετάξυ.

8. Ἠῶ] σεσωσμένως. At Λιπὼ v. seq. ὀξυτόνως. Cur diverso accentu signentur vid. supr. Observat. in v. 322. *Oper.* ά. *Stephanus* hìc legit Ἠώ, Λιπὼ] ὀξυτόνως· aliàs tamen legit ἠῶ] σεσωσμένως.

2. Θείλω, ἵνα κλείοιμι τά τ' ἐοντ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Trincavelus legit ὥστε κλύοιμι. Et Scholiast. sic exponit, παρὰ τῶν Μουσῶν, φησὶν, ἀκούσαν μανθάνω τά τε ἐσόμενα, &c. Magis tamen mihi placet prior lectio κλείοιμι, quam & interpres secutus est) propterea quòd versu præced. vocis inspiratæ mentio facta sit, quâ posset poëta celebrare futura & præterita. *Stephanus* verò cum *Trincavelo* legit ὥστε κλύοιμι. Sed addit in Annotationibus: *Magis placeret hæc lectio ἵνα κλείοιμι, si cum ea stare posset versus, quòd habeamus paulò pòst* vers. 44.)

Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ, &c.

Quid si verò, ut stet versus, ὡς κλείοιμι legamus? Miror *Steph.* tam sollicitum esse de hujus metri ratione, si legatur ἵνα κλείοιμι· nam potest defendi utraque lectio, sive legamus ὥστε κλείοιμι, sive ἵνα κλείοιμι, si dicamus κλῑ-in κλείοιμι esse syllabam communem, adeóque secundum pedem esse *Dactylum*. Esto igitur, inquiet non nemo, ὥστε κλείοιμι· at ἵνα κλείοιμι cum versu stare non potest, nã ἵνα est βραχυσύλλαβον. Imò potest: nam concesso quòd penultimam sæpe correptã habeat; cùm tamen ι sit vocalis anceps, cũ sit δισημόμορον καὶ ὀξυτονόμβιον· cũm denique *liquidam* habeat sequentem, produci potest. Exempla productæ vocalis ancipitis (sæpiùs correptæ) & brevis etiam productæ interdum ante solam liquidam, ubique occurrunt. E multis unum proferam, ubi ἄρα primam producit, *Oper.* ℓ. v. 370,

Πίσεις δ' ἄρα ὁμῶς καὶ ἀπίστου ὄλεσσε καὶ ἀνδρός.

Ecce exemplum vocalis ancipitis (aliàs sæpius correptæ) hîc vi *accentûs* acuti, & sequentis *liquidæ*, productæ in eadem versûs sede, nempe in priori pedis secundi. Vide plur. de hac re in Observ. in hunc versum

Potest & hæc lectio ἵνα κλείοιμι aliàs defendi, si admittamus *Enallagen* pedis, nempe *Anapæsti* pro *Dactylo*, ut in ἀλέα *Oper.* 6'. 111,

Πὰρ δ' ἴσχε χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέᾳ κέχλιν.

In quem versum vid. Observationem. Postremò hujus διαφορήσεως in κλύοιμι & κλείοιμι error fortasse occasionem præbuit, aut in transcribendo, aut exemplaria inter se conferendo, propter similitudinem pronunciationis *Vocalis* υ, & *Diphthongi* ει· ut observatum est aliàs, & suprà *Scut.* 377, in ταυϋπρῴζοι, pro quo in superioribus Editionibus legitur ταυυπρῷυζοι & ταυύπροιζοι.

41. θεᾶν ὅτι λειοέσσης] *Trincavelus* legit θεῶν] κοινῶς. *Stephanus*

ηνις, θεᾶν] Δωρικῶς fortè differentiæ causâ, nam θεῶν *Genitivus* communis est à θεά, & θεός· θεᾶν verò à θεά, tantùm.

43. Δώματά τ' ἀθανάτων'] In Editione *Trincaveli* per incuriâ legitur Δώματ' ἀθανάτων· *Stephanus*, habitâ metri ratione, legit Δώματα ἀθανάτων. Sed sic asper esset concursus ejusdem vocalis in fine præcedentis & principio sequentis. Ego verò hiatûs asperi tollendi gratiâ particulam τ' *Apostrophum* passam reponendam censui: præsertim cùm interpres agnoscat, dum vertit *Domúsque cælitum*; & porrò cùm poëtis in usu sit ἓν δὲ δυοῖν exprimere ἐξηυπτικῶς. Nec est prorsus minùs probabile in Editione *Trincaveli* Δώματ' pro Δώματά τ' legi, per incuriam Typographi deficiente τά, & sequente τ' fine interjecto *Diastemate*: quod ut suspicarer ità factum, vel *Apostrophus* me movit.

44. Θεῶν γόνῳ ἀοίδιον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ.

Hic versus dicitur Περικέφαλος, sive μακρικέφαλος, redundante quasi in principio syllabâ. Sed sanatur hoc πάθος per Συνίζησιν syllabarum ἐῶν. ut infrà apud *Theognidem* in versu δολιχέσχε, qui idem est μακρικέφαλος, redundante quasi syllabâ & in principio & fine.

Θεοῖς ἔυχε, ὅις ὄτι μέγα κράτος· ἔπι ἄτερ θεῶν, pag. 377. vers. 171. & apud *Selenem*, pag. 449. vers. 3,

Ὄλβον τοι παρὰ θεῶν μακάρων δότε, καὶ παρὰ πάντων.

45. --ἔπικτον] Sic lego, secutus interpretem. *Stephanus* legit in *Singlari* ἔπιπτεν.

48. Ἀρχώμεσθά θ' ὑμνεῦσαι θεάν, λήγουσά τ' ἀοιδῆς.

28. λήγουσι. Minùs aptè, si sensum respicias. At qui constabit versus, inquies, si legatur λήγουσά τ' ἀοιδῆς. Dubitat *Stephanus*. *Gretserus* (de syllabarum dimensione pag 17.) *Langius* in Epitome Prosodiæ Græcæ, pag. 409.) *Bailius* (de syllabarum quantitate apud *Scotum*, pag. 889.) & *Golius* (de Prosodia, pag. 21.) tradunt in genere *Diphthongos* posse corripi, etiam sequente consonante. *Casaubonus* (in Observationibus in Idyll. ιζ'. *Theocriti*) fatetur αι & οι *Diphthongos*, non in accentuum ratione solùm, sed etiam in re metrica corripi posse: de reliquis negat. Exempla quarundam diphthongorum ante consonantes correptarum, tyronum gratiâ, non gravabor hîc subjungere, Ἐι ante κ & δ' *Oper.* α'. 310. & β'. 258. secundùm *Trincaveli* Editionem,

Ἐι δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει κ' ἀεργός.

Ἄσειμι, χεῖμα κακὸν, θέρει δ' ἀρχαλέῃ, ὅτε πτ' ἐθάλῃ.
Ego tamen *Stephani* exemplar mihi propositum secutus lego
--ζιλώσει ἀεργός, &--θέρει ἀρχαλέῃ.--

ϰ ante δ. apud *Dionys.* de situ Orbis, vers. 644,

Ἐν τῷ δ' ἀπειρέσιοι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέουσι.

Sic legit *Stephanus* in Editione Heroicorum Poetarum, Anno 1566. Et apud *Pythogoram*, (ut legunt quidam) v. 3,

Τάς τε κατὰ χθονίας σέβϰ δαίμονας ἔννομα ῥέζων.

Sed hìc etiam secutus *Stephanum* lego σέβε.

ϰ in medio ante λ, apud *Homerum* Odyss. π'. 387,

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφαυδάνει, ἀλλὰ βάλεσθε.

Sic hic aut cum *Barlio* dicendum τὸ λ in dimensione prorsus liquescere, ut nulla omnino illius ratio habeatur: aut legendum fortè βάλεσθε per *Ellipsin* Subjunctivæ vocalis, ut in *volo*, quod indè ductum est, accidit; & in *Syracosius*, à Συρϰόσιος, apud *Virgil.* Eclog. 6. 1.

Prima Syracosio dignata est ludere versu.

ϰι ante γ, Iliad. δ'. 225,

Ἦ δ' ἀπ' Ἀχιλλῆϊ, τοί ῥ' ἔϰαμον νῆας ἐΐσας.

Sed hic observandum, γ sequens liquescere. γρ. ἔϰαμα. Vide plura exempla apud *Casaubonum*.

ϰι ante δ, *i.* 395,

Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε

ϰι ante φ. Iliad. *i.* 414,

Εἰ δέ ϰεν ὄϊϰα δ' ἴϰωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Quod ad me attinet, Ut neque iis assentior qui docent particulas integras δέ, τέ, ϰέ, γέ, μήν, μάν, &c. particulas, inquam, integras, sequente etiam consonante, in dimensione pedum negligi interdum, ut in *Oper.* α'. vers. 5,

μήν. Ῥεῖα μὲν ϰαὶ βειάει, ῥέα δ' βειάοντα χαλέπτει,

& in β'. 265.

δέ. Βάλλαι δ' ϰέρα τε φεροφυγεῖν, ϰ' λιμὸν ἀτερπῆ. De quibus suprà suis locis dictum est.

Sic neque ab iis planè dissentio (quod pace *Casauboni* viri doctissimi mihi liceat) modò velint suam regulam de particulis *Apostrophum* passis intelligi, & non de integris. Et sic nullus locus relictus est particulis in consonantem desinentibus: nisi fortè quis velit sic excusare, quòd liquescant planè ν, ρ, ς, in fine ejusmodi particularum.

Quamobrē, Excepto quòd mihi *Stephani* exemplar sequendum

dum fuit, lubens retinuissem particulas κ' & δ' post ει in superioribus exemplis: Nam apud *Homer.* Iliad. Ψ'. vers. 750. (qui versus à *Grammaticis* citatur) in Editione *Frobeniana* legitur ω diphthongus correpta ante δ'. *Stephanus* verò expungit δ', sed in margine lectionem agnoscit,

Δώτερῳ δ' αὖ βῆν ἵππε μέγαν ἠδ πίονα δημῷ.

Imò *Eustathius* in Scholiis sic, exponendo, repetit, τῷ δώτερῳ ᾧ, &c. Et hujus particulæ vim etiam interpres retinet. Postremò, (nè ad tædium) eo animo sum ut existimem Poëtas in adductis exemplis & aliàs consultò interjecisse particulas *Apostrophum* passas διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων, hiatûs asperi vitandi gratiâ, ut docet *Etymol.* in ἐγών, in versum Il. γ'. 188, Καὶ γὰρ ἐγὼν δόκησας ἐὼν μὴ τοῖσιν ἐλέγχθαι. ubi hæc habentur, Ὁ ποιητής, ἐκλίνων τὴν χασμῳδίαν τῶν φωνηέντων, εἶπε τὸ ἐγὼν μὴ τὸ ν. Et *Eustathius* in vers. 76. Il. α'. Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω] Ὅτι τὸ Ἐγώ, συμφώνως μὲν ἐπφέρεται τῷ ἀκροσολήπτου ὄντι τὸ ν' φωνήεντος ᾧ ἐπαγομένου, ἐφέλκει ᾧ τὸ ν τῷ δὲ τῷ ποιητῇ. Summa huc redit: ut χασμῳδίας vitandæ gratiâ scribitur ἐγὼν δόκησας, & ἐγὼν ἐρέω, non ἐγώ, sic--ζηλώσει κ' ἀρερός, -θέρει δ' ἀρχαλέῃ--Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες --Δώτερῳ δ' αὖ· non ει α, αι α, ῳ αω, propter asperam vocalium & dipthongorum ἐπαλληλίαν.

49. Ὄσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κάρτει τε μέγιστος.
κάρτει] Sic legit *Phil. Melanchthon*, per *Metathesin* & *Synæresin*, metri servandi gratiâ, *Stephanus* legit κρατεῖ τε] formâ *Ionicâ* & incontractâ; ut & *Trincavelius* etiam. Quæ lectio si admittatur versus erit λαγαρός· sed & sic etiam sanari potest in *Eneemimeri*, per Accentum acutum, & literam sequentem *Anadiplasiasmi* suâ naturâ capacem.

56. Ἐννέα γὰρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητιόεντι Ζεύς. De producta particula γάρ, sequente οι, vide Observat. in versum 69, *Scut.* in *Triemimeri*: & in vers. 20, *Scut.* extra *Cæsuram* in carmine μικροκεφάλῳ.

60. Ἦλθ' ἔτεκ' ἐννέα κοῦρας ὁμόφρονας, ἧσιν ἀοιδή, De *Systole* κοῦρας, & accentu mutato propter ultimam correptam, Consule Observat. in vers. 182, *Oper.* ζ'.

51. Νιτιμένων. *Trincavel.* Νυσ. *Steph.* Νειαρ. Erratum est in utriusque Edition, occasione vitiosæ pronunciationis.

79. Καλλιόπη δ' ἡ ὀ περφερέστατη ἔστιν ἁπασέων. Hic versus est δολίχωρος sive μακροσκελής. Sed sanatur per Συλίζησιν syllabarum

labarum --ἑων, ut in ὠτέων suprà in *Scut.* vers. 237. & infrà *Theogon.* vers. 361, ἀ πασέων. Apud *Dionys.* De situ orbis, πατέων, ver. 619, & apud *Apollon. Argon.* Δ'. vers. 1132, μελιοτέων. Exempla hæc omnia ejusdem sunt Declinationis, & eundem in versu locum occupant.

91. Ἑρχέλυφον δ' ἀνὰ ἄσυ θεὸν ὡς ἰλάσκον). Versus hic est θαυμάσιος, nempe λαγαρός, καὶ παυσιακός. Quales sunt illi apud *Homer.* Οἱ κέ ἑ δεῖπνον θεὸν ὡς πιμήσειαν. Il. ι'. v. 155, Οἱ δή μιν ὥεἰ κῆδε θεὸν ὣς πιμήσατο. Od. τ'. 280. Horum versuum λαγαρότης sanatur multis modis: & quòd θεὸν in *Hephthem. Emphasin* habeat; & quòd *Oxytonon* sit, & quòd in *Liquidam* desinat, & quòd sequens sit δασυνόμενον.

Versûs autem *HESIODICI Podismus* majestatē præ se multam fert: Nam prioris *Hemistichii* celeritas compensatur posterioris tarditate. Illud enim ex tribus *Dactylis* constat; hoc verò ex tribus *Spondeis*, sanato quarto pede, ut dictum est.

93. Τοίη Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισι. Sic videtur legisse inpres Ἐπφωνηματικῶς πῶς. *Stephanus* legit, Οἷα τοί. *Trincavel.* Οἷά τοι, fortè pro τι.

130. Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' ὑψηλὰ ῥέεθρα καλλίρροα.

Hic versus est, ut ità loquar ὑδροκέφαλος, caput habens præter metrum fluidum, propter *Dialysin* Ionicam, & plus æquo tumidum: Sed sanatur per Συνίζησιν inter pronunciandum, duabus syllabis [-έων.] in unam quasi syllabam coalescentibus, ut infrà vers. 828,

Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο.

Qui versus est etiam ὑδρωπικός, sive παχυκίλιος, Sed sanandi ratio eadem est atque prior. Tales sunt illi versus *Virgiliani*, πάνυ μακροκέφαλοι, sive, uti dixi, ὑδροκέφαλοι, *Eclog.* 8. 81.

Uno eodemque igni: sic nostro Daphnis amore.

& *Æneid.* 12. 847,

Uno eodemque tulit partu, paribúsque revinxit
Serpentem Spiris --ubi post factam *Synalœphen* sive *Ecthlipsin* syllabæ *eo* in *eodem* per Συνίζησιν in unam syllabam absorbentur.

135. Θείαν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε.

Hic observandum, versus πολυσυνδέτους sæpè λαγαρότητα pati in *Triemimeri*, præsertim verò in τὲ Enclitica particula producta utcunque, ut quæ apud Latinos. *Vid.* infrà v. 340, & 341, & 905, Φᾶσίν τε, Γῆσόν τ', Ἀχελῴον ἀργυροδίνην,

Νέσσου

Νέωνν τε, Ῥοδίην δ', Ἀλιάκμονα δ', Ἑλλάποξόν τε.
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον, αἵτε δίδουσι.
Virgil. Æneid. 3,91. 12, 363.
Liminaque, laurusque Dei, totusque moveri.
Chloreaque, Sybarimque, Duretaque, Therfilochumque.
ubi *que* producitur sequente *l* & *s*, ut τε suprà, sequente λ, & ρ.

137. Ἰὰς ἣ μεθ'] *Steph.* Præpositionis transpositæ & *Ecthlipsin* passæ accentum transfert in priorem; minùs rectè: Nam nè integra quidem hoc in loco Præpositio si foret, accentum in priore haberet, propter interjectam particulam δέ, multò minùs igitur *Ecthlipsin* passa. Nec tamen temerè à *Stephani* exemplari recedo: sed *Gazæ* autoritatem sequendam ratus, qui lib. quarto *De constructione*, pag. 56. in Præposit. *Anastrophe* hæc habet, Αἱ παθόντα ἐκθλιβομένων τῶν φωνήεντος ἂν ἀναγέφοντα, εἰ μὴ σῖμὴ ὑποφέροιτό τις, ἢ τὸ σημαινόμενον διαφθείροιτο, μὴ ἀναγεφομένης.

138.--ἔχθηρε] *Stephanus* scribit per *Temporale argumentum* in initio, & per η *diphthongum* in medio. Ego verò neglecto Augmento (ut fit) retineo Thematis initialem literam, ut in ἔγρετο apud *Homerum* pro ἐγείρετο, ab ἐγέιρομαι Il. β'. 41. & in ἄρχε pro ἦρχε. Il. γ'. 447. Quanquam, ut ingenuè fatear, scripturam hanc non tam laudo, quàm excuso: Quòd verò attinet ad penultimæ *Orthographiam*, Vide Observat. in *Oper.* α'. vers. 80.

340. Βρόντην τε Στερόπην τε] Βρόντην & Στερόπην, Paroxytonos, à Βρόντης & Στερόπης, Propriis nominibus. Βροντή] v. seq. Ὀξυτόνως à Βροντή, Appellativo, *tonitru* significante, ut & στεροπή, *fulgur*. 78. Βρόντην τ' Ἀστεροπήν τε.

144. Κύκλωπας δ' ὀνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, ἕνεκα ἄρα σφέων
Versus hic est δολίχουρος sive μακρεσκελής. De sanandi ratione, consule suprà Observat. in vers. 79.

149. Κόπου τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑψηφανα τέκνα.
Hic versus est περισπώμενος. Sed sanatur per Σωίζησιν terminationis Atticæ in Βριάρεως, ut infrà vers. 714. & in Βριάρεων, vers. 817.

151. Ἄπλαστοι. 78. Ἄπλατοι,

165. πατέος γε] Mallem πατεῦς γε, ut infrà vers. 171.

178. Πάντη· ὁ δ' ἐν λογεῖοῖ παῖς ὠρέξατο χειρί.
Hic ις in παῖς in *Hephthemimeri* producitur vi finalis ς, ut in aliis sæpe ab *Eustathio* observatum est.

186. --δολιχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας.

δολιχ'] *Stephanus* post *Ecclipsin* transfert accentum in antepœnu timam, qui quidem esse deberet in penult. cùm δολιχά, nomen integrum, sit, Ὀξύτονον. Lege igitur δολίχ', ut apud *Stephanum* in *Homeri* Il. Δ'. 533,

δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.

196. Ἀφρογένειάν τε θεὰν, καὶ εὐστέφανον Κυθέρειαν.

& 199. Κυπρογένειαν δ', ὅτι γέγονε πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.

Uterque versus est φυσκοίλιος, ventre tumens & præter metrum fluidus, & quasi spumeus. Nec temere hoc factum est, opinor, sed consultò: credo enim voluisse hic poetam τεχνικῶς καὶ μετεωρικῶς, non ἱστορικῶς καὶ ποιητικῶς tantùm, originem *Veneris* ex mari, sive ex spuma, & materia fluida describere. Alioqui fortasse pro Κυπρογένεαν posuisset Κυπρογενῆ· quo *Epitheto* usus est *Hom.* in Hymn. *Veneris*, v. 21,

Κυπρογενῆ Κυδρέρειαν ἀείσομαι---

Noluit tamen, opinor, propter causam allatam.

Utriusq; verò versus pathos simili ratione & modo sanatur, nempe per Συνίζησιν syllabarum -εαν. Quæ si cuiquam durior videatur; consulat velim v. 5. *Oper.* α'. & v. 80. *Oper.* ϐ' ubi εια in Ῥεῖα, & Εἶαεν, in versu μακροκεφάλῳ, per συνίζησιν in unam quasi coaluerunt syllabam.

200. Ἡδὲ φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ὀξεφαάνθη. Et hic etiam versus deinceps sequens (continuatâ de origine *Veneris* fictione) bis patitur secundùm idem metri pathos atq; præcedens, sed in locis & terminationibus diversis. Observandum hîc Poetam affectâsse hoc pathos, ut cui magìs placeret *Synecphonesis* terminationis incontractæ, quàm *Crasis* Attica. Licuit enim, libuisset modò, sic πολίζεσσι sine aliqua metri passione.

Ἡδὲ φιλομμηδῆ, ὅτι μηδέων ὀξεφαάνθη. Sed ut dixi, non placuit *Crasis* Attica. *Trincavel.* legit φιλομηδέα.

218. Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον--] De hujus versus passione dictum est supra, v. 135.

220. Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παρεμβασίας ἐφέπουσι.

Hic παρεμβασίας, est *Paroxytonon*, & secund. Declin. *Parisyll.* (ἐμβασίας, *Dierum* vers. ult.) καὶ μακρολογοτερεῖ. Si verò esset secundæ *Contract.* esset *Properispomenon*, καὶ βραχυκαταληξιοτερεῖ ἄν. Observandum hic autem, multas præpositiones δισύλλαβους, metri causa, interdum assumpto ι, interdum verò facta *Tmese*, fieri τρισυλλάβους, ut ἀπὸ, ἀπαί· Il. Λ'. 663, ὑπὸ, ὑπαὶ·

ὑπαί· Il. κ'. 376. & in Compos. ὑπαιδείδιμεν in *Hymn. Mercur.* v. 165. ἐνὶ, εἰνί· Iliad. θ'. 199. ὑπὸ, ὑπείς· Iliad. ψ'. 227. & in Compos. ὑπειρέζομον· Il. ψ'. 637. κατά, καταί· in Compos. κατιβαλοῦ, γρ. κατιβάτω. Od. ν'. 110. κατιβάσης, *Argon.* 6'. 353. ἀμφὶ, περί· *Dion.* De situ Orbis, 565. & in Comp. περιφάσεις, *Coluth.* in Hel. rap. 241. & *Naumach.* inf. p. 453. v. 18. περιβάσεις, *Apoll. Argon.* δ'. 832.

227. Λήθω τε, Λοιμόν τε, καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα. Hic ε in *Triemimeri* producitur ante λ, ut v. 218.

229. Νείκεά τε, Ψεύδεά τε λόγους, Ἀμφιλογίας τε. Hic versus respectu metri est διπαθὴς, nempe σπονδειακὸς & λαγαρός. Prior metri Passio sanatur per ζωίζησιν (syllabarum --έας in Ψεύδεας, (ut -έα in ἀψευδέα, Accus. Sing. v. inf. 233.) Posterior, per *Ectasim* finalis vocalis Præpositionis in compositione, sequente λ. Exempla in utroq; genere observavi plurima. -έας per Συνίζησιν quasi in unam syllbam contrahitur in *Accusat. Plur.* 2. *Declin. Simpl.* in χρυσέας supra *Scut.* v. 188. & 5. *Decl. Simpl.* in πλέας, *Accus. Ion.* pro πλεῖς, *Oper.* β. 198. & 1. *Contracti.* ut hic, Ψευδέας, &c. Et *Pronominum*, ἡμέας, Iliad. θ'. 211. & ν'. 114. ὑμέας· *Apoll. Argon.* 6. 1131. & *Odyss.* μ'. 163. σφέας, supra *Scut.* 169, &c.

Ectasis vero syllabam brevem sanat plerumque sequente liquidâ (in *Cæsura* præsertim) ut in reliquis orationis partibus, ita etiam in Præpositionibus in vocalem brevem aut ancipitem desinentibus: de quibus aliàs *extra Compositionem*: & in *Compositione*, ut in subjectis exemplis.

ὑπο-] Ὅς κεν ὑπ' ὀπίσσω ὑπολείψας ἐπομόσσῃ, inf. v. 793. Αἶψα δ' ὑπολήγει ἄνεμοι, λιπερρὲς ὑπ' ἠλάνα, *Theocrit.* Idyll. κϛ'. 19.

περι-] Σπείρεά τε γλώσσῃ τ' περιλιχμᾶτο ῥύγχος, *Theocrit.* Idyll. κέ. 226.

ἐπι-] Γαῖαν ἐπιμοιρῶσθαι ἀταρχεύτοις νεκύεσσι, *Phocylid.* 94.

233. Νηλέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο πάντας. Hic συνίζησις est terminationis Ionicæ & incontractæ in ἀψευδέα, ut suprà v. 200. in φιλομμειδέα.

235. Οὐδέκα νημερτής τε καὶ ἦπιος ἀδὲ θεμιστέων. De metri passione vide v. suprà 79. θεμιστέων] Aut *Genit. Ionic.* est 2. *Parisyll.* à Nominativo θεμιστή, (quod nomen agnoscit *Stephanus* in *Thesauro*) pro θεμιστῶν *Perisyllabo*, per *Epenthesin*

τῦε, ut quidam volunt, vel per *Dialysin* τῦε ὡ τῶ ἐπωμβδ, ut volunt alii : Aut *Genitivus* quintæ à Δήμις Δήμιος, pro communi Δημίσων *Paroxytono*, per *Epenthesin* τῦ ε.

238. Κητω] *Stephanus* legit Κηδώ· aut erratum potiùs est Typographicum.

240. μεγήρατα] ut πολυήρατον, v. infrà 908. & πολυήρατος, in *Hym. Ven.* 225, & 274, ab ἐρατός. Sic videtur legisse interpres. *Trincav.* legit μεγήρητα· Sed erratum est Typographicum. *Steph.* μεγήειτα· In *Thesauro* verò suo præfert lectionem nostram, μηγήρατα τέκνα θεάων. *Ubi tamen sunt*, inquit, *qui legendum existiment* μεγήειτα.

[illegible].--Εὐκεράτη] χρ. Εὐκεράντη.

258. Αὐτομάτη] Sic videtur legisse interpres. *Stephanus* legit Αὐτονόη.

267. Ηὐκόμους δ' Ἄρτεμις, Ἀελλώ', Ὠκυπέτην τε. Ἄρτεμις] Περιπερξυτόνως, propter *Systolen* ultimæ, pro communi Ἀρτέμις, περιξυτόνως. *Trincav.* & *Henischius* legunt Περιπερξυτόνως, quibus assentior. *Steph.* verò legit Ἀρτέμις, Παρξυτόνως, minùs rectè meo quidem judicio. Imò in *Thesauro*, quem consului hæc dum scribebã, citat hunc ipsum versum, & scribit Ἄρτεμις, Περιπερξυτόνως. De *Systole* hujusmodi in 1, & 2, *Decl. simpl.* consule Observ. in v. 182, *Oper. & D.*

270. --καλλιπάρῃος] χρ. καλλιπάρῃ.

277. Ἡ μὲν ἔτι ζώει τε, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω. ἀγήρω] *senio non obnoxiæ* : Nom. Plur. 4. *parisyll.* per ω. Diphthongum, sive ab οι per *Ecthlipsin* & *Synæresin*, sive ab αοι, ab ἀγήραοι, per *Crasin* & *Synæres.* ab ἀγήρασος ἀγήρως. *Trincavelus*, *Stephan. Henischius* & *Lectius*, legunt ἀγήρως. Quæ quidem lectio ut interpretum nulli placet: sic ut defendi possit vereor, nisi dicamus Adverbium esse. Quæ quidem defendendi ratio mihi neutiquam placet, propter *Ellipsin* verbi Substant. & *Conjunctionem copulativam*; ut nec illa defendendi ratio placet, siquis moliri sic velit, ut dicat ἀγήρως esse *Nom. Plur.* 5. *Simplicium*, factum per *Ecthlipsin* τῦ ης & *Crasin Doricam*, contractis vocalibus ος vel ως in ω, ab ἀγήρων *Sing.* ἀγήρονες *Plur.* vel ut quidam volunt ωνες· ἀγήρεσες vel ωες, ἀγήρως. Quid multa? Consule *Stephani Thesaur.* in ΑΓΗΡΩΣ, ubi citatur hoc ipsum *Hemistichion*--ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω] Ἀγήρω igitur legendum non ἀγήρως, vel secundum *Stephanum*. At quare per ω monophthongum? Minus rectè procul-

proculdubio, cum præcedat ἀδαμάτοι, *Plural.* non ἀδαμάτω, Dual. Nam præcessisset modò ἀδάματω, secutus essem lubenter *Stephani* lectionem (in *Thesauro*) ἀγήρω· ut apud *Homerum*, Iliad. μ'. 323,

Αἰεὶ δὴ μέλλοιμι ἀγήρω τ' ἀδαμάτω τε.

Ἔσεθ'. & ϱ'. 444,

--Ὑμεῖς δ' ἔσσον ἀγήρω τ' ἀδαμάτω τε.

280. Τῆς δ' ὅτε δὴ πεφυσεὸς κεφαλὴ ἀπεδειροτόμησεν·

Hic versus apud *Stephanum* est 281. Nam huic præponit versum illum, Μιχθεὶς Καλλιόπῃ] qui in Editione nostra infrà habetur num. 288. Sic transponendi hujus versûs autorem habeo *Philippum Melanchthonem*. Quò accedit etiam Genealogiæ *Geryonæ* ratio.

281. Ἐξέθορε Χρυσάορά τε μέγας] Notanda Συνίζησις syllabarum -άορ in Χρυσάορ, t -αω in ποσφάωντ apud *Apollon. Argon.* δ'. 1621, Ἡδὲ Ποσφάωντ, ἠδὲ Τείποντ ἔασι.

283. Γείνεθ'· ὁ δ' ἄορ χρύσεον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσι.

Notanda Συνίζησις vocalium αο in ἄορ, ut in φάος apud *Musæum* infrà pag. 361. vers. 224,

Ἣ μὲ φάος πανύεσκε, ὁ δ' ἀμφὶ μακρὰ θρῴσσω.

Quanquam dissimulare non debeo, magis mihi placere *Trincaveli* lectionem, in quam nuperrimè incidi; Est autem hujusmodi, Γένθ'· ὁ δ' ἄορ χρύσεον---

284.] Χὼ pro χ ὁ, per *Thlipsin* τὸ ι, & *Crasin* vocalium α ο in ω, & *Tropen* τὸ κ. εις τὸ χ, ob sequentem asperum. *Stephanus* vero sic scribit, Χ' ὡ] quasi nulla esset *Crasis*, sed *Thlipsis* potiùs Diphthongi αι, & *Ectasis* vocalis brevis, mutato ο in ω. Quæ quidem scribendi ratio mihi neutiquam placet. Quis enim unquam legit ὡ pro ὁ per *Ectasin*? at ὡ pro ὁ & τὼ pro τὸ post *Crasin* sæpe legimus, ut ὥτερ pro ὁ ἕτερος apud *Theocritum*, Id. ή. 91. χὼ μὸς, *Idyll.* ιϛ. 18, pro χ ὁ ἐμός. ὤνεμος pro ὁ ἄνεμος, *Moschi.* Id. ϛ. 1, & 8. πὼργον pro τὸ ἄργον. *Theocrit.* Idyll. ί. 31. πὼγαλμα pro τὸ ἄγαλμα, Idyll. κγ'. 60. πὼμπέχονον pro τὸ ἀμπέχονον, Idyl. ί. 21. Et hæc omnia cum multis aliis etiam secundum *Stephanum*: quamvis in aliis ejusdem naturæ eandem scribendi rationem non ubique observat, ut in ὡ ἅλαφ pro ὁ ἔλαφ, *Theocrit.* Idyll. ά. 135. ὡ ὄρχος pro ὁ ἄορχος, ιϛ'. 112. ὡ φεύπτος, pro ὁ ἀφεύπτος, ί. 20. ὡ ἐιφ pro ὁ ἔιφ, ϛ. 30. ὡ ῥχαῖος pro ὁ ἀρχαῖος Contra superiorum analogiam. Scribendum rectius ὄϳ.ν'. 96.

Φόρκωνος

ὥσορρος, ἀφερέμπτος, ὥεκφος, ὥχαῦος. Et hanc quidem scribendi rationem in hujusmodi exemplis constanter observo, ut in ὥξ pro ὁ ὄξ per *Crasin* tantum *Doricam*, Idyll. *α*. 65. (ut apud *Theognid.* ὃ πτυχὼν pro ὁ ὀπτυχών, 914. τἄλασσον pro τὸ ἔλασσον 269. per *Crasin Atticam*) Κἤφα pro κὴ ἔφη, Idyll. *α*. 82, per *Thlipsin* τᾶ ι, & *Crasin* ᾗ α ε in η. ὠπόλῳ pro ὁ ἀπόλῳ, Idyll. *α*. 87, per *Crasin* ᾗ ο α in ω, & *Synæresin* ᾳ οἱ in ῳ. ὠπόλοι pro ὁι ἀπόλοι, Idyll. *α*. 80, per *Thlipsin*, τᾶ ι in ὁι, & *Crasin* ᾗ ο α in ω, & *Synæresin* ᾳ οἱ in ῳ. At illa, ὥ 'λεύθερε pro ὦ ἐλεύθερε, Idyll. *ε*. 8. ὦ 'γαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, 17. ὦ 'πιμελητὰ pro ὦ ἐπιμελητά, Idyll. *ι*. 54. ut & illa apud *Theognidem* τᾶ 'θλᾶ pro τᾶ ἐθλᾶ, 21 ἀρετὴ 'στι pro ἀρετὴ ὅστι, 147. & apud *Pythagoram* μὴ 'πίσσαι pro μὴ ἐπίσσαι, 30. rectè videntur debere scribi per *Thlipsin* tantum minoris vocalis, propter præcedentem mjorem, aut diphthongum. Sunt autem quæ utroque modo scribi possint per *Thlipsin* & *Crasin*, ut χᾖ χεῖ pro χὴ ἢ χὴ εἰ, aut per *Thlipsin* tantum, ut χ' ἢ, χ' εἰ, cum sequatur vocalis longa, & metri ratio non indigeat *Crasi*, syllabæ producendæ gratiâ. In his ego diutiùs immoratus sum, quod præsentiscerem non licere mihi per Typographos ad *Theocritum* recognoscendum pergere. Desideratiores enim sunt in Scholis Poëtæ Græci, quàm ut ferri possit nostrarum Observationum ulterior expectatio. Quæ supersunt igitur observatione digna apud *HESIODUM*, quæque ad institutum nostrum proprie pertinere videntur, quâ possum brevitate percurram.

306. Τῇ ὃ Τυφάονα φασὶ μιγῆμεναι ἐν φιλότητι. *Trincavelius, Stephanus, Henrichius, Lectius*, legunt Τυφάωνα. Sed sic quemadmodum constet metri ratio, non invenio: Nã admissâ licet *Synizesi*, vocalium αω in Τυφάωνα, ut in χρυσάωρ supra v. 281. restat adhuc non sanabilis λαγαρότης in -να, *Spondeum* quasi absolvente. Quamobrem rectè mihi videor legisse per ο Τυφάονα. Et sic nihil subest difficultatis, ratione metri: ut in *Hymn. Apollinis* apud *Homerum*, vers. 352.

Δεινόν τ' ἀγχαλέον τε Τυφάονα, πῦμα βροτοῖσι·

(quamvis, in eodem *Hymno*, versus idem legitur num. 306. ubi scribitur Τυφάωνα, per errorem) unde Derivatum, Τυφώεύς.

Κέρβερον ὠμηστήν, αἰδέω κυνὸς ἀμφιφανοῦς. *Synizesi* in αἰδέω contul. Observat. in vers. 71. *Oper. & D.* In

Editione

Editione *Stephani* deest κύνα, ut & in Editione *Lectii*.

312. Πεντηκοντακέφλωνον, ἀναιδέα τε, κρατερόν τε.
In Editione *Henischii* pro Πεντηκοντακέφλωνον, Πεντηκοντακέφαλον nescio quâ incuriâ è *Scholiis* irrepsit in textum. In Editione *Stephani* leg. Πεντηκοντακέφλωνον per errorem, ut & in *Scholiis* pro Πεντηκοντακέφλωνον. Nam in *Thesauro* citat hunc locum *Hesiodi*, & legit Πεντηκοντακέφλωνον. Et analogia etiam in cæteris à πεντήκοντα compositis hanc scribendi rationem confirmat, ut πεντηκοντάδραχμος, πεντηκοντάχοος, &c. *Crissin.* legit Πεντηκοντακέφλωνον, nobiscum.

316. --ἐνήεκτο] *Aor.* 1. *Med.* ab ἐνάιρω, -αρῶ, -ηρα, -ήρμαι, *Stephanus* scribit per η diphthongum ἐνήεκτο. Ego quorum judiciis fretus à *Stephano* hac de re dissentiam, vid. suprà Observat. in vers. 80. *Oper.* ά in ὀνόμηνε.

320. Δεινόν τε, μεγάλην τε, ποδώκεά τε, κρατερόν τε.
Vid. versûs ὁμοιοπτώτους, suprà in Observat. in vers. 135. 323, & 324, Habentur apud *Homer.* Il. ζ'. 181, 182.

326. --Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε] Sic legit *Stephanus*. *Trincavelius* verò legit, Φῖκ' ὀλοὴν τέκε] *Scholiastes* etiam in Φῖκα hæc habet, Φῖκα τὴν Σφίγγα λέγει· αὕτη δέ ὅτι συνάπτης Χιμαίρας καὶ Τυφῶνος· ἀπ' αὐτῆς ἡ ἐκλήθη καὶ τὸ Φίκιον, ἔνθα κατῴκει, &c.

333. Κιτὼ δ' ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα.
Hic versûs est Περκοίλιος· sed sanatur per Συνίζησιν vocalium υϊ in Φόρκυϊ. ut apud *Apoll.* Argon. γ'. 853. in πηχῦον,

Τῷ δ' ἤτοι ἄνθος μὲν ὅσον πηχῦον ἔφυτε. & in δ'. 1510,

Οὐδ' ὁπόσον πηχῦον ἐς ἄϊδα γίνεται ὄιμος.

Nisi quis velit potiùs dicere, *Enallagen* esse pedis *Proceleusmatici* pro *Dactylo*.

334. Γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κὰτ' ἔσκε γαίης.
Hujus versûs λαγαρότης in *Penthemimeri* sanatur tribus modis; nempe per *Liquidam*, *Subdistinctionem*, & *Spiritum densum*: quibus adde præcedentem *Acutum*.

336. Τῶν μὲν ὃν Κητὼς καὶ Φόρκυσι γένος ἦεν.
Trincavelius, *Stephanus*, *Lectius*, legunt, Φόρκυσι] à Φόρκυς, *Philipp. Melanchthon* & *Henischius*, quos ego sequendos hic duxi, legunt Φόρκυος· cujus lectionis expressum vestigium sequitur interpres in *Phorcyne*. Accedit huc etiam *Homeri* autoritas *Odyss.* ά. 72,

Φόρκυος συνάτης ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος. & *Odyss.* ν'. 96.

Φόρκυνος

Φόρκυνος δέ τις ὄζει λιμλὼ ἁλίοιο γέροντος.

Est autem *Genitivus* à *Nominativo* Φόρκυν, teste *Eustathio* in vers. 672. Il. β'. ubi ἀπὸ τῆς Φόρκυν, inquit, κλίνε· & *Etymolog.* col. 514. lin. 38, Ἰστέον ὅτι τὰ εἰς υν λήγοντα παραδέχεται τὸς κλίνεται· οἷς, Φόρκυν, Φόρκυνος, &c.

340. Φᾶσίν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελῳΐον ἀργυροδίνην.

Trincavelius, Stephanus, Henischius, Crispinus, Lectius, legunt,

Φάσιν τε, Ῥῆσόν τ', Ἀχελῳΐον ἀργυροδίνην.

Φάσιν] Παροξύνουσιν· minùs rectè. Nam cum penultima longa sit, & ultima suâ naturâ brevis, Prosodiæ ratio postulat, ut, si in penultima habeat accentum, scribatur Περισπωμένως. Et insuper διαιρέσις hujus dictionis, quod ad στοιχεῖα attinet, διφόρησιν in scribendo exigit: φάσις enim Παροξύτονον, *dictionem*, &c. significat, & est nomen Περισπωμενικόν· Φᾶσις verò Περισπωμένως ποταμὸς *fluvium* significat, & est nomen Κύριον. Vid. *Stephani Thesaurum.*

--Ἀχελῳΐον ἀργυροδίνην] Sic legunt omnes, ego quos consului. Mallem sic legere,

--Ἀχελῳΐον τ' ἀργυροδίνην] Ut servetur gratia *Polysyndeti*, & analogia hujus cum duobus præcedentibus versibus, & quinque sequentibus: Qui versus omnes sunt πολυσύνδετοι, præter vers. proximè præcedentem Στρύμονα] ubi in principio versûs non opus est συνδέσμῳ post Στρύμονα. At in hujus versûs fine *Conjunctionis* ablentia ferri non potest: aut peribit gratia *Polysyndeti*, quam servari oportet. Esto. Servetur *Schematismus* sive *Polysyndeti* gratia. At quî constabit *Podismus* sive *Metri ratio*? Optimè. Est enim versus Ἡρωϊκὸς qui sanatur per *Synæresim Vocalem* sive *Potentialem* (ut ità loquar) sive *Synecphonesin* Poëticam, eámque hoc in loco affectatam: alioquin enim præcaviſſe potuit poëta hoc pathos, si voluiſſet uti *Synizesi* sive *Synæresi Reali* & *Actuali*. Sed abhorret à poëtarum usu, ad communem & Atticam *Crasin* sive *Synæresin* confugere, præsertim verò ubi nulla metri necessitas, ut in hoc loco, videatur exigere. Quid *Eustathius*? In vers. 194. Il. φ'. pag. 1316, lin. 21, &c. Ὅρα δὲ τὸ ΑΧΕΛΩΪΟΣ πεισασυλλάβως ἐντεῦθεν λεχθὲν, διὰ τὸ σιχθῆναι τὸ ἐν τῇ φθογγῇ περισπώμενον· κοινῶς μέντοι καὶ ἔξω μέτρου, πεισασυλλάβως ΑΧΕΛΩΪΟΣ λέγεται. Apud *Pezelectas*, inquit, Ἀχελῷος est quatuor syllabarum, apud poëtas verò,

verò, Ἀχελωΐ☉, quinque : Addo, Quæ *potentiâ* tamen, id est, vi Σωκρωνήσεως sunt quatuor tantùm, *Actu* licèt (nam ea scribendi ratio est ποιητικωτέρα) sint quinque.

Postremò, Si sic legatur,

Φᾶσίν τε. Ῥῆσόν τ' Ἀχελωΐον τ' ἀργυροδίνην,

(Sic autem legendum existimo) Ἀχελώϊον est (ὡς συλλήβδην εἰπεῖν, ἢ κατ' ἀνακεφαλαίωσιν *Pentasyllabon* σχηματικῶς ἢ γεφυρικῶς· *Tetrasyllabon* verò, σχηματικῶς ἢ μετεωρικῶς. De syllaba brevi in *Triemimeri*, & in hoc versu & sequente, vi sequentis Liquidæ productâ, consule Observat. in v. suprà 135. Est autem hic versus πολυπαθέστατος.

361. Καὶ Σπύξ, ἣ δὴ σφέων πρεσφερεστάτη ὅρκον ἀπαστέων.

Hìc versus, respectu metri, est δισπαθής. In medio videtur syllaba redundare ; unde dicitur πρεσκοίλιον· & in fine ; unde dicitur μακροσκελής, sive δολίχυρος. Sed sanatur utroq; loco per σωίζησιν vocalium εω in σφέων, & ἀπαστέων.

In σφέων, ut apud *Aratum* in *Phænom.* 458,

Μακροὶ δ' σφέων εἰσὶν ἑλισσομένων ἐνιαυτοί·

ut in ἡμέων, *Solon.* α. 72.

Οἱ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖσον ἔχουσι βίον.

In ἀπαστέων suprà vers. 79,

Κληδόνα δ'· ἣ δ' πρεσφερεστάτη ὅρκον ἀπαστέων,

In quem versum consule Observationem : ubi reperies multa hujusmodi exempla. ἣ δὴ] vers. suprà 79, ἣ δέ.

364.--Ὠκεανῖναι] Πρωτεισπωμβύος· *Trincavelus*, *Stephanus*, *Henischius*, *Crispinus*, *Lectius*, scribunt Παρεξυτόνως, ut in *Nominativo sing.* A quibus dissentio. Nam in *prima* & *secunda Declinatione Parisyllab.* Nomen Παρεξύτονον μακροπερίλημπτον (φύσῃ ἢ θέσῃ) in *Nom. pl.* fit Προπεισπώμβυον· ut in *prima* πολίτης] Παρεξύτονον. πολῖ?] Προπεισπώμβυον (Il. χ'. 429. & Od. ή. 131, secundem Editionem *Stephani*.) In *secunda*, κήπων, κήπαι· Il. δ'. 147. κρίνῳ, κρίνῶαι· Il. φ. 197. ubi αι ratione accentûs habetur pro syllaba brevi, & quod ad rem præsentem apprimè est utile, ὑσμίνη, ὑσμῖναι, Odyss. λ'. 611. & in *Hymn. Ven.* 11. secundùm Editionem *Stephani*.

370.--ὅσοι π-] γρ. ὅσσοι π.

371. Ἠῶ] Πεισπωμβύος· Rectè : quia ab ἠώς, ut αἰδῶ ab αἰδώς. In Editione *Stephani*, Ἠῶ] Ὀξυτόνως. Minùs rectè. Consule Observat. in αἰδῶ, *Oper.* α. 322.

375. Κοίῳ

375. Κοίῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότητι μιγεῖσα.
Cœo verò Eurybia peperit per amorem mixta.

Hic, nè errarem sollicitus, in errorem imprudens incidi secutus vitiosum exemplar: nam ingenuè fatendum est. *Stephan. Henischius, Crispinus, Lectius,* legunt Κοίῳ δ' Εὐρυβίη] & Interpres, quem secuti sunt *Lectius* & *Henischius*, vertit *Crioq; Eurybiæ.* Crispin. *Crio autem Eurybiæ.* Ubi in Græcis & Latinis erratum est: s.n. Κοίῳ per ω monophthongum scribatur, & Εὐρυβίη per η diphthongum; sequitur, ut Κοίῳ sit *Nominativus Fœm.* Εὐρυβίη vero *Dat. Masculin.* (& sic videtur interpres intellexisse) Sed nec Κοίῳ est *Nom. Fœm.* (nam scribendum esset Ὀξυτόνως, ut Λιπώ·] Nec' Εὐρυβίη *Dat. Masc.* nam ab Εὐρυβίη ducitur non Εὐρυβίᾳ. Quid multa? *Trincavelus, Stephanus, Henischius, Crispinus, Lectius,* erravere omnes. Erravi & ego. Quomodo autem legendum? Κρείῳ δ' Εὐρυβίη, *--Creio autem,* (sive *Crio*) *Eurybie.* Hujus lectionis autorem habeo Scholiasten, Κρείῳ δ' Εὐρυβίη] Κρεῖ Θ, inquit Scholiastes, γῆς ἡ ἀσφαλὴς ὧν πῆξις, Εὐρυβίη ὃ Πόντῳ δυγάτηρ. Ubi notandum (quod in aliis sæpe monui) in superioribus exemplaribus scribi Κοίῳ per ι, pro Κρείῳ per ει erroris occasione ortâ à similitudine soni. Sic igitur lege,

Κρείῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν] *γρ.* πίκτειν.

377. --ὃς κὴ πᾶσι] *Trincavelus* legit --ὃς πάσσιν.

379. --αἰψηρὸν ἐλάσσον] *γρ.* λαιψηρὸν ἐλάσσον.

393. Μήτιν' ὑποῤῥήσῃ] ab ὑποῤῥέω, ῶ. Sic legit mecum *Henischius. Stephanus Trincavelum* secutus legit ἀποῤῥάσσῃ, per ρ unicum: sed scribendum ἀποῤῥάσσῃ, secundum *Orthographiæ* legem, ab ὑπῤῥάω, Composit. à ῥάω. Nam ῥ initiale Thematis in Compositione geminatur.

398. Σὺν σφοῖσιν παίδεσσι] *Cum suis filiis*] Per *Pronomen Possessivum*, à *Nominativo* σφὸς, pro σφέτερος, per *Syncopen*, ut σφοῖσι δόμοισι apud *Homer.* Il. ξ. 202, 303. *Trincavelus* & *Henischius* legunt Σὺν σφίσι παίδεσσι φίλῃ] Quam lectionem respectu metri cum defendi non posse intelligeret *Steph.* λαγαρότητος in finali Dativi παίδεσσι sanandæ gratia, addit νεφελκυστικὸν, sequente etiam consonante, per *Paragogen* Poeticam: sic tamen ut per *Ecthasin* (quæ quidem admitti potest) producat penultimam in φίλῃ. Quæ quidem lectio respectu metri ut stare possit: at respectu materiæ sive sensûs stare non potest; cum σφίσι sit *Primitivum* non *Possessivum*, & *Possessivum*

ſeſſivum hîc requiratur, ut infrà verſ. 401, Παῖδας-ἑοὺς, non σφέας. *Criſpinus* etiam & *Lectius Stephanum* ſecuti in eundem errorem inciderunt. Rectè igitur mihi videor repoſuiſſe pro σφίσι παίδεσσιν, σοῖσιν παίδεσσι. Sic autem metri ratio ſalva eſt, & ſenſus integer;

Σοὶ σοῖσιν παίδεσσι, φίλα δὰ μήδεα παγχύ. Tranſlato ν *Ephelcticо* à παίδεσσιν ad σοῖσι· quamvis defendi potuit hæc lectio,

Σοὶ σοῖσι παίδεσσι] Sanatâ ſyllabâ brevi finali in *Trimimeri*, ſequente conſonante *Anadiplaſiaſmi* capace, ut infrà v. 656. Ἴδμεν ὅτι θεὸς.

Poſtremò, Nequid videar doctiſſimorum virorum judicio derogare: eo animo ſum, ut exiſtimem in ſuperioribus Editionibus σφίσι pro σοῖσι in metrum irrepſiſſe per incuriam eorum, quibus recognoſcendi ad prælum exemplaria typis excuſa negotium commiſſum eſt. Nam quod Obſerv. in ver. 375, dictum eſt, Κεῖα pro Κεῖᾳ per errorem legi, propter confuſionem ſoni *Diphthongi* ει & *Vocalis* ι, idem huc transferri poteſt, ut dicam σφίσι pro σοῖσι per errorem etiam legi, propter confuſionem ſoni *Diphthongi* οι & *Vocalis* ι. De quâ confuſione, ut quæ ſæpenumero erratorum occaſio fiat, Vide Obſervat. in v. 2. *Oper.* δ. in Δι'.

91. Παῖδας δ' ἤματα πάντα ἐὸς μεταναίετας ἔθ). De *Syſtole* terminationis *Accuſ. plur.* 1, & 2, *Declin. pariſyll.* Conſule Obſervat. in v. 182. *Oper.* ϛ'.

95. δ' ἤπειτα] pro ὃ ἔπειτα, per *Craſin. Stephanus* legit δ' ἤπειτα, per *Thlipſin* τῆ ε, & *Ectaſin*, mutato ε in η. *Frobenius* in Editione Homer. Odyſſ. δ. 260, legit (ut *Stephanus*) per *Thlipſin* & *Ectaſin*. Iliad. verò υ. 338, δ' 'πειτα per *Apheresin* minoris vocalis, ob præcedentem majorem: & Iliad. ὁ. 163, legit δ' ἤπτετο per *Craſin*: quæ quidem ſcribendi ratio eſt optima: in hoc tantùm deficit, quod deſit *Spiritus Craſeos* index. *Euſtath.* in δ' ἤπτετο loco proximè citato, exponit, ἤγγυν δὲ ἕπτετο· ubi tamen *Stephanus* legit, ut ſuprà δ' ἤπτετο, per *Thlipſin* τῆ η (quæ admitti nullo modo poteſt) & *Ectaſin*. At hîc inquies, apud *Heſiodum*, vel fatente te, δ' ἤπειτα ponitur pro ὃ ἔπτετο· Non repugnat igitur orthographiæ, ſi ſcribatur ſecundum *Stephan.* δ' ἤπτετο per *Thlipſin* & *Ectaſin*. Contrà: Admiſsâ *Thlipſi*, unde probabitur *Ectaſis* iſtiuſmodi in ἤπτετο; Apud *Homerum* nuſquam legitur, nec ſecundum

dum *Stephanum* quidem, nisi præcedente particulâ δ' *Antistrophum* passâ : ἠπεὶ verò aut ἠπειδὴ nusquam. At ἔπρεπεί, ἐπρέπε, passim. Posсente, inquies, sic metro. Imò contra rationem metri, ἐπρέπε, Iliad. φ'. v. 2.

Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἕλλήσποντον ἵκοντο.

Ubi si ε *Ectasεως Tropicæ* capax fuisset, scribendum erat prædubio per η initiale. Hanc verò scripturam non agnoscit *Eustathius*, sed fatetur esse carmen Ἀκέφαλον, quale illud *Odyss.* μ'. 423,

Ἐπίτων & βέλτιο βοὸς ῥινοῖο τετυχώς.

Summa omnium hæc redit. Cùm *Eustathius* loco citato explicat per δὴ ἠπέρα (& *Moschopulus* etiam, ut suprà observatum est in v. 290, *Oper.* α'.) & ε in ἐπειδὴ non videatur capax *Ectasεως Tropicæ*, ut apparet in carmine Ἀκεφάλῳ· Non scribendum per *Thlipsin* δ' si ε pro ῃ per ε, sive pro δὴ per η sumatur : sed per *Crasin* δ' ἠπέρα.

417. Ἐρέβευν] γρ. Ῥέζαν

Ἐρέβευν ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται.

Hic α breve in *Hephthemim.* fanatur duobus modis : Et qui Ὀξύτονον sit, & quòd sequens à *liquida* incipiat, ut supra in *Scut.* v. 158,

Ἄλλων τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε πολῆϊν.

430. Ἔν τ' ἀγορῇ] Sic legit *Crispinus.* *Stephanus, Henischi Trincavelus*, legunt, Ἐνθ' ἀγορῇ· --ῇ κ' ἐθέλῃσι] *Stephan Henischius, Trincavelus* legunt --ἦν κ' ἐθέλησι. *Crispinus* legit --ᾗν κ' ἐθέλησι. Fortè verò versu præcedente interpungendum tantùm post ὀνίνησιν, & legendum hìc --ἦν κ' ἐθέλῃσι ut vis verborum hæc sit, *prodesse cui voluerit* ; & quæ interveniunt *Parentheseωs* notis sunt includenda.

436. Ἔνθα θεὰ κῆ τοῖς παραμίνῃ ἠδ' ὀνίνησι. *Steph. Trincavelii* videtur, Editionem secutus, legit τοῖσι, ut & *Lectius Stephan.* secutus : in Annotationibus verò fatetur necesse esse, aliquid legatur τοῖς metri causâ, aut reponatur aliud verbum pro παραμίνῃ, ut παείσῃ.) Ego delendum putavi ι *Pleonasticum* in τοισι. retinendum verò παραμίνῃ, ut suprà v. 432,

---παραμίνῃ οἷς κ' ἐθέλησι.

438. τοκεῦσιν] γρ. τοκεῦσι δέ.

447. Ἐξ ὀλίγων βειάει, καὶ πολλῶν μείονα θῆκεν.

In Editione *Trincaveli, Stephani, Lectii*, legitur κ' ἐκ præter metri rationem : credo per Recognitoris incuriam. *Henischi*

& *Crispinus* legunt κἀκ] Et sic sanatur metrum, sed peccatur contra *Orthograph.* nam scribendum erat per α *Monophthongum* per *Crasin* post factam *Thlipsin* τῶ ι in κἀ· non κἀκ per α *Diphthong.* ut observatum est suprà in κἀκεῖνΘ, *Oper.* α. 293. 54. Ἐσίλω, ΔήωΠερσα, καὶ Ἥλω ξυσπεδίλου· In Editione *Trinc.* leg. Ἰσίλω & Ἰσλω. *Steph. Henisc. Crispin. Lectius,* legunt Ἰσίλω & Ἥρλω· Ἥρλω] rectè: Nam in Editione *Trincaveli* τὸ ι occasione similitudinis soni in locum τῦ η surrepsit. Ἱσπίλω] Malo Ἑσπίλω. Nam in *Hymno Vestæ & Mercurii,* tam in ipso *Hymno* quàm in *Titulo,* etiam secundùm *Stephan.* apud *Homerum* scribitur per ε *Δεσωσάμενον,* Ἑσίᾳ· unde per Æol. *Digamma* Fεσία, quo verso in *V* consonantem per *Syncopen* τῦ ι fit *Vesta:* ut ἑστίᾳ, ἑστίᾳ, *Vespera:* ἑσία ab ἕζω, hoc est ἱδρύω, propriè *domûs partem* significat, quam ἑρμεῖαν vocant, hinc *focum,* per *Synechdochen* verò, *totam domum,* unde ἐφέσιοι dicuntur, *qui sunt in eadem domo.* Per *Metonymiam* verò *Deam* significat, cui κατ' ἐρμεῖαν οἶκος ἔθυον ὁσημέρμι, διὰ τὸ συνεχόμενα τὸ οἶκον δ' αὐτῆς, teste *Eustath.* in Ἰσίη, *Od.* ξ'. 159. ubi tamen *Stephanus* legit Ἑσίη· & *Etymolog. Mag.* col. 282. lin. 31, Ἑσία ἡ θεός, παρὰ τὸ ἑστάναι, ὅ ἐστιν ἱδρύσασθαι· πρώτη γὰρ αὕτη ἔικον σωέστησεν. ἢ ὅτι πάντα χῦ ἵδρυται καὶ πάλιν, &c. Illud tamen dissimulare non debeo, ἰσία ab ἵζω, & ἑσίαν ab ἕζω sumi ὀνομαλλήλως pro eodem, cùm sunt *Appellativa.* Imò secundum *Eustathium, Etymolog. Caninium,* ἵζω & ἰσία fiunt ab ἕζω & ἑσία per *Tropen,* Dor. & Ion. ε in ι. 79. Ζωὸν μέγαν· τὸν μὲν δὴ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη. Monosyllaba brevia in Liquidam desinentia, sequente vocali, in *Cæsura* sæpe producuntur: ut hîc in *Penthemim.* sequente etiam literâ aspiratâ. Sic apud *Apollon. Argon.* γ'. 683.

μέν.] Μῦθος δ' ἄλλοτε μὲν δὴ ἐπ' ἀκρεπτης ἀνέτελλε.

γάρ.] Φαίνων· σὼ γάρ δὴ ἄναξ πόρσυνε κέλευθον, *Argon.* δ'. 549.

82. Πρῶτον ἐς αὖτιν Λύκτον· ἑκὼν δ' ἔ χερσὶ λαζῆσα. Sic legit *Henischius:* nec aliter videtur legisse interpres. *Stephanus* verò & *Trincavelus* legunt,

Πρωτίνα ἐς Λύκτον· κρύψε δέ ἑ χερσὶ λαζῆσα.

Et sic versus est λαγαροῖδης in *Hephthemimeri:* sed sanari potest dúplici ratione, nempe præcedente *Acuto,* & sequente literâ *Anadiplasiasmi* capace. Sed minùs placet posterior lectio propter asperam ἐπαλληλίαν τῦ ε ε, quam ut vitiosam declinâsse videtur *Hom.* Il. α. 4, Ἡρώ-

Ἠόων· αὐτὰρ δ' ἐλόεσσα πεύκη κύνεσσιν· ubi ε ante ; producit, nè asperum hiatum faciant ε ε diversis dictionibus si ὃ legatur ἀσωσαλείπτως. Hîc tamen, teste *Eustathio* γρ. δ ἐλλώεσσα, per *Anaplasiasmum*, & ὃ ἑλώεσσα ἀσυναλείπτως. Præfert tamen cæteris lectionem primam κατὰ σωσαλοιφήν id est, per *Thlipsin* τῶν ε in δέ. *Crispinus* legit κρύφεν.

493.--ὀπιπλομένῳ δ' ἐνιαυτῷ] γρ. ὀπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν

503.---ἀπεμνήσαντο] γρ. ἐπεμνήσαντο. ---ἀπεμνήσαντο χάει ἐυεργείῃσιν] Hîc in *Hephthemimeri* syllaba brevis producitur vi præcedentis *Acuti*, & *finalis* ν.

510, 511. Τίκτε δ' ὑφαντὰ Μενοίτιον, ἠδὲ Πεδιμνὴν Ποικίλον, ἀλολύμενον, ἀμύμονά τ' Ἐπιμηθέα. Uterque versus est μακρόσκελος, sive δολίχυρος. Tales sunt illi *Virgiliani* ad Græcorum exemplar efficti,

Nec tantùm Rhodope miratur & Ismarus Orphea :
Namque--- Eclog. 6. 30.

Cœumque, Iapetumque creat, saevumque Typhoea,
*Et---*Georg. .1 279. Ubi tamen absorberi potest *a* Finale à sequente vocali, & tum scribendum *-oëa*. Quædam exemplaria habent per *Synæresin*, *Typhœa* : Pessimè, & contra *Orthographiam* ; cùm sit *Accusat. Græc.* à Τυφωέα· Scribendum rectiùs *Typhoea* per ω, aut *Typhoëa* per *Diæresin*, si ut vocales *ea* in unam quasi syllabam coëant per Σωίζησιν ut & in reliquis.

Reperitur hujusmodi Σωίζησις & in *Accusat.* 1. *Declin Contr.* ut suprà in φιλομμηδέα, vers. 200. ἀψῳδέα, 233 & infra in πολυγηθέα, 941,

Μιχθεὶς ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα.

Vide *Eustath.* in Πολυδώνεα. Iliad. γ'. pag. 311.lin. 11. Θεοφόνεα, γ'. 27, & 450. Διομήδεα, Iliad. δ'. 365.

520. Ταῦτ' ἄρα οἱ μοῖραν ἐδάσσατο] Vide supra ὃ productum in *Triemim.* ante ὅτι, *Sent.* 69. *Theogon.* 56. & extra *Cæsur.* supra *Sent.* 20.

534. Οὕνεκ' ἐείζετο βιὰς ὑφορβεύειν Κρονίωνι. De *Systole* in terminat. *Accus. Plur* primæ & secunda. *Parasyllab.* Vide Observat. in vers. 182. *Oper.* 6'.

544. --μοῖραν] γρ. μοίρας.

548. Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε Ζεῶν αἰγιόχοιο τ' ἄνασσε] Ego verò legendum existimo Ζεῦ,] ut apud Homer. Iliad. 6'. 412.

Ζεῦ

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων.

562. Δῆπτα] *Stephanus* scribit per *Thlipsin* & *Ellasin*, Δ' ἧπτετα· minus recte. De *Orthographia*, Consule Observat. in vers. 290, *Oper. α'.* & *Theogon.* vers. 405.

572. Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κεγνίδεω διὰ βυλάς. Hic idem versus & sequens supra habentur in *Oper. α'.* num. 70, 72. ubi de *Synizesi* in Κεγνίδεω dictum est.

574. Ἀργυφέῃ ἐδῆπ] Rectius ἀργυφέῃ· Sic enim citatur *Etymolog. Magn.* col. 137. lin. 40. Sic etiam legitur in Editione vetustissima. *Stephanus*, *Henischius*, *Crispinus*, *Lectius*, leg. Ἀργυφέϊ, tanquam ab ἀργυφύς. Credo per errorem, propter similitudinem soni τῆ η καὶ τῆ ι, cum *Stephanus* ipse in *Thesauro* hujui loci nullam faciat mentionem: fecisset autem proculdubio, si legendum esset Ἀργυφέϊ. Obliqui ab ἀργυφὺς (quod nomen agnoscunt quidam) nulli sunt apud *Stephanum*: ab ἀργύφεος (quod ab ἄργυφ& per *Epentheſin* τῆ ε) occurrunt apud Homerum. Lege igitur Ἀργυφέῃ.

578. Ἀμφὶ δὲ οἱ σφάλνω χρυσέω κεφαλῆφιν ἔθηκε.
De *Synizesi* in χρυσέω dictum est supra Observat. in vers. 65. *Oper. α'.* ubi, nisi me mea conjectura fallit, legendum χρυσέω, ut hic, & suprà *Scut.* vers. 199.

582. Κυάνεαι, ὅσ' ἤπειρ& μὴ τέρεν, ἠδὲ θάλασσα.
Sic legit *Henischius*: & sic legisse videtur interpres. *Stephanus* pro ὅσ' in Editione *Trincaveli*, reponit ὅσ', & sic legit,

Κυάνεαι' ὅσ' ἤπειρ& πολλὰ τέρεν, ἠδὲ θάλασσα.

Crispinus etiam *Stephanum* secutus sic legit, & *Lectius* etiam. *Stephani* lectionem lubens retinuissem propter metri rotunditatem, nisi quòd πολλὰ redundare hìc videretur, cùm in proximo præcederet.

593. Οὐλομένης πενίης ἀξύμφορον, ἀλλὰ κόρεσσον,
Sic legit *Henischius*, & hic legisse videtur interpres. Secundùm quam lectionem est *Enallage Generis* in ἀξύμφορον, ità ut ad sexum referatur γυναικῶν non ad vocem φῦλα. De hujusmodi *Enallage* dictum est suprà Observat. in vers. *Scut.* 116. *Stephanus*, *Trincavelus*, *Crispinus*, legunt ἑ σύμφορε, *non comites*; Quæ quidem lectio mihi magis placet.

604. Οὐδὲ γὸ Ἰαπετονίδης ἀκάκητα Προμηθεύς.
ἀκάκητα] pro ἀκακήτης, per *Apocopen* τῆ ς, & *Tropen* τῆ ης τὸ α breve, & *Anabibasmum* toni. Nominativus est *Macedonicus* poëtis utilis propter ultimam brevem, ut suprà

Oper.

Oper. ϛ'. 200, ἰχέτα τέπλῳ, & rursus *Scut.* 216. ubi plura hac de re in Obsevat. in ἰχέτα require.

628. Σὼ κείνοις νίκλω τε ϗ ἀγλαὸν ἔυχ⊙ ἀρέσθαι. *Trincavelus, Stephanus, Henischius, Crispinus, Lectius,* legunt per *Proschematismum* Doricum & Ionicum κείνοισι. Sed metri ratio non patitur : nam vicies & plùs eo νίκλω apud *Homer* est μακροπρῳλικτον (nusquam verò βραχυπρῳλικτον) & apud *Hesiodum* infrà v. 647, Νίκης. Legend. igitur κείνοις communi linguâ.

636. Σωνεχέως] per *Anadiplasiasmum* τοῦ ν. Sic legunt *Stephanus* & *Crispinus.* Rectiùs *Trincavelus* & *Henischius* sine *Anadiplasiasmo*, Σωεχέως] productâ primâ syllabâ vi *Liquidæ* ut in ξωνόναις suprà v. 595, & 601. & ξωΐ extra compositionem, apud *Theocrit.* Idyll. κή. v. 25,

Δωΐῳ ξωὶ ὀλίγῳ-] Versus est *Choriambicus.* Et in Σωεχές, (quod institutio nostro accommodatius est) apud *Hom* Il. μ'. 26, Σωεχές, ὄφρ᾽ ἡ δᾶσον ἀλίπλοα τείχεα δείσῃ. Nisi quis fortè velit contendere, hunc versum esse Ἀκέφαλον Esto. Et *Hesiodicus* etiam. Malo tamen inchoari à *dactylo* cùm Liquida, (utì sæpius dictum est) vim habeat producendi syllabam etiam brevem præcedentem: ut passim exempli demonstratum est aliàs, & exemplis hic etiam adductis quibus unum addo apud *Homer.* Odyss. ι. 74,

Ἔνθα δύω νύκλας, δύο τ᾽ ἤματα σωεχὲς αἰεί.

Hic tamen, dissimulandum quod non est, χ. σωνεχέως. Secus vitiosa potiùs censenda est quàm varia lectio.

649. Ὑμεῖς ὃ μεγάλῳ] De Monosyllabis in vocalem brevem desinentibus, vi sequentis Liquidæ productis in *Triemimeri.* Consule suprà Observat. in v. 135.

652. --δυσπλεχέος ἄπο δυσμῦ] ut 659. --ἀμφλίκτων ἄπο δεσμῶν· χ. ὦσι, *Stephanus* respectu metri mavult ὦσ᾽, ut ejus aspiratio fulciat brevem præcedentem in δυσπλεχέ⊙. Secus quid opus est hoc fulcimento in *Ennecimeri*, præsertim cùm ς finale vim habeat *Ecthaticam*? ut nihil dicam de præcedente *Acuto.* Exempla ubique in *Cæsura* occurrunt. Instabo hîc tantùm in *Ennecimeri* : *Scut.* 102.

Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπεν ἀμύμονος Ἰόλα⊙. & 340,

Ἐσυμβίου· τότε δή ῥα δόγηπος Ἰόλα⊙. & apud *Theocrit.* Idyll. ιϛ'. 89,

Ἀλλ᾽ ἔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπ⊙.

(quanquam

(quanquam hîc ſanatur partim à *Tono)* Nec deſunt exempla apud Latinos. Unicum proferam apud *Virgil. Georg.* 2.5, *Muneribus, tibi pampineo gravidus Autumno.*

653. Ἡμετέρης δὰ βυλάς, ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντος.
De *Syſtole* in βυλάς, dictum eſt ſuprà. Vid. Obſervat. in verſ. 183. *Oper. β'.* in τρομάς.

658. Σῆς δ' ὑποφραδμοσυνῇσιν] γρ. Σῆσι δ' ἐπιφροσυνῇσιν] in Editione *Heniſchii.*

694. Καιομβόη· λάκε δ' ἀμφὶ πυεὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
--εἰ in πυεὶ in *Hephthemim.* ſanatur à tono *Acuto* & ſeq. *Liquida* μ. ut--εἰ in πυεῖ ſeq. ρ. verſ. 152, *Scut.* &--τὰ in χεῖ ſeq. μ. 158, *Scut.* & ſeq. ν. 417, *Theogoniæ.*

703. --μέγιστος] γρ. μέγας ὑπό.

706. Σωὶ δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαρήιζον.
Trincavelus legit.
Σωὶ δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφορήιζον.
Stephanus, Heniſchius, Criſpinus, Lectius, ſequuntur lectionem *Trincav.* niſi quòd pro ἐσφορήιζον reponant ἐσφαράιζον rectè. Sed necdum conſtat metri ratio. Pro τ' igitur præmiſſo θ' reponendum cenſui ἅμμ- & ſic conſtabit optimè. Imò *Stephanus* in *Theſauro,* quem inter recognoſcendum conſulebam, citat hunc ipſum *Heſiodi* verſum, & legit ut nos--κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράιζον. Unde adductus ſum ut ſuſpicer κόνιν τ' ἐσφαράιζον in Editione *Steph.* erratum eſſe *Typographicum,* quod manavit ad poſteros, & propter tanti viri ſive Editionis autoritatem: (nam *Steph.* viro literatiſſimo, & de literatis optimè merito, nihil quicquam derogatum volo) pro genuinâ lectione ad hunc uſquè diem, quantum ſcio, receptum eſt.

14. Κόπῳ τε, Βειάρεώς τε, Γύγης τ' ἄατος πολέμοιο.
In Βειάρεως, Συνίζησις eſt vocalium εω, ut ſuprà verſ. 149,
Κόπῳ τε, Βειάρεώς τε, Γύγης θ', ὑφήφαα τέκνα ·
& infr. 734,
Ἔνθα Γύγης, Κόπῳ τε, ἠὺ ὁ Βειάρεως μεγάθυμος,
& in Βειάρεων, infrà verſ. 817,
Κόπῳ τ' ἠδὲ Γύγης· Βειάρεων γὰρ ἰφθὶ ἠὼ ἔόντα·
ut apud *Homerum,* Il. *δ.* 403,
Οὐ Βειάρεων καλέεσκε θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες.

20. Τύωνα ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον ἐξανύει ἐς' ἀπὸ γαίης.
Vid. *Homer.* Iliad. Υ'. 16.
Τόωνα ἔνερθ' ἀΐδεω, ὅσον ἐξανύει ἐς' ὑπὸ γαίης.

725. Ἐκ γαίης καπὸν δεκάτην ἐς πάσταρον ἴκεν.
In Editione *Trincaveli* legitur ἵκοιτο] Mendosè. In Editione *Stephani, Cristini, Lectii,* ἵκοι voce *Activâ. Henischius* legit ἵκεν Παροξυτόνως, & vertit interpres *venit:* Sed scribendum erat ἵκεν, Περισπωμένως, cùm sit μακρὸν παρὰ λήκτον.
728. Τῷ ῥίζω πεφύασι] Rectè πεφύασι· γρ. πεφύκασι· Mendosè: πεφύκασιν enim apud *Homer.* nusquam legitur: (credo quòd antepenultimam producat, & metro obsistat;
Nam πέφυκα penult. semper producit apud *Hom.* ut Iliad Ν. 109, 483, &c.) at πεφύασι sæpius.
732. Ποσειδῶν] *Trincavelius* legit Ποσειδέων.
730.--ὁ Βριάρεως μεγάθυμος.] De *Synizesi* in Βριάρεως dictum est suprà vers. 714.
741. Οὔδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε χρήοιτο.
In πυλέων Συνίζησις est vocalium εω, ut in ἀμφέων, *Oper.* vers. 30. Est autem hujusmodi Συνίζησις apud poetas frequentissima.
746. Τῶν φρὴς τ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχεν' ἐφαμὸν ἐυρύν.
φρὴς τ'] Sic legitur in Editione *Trincaveli, Stephani,* & *Lectii.* His præeuntibus, in errorem incidi: neque enim dissimulandus est. Lege φρεσὶν'. Sic legunt *Henischius* & *Cristinus* quibus merito hac in re assentior. παῖς] in *Hephthemeri* ultimam productam habet vi præcedentis *Acuti* & *Gravis* ς. ut ἄλις apud *Apoll.* Arg. γ'. 103,
Μυθείῳ πάντεσσιν· ἄλις εἰδυῖα κ) αὐτή.
748. Ἀσεμφέως, ὅθι Νὺξ τε κ) Ἡμέρα ἆσσον ἰόντε.
Versus est Περισπώμενος. Sed sanatur per Συνίζησιν vocalium εω in Ἀσεμφέως· ἆσσον] ab ἐγγύς· Sic legisse videtur interpres, cum vertat *prope. Trincavelus* & *Stephanus* legunt ἀφὶς· *Henischius* legit θᾶσσον] à ταχὺ, & vertit *celeriter.* Pessimè, & contra legem metri: Nam finita in εα in secunda Decl. parisyll. (non præcedente diphthongo in penultima) *Paroxytona,* sunt μακρὸν καπάλικτα. *Lectius Trincaveli* & *Stephani* lectionem sequitur, ἀμφὶς, & versionem *Henischii celeriter:* sed non cohærent, opinor. *Stephanus* in margine attribuit ἆσσον· quam lectionem, suadente interprete, in textu reponendâ censui, magisq; id adeo quod v. proximo sequatur
Ἀλλήλας φερεσέπτον· Rationi enim est consonum ut *pr* adsint *compellandi gratiâ.*
764. Τὸ ὃ σιδηρέη μὲν κεφαλὴ, χάλκεον δέ οἱ ἶπος.

Dupl

Duplex in hoc versu observanda *Synizesis:*

Prima, vocalium --ήη in Nominat. Ion. σθηρέη, ut apud *Homer. Odyss. Δ'.* 293,

Οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦτορ.

quanquam hic, respectu metri, *Synizesi* non est opus absolute: magis placet hic tamen *Synizesis*, ut in χρυσέη, Il. ε'. 724,

Τῶν ἦτοι χρυσέη ἴτυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὕπερθεν.

Secunda, vocalium εο in χάλκεον, ut supra in Χρύσεον, *Oper.* ά. 109. & in ipso Adjectivo χάλκεον, (ubi cum eodem Substantivo est junctum in non dissimili materia) apud *Hom.* Il. ε'. 490, Φώνη δ' ἄρρηκτον, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη.

768. Ἰφθίμῃ τ' Αἴσῃ] De *Synizesi* vocalium --εω in Αἴσεω, consule Observat. in vers. 71, *Oper.* ά.

778. Μακρῆσι πέτηνται] In secundo loco est, ut *Eustathii* verbis utar, μονοδῆ & βίαιον. Sed sanatur in *Triemimeri* syllaba brevis partim vi præcedentis *Toni*, & partim virtute sequentis consonantis, quæ *Anadiplasiasmi* cum sit capax, τεχνικῶς vim habet *Ectaticam* ad *Spondæum* absolvendum: quod observat *Eustathius* de δ in δεινὸς, in Iliad. γ'. v. 172.

779. Κίοσιν ἀργυρέοισι] χρ. in Scholiis ἀργαλέῃσι.

785. Τηλόθεν ἐν χρυσέῃ σεσιγὼν πολυώνυμον ὕδωρ.

Observanda hic *Synizesis* vocalis & diphthongi -έη in χρυσέη, ut apud *Homer.* in simili materia, Il. Ψ'. 243,

Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι σημῷ.

793. Ὅς κεν τὸν ὅρκον ἀπολείψας ἐπιόμοσσῃ.

Præpositiones *brevem* aut ancipitem desinentes extra compositionem, in Cæsura sæpe producuntur, sequente Liquida: rarius in compositione, ut hic in ἀπολείψας. Vid. plura exempla superiùs adducta Observat. in v. 229.

795 --νήπυ]μον] *exors. Crispin. Heuischius* & *Stephan.* legunt νήϋτμον· & *Crispini* interpres vertit, *Spiritus expers.*

804. Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖθις.

Hic α breve in ἔτεα inchoat ἀδιάδακτυλον· Sed sanatur in *Penthemimeri* à sequente *Puncto*, & Consonante initiali *Anadiplasiasmi* capace: ut supra *Oper.* ά. v. 129, in *Hephthem.* sequente tantum consonante *Anadiplasiasmi* capace, nullo interjecto puncto,

Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν πᾶις ἔτεα θάλῃ μητέι κεδνῇ.

806. Ὠγύγιον· τὸ δ' ἴσῃ καταευρέλες διὰ χάρις ἴσῃσι] Sic legit

Trincavelus ab ἴημι, *eo*: & rectè quidem meo judicio. *Stephanus, Heinsichius, Crispinus, Lectius*, legunt ἵησι] ab ἴημι, *mitto*.

811. --χάλκεοΘ] χρ. λάϊνΘ.

817. De *Synizesi* in Βειάρεαν, consule Observat. in v. 714, in Βειάρεως.

819. Δῶκε δ' Κυμοπόλεια ὀπυίειν δυσπατέρα λῶ. Hic versus dicitur μείουρΘ, sive μύουρος, sive κόλουρος, quod in fine sive sexto pede, claudicat. Hujus *Miurismi* causa est (secundum *Eustathium*, in Iliad. μ'. 208. qui versus est μείουρΘ) ἡ τῆς ἕκτης χώρας ἐνστάσεων ἀλλαφοεία. Sanatur hic tamen syllaba brevis (ut observat *Eustathius* in φίλε, Il. γ'. 172. in *Hephthemim.*) partim à præcedente *Acuto* in δυσπατέρα, & partim à spiritu *Aspero* (ut observat *Eustathius* loco citato, in ἕκυρὲ, Αἰδεῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε.) cum sequatur λῶ] δυσωνύμουν καὶ ὀξυτονούμενον, ut apud *Homer.* Iliad. ε. 371,

Μηλεΐδης ἔπης· ἦ ἀγχοῦ ἐλάζετο δυσπατέρα λῶ.

& ζ'. 192, Αὐτῷ μὲν κατέπεφνε, δόλῳ δ' ὄγε δυσπατέρα λῶ. & ν. 376,

Δαφνίδην Πειάμου· ὁ δ' ὑπέσχετο δυσπατέρα λῶ. Hæc hactenus de hujus *Miurismi* sanandi ratione. Addo, *Miurismum* (præter ἀλλαφοείαν sexti loci secundum *Eustathium*) sanari aliàs atque aliàs in aliis atque aliis elementorum, tonorum & spirituum dispositionib. s.

Sanatur enim aliàs a solo *Acuto* vim habente *Ectaticam*, ut apud *Apollon.* Arg. δ. 341,

Ὡς φάτο· πάπτηναν δ' νέοι θεσσοὺ Ἡφαιστέα. Nisi fortè legendum Ἡφαιστῆα per *Crasin* Atticam, pro Ἡφαιστέα. *Stephani* vero Editio (in quarto) correctissima habet Ἡφαιστέα συστολικῶς, pro Ἡφαιστέα. Sanetur igitur, uti dixi, à solo *Acuto*, ut & apud *Homerum* Iliad. μ'. 208,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

(Quamvis, teste *Eustathio*, *Emphasin* quandam hic habet: potuit enim sic legisse,

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον.

& χρ. etiam, teste eodem ὄπφιν, ut σκύπφον per *Paremptosin* τοῦ π, cum τὸ φ non sit *Anadiplasiasmi* capax) ὄφιν] Rectius: Nam poeta τεχνικῶς per *Systolen* metri, deficiente tempore, *Systolen* cordis, & Troum timorem exprimit. Quem fortè consulto imitatus est *Virgil.* in simili materia, *Æneid.* 2. 380,

Improvisum aspris veluti qui sentibus anguem
Pressit humi nitens, trepidusque repente refugit: Si

Si dicamus *refugit* esse temp. Præs. Quod profecto dicendum videtur, in ejusdem libri ver. 12.

Quanquam animus meminisse horret, luctúque refugit.

Non enim mihi placet, quam excogitarunt quidam, Temporis *Enallagen*. Hæc de accentu *Acuto* Therapeutico.

Sanatur aliàs *Miurismus* à *Spiritu aspero*, & *Tono circumflexo* in dictione finali, ut apud *Theocritum* Idyll. κέ. 138,

Τῶν μὴ τε περφέρεσκε βίηφί τε, καὶ πένεϊ ᾧ.

& apud Homer. Iliad. ε. 71,

Ἴσα φίλοισι τέκεσι χαριζομένη πόσεϊ ᾧ.

Aliàs a ς *Finali*, sequente *Spiritu aspero*, & *Tono Acuto*: ut infra vers. 862,

Ἀλλ' ἢ θαπτοίη, καὶ ἐτήκετο κηωτέρῳ ὥς.

Aliàs ab *Acuto* (nam *Oxytona* sunt natura παταμὸς, & θεὸς, infra; licet in progressu orationis signentur accentu Gravi: Est autem τόνος *Vocalis* eadem, sive *Acuto* sive *Gravi* signentur) & ς *Finali*, sequente *Aspero*, & *Acuto*, ut apud *Theoc.* Idyll. κέ. 201, Πάντας γὰ Πιερίας ὀπιπλύζων παταμὸς ὥς.

& apud *Homerum* Iliad. γ'. 230,

Ἰδομενῆος ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὥς.

Aliàs ab *Acuto* in syllaba præcedente, & ς *Finali*, *Spiritu* etiam *Aspero* & *Tono Acuto* sequentibus: ut apud *Apoll.* Arg. β'. 1025, Οὐδ' ἐυνῆς αὐδὼς ὑποδήμεν, ἄλλα σύες ὥς. Aliàs ab *Acuto* in syllaba brevi, & *Liquida Finali*, & *Spiritu* sequente *Aspero*: ut apud *Apoll.* Argon. ἀ. 169,

Δεξιτερῆ πάλλων πέλεκυν μέγαν· ἔντεα γάρ οἱ.

Aliàs *Miurismi* sanandi rationes alias fortasse his adjungemus: hîc non licet. Quæ hactenus, omnia de vi *Therapeutica*, sive *Ectatica*, *Acuti* in syllaba brevi aut syllaba præcedente, aut sequente; *Spiritu Aspori* sequentis syllabam brevem; ς *Finalis*, & *Liquidæ* finalis: non difficile esset, liceret modò, in aliis metri sedibus sigillatim confirmata dare: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ ταῦτα.

822. Ταρτάρῳ ἐν φιλότητι, διὰ χρυσῶ Ἀφροδίτης. Sic legunt omnes, ego quos consului. Mallem χρυσέῳ incontract. ut supra *Scut.* 199,

Ἔσχες ἔχεσ' ἐν χερσὶ, χρυσέῳ τε τευφάλεαν.

& *Theogon.* 577,

Ἀμφὶ δὲ οἱ τεφάνῃ χρυσέῃ κεφαλῇφιν ἔθηκε.

ubi agnoscenda est Συνίζησις.

825. --δεινοῖο] γρ. κερτομερῆο.

828. Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ κάμετο δερκομένοιο.
Primus & tertius pes *Oedema* patiuntur; Primus, ut v. supra 130, Νυμφέων, αἳ νάσσιν ἀν' ὕρεα βαιπάζουσι. Tertius, ut *Scut.* 68,

Ἀλλά οἱ ἐκ χαλκέων ἄκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Sed sanatur hoc *Oedema* facta compressione per Συνίζησιν: quæ frequenter accidit in Gen. Plur. sec. Decl. Simpl.

Respectu sedis affectæ, hic versus dicitur μακροκέφαλος καὶ περικοίλιος, plùs æquo tumens capite & ventre, sive in principio & medio.

830. Παντοίῃ ὄπ' ἰεῖσαι. Sic videtur legisse interpres, cùm vertat *ἰεῖσαι emittentes*. Quare autem ὄπ', & non ὄφ'; fortè ad differentiam τῆ ὄφ, ὑποφωνήμα] ὃ γὰρ πνεῦμα] ἀθρόον εἰσπολὺ ἐγγίνεται τοῖς ἢ ἀλγοῦσιν, ἢ φόβον παθοῦσιν· secundum *Eustathium*, Iliad. μ'. pag. 858. l. 42.) At *Stephanus* & alii legunt ὄπ' ἰεῖσαι, tanquam ab ἴημι, eo.

832. Τοῦρε ἑειδρύχεω μιθ] ἀχέτα ὄασαν ἀγαύρου.
ἀχέτα] Sic videtur legisse interpres, ita ut ἑειδρύχεω, ἀχέτα, ἀγαύρου, ad idem *Substantivum* referantur τοῦρε. *Stephan.* & alii legunt ἄχεπον, ut referatur ad ὄασαν, aût μιθ, ἀγαύρου] Παροξυτόνως. Sic habent omnia exemplaria quæ consului, tanquam à *Proparoxytono* ἀγαυρός. Mallem ἀγαυρῆ] Πεισσωμένως. ab ἀγαυρός, Ὀξυτόνως.

844. Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον.
Syllaba brevis in *Hephthemimeri* sanatur à *v Ephelctico*, sive *paragogico*: Quod privilegium Liquidis, præsertim finalibus, à poëtis, Græcis præsertim, indultum est.

845. Βορρῆς τε, ζεφυρῶς τε, πυρὸς ὑπὸ τοῖο πελώρου.
Syllaba brevis & hic in *Hephthemim.* sanatur à tono *Acuto Vocali* (nam πυρὸς est *Oxytonon*: licèt scripturâ fortiatur. Gravem in progressu orationis) & ς *Finali*, cui cùm Liquidis commune privilegium indultum est producendi syllabam brevem præcedentem, in *Cæsura* præcipuè, ut & apud Latinos.

847. Ἔζεε δ' ὕδωρ πᾶσι] γρ. Ἔζεε πυρὶ χθὼν πᾶσι] Quæ quidem lectio etiam respectu metri ferri potest, si admittamus *Anapæstum* pro *dactylo* πυρὶ χθών· aut si συνίζησιν vocalium duarum brevium εε in Ἔζεε in unam syllabam brevem ut εο in Ὄρσεο apud *Homer.* Iliad. ε. 109,

Ὄρσεο πέπον Καπανηϊάδη κατακίστο δίφρου. (nisi fortè hîc

hîc rectiùs legendum Συσκοπικῶς, ὅρσο pro ὄρσο, ut Il. ω. 88. Odyss. η. 342. λ. 395.) & in πεὸν apud *Praxyll.* (teste *Eustathio*, in Παλαιὰ ἄδεω, apud *Hom.* Iliad. α. v. 1.)

Ἀλλὰ πεὸν ἔποτε δυμὸν ἐνὶ σήθεσιν ἔπεφνον.

850. Τρέσε δ' Ἄϊδης ἐυέργοισι καταδημήτοισιν ἀνάσσων.

Stephanus, *Trincavelus* & *Lectius* legunt Τρέσε δ' αἴδης] per *Anadiplasiasmum* τῆς σ: Sic autem versus constare non potest; nisi (quod dixerim est) dicatur αἴ-in ἄϊδης per συνίζησιν coalescere in unam syllabam brevem. *Henischius* legit Τρέσε δ' ᾅδης] per *Anadiplasiasmum* τῆς σ in Τρέσε, per *Thlipsin* τῆς ε in ᾳ, cujus nota est *Apostrophus*, & per *Hypexeresin* τῆς ι subscripti in ᾅδης, scribendo ἄδης per α monophthongum: quæ quidem *Hypexeresis* hîc mihi neutiquam placet. *Crispinus* legit Τρέσε' αἴδης δ'] per *Thlipsin* τῆς ε in Τρέσε, & *Hyperthesin* particulæ ᾳ *Thlipsin* passæ: Et sic quidem optimè constat versus. Magis tamen mihi placet hæc lectio, Τρέσε δ' Ἄϊδης] communiter, & sine *Anadiplasiasmo* τῆς σ· ità ut versus sit μακροκέφαλος, incipiátq; à syllaba brevi, quæ cum tribus brevibus sequentibus absolvit pedem *Proceleusmatic.* videtur autem mihi *Hesiodus* hîc, ἐκ περιφορᾶς καὶ τεχνικῶς, uti *Proceleusmatico* pede, ut qui, per celeritatem, Plutonis tremorē & quasi *Paralysin* aptiùs exprimat. Ad quam conjecturam meam confirmandam facit, quòd & *Virgilius*, Græcorum æmulus, in simili materia bis eadem utatur *Enallage* pedis *Proceleusmatici* pro *Dactylo*, Æneid. 5. 432, --*trementi*

Genua labant: vastos quatit æger anhelitus artus.

De *Entello* sene. Et Æneid. 12. 905,

Genua labant: gelidus concrevit frigore sanguis.

De *Turno* festinante, & manu trepida lapidem ingentem in *Æneam* torquente.

856. Ἔφρισε] Descendit à φρέσσω, quod per *Hypallagen* à πείθω, quod per *Paremptosin* à πείω. Ἔφρισε tamen usitatius est à φρήσσω, quod a φρέσσω, per *Ecclasin*, secundùm *Etymologicum*. γρ. Ἔφρεε.

862. Ἀτμῇ] In Editione *Trincaveli* legitur Ἀϋτμῇ unde, opinor *Stephanus* in margine γρ. Ἀϋτμῇ, quæ videtur mihi lectio vitiosa, sive erratum Typographicum: nam erratis innumeris scatet illa Editio.

Ἀτμῇ δεπροίη, ᾗ ἐτήκετο καλὸν ἔρεθρον ὕδως. Hic *Miurisest*: de quo consule Observ. in v. supra 819, --δυσπέρα ὑῖ.

865. Οὔρεϊ ἐν βήσσῃσι κλαιζόμενϑ' πυκὶ κηλέῳ.
Hic verius est ὑσμήκης, μακρορρίνης, δολίχρϑ, sive *caudatus*: fanatur autem per Συνίζησιν syllabarũ-έῳ in *Dat.* tertiæ, Simpl. κηλέῳ· ut in Δενδρέῳ supra *Oper.* 6'. v. 201. qui versus est μακρορκίφαλϑ· *Homer.* sæpe utitur eodem *Epitheto* cum suo *Substantivo*, eodem modo, & loco, ut Iliad. θ'. 235,
Ἕκτορϑ, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυκὶ κηλέῳ· & σ'. 346,
Οἱ δ' λοεξέχον τείποσϑ' ἵσασιν ἐν πυκὶ κηλέῳ. & χ'. 374.
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυκὶ κηλέῳ.
Hujusmodi *Synizesi* sæpe utitur *Virgilius*: Æneid. 7. 303,
Potuit? optato conduntur Tybridis alveo Sec---
Æneid, 10. 116,
Hic finis fandi. Solio tum Juppiter aureo Surg.---
867. Σέλα] *Trincavelus* legit σέλαϊ.
869. Τυφώεϑ. *Trincavel.* legit -ώεως.
870. Νότοι Νότε, Βορέω τε, καὶ Ἀργέστεω, Ζεφύρῳ τε. Sic legit *Trincavelus*: nisi quòd per incuriam Typographi scribatur Ἀργεστάω, mendose, pro Ἀργέστεω. Sic & interpes legit: quem sequendum duxi. *Stephan.* legit ἀργέστεω pro Nomine Appellativo, & conjungit cum Ζεφύρῳ---ἀργέστεω Ζεφύρῳ] *celeri Zephyro*: sic vertit interpres, quem secutus est *Henischius*. Adscribit tamen in margine *Stephanus* hanc lectionem --Ζεφύρῳ τε, In Editione *Crisp.* leg. καὶ Ἀργέστεω Ζεφύρῳ, & *Argeste Zephyro*. Vide quatuor ventos, vers. 379.
872. -μᾶλ ὦξεμι] χρ. μαλῶξεμι.
875. Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἀεῖσι, διασκιδνᾶσί τε νῆας.
Trincavelus, Stephanus, Henischius, Crispinus, & Lectius, legunt ἄησι, Singulariter. Quæ lectio proculdubio est vitiosa: nam esse deberet Pluralis numeri, ut διασκιδνᾶσι. Fortè scribendum ἄεισι, Περιπαροξυτόνως per Æolicum tonum *Analibasmum*: pro quo per incuriam Typographi, & confusionem soni τῆσ η καὶ τῆς ει, ut sæpe observatum est, irrepsit in textum ἄησι. Lego tamen ἀεῖσι communiter, ut διασκιδνᾶσι. Quanquam legissem potiùs ἄεισι, more *Æolico*, si prius *Etymologicum* consuluissem: ubi confirmatur conjectura mea, col. 22. lin. 12. Τὸ γ' ἅλλ πληθυντικῶν, ἄεισιν, Αἰολικώτερον· ἐχρῶ γὰρ ἀεῖσι, ὥσπερ ἰεῖσαν. Ἄλλοτε δ' ἄλλη ἄεισι--Autor hujus *Hemistichii* illic non citatur: credo esse *Hesiodi*, de quo nunc agitur. Ἄεισι, rectè. At ἄλλη per errorem, opinor, pro ἄλλαι propter confusionem soni τῆς η καὶ τῆς αι, ut observatum est aliàs. Summa

ma omnium huc redit : ἄνσι non erat legendum, quanquã in hoc conveniebant inter se exemplaria. At quid ? αἶσι communiter legendum credidi : neque enim ausus eram scribere Πεμφροξυτόνως, more *Æolico*, meo unius fretus judicio, propter sequens δασυσθᾶσι. Ex quo verò *Etymologicum* consului, per me non stabit quò minùs legatur ἄεισι. Πεμφροξυτόνως· at non ἄλλη, uti, dixi, sed ἄλλαι.

Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, δασυσθᾶσί τε νῆας.

880. Πιμπλᾶσι] Sic legit *Herschius*. *Stephanus* legit Πιμπλεῦσι. Utraque lectio defendi potest. Si Πιμπλᾶσι· ducitur à πίμπλημι, à πιμπλάω. πιμπλάς, ut ἱστάς, πιμπλᾶσι, ut ἱστᾶσι. Si Πιμπλεῦσι· ducitur à πιμπλέω, πιμπλέουσι, ὥσπερ ἐεῦσι. Per *Tropen* Doricam & Ionicam. Nam utrumque legitur, & πιμπλέω & πιμπλάω, teste *Etymol.* col. 231. lin. 1.

884. Γαίης φραδμοσύνησιν, ὀλύμπου ἐυρύοπα ζῆν.

χρ.--ὀλύμπου αἰεὶ ζωᾶν, secundùm Editionem *Trincavel.*

885. Ἀθανάτων· ὃς πῖσιν ἐὺ διεδάσατο πμάς.

ἐὺ ultimam productam habet in *Hephthemimeri*, vi toni *Acuti Vocalis* (*Gravi* licèt in progressu orationis signetur) & literæ δ sequentis, *Anadiplasiasmi* capacis, ut observat *Eustathius* in vers. 173. Iliad. γ',

Αἰδοίός τε μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρέ, δεινός τε. Ubi--ὲ ὀξυτονούμενον producitur ante δ, interveniente puncto. *Trincavelus*, *Steph.* &c. legunt ἕυ sine *Diæresi*, ità ut tertius pes sit σπονδεῖος βάκχιος, qui sanatur tamen à finali *Liquida*, extra *Cæsuram*. Malo ego in *Cæsuræ* tertia specie, id est *Hephthemimeri* sanari, ut dixi, scribendo ἐὺ per *Diæresin*, ut in *Triemim.* apud *Homerum*, Iliad. γ'. 235,

Οὔς κεν ἐὺ γνοίην, καὶ τέκνομα μυθησαίμην. non

Οὕς κεν ἕυ-- At forte objiciat quis ἐὺ ultimam productam hic habere per tertiam speciem *Positionis*, sequente γν. Non sic autem apud *Hesiodum*. Imo sanari potest & illic, uti dictum est, præsertim in *Cæsura*.

889. Τέξασζ] Malo τέξας, ut 898.

890. Αἰμυίοισι λόγοισιν ἐὼν ἐγκάτθετο νηδύϊ. *Stephan.* legit ἐσκάτθετο. *Trincavel.* & *Henischius* dividunt, ἐς κάτθετο. Supra tamen vers. 487, legitur ἐγκάτθετο, ut hic, consentientibus inter se omnibus exemplaribus,

Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν, ἑὸν ἐγκάτθετο νηδύν.

Videtur

Videtur autem utrobique *Ellipsis* esse *Præpositionis* Accus. regentis, Et infra vers. 899,

Ἀλλ' ἄρα μὲν Ζεὺς πρόσθεν ἐλὼ ἐξήφθετο νηδύν.

ubi etiam exemplaria inter se omnia consentiunt.

892. Τῶ γάρ οἱ ἐφραδέτην] *Stephanus* legit Τώς. *Crispinus* vertit *Sic. Henischius* & *Lectius* etiam legunt Τώς. Sed interpretatio minime cohæret cum lectione: vertunt enim Τὼς γάρ οἱ ἐφραδέτην] *Illa duo enim ei dixerunt.*

902. Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὼ Θέμιν] Hic ο in *Penthemimeri* producitur vi sequentis *Liquidæ.*

905. Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε] De sanata syllaba brevi in *Triemimeri* dictum est supra Observat. in v. 135.

925. Ἀγοκύδοιμον] Sic legit *Henischius*, & vertit interpres *in agris tumultuantem.* Erraverunt uterque, & me imprudentem in errorem perduxerunt. Legendum ἐγερκύδοιμον, Est enim ἐγερκύδοιμος, *Minervæ* Epitheton, ἡ ἐγείρουσα κυδοιμὸν τοῖς ἐναντίοις, *Etymol.* col. 312. lin. 17. *Lectius* sequitur *Stephani* lectionem, ἐγερκύδοιμον, & interpretationem eandem quam *Henischius, in agris tumultuantem*: sed non cohærent.

928. Ἓκ πάντων] Hic vers. apud *Stephanum* est 929. & sequens Γείνατο] 928.

931. Τείτων ἐυρυβίης γένετο μέγας] Hic syll. brevis in *Hephthemimeri* sanatur à sequente *Liquida.*

938. --κύδιμον] γρ. φαίδιμον.

941. Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα.

De *Dolichurismo* sive *Machoschelismo* consule Observat. in vers. supra 510.

549. Τῶ δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.

ἀγήρω] Sic legunt omnes, quos consului. *Suidas* dicit in Accusativo Fœmin. scribi ἀγήρω, non ἀγήρων, ab ἀγήρως.

954.--ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας] γρ. ἐν ἀθανάτοισι τελέσας.

960. Τῶν θεῶν βελῆσ' Ἐδύσαν καλλιπάρηον.

Sic legit *Crispinus. Stephanus* legit βελῆσιν Ἔδυσαν.

979. Κέρη δ' Ὠκεανῦ Χρυσάορι καρτερόθυμῳ.

Trincavelus, Stephanus, Henischius, Crispinus, & Lectius, legunt Ὠκεανοῖο] Quæ lectio stare non potest per metrum: cùm Χρυσάορι incipiat à syllaba longa, ut patet exemplis, vers. suprà 281.

Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος.

ubi

ubi sic debet versus πολίζεως, ut secundus pes sit *Spondeus*: nam versus est φεγκοίλιο, & sanatur per Σωίζησιν αω in Χρυσάωρ, ut & αω in Ποσειδάωνο apud *Apoll.* Argon. δ'. 1621,

Ἠδὲ Ποσειδάωνο, ἠδὲ Τείτωνο ἔασι.

Quod quidem exemplum si nondum satisfacere videatur, quin adhuc nonnihil loci dubitationi relictum sit; Addo quæ in dubium vocari nullo modo possint, vers 287.

Χρυσάωρ δ' ἔπεκε τευχήρεων Γηρυονῆα, & apud *Homer.* in Hymn. Apollinis, 123,

Οὐδ' ἄρ' Ἀπόλλωνα χρυσάορα θήσατο μήτηρ.

Iliad. ε. 256, Φοίβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὅς σε πάρος περ. Iliad. ε. 509, Φοίβε Ἀπόλλωνο χρυσάορε, ὅς μιν ἀνώγει.

ubi χρυσάωρ & χρυσάορος, *Aureum ensem gestans, Epitheta Apollinis* sunt, & composita à χρύσεον & ἄορ, sive ἄωρ: nam utroque modo scribitur pro re nata in metro. χρυσὸς autē & χρυσέο, & indè Composita primam ubique, quantum scio, apud *Homerum* producunt. ut πολύχρυσος, Iliad. κ'. 315. & infrà apud *Hesiodum* πλουχρύσῳ, 980. χρυσάμπυκες, in 2. Hymn. Vener. vers. 5. χρυσοστέφανος, in Hymn. *Mart.* v. 1. χρυσοπλάκατος, Il. υ'. 70. χρυσόζυγον, in Hymn. *Sol.* vers. 15. χρυσοπλάστρονο, Iliad. α'. 611. χρυσοπόκαμο, in Hymn. *Apoll.* 205. χρυσόπτερον, Iliad. δ'. 398. χρυσόῤῥαπις, Odyss. κ'. 277. χρυκοσέφανον, in 2. Hymn. *Ven.* vers. 1. χρυσόχοον, Odyss. γ'. 425. Lege igitur mecum Ὠκεανῦ, non cum superioribus Ὠκεανοῖο. At η & ω sæpe *Systolen* patiuntur. Quidni igitur & υ vocalis anceps? Εἰ δ' ἐπὶ φίλεις, &c. (ut cum *Eustathio* in simili causa loquar:) Siquis animo contendendi hæc quærat; quærat etiam qui ad hæc respondeat. Mihi quidem non vacat. Sed finge posse pati *Systolen*. Quid ergò? Patitur? Patitur & hic, ubi nulla metri necessitas id postulat? Non valet. At recedis ab exemplaribus iisque castigatissimis, *Stephani* in primis: *Stephani* verò judicio nihil derogo, ut nec aliorum, quorum in Editionibus clam ipsis & in aliis fortè occupatis, errata pro veris in textum irrepserunt. Nec dubito quin nunc, si viverent, idem omnium judiciū esset de reponendo Genitivo communi Ὠκεανῦ: magísque id ideò, si quæ de quantitate syllabæ primæ Χρυσάωρ dicta sunt, & exemplis ex eodem hoc *Hesiodi* libro, & *Hom.*operibus confirmata, secum perpenderent. Huic loco di-

utius

utius immoratus sum, quòd sciam esse qui non dubitent pro *militia* amplexari *malitiam* potiùs quàm velint erratum Typographicum agnoscere. *Stephanus*, nunquam satis laudatus in re Typographica, ut qui de republica literaria hoc nomine optimè meritus sit, primas jure auferat. At nec *Stephano* nec cuiquam homini nato is honor habeatur, ut nusquam in Editionibus suis errâsse dicatur. Quo nomine peccâsse videtur is (cujus nomen celandum censeo) qui in Editione Poëtarum Græcorum ita *Stephano* eidem obtrinxit suam, ut qui nefas putaverit ab ejus exemplari vel tantillum recedere: alioquin enim, opinor, errata Typographica, (habet enim & *Stephanus* sua) pene omnia (si tamen penè dicendum sit) nimiâ fide & constantiâ non retinuisset.

981. --*κάλλιστον*] *pulcherrimum.* Sic Interpres. *Stephanus* legit *κάρπιστον*, & adscribit in margine *κάλλιστον*.

982. Γηρυονέα' τὸν κλεῖνε βίη Ἡρακληείη.
De *Synizesi* syllabarum ---*έα* in Γηρυονέα, consule Observat. in vers. suprà 510, 511. Qui versus sunt *δολίχαρροι*, hic ut *περικοίλοιο*. *Crispinus* & *Henischius* --*ῆα*. Scholiastæ Nomen Parisyll. faciunt: Tum verò scribend. --*όνε* pro -*όνλω*.

983. Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ.
Hic versus est *περικέφαλος*: nam redundare videtur initio syllaba brevis, ita ut prior pes complectatur quinque tempora: Sed sanatur per Συνίζησιν *ωο* in Βοῶν. Cujus generis Συνίζησιν nempe *ωο* nusquam hactenus legendo observâsse me memini: Sed in hoc carminis genere, nempe *περικεφάλῳ*, vocalium *εω* Συνίζησιν in unam syllabam longam sæpe observavi, ut in Χρεώ, Iliad. *ι*. 604,

Χρεὼ πυκνὸς· φρονέω δ' ἐπεπείθυμεν Διὸς αἴσῃ. & ver. 75, Il. *ι*. qui versus est *περικοίλοιο*,

Βυλλὼ Ἐυλεύσῃ· μάλα δ' χρεὼ πάντας Ἀχαιούς.
& versu 197, Il. *ι*. qui versus est *δολίχεφρο*,

Χάρεσθον, ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον, ἦ π μάλα χρεώ.
Sed redeo ad versus *περικεφάλους*.
In Ἠὼς Odyss. *ε*. 123.

Ἠὼς μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος ἄρτεμις ἀγνὴ.
Observavi etiam in eodem carminis genere Συνίζησιν *Diphthongi ει* & *Vocalis α Oper. ά. v. 5.*

Ῥεῖα μὲν γὰρ βειάει--
& apud Homer. Iliad. ε' 461,
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγοισιν--
Vocalis η & *Diphthongi* ει, apud *Theocritum* Idyll. ε. 116, in diversis dictionibus.

Ἦ ἐμέμνασ' ὅτ' ἐγὼν τὸ χαλήλασα, καὶ τὸ σεσωφώς.
& apud *Homerum* Iliad. ε. 349,
Ἦ ἐχ ἅλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠφοπάθεις.
Ubi hæc *Eustathius*, Τὸ δὲ Ἦ ἐχ] Σωιζησιν ἔχει ἡδὲ ἐν ἀρχῇ δύο μακρῶν συλλαβῶν εἰς μίαν μακρὰν· Τὸ δὲ ἔπεται τὸ Ἦ ἐχ' ἅλις] ὡς πεπονθὸς πλεοναζμὸν διὰ τὴν κεφαλήν, περικέφαλον λέγει), ὡς οἱ εἰπόντες, περίμηκες τὴν κεφαλήν· διὰ τὸ αὐτὸ καὶ μακεκκέφαλον, ὡς διπλάζον τὴν ἀρχήν· ἢ ἵνα πρὸς ἀφέλοι τὸ κορυφαῖον ὡς ὅλα πνα περιπότητα, ὑγιῶται τὸ λεῖπον εἰς δάκτυλον· ὃ καὶ ἄλλως γίνεται τῇ ἐνδείσῃ (συιζήσει δηλ δύο μακρῶν, καὶ τὸ Ἦ λάθετ', ἢ ἐκ ἐνήσει-- Iliad. ι. 533.
Vocalis η & *Diphthongi* ει apud *Homer*. Il. ε. 466,
Ἦ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλησι ξυπιπτῆσι μάχωνται);
that hæc hactenus de *Synizesi* in initio. De *Synizesi* promiscuè in quacunque tandem metri sede, vide plura Observat. in v. 30, *Oper.* ά.
89. Παῖδ' ἀπαλὰ φρονέοντα, φιλομμειδέα Ἀφροδίτην.
Trincavelus legit φιλομμειδής. *Stephanus*, φιλομμειδής. *Henrischius*, *Crispinus*, *Lectius*, legunt cum *Stephano* φιλομμειδέα, *renidens*, *amans risûs*. Scio apud *Homerum* φιομμειδής, VENERIS *Epitheton* esse plurimis in locis, ut Iliad, γ'. 424. δ'. 10. ε. 375, &c. nusquam vero φιλομμειδής. Hic tamen non dubito quin legendum sit φιλομμειδής· quod vel ex ipsa *Veneris* Genealogia satis constat, supra vers. 200.

Ἡδὲ φιλομμειδέα, ὅπ μηδέων ἐξεφαάνθη.
Φιλομμειδέα (inquit *Hesiodus*) *amantem-genitalia* nominant: ὅπ μηδέων ἐξεφαάνθη, *quod nata sit à Genitalibus* COELI (à *Saturno* resectis, ut suprà patet) non SATURNI: quanquam id innuit *Eustathius* his verbis, Ἡσίοδ@ ἐκ τῆς τῦ Κρόνυ μηδέων ἐπιμολογεῖ, in Iliad. η'. pag. 334. lin. 13. Sed reponendum pro τῦ Κρόνυ, τῦ Οὐρανῦ, secundum *Hesiodum*.

Φιλομ-

Φιλομμηδέα.] *Eustathius* loco citato, in φιλομειδής, videtur innuere φιλομμειδέα scriptum, cùm dicat *Hesiodum* ἐπιμολογεῖν ὡς Βοιωτικῶς· quasi diceret φιλομειδής, Βοιωτικῶς verso η in ει, ut in τέθειπα pro τέθηπα pro φιλομμηδής, ἐκ τῆς μηδέων. Quod verò ad Genealogiam *Veneris* attinet, non convenit *Hesiodo* cum *Homero* nam *Homerus* filiam *Dionei* facit: ut docet *Eustath.* in Iliad ε. pag. 393. lin. 45. Ἡ Διώνη τῆς Ἀφροδίτης μήτηρ. ὁ Διώνης ἡ Ἀφροδίτη· ἐκ δίδεν ἄρρ. Ὁμήρῳ τοῦ κατὰ Ἡσίοδον ἐκ μηδέων γένηται αὐτῆς, καθ' ὃν ἐκεῖνος φιλομμηδῆ δίδεν αὐτοῦ· ubi obiter notandum scribi φιλομμηδῆ per η in penultima & non per ει.

Rest at

Restant adhuc plurima, quæ quidem persequi mihi ab initio propositum fuit. Verùm non licet. Munus me publicum Regii in Medicina Professoris, à Serenissimo Rege CAROLO in me pro speciali gratia citiùs atque sperare debui collatum, ad se jamdudum vocat. Eò mea debinc unicè intendenda est opera. Tibi verò, Lector Candide, siquid fortè in præmissis Observationibus occurrat, quod placeat, gaudeo: si minùs, interruptum tam opportunè consilium meum, id verò seriò triumpho.

Grammaticorum, Poetarum, Scholiastarum, aliorumque autorum, qui in Observationibus præmissis citantur, necnon & Editionum Syllabus.

Autor. Lib.	Typograp.	Vol.	Loc.	Ann.
A Niesignani *Schol. in Gramm. Clen.*	Excudebat J. Windet	In *Octavo*	Londini	
pollonii *Argonaut.*	H. Stephanus	*Quarto*		1574.
rati { *Phænomena.* / *Diosemia.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
arilii (*vel potiùs* Vergaræ) *de syllabarum quantitate libellum in Grammat. Scoti.*	J. Pillehotte	*Octavo*	Lugduni	1613.
amdeni *Grammat.*	J Batrersbie		Londini	1617.
aninii *Grammat.*	J Bene-natus	*Octavo*	Parisiis	1578.
asaboni *Theocrit. Lect.*	Commelinus	*Quarto*		1604.
eporini { *Grammat.* / lenardi { *Grammat.*	J. Windet	*Octavo*	Londini	1585.
pluthi *Hel. rapt.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
usii *Grammat.*	J. Oporini	*Octavo*	Basileæ	1566.
onysii *Periegef.*	H. Stephanus	*Folio*		1566.
Etymol. magn.	H. Commelin.	*Folio*		1594.
Evangelia.	Aldus	*Folio*		1518.
stath. *Sch. in Hom.*	Frobenius	*Folio*	Basileæ	1560
anklini *Orthoton.*	T. Harper	*Octavo*	Londini	1630.
æ *Grammat.*	S. Silvius	*Octavo*	Parisiis	1529.
nevens. *Grammat.*	J. Durantius	*Octavo*	Genevæ	1568.
lli *Grammat.*	Hæred. J Rihel	*Octavo*	Argentorati	1620.
e.seri *Grammat.*	Birckmannus	*Octavo*	Colon. Agr.	1628.

Nisi-

AUTOR.	Lib.	TYPOGRAPH.	VOL.	LOC.	ANN.
Hesiodi opera omnia.	1. Edidit *Crispin.*	Hæred. E. Vign.	*Duodec.*		1600.
	2. Cum *Henisch.* Schem.	Oporinus	*Octavo*	Basileæ	1580.
	3. Recensuit *Lectius.*	Pet. de la Rov.	*Folio*	Aurel. Allo.	1606.
	4. Cum Enarrat. *P. Melanch.*	L. Seuberlich	*Octavo*	Witebergæ	1612.
	5. ———	H. Stephanus	*Folio*		1566.
	6. Edidit *Trinc.*	B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Homeri *Il. Od. Hymn. Il. Od*		H. Stephanus	*Folio*		1566.
		Frobenius	*Folio*	Basileæ	1560.
J. Diaconi *Schol. in Hes.* Edidit *Trinc.*		B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
Langii *Epit Gr. Pref.*		Hæred. J. Rihel	*Octavo*	Argentorati	1610.
Lascaris *Grammat.*		*P. Man.* Ald. F.	*Octavo*	Venetiis	1557
Moschopuli *Schol.* in *Hesiod.* Edid. *Trincavelus.*		B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
		H. Stephanus	*Folio*		1566.
Nicandri *Theriaca.*					
Procli *Sch. in Hes.* Edidit *Trincavelus.*		B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
		A Wechelus	*Octavo*	Francofurti	1581.
Rami *Grammat.*		I. Pillehotte	*Octavo*	Lugduni	1613.
Scoti *Grammat.*		Aldus	*Folio*		1518.
Septuag. interp. *Bibl.*		H. Stephanus	*Folio*		
Stephani *Thesaur Gr.*		Hæred A. Wec.	*Octavo*	Francofurti	1582.
Sylburgii *Grammat.*		H. Stephanus.	*Folio*		1566.
Tryphiodor. *Ilii exc.*					
Tzetzis *Sch. in Hes.* Edidit *Trincavelus.*		B. Z. Casterza.	*Quarto*	Venetiis	1537.
		H. Stephanus	*Octavo*		1583.
Virgilii *Opera.*		V. Curio	*Quarto*	Basileæ	1524.
Urbani *Grammat.*					

FINIS.